

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ-ΑΤΛΑΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΠΙ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΤΩΝ ΤΩΝ ΕΔΔ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΓΕΙΩΝ

ΥΠΟ

Γ. ΜΕΤΑΞΑ

Κείμενον ιαὶ χάρται ἀπέναντι

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΒΕΛΤΙΩΝ
1903

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΛΙΟ. ΤΗΣ Β. ΑΛΗΣ

Γ. ΣΤΑΓΓΕΛ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

1903

met

rec

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ
ΤΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ - ΑΤΛΑΝΤΟΣ
ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ
ΤΡΙΟ
Ν. Ι. ΒΡΑΧΝΟΥ καὶ Γ. Σ. ΜΕΤΑΞΑ

(Αἱ παραπομπαὶ γίνονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ μαθητοῦ).

ΦΥΣΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΥΔΡΟΓΕΙΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣ

(Βάστε χάρτων σελ. 20-21.)

1. Λί ξηραὶ καὶ αἱ θάλασ-
σαι. — Σχέδουν ἀποκαὶ καὶ ξηραὶ καίν-
ται ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαῖρῳ· οἱ δὲ
δύο, ὅγκοι εἰς ὧν κύται ἀποτελοῦνται,
ἀρ' ἔνας μὲν μόλις χωρίζονται καὶ τοῦ
Βεργίγειου πορθμοῦ, πρὸς νότον τοῦ
ὅπου ἔκτινεται καὶ Ἐλευθερίας· Ὁκεα-
νὸς καὶ καὶ Νότιου θάλασσας, ἀρ'
ἔπερου δὲ καλυπτουσιν ἀπέραντον
ὑποθάλασσον κοιλάδων (Βάρειος πα-
γμένος· Ὁκεανὸς καὶ Ἀτλαντικὸς
Ὦκεανός).

**2. Ἐνότης τῆς ἀρχαίας Ἡ-
πείρου.** — "Ἡ ἀρχαίας Ἡπείρους
ἀποτελεῖται ἐκ τριών μερῶν, τῆς
Ἀσίας, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀργο-
νής, αἵτινες εἰνεὶ ἐν τούτοις ὄμογενης
ὅγκος ἔησαν. Ἡ Ἐρυμάχ θάλασσα
καὶ ἡ Μεσσηγείος εἰνεὶ μόνον κατ' ἐπι-
φάνειαν ἀνωμαλίας, αἵτινες οὐδὲν
καταστρέψουσι τὴν ἐνότητα τῆς Ἀ-
ργονής; καὶ τῆς Αἰγαίου ποτοῦ, τὴν τῶν δύο
ογκῶν τὸν Εἴλιον ποτ., ἡ τῶν τοῦ Βοσπό-
ρου καὶ τῶν τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περιάλταρος.

**3. Τὰ ὑψίπεδα τῆς ἀρχαίας
ἡπείρου.** — Ἀφαιρουμένων τῶν ἐν-
τομῶν τούτων, τὸ σύνολον τῆς ἀρ-
χαίας Ἡπείρου παρουσιάζει μερκάν
καὶ σύμπακτον διαδοχὴν ὑψωμά-
των ἔκτινομένων ἐκ Β—Α πρὸς
Ν—Δ, ἀπὸ τῆς Βεργίγειου θαλάσσης
μέχρι τῶν ἔχων τῆς Ἰσπανίας καὶ
τοῦ Σουδάν, ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ
Ὦκεανοῦ.

Τὰ ὑψώματα ταῦτα εἰνεὶ τὰ Στα-
ναδοῖς καὶ Ισβιλοῖς ὅρην ἐν Σιβη-
ρίᾳ, κατόπιν ὁ ἀπέραντος ὅγκος τῆς
Μίστης· Ασίας (ἔρημος Γόρη), οὐ-
τινος τὸ ἐσωτερικὸν βαθύπεδον εἰνεὶ⁸⁰⁰
800 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Θε-
τίας, ὅπερ πρόσκειται τοῖς Ιμαλαΐδοις·
Τούτων ὅμως τὰ ὑδάτα δὲν

τὸ ὄροπέδιον τοῦ Ἱράν (Περσία)· τὰ
Ἀρμενικὸν ὄρον, τὸ Κεύκουσας, ἡ ὑψί-
πεδος χερσόνησος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας·
τὰ εὐρωπαϊκὰ ὑψώματα (Αἰγαίος,
Κερπάθια, "Ἀλπεῖς καὶ Ημερηνίας),
ζτινα καίνται πρὸς Β. τῆς Μεσογείου,
ἐνῷ πρὸς Ν. κείνται τὰ ὄροπέδια τῆς
Ἀρσεΐας· καὶ Σαχάρας· τέλος τὰ
ὑψώματα τοῦ "Ατλαντοῦ.

4. Η Βορειοδυτικὴ πεδιάς. —
Πρὸς Β. μία ἀπέραντος πεδίας ἔκ-
τιλιστεῖται ἀπὸ τῶν ὑψών τοῦ "Ιε-
νεσέπη μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Μάζιχης
περιβάλλουσα τὰ βόρεια κρατεσσα
τῆς ὥρειν· ταῦτης ζωνής· τὰ δὲ δια-
φοραὶ μέρη τῆς πεδίων· ταῦτης εἰνεὶ⁸
ἡ δυτικὴ Σιβηρία, ἡ Ρωσία, ἡ
Γερμανία, ἡ Ολλανδία, τὸ Βελγίον,
ἡ μεσημβρινὴ Σουηδία, ἡ Δανία καὶ
τὰ νοτιοδυτικά τῆς Ἀγγλίας.

Ἐξογκωμένη ἡ πεδίας κύτη ἐν τῷ
κέντρῳ διὰ τῶν Οὐρανίων ὅρων τα-
πεινοῦται πρὸς Β. τοῦ Ἱράν διὰ τοῦ
βαθυπέδου τῆς Κερπίας κειμένης 26
μ. ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης·
τὸ δὲ βαθύπεδον ποῦτο ἐπεκτείνεται διὰ
τῆς Ἀράβηλης λίμνης, τοῦ Τούνηλη καὶ
τοῦ "Οθίος (ἀληθηδοῦ ὅριον χωρίζοντος
τὴν Ασίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης) μέχρι
τοῦ Β. Περσικοῦ "Ωκεανοῦ.

Η βορειοδυτικὴ πεδίας ἀριζεῖται
ΒΔ. ὑπὸ σειρᾶς παρεκτίνων ὅρων,
τινια περιβάλλουσα τὸν Παγαμένον
Ὦκεανὸν καὶ τὸν Ἀτλαντικὸν (Νορ-
θηρικὸν ὄροπέδιον, δρη Βρεττανικῶν
νήσων). Πρὸς τὰ Νοτιοδυτικά τῆς
πεδίασσος ταῦτης ὁ Ὁκεανὸς ἐσχη-
μάτισε δύο θαλάσσας, τὴν Βαλτικὴν
καὶ τὴν Γερμανικήν.

**5. Λί ξερονησοὶ καὶ αἱ νο-
τινατολικαὶ γῆσ.** — Τὸ με-
σημερινὸν κρασπέδον τῶν ὑψωμάτων
τῆς ἀρχαίας Ἡπείρου περιβάλλεται
ὑπὸ τοῦ Ινδικοῦ καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ "Ω-
κεανοῦ. Τούτων ὅμως τὰ ὑδάτα δὲν

περιβρέχουσιν ἀμέσως· τεὺς πρόπεδας
κύτων, οὓς προστετεύει τείχος νήσων
καὶ γερσονήσων.

Πρὸς νότον τῆς Σαχάρας καὶ τῆς
Ἀρσεΐας· ἡ νοτικὴ Αρρικὴ μετὰ τῆς
παρακειμένης νήσου Μαζανγκαρέης
πηγαδιτίζει πριγωνικὴν γερσόνησον
παρηγένθη, ἡπέρ περιβαλλεται ὑπὸ
ὑψηλῶν ὄρέων. Πρὸς νότον τῶν Τυκ-
λαίων τὸ Ινδοπάτα μετά τῆς Κεύ-
ληνης ὅμοιαζε πρὸς μίαν μικρὴν νο-
τιανήν Αρρικήν.

Πρὸς Ανατολὰς ἡ Ινδοτικὴ καὶ
ἡ γερσόνησος Μαζάκκα, ἡ Σινικὴ
καὶ ἡ νήσος Χαϊάνη, ἡ Μαζάνουρία
καὶ ἡ Κορέζ, αἱ Ταπουακαὶ νήσοι
καὶ ἡ ἀνατολικὴ Ἀράξ τῆς Σιβη-
ρίας καὶ ἡ γερσόνησος Καρπασίτκα
πηγαδιτίζουσιν ἀλλεπάλλιαν ἐξογκώ-
ματειογενῶν νήσων, ἀπὸ τοῦ μεγάλου
Μαζακισικοῦ ἀρχιπελάγους μέχρι τοῦ
ὅρματοῦ τῶν Αλεύων νήσων.

Καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ Ανταρκτίδη δύνα-
ται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπέκτασις τῆς
Ἀσίας πρὸς τὰ νοτιονοτολικά.

ΝΕΑ ΗΠΕΙΡΟΣ

6. Οὐνιώδεις διαφοραὶ μεταξὺ
τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας
Ἡπείρου. — Η νέας Ἡπείρους πα-
ρουσιάζει μεγάλην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν
ἀρχαίαν Ἡπείρου.

Αἱ δύο Αμερικαὶ εἰνεὶ μαζίλλον
ἀπομερινωμέναι ἀπὸ ἀλλήλων ἡ ὅσον
ἡ Εὐρώπη ἡ Ἄρρικη ἀπὸ τῆς
Ἀσίας. Αἱ ἀκταὶ κύτων εἰνεὶ ἀπλού-
στεραι καὶ οὐδὲ πολυτεχνεῖς· εἰνεὶ δύο
ὅρκοι πλατεῖς καὶ σύμπτηκοι κεγω-
ρισμένοι ἀπὸ ἀλλήλων δι' εὑρεῖς το-
ξιειδεῖς· ἐντρυγῆς.

Η γενικὴ διεύθυνσις τῆς ἀναγκή-
φου διαπλεσίας τῆς ἀρχαίας Ἡ-
πείρου εἰνεὶ παραβλήτος τῷ "Ισημε-
ρινῷ. Αἱ δύο Αμερικαὶ τούναντίον
ἐκτείνονται σχέδιον πρὸς τὴν διεύθυν-
σιν τῶν Μεσημβρινῶν.

Η ξηραίας "Ηπειρος σχηματίζει σειράν ύψωμάτων μεταξύ πλευρών πρὸς βορράν και στεράγην νήσων και γερασόντων πρὸς νότον. Ήν έκστη της Διερική μία μεγάλη κεντρική πεδιάς διέλεται πρὸς Δ. και πρὸς Α. ὑπὸ παρακτιών ὄρέων ὕψους λίγων ἡνίους.

Τὰ μόνα κοινὰ χαρακτηριστικά μεταξὺ τῆς ξηραίας και τῆς νέας "Ηπειρος εἰνεὶ ὅτι κείνην ἀφύπτεται ἐν τῷ βορειῷ ἡμισφαῖρῳ και ὅτι, ὅπως ἡ Ἀρεική, οὐτω καὶ ἡ Ἀμερική προσεκάλειται καὶ γερασόντων πρὸς τὸ ἔπειρον τῆς ξηραίας.

7. ΗΠΒΟΡΕΙΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗ — Η Βόρειος Ἀμερική πλαισιώνται πρὸς Δ. ὑπὸ τῶν Βρεχαῶν ὄρέων και πρὸς Α. ὑπὸ τῶν Ἀλλεγανῶν.

Τὰ Βρεχαῶν ἔρη συνδέονται πρὸς Β. μετὰ τὴς ξηραίαν τῶν Αλασκῶν μετὰ τῶν Σιβηριαῶν ύψωμάτων. Σχηματίζουσι δὲ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις και τῷ Μεσαναὶ δύο ὁροπέδια ἀνάλογα πρὸς τὰ τῆς "Ασίας", διατίνα περιβάλλονται πρὸς τὸ ὄρεων ὕψους πλέον τῶν 4000 μέτρων και ἐγκλείουσι διθύρωπεδον, ἐν οἷς συστρεμούνται τὰ ὑδάτεα εἰς λίμνας ἀλμυρὰς (λίμνη Υάπην κτλ.).

Τὰ δυτικὰ τοῦτα ὑψώματα τῆς Β. Ἀμερικῆς περιβάλλονται ἔξωτερικῶν ὑπὸ ἡφαιστειογενῶν ἀλέσεων τοικύται δε ἐν τῷ ἡφαιστείον Αγ. Ήλίας ἐν τῇ Αλάσκῃ, μία ὁροσειρά ἔκτενον μέντην κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς τῆς Ἀγγλικῆς Ὑδρασπονίδας μέριοι τῶν ἔβδοιῶν τοῦ Κολομβίου, ἡ ζερσόνης τῶν Καλιφερίων, καὶ τὰ ἡφαιστεῖα τοῦ Μεξικανικοῦ ὁροπέδου, ἡτίνα διεστόζουσι τοῦ Ισημοῦ τῆς Τεχουραντεπένης, και συνέχουνται πρὸς Α. μετὰ τὰ Κήνους και τὰ Μεγάλων Αντιλλῶν.

Πρὸς Α. τῆς Βορείου Ἀμερικῆς τὰ Ἀλλεγανών ἀποτελούσιν ἐνύρωτα την ὁροσειράν ἔγχλειουσαν μαράξας κοιλάδας καταφύτων: ἐξ ἐλατῶν και περιβάλλονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ ζώνης βαθυπέδων μεθ' ἐλαδῶν ἀκτῶν.

8. Η κεντρική πεδιάς. — Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὁροσειρῶν ἐπεισέται πλατύν διαστημάτων πεδιῶν γωρῶν, δικιρούμένων εἰς δύο εὐδιάκτηρα μέρη τὴν πολικήρ γχράφαν και τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Μισισιπῆ.

"Η πολική γχράφα σχηματίζει πέριξ τῆς Ούδανειοῦ θαλάσσης ἀπέρχοντα κύλλου ξηρῶν, κίτινες ἐν γένει εἶνε κηποτα ὑψηλαῖ, πλὴν τῆς Λαζαρόδορδῆς και τῆς Γροιλλανδίας, ἥπλι κίτινες διακόπονται ὑπὸ πορφυρῶν, κολπῶν και λιμνῶν ἐκσκαρμένων ὑπὸ τῶν πάγων, ιδίως πρὸς Β. τοῦ βροτείου πολικοῦ κύλλου.

"Ἐπὶ τῆς ἡπείρου οὐδὲν σημαντικὸν περιφράγμα γχράφει τὴν λεκανήν τῆς Ούδανειοῦ θαλάσσης ἀπὸ τοῦ λεκανοπέδιον τοῦ Μισισιπῆ και τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου. Ἀπὸ τῆς μίας μέρη τῆς ἥπλης θαλάσσης ἀπολύτως ἀπέρχονται πεδιάς, ἵνα τὸ ὑψός δὲν ὑπερβαίνει τὸ 200 μέτρων. Πρὸς Β. ὑπάρχουνται πολυάριθμοι λίμναι, ὃν τινες μεγίστης ἔκτετας συγκονωνούνται πρὸς ἀλλήλας.

9. Η Νότιος Ἀμερική. — Η ἀνάγλυφος οἰσταλοσίς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἔχει μεγίστην διοισότητα πρὸς τὴν τῆς Βορ. Ἀμερικῆς.

Πρὸς Δ. ἡ μεγάλη ὁροσειρά τῶν Καρολίνηών των "Ανδεών ἐκτενούσης ἀπὸ τοῦ Πικουρά μέχρι τοῦ Χόνου ἀκρωτ., εἶναι πλήρης ἡφαιστειαδῶν κορυφῶν. Περικαλύπτει δὲ ἡ ὁροσειρά αὐτῆς τὸ μέγιχον δρόποδον τῆς Βολιβίας, τὸ οὐπιστὸν τοῦ κόσμου, μετά τῆς ἐν τῷ κέντρῳ εἰρισκομένης λίμνης Τιτικάκης.

Πρὸς Α. αἱ σέρραι τῆς Πουιάνης και τῆς Βοζζίλιας ἀντιτουγοῦσι πρὸς τὴν Λαζαρόδορδα και τὰ Ἀλεγανών, ὅπως και ἡ Ἀραζόνειος πρὸς τὸν "Αγ. Λουρέντιον".

Ἐν τῷ κέντρῳ μέγα βαθύπεδον επεινέται ἐκ Β. πρὸς Ν. καὶ, ὅμοιος πρὸς τὸν Μισισιπῆν κατὰ τὸ μέγενος, ἡ Ρίζη Περιφεράς συγκονωνεῖ διὰ τῶν ἔκτεταμένων ἐλών τοῦ Μεξικοῦ και τοῦ Πιλκομάχου μετὰ τοῦ Ἀραζόνειον, συνδέομένη και τούτου διὰ τοῦ περιφήμου Κακαιουάζη μετὰ τοῦ Ὁρενόκου.

10. Τὰ νόδαιστεια τῆς Κεντρικῆς Αμερικῆς. — Λί δύο Ἀμερικαὶ εἰνεὶ μαλλιὸν κεγχωραμέναι ἡνωμέναι διὰ γχράφας προστισιώδους κατὰ τὸ ημίσιο ἡπειρωτικῆς και κατὰ τὸ ημίσιο ηγειρωτικῆς, τῆς Μέσης Ἀμερικῆς.

Η ἔλουσις τῶν ἡφαιστειῶν τῆς Γουατεμάλας; ἀπομονώνται πρὸς Β. και πρὸς Ν. τὰς ὀπλῆς ἡπείρου διὰ δύο βαθυπέδων, ἥτοι διὰ τοῦ βαθυπέδου τῶν Ισημῶν τῆς Τεχουραντεπένης και διὰ διὰ τοῦ βαθυπέδου τοῦ Πικουρά.

Αἱ μεγάλαι και αἱ μικραὶ "Αντιτίλαι" σχηματίζουσι δευτέρεν ἡφαιστειαδῶν ἔλουσι, οἵτινοι μόνον προεξέχουνται τῆς θαλάσσης.

11. ΣΥΝΤΕΡΩΔΑΦΝΑ. — Εκάστη λοιπὸν Ἀμερικὴ ἀποτελεῖται ἐκ μίας μεγάλης γχράφης, γχαμαλῆς πρὸς ἀνατολάς, και ἐκ μεγάλων ὁροπέδων πρὸς δύσματα. Αἱ ὁροσειραι αὖται εἰνεὶ παγύτεραι και ἡττον ὑψηλαῖ πρὸς Βορέων, λεπτότεραι δὲ καὶ ὑψηλοτεραι πρὸς Νότον. Μεταξὺ τῶν δύο γερασόντων, μεγάλων πληρωμῶν μόνον κατά τὸ ημίσιο ὑπὸ τῶν ἡφαιστειῶν τῆς Μέσης Ἀμερικῆς και τῶν "Αντιτίλων".

ΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑΙ

12. ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΧΘΕΙΣ ΘΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ. —Τὸ θύρωρο ἔξαπλουται εἰτε ἐκτατάσσεται ἀπὸ τοῦ ἔκτηστοφίσχιρ, εἴτε ἐν καταστάσει ἀπὸ τοῦ ἔργου ἐν τῷ ἐστερικῷ και ἐπ' αὐτῇ τῆς ἐπιφανείας τῆς τε Βολιβίας, τὸ οὐπιστὸν τοῦ κόσμου, μετά τῆς ἐν τῷ κέντρῳ εἰρισκομένης λίμνης Τιτικάκης.

Πρὸς Α. αἱ κοιλιαὶ μέρη της πουιάνης και τῆς Βοζζίλιας ἀντιτουγοῦσι πρὸς τὴν Λαζαρόδορδα και τὰ Ἀλεγανών, ὅπως και ἡ Ἀραζόνειος πρὸς τὸν "Αγ. Λουρέντιον".

Ἐν τῷ κέντρῳ μέγα βαθύπεδον επεινέται ἐκ Β. πρὸς Ν. καὶ, ὅμοιος πρὸς τὸν Μισισιπῆν κατὰ τὸ μέγενος, ἡ Ρίζη Περιφεράς συγκονωνεῖ διὰ τῶν ἔκτεταμένων ἐλών τοῦ Μεξικοῦ και τοῦ Πιλκομάχου μετὰ τοῦ Ἀραζόνειον, συνδέομένη και τούτου διὰ τοῦ περιφήμου Κακαιουάζη μετὰ τοῦ Ὁρενόκου.

13. ΟΙΔΝΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΩΜΕΑΝΟΙ. — Ο ΑΤΔΛΑΝΤΙΚΟΣ. —Αἱ θαλασσαὶ διανέμονται εἰς δύο μεγάλους ὄγκους, τὸν Ατλαντικὸν και τὸν Ειρηνικὸν μετὰ τοῦ Ινδικοῦ Ωμεανοῦ.

Ο Ἀτλαντικὸς εἴνει μία μικράζ, σχετικῶς στενή, προεκτινόμενη πρὸς Β. διὰ τοῦ Βορείου Παραμένου Ωμεικοῦ καταλήγοντος πέραν τοῦ Πόλουν ἐν τῷ Βεργεγίῳ πορθμῷ, και εὐρύτατη διανομογένεια πρὸς Ν. ἐπὶ τῶν Νοτίων θαλασσῶν.

Ή καιλάς αῦτη ἔχει σγήμακ S ἀκανούντου, τὸ δέποιν ἔρχεται πρὸς τὰ ΒΑ. ἐπὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ τοῖς ισηρίακῶν ἀκτῶν, στρογγυλοῦται πρὸς Δ. ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῶν Η- νομένων Πόλιτείων καὶ τῶν Ἀντιλλῶν, κυρτοῦται πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ κόλπου τῆς Γουνέας καὶ τελευτὴ πρὸς Ν. μεταξὺ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Νοτίου Αμερικῆς.

Αἱ ἄνιστητες τοῦ βαθείου δικτυοῦ τῆν Ἀτλαντικῆν κοιλάδα εἰς πλειστάς λεκάνας ἡ κοιλώματα. Οἱ Βόρειοι Παγωμένοι Ὡκεανὸς σηματίζει λεκάνη βάθους 4000 μ. ἡπό τοῦ Βεργενίου πορθμοῦ μέχρι ἐνὸς εὐρυτάτου ὑποθλικούς ὄροπεδουν, ὡπερ συνδέει τὴν Γριλλανδίαν μεταξὺ τῆς Ἀγγλίας καὶ Νορβηγίας. Αἱ βρέφεις ευρωπαϊκῆι θαλασσαῖ, Μαγγηνή, Γερμανική καὶ Βελτική, καλύπτουσιν ἐν μέρος τοῦ ὄροπεδουν νοτοῦ τοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἔρχεται τὸ ἀκροτένων. (Βλ. χάρτ. σελ. 20—21).

Ἐκ τοῦ ὄροπεδου τούτου ἀναχωρεῖ ὑποθλικόσιος ὄγκοσειρά διεύσυνομένη Ν.Δ., πρὸς τὴν Γουνάγνην καὶ ἔκανδεται μετὰ τῶν νήσων Ἀζορῶν. Μεταξὺ τῆς ὄγκοσειράς ταύτης καὶ τῶν ἄκρων τῶν Ἰνδομένων Πόλιτείων ὑπάρχει κοίλωμα βάθους 7000 μ. καὶ ἐπέκεινα.

Ἐκ τῆς Γουνάγνης ἔτερα σειρά ὑποθλικοσιῶν ὑψωμάτων διεύσυνεται πρὸς τὸ Ν.Α. μέχρι τῆς νήσου Τριστάν δὲ Κούργαχος καὶ πέθενται εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς νοτίου Ἀφρικῆς. Πρὸς τὰ Β.Α. τοῦ ὄροπεδου τούτου διενογύεται τὸ μέγις κοίλωμα, ὡπερ ἔπικρουμένως τὴν Αργεντίνη καὶ οὔτινος τὸ μέσον βάθος εἶναι 4500 μ. Πρὸς τὸ Ν.Δ. διενογύεται ἔπειρον κοίλωμα, ὡπερ περιβάλλει τὰς ἀκτὰς τῆς Βραζιλίας καὶ οὔτινος τὸ μέσον βάθος εἶναι 5,500 μ. (Βλέπ. χάρτ. σελ. 21).

Ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὡκεανῷ συνάπτονται δύο συμπλέγματα θαλασσῶν ἔστερων· τὸ πρώτον συμπλέγμα ἀποτελεῖται ἐκ τῶν θαλασσῶν ἔστερων, αἴτινες χωρίζουσαι τὰς δύο Ἀμερικᾶς καὶ διερρύνται ὑπὸ τῆς ἡφαιστείωδους ἀνώμαλες τῶν Ἀντιλλῶν εἰς δύο λεκάνας, ἣτοι εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ καὶ εἰς τὴν θά-

λασσαν τῶν Ἀντιλλῶν· τὸ δεύτερον δὲ σύμπλεγμα ἀποτελεῖται ἐκ τῶν θαλασσῶν, αἴτινες ἐκτείνονται μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεσόγειος θαλασσα.

14. Οἱ Εἰρηνικός. Οἱ Εἰρηνικὸς ἀποτελεῖ μετα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὁκεανοῦ καὶ τὸ Νοτίου παγωμένου Ὡκεανοῦ μέγιστον ὑδάτινον ὅγκον ἡμικυκλίουν, τοῦ ὑποίου ἡ διάμετρος, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰσκεμερίου, εἶναι πλέον τῶν 260 μοιρῶν μῆκους, μεταξὺ τῆς μεσογεοῦντος ἁράς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς τῆς Ἀμερικῆς.

Τέμενοτα δὲ ὁ ὑδάτινος ὑποίος ὅγκος εἰς δύο ὑπὸ Ἑργάτη, ἢ δύναμειν τὴν θεωρήσωμεν ὡς λειψάνων ἡπείρουν εκτὸς τὸ ἡμίσιον καταστραφίσταις, ἡ δὲ Αὐστραλία καὶ τὸ πλήθος τῶν πελαγίων συστάθων τῶν ἐκτενούμενων δισμοῦν πρὸς ἀνατολάς (ἀπὸ τῶν Καρπάτων μέχρι τῶν νήσων Τυαμοτοῦ) δεικνύουσα τὴν ἐκτασίαν, ἣν κατείχεν ἄλλοτε ἡ κατά τὸ ἡμίσιον καταστρατεῖσα κατὰ ἡπειρος, (βλέπε χάρτ. σελ. 20—21).

Πρὸς δύσματα τῆς Αὐστραλίας ἐκτείνεται ὁ Ἰνδικὸς Ὡκεανός (βαθοὺς 3300 μ.), πρὸς ἀνατολὰς δὲ κυρίως Μαγγάζιος Ὡκεανός (μέσον βάθος; 5900 μ. καὶ μέγιστον 8300 μ.). Τὸ κυρώτερον κοίλωμα τοῦ Μεγάλου (Εἰρηνικοῦ) Ὁκεανοῦ, τὸ τῆς Τευσαρόρρης, περιβληκτούνενον μεταξὺ τῶν Αλεύσιων καὶ Σανδενγχών νήσων, τῆς Ιαπωνίας καὶ τῆς Καλιφορνίας, ἔχει βάθος μέσον 6000 μ. καὶ φθάνει εἰς 8513 μ. πλησίον τῆς Ιαπωνίας.

Μία παραμεγίστη στερέφανη ἡραιστείσιον, εἰς πύργους κύλωμα, περιβάλλει τὸν Εἰρηνικὸν καὶ τὸν Ἰνδικὸν Ὡκεανόν, εἰς τοὺς δύοτοὺς εἶναι ὀστάτων τὴν ἐπαρχίαν πλείστων ἡφαιστείωγενεῖς νῆσοι· εἰς Σανδενγχού, εἰς Μαριάνναι, εἰς Νέα Ελλασίδαι, ή Τόγγα, Σαμάρα, ή Νέα Ζηλανδία.

15. Άι κινησίεις τῶν θαλασσῶν. — Τὰ θαλασσαῖς ὑδάται διατάσσονται ἐν ἀντίκεισιν κινήσεις. Ή συνδυασμένην ἔλειξις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης παράγουσι σειράν ἀνώμαλες ταπεινώσεων, γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα παλιρροιαί. Ή διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας μεταξὺ τῶν διαφόρων γητῶν

ζωῶν καὶ τῆς διηγηκής ἐνέργειας τῶν ἑταῖρων ἀνέμων παράγουσι διηγηκῆ κυκλοσφρίαν μεταξύ τῶν βρετιῶν τῆς νοτίου ὑδάτων καὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Ισημερίου. Τούτειν τὴν ἀρχὴν τῶν διεμάτων. Ἐν ἑκάστῳ τῶν σύνοικων τὰ ἐθύματα διατάσσονται εἰς βρετιῶν κύκλον καὶ εἰς νότιον κύκλον, οἵτινες γρηγορεύουσι τοῦ ὑδάτου καὶ διηγηκῶν τείνουσα τὰ ἐπαναφέρωσι τὴν διηρώσιν διατάσσονται ἴστροπταν.

Τὸ ἐγκύρων ὁρόματα καὶ τὸ ἐθύμα, τὸ ὑποίου ηδύναμενοντας ὑδροσαρματεύειν εὑρωπαϊκόν, ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ καὶ τῷ Κούρδο-Σινάιν, ἐν τῷ Μεγάλῳ Ὡκεανῷ, εἴναι τὰ σπουδαιότερα τῶν θερμῶν ἐθυμάτων. Ανεμέτοπα δὲ πρὸς κύπελλα ὑπάρχουσι τὰ ψυχρά ἐθυμάτων προερχόμενα ἐκ τῶν Πέλαγων, (ἴδε σελ. 19... χάρτον 17).

Τέλος διὰ τῆς ἔξατμίσεως δὲ ὁ Ὡκεανός ἀπόλυτος μέρος τῶν ὑδάτων οὗτού, ὡπερ ὅμως ἀντικαθίσταται διὰ τῶν βρεγχῶν εἴτε μέρουσι εἴτε διὰ τῶν ποταμῶν ὑδάτων. Οἱ Ὡκεανὸς εἶναι τοιουτοτέρως ἡ πηγὴ ἀπάστης τῆς ἐν τῷ γηνῷ κόσμῳ διατεχνημένης γῆρασίας.

16. Η ζωὴ ἐν τῷ Ὡκεανῷ. — Οἱ Ὡκεανὸς εἴναι ταυτογένων ἐστίς ζωῆς ὁργανικῆς, ἐκτάκτως ισχυρῆς. Τὸ φυτικὸν βασιτεύειν ἀντιπροσωπεύεται ἐν κύπελλον ὑπὸ φυκῶν ἀλλὰ ταῦτα καλύπτουσιν ἐνίστις ἐκτάξεις ἀπεράντους, ὡς εἰς τὴν Σεχρασίον θαλάσσην (μεταξύ τῶν Καρπάτων καὶ τῶν νήσων τοῦ Παρισίου ἀκρωτηρίου). “Οσον ἀφορᾷ δὲ τὸ ζωικὸν βαθέλειον, πλὴν τῶν ἀπειραζίθμων κτητῶν καὶ ζηθύνων, υπάρχουσι δισεκατομμύρια δύο τοῦ μικροσκοπικοῦ, ἀλλὰ πάντας οἵτινες ταπεινώσεων εἴσοιτε παχέων κατακαθισμάτων ἀναλόγων πρὸς ἐκείνα, ζτίαν σπουδαῖες δὲ γεωλόγως ἐπὶ τῶν ἡπειρωτικῶν ἐπιφανειῶν, αἴτινες ἐπὶ παρόντων γρόνων διετέλεσαν ἀλλοτε ὑπὸ τῆς θαλασσαν.

ΡΟΗ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

17. Συμπύκνωσις τῶν Ὡκεανῶν ἀτμῶν. — Οἱ Ὡκεανοί εἴναι καὶ μεγάλαι διεξαρμέναι τοῦ διόπτρας τῆς θαλασσής.

Τὸ δέωρ τῶν Ὀμεινῶν ἔξατμον σχηματίζει τὰ νέφη, ταῦτα δὲ συμπυκνοῦνται εἰς βρογχόν. Αἱ βρογχοὶ αὗται δὲ μὲν καταπίπουσιν ἐπὶ τὴν θαλάσσην, δὲ δὲ, ἐὰν δὲ νεφελος οὐδέποτε τὰ νέφη ὑπεράνω μιᾶς ἡπείρου η̄ μᾶς νῆσου, διαχέονται ἐπὶ τῆς θάλασσας, η̄ ταῖς ἀποδίει εἰς τοὺς Ὀμεινῶν, διὰ τῶν ποταμῶν.

Αἱ ὑψηλότεραι καὶ καὶ ἐγγύτερον τὴν θαλάσσην κείμεναι γάρ τι εἶναι τοῖς λιμναῖσιν τὴν μεγαλειτέραν ποστάτην τῶν ὄμβριών υπάτερα. Τὰ δὲν τῷ ὄντι συμπυκνοῦντα τὸ ἐπὶ τῶν κλιτίνων κύτῳ ἐπικαθήμενα νέφη καὶ ἐντείθεν ἔχηγεται διὰ τὸ εἴ τὰς ὀρεινὰς γάρ τις καὶ βρογχαὶ εἶναι συγχρότεραι.

Η μεγάλη κύτη συμπυκνοῦσιν ἔξατματα ὁσάκτως καὶ ἐὰν τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν ἄνεμων οὖσας ἐπὶ τοῦ "Ἀτλαντοῦ" καὶ βρογχαὶ εἶναι σπανιώτατα, ἐπὶ δὲ τῶν ὀντικῶν κλιτίνων Περιουσίνων "Ἄνεμον σχεδὸν οὐδέποτε βρέχει, διότι ἡ θαλάσσιος ἄνεμος σπανίως ἔκει πνέει.

18. Παγετοί.—Γινωστόν ὅτι εἰς τὰ μεγάλα ὑδάτη ἀριθμούσται κάρπιστες καὶ ἐπομένων τὸ ψύχος καὶ σπανιώτατες. Μέρος τοῦ ὄντας τῶν νεφῶν φύλανται ἔκει ὑπὸ μορφὴν γινόντος. Ἡ γιλών αὔτη συστραβούμενόν συληργεύεται καὶ μεταβλήτεται εἰς πάχυν, θετικά καλύπτεται τὰς ὑψηλάς κορυφὰς τῶν ὄρέων καὶ εἰς σύνταξης ἔτι τὰς τροπικὰς γάρ τις, σπώνται εἰς τὰ ἱματάκια. Επὶ τῶν πάγων τούτων τοιούτων παγετοί, ἀλλήλῃς ποταμοὶ πάγων, οὕτως πληρεῖσι τὰς κοιλαῖς καὶ κατέρρεγονται βραχέων διαρρηγμάτων τὰ πετρώματα τῶν ὄγκων κύτων.

Ἀνακλόνται τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ὄρους καὶ τοῦ πλάτους τῆς γάρ τις οἱ παγετοὶ κατέρρεγονται κατὰ τὸ μελλοντὸν ἡπτὸν γυμνά πρὶν δὲ ταῦτα καὶ μετασχηματισθῶσιν εἰς χειμάρρους. Εἰς τὰς μαράζεις καὶ εὐρεῖς κατέρρεγονται πάγετοι, ἀλλήλῃς ποταμοὶ πάγων, οὕτως πληρεῖσι τὰς κοιλαῖς καὶ κατέρρεγονται βραχέων διαρρηγμάτων τὰ πετρώματα τῶν ὄγκων κύτων.

Λάσσονται, η̄ τις ἀποσπάζει τὰ κυματινόμενα τάῦτα εἰς τὸ πάγον ὅρη, λίζονται ἐπικινδύνων ὃντα εἰς τὰ ποταμά.

Εἰς τὴν παγιωμένην ἐποχήν, ὅτε ἡ ζώνη ὑμῶν ὡμοίαζε πρὸς τὴν βρογχινὴν πολικὴν ζώνην, οἱ παγετοὶ ἡπτῶν πολυκρατιμότεροι η̄ σήμερον καὶ ἐκάλυπτον τὴν Σουνίδαν καὶ Φυνίσιον, ἔνθι διηγούνται κόλπους καὶ λίμνας ἀπειροχρήμους, ἐκάλυπτον καθ' ὅλην τηρίνοντας: "Ἄλπεις, καὶ κατήργοντας εἰς τὰς κατωτάτας κλιτίνες τῶν Πυρηναίων.

19. Σχηματισμὸς τοῦ ὄντος τῶν ὄντάτων καὶ τῶν λιμνῶν.

Αἱ βρογχαὶ, κλίνεις δικρούνται ἐπὶ πεδίοντας η̄ ἐπὶ τῶν ὄλιγον ὑπὲρλόγων ὄρέων, εἰσδύονται κατὰ μέραν μέρος εἰς τὸ ἔδαφος, ἐὰν τοῦτο εἴναι πορώδεις, καὶ διηθύουνται ἐν αὐτῷ μέρεσι τοῦ συναγετόντος πετρώματος ἀσύρροχον. Τότε τὸ ὄντας ὄνταν ἔξαπλου τοιούτος τοῖς στρωμάτας ὑπέργειας καὶ σχηματίζει πηγὰς πρὸς τὸ μέρος, ὅπου τὸ πέτρωμα τοῦ ὄντος εἴη τὸν ἐπιφάνειαν τοῦ ὄντος. Ενιστεῖται διάλογος τοῦ ποταμοῦ πρὸς στιγμὴν προσρρούμεναι ὑπὸ τοῦ ὄντος ἔδαφους, σῆπος φράγματος κατώτερος (Γουαδάλας, Γερσόνια).

Ἐπὶ τὸ ἔδαφος δὲν εἴναι εὐδιαπέποταν, μέρα μέρος τῆς βρογῆς η̄ ὄλοληρος αὐτῆς δέρεις ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους καὶ σχηματίζει βύνακας καὶ ποταμούς. Ἄλλ' αἱ βύναι αὐτῶν δὲν φέουν ἐπότι κοίτης, ἢν εὔρον ἐτοίμην. Αἱ πλείσται διήνεισαν ἥπερ ἔστων τὴν κοίτην κύτων καὶ ἐνίστησαν διὰ μέσου πετρώματων σπλαγχνάτων.

Οἱ χείμαρροι τῶν ὄρέων ἀποσπῶνται τεμάχια βράχων, ἀτινακά μεταφέρουσι καὶ συστραβεύουσι εἰς τὰς κλιτίνες. Ἐάν συναγετόσιν ἐμπόδιον ἀνυπέρβλητον, τὰ δύστατα κύτων συστραβεύονται εἰς λίμνας, ὡς εἰς τὰς Ἐλεύθερικὰς λίμνας, τὰς Βαυαρίας, τὰς Αύστριας καὶ τὰς Ιταλίας.

20. Ἐργασία τῶν δέσσωντων ὄντάτων.—Τὰ δύστατα, δύται φάσιοι σύντομον εἰς ἔδαφος ὄλιγώτερον ἐπικλινέις, εἰς καρυφάς τῶν ὄρέων καὶ εἰς τὰς πεδιάδας καὶ ἐπότι τούτων εἰς τὸν Ολεκανόν. Η σταγήν τοῦ δύστατου η̄ πάντα ταξιδεύουσα, ἀνύψωται ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης ὑπὸ μορφὴν ἀτύπου· κατόπιν δὲ παρασυρμένης ὑπὸ τοῦ ἀνένου συμπυκνούνται εἰς βρογχήν, εἰς χιόνια καὶ εἰς πάγους· τροφοδοτεῖ τὴν πηγὴν η̄ τὸν γειμαρόν· τέλος ἐπιστρέφει εἰς τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θαλάσσαν, ὑπόθεν καὶ πάλιν

καὶ ἀλλοιοῦται· νῆσοι σχηματίζονται ἐν τῇ σύντηξι· μεταβαλλούσι θέσην διηγενείς η̄ ἐξαφανίζονται· οἱ βυθὸς εἴνιοτε ἀνύψωται βαθμηδόν.

21. Δέλτα.—Οταν ποταμός τις καταλήξῃ εἰς πεδιάδα η̄ εἰς θάλασσαν, αἱ δύλαι, οἱ ἐκεί μεταφέρει, δὲν παρεσύρωνται ὑπὸ τῆς πάλιαρορίας, τότε κατατίθενται ἐν σχηματί Δέλτα, διὰ μέσου τοῦ δύτου τὰ δύστατα κυλοφορούσι εἰς πολυασθίμους ύπνακας, οἱ Μισαίστας καὶ, ἡ Γάγγης κατ. καὶ πάντες οἱ ποταμοί τῆς Μεσογείου.

22. Λίμναι καὶ λεκάναι κλεισταί.—Ροαὶ ὑδάτος ἔχασθενούσαι καὶ διαλειπούσαι·—Εἰς τὰς πολύ θερμὰς γάρ τοις ποταμοῖς τινες, ἀντί νά αισάνωνται μέρη τῶν ἐκβολῶν κύτων, τούναντίον ἔλαττονται διὰ εὑρήσεως καὶ λίστας οἱ ἐξαπίστεως, ἔλλεισι παραποτάμων δυναμένων γ' ἀντικαταστήσονται τὴν ἀπάλευτην ταύτην. Ενιστεῖ μάλιστα ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῆς θάμνου η̄ βέσσας μάναν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βρογῶν.

Τὸ πέμπτον τῆς ἐπιφανείας τῶν ἡπείρων σχηματίζει ὄστατως λεκάνας κλειστάς, ὃν τὰ δύστατα δὲν συγκονινούσι μετά τῶν Ολεκανῶν, η̄ Καστοπία θαλάσσης, η̄ Αράχη, η̄ Νεκρά θαλάσση, αἱ λίμναι τῶν ὄροπεδίων τοῦ Ίραν, τῆς Μικράς "Ασίας" ἐν "Ασίᾳ, τοῦ "Ἀτλαντοῦ" ἐν "Αφρικῇ, τῆς Κεντρικῆς Αύστραλίας κατ. πλ.)

Σημειώτεον ὅτι τινας τῶν λεκανῶν τούτων παρετηρήθη σημαντικὴ ἔλαττωσις τῆς ὑγρασίας.

Η Καστοπία δὲν καιμένη κάπωσιν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἔλαττονται βαθύμοις· οἱ "Οξεῖς" δὲν ἐκβάλλει πλέον εἰς αὐτήν, ὅπως ἀλλοτε.

23. Συμπέρασμα.—Διηγενεῖς κυλοφορία ἔκτεινται εἰς τὸν Ολεκανό εἰς τὰς κορυφάς τῶν ὄρέων καὶ εἰς τὰς πεδιάδας καὶ ἐπότι τούτων εἰς τὸν Ολεκανόν. Η σταγήν τοῦ δύστατου η̄ πάντα ταξιδεύουσα, ἀνύψωται ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης ὑπὸ μορφὴν ἀτύπου· κατόπιν δὲ παρασυρμένης ὑπὸ τοῦ ἀνένου συμπυκνούνται εἰς βρογχήν, εἰς χιόνια καὶ εἰς πάγους· τροφοδοτεῖ τὴν πηγὴν η̄ τὸν γειμαρόν· τέλος ἐπιστρέφει εἰς τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θαλάσσαν, ὑπόθεν καὶ πάλιν

έξατητοί είναι ταξιδεύουσα σε έργα πάσχεται, διαθερώσκει κατά τὸν ῥῶν αὐτῆς τὸν γάνην φύσιόν, γχημήλωνει τὸ ὄρος, σχηματίζει διόδους, πληρεῖ τὴν κοιλάδη, ἀνυψώνει τὸ βάθος τοῦ Όκεανοῦ, συντελεῖ εἰς τὴν ἔξιστων τῶν στρωμάτων τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπαναρρέει τὴν ἰσορροπίαν, τὴν διπλεύσις καταστρέφομένην ὑπὸ τῶν ὑπογήνοιων δυνάμεων.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

(B). κάρτου σελ. 20—21.

24. Άι μετάν γεωγραφίας καὶ γεωλογίας πάρακουσι φέρεις. — Η γεωγραφία, ή θέματα είναι ἡ ἔξωτερη ἀπόψις τῆς θρησκείας, έχει στενωτάτας σχέσεις μεταξὺ τῆς γεωλογίας, ητοι ἀσχολεῖται περὶ τὴν θληγή, ἐξ οὗ συνισταται ὁ γήινος ὅγκος.

Ἡ γεωλογία διέδασκει ἡμᾶς ἡ σημειρηνή διανομὴ τῶν ἔρων καὶ τῶν θηλαστῶν δὲν ὑπῆρχε πάντοτε η αὐτή. Πέγγειοι ἡμὲν δὲν τῆς ἔργης, καὶ τῆς φύσεως τῶν πετρωμάτων, διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν ὑδάτων, διὰ νέμων καὶ τῆς θερμοκρασίας, τῶν γερακτηρῶν καὶ τὰς διάφορους ἀπόψεις τῶν ὄρεων καὶ τῶν πεδίων. Δεινούντες ἡμῖν τὴν ταυτότητα τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, αἴτινες ἐργάζονται ἀπό τηλεολαβῶν αἰλώνων καὶ ἔξακολουθουσι πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν ἡμῶν νε τροποποιῶσι τὴν ἔξωτερην ἀπόψιν τῆς ὑδρογένειού.

25. Πετρώματα πρωτογενῆ, ίδατογενῆ καὶ ἐκρηκτιγενῆ. — Γράφοντο τρία εἰδῶν πετρωμάτων, πρωτογενῆ, ίδατογενῆ η στρωμάτων, τοειδῆ καὶ ἔργηταικες.

Τὰ πρωτογενῆ είναι καὶ γήιναι ὄλαι, αἱ ἄλλοτε ἐν τετηκαὶ καταστάσεις αἱ αἴτινες διεύθησιν κατετέθησαν εἰς τὸν συνεστρωμένην καὶ ἐψύχησαν.

Τὰ ίδατογενῆ η στρωμάτοιοῦ πετρώματα πρέσερχονται εἰτε ἔκταντειψήνων τῶν πρωτογενῶν πετρωμάτων, ἀντινα διεύθησιν ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ παρεσθρησονται καὶ κατόπιν κατετέθησαν (ψυμμάλιον ἔργυρος), εἰτε ἐκ τῶν λειψάνων ζύφων καὶ φυτῶν, ἀντινα συνεστρωμένησαν εἰς τὸν βυθὸν τῶν ἀρ-

γαλωνθαλασσῶν (τιτανόλιθος, γιστόλιθος ἢ ἔνθρακορρός.)

Ἄπαντα τὰ ὑδάτογενη ἐδάφη διεύθησιν ἀρχαῖαν διαμονὴν τῶν ὑδάτων ὑπὸ σχῆμα λιμῶν ἢ θλασσῶν. Τὰ ὑδάτογενη ἐδάφη, ἀντινα ἀρχικῶν ἀπετελούνται ἐκ στρωμάτων ὄργαντῶν, εἰς πλεῖστα μέρη ἀνψύθησαν καὶ συνεπινόθησαν διὰ τῆς συστολῆς, ητοις ἐπῆθην ἐκ τῆς βαθύματος ψυχεῶν τοῦ γήινου φλοιοῦ λόγου χάριν αἱ Ἀλπεῖς.

Τὰ ἔργηταικη πετρώματα προέχονται ἐν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς σφράγεως λεγόνται ἐν ἔργηταικη διότι ὑεργίμενα ἐπήνεγκον ἔργηταις τῶν παρακειμένων ἐσφῶν, διὰ τῶν ἔργητων δὲ τοῦ γήινου φλοιοῦ διεύθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ ἐψύχησαν καὶ ἐπεκτείνονται λαλήσαν. Τὰ ἔργηταικα φυτῶν είναι ὁ γρανίτης καὶ ὁ πορφύρης, τὰ δὲ μεταγενέστερα ὄντα μάζωνται ἡραστεῖσενγεν.

Χωρὶς τινές, ἐφ' ὃν διεύθηται ὁ γρανίτης, οὐδὲποτε ἐδύνθησαν, ἀλλ' ἔμειναν γυμναῖ. Αὗται είναι ἐν γένει ὀλίγοι ὑψηλοί, τὰ δὲ ἐπὶ αὐτῶν ὑπερχωνταί ὅρη κατεκρημνίσθησαν διὰ τῆς μακρᾶς ἐργασίας τῶν βρυχῶν καὶ τῶν χειμάρρων. Πολλάκις ἐπὶ τῶν ἔργητων ὅρθιῶν τούτων ὑπὸ κηλιδῶν ἐτῶν κατετέθησαν εἰς παχεῖς στρώματα γιανιθήρες.

26. Άι ἀνψύθεις καὶ αἱ ταπεινώδεις τοῦ ἐδάφους. — Αἱ ἐσωτερικοὶ διύναιμεις αἱ τοσάκις τροποποιήσασαι τὴν ἀπόψιν τῆς ὑδρογένειού, καὶ σήμερον δὲν διετελούνται ἐν ἐνεργείᾳ, καὶ περὶ εἰς ἀλλάσσονται βαθύμων. Ἐκσηλύνονται δὲ εἴτε διὰ τῆς ἀνψύστεος, εἴτε διὰ τῆς ταπεινώσεως τοῦ ἐδάφους. Τὰς κινήσεις ταύτας, αἱ μετροῦμεναι συμφύτων πρὸς τὴν ἐπιφανεῖαν τὰς θαλάσσης καὶ αἴτινες φύνονται ἡμῖν ἀνεπιθήτοι, θά τὰς ἀθεωρεύμεν ταχύσιας καὶ μεγάλως, ἐννοὶ διόπλινον ἡτο μαρκός.

Ἡ Ἰσλανδία, ἡ Σκανδιναվικὴ Χερσόνησος, ἡ Σκωτία καὶ ἡ Ἰερανίδη, ἡ νοτιοδυτικὴ ἀκτὴ τῆς Ἰσπανίας, ἡ Κρηταία, αἱ ἀκταὶ τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης, τὸ Ἰνδοστάν, ἡ Μαλαισία, ἡ Ιαπωνία, αἱ ἀκταὶ τῆς Λαβραδόριδος καὶ τῆς Χιλής, ἀνυψώνται βαθυμηδόν.

Αἱ δυτικαὶ ἀκταὶ τῆς Γρειλαλανίας, τῆς Σιναϊκῆς, μεταξὺ τοῦ Κυανοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Καντῶνος, τῆς Ἀνατολικῆς Αὐστραλίας, ταπεινοῦνται βαθυμόν.

27. Τὰ ἡράστεια. — Τὰ ἡράστεια είναι δρη, ὃν ὁ κρατήρας ἔχει υγρας τετηγμένας, αἵτινες στερεόποιούνται, ἀμφὶ τῇ ἔργῳ των, εἰς πετρώματα ὑδάτησαν πρὸς τὰ ὄρη ἐπεκτειγόντα πετρώματα. Είναι δὲ διατεταγμένα (τὰ ἡράστεια) εἰς γραμμής εἴτε εὐθεῖς εἴτε ἀλισσῶς κυρτυσμένας, ἢς ὄγκαζουσι ἡράστειωδεις διογκάς.

Αἱ ἀνατολικαὶ ἀκταὶ τῆς Ἀσιας καὶ Ἀμερικῆς περβάλλονται ὑπὸ ἡράστειωδῶν συστάσιων κατ' εὐθεῖαν γραμμήν διατεταγμένων.

Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ μεγάλου Όκεανοῦ μία σειρά ὅργεται ἀπὸ τῶν Σανδεζικινῶν νήσων, ἔξακολουθη πρὸς ἀντιταλάς διὰ τῶν νήσων Ρεβίλαργος πρὸς τὰ ἡράστεια τοῦ Μεξικοῦ.

Οἱ Ἰνδοκαὶ Ὁκεανὸς καλύπτεται ὑπὸ τῶν ἡραστείων τῶν Μελαϊκῶν νήσων πρὸς ἀντατάλας, ὑπὸ τῶν τῆς Αραβίας, τῆς Ἀλέσησού· τέ, τῶν Σεσχελλῶν, τῶν Καμερούν καὶ τῆς Μεδαγασκαρίας πρὸς τὰ ὑπαστέια.

Αἱ ἡραστείωδες συστάσεις είναι ὀλιγότεραι ἐν τῇ λεκάνῃ τοῦ Ἀτλαντικοῦ: η Ἐκλα ἐν Ἰσλανδίᾳ, ἡ Τενερίφη ἐν ταῖς Καναρίαις νήσοις, αἱ Ἀντέλλαι, τὰ ὑποθαλασσικά ἡραστεῖο τοῦ κόλπου τῆς Γουνέρας, τὰ ἐσβέμενα ἡραστεῖα τῆς Οδερήντος καὶ Γερμανίας, τὰ ἡραστεῖα τῆς Ιταλίας (Βεζύδιος, Στρέμβολο, Αίτην), τὰ κλιμακηδόν διατεταγμένα ἡραστεῖοι εἰν τῇ Μικρᾷ Ασίᾳ ἀπὸ τῶν νήσων τοῦ Αγίου πελάγους μέχρι τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ Καυκάσου.

Ἀπαντα τὰ ἡραστεῖα ταῦτα δὲν είναι ἐν ἐνεργείᾳ. Τὰ μὲν, ὡς τὰ τῆς Οδερήντος η τοῦ Ἀραβίτ, ἀναγνορίζονται μόνον ἐν τοῦ κρατήρος ἢ ἐκ τῆς πρὸ πολλοῦ ἀποψύχρωσίσης λάβας ὑπῶν ἔλλα, ἀντινα ἐκάθευδρον, ἀπτόμενος ἐπανήργεταν τὰς ἔργητες αὐτῶν, ὡς ὁ Βεζύδιος; (79 μ.Χ.). Η νῆσος Ἰάβα κατὰ τὸν Αγγειούτον τοῦ 1883 κατεστράψαν ὑπὸ τρεμερῶν ἐκρήξεων, αἴτινες ἐπήνεγκον τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ

νησυδρού Κρακατόα. Έν την Μαρτινίκη τὸ ἡράκλειον Πελὲ κατέστεψεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν πόλιν τοῦ Ἀγ. Πέτρου καὶ ἔθυκεν ὑπὸ τὴν λάθαν αὐτοῦ ἀπανταχοῖς τοὺς κατοίκους κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1902.

Ηρακλειά τινα εἶναι βεβούμενά ἐντελῶς ὑπὸ τὰ θάλατα τοῦ "Οἰκεανοῦ" ἢ ύψουσα μόνον ὑπεράνω τῶν κυμάτων τὰ γειτητὰ τοῦ κρατήρος αὐτῶν ἡ νῆσος Θήρα ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει εἶναι τὸ πραέστον γειτονός ὑποθαλασσίου κρατήρος.

Πλείσιν τὸν 300 ἡρακλειών διατελοῦσιν ἐν ἐνεργειᾳ σήμερον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδρογείου. Τούτο εἶναι συνήθως οἱ κυριαρχίαι τῶν αὐτινῶν δονήσεων τὸν ἐδάφους γηωτῶν ὑπὸ τὸ σύνορα σεισμῶν, συγνετάτων ἐν τῇ Μεσοῇ Ἀμερικῇ καὶ ἐν Βαλανίδῃ, ἐθειρίσκονται τὰ πολυαρθρόμετρα ἀκτάς, ὡν αἱ στρώσεις ἰσοιαίζουσι πρὸς τὰς στρώσεις ἐνὸς τείχους, διαιρεῖται· δὲ τοὺς γηνίτας εἰς κόλπους, εἰς σκοπέλους; καὶ εἰς ὑδάλους ἀπέτεινον;

οἰαν, ὅπως διειθρέψωσι βλάστησιν ὑπολήγη.

Οἱ ἄνεμοι, παρασύροντες ἀπειράθμιμα μόρια ἐκ τῶν πετρωμάτων, ἀτινα διαλύνονται διὰ τῶν ἀκαταπνήστων μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐπεκάλυψκαν τὸ ἔδαφος εἴτε διὰ στρώματος; φυτικής γης, ὡς ἐν τῷ μεγάλεστέρῳ μέρει τῆς Εὐρώπης, εἴτε διὰ σεσωρευμένης ψύμμου, οἵσις τινας κοιλασάς καὶ πεντάσις τῆς Σαχάρας καὶ τῆς Ἀραβίας.

Οἱ Οἰκεανόι κατατέμνει τὰ κρητιδῶν ἐδάφη εἰς ἀποκρήμνους ἀκτάς, ὡν αἱ στρώσεις ἰσοιαίζουσι πρὸς τὰς στρώσεις ἐνὸς τείχους, διαιρεῖται· δὲ τοὺς γηνίτας εἰς κόλπους, εἰς σκοπέλους; καὶ εἰς ὑδάλους ἀπέτεινον;

Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΛΙΜΑΤΑ

29. **Ο ἄνηρ.** — Ή μόρδιγος σραγερ περιβάλλεται ὑπὸ ἀτμοσφαίρας ἢ στρώματος ἀρρένος, οὐ τὸ πάχος ὑπελογίσθη εἰς 100 χιλιόμετρα. Ο ἄνηρ ἀποτελεῖται λόσιος ἐκ μύγματος ὑδατίου καὶ ἀζώτους μετά μικρᾶς ποσότητος ἀνθρακικοῦ οἴδεος καὶ ὑδατίου ἀτμοῦ.

Ο ἄνηρ διατηρεῖ τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς σφρίξει. Τὸ δέγγονον χρησιμεύει εἰς τὴν ἀκτανόην τῶν ζώων, τὸ ἀνθρακικὸν οξύνει τὸ δέξιον εἰς τὴν διατροφὴν τῶν φυτῶν. Ο δένατος ἀτμός ἐμποδίζει τὴν γενικὴν ἔντασίαν καὶ τὴν γενικὴν καταστροφὴν.

30. **Οι ἑτησίαι.** — Ο ἄνηρ δὲν ἔχει πνωταχοῦ τὴν κύτην θερμοκρασίαν.

Ἐν τῷ Ισημερινῷ εἶναι θερμότερος καὶ τείνειν ἡ θερμοκρασία εἰς δέ τους πόλους εἶναι ψυχρότερος; καὶ τείνειν πρὸς τὰ κατωτάτα τοῦ Ισημερινοῦ καὶ τῶν πόλων διπλῆ μεταβολὴ ἡρέστησε, διπλῶς ἀτμοσφαιρικὸν ρέμψικ, ὑπερ καλεῖται τὰ ιερά τὰ "Ιμαλάια". Άλλα σέντονται περισσότερον τὰ ἐκ γρανίτου ἢ σκληρῆς τιτανολίθου συγκείμενα, ὡς τὰ Πυρηναῖα καὶ τὰ Κουνελίνια.

Ἐπὶ δροπεδίου ἐξ ἀδιαβρόχου σραγετολίθου, ὡς εἶναι τὰ "Ἀρδένναι, τὰ θερμά διαμένουσιν ὡς μόνιμα ἔηται τούντιον" δὲ ἀπορρεζῶνται διὰ τῶν πόρων τῶν εὐδαιμονιῶν ἐδαφῶν, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ τοῦ Καυκάσου, τὰ ὄποια δὲν διατηροῦσι μάλιστα ἀρκετὸν ὑγρα-

έν καιρῷ ἡμέρες ὁ ἄνηρ ὁ εὐρισκόμενος ὑπεράνω τῆς γῆς θερμάτεται ταχύτερον τοῦ ἄλλους τοῦ εὐρισκομένου ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Κατὰ τὴν νύκτα τούντιον ὁ θερμότερος ἡρέστης ἡ ἄνηρ τῆς ἔρης: "Ἐντεῦθεν παραγεται ἀλλεπαλληλος; ἀλλαγὴ ἡρέστης ἐρέ" ὅλων τῶν ἀκτῶν, μεταξὺ τῆς πτερύνης καὶ τῶν Οἰκεανῶν. Η θαλασσική αὔρη πνέει τὴν ημέραν, ἡ πτερυποτική αὔρη πνέει τὴν νύκταν.

32. **Αἱ τρομαγματα.** — Έν τοῖς γύρων τοῦ Ισημερινοῦ ἡ θερμότης τοῦ ήλιου ἀντιτάπει πολλάκις εἰς τῆς θαλασσῆς ποστήτης ἀτμῶν ὅλων ἀκανθώστατον. Η ποστήτης αὔτη ἀναμηρήνεται μετά τοῦ ἡρέστης καὶ καθιστᾷ κύτον ἐλαφρότερον. Πότε οὗτος ὑφύεται ταχέως, τὰ δὲ ἐργά τεινεύονται στρώματα ἡρέστης, πυκνώστερα ὄντα, συρρέουσι παντοχρόθεν, ἵνα κατατάσσωσι τὸ σηρηματισθέν κενόν. Ἐντεῦθεν θύελλαι πτρομερεῖ καὶ κυκλώνεις, ὡς ἔκεινοι, είπινες καταπέρθουσι συνηρίστατα τοῖς "Αντιλλαῖς".

33. **Σχέδεις τῶν καταστάσεων τῆς ἀτμοσφαίρας.** — Αἱ διάρροις κύται κινήσεις τοῦ ἡρέστη ἀποκαίνει τὸ περιφορόν, ἡ δὲ καταστάσις τῆς ἀτμοσφαίρας τὰ μέγιστα δύναται νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ήλιου. Εἶναι ὑπάρχη πολὺς δόρατμός ἐν τῷ ἡρέ, οὗτος συγκρατεῖ κατὰ τὴν νύκτα τὴν εἰς τῆς γῆς ἐξεργομένην θερμότητα καὶ ἐπούσιες τὰς ὑπερβολικὰς ψύχη. Ήταν ὑπάρχη ὀλίγιος, ἡ θερμότης ἐξεργάζεται ἐλεύθερος ἐκ τῆς γῆς ἐν τῷ ὀκταπόδιτη, ἡ δὲ θερμοκρασία καταπίπτει μεγάλως.

34. **Οιαδάσια κλίματα.** — Θαλασσικαὶ κλίματα εἶναι τὰ τῶν χωρῶν ἐπεισον, αἵτινας γειτνιάζουσι μὲ τὸν Οἰκεανόν, καὶ εἰς τὰς ὄποιας οὗτος ἀποστέλλει πολὺν ὑδρατμὸν. Ο ὑδρατμὸς οὗτος, δόρατος ἐν τῇ ἀτμοσφαίρῃ, ἡ συμπυκνούμενος ὑπὸ μορφήν νέφους καὶ βροχῆς, συγκρατεῖ τὴν θερμότητα καὶ δικτηρεῖ τὴν τινὰ θερμοκρασίαν μεταξὺ νυκτὸς καὶ ημέρας, μεταξὺ γειτνίων καὶ θέρους.

Η Νορβηγία, θερμανομένη ὑπὸ τῶν ἀτμῶν τοῦ μεγάλου ρέμψικος

τοῦ Ἰσημερινοῦ, εἶναι λίγαι κατοικήσιμος, ἐν ᾧ ὁν τῷ κύτῳ πλάτει ἡ Λαζαρέωρος εἶναι ἀπέτελος; παχυμένη.

Είτε εὔκρατος εἶναι ἡ ζώνη εἴτε διακεκυρώνη, ἡ φυτικὴ ζωὴ θὰ ἔναπονθῇ πάντοτε ἐν κυτῷ, ἐάν τὸ κλίμα εἰναι θελάσιον.

35. Ἐπιφεριωτικὰ κλίματα.—

Χώρα τις ἔχει κλίμα ἡ πειρωτικόν, ὅταν ἢ νησιστὸν τοῦ Διεκενοῦ οὐδέλλως φθάνει εἰς κύτην, εἴτε διότι η θάλασσα εἶναι λίγαι μεμακρυμένην (Κεντρικὴ· Ἀσίς), εἴτε διότι ἄπεισι σὶ βροχῇ πάπισσιν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν παρακειμένων ρέουν (ἡ πρὸς τὸν Ἑλένην κατὴ τὴν Νοτίον [Αμερικῆς]). Ήπειροςτοικία ἀνέργεται συνήθω τὴν ἡμέραν (Σαχάρα) ἀλλὰ κατέργεται τὴν νύκταν, διότι οὐδὲν ἐμποδίζει τὴν γῆν νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἐναύγειαν θερόποτα.

Ἐν τοῖς κλίμασι ἀπέτελος ἡ πειρωτικὸν εἶναι ἀκταπληγὸν εἰς τὴν ζωὴν ζωὴν ἢ εἰς τὴν φυτικὴν. Ἀλλ' ἀπεντοῦ τὸ ἡ πειρωτικὰ κλίματα δὲν ἔχουσι τὸν κύτον βαθύμων θεροπορικής (Κεντρικὴ Ψεσσίς, Βυζαρίς).

Τὰ θαλάσσια καὶ τὰ ἡ πειρωτικὰ κλίματα εἶναι γενικοὶ τύποι, οἵτινες παρουσιάζουσι μεγάλας ποικιλίας.

ΦΥΣΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Ἔτος χάρτου σελ. 30—31).

36. Γενικὸς καρακτηρῆς ἀναγλύφων διατάξεων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἔδαφους. — Η Εὐρώπη παρουσιάζει κυριγλυφὸν διαπλασιῶν ἀνάλογων πρὸς τὴν Ἀσίαν, ἡς εἶναι προέκτως πρὸς δυτικά. Πρὸς Β. πειλάδες, πρὸς Ν. ὑψήλατα προτειχιζόμενα ὑπὸ γερσονήσων. Δὲν ὑπάρχουσιν δύος ἀπέναντα ὄρεποδίων, ὡς τὸ τῆς Ἐλεβίτικης, σύστημα σωρεῖται ὄρεων ὑμείων πρὸς τὰ Ιμαλαΐδα, ζτίσια ηδύνατον νὰ καλύψωσιν ὑδάλητον τὴν Μεσόγειον. Ἀλλ' ἐάν ἡ Εὐρώπην στερῆται τοῦ μεγάλειού, κέντητος ὄμως τὴν λεπτότητα καὶ παρουσιάζει τὶ τὸ τέλειον. Οὐδαμοῦ τῆς Γῆς τὰ ὄρεινὰ συστήματα εἶναι τελείστερον συνηθισμένα καὶ σύδαμον διανεμούται ταῦτα μετά περισσοτέρας ποικιλίας.

Ἡ τομὴ τῶν ὄρεινῶν τούτων συ-

στημάτων καθιστᾷ κύτῳ εὐπρόσιτα.

Ἐτοι δὲ αἱ εἱς κύτῳ εἰσγωρῦσαι καὶ συναντώμεινται πειλάδες καὶ τὰ ὄροπέδια, ζτίναι ἐπίσης; καθιστῶσιν εὐπρόσιτα τὰ ὄρεινὰ τεῦτα συστήματα, καὶ ἐν γένει ἄπεισας ἡ οἰκουμένης κύτῶν, ἡτοι εἴναι τὸ ἀποτέλεσμα μακρινῶν ἐργασίας, Ἰσημερινῶν; ἔχει παραπεμψάσθαι μέρους τοῦ νότου τοῦ κάστρου διὰ τὸν ἀπότομον τοῦ πολιτειοῦ, τοῦ ἰστημέραι προσχρούμενου καὶ ἔξαπλουμένου εἰς διῆρην τὴν ὑφήλιον.

37. Αἱ Ἀλπεῖς. — Αἱ Ἀλπεῖς εἶναι ἡ ὑψηλὴ ὄρεστις, τὸ κέπονος οὐτῶν εἰπειν τῆς ὄρεινῆς Εὐρώπης. Ἐπειδὴ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Όρους (Ὥρους: 5000 περίπου μέτρων) ἡδύναμεθεὶς ἐλεύθερως νὰ προερχόμενον τὸ βιέμμα καθ' ὅλας τὰς διευθύνουσι, θὰ διεριγούμενον τὴν ἀστέριστην ἐκτάσιν τὴν ὑπὸ τῶν Ἀλπεων ταπεγχομένην. Η ἐκτάσις αὐτῆς ἀποτελεῖται εἰς ὄρεάν, καὶ λάθον καὶ παγετῶν ὅμοιον πρὸς κύματα πετρηγένα, ζτίναι ἀπέτονται ἀρχ' ἐντὸς μὲν πρὸς αὐτούτοις μέρῃ τοῦ Δουναβόνος, ἀρχ' ἐπέριον δὲ πρὸς νότον μέρῳ τοῦ Λιουνικοῦ κόλπου.

Ἐν τῇ κοιλότητι, τῇ σχηματικότερην ὑπὸ τῶν τούτων βραχιόνων τῶν Ἀλπεων, ἡ ὑδάλημάς, πλινθώνος ὑπερθερμῶν τῶν ἀγχώνων ἐκτάσεων τῆς τοῦ Πίλεων πειδίους, θὰ συνήταξεν τὸν τρόπον τῆς σκιαγραφίας τῶν Ἀπεννίνων, καὶ πολὺ μακράν, ὅπισθεν τοῦ Ἀδριατικοῦ, τὴν ὀδοντωτὴν γραμμὴν τῶν Διανερικῶν Ἀλπεων καὶ τοῦ Δακτυλικοῦ Ἀγριεπάλγου, τοῦ προτειχισμάτος τῆς Ἐλληνικῆς Χερσονήσου.

38. Ἐλεβίτικὸν καὶ Βαυαρικὸν ὄροπέδιον. — Στρέφομενοι πρὸς βορρᾶν, θὰ πειρεθῶλομεν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κυρτότητα τοῦ Ἀλπείου κύλουν ἔτι μακρότερον τὸ μέγα οὐρανός, ὅπερ προσερειδεῖται ἐπὶ τοῦ κύλου τούτου απὸ Γενεύης ὄμως τὴν λεπτότητα καὶ παρουσιάζει τὶ τὸ τέλειον. Πατσακόν (Passavo) μὲτας κανονικαὶ αὐτοῦ κλίτες, ἐν αἷς ἔρουσι παραλήγοντοι παραπόταροι τοῦ ἔνων δοῦ τοῦ Ἀράου καὶ τοῦ Δουναβόνος; εἴτε δὲ μακρότερον τὴν ὄροστοιχίαν τοῦ Ἅρδη, τὸν Γαλλικὸν τὴν μακράν λίμνην τῆς Νευστέλης καὶ τὸ μῆκος

τοῦ Ἀλέου Ποταμοῦ· ἐν Γερμανίκῳ μῆκος τοῦ Δυνατίου.

Ἐκεῖ οὐδεμίᾳ πόλις κεῖται ὀλιγώτερον τῶν 300 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανίες τῆς θελάστης. Τὸ Κρήσούργον καὶ ἡ Βίρυν ἐν Ελεβίτη, τὸ Μόναχον ἐν Βυζαρίζ, ὑπερβαίνουσι τὰ 500 μέτρα. Εκείθεν πηγάδωναν τὸ Ρήνον, οἱ Δουνάβεις καὶ τὸ Ροδανόν.

39. Τὰ κεντρικὰ δόμη τῆς Γαλλίας καὶ τὰ Καρπάθια. — Έκ τῶν οὐσίων τοῦ μεγάλου ὄρεων τοῦ Ροδανοῦ, τοῦ σχηματιζόμενου ὑπὸ τῶν Αλπεων καὶ τῶν ὑπελπίσιων ὄροπεδίων, ἔχονταν τό δύο πεδίαδες: Ἡ κοιλάς τοῦ Ροδανοῦ καὶ ἡ Οὐγγρικὴ πεδίας; δι' ἡς δὲ Δουνάβεις ἔχει πρὸς νότον παραλήγοντας πρὸς τὸν κάτω δοῦ τοῦ Ροδανοῦ.

Πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Δουναβόνος καὶ πρὸς οὐδιμάς τοῦ Ροδανοῦ δύο μεγάλοι ὄρεινοι ὅγκοι ἡτοι τὰ κεντρικὰ δρῦ τῆς Γαλλίας καὶ καὶ ἡ ὄρεστις τῶν Καρπαθίων πεπάλλουσι τὰς ἔνοικας τῆς οὐρανῆς Εὐρώπης. Έκ τῶν ὄρεων δούτων τούτων ὅγκων οἱ μὲν πρῶτοι καταλήγουσι εἰς τὴν πεδίαν τοῦ Λειτήρης καὶ τοῦ Σηκουάνα, οἱ δὲ δευτεροὶ εἰς τὰ δύο τὰ Σηκουάνα καὶ μεγάλης ἡσωτικῆς πεδίαδος.

Αἱ ὄρεστοι καὶ αὗται εἶναι τρόπου τιὰ τὰ δύο τῶν εὑρωπαϊκῶν ὑψηλῶν πάτων.

40. Η Βορειοδυτικὴ Γαλλία καὶ ἡ Μέση Γερμανία. — Μεταξὺ τῶν δύο τῶν οὐσίων τοῦ ορεῶν δρυκού εκτείνονται καὶ τελευταῖς διάρκειας καὶ δεσπόζουσι τῆς μεγάλης πεδίαδος τοῦ βορρᾶ. Τοικύται ἐν Γαλλίᾳ εἴναι τὸ ὄροπέδιον τῆς Λάγγης καὶ τὸ ὄροπέδιον τῆς Λωραΐνης; πρὸς τὰ νοτιανατολικὰ τῆς Γερμανίας εἴναι τὸ ὄροπέδιον τῆς Βοημίας;

Ἐτοι τῆς Βοημίας εἰς τὴν Λωραΐνην τὰ γερμανικὰ ὄρη, τὰ περιβάλλοντα τὴν βορειάν σφράγη τοῦ Μίνιου ποταμοῦ, συναντάσθαι τὰ Ἀρδέννων πέδιλα τοῦ Ήρανοῦ καὶ προεκβάλλοντα τὸ Χάρζ καὶ τὸ Τευτοδούργερβαλλ.

41. Η Βόδσια καὶ ὁ Μέδας Δορυμός. — Τὰ Βόδσια ἀπετέλουν ἄλλοτε συνεχῆ ὄρεστις μετὰ τοῦ

Μέλανος· Δρυμού· ένεκα όμως γεωλογικών φυσικών τὸ κέντρον τῆς ὁροσειρᾶς τεύτη; ὑπέστη τελείων καθίζουν, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν λευκών τῆς καθίζουσες ταύτης ὁ Ρήγος διάνυσεν ἀπὸ τῆς Βαλίης μέχρι τῆς Μαγνητίκης εὐρών γραμμής, ουσικὴν δὲ δὲν ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν καὶ ἔνωνταν σημείον μεταξὺ ἀποτάσσων τῶν ὄρεων γωδῶν τῆς Εὐρώπης.

42. Λιχεδόνινοι. — Πρὸς νότον τοῖς τρεῖς χερσονήσοις, ἡ Ισπανική, ἡ Ιταλική καὶ ἡ Ἑλληνική, ἥνωντο ἡγεμονίων, ἔλλοτε μετά τῶν ὄφρεων καὶ ἀποτικνῶν ἀπτῶν, πρὸς δέ σημείον ἐπεινόνται. Ή Μεσόγειος θάλασσας ἀπογειώσεσσα σύντονης ὅγι μόνον ανετέλεσεν εἰς τὴν ἀπτωτήν τῶν θαλασσῶν ἀπτῶν, ἔλλα καὶ διήνυσε μεγάλην πρὸς ναυτιλίαν δὲν ἀπὸ τοῦ Κυκλαδικοῦ μέχρι τοῦ Γερματάρ, ὅπερ κατέστη ὡσάυτος ἡ πόλη τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Εἰς τὰς τείς ταύτας χερσονήσους εὐρίσκονται ὅρη υψηλαῖς τὸ Ηπειρωτικόν καὶ ἡ Σιέρρα Νεσόδα ἐν Ισπανίᾳ, τὰ Ἀπέννινα ἐν Ιταλίᾳ, ἡ Άλιας ἐν τῇ Ἑλλην. Χερσονήσων.

Πρὸς βορρᾶν ἐπὶ τῆς Σκανδιναυικῆς χερσονήσου ἐκτείνεται ὡσάυτος μικρὸς ὁροσειρά, αἱ Σκανδιναυικαὶ "Αλπεις".

43. Συμπέρασμα. — Ή ὀρεινή Εὐρώπη συνενοιά πρὸς τὴν ποικιλία μιαν ἀρμονίαν, μιαν ἀνθητηα διαγράμματας (plan), ὅπερ τελειώσεται σι τῆς ἐπεξέργασίας τῶν ὑδάτων.

Ο 'Ρήγος, ὁ Δούναβης καὶ ὁ 'Ροδανὸς ἡ πράσινοι ἐκ τῆς κεντρικῆς ὁροσειρᾶς, λαμβάνοντες τρεῖς διαρόφους οἰενθύνεις πάλιν δὲ τούτου διέρχονται ὁ μὲν πρῶτος τὰ ἡρικὰ ὁρατέσσια ('Εφεδος κ.λ.), ὃ δὲ δεύτερος τὰ Καρπάθιον καὶ ὁ τρίτος τὸν Ίσραν πρὸς ἡ φάστωσιν εἰς τὰς ἐκδολὰς αἴτων.

Ἐπ τοῦ Δουνάβεων εἰς τὸν Ρήγον διὰ τοῦ Μαίνου, ἐπ τὸν Ρήγον εἰς τὸν Ροδανὸν διὰ τοῦ Σάνου, ἐπ τοῦ Σάνου εἰς τὸν Ροδανὸν διὰ τοῦ Σάνου, ἐπ τοῦ Σάνου εἰς τὸν Αιγαίην καὶ εἰς τὸν Σηκουάναν ἡδηνήσανταν να κατασκευάσασθαι διώρυγας. Εἶναι πιθανόν δι τοῦ Μαραΐδος ὡς θέση μετ' οὐλγάν εἰς συγκονουνίν τὸν Δουνάβεων μετὰ τοῦ Οδέρου καὶ τοῦ Βιστούλα, ἡ δὲ ἐργασία τεῦ ἀνθρώπου θα φέρῃ τιουτέρων εἰς πέρας τὸ

ἔργον τῆς φύσεως, τελειοποιοῦσα τὰ φυσικὰ ἔνωτικά σημεῖα, ἦτινα ἔνωνται πρὸς ἀλλήλας τὰς ὑπαρόφους γώρας τῆς Εὐρώπης.

ΑΙ ΑΛΠΕΙΣ

44. Γενικὴ ἀποψίς τῶν "Αλπεων".

— Αἱ "Αλπεις" ἐν γένει ἀποτελοῦσιν δηγοὺς ὄρεινών γωδῶν, ὃν ἡ ἐκτασίς ὑπερέστη τετράκις περίπολον ἐκτασίας τῆς Ὀλύμπου. Ἀπὸ Νικαίας μέχρι Βιέννης ἐν Αὐστρίᾳ ἐκτείνονται σχεδὸν 1200 χιλιομ., τὸ δὲ πλάτος αὐτῶν πεικάλει ἀπὸ 150 χιλιόμ. (Δευτέρας ὄρος) μέχρι 300 χιλιόμ. μεταξὺ τῆς Βερονῆς (ἐν Ιταλίᾳ) καὶ τοῦ Μονάχου (ἐν Βαυαρίᾳ).

45. Σπουδαιότης τῶν "Αλπεων".

— Γιαρέζωνται ὅτι οἱ θαλάσσαις ἀπέραντοι, οἱ ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιφέρουνται ὑπὸ μορφῶν νεφῶν, προπορεύουσιν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ὑψωμάτων καὶ ἀφίουσιν ἐπὶ αὐτῶν τὴν μεγαλειτέρων ποστάτων τῶν βροχῶν αὐτῶν. Αἱ "Αλπεις" ἡσάεις μεγάλην αὐτῶν σημαντικής ἑκτάσεως εἰναι μεγαλειτέρων δεξαμενὴν διάστοις τῆς Εὐρώπης.

Κείμεναι ἐπ τῷ κέντρῳ τῆς Εδωροπάκης Χερσονήσου τῆς σχετικῶς στενῆς, ἐκτείνονται πρὸς ἡνὶ καὶ αὐτὴν διέθυνσιν, περιβλαβόμενα πανταχοῦ θεν σχεδὸν ὑπὸ θαλασσῶν, αἱ "Αλπεις" διατίθενται θυμωσίων, ὅπως διέκουνται τὴν ὑγρασίαν τῆς ἀπορρίφρως καὶ ἀντέμεντο τὸ θύελλον εἰς ἀπάσις τῆς εὐφωνικῆς γώρας, πρὸς δὲ γειτονίασιν τοιαῦται δὲ χώραι εἰναι η Γαλλία, η Εργενία, η Λουστρουγγαρία, η Τουρκία καὶ η Ιταλία.

Τὸ νέφη τῆς Μεσογείου θάνατουσιν ἀπ' εὐθέας εἰς τὰς "Αλπεις" διὰ τῆς Προσηγγίας καὶ τῆς Βενετίας τὰ τοῦ Ωκεανοῦ διέρχονται χώραι μετροῦν ὑψούς (κεντρικά ὅρη Γαλλίας, Βόργια) πρὶν ἡ φθίσωσιν εἰς αὐτάς. Εἰς ἀμφοτέρας δὲ ταύτας τὰς θαλάσσας ἀπόδισσον πάν δι τὸν ἔλασθον διὰ τῶν μεγάλων ποταμῶν Ρεδανοῦ, Πλάδου, Δουνάβεως καὶ Ρήγου.

46. Λι "Αλπεις" ὑπὸ γεωλογικὴν ἀποψίν. — Αἱ "Αλπεις" σύγκενται ἐκ πετρωμάτων κρυσταλλωδῶν καὶ ἐκ πετρωμάτων ὑδατογενῶν.

Τὰ πρώτα κείνται ὡς κεντρικὸς πυρήνης τὴν αὐτὴν διέθυνσαν, πρὸς ἡνὶ καὶ ἄπας ὁ ὄρεινὸς ὅγκος· τὰ δὲ δεύτερα ὡς εἰδος μανδους ἐπικαλύπτουσι τὸν πυρήνα τοῦτον πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον.

Ούτως αἱ "Αλπεις" διαιροῦνται εἰς τρεῖς ἐπιμήκεις ζώνας. Ἐκ τούτων ἡ ἐν τῷ μέσῳ είναι κρυσταλλώδης, ητοις διέρρευσης καὶ αὖσθετος τὰς ἐκτερέων (πρὸς Β. καὶ πρὸς Ν.), αἵτινες εἰναι ὑδατογενὴ λείψανα μεγίστων θαλασσιών ιζημάτων σηματισθέντων ἐν τῷ βυθῷ τῶν ἐξαφανισθέντων Ὡκεανῶν.

Ούτως αἱ "Αλπεις" είναι ὅρη σχετικῶς νέα.

47. Τοπογραφικὴν ἀποψίς τῶν "Αλπεων".

— Επειδὴ ἡ ἀνύψωσις ἐγένετο ἐξ ἀντολῶν πρὸς δυσμάζ, διὰ τοῦτο καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν διέθυνσιν διανοίγονται αἱ κυριώτεραι κλίσεις. Ἀλλὰ καὶ ὁ φύς τῶν ὑδάτων περήγγει μετὰ ταῦτα πολυαριθμούς ἐγκρησίας μικρὰς κοιλάδας. "Ἄρι αἱ "Αλπεις" σύγκενται σημερέως ἐξ απειρούμενων μεροσειρῶν, πέτρη τῶν ὄπωντας κυλαφροῦνται ὅδοι φυσικαὶ, αἵτινες ἐπέτρεψαν εἰς τὸ Ἀγριωπόν νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν μεγάλην ταῦτην ὄρεινη, χώραν καὶ νὰ διέλθῃ δὲ τοῦτη·

"Ἐάν οἱ κυριώτεροι ποταμοὶ τῶν "Αλπεων" βέβαιων εἰναι τὰς ἐσωτερικὰς καὶ ἐπιμήκεις κοιλάδας, οὐδεὶς ὥρας εἰς αὐτῶν ἐξέρχεται ἐκεῖπεπτος ἀπ' εὐθείας. Οἱ πλείστοι αὐτῶν ἀναγκαζονται, δύος ἐξέλθουσιν ἐπ τοῦ δύρου εἴτε πρὸς βορρᾶν εἴτε πρὸς νότον, νῦν κάμωσι κλίσιν διευτάγν, ὅπερ είναι τὸ χαρακτηρίζον τοὺς ἀλπείους ποταμούς.

"Ἔτερον δὲ χαρακτηριστικὸν τῶν ὑδάτων τὰς ὑδάτων είναι δι τὸ ἐξεργάμενα εἰς τοῦ δύρου, οὐπως διέλθωσιν εἴτε τὸ ἐλλειπτικὸν η βασικικὸν ὁροπέδιον, εἴτε τὴν λοιμαζικὴν πεδιάδα, ἐσχημάτισαν μέγαν ἀριθμόν λιμνῶν, αἵτινες κεντοῦσι πέρι τῆς δραστηρεᾶς πρὸς νότον τοὺς πρόποδας τοῦ βασικοῦ Πόρου. Πρὸς τὸ μέρος τῆς Ιταλίας κείνται αἱ λίμναι Μελζών, Κάμπος, Ισεσ, Γάρδη καὶ πρὸς τὸ βόρειον μέρος η Βοιργέτη, η Ἀγνενή, η Γενενή, η τῶν Τεσσάρων Καν-

τωνιών, ή Ζυζηγή, ή Κωνσταντία και οι Βαυαρικοί λόγινοι.

48. ΑΙ ΚΟΡΟΦΑΙ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ.

—Ο "Άγ. Γεωργίος σέν είνε τὸ ὑψηλότερον αγρεῖον τῶν Ἀλπεων, ἀλλὰ κατέχει τὸ κέντρον του σπουδιοτέρου μέρους; τῆς ὄρσειρῆς Εἰνε, οὗτος εἶπεν, δάχις σχετικούς γλυκαλί, μίλι εἴς ἐκείνων, ἐν αἷς αἱ ὅδοι είνε πολυζημόιοι. Αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ ἰγνέρονται πρὸς δυσμάς καὶ πρὸς τὸ μέρος ἐκείνον διανοίγονται οἱ βρύστεραι κοιλάδες· τούναντον πρὸς ἀνατολής τὸ ὅρη είνε ἡτονὸν ὑψηλὰ καὶ αἱ κοιλάδες ἥκιστα βαθεῖαι.

"Η σερβὶς τῶν δύρεων, ήτις ἔι τῷ κρυσταλλίδιῳ ζώῃ ἀποτελεῖ τὸ ἀπότομα μέρος τοῦ ἀλπείου συστήματος, ἔχει κίτινη γενικήν ἐν δύσμῳ πρὸς ἀντοιάς. Η ὑψηλοτέρα κορυφή, τὸ Λευκὸν δέρας (4.810 μ.), είνε εἰς τὸ ἄπειρον τῆς δυτικῆς κατωφρείες τῶν Ἀλπεων, ἀπίνες χρηματοῦνται ταχέοντας πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Ροδανοῦ, ἐν φύῃ πακόρι διέστηγμα διατηροῦνται εἰς μέρηντον ὑψοῦ προς τὴν διεύθυνσιν του Δουνάδεως.

49. ΑΙ ΔΩΔΟΙ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ —Τὸ σπουδαιότερον πλεονεκτήμα τῶν Ἀλπεων, ἐννοῦ μέλιστα παρθέλλωμεν αὐτάς τὰς πρὸς τὰ Ηπειρωτικά, είνε ὅτι νεκρῶνται ταχέων πρὸς τὰ Ηπειρωτικά τοῦ Ροδανοῦ, ἐν φύῃ πακόρι διέστηγμα διατηροῦνται εἰς μέρηντον ὑψοῦ προς τὴν διεύθυνσιν του Δουνάδεως.

Μετέξει Γαλλίας και Ισπανίας ἐγέρεται ἀληθὲς τείχος, διπερ δὲν δινατάτη τις νὰ διέθηται ειμήν προς τὰ ξηκρά μέτοι διὰ Βαγιόνηνς και Περπενίναν. Εἰς τὰς Ἀλπεις, τούναντον, δοῦ παντούεσθαι συνετελεσον εἰς τὴν ἀνάπτωσιν τὴν δράσεως και τὴς ζωῆς.

Εἰς οὐδὲν μέρος ή παχύτης τῶν Ἀλπεων είνε μεγίστη: τούτου ἐνεκα δὲν ἐδισταταν νὰ δικαΐζεται σόργηγας. Ή Γαλλία διετρόπησε τὸ Κανιόνος ὄρος: ή Γερμανία ησάειν εἰς τὸ ἐμπόριον τὴν σόργηγα τοῦ Άγ. Γεωργίου, η τις παρέχει δόδον συνταπτέρων διὰ τὸ διαπετακομιστικὸν ἐμπόριον τῆς Μεσσηγίου και τῶν Ινδιάνων πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, νῦν δὲ σχεδιάζεται νὰ διετρόπησηται τὸ Σλιμπλόν, διπο; συναγωνισθῶσι πρὸς τὸν "Άγιον Γεωργίουν και

τὸ Κανιόνος ὄρος. Ή Οπαύτως σπέτωνται νὰ διατυπωθῶσι τὰ Πυρηναῖα πρὸς νότον τῆς Τούστης.

50. ΣΥΜΠΕΡΑΦΟΜΑ.—ΑΙ* Αλπεῖς δὲν

παρέχουσι μοναν εἰς τοὺς ὄφειρας μούς ήμων μηχανικώτατα τοπία, δὲν εἰνε μόνοι μια πεζότυμοι δεῖχνειν. Ήδατος ἐγκλείσουσα παρετούς καὶ χιόνας διηνεκεῖ, εἰνε καὶ ὅρη κοινωνικά σύντοι εἰπεῖν. Ήτινα εὐπειθώς ὑποτίσσονται εἰς τὸ πνεῦμα τῆς βιωμηνίας και διανοιγονται εἰς τὰς σημεῖαν τῶν λαών καὶ εἰς τὰς πολιτισμῶν. Δυναμέων δὲν εὐ προσθέσσομεν διτὶ ὑπὸ ἐπωφύιν φιλανθρωπίας είνε τὰ μοναδικὰ ὄρη τοῦ κόσμου.

ΒΟΡΕΙΑ ΠΕΔΙΑΣ

(Β). χάρτην Φυσικής Εφόρου: σελ. 30-31.)

51. ΕΚΤΑΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΝΔΟΦΟΡΑΙΚΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ.—Γνωρίζουσεν διτὶ ἀπὸ

τῆς Γερμανικῆς Θελάσσης μέχρι τοῦ Ινεστένη ἐκτίνεται ἀπέναντος πεδιάς, ή τὸ χαμαλώτερον μέρος κατέχεται ὑπὸ τῆς Κασπίας θλάσσης: τὸ διτὶ κόπι αὐτῆς μέρος ἀνήκει εἰς τὴν Εδράπην. Η Ρωσικὴ ὄλοληνης, ή βρύσεως Γερμανίας, η Ολλανδίας, τὸ διυτικὸν Βελγιον και μέρος τῆς βρύσεως Γαλλίας περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἀπεράντη ταύτη ἐπάτει τῶν πεδιῶν, χωραῖ, αὐτίνες ἐνίαρχοι μόνοι παρουσιάζουσι μικράν τινας ανυψώσιν, ητις προσθήσεις ἐξημάτων ὑπόειρεσθαινταν ἐπ τῇ σρήζωσιν.

52. ΤΕΛΩΝΕΙΚΗΣ ΘΥΜΙΚΩΝ ΔΡΙΦΩΝ.

—Ἐν τῷ πεδιῶν ταύτῃ οὐδεὶς φυσικὸς φραγμὸς ὑφίσταται μεταξὺ τῶν λαών, οὐδὲν ὑπάρχουσι φυσικὰ πολιτικὰ σύνορα.

Εἰς τὴν ἐποχὴν Καρόλου τοῦ Μεγάλου εἰ Σλάσιοι μετέβινον ἀπὸ τοῦ Βελγίου μέχρι τοῦ "Άλβιος. Βασιλεύτερον η ὑδροις τῆς μαρκιωνίας τοῦ Βραδεμβούργου ἀπώθησεν αὐτὸν μέχρι τοῦ "Οδέρου, αἱ δὲ κατακτήσεις τῶν Τευτόνων ἐπιτελοῦνται πόλεις Πρώσων (ἀπόθνατον Σλαβών) ἔξτειναν τὴν Γερμανίαν μέχρι τοῦ Βιστούλα και τοῦ Νιεμένου.

Πάρησαν εἰρίσκοντο η Πολωνία και τὸ κράτος τῶν Τσέρων. Η ιεζυσιτικὴ μεταξὺ τῶν Τσέρων, ητοις η Πολωνίας η Πρωσίας και τῆς Βρ. Γερμανίας καθ' οὐλακτήριαν θά κατεκλύσετο.

53. ΤΑ ΝΙΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ.

—Η ἀπέραντος αὐτῆς πεδίων ἔχει ἐν τούταις τὰ νικώματα αὐτῆς, τὰ οποῖα δινοῦνται τὸν περιβάλλοντα πόλεμον τοῦ Νιεμένου δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 200 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Τὸ Μεκλεμβούργον, η Πομερανία, η ἐπαρχία τῆς Πρωσίας, η Λιθουανία (εἰν Ρωσίδη) εἰνε εὑρίσταται ὅροπεδια πλήρη ἐλών και τελμάτων, διὰ τῶν χθυμαλῶν μερῶν τῶν ὄπειων διέρχονται οι ποταμοὶ Βιστούλας, Νιεμένος και Δύνας.

λειψίων φυσικῶν ὄξιων. Καὶ διτὶ αὐτῆς ὁρίστασις διεμελίθη, η Πρωσία και η "Πρωσία εὐεύθυνσαν ἀπέναντι ἀλλήλων ἐπὶ τῶν ἔρειπον τῆς και σήμερον οὐδὲν φυτικὸν ἐμπόδιον περιορίζει τὰς ἀντιθέτους κύτταν φυλοσοφίας.

Πρές τὸ δυτικόν μέρος η Πρωσία εἰπερρόφησε τὸ πᾶν μέχρι αὐτῶν τῶν τοῦ "Ἔμη ἐλών, ἀτινας οὐθενώς προστεύεινται κατ' αὐτῆς τὴν "Ολλανδίαν, δυτικὴν ζηραν τῆς γερμανικῆς πεδιάδος.

54. ΑΙ ΑΙΓΑΙΑΙ ΤΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ.

Χώραι πεδίαι αἱ οὖται και ἡτονοὶ ἐπικλινεῖς η "Ολλανδία, η Β. Γερμανία και η Δανία ἔχουσιν ἀκτὰς ἑλώδεις και χθυμαλάς, εἰνε ὀφελόντες ἀπέρωτοι περιλαίλαι. Η θάλασσα εἰργάνεται τὰ μεγίστα εἰν τῶν λατῶν και σωρεῖς ὅμως, μετ' αὐτῆς σχηματίζεται νήσους οὐχὶ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν.

Καὶ τέλματα μὲν εἰν τὰ ἔλη τῆς Βισεύλης, τῆς Φρίζης (ἐν "Ολλανδίᾳ) τοῦ Ανοβρέου (ἐν Γερμανίᾳ), τὰ τενήγη τῶν ἑκόνδων τοῦ "Οδέρου, τοῦ Βιστούλα, τοῦ Νιεμένου. Αἱ δὲ σωρεῖς αἱ ὅμισι και σύρτεις εἰνε αἱ πρὸ τῆς ἀπτῆς ἐπιτηδεύμανται ησοις ἀπὸ τῆς Τεξέλης (ἐν Ολλανδίᾳ) μέχρι τῆς Δανίας και ἀπὲν τινας μέρους τῆς ἀπτῆς τῆς Βαλτικῆς (ἐν Πρωσίᾳ).

Οι κόλποι Συλλεκτής, Δολλάρτης και Λέδης (σελ. 30) ἐπηγαγιστικῶν εἰς αίρηδες και θειόζουσι και καταστροφῆς τοῦ ἐδάφους, ης ἔνεκεν ἀπωλέσθησαν ἐπιτηδεύμανται ησοις αὐτῶν τεξέλεις (ἐν Ολλανδίᾳ) μέχρι τῆς Δανίας και σύμμετον την προχωμάτων μέρους τῆς "Ολλανδίας και τῆς Βρ. Γερμανίας καθ' οὐλακτήριαν θά κατεκλύσετο.

55. ΤΑ ΝΙΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ.

—Η ἀπέραντος αὐτῆς πεδίων ἔχει ἐν τούταις τὰ νικώματα αὐτῆς, τὰ οποῖα δινοῦνται τὸν περιβάλλοντα πόλεμον τοῦ Νιεμένου δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 200 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Τὸ Μεκλεμβούργον, η Πομερανία, η ἐπαρχία τῆς Πρωσίας, η Λιθουανία (εἰν Ρωσίδη) εἰνε εὑρίσταται ὅροπεδια πλήρη ἐλών και τελμάτων, διὰ τῶν χθυμαλῶν μερῶν τῶν ὄπειων διέρχονται οι ποταμοὶ Βιστούλας, Νιεμένος και Δύνας.

Μεταξύ της διπλής ταύτης σειρᾶς τῶν δροπεῖλων, ἄπουα δῆκουσι διὰ τῆς πεδίαδος ἀπὸ ὑπωμάνων πρὸς ἀντετοὺς, διαινογίγεται χώρῳ ὑπόκοιλος καὶ ἔρθρης, ἐν ᾧ ὁ "Ἄλδις," ὁ "Οὐδερός," ὁ Βιστούλας, ὁ Νιέμενος, ὁ Δειπέρος καὶ ὁ Βόλγας εἶνε, σύντοις εἰπεῖν, ἐν ὑπενεκτὶ κυκλοφορίᾳ πρὸς ἀλλήλους διὰ τῶν παραπτέματων αὐτῆς. Εὐκόλως δὲ ἡ νικονιαναῖς διὰ διωρύχων καὶ δύνανται μὲν μετεποταὶ σῆμαρον χωρὶς να ἀλλάξων πλεῖστον ἔξι "Ἀμβύνγρου εἰς Νίζι"—Νεοχορόδαν (ἥλ. χρότ. σελ. 120). Έν τῷ κεντρικῷ δὲ τούτῳ μέρει εὑρίσκονται αἱ πρωτεύεσσαται τῶν κρητῶν τάξις πεδίαδος Βιρολίνον, Βροσσίβια, Μόσχα, αἵτινες ἀνέκουσεν δὲν ἐπικυρώνονται νικονιανοὶ.

ΑΙ ΑΚΤΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

55. Γενικοὶ χαρακτῆρες τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀκτῶν.—"Η Μεσόγειος εἶναι μακρὸς δίαινος ἀκρονίστου σχηματος, συιστοφρένος μεταξὺ τῶν ὑψηλώτων τῆς Νείστου Εὔρωπης (Ἴσπανίας, Ἰταλίας, Ἑλληνης, Κερσονήσου), τῆς Βρ. Ἀφρικῆς καὶ τῆς Μυρρᾶς Ἀσίας. "Αρι αἱ ἀκταὶ στὴν τοιναὶ διάτοις ὑψηλοὶ καὶ βραχύδειαι.

"Ο Ἀτλαντικὸς Όκεανός, τούναντιν εἶναι θύλασσος εὐρυτάτη καὶ ἀνοικτή, πρὸς ἣν χαρακτεῖται ἡ Βαθμαία ἀπόκλισις τῆς Εὐρώπης. Ἀλλ' αἱ Ασπανικαὶ καὶ αἱ Σκανδιναϊκὲς υπερσηνηροὶ, αἱ Βερτανικαὶ νήσοι, η Βρετανοδυτικὴ Γαλλία (Βρεττανικής Χερσόνησος) καὶ τὸ ιστανοῦν δροπέδιον ἀντιτάσσονται εἰς τὰ κύματα τοῦ Ήλκεανοῦ ὡς ἄλλους πομποχώνας. Ἐνράς κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ πττον ὑψηλὸς, ἀλτινες προστατεύεσσαται τὰς πεδίαδας. Λύται δὲ αἱ ἔγκαται δὲν πειριθέργουνται πράγματα ὑπὸ τῆς θαλάσσης: ειμὶ ἐν τός τῶν κόπων, ὡς ὑπὸ τῆς Λευκῆς θαλάσσης, τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης καὶ τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης ἔχουσα μεγίστησα στονοδιότητα ἐν τῇ ἐμπορικῇ κινήσει τοῦ κόσμου.

56. Η Βαλτικὴ.—Λύτη εἶναι θύλασσας αἰλούτης. Αἱ ἐν αὐτῇ παλιρροῖαι ἔχουσαι ἐλαχίστην εὐρύτητα, αἱ δὲ ἀκταὶ αὐτῆς αὐδόλως ἐπηρεάζονται ὑπὸ τῆς ἐνεργείας τῶν κυμάτων. Ή βραχεῖται ἀνύψωσι τούτο μέρος τούτου τῆς ἡπέρου ἐλαττώνεις θαμμόδον τὸν βυθόν τῆς ὑπὸ τῶν οὐδάτων κατεχομένην λεκάνην. Οἱ περιθυτοὶ εἰνὶ ἀληθῆ γῆγματα ἐν τῷ συμπτήτῳ τείχει, ὅπερ ἐκλειει ἀλλοτε τὴν Βαλτικήν.

57. Αἱ βραχύδειες ἀκταὶ τοῦ Ατλαντικοῦ Ήλκεάνου.—Διέ βραχύδειεις ἀκταὶ τῶν ἀτλαντικῶν ἀκτῶν: αἱ βραχύδειεις ἀκταὶ τῶν νήσων καὶ αἱ χθυμαλαὶ ἀκταὶ τῶν πεδιάδων.

58. Αἱ ακταὶ τῆς Ευρωπαϊκῆς θαλάσσης.—Διέ ακταὶ τῆς Ευρωπαϊκῆς θαλάσσης εἶναι ταῦτα τὰ κύματα τοῦ Ήλκεανοῦ, τὰ μᾶλλον πομποχώνας. Ἐνράς κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ πττον ὑψηλὸς, ἀλτινες προστατεύεσσαται τὰς πεδίαδας. Επειδὴ δὲ ἡ Γερμανικὴ θαλάσση εἶναι ἀνοικτή, διὰ τούτο αἱ παλίρροιαι εἰναι αὐτῇ καθίστανται λίγην ἐπιστοθεῖται καὶ παρατηρεῖται μεγίστη ὑστερεία τῆς ἀκτῆς· καὶ ἡ ἀστάθεια αὕτη,

Ωλευοῦ, ἐπὸ τοῦ Βορείου ἀκρωτηρίου ἐν Νορβηγίᾳ μέχρι τοῦ Φινιστέρου ἐπὸ ἀκρωτηρίου ἐν Ίσπανίᾳ, παριστάζεται τὸν κοινὸν τούτον χρεκτήρα διεσδύσσονται εἰς βαθύτερον ποταμούς.

Αἱ ύπηρητὲς ἀπόρρηματις ναρθηγοὶ ἀκταὶ διαιμάτισθεται διὰ τῆς ἐργείας τῶν πολιών παγετών, διανικτόντων πανταχοῦ εἰς στενάς καὶ μακράς ὡργίας γνωστάς ὑπὸ τὸν ονόμα τούρφα. Τούρφα.

"Ἐν Σκωτίᾳ ἡ θάλασσα ἐσχημάτισε μεταξὺ τῶν πυραλλήλων σειρῶν τῶν Γραυτανῶν ὥρεων σειρῶν κόπων, εἰνες συσφρύγουσι στενάτατα τὴν νήσον. (σελ. 114).

Αἱ Ἰρλανδικαὶ ἀκταὶ (σελ. 114), ἡ ἡπέρ τῆς γαλλικῆς Βρεττάνης καὶ τῆς ιστανούσας Γαλλίας (σελ. 101) διεπερνῶνται ὑστερεάτων ὑπὸ κόπων βαθείων καὶ στενῶν, ὡς τὸ σχῆμα ὑπομηνήσκονται τὸ τῶν σκανδιναϊκῶν φύρο.

"Ο βαθύτερος ἀπάντων τούτων τῶν κόπων εἶναι ἡ Μάργη, ἥθι ώς ἡ ἐνεργεία τῶν οὐδάτων πυρηρᾶς τόσον ἵσχυρά, διάτη καὶ αὐτὸς ὁ μυρὸς τοῦ κόπου πειρεύσθησε καὶ σηκώθησε, ἐν Ίσπανίᾳ, ἡ Ιταλία, ἡ Γαλλία, ἡ Βρεττάνη καὶ ἡ Ανατολή, ἡ ἄποικη καὶ ἡ βλάστησης αὐτῶν εἶναι αἱ αὐταὶ. Εν τούτοις η θύλασσα δὲν πειριθέργει πάντας τὰς ἄπαντας τὰς δέρη, πρὸ τῶν διόπιστων πειρατών.

59. Η Βαλτικὴ.—Λύτη εἶναι θύλασσας αἰλούτης. Αἱ ἐν αὐτῇ παλιρροῖαι ἔχουσαι ἐλαχίστην εὐρύτητα, αἱ δὲ ἀκταὶ αὐτῆς αὐδόλως ἐπηρεάζονται ὑπὸ τῆς ἐνεργείας τῶν κυμάτων. Ή βραχεῖται ἀνύψωσι τούτο μέρος τούτου τῆς ἡπέρου ἐλαττώνεις θαμμόδον τὸν βυθόν τῆς ὑπὸ τῶν οὐδάτων κατεχομένην λεκάνην. Οἱ περιθυτοὶ εἰνὶ ἀληθῆ γῆγματα ἐν τῷ συμπτήτῳ τείχει, ὅπερ ἐκλειει ἀλλοτε τὴν Βαλτικήν.

60. Αἱ ακταὶ τῆς Μεσογείου.—Αὗται εἰνὶ σχῆματα βραχύδειεις καὶ γραφικαὶ ἀλλὰ καὶ κυττὴ ἡ ποικιλή των εἶναι μονότονοι καὶ σηκῶδες πανταχοῦ, ἐν Ίσπανίᾳ, ἡ Ιταλία, ἡ Γαλλία, ἡ Βρεττάνη καὶ ἡ Ανατολή, ἡ ἄποικη καὶ ἡ βλάστησης αὐτῶν εἶναι αἱ αὐταὶ. Εν τούτοις η θύλασσα δὲν πειριθέργει πάντας τὰς δέρης τὰς δέρης, πρὸ τῶν διόπιστων πειρατών.

Η ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ

61. Γενικὴ ἀποψία.—"Η Μεσόγειος θάλασσα ἐκτείνεται βαθεῖας μεταξὺ κυρδὸν ἐγγύτωτα πρὸς ἀλλήλας καιμένων καὶ σχηματικῶν λεκανῶν λίγων διακερμάτων. Οροισθεὶς σηκῶδες πρὸς ἀπέραντον λιμνην. Μετά τοῦ Ἀτλαντικοῦ συγκυνουνεῖ μόνον διὰ τοῦ στενοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιόρκαλταρ, διὰ τοῦ κατα τὴν σύστασι τῶν ἀργαλλῶν διήνοιται ἡ Ήρακλίς, ἀλλ' οὕτως πράγματι ἐσχηματίσθη τὴν ἐνεργεία τῶν κυμάτων εἰς γεωλογικὴν ἐπογήν αγετικῶς μεταχειρεστέρων.

62. Η δυτικὴ λεκάνη.—Μεταξὺ Σικελίας καὶ Τύνιδος εἰς στενὸς πορθμόν, καθίστασε τὸ μέρος τῆς Μεσογείου, τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ Ίσπανίας, Γαλλίας, Ιταλίας καὶ Βρεττανικῶν χωρῶν, μίγνη λεκάνην (δυτικήν), ἐφ' ἣς ἐκυριάρχει ἡ λίλοτε

ἡ Κυρηνῆων καὶ ἐφ' ἡς διττῶς στημέρον μαριαρχεῖ ἡ Ἀγγίδης ὑπὸ τῆς Μελίτης καὶ εἰς τὸν Γέρεκτάρ.

63. **Ἡ ἀνατολικὴ λεκάνη.** — Πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τούνιδος καὶ τῆς Σικελίδος ἔτέρα λεκάνη τῆς Μεσογείου ἐπείνεται ὁρθῶν ιών μέχρι τῆς Συριακῆς ἀκτῆς μεταξὺ τῆς Ἰταλίδος, τῶν ἄκρων τῆς Ἐλλήσος καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐφ' ἓντος, καὶ ἐφ' ἔτέρου μεταξὺ Αἰγαίου, Τριπολίτιδος καὶ Τύνιδος. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τὸ σουνδατιόπερον τῆς Μεσογείου καὶ οὐνούσιον ἡ τρίδος ἀποκαλούμενη θαλασσῶν, ἐξ ὧν κύριη σύγκειται.

Διὰ τοῦ διαύσιον τῆς Μελίτης (μεταξὺ Σικελίδος καὶ Τούνιδος) συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς Ἰντικής λεκάνης: διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους εἰσδύει εἰς τὰ ἐνόπτευτα τῆς Ἡπείρου μέχρι τῶν προπόδων τῆς Ἀλπεων ὁροσειρῶν: διὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐκτείνεται μέχρι τῆς Ηρακονίδος καὶ τοῦ Εὔζεπον Πόντου ὁ Ἰστικὸς κόλπος: εἰς τὴν πλησίον τοῦ ζηνού Εὐρράπτου, δόσις ἥψει πρὸς τὸν Ηερακόνιον κόλπον καὶ εἰς τὰς Τυλίδας.

Τέλος ὁ Γαύλης Λεσσέψης ἀνήκοιε τὸν δέδοντα τῆς Εὐρωπας θαλάσσης καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Οἰκείουν διορίζει τὸν Ισθμὸν τοῦ Σουέζ.

Ἐν πρόδηλην πολιτικόν, τὸ δέποιον μένει εἰστεῖ ὅλυτον, τὸ ἀνατολικὸν ἡπέτηρα ὁρέσει μέρος τῆς περιστροφῆς τοῦ εἰς τὴν Ἰσθμὸν τῆς ἀνατολικῆς ταύτης λεκάνης: τῆς Μεσογείου, διότι πρόκειται περὶ δικτηρησεως τῆς Ισορροπίας μεταξὺ τῶν ἐν αὐτῇ περιπάτειν δυνάμεων καὶ περὶ εποικουλίσεως ἔξτρας δυνάμεων, τῆς Ρωσίας, ὡς εἰσαγόρης εἰς κύτν.

64. **Ο Εὔζεπιος Πόντος.** — Η Ρωσία τῷ ὄντι ἔχει ἀκτὰς μόνον ἐπὶ τῆς τρίτης λεκάνης τῆς Μεσογείου, ἥτοι τοῦ Εὔζεπον Πόντου, δόσις ἐπειδημαρχείου: ἀπὸ τῆς μεγαληποτῆς διάστησης διὰ σειρᾶς διόδων λίγων στεῶν ἥτοι τοῦ Ἐλληστροντοῦ, τῆς Ηρακονίδος τῆς τρίτης λεκάνης τῆς Βασιλίδος, τῆς Κων/πολίς εἰνεὶ ἡ κλειτὸν διάδονταν τούτων νέας Κυρηνῆων ἀνατολική, ἀλλὰ στενοτέρα ἐκείνης ἔνεκκ τῆς στενότητος τοῦ Βοσπόρου, κλείει τὸν Εὔζεπον Πόντον. Ἐν δόσῃ ἡ Κων/πολίς

διεπελεῖ ὑπὸ τὴν Τουρκίαν καὶ ὑπὸ τὴν αἰγαίων τῶν δυτικῶν Δυνάμεων, οἱ Ρώσοι δὲν δύνανται: νά τὸ ἔξοχοτερον σπουδαίαν επιφρόνη ἐπὶ τῆς Μεσογείου: ἐντεῦθεν καὶ ἐπανειλημμέναι κατών ἀποτελεῖ πρὸς κατακτητον τοῦ Βοσπόρου.

65. **Ἡ Μεσόγειος ἐν τῷ ἀρχαιότερῳ.** — Η Μεσογείου μὲν ὅριζονται περιωρισμένους, ἐν ἡ τὰ πλειάδες ἡτού διανοτῶν ἐπὶ μακρῷ νὰ στρηθῶσι τῆς θέσεως τῆς ζηρᾶς, ἡτού καταλήποτατον διὰ τὴν ἀπελευθερωμένην τῶν ἀρχαίων.

Οἱ Ἐλληνες, ἔργατοι μὲν εἰναὶ κύτω τῷ τέλῳ τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου, ἀρχήρεσσον ταχίνες τὰ πρωτεῖα κατὸ τῶν Φαινίκων, οἵτινες εἰχον μόνον παραβίουσι ἐμπορείους σταθμούς. Μικροὶ κατὰ μικροὺς μετεβολούν καὶ ἐγκατερύχουσαν ἐπὶ τὸν ὄγδων τοῦ Εὔζεπον Πόντου καὶ ἐπὶ τῶν τῆς διατάξεως Μεσογείου, ἐνθα δέρουσαν τὰς ἀποκινήσις τῆς κατώ Ιταλίδος, τὴν Μασσαλίαν ἐν τῷ μεστριθεῖν Γαλλίδος, καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ιτανίας. Τέλος κατέστησαν νῆσον ἐλληνικήν τὴν Σικελίαν, ἥτις μεγίστην ἔχουσα σπουδαίατον ὡς ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐργατισμένων ὡς πεδίον μέχρι εἰς τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς Κεραυνίδοντας. Η Σικελία περιῆλθε τέλος εἰς τοὺς Ρωμαίους, ὡς τὸ κράτος ὡς μόνα δριτού είχε τὰ τῆς Μεσογείου.

66. **Ἡ Μεσόγειος ἐν τῷ μεσαίωνι.** — Εν τῷ μεσαίωνι, δότε τὰ ἐμπόριαν τῶν Ινδῶν ἀνευθύνη διὰ μέσου τῶν Ἀράβων μετὰ τῶν λιμένων τῆς Συρίας καὶ τῆς Αἰγαίου, ηδεὶ Βενετία κειμένη ἐν τῷ βάθει τοῦ Ἀδριατικοῦ, ἀλλήρης λιγον τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, περιπλένει εἰς μέγιστον σημεῖον εὐδαιμονίας καὶ τότε παρέκμασεν, δότε οἱ Πορτογάλοι, καρβύντες τὴν Εὐελπίδα ζηραν, ηδιαίκαν διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Οἰκείουν ζημεσον θαλασσίαν συγκοινωνίαν μετὰ τῶν Ινδῶν.

Η δὲ πρὸς στηγήν ἀντίπλασος τῆς Βενετίας Γένους, ἡσαὶ κυριώτεραι ἀποκινήσις εὐρίσκοντα ἐπὶ τῷ Εὔζεπον Πόντῳ, ὑπέστη θυνταζόμενον πλήγμα μετὰ τὴν ζηλοσιν τῆς Κ) πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων.

67. **Ἡ Αγγλία ἐν τῷ Μεσογείῳ.** — Σήμερον ἡ διάρηξις τοῦ Ισθμοῦ τοῦ Σουέζ κατέστησε τὴν Μεσογείου ἀληθῆ διότι τὸν Ινδῶν. Αὕτη δὲν εἶναι πλέον τὸ φυσικὸν μόνον μέσον συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Μεσημβριανῆς Εὐρώπης, τῆς Μιαρζῆς: Λαζίς καὶ τῆς Βορ. Ἀφρικῆς, ἔχει καὶ τὸ πρώτον σπόνδυλον τῆς θάλασσας Ἀντικύθης.

Ἡ δὲ Ἀγγλία, ἡ θείουσα νὰ συγκοινωνῇ ἐλευθέρως μεταξὺ τῆς μεγαληποτῆς τοῦ Τραπεζούντα, τῆς Κύπρου, ἀποτίθεται μεγίστην σπουδαίατον εἰς τὴν κατοχὴν τῆς ἐλευθέρως διότι διὰ μέσου τῆς Μεσογείου, καὶ τὴν δέδοντα τούτην ἐξησάλισε διό τοῦ Γερμακταρ, τῆς Μελίτης καὶ τῆς Κύπρου. Ἐγκαθιδρύθη σήμερον ἐν Αἴγυπτῳ καὶ διὰ τοῦ Ηερίου καὶ τοῦ Αἴδην διανεκτεῖ νὰ κλίσῃ καὶ ἡ θαλάσση κατὰ βουλητανὴν τὴν Ἐρυθρὰν θαλασσαν, ητοὶ εἶναι σηρέδον παραβήματα τῆς Μεσογείου.

68. **Ἡ Ελλὰς καὶ ἡ Ιταλία ἐν τῷ Μεσογείῳ.** — Ομοιοι πρὸς διό τοῦ προκυμαίας προεκτεινομένας πρὸς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν δέδον τοῦ Σουέζ, ἡ Ἐλλὰς καὶ ἡ Ιταλία, εἰνε, ὅποις ζήλοτε, Δυνάμεις κατὰ ἐξογήν τῆς Μεσογείου. Ήταν κατεπείσθησαν διὰ τὴν μεταβίσκωσιν τῶν ἐπιβατῶν καὶ τὴν διαμετακόμισην πολυτελῶν ἐμπορευμάτων. Τὸ Βανδήσιον ἐπὶ Ταττίλις ἀντικαθίστηκε δηὖτε τὴν Μεσοτάλικήν ἡς κεφαλὴ τῆς γραμμῆς τοῦ Ἀγγικοῦ ταχυδρομείου τῶν Ινδῶν, καὶ λίγη μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ αἰθαροδρόμου τῆς Λαζίστης: ὑποτίθεται δὲ τὸ Ηεράκιον ὃ ἀντικαταστήσῃ τὸ Βανδήσιον.

ΠΟΤΑΜΟΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

69. **Γενικοὶ χαρακτῆρες τῆς διόπει τῶν ὑδάτων ἐν Εὐρώπῃ.** — Η γενικὴ διαιρετικὴ γραμμὴ τῶν ὑδάτων ἐν Εὐρώπῃ δὲν ἀκολουθεῖ, ὡς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ἐξετάζων χρήστας τιάς, μίαν σειρὰν λόρων καὶ δρόσων δεσπιζόντων ἀπόστης τῆς θεραπεύτης καὶ διαιρούντων αὐτὴν εἰς βερεσσικήν καὶ νετανατολικήν κλιτύν. Πρόγματα συμβαίνει διὰ τὸ ἐναντίον. Έν τῇ πεδιάδι τὰ δύστα συγχέονται πολλάκις ὄμοιο πρὶν ἡ διείσθυσσα

πρὸς τὰς τὴν ἡ πρὸς ἑκείνην τὴν θάλασσαν. Εἰς τὰς ὁρεινας χώρας κανονίζουσιν ἀφ' ἐκατῶν τὴν δοχὴν των, χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ὑπὸ ὅψιν τὴν γενικὴν κλίσιν, ὑπογυρεύοντα πολλάκις πρὸς σημάντων ἐμποδίων, συνγένετατα δὲ διατρυπάντα καὶ διερχόμενα τοὺς μᾶλλον ὑψηλοὺς ὁρεινοὺς φραγμοὺς ὥστι νὰ λέμψωσιν σύντομον.

70. Οἱ ποταμοὶ τῶν "Ἀλπεων". — Εἴην αἱ "Ἀλπεῖς" εἰναις ὡς ἔντος τῆς ἑπτάσεως καὶ τοῦ ὑψοῦ αὐτῶν καὶ τῆς ἀρθρίσεως τῶν ὑδάτων, ἄπινα λαμβάνουσι, τὸ ἀληθὲς κέντρον, τὴν γραμμικὴν καρδίαν τῆς Εὐρώπης, εἰς πρωτεῖς εὐρωπαϊκοὶ ποταμοί, ὁ Δούναβης, ὁ Πάδος καὶ ὁ Ροδανός, ἔμοιαζουσι πρὸς μεγάλας ὀρτηρίους, διὸ τὰ ὑδάτα, ἀντανα εἶναι τὸ αἷμα καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἡπέρων, ἐκφύγουσιν ἐκ τοῦ κέντρου πρὸς τὰς ἄκρας.

Οἱ Ῥήνος καὶ ὁ Ροδανὸς μόνοι φαίνονται ὅτι γεννῶνται ἐντὸς τῶν "Ἀλπεων" (ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἄγρου Γεστιάρδου) ἀλλ' ὁ Δούναβης καὶ ὁ Πάδος εἶναι δύο ποταμοὶ τῶν "Ἀλπεων", εἰσὶ η πληγὴ αὐτῶν ἐν εἰς μόνον ἐν τῷ Μέλινη Δρυμῷ (ἥς ή τοῦ Δουνάβεως) ἥ ἐν τῷ Βίζυῳ ὅρει (ἥς ή τοῦ Πάδου), ἀλλ' εἰς διὰς τὰς σχισμὰς τῶν μεγάλων "Ἀλπεων", ἐνθά δύο ποταμοὶ τοῦ πηγάδος ἥ ἐνός βρόχου ἥ ἐκφύγουν εἰς τινες παγετῶνος συντελεῖς εἰς τὸν σχηματισμὸν ἐνὸς ἥ τῶν παραποτάμων αὐτῶν.

Οἱ ποταμοὶ εὑτεὶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀνάκυσιν μᾶλλον εἰς τὰς "Ἀλπεῖς" ἥ ὁ Ῥήνος καὶ ὁ Ροδανός. Οἱ Ῥήνος λαμβάνει μόνον τὰ ὑδάτα τοῦ Ἐλβετικοῦ ὀρεπέδου, οἱ δὲ μεγάλοι αὐτοῦ παραπόταμοι Μάινος, Νέσκαρ καὶ Μοσέλλας δὲν προέρχονται ἐκ τῶν "Ἀλπεων". Οἱ Ροδανὸς ὅριτελι μέγια μέρος τοῦ ὄγκου αὐτοῦ εἰς τὸν Σώνην καὶ εἰς τοὺς μικροὺς παραπόταμους τοὺς πηγάδοντας ἥ τῶν Κεντρικῶν ὁρέων τῆς Γαλλίας.

Οἱ Πάδοι, τοὺς οποίους διέρχεται πρὸς νότον τὰς "Ἀλπεῖς", διανύει σχέδιον πλέον τοῦ ἡμίσεος τοῦ μήκους αὐτῶν, καὶ ἐπὸ τοῦ στενοῦ τῆς Γενέβεης μέγρη τοῦ στενοῦ τοῦ Βρένερ ἔχεται ἀπαντά τὰ μεσημβρινὰ ὑδάτα αὐτῶν

διά τοῦ Μινικέου, τοῦ Ἀσίγου καὶ ἄλλων παραποτάμων.

Τὸ αὐτὸν συμβαίνει καὶ διὰ τὸν Δούναβιν, ὃστις ἐπὸ Βεραλέβρυγης μέχρι τοῦ Νίμου συλλέγει ἀπαντά τὸ βίβρεια ὑδάτα τῶν "Ἀλπεων" διὰ τῶν παραποτάμων Λέζου, "Τινού, Δρεζού, Σεύου κ.λ.π.

71. Οἱ ποταμοὶ τῆς μέσης Εὐρώπης. — Οἱ ποταμοὶ οἱ κακοὶ δύο κληρίων ἔχει τῶν "Ἀλπεων" καὶ ἐκ τῶν μετέπειν ὑψηλάτων τῆς Εὐρώπης ἔξερχομενοι, εἶναι ὁ Γαρούνας καὶ ὁ Λετζηρής, εἰταντες τριφοδοτεῦσθαι ὑπὸ τῷ Κεντρικῷ ὄρεω τῆς Γαλλίας, ὁ Σηκουάνας, ὁ Σκάλλιας, οἱ Βίζουσαίς, ὃστις πηγαζεῖ ἐκ τῶν ὄρεων τῆς μέσης Γερμανίας, ὁ Ἀλένος, ὁ Οτερός, οἱ Βιστούλας καὶ ὁ Δανείστερος, εἰτινες ἔρουσι μὲν ἐν τῷ πειζίνῳ, ἀλλὰ πηγαζεῖσθαι ἐκ τῆς Βεγίμιας καὶ τῶν Καρπαθίων.

Σχεδὸν πάντες οἱ ποταμοὶ οὗτοι φέρουσι πόρους βερράνην, ἔστι αἱ "Ἀλπεῖς", λίγαις ἔγγυς τῆς Μεσογείου οὖσαι, ἀποτελλούσσαι εἰς αὐτῶν τὸ ὑδατά των μόνον διὰ τοῦ Ροδανοῦ, τοῦ Πάδου καὶ τοῦ Δουνάβεως, ἐν ὧ πρὸς βρέφην ἀπειλεῖται εὐρεῖα πεδίας πλήρης ὑδάτων.

72. Οἱ ποταμοὶ τῆς πεδιάδος. — Οἱ ποταμοὶ οἱ σχηματιζόμενοι αποκλειστικῶς ἐκ τῶν ὑδάτων τῆς πεδιάδος, δηλαδὴ οἱ ἀστοικοὶ ποταμοὶ (Νίεμενς, Νεάσα, Δάνυα, Βόλγας, Δίνη, Δνείπερος) διακρίνονται δια τὸ μῆκος αὐτῶν, τὴν καμπήν καὶ τὴν βραδύτητα τοῦ ὕδατον. Σχεδὸν ἐπὸ πάντες εὗται συγκοινωνοῦσιν εἰτε πρὸς ἀλλήλους εἴτε μετὰ τῶν ποταμῶν τῆς γερμανικῆς καὶ πολωνικῆς πεδιάδος "Ἀλβίος", Οἴδερον, Βιστούλα διὰ λιμνῶν, ἔλων, ή ἐναρύγχων. Εὔκλασις δὲ δυνάμεθα νὰ μεταβαίνει διὰ πλείους εἰς τῆς Βερεσίου διάδοστας εἰς τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν καὶ εἰς τῆς Λευκῆς θάλασσας εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Καὶ τὸ δίκτυον τούτο τῆς ποταμούς ναυτιλίας εἶναι τὸ τελείωτον ἐν Εὐρώπῃ,

73. Οἱ ποταμοὶ τῶν νήσων καὶ τῶν χερσονήσων. — Μεταξὺ των νήσων η Ἀγγλιανή κατεγεί πειδία διεύρυτην καὶ ἔχειται μεγιστηριανή ποστήτητα δύσηριων ὑδάτων, εἰς τὸν σχη-

ματικῶνται ποταμοὶ ἀληθῶς ὠφέλιμοι, ὡς ὁ Τόνις, ὁ Τόμεσος, ὁ Τρέντος καὶ ὁ Σωλέρνης.

Μεταξὺ τῶν χερσονήσων η Σκανδιναύσια λίγαις ἀποτομοῦσι οὖσα ἔχει μόνον μικροὺς χειμάρρους· η Ἰταλία καὶ η Ἑλληνικὴ χερσόνησος ἔχουσι πειδίας στενάς, ἐν αἷς οἱ Τίβερις, οἱ Ἀράς καὶ οἱ Ἐρές εἰναι μικρότατοι ποταμοὶ· τέλος τὸ ισπανικὸν ὑπερβόλειον δὲν ἔχει πολλὰς βρεχάζει. Τούτου ἔνεκεν οἱ ποταμοὶ τῆς Ισπανίας πλὴν τοῦ "Εθρου, τροφοδοτεῦσθαι ὑπὸ τῶν Πιριναίων, καὶ τοῦ Πουκάλα κοινέρεον ὑπὸ τῆς Σιέρρας Νεβδόμης, εἰναι ἴντελοις στήσαντας.

74. Συμπέρασμα. — Εἳν περιληφθεὶς η Εὐρώπη εἰναι μικροτάτη, ὃστε δὲν δύναται να ἔχῃ ποταμοὺς ὅμοιους πρὸς τοὺς τῶν ἄλλων ἡπείρων. "Αλλὰ ὡς ἐκ τῆς θέσεως οὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαλασσῶν, ὡς ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ τελείου εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τοῦτο, μεταξὺ ἔλλων, εἶναι εἰς λόγος τῆς μεγάλης ἀνοπτύζεως τοῦ εὐρωπαϊκού πολιτισμοῦ.

ΟΡΦΝΟΣ

75. Η θολιτικὴ πονουδαίτης τοῦ Ρίνου. — Οἱ Ῥήνος φράσσει ἐκ νότου πρὸς βερρᾶν τὸ μέρος τῆς Εὐρώπης τὸ ἐκτενόνεμον πρὸς βερρᾶν τῶν "Ἀλπεων". Εχητηρίμενευσι ἀλλοτε ὡς δριον μεταξὺ τοῦ βρέφαρου καὶ τοῦ θαυματικοῦ κόμπου· λατά τούς νεωτέρους χρόνους εἶναι τὸ φυσικὸν δριον, ὅπερ ἡ Γαλλία ἐπειρθῆναι κατακτήσῃ διῶν εξαρφαλίσῃ εἰσατήν. Τέλος συνέδεει ὁμέρους διὰ τῶν παραποτάμων αὐτοῦ τὰς διαφόρους φυσικὰς χώρας τῆς Γερμανίας, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ προσεπάλησε νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν Γαλλίαν ὃντες ἀπὸ τοῦ διονού δύον ὑδάντο.

76. Η Ποικιλία τοῦ διον τοῦ Ρίνου. — Οἱ διογοὶ ποταμοὶ ὑπερεπήδησαν πλήθην φυσικῶν ἐμποδίων, ὅπως διαφύγωσι τὸ ὄρχικὸν λεκανοπέδιον, ὅπερ τοῖς εἰχει παρασκηνοῦσε η ἀνάγλυφος διάπλασις τοῦ ἐδάφους, καὶ οὐδὲτε ἔρεχτοι μὲ δρῦν τοσοῦτοι περιωρισμέ-

νον τοσαύτας διαφόρους χώρας, ώς
ο 'Ρήγος.

Γεννώμενος ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν "Αλ-
πιων εἰς τὸ ὄρος" Αδυλα, ἐν τῇ ὁρο-
συρῆ τοῦ Ἀγ. Γοτθάρδου, ἔζει ἐν
πρώτοις ἵντος μᾶς ἐν τῶν μεγάλων
καὶ ἐπιμήκων κοιλάδων τῶν "Αλπεων,
κατόπιν περιηράφει ἀπότομον καμ-
πήν, ἦν τοῦ εὐέλην ἐν τοῦ ὄρους; δι-
τοῦ βροσίν κρασπέδην αὐτοῦ. Σχημα-
τίζει τὴν λίμνην τῆς Κωνσταντίνης;
διέρχεται τὸ Ἐλευθερίκην καὶ Σουαβικὸν
ὄρετέλιον καὶ ὑπερπτήν τὸν Ἰέραν
τῶν περισύμων καταρρεπτῶν τῆς
Σχηματίζεται (20 μέτρων).

Εἰς Βάλγην διανέγεται πρὸ αὐτοῦ
εὐρυτάτη ὁδός, διευθυνομένη ἐκ βορεα-
πρὸς νότου μεταξὺ τοῦ Διπλοῦ τείχους
τῶν Βερσογίων καὶ τοῦ Μέλινος ὁρο-
μοῦ ἐρδίνει τὰς πλουσίας πεδιάδες
τῆς Ἀλσατίας καὶ τοῦ Παλατινάτου
εύδοξας δὲ ἡ κοιλάς αὐτοῦ εἶναι εὐρυ-
τέρη.

Ἐν Μαγεντίζ προσκρούει εἰς τὰ
ὑψώματα τῆς Ταυνούσιας καὶ ἀναγκα-
ζόντες νὰ κάμψῃ πρὸς δυσμάς, ὅπως
ζητήσῃ διέξεδον, διήνυσε διὰ μέσου τοῦ
ἐκ σηστολίων ὀροπέδου, διέρει τὸν
ἀνταστικὸν πρόεκτας τῶν Ἀρδένων,
μακρὸν καὶ στενὸν διέδομον περι-
βαλλόμενον ὑπὸ γραφικῶν βράχων,
ἔφη τὸν ὑψόνεατος φευδαρικοὶ πύργοι,
διέρχεται μάνος εἰς Βόννην, ἔνθα ἡ
κριτικὴ αὐτοῦ ὅγην ἀπλαλάσσεται,
ἔν φη ἡ δεξιῶν ὅγην διεστρέται ὑπὸ
ὑψωμάτων μέχρι Δυσσελδόρφης.

Δὲν ἔχει πλέον τότε, ὥπως φάσῃ εἰς
τὴν Θάλασσαν, ἢ νὰ διέρχεται τὴν δυτικὴν
ἄκρων τῆς γερμανικῆς πεδιάδος, ἡ κλί-
ση τοῦ ἑάσφυσιος εἶναι τόσον ἀθενής,
ὅπετε τὰ διδατα αὐτοῦ παρὰ τὴν Θάλασ-
σαν διαιρούνται εἰς ἀναρθριμήτους βρα-
χίονας.

77. **Οἱ παραπόταιοι τοῦ 'Ρί-
νου.** — Οἱ πρῶτοι παραπόταιοι τοῦ
'Ρήγου γεννῶνται, ὅπος καὶ αὐτος, ἐν
τῷ κέντρῳ τῶν "Αλπεων καὶ εἶναι σχε-
δὸν χειμαρροῖς, οὔτινες ἔλαβον τὸ διεμέ-
τον τοῦ 'Ρήγου. Ὁ 'Αρκος φέρει εἰς αὐτὸν
τὰ διδατα εἰς ὅλου τοῦ Ἐλευθερίκου ὄρε-
πεδίου.

Τὰ Βόσγα καὶ ὁ Μέλιας δρυμός στέλ-
λουσιν εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ "Πλαίου ὁμέσων
τούς ἀπειραρχίμους μικροὺς ποταμούς,

οἵτινες κατέρχονται τὰς ἀποκρήμνους
κλιτεῖς τῆς ἴσωτερης αὐτῶν κλίσεως,
ἐν φόντον τοῦ Νέσκαρ καὶ ὁ Μοσέλλας συλ-
λέγουσι δὲ αὐτῶν τὰ διδατα τῶν ἔξω-
τερικῶν κλίσεων.

"Ο Μαίνης διερχόμενος ἐξ ἀνατο-
λῶν πρὸς δυσμάς ἀπαν τὴν μέγην
Γερμανίαν, προσφέρει τὸν 'Ρήγον τὰς
ἀνατολικὰς γερμανικὰς χώρας καὶ εἰς
τὴν Βοημίαν ὁ Λάγχος καὶ ὁ 'Ρού-
χηρης τῷ διδατοι τὰ διδατα ἀπόστοι τῆς
ὑψηλῆς χώρας, ητοι περιβάλλει τὴν δε-
ξιῶν αὐτοῦ ὅγην ἀρχομένην ἀπὸ τῆς
Μαργενίτης.

78. **Ἡ Ιστορικὴ δρᾶσις τοῦ
'Ρίνου.** — Ο 'Ρήγος εἶναι τοιουτο-
τρόπως ἡ μεγάλη ὄρτηρια, πέρι τῆς
ὅποις συνωστίζονται ἡ Ἐλεύθερια διὰ
τοῦ Ἀλέρου, ἡ Βοτρεμέρη διὰ τοῦ
Νεσάρου, ἡ Λαθεριγγία διὰ τοῦ Μο-
σέλλα, ἡ Φραγκούτη διὰ τοῦ Μαίνου,
τὸ Βέλγιον διὰ τεῦ Μόσα, ἐν φονές
εὗτος ὁ 'Ρήγος ἐνδεινει τὴν πεδιάδα τῆς
Ἀλσατίας μετά τὸν Ταυνο-Χωριό.
Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ὁ μόνος πεταχός, διάτοι
μεταβάλλει ἀπὸ εὐθείας ἐν τῶν 'Αλ-
πεων εἰς τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν, συν-
τείλει εἰς τὸ νὰ συνδέηται πρὸς ἀλλήλοις
πεπλός γερμανικὰς χώρας.

Διὰ τῆς διώρυχος, ητοις ἐνώπιοι αὐτὸν
μετὰ τοῦ Διεύθεου, συγχωνεῖται μετὰ
τὸν 'Ρίνανο, διὰ τῆς διώρυχος Λευ-
θίσκου μετά τοῦ Διεύθεως, διὰ τῆς
διώρυχος τοῦ Μέρνου μετά τοῦ Ση-
κουνά.

Οὕτω ἔχηται εἰς τὴν ιστορίαν
τοῦ πουσιδιάτη τῶν πολέων, διὰ τὸν
'Ρήγον; διέρχεται, ή εἰς τὰς ὄπειας προσ-
εγγίζει, οἷον τῇ Βόνη, τοῦ Στρα-
σβούργου, τῆς Μαγεντίας, η Κελωνίας
τῆς Νιμέγης, τῆς Ούτρετγκης, τοῦ 'Αμ-
στελλαδόμου καὶ τῆς Ρετερόδημης. Αἱ
πλειστοὶ αὐτῶν εἰς ἀρχαῖαν ἐπισκο-
πικὴν πόλεις, ἀλλοτε ἐμπροσθεφύλα-
κοι τοῦ Κοινωνικοῦ πρὸς τὴν Α-
νατολὴν διότι ὁ 'Ρήγος ὑπέρχεν εἰς
ἡ τάφρος, ητοις ἐπροστάτευε τὰς ἐνερ-
γείας τῶν ταχατωτῶν τάσιν περιστο-
ποιῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν, οὓς οἱ δια-
δοχοί τοῦ Μ. Καρόλου ἔξεπυμψον
πρὸς κατάκτησιν τῆς εἰδωλολατρίδες
Γερμανίας. Εἶνε σήμερος τὸ ἀμυντι-
κὸν μέτωπον τῆς Γερμανίας κατὰ πό-
στης προσβολῆς ἐκ τῆς Δύσεως.

Ο ΔΟΥΝΑΒΙΣ

79. **Σύγκρισις 'Ρίνου καὶ
Δουνάβεως.** — Ο Δουνάβης καὶ ὁ
Ρήγος ὁμοίζουσι μὲν ἐν τῇ λεπτο-
μερείᾳ τοῦ φοντού, ἀλλ᾽ ἐν συνάρθ-
τε μέριστα διαφέρουσιν ἀλλήλων.
Αὔρατεροι ἔχοντες θεῖον
ἀνεξάρτητον τῆς ἀναγλύφου διαπλά-
σιον τοῦ ἑδάρους καὶ ὑπερπτήσουν ἐμ-
πόδιον ὀρεινά ἀλλ᾽ ὁ 'Ρήγος φίει ἐκ
τούτου πρὸς βορρᾶν, ἐν φον τοῦ Δουνάβης
φίει ἐν δημητρῶν πρὸς ἀντοτάξ.

Ο πρῶτος εἶναι πρὸ πάντων γεμι-
κός ποταμός, ὁ δὲ δεύτερος εἶναι πο-
ταμὸς εὐρωπαϊκός ἔκει ὃ μὲν κατέστη
γερμανικὴ ὁδός, γερμανικὸς φραγμός,
ἐπὶ τῶν ὅγην δὲ τεύτων ὡς καὶ ἐπὶ τῶν
παραποτάμων αὐτοῦ συντάνται πα-
τεῖαι αἱ φύλαι, Λατίναι, Γερμανοί,
Σλαβοί, Ούγγροι, καὶ Τούρκοι. Οὐδὲν
δὲ ἔκειται, ὃ ποτε πειδαρίσθαι τὸν
Δουνάβην, δὲν εἶναι ἀδιέφορον εἰς τὴν
Εὐρώπην. Πάσσαι αἱ μεγάλαι διωρίμεις
ἀντιπρωσεύονται ἐν τῇ ιπτυρειπή,
ητοις ἐπεπτεύει τὸν διάπλου τοῦ με-
γάλου ποταμοῦ.

80. **Ο δοῦς τοῦ Δουνάβεως.** —
Γεννώμενος ἐν τῷ Μέλαινι Δρυμῷ, ὁ
Δουνάβης ἔχει διένει τὸ μέγχι βαυκαριόν
ὁροπέδιον, τοῦ ὑπερίον περιβάλλει τὸ
βροσίνον ὅριον ἀπὸ τῶν προπόδων τοῦ
γερμανικοῦ. Ιστρά μέργη τῆς Ρατισδό-
νης. Ἔπειδὴ τὰ ὑψώματα τοῦ Βαυκα-
ριοῦ Δρυμοῦ τὸν ἀναγκάζουσι νὰ
καμψή πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, διή-
νοντος στενούς διδούν μεταξὺ Βοημίας
καὶ τοῦ ἔπορου τῶν "Αλπων.

Εἰδούσιε πέραν τῆς Βιέννης ἐν τῇ
πρώτῃ Ούγγρικῇ πεδιάδι. Ἡρ' οὐ
καμψή τῷ Μικρῷ Κερτσού, δικαι-
τεῖται εἰς ποταλοὺς βραχίονας περι-
έβλαστον δύο νήσους, αἵτινες ὑδρά-
ζουσι τοῦ Σχούττα. Κατόπιν διέρχεται
τὸ Βασκονί Βάλλο διὰ νέας στενῆς, διέ-
δου καὶ ἐπλούτου εἰς τὴν μεγάλην
Ούγγρηκην πεδιάδαν, ητοις ἔκολουθει τὴν
γενικῶν κλίσεων πρὸς νότον.

Ἐξεγκούμενος ἀλληλοδιασύνως ὑπὸ
τοῦ Δραβένου, τοῦ Τείσου καὶ τοῦ
Σαύου διέρχεται τὰ Καρπαθίαν διά-
τρίτος πειράς στενῶν διδούων, τῶν
πειραρχίμους μικρούς ποταμούς,

Βάζων κατά μηδο; της; μεσημβρινής παραφθῆς; της; Βλαχικής; πεδιάδας; συλλέγει χώματα τὰ θύετα κατά; ἐν φύσισθει τον δέξια; του δέχθει τὰ αντερείσματα τῶν Βλαχικῶν.

Τὸ μικρὸν ὄροπέδιον τῆς Δερβουτοῦς; ἔξιναγκάζει αὐτὸν ἀπὸ τῆς Σιλιστρίας; γὰ κάμπην προ; βραχέν. Εν Γαλάζιῳ ψηφίζεται τὸ μέριν Δελτικόν, τὸ ὅποιον ἀπόλουταί θημέρεσται ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τὸ ὅποιον μετεγκυματίσειν εἰς λιμναῖς ἐσωτερικάς τὰ παλαιά στόματα τῶν ποταμῶν, οἵτινες ἔγενοτο παραπόταμοι τοῦ βραχίονος Κίλα. Οἱ δύο ἄλλοι σπουδαῖοι βραχίονες τοῦ Σουλινέων ἔχει τὸ έπον άχρι. Γεωργίου· ὁ κυριώτερος; δὲ διὰ τὴν ποταμοπλείσιν εἴναι τοῦ Σουλινέων.

81. Οἱ παραπόταμοι τοῦ Δουνάνθεως.—Η ποικιλία τῶν παραπότων τοῦ Δουνάνθεως; δὲν εἰτε μικρότερά της; τῶν παραπότων τοῦ Ρήνου. Ο Πλεύρης, ὁ Λέγχος, ἡ Ισερος; καὶ ἡ Ιν:ος; φέρουσιν εἰς αὐτὸν τὰ θύετα τῶν βραχίων "Αλπεων. Ο Λεύθας, ὁ Δρυνός ὄγκομενος; ὑπὸ τοῦ Μούγκου, καὶ ἡ Σαζός τῷ φέρουσι τὰ τῶν θυετολικῶν "Αλπεων.

Ο Μοράνδος ἔβει μεταξὺ τῆς Βοημίας καὶ τῶν μικρῶν Κερπαζήθων, καὶ συγκινούσι μετα τῶν ὑψηλῶν κοιλάδων τοῦ Βιετούλα καὶ τοῦ Οδέρου διὰ τῶν Πλευτικῶν Ηγελών· ὁ Ούζγης καὶ ὁ Γράνης συλλέγουσι τὰ θύετα τοῦ ὄρους; Πάτρα; ὁ Τεισίας διατρέχει τῶν Υγρακίων πεδιάδας δεκάρων τούς ποταμούς, οἵτινες γεννῶνται ἐν τῷ ἀμφιθέατρῳ τῶν μεγάλων Κερπαζήθων, ἢ ἔξερχονται ἐκ τοῦ θυετού τοῦ Τρακούλικουν ὄροπεδιον.

Ο' Αλούτες ἀνηγκάζεται ἀδειληθή στεατί, ὅπως ἔξειθη τῆς Τρακούλικαις καὶ ἐνοθῆ μετα τοῦ Δουνάνθεως· ὁ Πρεσβύτος τὸν ἔξογκωνται διὰ τῶν ὑδάτων τῆς ἀντερείσμης κλιτύν τῶν Κερπαζήθων, ἐν φύσι οὖσας, δη "Ισερος" κατ. τῷ φέρουσι τὰ τοῦ Αἴγαυος ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς του δέχθη.

82. Η ιστορικὴ δρᾶσις τοῦ Δουνάνθεως.—Ο Δουνάνθης εἴναι ποταμός διεθνῆς. Η Ρατισθόνη, ἐν τῶν μεγάλων κέντρων τῆς Γερμα-

νίκης τοῦ Μεσσίανος, ἡ πρωτεύουσα τῆς Αλατρίας Βιέννη, ἡ τῆς Οδυγγρίας Βούσα-Πέστη, ἡ τῆς Σερβίας Βελιγράδου, κείνται ἐπὶ τῶν ὄχθων κύντον τὸ Μόναχον καὶ τὸ Βουκουρέστιον περθέρχονται ὑπὸ παρεποτέμων αὐτοῦ.

Ο ποταμὸς οὗτος ἔξασφαλίζει τὴν ὑπεροχὴν ἐνὸς ισχυροτάτου κράτους, τὸ ὅποιον ἀρδεύει, τῆς Αλστρούνγρικης; μοναρχίας ἐπὶ τῶν γειτονιών πρετών. Υπῆρχε τὸ κέντρον, πέρης τοῦ ὅποιον συνηθούσιθησαν τὰ ἑτερογενῆ μέλη τοῦ εὑρίσκατον τούτου σύμπατος. Η Αλστρούνη κοινάς, ἡ Βοημία ἀναστηκει πρὸς τα ΝΑ., αἱ ἀνατολικαὶ κοιλάδες τῶν "Αλπεων, ἡ Βοσινή καὶ ἡ Εργερόνη συνηθούσιθησαν πέρης τῆς μεγάλης Ούγγρης; πεδιάδες, ἀπός οχυρωτίσισιν ἐν σύνολον.

Περὶ τὴν ποικιλίαν ταύτην καὶ δὴ τὴν ἀντιπάθειαν τῶν φυλῶν καὶ θρησκευμάτων, τὸ σύνολον τοῦτο ὡρίσσεται. Εἰς τὸ τέλος τοῦ διεκάπτου ὄγδοου αἰώνων τὸ κύντρον γεωργικὸν κράτος μικροῦ δεῖν προσήρθατο εἰς ἐκπότο τὴν Βεζουχίν. Η ἀντιπροξεῖς τῆς Βεροεπεριφύνης; καὶ τῆς Περσίσικς τὸ κατέρρειψε πρὸς τὸν Κάτω Δουνάνθιν. "Αλλ', ἀρ' ὅπου κατέκτησε τὴν Βοσινήν καὶ τὴν Εργερόνην, ἀπόκειται ἀντιπλούσειτον περιφύνην ἐπὶ τοῦ Σερβικοῦ καὶ Τρακούλικον πρετών; καὶ κλείει τοιστούτοις πρὸς τὴν Κάτω Δουνάνθιν. "Αλλ', ἀρ' ὅπου κατέκτησε τὴν Βοσινήν καὶ τὴν Εργερόνην, ἀπόκειται τὸν ἐνθαδένιον μέρος τῆς "Ελλήνης Χερσόνησου, ὃν περιλαμβάνει τὴν Θεράκην, Μακεδονίαν καὶ "Αλβανίαν, εἴναι πλατύτατον, ἐν φύτο θερμοπλακών καὶ ἐντεῖλης στενοῦται εἰς τὸ τρίτον μόνον ἱκετεῖν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ

8. Διάφοροι διονυσιαῖς τῆς Ελλανικῆς Χερσόνησου.—Η Χερσόνησος ἡ σηματίζουσα τὴν ΝΑ γωνίαν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπειρου, ὁνομάζεται "Ελληνική Χερσόνησος" ἐνεκά τῶν ἐν αὐτῇ περιλαμβανομένων ἐλληνικῶν γαρῶν. Τινὲς τῶν εὐρωταίων γεογρήφων ονομάζουσιν αὐτὴν Βαλκανικήν Χερσόνησον ἵστοι Χερσόνησον τοῦ Αἴγαυος ἐπὶ τῆς ἐν αὐτῇ κειμένης ὄρουσεις τοῦ Αἴγαυος (τειρυ). Βελκρίνων), ἐφαρμένως ἵσως, διότι ἡ ὄροπειρά τοῦ Αἴγαυος ἐκτείνεται μόνον πρὸς τὰ βορειανατολικά, εἰναι δὲ αὐτὴ μᾶλλον συνέχεια τῶν ἐλληνικῶν ὄρων. Τινὲς διονυσιαῖς τῆς Χερσόνησον ταύτην "Α-

λιουκήν, ἄλλοι Τουρκοελληνικήν, καὶ ἄλλοι Εὐλληνοσταλικήν.

84. Αικτογραφικὴ ἀποψία.

—Η Εὐληνικὴ Χερσόνησος πρὸς Β. ἔκτενεται ἡπο τοῦ Αδριατικοῦ πελάγεων μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, γωρίζεται ἐπὶ ἄπο τοῦ κορμοῦ τῆς εὐωπαϊκῆς ἡπειρους διὰ τῶν Τρανσυνένικων "Αλπεων, τοῦ κατώ Δουνάνθεως; καὶ τοῦ παραποτάμου αὐτοῦ Σανεύπρος; Α. δὲ, πρὸς Ν. καὶ πρὸς Δ. Εργέτεται ὑπὸ θαλάσσης καὶ πρὸς Α. μεν βρέχει αὐτὴν ὁ Εὐξείνος Πόντος, η Προποτίς καὶ τὸ Αίγαλον πέλμας, πρὸς Ν. τὸ Αίγαλον καὶ τὸ Νόνιον πέλμας καὶ πρὸς Δ. τὸ Ίόνιον καὶ τὸ Αδριατικοῦ πέλμας. Η Προποτίς καὶ τὸ Αίγαλον εἰσχωροῦσι βαθύεις εἰς τὴν Χερσόνησον καὶ εἰσερούσιν αὐτὸν εἰς δύο τμήματα, τὸ βρέσσειν, τὸ διόποιον. Εἶχε σχῆμα τετραγώνου, καὶ ιερόνιον, τὸ ὄποιον δύνεται νὰ θεωρῇ ήδη ὑπεροχεσάνησος; της ὅλης χερσούσιον. Ή τοῦ τελευταίου τούτου τμήματος ἔξαρτανται καὶ η Χερσόνησος τῆς Πιλοπονήσου, ητίς συνέεται μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς διώρυχος τῆς Κοστίνου. Τὸ βρέσσειν μέρος τῆς "Ελλήνης Χερσόνησου, τὸ περιλαμβάνει τὴν Θεράκην, Μακεδονίαν καὶ "Αλβανίαν, εἴναι πλατύτατον, ἐν φύτο θερμοπλακών ἀπὸ τοῦ θερμοπλακού κόλπου καὶ ἐντεῖλης στενοῦται εἰς τὸ τρίτον μόνον ἱκετεῖν.

Αἱ ἀκταὶ τῆς Ελληνης Χερσόνησου ζηρχούται ἡπο τοῦ Αίγαυοντος ἀκρωτηρίου, εἰς τὸ ὄποιον καταλήγει ο Αίγαυος, καὶ φάνουσι μέρη τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δοϊλώνας παρὰ τὰ διέτα τοῦ Μαυροβούνου. Εἰναι δὲ η Τέλλη. Χερσόνησος ἡ πολυμελεστέρα γώρα τῆς γῆς, ἔκυστα εἰς τὸ νότιον ἴδιον τμῆμα αὐτῆς πληθύνει κόλπων, ἀκρωτηρίων, χερσογήων καὶ νήσων.

85. Εὐξείνος Πόντος.—(κοινῶς Μαύρη θάλασσα). Κείται μεταξύ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, Βουλγαρίας, Φρωνίας, Ρωσίας καὶ Μικρές Ασίας· συνέκειται δὲ ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου πρὸς τῆς Προποτίδος καὶ καὶ τοῦ Ελληνοπόντου μετὰ τοῦ Αίγαλον πελάγους· ΒΑ. συνέκειται διὰ τοῦ Κρητικού περιθμοῦ (Κυματίου Βοσπόρου) μετὰ τῆς Αζοφικῆς θαλάσσης.

Ο Εύζενος Πόντος διέχει έπιφανείαν 423,939 τετρ.χμ. και σχήμα δισεδές, μέγιστο μήκος 1154 χμ. και πλάτος 229–610 χμ. είναι βαθύς δύο σκοπέλων (τὸ βάθος φέρεται εἰς 1950 μ.) και δεν έχει παλιόρρεικη. Τό γραμμή του Εύ. Η. είναι βαθύ κυκνών, τὰ δὲ δύοτα αὐτούς ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου είσρου ποταμών δύοταν είναι ἔττον ἀλμυρά. Ή μέση θερμοκρασία είναι 13, 8° Κελσίου (τῆς Μεσογείου είναι 19, 6°), εἰς δὲ τὰ παράλια τὸ κλίμα δὲν εἴναι τόσον γλυκόν, διό καὶ κατὰ τὸν γηιμῶνα πήγνυται: ἔνοτε εἰς μεγάλας ἑπτάπεντε περὶ τὴν Ἑράν. Περὶ τὸ φύσισπειρον κυρίως ἐπικρατοῦσιν ἐν τῷ Εύ. Πόντῳ σφρόδοι ἀνεμοί, πολλὰς δυσκολίες περιέχονται εἰς τὴν αυστηρούντα προσοττίαν δὲ τὸν γηιμῶνα καλπούσιον αὐτὸν ὄμιγχοι εἰσιλιδύνοι, εἰς τὰς ὅποιας ὅψιες καὶ τὸ δέντρον «Μύρη Θάλασσα».

Εἰς τὰ παράλια τῆς Κρητικῆς, τὴς Μ. Ασίας καὶ τὸν Κυριακόν διάρρεουσι πλεῖστοι καλοὶ λιμένες, ὀλγύτεροι δὲ σχετικῶς εἰς τὰ παράλια τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἀν. Τουρκίας.

86. Βόσπορος — Ησπέριδες ἐποχαῖοις: Θρησκός πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ Κυριακοῦν Βοσπόρου.

Ο Θρησκός Βοσπόρος συνδέει τὸν Εύζενον Πόντον μετὰ τῆς Προτονίδης, χωρίζει δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ Ελλήποντος, τὴν Εύβριαν ἀπὸ τῆς Ασίας. Κατὰ τῶν ανθρωπίνης Βόσπορος ἐκ τῆς δὲ αὐτοῦ μυθολογίας διεξίστανται τὸν Νάγκου (Βασιλίας τῶν Λαγκούς); Ιούς, τὴν δύο ποιαν ἡ Κάλατυπος; Ήρες εἰς μεταφράστη εἰς βυνόν.

Τὸ μῆνις τοῦ Βοσπόρου είναι 27 χιλ. μ. τὸ δὲ πλάτος μέγιστον μὲν 3,200 μ. ἐλάχιστον δὲ 550 μ. καὶ τὸ βάθος; 30–50 μ. Ο Βόσπορος είναι σκολιός κατὰ τὸ σχήμα: διὰ τῶν ἐλαγμῶν του σχηματίζει πλείστας κυρτός, ἐκτέρωθεν δὲ τῶν ὄχων προεξέχουσιν ἀφροτήρια. Αἱ κομπαὶ αὐτοὶ ἀντανακλῶσι πρὸς ὅλης τὰ δύοτα καὶ οὕτω ἀποτελοῦσι τόπο γραπτοτήριον τὰν πορθμὸν τοῦτον ἰσχυρὰ βίαια, ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν εἰς τὰ δύοτα δὲ τοῦ Βοσπόρου, ἀπτανείνειν καὶ κράμα ποταμῶν καὶ θαλάσσης, ἀλιεύ-

ονται οἱ παγκύτατοι καὶ εὐγεστώτατοι ἥρητοι, προστὰς δὲ θυμητάτοις ὄστρακα. Ἐκτέρωθεν ἐπὶ τῶν ὄχων, τοῦ Βοσπόρου κεντητοὶ κατὰ σειράν γωρία γραφικότατα, τῶν ὅποιον τὸ σύνολον μετὰ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ Πορθμοῦ ἀποτελοῦσι τὸ μοναδικόν ἐπὶ τῆς ὑπηρέτου καλλί τοῦ Βοσπόρου, τὸ ὅποιον δὲν ἀποτάπεινται τις νῦν θυμηταί. Οἱ γῆλεφοι τῶν γωρίων είναι κατάρρυτοι ἵξ ἀμπέλων, ἐκ κερασῶν καὶ ἐπὶ πλείστων ὅλων δένδρων. — Κατὰ δὴ τὴν τὴν ἔκτασιν τοῦ Βοσπόρου ἀπαντᾶται τὸ μεγαλοπερτερὸν ἴσωτακα κτίσια καὶ ὀώρους κήπους, προσέστι δὲ πίργους καὶ ἐρείπια βυζαντινῆς ἐποχῆς. — Τὴν μεταξὺ τῶν γωρίων ταῦταν συγκρινώντας ἐκτεῖνον τραχυφόρος μικρὰ ἀτμόπλοια, διὸν δὲν ἀνάπλους δὲ κατάπλους τοῦ πορθμοῦ, ἐν εὐδίας μάλιστα ἀποτελεῖ μαργυρικὴν ἀπόλαυσιν. Εἰς τὴν εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου κεντητοὶ καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἐργαλίων κακούμενοι Κινέαν ή Σηματιληγάδες πάνται, αἵτινες κατὰ τὴν μαθητογένειαν κινούμεναι συνέτριψον τὰ διαπλέοντα πλοῖα, μέρχοις ὅτου, διεβάσης τῆς Αργούς μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐσταπτήσαν.

Κατὰ τὸν Η. Π. Χ. αἰώνα εἰς Μεγαρεῖς ἔκτισαν ἐπὶ μὲν τῇ εὐρώπῃ, δῆθις τοῦ Βοσπόρου τὸ διβυζαντιον, ὅπερ ἐμειλλεῖ να γένη μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς Ἐλλάδος ἡ ἑστία καὶ τὸ κέντρον τοῦ μεσαιωνικοῦ ἐλληνισμοῦ, ἐπὶ δὲ τῆς ἀστακῆς δῆθις ἔκτισαν τὴν Χαλκηδόνα.

87. Ησποντίς. — Ονομάσθη ὅιτων ὡς κειμένη πρὸ τοῦ Πόντου (Εύζενου), συνδέεται δὲ μετὰ τούτου μὲν διὰ τοῦ Βοσπόρου, μετὰ τοῦ Αιγαίου δὲ πελάγους διὰ τοῦ Ελληποντοῦ. Εγείρει μάλιστας μήκος 225 χμ. καὶ πλάτος 75 χμ. Τὸ βαθός αὐτῆς εἰς μὲν τὰς εἰσόδους τῶν δύο πορθμῶν είναι 40 μ. εἰς τὸ μέσον δὲ 1200 μ. Κόλπους μεγάλους ἔχει δύο, τὸν Αστεγκύν τὴν Νικομηδίας, καὶ τὸν τῆς Μουδανίας. Η κατατηκή παραλία εἶναι διαδεμένη καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ νησιού τοῦ Ηρίου ἐπεισεις καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θαλάσσαν καὶ ἐπινήσην. Τὸ Λέανδρος μαμούθενος: κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους δὲ μέγις φιλέλλην Βύρων διέπεισε καὶ αὐτὸς κολυμβῶν τὸ μεταξὺ Αίδηνου καὶ Σηστοῦ στενόν.

Εἰς τὴν εἰσόδου τοῦ Ελληποντοῦ ὑπάρχουσι φρεύρια ώχρυρονέαν, κατὰ δὲ τὰς συνθήκας οὐδὲν πολεμικὸν πλοῖον δύναται νὰ διέλθῃ ξενι ἀδείκνυει τοῦ σουλτάνου.

η Προποντίς ὄνομάζεται κοινῶς θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

88. ΕΔΔΑΝΙΣΠΟΝΤΟΣ. — (Πόντος τῆς; "Ελληνι"); Κατὰ τὴν ἐλληνικὴν μαθητογένειαν, ὁ Φρίξος καὶ ἡ Ἐλλην, τέκνα τῆς Νεφέλης καὶ τοῦ Ἀθέαρχαντος, βισαύλεως τοῦ Βοιωτίας Οργανουνοῦ, φεύγοντα τὰ θύρη τῆς μητρὸς τῶν Ινοῦς, ἐπέβησαν ἐπὶ γραμματίλιον κριοῦ, τοῦ οποίου ἔλοκεν εἰς συντάξην μήτηρ των, καὶ φερμένων ἐπὶ τῆς θαλάσσας διηγήθησαν πρὸς ἀνατολής; Καθ' ὅδον ἡ Ελλην ζωισθεῖσα πέσσεν ἐκ τοῦ κριοῦ καὶ ἐπένθησε τὸ στενό τοῦτον πορθμόν, θάσις ἡπτανήσιας τῆς θαλάσσης.

Ο Ελλήποντος: συνδέει τοῦ Πορθμοντίδα μεταξὺ τοῦ Αιγαίου Ηελλάδος καὶ γωρίεσι τὴν Εὔρωπην ἀπὸ τῆς Ασίας. Μιά ἀκτὴ κύνοτον ἐπομένη τοῦ πορθμοῦ ἀποκλίνει Κινέαν ή Σηματιληγάδες πάνται, αἵτινες κατὰ τὴν μαθητογένειαν κινούμεναι συνέτριψον τὰ διαπλέοντα πλοῖα, μέρχοις ὅτου, διεβάσης τῆς Αργούς μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐσταπτήσαν.

Τὸ μῆκος τοῦ Ελληποντοῦ είναι 30 χμ., τὸ πλάτος 1, 8 χμ. τὸ δὲ βαθός 50–60 μ. Τὸ στενότερον κύνοτον μέρος: είναι τὸ μεταξὺ Αίδηνου καὶ Σηστοῦ, ὅπερ ἔξενεν δὲ Ερέκης, ίνα διαβιβάσῃ τὰ πτερυπόλιην στρατεύματος του, διτε τὸν ἀπήρχετο κατὰ τὴν Ελλάδας (480 π. Χ.). Τὸ στενό τοῦτο διῆλθε πολλάκις ἐν καιρῷ νυκτὸς καλυμβῶν δὲ Λέανδρος, νεκνίας ἐξ Αίδηνου, ὅπερ ἔξενεν δὲ Ερέκης, ίνα διαβιβάσῃ τὰ πτερυπόλιην στρατεύματος του, διτε τὸν ἀπήρχετο κατὰ τὴν Αστεγκύν την Νικομηδίας. Κατά τινα δύος νύκτας κατεκλήθησες ὑπὸ τρικυρίας ἐπινήση τοῦ Λέανδρος, τὴν δὲ ἀσύνουσθη ἡμέραν διέπεισε τὸ πτωμά του ἡ Ήριος ἐπεισεις καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θαλάσσαν καὶ ἐπινήσην. Τὸ Λέανδρος μαμούθενος: νεωτέρους Ήρώ, λέπειν τῆς Αφροδίτης εἰς Σηστό. Κατά τινα δύος νύκτας κατεκλήθησες ὑπὸ τρικυρίας ἐπινήση τοῦ Λέανδρος, τὴν δὲ ἀσύνουσθη ἡμέραν διέπεισε τὸ πτωμά του ἡ Ήριος ἐπεισεις καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θαλάσσαν καὶ ἐπινήσην. Τὸ Λέανδρος μαμούθενος: κατά τοὺς νεωτέρους χρόνους δέ μέγις φιλέλλην Βύρων διέπεισε καὶ αὐτὸς κολυμβῶν τὸ μεταξὺ Αίδηνου καὶ Σηστοῦ στενόν.

89. Αιγαίον πέδαιος. — Τὸ

πέλαγος τούτο κείται εἰς τὴν ἀνατολικὴν λευάνην τῆς Μεσογείου θαλάσσην καὶ ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν μεσημεριῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης μέχρι τῶν βορείων τῆς Κρήτης καὶ ἀπὸ τῶν ἀνταρκτικῶν παραλίων τῶν ὑπερθαλασσιῶν βασιλείου μέχρι τῶν δυτικῶν τῆς Μ. Ἀσίας. Ἀλλὰ τὰ μὲν βόρειαν κύτους καρβούνας, τὰ περιθέργιαν τὰ Μακεδονίαν καὶ Θράκην, οἱ ἄρχαῖοι ὠνομάζουν Θεραπείου πέλαγος, τὰ δὲ πρὸς τὴν Μ. Ἀσίαν ἀνατολικά Ιακώπιον, καὶ τὰ πρὸς τὴν Κρήτην μεσημεριαῖα Κρητικὸν τὰ πρὸς τὸ Ἑλληνικόν. βασιλείου δυτικαὶ μέραι γὰν τοῦ Σουΐσου Μυρτρῶν, τὰ δὲ ἐπέκεινα Εὐρωπίκην θάλασσαν. Τοῦ Ἑλληνικὸν δύος Αιγαίων εἴναι σχεχιστῶν καὶ ἔλλοι μὲν νομίζουσι ὅτι τὸ πέλαγος τοῦτο ὀνομάσθη Αιγαῖον ἢ τὸ ἄρχαῖον βασιλείου τῆς Ἀττικῆς· Αιγαῖον, δὲτοι κατὰ τὴν παραδοσιν ἐπίνηγτο εἰς κύτον ἔλλοι δὲ—ὅπερ πιλινθερώπον—περάγγειοι τὴν λέσχην, ἔνεκα τῶν οἰκισμῶν κύτου κυριάτων, ἐτοῦ φάντασμα=ἱερῷτεκνοῖς καὶ βιοῖς; κινοῦμαι: θεῖν καὶ αἴγει:=μεγάλας κύρικτα.

Ἐκ τοῦ «Αιγαίου πέλαγος» παρὰ τοὺς Φράγκους κατὰ τὸν μεσινῶν προσέκυψε διὰ βαθυτάξις παραθερόποι (Aegeopelago, Agiopelago, Arcipelago) τὸ δόνυμον Ἀργιπέλαγος, δι' οὗ καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ Φράγκοι δύνομάζουσι τὸν Αιγαῖον πέλαγος.

Ἀπὸ τῶν σχεχιστῶν χρύσων τὸ Αιγαῖον πέλαγος ἔνεκα τῶν ἐν κύτῳ ἐγκατεσπαρμένων πολυαριθμῶν νήσων ὑπῆρχεν ἡ μεγάλη γέρουσα τῆς συγκοινωνίας μεταξύ μεταξύ Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀρραβονίας. Τὸ βάθος τοῦ Αιγαίου πέλαγος εἰς τὰ πλείστα παραλίαις καὶ ἀνά μέσον τῶν νήσων δὲν εἶναι μικρόν. Ἐν Πειραιῇ εἶναι 8, 5 μ. ἐν τῷ εὖροντο κύτοις ὑπὸ τὸ ὅρος τῆς Εὔβοιας Τελέθριον καὶ εἰς ἀπότοπαν 950 μ. ἀπὸ τῆς παραλίας τὸ βάθος εἶναι μεγαλείτερον τῶν 400 μ. Περὶ τὰς ἀπόρρητας κλιτεῖς τοῦ Ἀθω εἰς ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῶν 500 μ. εἶναι 150—180 μ. καὶ τέλος πλησίον τῶν νήσων ἔγγρυς τῆς παραλίας εἶναι μεῖζον τῶν 230—270 μ. Ηλικρισιαι ἐν τῷ Αιγαίῳ εἰς τινα μόνον μέρη γίνονται, ιδίως δὲ ἐν τῷ Εὐρίπω· τὸ δὲ

μέγινος καὶ δύναντας δέσμους, ὡπερ κατέργεται ἀπὸ τοῦ Εὔξεινου διὰ τοῦ Ἑλληνιστούντος εἰς τὸ Αιγαῖον πέλαγος, δικαῖοι καθοῦσι εἰς ἀναρχίηθεν μαρτυρεῖ τερψικράτερα βασιλεῖα τῶν εὑνέματων ἔνεκα τῶν πελλών νήσων, ἀριστηρῶν καὶ βαθίσιων καθηπούν, διατηρεῖ οὐδὲ μόνον πάντοτε τὴν κυρίαν αὐτοῦ πρὸς Ν. διεύθυνσιν.

90. **Μήνιον Πέλαγος** καλεῖται σήμερον ἡ θάλασσα, ἥτις κατατάσσεται πετρᾶς τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Πελοποννήσου, τῆς Στερεάθες καὶ τῆς Σκαλείας. Τὸ Ἅιδους Πέλαγος ἐκτείνεται πρὸς Β. μέρῃ τοῦ στοιχοῦ τοῦ Ἀδριατικοῦ Πελάγους περιλαμβάνει δὲ ἐν ἑαυτῷ τὰς Ἰονίου νήσους (Κέρκυραν, Παξοῖς, Λευκάδα, Ιθάκη, Κεραλλιγίαν, Ζύρου θου καὶ Κύπρου) καὶ σχηματίζει τὸν κόλπον τοῦ Τίραντος, τὸν Κορινθιακόν, τὸν Κυπαρισσιακόν, τὸν Μεσσηνιακόν καὶ βρεφεύτατον τὸν Ἀμφρακικόν. Τὸ Ἅιδους πέλαγος εἴτε τὸν ἀρχιερεῖαν ὠνομάζει Σικελίαν ἐπειδὴ γιατοστάτης εἰς τοὺς "Ελληνας νήσου Σικελίας κειμένης ἀπέντατη τῆς Ἑλλάδος. Ἀντιστρόφως δὲ εἰς "Ρωμαῖοι μετανόμασαν αὐτὸν Ἰόνιον ἐπὶ τὸν "Ἑλλάδας, ἥτις ἐκεῖτο ἀπέντατη τῆς μεσημερινῆς Ἰταλίκης καὶ κατηφείτο ὑπὸ Ἰόνων. Τὸ παραγονή τοῦ ὀνόματος Ἰόνιον ἀπὸ τῶν ἀρχιερεῶν τοῦ θρόνου καὶ μετεποθετεῖτο ἔλλοι μὲν ἐπίστευον διὰ ἐκλήρη Ἰόνιον ἐπὶ τῆς Ἰστρού, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τοῦ "Ἀργυρού Ινάρχου, ἥτις ὀνομάζει διὰ τὸν ἀρχαρχεῖον τὸν Ἡρακλεῖον ὑπὸ τῆς Ἡρακλείης διάλλειν αὐτό, ὃλοι δὲ ὄλλως παρήγοντο λέσχην.

91. **Ανατολικὴ ἀκτὴ τῆς Εὐρώπης. Χερσόνησον.** — Ή παραλία τοῦ Εὔξεινου εἶναι ἐν γένει γαρνηλή καὶ κατὰ τὰ βρόχεια ἐλῶδης καὶ τεναγρική· ὀλίγους κόλπους τούς, τῶν ὀπίους ἔξιος λόγους εἶναι ὁ τοῦ Πύργου. Η ἀναπτυξή της ἀκτῆς καὶ ὁ καταμελισμός τῆς χώρας ἀρχετεῖ ἀπὸ τοῦ Βεσπόρου. Μεταξὺ τοῦ Εὔξεινου καὶ τῆς Πρωτοτίθεντος ἐκτείνεται πρὸς τὴν Μ. Ἀσίαν τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν ἄρχιαν Θρακιανὸν Δέλτα, εἰς τὸ ὑπότινον εἰσχωρεῖ οἱ Κεράτιος κόλπος σχηματίζων τὴν μικρὴν Χερσόνησον τῆς Κονγόπολεως.

Τέτερα χερσόνησος εἶναι ἡ Θρακική. Αὕτη σηματίζεται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνιστούντος καὶ τοῦ Μέλανος κόλπου (νῦν κ. τεῦ Σάρρου), ἔχει δὲ μῆκος 90 χμ. καὶ πλάτος 20 χμ. ἐν δὲ τῷ ισθμῷ μέσον 5 χμ. καὶ τελευταῖς εἰς τὸ ἀκρωτήριον Μαστουσίαν. Η Θρακικὴ Χερσόνησος, ὡς δεσπόζεισαν τοῦ Ἑλληνιστούντος, εἶχε τὸ πάλαι διὰ τοὺς Αἰγαίωντας μεγάλην σπουδαίαντα πρὸς ἔκστασίαν τῆς σιταγωγίας· ἐτού Πόντου.

Τὸ παραλία τοῦ Αιγαίου πελάγους διαιυλακοῦται ὑπὸ πολυχρύσιων κόλπων. Τούτους ἔκτισαντες πέρας δέ τοις εἰσιθερώποντας εἶναι ὁ Μέλανος κόλπος (νῦν κ. τοῦ Σάρρου), ὁ κ. τῆς Αίνου, ὁ κ. τῆς Καζάλλας, ὁ Στρυμονίος, διά τοις εἰσιθερώποντας κόλπους τοῦ Στρυμονίου, τῆς Στρυμονίου, τῆς Στρυμονίου, τῆς Αιγαίου Όρους (τὸ πάλαι Σιγγιτικοῦ) καὶ τοῦ κ. τῆς Καστάνδρας (τὸ πάλαι Τορσωνίου) διαιμελίζεται εἰς τρεῖς μαρτυρεῖς χερσονήσους· εἰς τὴν ορεινὴν καὶ διασκέψην Ακτὴν (νῦν τοῦ Αγίου Όρους), εἰς τὴν Σιδηνίαν (νῦν χερσόν. τοῦ Λόγγου) καὶ εἰς τὴν τῆς Πελλήνης (νῦν χερσόν. τῆς Κασσανδρᾶς). Καὶ αἱ τρεῖς αὗται γερμόντοι εἶναι στεναὶ καὶ προεκτείνονται εἰς τὴν θάλασσαν πέρα τοῦ 50 χμ. ἔχουσι δὲ πολλοὺς καὶ καλοὺς λιμένας.

Τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Καλκούδης· περιβρέχει τὸ θεραπείου κόλπον, διστάς μεταξύ τοῦ Ποσειδέους ἀκρωτ., κειμένου ἐπὶ τῆς Πελλήνης καὶ τῶν ποτῶν τῆς "Οσσης" ἔχει πλάτος περίπου 50 χμ. καὶ ἐπιχωρεῖ πρὸς Β. 80 χμ. μέρῃ τῶν ἔκβολῶν τοῦ Αἰνου, ἔπειτα δὲ ΒΔ. εἰσηγραφεῖ μέρη τῆς Θεσσαλονίκης καὶ σχηματίζει μικρότερον τινα κόλπον.

Τέταρτη ανατολική εἰσγωρεῖ ἡ θάλασσα, διά πορθμοῦ 8 χμ. τὸ πλάτος, μεταξύ Θεσσαλίας καὶ Εύβοιας καὶ σχηματίζει δύο μεγάλους κόλπους, πρὸς Β. τὸν Παχυστικόν καὶ πρὸς Δ. τὸν Μελιακόν. Οἱ Παχυστικοὶ ἔχει μῆκος 35 χμ. μέρη τοῦ Βόλου, περικλείεται δὲ κατάστολο. ὑπὸ τῆς χερσονήσου τῆς Μαγηνῆς, ὡς πρὸς πρὸς Ν.

έπεμπει στενή τινα και τραχείαν γύλωσσαν τελευτώσαν εἰς τὸ Αἰγαῖον ἀκρωτήρου.

Ἐκ τοῦ Μελισσοῦ κόλπου, τοῦ ὥποιού δὲ μυχὸς πληροῦται δοσημέραι: ἐκ τῆς Ἰδύος τοῦ Σπερχειοῦ, ἔρχομεν εἰς τὴν Εὐθοίκην ὄθαλασσαν, ἡτοι περὶ τὴν Χελιδίδα στενοῦται εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Εὔριπου, τὸν ἔργαντα 68 βημάτων πλάτος, καὶ ἡτοι πρὸς Ν. πάλιν ἐνύπνεται. Διὰ τοῦ Εὔριπου χωρίζεται ἡ Σπερέα Ελλὰς· ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Εὐθοίκης ὄθαλασσαν, ἡτοι περὶ τὴν Μεθάνιαν, ἡτοι σχηματίζει ἐκπέραθεν εὖρες κόλπους.

Φυσικὴ συνέγεια τῆς Εὐθοίκης είναι δύο παραλίαι πειραιών, αἵτινες ἔχουσι τὴν αὐτὴν μὲν τὴν Εὐθοίκην γεωλογικὴν σύστασιν. Εἰς τὴν ἀνθερώπινην σειράνην ἀνήκουντιν αἱ νῆσοι: "Ανδρός, Τήνος, Μύκονος, Δήλος, Τήνειας, Νάξος, Ἀμοργος καὶ Ἀστυπαλίας εἰς δὲ τὴν ἀνθερώπινὴν Γύρων, ἡ Σύρος, ἡ Πάρος, ἡ Ιος, ἡ Σικινος καὶ ἡ Ἄνδρα.

92. Μεσομεσονίαν ἀκτὴ τῆς Ελλανίας. Χερσόνησον. — Εἰς τὸ Μυρτώων πέλαγος προεκτείνεται ὁ σχηματικὸς ἄκρως τῆς Σπερέας Ελλαδὸς ἡ χερσόνησος Ἀττικῆς, ἡτοι ἔχει σχῆμα ἰσοπεδοῦς· τριγωνὸν, οὐ δὲ βασισμένον τῆς Ελευσίνος καὶ τῆς πεδιᾶς; τοῦ Μαρσηλίους ἔχει μῆκος 33 μ., καὶ ἡτοι ἀπολήγει εἰς τὸ Σούνιον ἄκρωτηριον.

Ἡ Ἀττικὴ κατέχεται ὑπὸ ὄρεων ἀμφιεστριῶν, ἀτινάχι ἀπὸ Ν. πρὸς Β. ἀνέρχονται ὑψηλότερον. Συνέχεια τῆς Ἀττικῆς είναι ἡ νῆσος Ἐλένη ἡ Μακρονήση, ἡ Κέως, ἡ Κύθνος, ἡ Σέριφος, ἡ Σίφνος, ἡ Μῆλος καὶ ἡ Θήρα.

Πρὸς Ν. τῆς Ἀττικῆς ἐκτείνεται δὲ Σαρωνικὸς κόλπος, δισταὶ ἔχει πλάτος; μὲ 45—55 μ., μῆκος δὲ 60 μ. Ὁ Σαρωνικὸς εἰσχωρᾶν ΒΔ. εἰς τὴν Κύραν τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου τῆς Ελευσίνος, τὸν ἀποκλειόμενον ὑπὸ τῆς νήσου Σαλαμίνης εἰς δὲ τὸν ΒΔ. γωιών τὸν κόλπον τῶν Κεργαδῶν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Σαρωνικοῦ κείται ἡ νῆσος Αἴγινα, ἔγγύτερον δὲ τῆς Ἀργιλοκῆς

ἀπτῆς; ἡ Κερυνιάλεια (Ἀγκιστροί) καὶ ἡ Καλαύρια (Ιόρος).

Ἄντικρυν τοῦ Πόρου ἐπὶ τῆς Ἀργιλοκῆς περιβάλλεται διπλὴν τὴν ἄρχαιας ἐμπορικῆς πόλεως; Τριζήνιος ὀλίγους δὲ πρὸς Δ. ἔξεγει εἰς τὴν θάλασσαν ἡ τραχυτάτη γερονήσους τῶν Μεθάνιων, ἡτοι σχηματίζει ἐκπέραθεν εὖρες κόλπους.

Καὶ ἡ νησιεδὴ Πελοπόννησος δὲν εἶναι συνεχῆς ὅγχος ἔργος; ἀλλὰ δικλαδίζονται ἐν αὐτῇ σειράι ὀρέων, στινεῖς σχηματίζουσι γερονήσους ἐκτενομένας πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οἰδουσαν εἰς τὸν Ηελιοπονησον τὸ σημεῖον φύλου πλατεῶν.

Πρὸς Α. ἀποσχίζεται ἡ ὄρεινὴ χερσόνησος τῆς Ἀργελίδης, ἡτοι ἀπόληγει εἰς τὸ Σκύλικον ἄκρωτον καὶ περὶ τὴν ὄποιαν κείνται αἱ νῆσοι Τύρος καὶ Σπετσαί καὶ αἱ μικρότεροι: Δοκοί, καὶ Τρίπονια. Πρὸς Ν. τῆς χερσονήσου ταῦτης ἴσχωρεῖ ὁ Ἀργιλοκός κόλπος, οὗ τὸ πλάτος ἐν τῇ εἰσόδῳ είναι 24 μ., βαθμὸν δύος πετενούται υπότοις καὶ σχηματίζει πόλης κόλπους εἰς τὴν ἀπτὴ τῆς Ἀργιλοκῆς χερσόνησου.

Πρὸς Ν. ἡ Πελοπόννησος δικλαδίζεται εἰς τρεῖς χερσόνησους. Ἡ ἀνατολικὴ (τῆς Ἐπιδαύρου Λιμνηρᾶς) σχηματίζεται ἐπὶ τὴν θάλασσαν, τοῦ Πάρωνος; καὶ σχίζεται εἰς δύο ἀκάλαδους, ὃν δὲ μὲν (ἀνατολικὸν) τελευτᾷ εἰς τὴν Μαλίκινην ἄκρων (ὑντ Καθο-Μαλιά), ὃ δὲ ἐπερος ὄνυμαζεται "Οὐρον γράθος" (Ἐλαφονήσης) μετεξῆν δὲ ἀμφοτέρων κείται ἢ κόλπος τῶν Βοιών (Βάτικα). Ἡ βάροεις περιβάλλει τῆς χερσόνησος τῆς Ἐπιδαύρου Λιμνηρᾶς μέχρι τοῦ Ἀργιλοκού κόλπου ἐπάτεσσος 150 μ., εἶναι ὑψηλὴ καὶ ἀπότομος, πλήρης δὲ σπάλαδων καὶ ἀπελευθερών σκοπελῶν, ἔνα μόνον ἄξιον λόγου λιμένα ἔχουσα, τὸν τῆς Ἐπιδαύρου Λιμνηρᾶς. Ὁ περίτονος τῆς χερσόνησου ταῦτης είναι λίκη ἐπικινδυνὸς ἔνεκκ τῶν συγχῶν θυελλῶν, ἥδη δὲ ἀπὸ τῶν Οὐρωπικῶν χρόνων ἡ Μαλίκη ἄκρη ἦτο διαβόθητος· θέθεν καὶ ἡ παροιμία "Μαλέαν κάμψας ἐπιλάθων τῶν οἰκαδῶν". Εἰς τὴν Μαλίκην ἄκρων λήγει ἡ περιοχὴ τοῦ Αίγιουν καὶ ἔρχεται τὸ Ίονιον πέλαγος, ὅπερ βρέχει τὰ νοτιοδυτικά

παραλία τῆς Ελλην. χερσόνησου. Εἰς ἀπόστασιν 8 χμ. ἀπὸ τοῦ Ηελιοπονησίου κείται ἡ νῆσος Κύθηρα, ἡτοι μετά τινων ἔλλων μικροτέρων νήσων αποτελεῖ τὴν γέρουσαν τὴν ἀγρουσσαν εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς Κρήτης.

Η μεσαίας τῶν μετηγερμένων χερσόνησων τῆς Ηελιοπονησίου σχηματίζεται ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ Ταύρουτον, οὗτον καὶ ζερσόνησον τοῦ Ακκωνικής χερσόνησος καλείται τελευτὴς δὲ εἰς τὸ ἄκρωτηριον Τανικρον (Ματαπάς). Μεταξὺ τῆς χερσόνησου ταύτης καὶ τῆς Ακκωνικῆς εἰσιχωρεῖ ὁ εὐρύστορος Ακκωνικὸς κόλπος εἰς ἑκατοντα 45 χμ.

Πρὸς Δ. ὁ Μεσηνιακὸς κόλπος χωρίζει ἀπὸ τοῦ Ταύρουτον τὴν δυτικὴν χερσόνησον, ἡτοι ἀπόληγει τοῦ Σκύλικον ἄκρωτον καὶ προστάτης τοῦ Ηελιοπονησίου, διπλὸν κόλπον εἰς τὸ ἄκρωτηριον τοῦ Ακρίτα. Συνέχεια κύρτης είναι αἱ Οίνουσαι νῆσοι.

93. Αυτικὴ ἀκτὴ. — Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Πελοπονησοῦ ἐπινυτωμένων πρώτων τὸν μικρὸν μὲν ἡλίῳ· ώραῖον κόλπον τῆς Πύλου, διπλὸν διπλόνηγει εἰς τὸ τῶν δυτικῶν ἀνέμων ὑπὸ τῆς ἐμπροσθέτης αὐτοῦ κεμένης νῆσου Σφακτηρίας. Βορειότερον μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Τυχόνος (Κατακώλου) ἡ ἀκτὴ περιγράφει τόσον ἀνιστόν μηνευεῖς, οὕτω δὲ σχηματίζει κόλπους, διπλούς, διπλάνους δικαταστακός. Οὐριον μηνευεῖς τόσον περιγράφει ἡ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ ὄρεων. Τυχόνος μέχρι τοῦ Χελωάτα (Γλαβενίτας), σχηματίζουσα σιτώ τὸν καλούμενον κόλπον τοῦ Χελωάτα. Παύτινος κόλπούται ἡ ἀκτὴ μεταξὺ τοῦ Χελωάτα καὶ τοῦ Αράξου ἄκρωτηριον.

Ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Ἀκαρναίας ἔξι λόγου κόλποι είναι δὲ τοῦ Αστακού καὶ ἡτοι Ἀλυζίας (Μύτικας). Οὔλιγον περιτέρω κείται ἡ νῆσος Λευκάς, ἡτοι συνέχεται μετά τῆς Ακαρναίας διὰ στενούς λιμενοῦ. Τούτον ὅλοτε είχον διερύξῃ οἱ Κορίνθιοι. Βορειότεροι τῆς Λευκάδος είναι δὲ ἡ Αμβρακικὸς κόλπος, διπλὸς διπλαγῶν· ἔχει παραλίαν ἀδανθή, ἀμμύδων καὶ ἐιδώλων. Εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ Αμβρακικοῦ ἔρχεται ἡ χερσόνησος τῆς Πρεβέζης, ἀπέναντι τῆς ὅπειας εἰνε τὸ Ακτίουν ἄκρωτηριον.

Τοῦ δὲ Ἀδριατικοῦ πελάγους ἡ μὲν

νότιος παραλία είναι θύμα και ολίγους κόλπους έχει, όντας λόγως είναι ο της Αιώνων, πρὸς Δ. τοῦ ίδιους ἔχεις ή θυελλώδης Ἀκροερενία γλώσσα, και στῆς Λίσσου. Ή εἶ βόρειος παραλία είναι θύμην και ἀπότομος, έχει πολλάς πτυχές και περιβάλλεται οπό βραχούδων και ἀπικήρων νήσων, τῶν Δαλματικῶν.

94. Γενικὴ ὁροσηγραφικὴ ἀποφίλη τῆς Ἑλληνοῦ. Χερσονῆσον. — Ο ἔξτερικός σχηματισμὸς τοῦ ἐδάφους τῆς Ἑλληνοῦ. Χερσονῆσον είναι μὲν ποικιλότατος, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτοῦ εἴναι ὄρειν. Εκ τῶν τριῶν χερσονήσων τῆς Νοτίου Εὐρώπης η Ἑλληνηκή είναι ἡ μᾶλλον ὄρεινη.

Τὰ ὅρη τῆς Ἑλληνοῦ. Χερσονῆσον είναι συνέχεια τῶν ἐν Ἐυρώπῃ Ἀλπεων, σχηματίζεισι δὲ δύο ὄρηδον, ὄρεινα συστήματα καὶ διαιρεοῦσιν αὐτὴν εἰς δυτικὸν καὶ ἀνατολικὸν τρίμα.

α'. Εἰς τὸ δυτικὸν τῷμῷ κείνεται αἱ Διναρικαὶ ἢ Δαλματικαὶ Ἀλπεῖς, αἵτινες ἀρχόμεναι ἀπὸ τῶν Ἰουλιανῶν Ἀλπεων ἔκτεινονται ἀπὸ ΒΔ. πρὸς ΝΑ. παραλλήλων πρὸς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος καὶ διατερεύονται τὸν Δαλματικόν. Βοσνίαν καὶ Ἐδεγερθίνην διὰ πολυαριθμού παραλλήλων καὶ πλαγίων κλάδων. Πρὸς Ν. αἱ Διναρικαὶ Ἀλπεῖς γραῦσιν διὰ τὴν ὄρεινα ζώριά τοῦ Μυροβούνου (εὖθα δὲ Δαμιώτων ὑστεροῦ μέχρι 2600 μ.) πρὸς τὴν Ἀλβανίαν καὶ σχηματίζεισιν εἰναὶ Ἡπειρῷ παραλλήλους ὄροστοιχίας, ἐκ τῶν ὅπειων τὰ Κεραυναὶ ὄρη ἀπότομά κατέρχονται πρὸς τὴν Λίσσαν. Ηθέλονται παρατείνεται εἰσόπτειν διὰ τὸ ζήνιον καὶ πλατύτερος καὶ διασχίζουσιν ὑπὸ πολλῶν κοιλάδων. Η κοιλίς τῆς Καζανλήκης είναι θυμαρίσια, διότι ἐν τῷ οὐρανῷ ὄρεινὴ καλλιπετεῖται εἰσόπτειν διὰ τὸ ζήνιον, τὰ χαμηλὰ αὐτῆς μέρη είναι κατάρτυτα, δίδιοι ὑπὸ φύσιδων εὐνωδεστάτων. Τὰ ἀνωτέρω λεγχθεῖσα στενά, διὰ τῶν συγκοινωνῶν ἡ Ήράκη μεταξὺ τῆς Βουλγαρίας, είναι διάσηρα καὶ ἐντῇ ιστορίᾳ, διότι δὲ αὐτῶν είναι δυνατὴ διάβασις στρατοῦ.

95. Γενικὴ ὑδρογραφικὴ ἀποφίλη. — Επειδὴ τὰ ὅρη τῆς Ἑλληνοῦ. Χερσονῆσον διακλαδεύεται, καθ' ὅν τρόπον εἰδόμενος, καὶ σπανίως καταλεπτούσης κοιλάδας καταφύτευται, διὰ τούτου είναι δύσκολον νὰ σχηματισθῶσιν εἴκαταν ποταμοὶ μεγάλοι. Οἱ ποταμοὶ τοῦ Βρετοῦ τημάτας εἰναι μεγαλείτεροι, διότι τὸ τμῆμα τοῦτο, ὡς προειπούμενος, είναι πλατύτερον, τενταντίνον δὲ εἰς ποταμοὺς τοῦ νοτίου τμήματος, ὥπερ είναι στενότερον, τὸ μὲν θέρος ἔχουσαν ὄλγυν θύρων, τὸν δὲ κείμενα ἔξογοινται καὶ κατακλύζουσι καταστρεπτικῶς τὰς πέρις γαῖας. Η διαφορὰ κατὰ τὴν ἔξηγεται καὶ ἄλλως:

τὰ ὅρη τῆς Χερσονῆσου δὲν καλύπτονται ἀπόνας ὑπὸ χιόνους, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ μόνη πηγὴ τῶν ποταμῶν είναι αἱ βροχαὶ. Ἀλλ' αἱ βροχαὶ εἰς τὸ νότιον τμῆμα εἰναι χειμεριναὶ, κατὰ δὲ τὸ θέρος ἐπικρατεῖ ἀνεμόβρια καὶ ξηρασία πανταχοῦ καὶ μάλιστα ὅπου η χώρα εἴναι ἀδενόρρεα. Ἀλλὰ καὶ η διανομὴ τῆς βροχῆς είναι ἀνίσος: ἐπειδὴ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς φέρεται ὑπὸ τῶν δυτικῶν αἱέμενοι, διὸ τούτο η παρὰ τὸ Ίονιον πέλαγος γάρ είναι μᾶλλον εὐηδρεός παρὰ τὸ Αίγαίον.

Οἱ ποταμοὶ τῆς Ἑλληνοῦ. Χερσονῆσον ἀνήκουσιν εἰς τέσσαρας ἔνορια.

α'. **Ἐνορία τοῦ Εὔξενου.** — Επειδὴ ἡ ἀνὴρ εἶναι οἱ Δαναΐδες (Δανούσες), ὁ ὄγκωστερος ποταμὸς τῆς Εὐρώπης καὶ ὁ μεγαλείτερος ἔχων μῆκος μετὰ τὸν Βόλγαν. Ο ποταμὸς οὗτος, τὸν ὅπιον εἰσπίεσθαι μεγάλα ἀτρόπλιται, πηγγίζει ἐκ τῶν Α. κλιτῶν τοῦ Μελανοῦ Δρυμοῦ (ἐν Γερμανίᾳ, Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ, Σερβίᾳ, Ρωμανίᾳ καὶ Βούλγαρισαν) ἐκδύλλειται διὰ τῶν στορματῶν (τῆς Κίλιας, τοῦ Σουλιοῦ καὶ τοῦ Αγίου Γεωργίου) εἰς τὸν Εὔξενον Πόντον. Τὸ μῆκος τοῦ Δουνάβεως ἀπὸ τῶν πηγῶν μέχρι τοῦ ἑπτάτον εἴναι 2860 χλιμοῦ, τὸ δὲ βάθος ὑλάγιστον, πολλαχοῦ μὴ φάνεται εἰς 3 μ. Οἱ ἀρχαὶ ἔγινοσκον τὸν κάποιον διὸν τοῦ Δουνάβεως, διομακέετες αὐτὸν Ἰστρον. Κατὰ τὴν πορείαν τοῦ ὅ μέγας οὐτος ποταμὸς τῆς Εὐρώπης δέχεται πολλαῖς παραποτάμους, τῶν ὅποιων σημαντικώτερες είναι α'. δεξιόθεν, ὁ Σάνος, πλωτὸς καὶ αὐτὸς, δότις καρπῶν εἰς τὴν Αὐστρο-Οὐγγαρίαν ἀπὸ τῆς Σερβίας, ὁ Μοράδος, δύσις διαρρέει τὴν Σερβίαν, ὁ Τιμός, δύσις καρπῶν εἰς τὴν Βουλγαρίαν, δέξιας διαρρέει τὴν Βουλγαρίαν, δέξιας διαρρέει τὴν Ιανίας, αἵτινες διαρρέεισαν τὴν Βουλγαρίαν, δέξιας διαρρέει τὴν Αλοντας, ὁ Αρδίαχης, ὁ Ιανούμιας, ἀρδεύοντες τὴν Δακικήν πεδιάδα, σερβίης διαρρέει τὴν Μελανούδαν, καὶ ὁ Πρωθός, δύσις καρπῶν εἰς τὴν Ρωμανίαν ἀπὸ τῆς Ψωσίσας.

ΣΗΜ. Κατὰ τὸν κάποιον διονύσιον, οὐκαντίτης εἶναι πολλὸι ὄλγοι ἐπικλινής, σχηματίζεις δὲ δουλειαὶ πολυάριθμης νησίδων καὶ σύρτες, κάτινες παρέργουσι πολλὴν δισκολίαν εἰς τοὺς νυκτιόλογένους. Τὰ δὲ

έλη καὶ σι μικροὶ λίμναι, αἱ δὲ ποταὶ σχηματίζονται περὰ τὸς θυρᾶς τοῦ ποταμοῦ ἐκ τῶν πλημμυρῶν αὐτοῦ, ἥπερ ἔνδε μὲν λέγεται ἐν τῷ πληρωμῷ αὐτοῦ, ἥπερ ἔνδε μὲν λέγεται ἐν τῷ σίκειῳ τόπῳ.

γ'.) *Ἐνορία τοῦ Ἰονίου πελάγους.*—Ἐντυπώθια ἀνήκουσον α'.). ὁ Ἀχέρων (νῦν Μαυροπόταμος), δύτες κατὰ τὴν ἐτουσίλογην τῶν ἀρχαίων γένεται εἰς τὸν ὄχηγέων εἶναι ποταμὸς τῆς Ἡπείρου Θεοπρατίας πηγάδες ἀπὸ τῆς θέσεως τῆς Κιάρας καὶ διαρρέει ἄγριεν καὶ βραχώδην χώρων, ἐν ᾧ περιπλάνεται καὶ τὸ Σεύλην ἐνιαχοῦ γένει στενάκι καὶ βαθύτατη τὴν κοίτην, ὡς καὶ εἰς καταράκτας καταπίπτει. Μετὰ δύον 16 χμ. περίπου σηματίζει τὸν Ἀγρεουσίν λίμνην. Ἐκ ταύτης δ' ἐξερχόμενος διαρρέει τὴν πλουσίαν πεδιάδα τοῦ Φαναρίου, δέχεται τὰ δύοτά παραπόταμά τούναν, ὡς σπουδαίωτερος εἶναι ὁ Κακούτος, καὶ γίνεται ἀπέναντι τὸν Παζάνην. Η στυγνότης καὶ ἡ τρεχύτης τοῦ ὕδατος ἰδίως ἐστὶ τοῦ Ἀγρεουσίου καὶ τὰ μικράτα τῆς Ἀγρεουσίας λίμνην: ἔχειν ἀρσεμὴν πρὸς εἰάπλασιν τῇ; ἀρχαῖς δοξασίσις, ὅτι ἔκει ἡσαν τὰ στόμια τοῦ Ἀδού καὶ διτὸς ὁ Ἀχέρων καὶ ἡ Ἀγρεουσία ἤσπειραν ποταμὸς καὶ λίμνην τοῦ Ἀδού. δ').) *Θάμνας* (νῦν Καλαμᾶς), δύτες πηγάδες ἔνθεν μὲν ἐκ τοῦ Τεμάρευ, ἔνθεν δὲ ἐπὶ τῆς Παμβούτιδος λίμνης, διέρχεται διὰ τῶν χωρίων ἔνων καὶ κάτω Σεύλη, ἐξ οὗ διὰ κοίτης φαραγγώδους καὶ διαφόρων ἐλιγκῶν στρέφεται πρὸς δυσμάς καὶ γίνεται ἀπέναντι τῆς Κερυκίου διὰ δύο στεμάτων, διχάζομενος διὰ λίγου πρὸς τὴν ἑκούσιαν γ'.).) *Ἄσιος* (τουρφ. Βεράρδο), ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, δύτες διασχίζει αὐτὴν τὴν Κερκυνίτιδα λίμνην (*Ἀχινόν*), ἔξ οὗ ἔκροφος διέρχεται τὰ στενά τοῦ Ποσσαγίου ὄρους καὶ γίνεται εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον· δ').) *Ἄσιος* (τουρφ. Βεράρδο), ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, δύτες διασχίζει αὐτὴν τὴν Κερκυνίτιδα λίμνην (*Ἀχινόν*), ἔξ οὗ ἔκροφος πρὸς νότον εἰς δύο λίγα μέρη πηγάδες ἔχει τῆς ΝΑ. Ήπαρείσας τοῦ Σκάρδου καὶ δεχόμενος δεξιόθεν μὲν τὸν Εργάνων, ἀριστεύοντα τὴν ὑψηλὴν πεδιάδα τῶν Βιστρίων, ἀριστερόθεν δὲ τὸν Βρεγλάτην καὶ λίλους, ἔκβαλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· ἔχει περὰ τὰς ἑκούσιας τοῦ ἀκανόνιστον τὴν κοίτην καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπερκεχιλίζει πολλάκις καὶ πλημμυρίζει τὴν περίεδρην πεδιάδαν, ε'.) *Άλικαντος* (κοινῶς Βιστρίτας), δύτες πηγάδες εἰς τοὺς Βείους, δέχεται καθ' ὅδον τὰ δύοτά της λίμνης Καστελέας καὶ διαφόρων παραπόταμών καὶ ἔκβαλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· ε').) *Πεντρός*,

δέρεων τῆς Άλιβανίας. Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν ὑδάτων διεισθύνεται ΒΔ. καὶ διερχόμενος πλησίον τῆς Σεύλης γίνεται ἐξ ὧρας μαρτίου αὐτῆς εἰς τὸ Ἀδριατικόν. δ'.) *Γένουσσος* (νῦν Σκούριδι), δύτες πηγάδεις εἰς τὴς ὑψηλῆς διεύραδός τῶν Κανδουσίων, δέχεται πολλὰ παραπόταμα καὶ γίνεται εἰς τὸ Ἀδριατικόν, 25 χιλιού. πρὸς Ν. τοῦ Διφραγμοῦ ἔχει μήκος δύο τῶν πηγῶν του περὶ τὰ 100 χιλιού. ε'.) *δέ* *Νάρδου*, δύτες πηγάδεις εἰς τὸν Βοσπόρον καὶ ὄφεων καὶ ἄλλοι.

96. **Λίμναι.**—Ἐκ τῶν λιμνῶν της Ελλήνης, τῶν ὅποιων πελλαὶ εἶναι ἴγυθοπόροι, αἱ ἔξοδοι γράψει τείνεις αἱ ἔκχεις. **Ἐλλανίς** ἡ Λαβαττίας λίμνη τῆς Σκόδρας) μεταξὺ Μαυροβουνίου καὶ Ἀλβανίας, τῆς ὅποιας τὰ δύοτά εἶναι ἐνδιλλούσιν εἰς τὸ Ἀδριατικόν πελλαὶ. διὰ τοῦ πλωτοῦ ποταμοῦ Βοιάνα, δύτες ἔχει μήκος 22 χιλιού. **Η Λυρκίας** (νῦν Ἀχεΐς), ἡ μεγίστη τῆς Ελληνης Χερσονήσου ἔχουσα μήκος 28 χιλιού καὶ πλάτος 12-15 χιλιού. Τὰ δύοτα αὐτῆς εἶναι διαυγέστατα, τρέφει δὲ ἡδύς ἄσθνους καὶ ὀνειραστούς διὰ τὸ εὐγενεστον αὐτῶν. **Ἐν Ηπείρῳ ἡ Παμβώτιας** (λίμνη τῶν Ιωαννίνων) περὰ την σφραγίν Δαδώνην. **Ἐν Μακεδονίᾳ** ἡ *Ορεστίας* (λίμνη τῆς Καστορίας) ἔχουσα σχῆμα ἀλλειψειδές, μήκος 4-5 χιλιού. καὶ βάθος 8-12 μ. Τὸ δέωρ αὐτῆς εἶναι πόσμον, τρέφει δὲ ἀρθρόνυμος ἤδης, ὡς γίνεται μεγάλη ἐξαγωγὴ εἰς διάφορα μερή της Μακεδονίας. **Ἡ Κερκυνίτιδα** (λίμνη Βεσιάδου) πρὸς Α. τῆς Θεσσαλονίκης τρέφει καὶ αὐτὴ ἀρθρόνυμος ἤδης καὶ συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ Τρίλοντο ποταμοῦ. **Ἡ Κερκυνίτιδα**, ἐπιμήκης, μεταξὺ Σερβίων καὶ Στρυμονικοῦ κόλπου. **Η Πλόσση** καὶ ἡ *Βεντρός*. **Ἡ Πρασίδας** (Δοιράνη) ἐν τῇ γώρᾳ τῶν Παιόνων κατὰ τὸν Ηρόδοτον δύτες διηγεῖται διτεῦντος τῆς λίμνης ταύτης ἔλλον ἀνθρωποι ἐν σίκιας στηρίζεμέναις ἐπιπασχάλων. **Ἐν Θάρκῃ** ἡ *Βιστρίτα* παρὰ τὰς ἑκούσιας τοῦ Νέστου πρὸς Α. τῶν Αθέρηνον· ἡ Στενοτοίσι, λιμνοθάλασσα παρὰ τὴν Αίγανην.

97. Ιστορικὴ ἀποψίς τῆς Ελληνικῆς χερσονήσου.—Τὴν Ελληνικὴν χερσονήσον ἀπὸ τῶν ἀρχαίων τάττων χρόνουν κατέκησαν διά-

φορα φύλκα, συγγενῆ πρὸς τοὺς "Ελλήνας"; ίδιως ὅμως διεκρίθησαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ "Ελλήνες οἱ κατοικοῦντες τὸ μεσηπρίνιον τημῆται τῆς χερσονήσου, ὥπερ ἔπλουτοι ἦσαν τοῦ Ὀλύμπου, τῶν Κομβούνιων καὶ τῶν Κερσωνίων ὁρέων μέχρι τῶν ἀκρωτηρίων τῆς; Πελοποννήσου Μαλέα καὶ Τανάρου καὶ ὥπερ ὑπὸ τῶν ἀρχίων γεωγραφῶν καλεῖται συνεχῆς Ἐλλάς.

Οἱ "Ελλήνες οὐτοὶ ἐν βραχεῖ σχετικῷ γρόνῳ προγένθυσαν εἰς τὸν μεγίστου βαθύτερον τῆς ἔχημερώτατος καὶ τῆς πνευματικῆς ἀνάπτυξεως. Ὁ σχηματισμὸς τῶν ἀντῶν, ὡς περιεργάσθη ἀντιτέρῳ, προεκάλει τοὺς Οὐρανοὺς συγκρινούντων μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ἐλληνικῆς γῆς, ἡ δὲ μεγίστη ποικιλία ἐν τῇ οἰκείᾳ τοῦ ἐδάφους καὶ ὁ καταχειρισμὸς τῆς γῆς; ὑπὲρ τε τῶν ὄρεων καὶ τῆς θαλάσσης συνετέλεσαν εἰς τὴν ἕρουσαν καὶ ἀνάπτυξιν τοπικῶν πολιτειῶν, αὐτούμνων καὶ ἀνέκρητῶν.

Αἱ πολιτεῖαι αὖται ἔχρησίμευσον ὡς τοῖς κέντροις ἀναπτύξεως καὶ ἡγεμονίας; Ἀλλὰ τὸ κίσθημα τῆς απομεικῆς τάντης ἀνεξαρτήσις τῶν πολιτειῶν κατέπινξε τὸ κίσθημα τῆς κοινῆς καταγγῆς καὶ τὸ ἔθνος φρεγτήρα ἐπὶ τοσοῦτον, θατεὶς καὶ ἐλληνικού πολιτευόματος ἀδικάπολας σχεδὸν ἐμάρχοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔντος μάλιστα μέχρι παντελούς ὀλέθρου. Καὶ ὅτε ἀκούμητο ἐπωτερικὸς καὶ νῦνδινος ἡ πειλέτη τὴν ἐλευθερίαν συντελεῖ, μετὰ δυσκολίας ἔλλημοντον τὰ ἀμύνοντα μίσον καὶ ἡγοῦντο εἰς κοινὴν ἔρεγμαν πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἔχωντερικοῦ κυδούνου, ὡς συνέηθεν τῷ περιπολούμενον.

Διὰ τοῦτο εἰς ἀρχαῖον Ἐλλάδας, ἐν φύῃς τῇς ἀπίσταμες κατωθώσαν μεγίστα καὶ εἰς τὴν τέχνην ἀπέβησαν ἀνυπέρβλητοι καὶ ἀπαράμιλλοι, εἰς τὴν πολιτικὴν παριστῶνταν οἰκτρῶν εἰκόνα θνητούς σπαρασσοντος ἔστρου μετά μανίκις.

Ἄλλ' ἐν φύῃοις οἱ "Ελλήνες τῆς συγχρονοῦς Ἐλλάδος κατετρίθουντο καὶ ἡγετοῦσαν εἰς ἐμφύλιους πολέμους, πρὸς γετονούς Οἴλμους κατὰ τὸν Ζον π. Χ. αἰώνα καὶ ἁγεσθήνεαρά καὶ ἀκμαία δύναμις, ἡ Μακεδονία, ἡτις ἐπέπρωτο ιὰ δώσῃ νέαν ζωὴν εἰς τὰ παραξελμένα

μέλη τῆς Ἐλλάδος καὶ νὰ μεγαλουφήγησῃ τὸ πόδι τοῦ πόδιού της.

Οἱ βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος Β', εὑρόντων τοὺς "Ἐλλήνας διηρημένους καὶ τελείως ἔξηντημένους, κατέθεισεν οὐαὶ ὑπαγάγηται τοῖς; Νόπος τοῦ σκηνῆπτρον τοῦ ἐστὶ οὐδὲ αὐτὸν Ἀλεξανδρος, ὁ μεγαλοθεούσατος τῶν πατέρων τῶν μέχρι τοῦδε ὑπαρξήσαντον ἀνθρώπων, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγένετο κύριος καὶ τοῦ βαρείου τημάτος τῆς Ἐλλῆς, γρεονίσου μέρη τοῦ "Ιστρού (Δούναβεως), κατόπιν ἐπειγέσθησε τὴν μεγάλην κατὰ τῆς Λασίας ἐστρατείαν, δικιοσύνεντος οὐαὶ ἱδρυσῃ παγκόσμιον ἐλληνικὸν κράτος. Καὶ ὑπέταξεν ἐν βραχεῖ γέρων τὸ ἀπέραντον Περσικὸν κράτος καὶ ὀδιώκειο μέχρι τῶν Ἰνδῶν ταῖς ἐλληνικαῖς γράμματος, τὴν ἐλληνικὴν παιδείαν καὶ τὴν ἐλληνικὴν γλώσσην, ητοι μετ' ὅλην ἐγένετο τὸ κυριώτατον ὅργανον, οὐδὲ οὐκέπορυθεν καὶ ἔξπληκτη εἰς τὴν ἀνθρώπητην τὸ Εδαγγέλιον.

Τὸ κράτος τοῦ Μ. Ἀλεξανδρου μετὰ τὸ θύετον αὐτοῦ διηρέθη εἰς διάφορας βασιλεῖας, ἀπειναὶ διένειμον πρὸς ἀλλήλους οἱ στρατηγοὶ τοῦ μεγάλου ἑκείνου δορικτήτορος. Ἄλλ, οἱ διάδοχοι τοῦ Μ. Ἀλεξανδρου ἐπενείσθησαν ἀμφιλογορείᾳ οὐ, τοῦ ἐπὶ δεκατηρίδας ὅλας συνέσθισαν ἐν Ἐλλαδὶ. Καὶ οὐτοὶ ἀδικόποιοι πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους, ἔχρησίσαν καὶ παρεκπεύσαν κατ' ὅλην τὴν κυριωτερικήν τῶν Ρωμαίων.

"Ἀλλ' ἐν φύῃς τῶν ἀπώλειαν οἱ "Ρωμαῖοι ἐγένοντο κύριοι τῶν Ἐλλήνων, οἱ "Ελλήνες σχεδὸν ἐκυριάρχησαν τῶν Ρωμαίων διὰ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἔξηκμερθησαν, καὶ εὖ μόνον τὴν παιδείαν, τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν τέχνην παρέλασθον παρὰ τῶν Ἐλλήνων, ἀλλὰ καὶ τὴν γραμμάτων καὶ τῆς παιδείας. Οἱ τρχεῖς κατατάσσονται διὰ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἔξηκμερθησαν, καὶ εὖ μόνον τὴν παιδείαν, τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν τέχνην παρέκτησαν τὴν παιδείαν, τὴν μίαν κατόπιν τῆς δηλῶσης. Προσθέλοντες δὲ καὶ τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ κατά τὴν Σαμοθράκην τὴν Εὔρωπην κατέτελθη μὲν μετ' ὅλην ἑταῖρη τὴν αὐτοκρατορίας Βυζαντίου. Τὸ πρῶτον θυατίσμον τραχύμων ἐπένεγκαν κατ' αὐτῆς οἱ σταυροφόροι, οἵτινες τῷ 1204 ἐκρίθησαν τῷ Κωνσταντίνῳ Παλαιολόγῳ καὶ δέσποισαν τούτους ταῖς βαρβάραις καὶ διὰ τοῦ Ηρακλείου, Βασιλείου τοῦ Βουλγαρούτοντος καὶ ἄλλων ἡροϊκῶν αὐτοκρατόρων πολεμικῶν τρόπων.

"Ἄλλ' οἱ ἀκαταπάυστοι ἔχωτεροι πόλεμοι καὶ τοῦ Ἐλληνισμοῦ ἐν Βυζαντίῳ, νέα δὲ μεγάλη Ἐλληνικὴ κύτοντα ποτίστησαν ἐπὶ γύρω τοῦ ἀστηρίης τοῦ ζώπυρου τοῦ ἀρχαῖον ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἐλληνικὴ αὐτὴ αὐτοκρατορία συνήνοιε πάσας ταξί οὐληνικάς γώρας ἐν Εύρωπῃ μὲν ἀπὸ τοῦ Δουναβεώς μέχρι τοῦ Τανάρου, τοῦ Αριστού καὶ τῆς Κριστίκης, ἐν Ασίᾳ δὲ ἀπὸ τῆς Κολχίδος μέχρι τῆς ἁνω Συρίας καὶ τῆς μεγάλης Αρμενίας καὶ κατὰ θαλασσαν μέχρι τῆς Κύπρου καὶ τῆς Κρήτης.

Πρώτην φοράν δὲ Τελληνικόν δρᾶ ἐν τῇ ιστορίᾳ ἡνωμένους, κέντρον δὲ κύτου εἶναι τὴν Κωνσταντίνον (Περσικὸν) πολις, η βασιλίς αὐτὴ τὸν πόλεων. Κατ' αὐτὴν διεύθυντο πάσαις αἱ στρατεύσεις τοῦ βαρβάρου τῆς Ασίας κατ' αὐτῆς ἐπέργυνται μεθ' ὅρμης ἀκατασχέτου ἀπὸ βορρᾶ καὶ δύσεων τὰ βαρβαρικά τῆς Εύρωπης Ἑθν., Ἀλλ' οἱ "Ελλήνες τοῦ Βυζαντίου παρεκπούσουσαν οὐελαμένους τοὺς ποικιλαύμους πούτους βαρβάρους καὶ διὰ τοῦ Ηρακλείου, Βασιλείου τοῦ Βουλγαρούτοντος καὶ ἄλλων ἡροϊκῶν αὐτοκρατόρων πολεμικῶν τρόπων.

"Ἄλλ' οἱ ἀκαταπάυστοι ἔχωτεροι πόλεμοι καὶ εἰσωτερικοὶ ταρχοῦσι καὶ ἀνωμαλιαι διήγουνται διήγουνται κατ' ὅλην τὴν πανετούρην τῆς θαλάσσης τοῦ θαύτοκρατορίας Βυζαντίου. Τὸ πρῶτον θυατίσμον τραχύμων ἐπένεγκαν τῷ Κωνσταντίνῳ Παλαιολόγῳ, οἱ σταυροφόροι, οἵτινες τῷ 1261 κατέτελθη ἡ Ἐλληνικὴ, δὲ κατώρθωσεν διῶταν τὴν πανεπιστημήν της θαλάσσης, διὰ τοῦ θαυματουργοῦ τοῦ Αστριάρχου ἐθέρθος ἐπεκτινότας, οἱ Οθωμανοὶ Τούρκοι. Οὐτοικατέπρωτον ἐγένετο κύριος τούτους τοῦ θαυματουργοῦ τοῦ Αστριάρχου Μικρῆς Ασίας ἐλληνικοῦ χωρῶν, ἐπειτα δὲ διεπεραιώθεντες εἰς τὴν Εύρωπην κατέτελθη μὲν μετ' ὅλην ἑταῖρη τὴν αὐτοκρατορίας Βυζαντίου. Καὶ κατέτελθη μὲν μετ' ὅλην ἑταῖρη τὴν αὐτοκρατορίας Βυζαντίου. Τὸ πρῶτον θυατίσμον τραχύμων ἐπένεγκαν τῷ Κωνσταντίνῳ Παλαιολόγῳ καὶ δέσποισαν τούτους ταῖς βαρβάραις καὶ διὰ τοῦ Ηρακλείου, Βασιλείου τοῦ Βουλγαρούτοντος καὶ ἄλλων ἡροϊκῶν αὐτοκρατόρων πολεμικῶν τρόπων.

Μαρτίου 1453). Ουτών δὲ ἔπεισεν οὐ πότε τῶν Κον/πολεῖς, ἡ μεγάλη κύτη μητρόπολης τοῦ χριστιανοῦ κόσμου, ἡτὶς ὑπῆρχε τὸ μέγα προτάργυρον, ὅπερ ἐπὶ ἑνίουσιασμοῦ αἰώνιας ὑπερήφειας τὴν Εὐρώπην κατὰ τῶν διαφόρων βαρβαρῶν καὶ διέσποιε τὸν πολιτισμόν καὶ τὴν ὁρμοδοξίαν, ἔτι δὲ τὴν ἀληθινῶν γῆδασσαν καὶ τὰ ἄλητηνα συγγράμματα, οὓς ὁ ἀριστος θεος τῆς Εὐρώπης καὶ ἔγενεν θητὸς ὁ νέος πολιτισμός.

Μετὰ τὴν ζηλωσιν τῆς Κοιν/πόλεως ὑπέκυψεν ὥστε τὸν τορκικὸν ζυγὸν καὶ πάσος ἡ λοιπὴ Ἑλληνικὴ χώρα, οὗτον δὲ ἐπεκάθισεν ἐπὶ τὴν Ἑλληνικὴν χερσόνησον ζόφος ἰουλεῖκη, ἢ δὲν εἶδεν εἰσέτει ὁ κόσμος. Ἀνεκδημητραῖς εἶναι τὰ διεισιά, τὰ διεστάτα τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπὸ τῆς πρώτης στρατηγῆς τῆς ὑπόδουλων τοι. "Ἡ ζωή, ἡ τιμὴ καὶ ἡ περιουσία τῶν Ἑλληνῶν θεωροῦντο ὡς αὐτῆμα τὸν τυχόντα. Τούρκοις, ὅπερ οὐτος ἐδικαιοῦτο κατὰ βούλησιν νὰ μεταχειρίζηται. Μέγα δύναμις εὐτύχημα οὐτῆρες διὰ τὸ κατακτητικόν Μωσείου Β' ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἑλληνας ἑλεύθεροις περὶ τὴν ἔξτασιν τῶν Ὀρηστικῶν καθηκόντων τῶν καὶ ἀπέργωροις τὸν Οἰκουμενικὸν πατράρχην ὡς ἔνταργκην, οὗτον δὲ τὸ θέιον εἴχε τούλαχιστον πνευματικὸν ἀρρρηγόν. Ἡ θρησκεία καὶ ἡ γλώσσα διέσπασαν τὴν ἔθνηκαν περιφρένην τῶν Ἑλλήνων. Εἴ φ. δὲ εἰς τὰς ἀποκρύμνους κορυφαῖς τῶν ἱρέων ἤκουετο τὸ ἄσμα τοῦ ὀρεσιδίου κλέρου, εἰς τὰς πολεῖς καὶ τὰ χωρία ἡ τὸν τοὺς σχολεῖας ἐπικαίουσι περιεκευάζει τὸ ἔθνος πρὸς τὴν ἀπειλεύσθωσιν. Καὶ ἐπειδὴν ἡ ἀνοίκηση τοῦ Ρήγα τοῦ Φεραίου καλύσσει τοὺς Ἑλληνας εἰς τὴν ἑλεύθερίνα. Καὶ ἐπειδὴν ἡ ἀρχὴ τοῦ 1821 ἀπαντεῖ οἱ Ἑλληνες ἔχοντες ὡς εἰς τὸν θρησκείαν τοῦ Ζητῶν ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ θράσυται τὸ δεσμό μακριώνος δουλείας. Καὶ εἰδεῖς τοῦ δ κόσμου κατερθόντας κατὰ ξηράν καὶ κατὰ θάλασσαν ἀνταξίαν τῶν ὠραιοτάτων ὑμερῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς δόξης· τὰ δὲ ὄνοματα τοῦ Κολοκοτρόνου καὶ τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Μιαούλη καὶ τοῦ Κανάρη, τοῦ Διαλίου καὶ τοῦ Μάρκου Μπατσάρη καὶ τοῦ Παπαδέσσας μετ'

ἔνθουσιασμοῦ ἡκουόμενοι οὐ πότε τῶν ὑπέρ τῆς ἑλεύθερίκες ἐθουσιώντων λαῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ὑπήρχεσσαν ἡγεμόνειος ἀγάν τῶν Ἑλληνῶν κατὰ τῶν τυράννων τῆς πατρίδος καὶ ποταμοῦ ἐλληνικοῦ αὔματος ἐπότισαν τὴν Ἑλληνικὴν γῆν. Τέλος δὲ τῆς παρεμβολαίσσεις τῶν τριῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν διυπόμενων Ἀγγλίκης, Ρωσίκης καὶ Γαλλίκης ἀπεσύνηθη ἡ ἑλεύθερία εἰς ἡμίκρους τριμήνη τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ὅπερ ἀπετέλεσε τὸ Ἑλληνικὸν βασίλειον, περὶ οὐδὲ λόγος κατωτέρῳ. Αἱ λοιπὲς δύμας ἑλληνικαὶ γῆραις διατελούσιν εἰσέπιεν τὸν τουρκικὸν ζυγὸν καὶ μετ' ἀγωνίας ἀναμένουσι τὴν πονηθῆντα ἑκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ ἀπόλαυσσοι καὶ κύται τοῦ πολυτίμου διώρου τῆς ἑλεύθερίκες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΛΛΑΣ

98. Τοῦ θρησκοδιδύκην ἀποδίει τὴν βορείων καὶ στερεάς Ἑλλάδος — Γενικῶς περὶ τῆς ὑδρογραφικῆς, ἀπόψεως τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου, ἐπομένους καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ὡμοίησαν ἀνωτέρω (ἐν σελ. 16). Εἰς τῶν ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος οἱ περισσότεροι εἰναι γείμαρις ἀπόξηρηνοι μένοντο τὸ θέρος.

Σπουδάστεροι δὲ ποταμοὶ ἐν τῇ βορείῳ καὶ στερεάῃ Ἑλλάδῃ είναι οἱ εἵπεται.

α') ἐν Θεσσαλίᾳ ὁ Ηπειρός (κοιν. Σταλκύρης) μήκους 165 γῆμ. Οὗτος πηγαίνει ἐπὶ τῆς Πίνδου καὶ βέβαια πρὸς Α. διεγένεται ἐκτάξιν πολλὰ παραποτάμια. Πυρραρέων τοὺς βράχυς τῶν Μετεώρων (ἐν Κλάδωπασ) εἰσέρχεται εἰς τὴν Θεσσαλίην πεδιάδα, διέρχεται διὰ τῆς Λαρίσης καὶ εἰσεύνεται πρὸς τὰς Ολύμπους.

β') ἐν Κηφισίᾳ (κοιν. Μυζονέρι), διστις, πηγαίνων ἐπὶ τῶν βορείων ὑπωρειῶν τοῦ Παρασσού, διαρρέει τὴν Φωκίδαν ἐν διεύθυνσι ΝΑ., ἐπειτα δὲ τὸ ΒΔ. τῆς Βοιωτίας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα.

γ') ὁ Ασωπός, διστις, πηγαίνων ἐπὶ τῶν βορείων κλιτιών τοῦ Κιλικιδίου, διεβάλλει εἰς τὸν Εύβοικὸν κόλπον παρὰ τὸν Ωρωπόν.

δ') ὁ Κηφισός (ὁ Ἀττικός), διστις, πηγαίνων ἐπὶ τῶν ΝΔ. ύπωρειῶν τοῦ Πεντελικοῦ παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν κώμη Κηφισίαν, διαρρέει τὴν πεδιάδα τῆς Αττικῆς πρὸς Ν. διεύθυνόμενος καὶ διερχόμενος διυτικῶς τῶν Αθηνῶν χύνεται εἰς τὸν κόλπον τοῦ

ομώνυμος τῆς ίλιους κώνου.

ε') ἐν Ηπειρώτῃ⁶ Ἀραχθός, διστις, πηγαίνων ἐπὶ τῆς Πίνδου καὶ διαρρέει τὴν Αμφρακικὴν πεδιάδα, ἐκβάλλει εἰς τὸν Αμφρακικὸν κόλπον. Εἰς ἀπόστασιν ὅλην λεπτῶν ἄπο τῆς "Ἀρτητῆς κείται ἡ ἐπὶ τοῦ οὔποτος γιαντάτη γέφυρα τῆς Ἀρτητῆς.

γ') ἐν τῇ Ανατολῇ Στερεή Ελλάδας ἡ Σπερχειός (κοιν. Ἀλαρμάν) μήκους 80 γῆμ. Ο ποταμὸς οὗτος πηγαίνει ἐπὶ τοῦ Τυμφροστοῦ καὶ βέβαια πορείας πρὸς Α. Κατά τὸν κάτω βούν διέγεται τὸν Ασσόπον, τὸν Μέλαναν καὶ τὸν Δύρνατα (νῦν Γουργορόποταμον), πληγοῖς δὲ τῶν Θερμοτύλων διὰ τῆς ἐποιησίας τῶν καὶ δύμου σημεριτίζεις διέταξε καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Μελικάδον κόλπον. Διεῖ τῶν προστρέσων κώτευν ἡ ἐπιχώρια μετεύσκαλε καθ' Ἰλοκληρίκην ὅψιν. Τό παλαιὸν ο Σπερχειός ἔρεες βορειότερον καὶ οἱ σημεριτίζεις παραπόταμοι κύντος ἐξεβάλλονται πάν' εὐθείας εἰς τὴν θαλασσαν νῦν δὲ βέβαια ποταμοῖς καὶ μυγός τοῦ Μαλικαοῦ κόλπον ἀπεμακρύνθη τῆς παλαικής κύντος θέσεως κατὰ 3 ή 4 μιλια. Τῷ 1821 εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Σπερχειού οὐχί μακράν τῶν Θερμοπυλῶν πηγονίσθη ηρωικῶς κατὰ τῶν δικασθέσις ζῶν ὑπέστη τὸν δικασθέσιμον ὁσιόν.

Σπουδάστεροι δὲ ποταμοὶ ἐν τῇ βορείῳ καὶ στερεάῃ Ἑλλάδῃ είναι οἱ εἵπεται.

α') ἐν Θεσσαλίᾳ ὁ Ηπειρός (κοιν. Σταλκύρης) μήκους 165 γῆμ. Οὗτος πηγαίνει ἐπὶ τῆς Πίνδου καὶ βέβαια πρὸς Α. διεγένεται ἐκτάξιν πολλὰ παραποτάμια. Πυρραρέων τοὺς βράχυς τῶν Μετεώρων (ἐν Κλάδωπασ) εἰσέρχεται εἰς τὴν Θεσσαλίην πεδιάδα, διέρχεται διὰ τῆς Λαρίσης καὶ εἰσεύνεται πρὸς τὰς Ολύμπους.

β') ἐν Κηφισίᾳ (κοιν. Μυζονέρι), διστις, πηγαίνων ἐπὶ τῶν βορείων κλιτιών τοῦ Κιλικιδίου, διεβάλλει εἰς τὸν Εύβοικὸν κόλπον παρὰ τὸν Ωρωπόν.

γ') ὁ Κηφισός (ὁ Ἀττικός), διστις, πηγαίνων ἐπὶ τῶν ΝΔ. ύπωρειῶν τοῦ Πεντελικοῦ παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν κώμη Κηφισίαν, διαρρέει τὴν πεδιάδα τῆς Αττικῆς πρὸς Ν. διεύθυνόμενος καὶ διερχόμενος διυτικῶς τῶν Αθηνῶν χύνεται εἰς τὸν κόλπον τοῦ

δ') ὁ Κηφισός (ὁ Ἀττικός), διστις, πηγαίνων ἐπὶ τῶν ΝΔ. ύπωρειῶν τοῦ Πεντελικοῦ παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν κώμη Κηφισίαν, διαρρέει τὴν πεδιάδα τῆς Αττικῆς πρὸς Ν. διεύθυνόμενος καὶ διερχόμενος διυτικῶς τῶν Αθηνῶν χύνεται εἰς τὸν κόλπον τοῦ

Φαλήρου· τὸ δέωρ αὐτοῦ χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς ζηδεύσεις τῶν κάπου καὶ ἔλαιώνων. Κατὰ τὸ θέρος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀποξεκίνεται.

ζ') Ὁ *Πλεσσός*, ὁ νομοκατός τοῦ Αθηνῶν, ὅστις πηγάζει ἐκ τῶν βραχίων κλιτώνων τοῦ Ὑμεττοῦ, διέρχεται ΝΔ τῷ τόπῳ Αθηνῶν καὶ χύνεται εἰς τὸν Κηφισόν.

η') Ὁ *Άγελάδος* (κοιν. *Άσπροπόταμος*), ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος (μήκους 220 χιλ.). Οὗτος πηγάζει ἐκ τῶν μεσημβρίνων προπόδων τοῦ Λάζαρων, ὅστις ἀποτελεῖ μέρος τῆς Πίλινου, διαρρέει τὴν Αιτωλίαν δευχόμενος διάσφραξθεῖσκος ἐκ τῶν Αιτωλικῶν ὄρεων καὶ παραποτάμους, ὡς τὸν *Άγραστικόν* καὶ τὸν Μέγαδον, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸ Ιόνιον πέλαγος; παρὰ τὸ στόμιον τοῦ κόλπου τοῦ Πατρών. Εἰς τὰς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐψύστο ποτε βοτάνη ζάγκιος καλούμενη, ήτις εἴχε τὴν ὀντότηταν καὶ μεταβαθλήτη τὸ δέος εἰς οἷς πλὴν τῆς ὄσμης. *Τπῆρχον* ὁ ἐν αὐτῷ καὶ λυνυροῦ λεγόμενος, δι' ὧν ἐλευκινούντο τὰ λινά οὐφάσκεται. Ὁ *Άγελάδος* θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Ἑλλαδοῦ, οὐ μόνον διότι ἔχει τὸ μέγιστον μῆκος, ἀλλὰ καὶ διότι γίνεται τὴν μεγίστων ποστάτων δέος· εἶναι δὲ ὁ μόνος ποταμὸς πλωτὸς εἰς πλοιάρια. Εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὅπεραν οὔτοις διαφέρονται διάφορα διάφορα, ὁντινές, διὰ τὰς κοιλάδας διαρρέει, ἥπουνθι ἐν τῇ παρελεύσει τῶν κάπων νά προστριχότη μέρα μέρος τῆς θαλάσσας καὶ να σημαντική Δελτώς ἐνίκησεν ἐλλόνες. Ἀπὸ τοῦ Δελτᾶ τούτου ἐστὶ καὶ ἐκεῖ ἔργουνται βράχοι, εἰπίνες ὅσπες ποτε ησσοὶ συνέθετοι μετὰ τῆς στερεοῦς διὰ τῆς Ἰλίου, ὃν ὁ ποταμὸς οὔτοις κατέτερε.

θ') Ὁ *Εἴσηρος* (κοιν. *Φειδωρίς*), ποταμὸς τῆς Αιτωλίας, ὅστις πηγάζει ἐκ τῶν Δ. ὑπωρειῶν τοῦ Κόρφου. Κατ' ἀρχὰς δέει πρὸς Δ. ἐπειτα πρὸς Ν., ἐπειτα διευθύνεται ΝΔ καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῶν Ηπείρων, πρὸς Α. τοῦ Μεσολογγίου. Ἐν τῷ

Νέσσος ἐρευνήθη ὑπὸ τοῦ Ηφεστίου· τοῦτο οὖτος σημαίνει τοὺς κινδύνους τῆς διαβάσεως τοῦ ποταμοῦ, ὅτε διὰ τῶν πολλῶν εἰς αὐτὸν ἐκβαλλόντων ὑδάτων ἐν ὥρᾳ κειμῶνος ὑπερεκχειτάτει.

ι') Ὁ *Μόρος*, ὅστις πηγάζει ἐκ τοῦ Κόρφου καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον πρὸς Α. τῆς Ναυπάκτου.

99. *Τύρφογραφικὴ ἄποικὴ τοῦ Πελοποννήσου*. — Ἐπικηρύκευτοι ποταμοὶ περιττοὶ τῆς Πελοποννήσου εἰς οὓς εἴχει.

α') Ὁ *Αλφείδος* (κοιν. *Ρουφᾶς*), ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου (μήκους 90 χιλ.), τὸν ὅπειρον εἰς ἣντας εἰχόντας θεοποιήσας καὶ ὡς πλευτερότηταν ἐπίτιμα οἱ κατευθυντες τὰς ὑπὸ αὐτοῦ γούμας καθισταμένας χώρας. Καὶ ἀλλοθις ἐν Αλφείδος εἰναις ἡ μεγάλη ὑδραγώγης ἀρτηρία τῆς Πελοποννήσου. Πηγάζει εἰς τὸν Πάρνωνας, φέει κατὰ πρώτον πρὸς Β. μέχρι τῶν περὶ τὴν Τεγέαν μερῶν, ἔπειτα τρέπεται πρὸς τὸ ΒΑ., ὀπότε καὶ καλεῖται *Σάραπατημάνος*. Οὗτος πηγάζει εἰς καταβόθρας πάλιν καταβαῖται παρὰ τὰς Πηγὰς κατὰ τὴν μεσημβρίνην εἰσόδον τῆς πεδιάδος τῆς Μεγαλόπελεως, ἐκεῖθεν δὲ, δεχόμενος κατὰ τὸν διεύθυντα αὐτὸν ἄλλοις παραπετόμενος, λαμβάνονται τὰς πηγὰς των ἐκτῶν βορείων ὄρεων τοῦ Ἀρκαδικοῦ ὄροπεδίου, ὡς τὸν Κορνίωνα, Διέγωνα, Ελίσσοντα, Αλδώνα, εἰκάστητος εἰς τὸν Κυπαρισσιακὸν κόλπον.

β') Ὁ *Πρηνέος*, κατιόντος ποταμὸς ἐν Ηλείᾳ (μήκους 70 χιλ.), ἀπτελούμενος ἀρχικῶς ἐκ δύο βραχιόνων, τοῦ βραχιοτέρου, ὅστις πηγάζει ἀπὸ τῶν δυτικῶν ὑπωρειῶν τοῦ Ερυμάνθου (*Ωλέων*) καὶ τοὺς νοτιοτέρους, ὅστις πηγάζει ἐκ τῶν Δ. ὑπωρειῶν τῆς Φοιόντος. Οἱ δύο οὗτοι βραχιόνες συμβαλλόμενοι ἀποτελοῦσι τὸν τηνάκιον Πηγειόν, διέτις ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους δέων ἀπ' Α. πρὸς Δ. καὶ διαρρέων τὴν Ηλίσσαν, χύνεται εἰς τὸ Ίόνιον πέλαγος παρὰ τὸ ἄκρων. τοῦ Χελωνίων ἐγγύς τοῦ Βαθειόμοιρος, ὃν τὸ παρὰ τοὺς ἀρχικῶν πρὸς Β. δέον διὰ τὸν δῆμον Κράθιδος καὶ ἀπὸ Ν. πρὸς Β. δέον διὰ τὸν δῆμον Κράθιδος καὶ ἀρχαῖς ἐκβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, παρὰ τὴν νῦν Ἀρχάταν. Εν ταῖς

γ'.) Ὁ *Πάδιμος* (μήκους 50 χιλ.), διέτις πηγάζει ἐκ τῶν νοτίων ὄρεων τοῦ Ἀρκαδικοῦ ὄροπεδίου καὶ διαρρέων τὴν Μεσσηνιακὴν πεδιάδα ἐκβάλλει εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον.

δ').) Ὁ *Εδρώτας* (μήκους 80 χιλ.). Καὶ οὗτος πηγάζει ἐκ τῶν νοτίων ὄρεων τοῦ Ἀρκαδικοῦ ὄροπεδίου. Κατ' ἀρχὰς διαρρέει στενὴν κοιλάδα, ἤδη πολλάκις πεδιάδα, ἥτις τὸ μήκος εἶναι 30 χιλ. μ., κατὰ δὲ τὸ Ν. μέρος τῆς κοιλάδος ταύτης παραλαμβάνειν ἔξι ἀντοτόκων τὸν κυριώτερον παραπόταμον αὐτοῦ Οἰνόντα καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν εὐφορετάτην Λακωνικὴν πεδιάδα, ἐν τῇ κείται ἡ Σπάρτη. Τέλες κατὰ τὸ νότιον τῆς πεδιάδος διέρχεται διὰ πληθύνοντος ἀρχηγού μερικῶν καλεσθέντων σχηματιζομένων δυτικῶν ἐκ τῶν δικαλαδώσεων τοῦ Τούγρετον καὶ ἀντολικῶν ἐκ τῶν τοῦ Πέρινων μερῶν τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου,

ε').) Ὁ *Ινάχος* (κοιν. *Πάνιτσα*), ποταμὸς τῆς Ἀργελίδης, ἔχων νῦν τὴν κατηγορίαν, πρότερον δὲ Ἀλιάρημον καλεούμενος. Οὗτος πηγάζει ἐκ τοῦ Ἀρτεμισίου, διαρρέει τὸ Ἀργελικὸν πέδιον καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Αργελικὸν κόλπον. Εἰς τὸν ποταμὸν τούτον ὑπῆρχε τὸ πάλαι λίθος δμοίος συντείρων, διστάσιος εἶναι τὸν πεδιάδα τῆς Μεγαλόπελεως, ἐκεῖθεν δὲ, δεχόμενος κατὰ τὸν διεύθυντα αὐτὸν ἄλλοις παραπετόμενος, λαμβάνονται τὰς πηγὰς των ἐκτῶν βορείων ὄρεων τοῦ Ἀρκαδικοῦ ὄροπεδίου, ὡς τὸν Κορνίωνα, Διέγωνα, Ελίσσοντα, Αλδώνα, εἰκάστητος εἰς τὸν Κυπαρισσιακὸν κόλπον.

Γήνιον βόρειον Πελοπόννησον διαρρέουσα παραλλήλως σχεδὸν καὶ εἰς τὸ ισάριθμον κατατίθεντες λευκοπόταμοι εἰς ὄνοματά τοις.

Ἐπὶ τῇ Κορινθίᾳ ὁ *Ασωπός*, διστάσιος κατείται Ἀριωργίας ἐκ τῆς καυκασπόλεως τοῦ Ἀγίου Γεωργίου κειμένης παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς ρήγας Ζηλιεύτος. Πηγάζων ἐκ τοῦ Καρφέατος ὅρους (Μεγαλόθουνος), διαρρέει τὴν πεδιάδα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἢ Φιλιάτιον πεδίον καὶ ἐκεῖθενται τὸν Σικουωνίαν ἐκβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Εν τῷ Ἀχαΐᾳ 1) ὁ *Κραθής*, ἥμητις ποταμός. Πηγάζων δύτες ἐκ τῶν Ἀρσανίων ὄρεων, διαρρέει τὸν δῆμον Νωνάκριδος καὶ ἀπὸ Ν. πρὸς Β. δέον διὰ τὸν δῆμον Κράθιδος καὶ ἀρχαῖς ἐκβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν Κόλπον, παρὰ τὴν νῦν Ἀρχάταν. Εν ταῖς

δὲ θέρους ὀλίγον. Κατὰ τὸν μακρὸν δῆμος ἡσύχων αὐτοῦ προξενεῖ καταστροφὴν πολλάς εἰς τὰς πέριξ πεδιάδας. 2) ὁ Σελινοῦς, ἐν τῇ γυν ἑπαγχή τῆς Αἰγαίου είσαι, ὅτι; πηγαζεὶ ἐκ τῶν βρείλων ὑπωρειῶν τοῦ Ἐρυμάνθου καὶ μὲ ρεῦμα σφραδόν κατερχόμενος ἀπὸ Ν. πρὸς Β. χύνεται εἰς τοὺς Κερινούσιαν κόλπουν πρὸς Α. τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν ἐν ἀργαλίᾳ ἐπεκχώ καταποντισθεῖσαν πόλιν· Ἐλίκην. 3) ὁ Βουραϊκός, ὃστις εἶνε ἐκ τῶν σημαντικοτέρων ποταμῶν τῆς Ἀχαΐας. Πηγαζεὶ ἐκ τῶν Α. ὑπωρειῶν τοῦ ὄρους Κελλιφῶνος, ἥπερ εἶναι ἡ ἀνατολικότερη ὁροσειρὶ τοῦ Ἐρυμάνθου, καὶ διερχόμενος τὴν ἐκτενὴν καὶ τελματώδη πεδιάδα τῶν Κελλαζερύτων θρεμμεῖς ἀπὸ Δ. πρὸς Α. στρέφεται ἐπειτα ὑπὸ τὴν μονήν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ὀρεοπετρικὸς πρὸς Β. καὶ διὰ μίσου ἀποκρημνοτάτων φράγματος κατέρχεται εἰς τὴν Ἀχαϊκὴν παραλίν, ἢ βλάπτει διὰ τοῦ συνεχῶς μεταβαλλομένου ἰσού αὐτοῦ καὶ τείλος γύνεται εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

100. **Ορεογραφικὴ ἀποδίκη τῆς βορείου καὶ στερεοῦ Ἑλλάδος.** — Η Ἐλλάς εἴναι γύρωκατ· ἔσχογὴν ὀρεινή· τὸ ἔδαφος καῦται καλύπτοντος πλείστοις ὁροσειρὶ, μεταξὺ τῶν ὑποίων δικυνίγονται εὐρεῖαι κοιλαῖς καὶ πεδιάδαις. Ήπηκοί αἱ ὁροσειρὶ καῦται εἰναντίον τοῦ Σκάρδου, διότι πολλοὶ, ὡς εἴδουμεν ἐν τοῖς ἑπτοσημεῖν, εἰναντίον τῶν Διναρικῶν Ἀλπεων. Τοῦ τοῦ Σκάρδου ἔχονται δύο μεγάλαις ὁροσειρὶ, ἢ μις ζηνταλικὴ καὶ ἡ ἔσχλη δυτικὴ.

α') Εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὁροσειρὸν ἀνήκουσι τὰ Καμβύνα ὅρη ἡ δρη τῶν Χααδῶν, ἔτινα διευθύνονται πρὸς Α. καὶ χωρίζουσι τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας. Τεῦχος δικείουνται τὰ Καμβύνα ὅρη καὶ περικέπτονται τὸν πετρωμάτων καὶ καλύπτονται ὑπὸ πολλῶν ὄστρων. Επὶ τῆς ὑψηλοτέρας καῦτου κορυφῆς (1618 μ.) ἡ τοῦ ιδρυμένος τὸ πλατεῖα νότος τοῦ Λιός Ἀκατάιον, πλειστὸς δὲ τούτου ἐδεινυνέστερος τὸ ἀντρον τοῦ Κερταΐδον Χείρωνος, τοῦ ὑποίου τὴν διαμονὴν θέτεν ἐνταῖσθαι ἡ μῆνος ἔνεκ τῆς ἀφθονίας τῶν ιακωβίων ὕδωτων. Επὶ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Πηλίου καίνται πολυάριθμοι χωρίς ἐν μέσῳ καρποφόρων δένδρων.

β') Εἰς τὴν δυτικὴν ὁροσειρὸν ἀνή-

κεῖται ἡ εὔσηρδος καὶ ὀστιώδης Πίνδος, ητίς διευθύνεται ἐκ ΒΒΔ. πρὸς ΝΝΑ. ἔχει δὲ πολλάς, ὑψηλὰς καὶ δύνατωτὰς κορυφὰς· καὶ χωρίζει τὴν Ηπειρον ἐπὸ τῆς Θεσσαλίας. Μετὰ τὴν Πίνδου συνάπτονται τὰ Αίτωλικά ὄρη, οὗταν εἶναι ὀστιώδης καὶ διαχριτόνται ὑπὸ βρυστάτων χρασφῶν. Τὸ δρεπόν τοῦτο τμῆμα τῆς Στερεῆς Ἐλλάδος, τὸ περιλαμβάνον τὸ βορειοδυτικὸν μέρος· τῆς ἐπαρχίας Εύρυτανίας καὶ μικρῶν μέρων τῆς ἐπαρχίας Κερδίστης, καλεῖται "Αγραφα, ἀπίντι τουρκοκρατίας ὑπῆρχεν τὸ ἐνδικτήματας καὶ τὸ κρηστόγετον τῶν κλεφτῶν καὶ ἐγένεντο διάσπρια ώ; ἐπὶ τοῦ αὐτούνομου βίου, ὃν οἱ κάτοικοι αὐτῶν διῆγον. Ἀξιολογώτεροι κορυφαὶ τῶν Ἄγραφων εἶναι ἡ Τζουργάτα (2168 μ.), τὸ Βουτσάκι (2156 μ.), ἡ Ιταύος (1508 μ.) καὶ ἡ Βουλγάρα (1659 μ.).

Πιρές τὴν Βουλγάραν ἔπεισται ἐπὸ τῆς Πίνδου ὑψηλὸν κάλαδον· ἡ Θόρυς, ητίς χωρίσσει ἀνταποκείως καταλήγει περὶ τὴν εἶσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου καὶ χωρίζει τὴν Θεσσαλίαν ἐπὸ τῆς ἀνατολῆς. Στερεῆς Ἐλλάδος· Κορυφαὶ ταῦτης εἶναι ἡ Αγρυπόνη (1694 μ.) καὶ τὸ Γερακοβούνι (1728 μ.). Πρὸ τῆς προσαρτήσεως· τῆς Θεσσαλίας εἰς τὸ Ελληνικόν, βραχίλευκης ἡ Θόρυς ἀπετέλει τὰ μεταξὺ Ἐλλάδος καὶ Τουρκίας σύνορα. Καλύπτεται δὲ ἡ Θόρυς ὑπὸ ὄστρων καὶ διατίζεται πρὸς «δρόφιν» τῆς Ελλάδος, ἐξ οὐ εἰκάζεται διὰ ἐλαζόν καὶ τὸ ὄνομα τῆς. Πρὸς Ν. τῆς Ορθούς ἐπεινέται τὴν κοιλάδαν Γόνων.

Ηρός Ν. τῆς Οσσέτης· ἐπεινέται πειραχμαλοτέρων βουλῶν, ἔτινα συμπεριλαμβάνονται διὰ τοῦ ὄντα μετονομασθέντος Μαυροβούνι, καὶ μετ' αὐτὰς ἐπεινέται τὸ Πήλιον, ἐπικέποντας δρός τοῦ Μαγνησιακῆς Κερσονήσου, ὥπερ ἀπότελεται ἐκ καυταπλιών πετρωμάτων καὶ καλύπτεται ὑπὸ πολλῶν ὄστρων. Επὶ τῆς ὑψηλοτέρας καῦτου κορυφῆς (1618 μ.) ἡ τοῦ ιδρυμένος τὸ πλατεῖα νότος τοῦ Λιός Ακατάιον, πλειστὸς δὲ τούτου ἐδεινυνέστερος τὸ ἀντρον τοῦ Κερταΐδον Χείρωνος, τοῦ ὑποίου τὴν διαμονὴν θέτεν ἐνταῖσθαι ἡ μῆνος ἔνεκ τῆς ἀφθονίας τῶν ιακωβίων ὕδωτων. Επὶ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Πηλίου καίνται πολυάριθμοι χωρίς ἐν μέσῳ καρποφόρων δένδρων.

γ') Εἰς τὴν δυτικὴν ὁροσειρὸν ἀνή-

ρουστάζει: ψιλάς και κακέτους κατωφερίεις, πρός: Β. δύμας κακήν πεπτεται υπό δασῶν. Κατά τὸ δυτικὸν τημῆμα τέμνεται κατά τὴν Κλεισοῦμαν, ἡτις εἶναι μία τῶν γραφικωτάτων παρόδων τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τῆς Κλεισοῦρας ἀνέρχεται ἡ σπ' Ἀγρινίου εἰς Μεσολόγγιον ἀμφιξιτούρας, συγχοινούει ὃς τὸ κεντρικὸν βαθύπεδον τῶν λιμνῶν μεταξὺ τοῦς παραλίας.

Ἐκ τοῦ Τυμφροστοῦ ἀρχεται ὁ δέυτερος ὄρεινδος βραχίων διευθυνόμενος ΝΑ και καταλήγων εἰς τὸ Σούνιον. Εἰς τὸ βραχίονας τούτον ἀνήκουν τὰ ὄρη τοῦ Ὁλίγης τῆς ΒΔ συνδέεται μεταξὺ τοῦ Τυμφροστοῦ και γωρόσης ΝΑ καταλήγει εἰς τὸν Μελικούν κόλπον, μεταξὺ δὲ αὐτῆς και τῆς "Οὐροῦς ἀγέλειστος οὐκιώτης τοῦ Σπεργείου." Η ὑψηλότατη κορυφὴ τῆς Οἰτίης, ἡ οἵη ἐλέγετο ὅτι ὁ "Ηρακλῆς ἐρρίφθη εἰς τὰς φλόγας τῆς πυρᾶς και ἀπέιλεν, ὠνομάζετο Πυρά (νῦν Καταβόρα 2183 μ.)." Η ἀνατολικὴ πλευραὶ τῆς Οἰτίης, ἡτις εἶναι ἀπότομος και δύσβατος, ὀνομάζεται ιεριτέρως Καλλίδρομον. Τὸ Καλλίδρομον δὲ τούτῳ μετά τῆς Ηλασσόνος τοῦ Μελικούν κόλπου ἐσχημάτιζε τὸ πάλαι τὸ περίσημον στενὸν τῶν Θερμαπύλων, ὅπερ ἦτο πάροδος πλάτους 60 μ. βραχίων. Εἰς τινὰ δύμας μέρη αὔτη τὸ τόσον στενή, ὥστε μία μάνιον ἔμακαν ἡδύνατο νὰ διέλθῃ. Περὶ τὸ μέσον τῆς παρόδου ὑπῆρχεν θερμοποιοί πηγαί, θερεὶ και τὸ ὄνυμα θερμοπόλαι. Ήσαν εἰς τὴν Θερμαπύλην ἡ μόνη πόδες τῶν Θεσσαλίων διόδος και εἴχον ὡς ἐκ τούτου μεγάλην στρατηγικὴν σημασίαν. Ἐν τῷ στενῷ τούτῳ τῷ 480 π.Χ. ἐπεισεν ἡρακλίων ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Λεωνίδας μετὰ 300 Σπαρτιατῶν, ἀγωνίζουμενος κατὰ τῆς ἀπειροπληθοῦ στρατιᾶς τοῦ Ξέρξου. Τὸ στενὸν τῶν Θερμαπύλων κατέτετη σήμερον διὰ τῶν προσγένεων τοῦ Σπεργείου εὐρύτατον ἔχον 3500 μέτρ. πλάτος.

Ἑ') Ὁ δασῶδης Κόραξ (κοιν. Βαρδόνιστα 2495 μ.), διστας ΒΔ συνδέεται μετά τῆς Οἰτίης, γ') "Η Γκάρνα (2572 μ.) ὁ πολυάρροφος; Παρνασσός, μεθ' οὐ ἐνουμένη ἡ μηνονούθεισα ὄροσειρά διεκχωρίζει τὴν Στε-

ρεάν· Ἐλλάδα εἰς ἀνατολικὴν και δυτικὴν.

Ο Παρνασσός: εἶναι μεγαλοπερέπεις ὅρος ὑψούμενον ἐπὶ τριγωνικῆς βάσεως ἐπὶ τῶν συνόδων τῶν σημερινῶν ἐπαρχιῶν Παρνασσίδος, Λακριδὸς και Λεύκαδείας; ΒΑ περιβάλλεται ὑπὸ τῆς πεδιάδος: τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ, Δ. ὑπὸ τῆς πεδιάδος τῆς Ἀρκαδίστης, και Ν. ὑπὸ δύο στενῶν κοιναὶσιν: συνέδεται δὲ δύο ὑπὸ γραμμὴν ὑπόδων ΒΔ. μετά τῆς Γριώνος και ΝΑ μετά τοῦ Ἐλικώδος (διὰ τῆς ἔρχεως τῆς Ἀρχιθύρου). Τὸ ξύροδιον δὲ δρόμον τούτῳ ἀποτελεῖται ἐξ ἀσθετιστοῦ, οὗροι μέχρι ὑψους τινος ὀρειαῖς δάσοι, ὑψοῦσαι δύμας εἰς κορυφαῖς γυμνάς, καλυπτομένας κατὰ τὸ πλειστόν τοῦ ἔπου ὑπὸ γιγάντων. Η ὑψηλότατη κορυφὴ κατέναι ΒΔ. ἐκάλειτο τὸ πάλαι Λυκάωνεις (2459 μ.), εἰς οὐ και τὸ σημερινὸν ὄνυμα κατέναι Λιάκουρον. Δευτερεύουσα κορυφὴ είναι ΒΔ. τῆς Τιθορέως. Ἐπὶ τῆς ΝΑ. κλιτίνος ὑπάρχει τὸ Κωρωνεῖον ἥπτρον, 90 μ. μήκους: 60 μ. πλάτους και 12 μ. ὕψους, πληρες σταλακτιῶν και περιβολεῖσθαις ὡς τὰς τύπους. Ηγερτίστης: ὑπὸ τοῦ μυριασθέντος μικρών μυιῶν. Τὸ Κωρωνεῖον ἔντρον ὑπάρχει οὐ τῆς νύμφης Κωρωνείς, ἡτο ἀφειρωμένον εἰς τὸν Πάνα και τὰς Νύμφας. Υπὸ τούς ἀπορρόγυκς και ἀπότομους βράχους τῆς νοτίου πλευρᾶς τοῦ Παρνασσοῦ, τούς καλούμενους Φαιδράδας, ἐκείτοντο παγκοσμίου φάρμης Μαντείον τῶν Λελφῶν.

ε') "Η Ἐλικών, ὀστώδης; και εὑνόδος, παρὰ τὰ μεθύαι τῆς Φωκίδος και πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Η ὑψηλότατη κορυφὴ κατέναι (νῦν Παχλιάσσουν) ἔχει ὑψ. 1749 μ. ἡ δὲ ἀνατολικωτέρας (Ζεχαρός) 1570 μ. Παρά τὸν "Ασπραν και τὰς θεσπίας ἡ κλίτης εἶναι λίσις κατωφερής. Αἱ κλιτίνες τοῦ Ἐλικώνος καλύπτουται ὑπὸ στῶν (δρῶν), πολυειδῶν θάμνων και ικαριτικῶν φυτῶν. Μόνον δὲ τὸ ὅρος κέκτηται ἐπάκτους φυσικας καλλονᾶς, γραφικᾶς κοινάδας και πηγάς κακχωριώτας. Κατὰ τὴν ἀρχικιότηταν τοῦ Ἐλικώνον ἐθεράπειτο ὡς ἀνειδίτηλον τῶν Μουσῶν, αἰτίας ἡ πάντας ἡ παραπληθαίνουσα θάμνων και φυτών τοῦ Ελικώνος εἴπι:

επειτο βαθύς τοῦ Διὸς Ἐλικωνίου. 70—80 μ. κάτωθεν τῆς κορυφῆς ἀναβλύει τηνη πηγὴ δικυνεστάτου δάσους, ἡ Ιπποκρήη, ἣν ἡνοιεῖεν δι Πήγασος, πλάγιες τὸ ἔσαρφο; διὰ τῆς ὑπῆλης του 8 γιλικού περίπου μακράν εἰς τὰς κατωφερίεις ὑπῆρχεν ἵεράν διλοις ἀνήκουν εἰς τὴν πειραιάν τῶν Θεσπιῶν, ὅπερ ἦτο πλήρες ἀγαλμάτων και ἔλλων ἀναθημάτων.

ε') Ο Καθαιράδων (1470 μ.) εἰς τὰ μεθύαι τῆς Ἀττικῆς και τῆς Βοιωτίας, ὅρος μονότονος, σιευθυνόμενον ἀπὸ Δ. πρὸς Α. Η δασάρχυτος ἔχεις κύπετον δικριτεῖται περίπου ἐν τῷ μεσφ οὐδετερίας ἐποιητής: ἐπειτο ἐν τῷ μεσφ διὰ βαθείας ἐποιητής: εἰς δύο μερη, ἐν τῇ ἐντορῇ δὲ ὑψοῦσαι πάλιν λόρος ἀγρήνων δέξιαι και ἀριστερά διδούν. Εν τῷ Καθαιρίδιν ἐλαττεύετο κυρίων: δι Αδύντος πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν γυναικῶν (Μανιάδων η Θυμάδων).

ζ') Η Πάρονης (κοιν. Ζεύς), ἐνυπένθετη πρὸς Δ. μετά τοῦ Κιθιαρίδον διὰ γραμμητούσιων φάρξων και μετ' ἀντούσιον ἀποτελούσσι τὸ σύνορο τῆς Ἀττικῆς: και τὸ Βοιωτίκη. Ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Θειακοῦ πεδίου (πρὸς: Β. τῆς Ελευσίνος) και ἀκείτενει μέχρι τῆς Εύβοικης θαλάσσης. Η ὑψηλότερά κορυφὴ κατέναι (1410 μ.) κείται πρὸς Δ. τοῦ Τετράνου. Καλύπτεται ὑπὸ δρῶν, ὡς ἐπὶ τῆς θέσεως: δὲ αὐτοῦ πολλὰ μερη ἡσάν υψηρωμένα και ὑπῆρχεν στούντιότατας κατὰ τὴν ἀρχικιότητα, ως δι Εσκέλεις, η Φυλή, τὸ Λεψύδηρον.

η') Τὸ Πεντελικόν, (1110). ὅπερ τὸ πάλαι ἐκάλειτο συνήθως Βριλησσός, ἀποτελεῖται μίαν μόνην φάριν και ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὄρωμενον ἔχει σχῆμα πυραμίδος. Εἰς τὰς οιτάς κατωφερίεις αὐτοῦ εύρισκονται τὰ γυμνατιά λατομεῖα μαρμάρου λαμπρού, ὅπερ ἐχρησίμευσε τὸ πάλαι διὰ τὴν οἰκουμένην τοῦ Παρθενείων, τῶν Προτυλαίων και τῶν λιτῶν ἀρχιτεκτονικῶν ἀριστουργμάτων τῶν Αθηνῶν και νῦν ἀκρομητάζεται ἀρθρων διὰ τὰς εἰκόδημάς της πρωτευόντης. "Η θεά ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Πεντελικοῦ εἶναι θαυμασιωτάτη τὸ βλέμμα περικλείει ἐκτεταμένον ὄροζοτα, ἀφ' ἐνὸς τοῦ Παρνασσοῦ και τὴν Εύβοιαν, ἀφ' ἐπέριον ὅλην τὴν Ἀττικήν μέχρι τοῦ Σου-

νίου, τη Αιγαίου πέλαγος με τὰς νήσους καὶ μαρτυρεῖν τὰς ὑψηλότεράς καὶ ρυφάς τῶν ὄρεων τῆς Ηελιποννήσου.

θ'). *Ο Υμητὸς (κοιν. Τρελλός, 1027 μ.) πρὸς Α. καὶ ἐγγὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὅρος γυμνὸν καὶ ἀνυδρόν, ἀλλ᾽ ἀνέκαθεν περίφημον διὸ τὸ ἐπί αὐτοῦ παραγόμενον ὡρίσιον καὶ εὐῶδες μεῖζον καὶ διὰ τὴν λατομεῖα φαινού μαρτυρῶν.

γ') Τὸ Λαύρειον, ηὗτος οἱ λοφώδης ἔκτασις τῆς Αλυξεωτικῆς χώρας, ἡς ἡ ὑψηλότάτη κορυφὴ εἶναι ὁ Ὀλυμπός (489 μ.). Ἡ Αλυξεωτικὴ χώρα περιλαμβάνει ἕπασαν τὴν ΝΑ. Ἀπέκτην τὴν Ἀττικῆς μέργην τῷ Σουνίῳ ἀκρωτηρίῳ εἶναι δὲ ἐπίσημος διὰ τὰ πιούσια αὐτῆς μεταλλεῖα δρυύρους καὶ μολύβδου. Ἀμφότεραι αἱ ἀκταὶ τῆς ἁπρᾶς ταῦτης, ἀνταποικιλή καὶ ὅ διπτική εἶναι πολυσχιδεῖς, σχηματίζουσαι πλείστους λιμένας μικρούς, ὃν ἐπισηματεούσι οἱ τοῦ Θορικοῦ καὶ ὁ τῶν Ἔογαστρίων ἐπὶ τῆς Α. ἀκτῆς καὶ ὁ τοῦ Σουνίου καὶ ὁ τοῦ Ἀγ. Νικολαοῦ ἐπὶ τῇ Δ. πλησίον τοῦ ὄποιού κείνου τὰλασσαῖ.

Ηρόδοτος τὸ ΒΔ. τῶν Ἀθηνῶν ἔκτενεται χθυμαλὴ ὄρεσιερζ, ηὗτος ἀρχομένη ἦπερ τῆς Πλέσσηνος χωρεῖ πρὸς Ν., καὶ καταλήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀμφιάλην (κοιν. Πέραμα) ἀπέναντι τῆς Σαλαμίνος. Τὴν ὄρεσιερζ ταύτην, ήτις ἔχει 20 χμ. μῆκος καὶ χωρίζει τὸ Ἀθηναϊκὸν πεδίον ἀπὸ τοῦ Θεριστοῦ, οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν Αιγάλεων. Ἡ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ὁδός, ἡ οἰράδος τῶν ἀρχαίων, διατέμενει τὸν Αιγάλεων εἰς ὃν μέρη, ὡν τὸ μὲν βρύσον ἐκάλειτο Ποικίλον, τὸ δὲ νότιον Κερυναλός.

Πρὸς Ν. τῇ πεδιάδος τῶν Μεγάρων ἀρχεῖται ἡ Ηεράνεια ἀπὸ τοῦ Ηερίου ἀκρωτ., (τῆς Ηεραχώρας) καὶ χωρεῖσα ἐπὶ Δ. πρὸς Α. τελευτὴ εἴς τὰς ἀποκρήμνους Σκειρωνίδας Πέτρας (Κακή Σκάλα) παρὰ τὸν Σερανικόν. Τῆς ὄρεσιερζ ταύτης τὰ βρύσαι τοῦ Ηερίου τοῦ Κερυνίου καὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόπου, τὰ δὲ νότια ὁ Σαρωνικὸς κόλπος.

101. Ορεογραφικὴ ἀποψίς τῆς Ηελιοποννήσου. — Η Ηελιοποννήσος διαχρίνεται ὡσεύτως διὰ

τὴν πολύμορφον καὶ πολυποικίλον ὄρεογραφικὴν εἶναι αὕτη ὄρειντέρα, ἀλλὰ παρευστικὴ πλείονος πεδιάδος.

Ἐν τῇ Βορείᾳ Πελοποννήσῳ ἔκτεινονται ἐπὶ Δ. πρὸς Α. τὰ συνεγόμενα ὄρη αἱ Ἑρύμανθος, (2224 μ.) μεγάλη ὄροσειρζ ἐν τοῖς Νομοῖς Ἀργίας καὶ Ηελίου. Τὸ δέ διόποδα τὸ πρωτητικὸν τὰ πρωτητικὰ πληρεῖς ὄρους, πρώτων καὶ ἔλατων, εἰς δὲ τοὺς κορυφαῖς; ψύλλον ἔχει κατὰ τόπους διαφορὰ ὄντας ταῦτα, ἀλλομενεῖς ἐν τῷ περὶ κύτῳ χωρίων, ἡ δὲ ὑψηλότερα κορυφὴ κύτου τοιούτους εἰπεῖται: "Ωλεῖον (ὑπὸ τοῦ λαοῦ Ολούς)." Οἱ Ἐρύμανθος ἡ τοῦ ἐύχαριστου ἐνδικίτηρις εἰς τὴν Ἀργείαν καὶ τὸν Ηελίον, θεοὺς τῶν ποιμένων — ἔ') τὸ Παρακάπον (1927 μ.) πρὸς Α. τῶν Ηελίων, ὑπὲρ ἐπεινέπει τεκτὰ πολλῶν διακλιδώσων καὶ παραφράσων μεταξὺ Ηελιτῶν, Αιγίου καὶ τῶν ὄρημων Ακαπθάνων καὶ Φαρῶν· νῦν καλεῖται κοινῶς: Βοῦντας, διόπις μαρτύρειν ὄρευσον ἔχει σημαντική βροῦς — γ') τὸ Αροάνιον (νῦν Λελιός 2355 μ.) ἐκ πετρώματος ἀσθετολιθίνου μὲν ἔγχη κογχηλίων ἐνισχύοντα, ψύλλα κατὰ τὴν κορυφὴν, κατὰ δὲ τὰς περιφερεῖς πληρεῖται ἔκτατον. Τὸ δέρος τούτου ὄμοιότερον ἀποτομωταῖς ἐπὶ τῆς κορυφῆς του σηματίζεται μέγα καὶ ἀνώμαλον ὄροπέδιον, ἐξ οὗ θυμψάσις εἶναι ἡ ἀπόψις τοῦ ἀνταπλόντοντος καὶ δυομένου ἡλίου, ἥποτες δὲ πάτησι σχεδὸν τὸν Εὔλας. "Ἀπὸ τοιοῦ καθίστου καὶ ἀποκρήμνου βράχου τοῦ δρου: τούτου Α. ἐν μέσῳ φρικῶδους ἀρρώστης κατακρημνίζονται τὰ περιλάητα διστάτη τὰς Στυγός (νῦν Μαυρονέρι), ἀπινὰ κατὰ τὴν διάστικτὴν τῶν ἀρχαίων καττάρχοντο εἰς τὸν "Ἄδεν καὶ ἐσχημάτιζον τὸν ποταμὸν τῆς Στυγοῦ": Τὰ δύστα ταῦτα ἀρχηγὸν μένειν ὑπὸ τῶν βράχων ἀναφρινοῦνται κατωτέρω κατίσηματιζούσι τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Κρεθίδεος δ') ἡ Κυλλήνη (νῦν Ζήρια 2110 μ.), ἐσχοντας σημαντικὸν θύματον πρὸς Β. ἄνοικον. Ἐπ' αὐτῆς κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐγενήθη ὁ Ἐρύπης, ἐξ οὗ καὶ Κυλλήνος ἐκάλειτο.

Τὴν Κυλλήνην καὶ τὰ Αροάνια κατὰ τὸ πλείστον τοῦ ἔπους εἶναι κεκλιμένα ὑπὸ τῶν χιόνων, ἐξ ὧν τρέ-

ρονται αἱ λίμναι Στυμφαλία καὶ Φενεός.

Ἡ πρὸς τὰ ΝΑ. τῆς Πελοποννήσου ὄροσειρζ περιλαμβάνει τὰ ἔξις δροῦς α') τὸ Ἀργείων (1772 μ.) παρὰ τοὺς πρόποδας, τοῦ διοποδοῦ διέργεται ἡ ἀπὸ "Ἄργους εἰς Τείτολον συνηροδρομικὴ γραμμὴ" δ') τὸ Παρθένον (1217 μ.) εἰς τὰ σύνορα τῆς Αργολίδος καὶ Ἀρκαδίας, ὑπερεισειρνον τὴν πεδιάδα τοῦ Ἀχαλίδου καππανού. Κατὰ τὴν ἀρχαίστητην ἔφερε ναὸν τοῦ Πανοῦ, ὅστις ἐπερχόνται εἰς τὸν ἡμεροδρόμιον Αθηναϊον Φειδιτίου πρὸ τῆς ἐν Μαρχάνων μάχης γ') δ') Ηπάντιον (κοιν. Μαλεάδος 1958 μ.) ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αλκανίας καὶ Κυνουρίας. Διεισθένεται ἀπὸ ΒΔ. πρὸς Α., καὶ φύσιει ἔως ἡπτακίρη τῆς Σπάρτης. Κατωτέρω καρυκηλώδεις καὶ πλατύστεται σηγματικῶν ὄντων κοιλαδών, ὃν μὲν μίχη ἀνοίγει εἰς τὸν Κυπαρίσιον κολπίσκον, τοῦ δὲ ἑπτάρη πράστεται πρὸς Ν. ὑπὸ τοῦ Ζάρχακος: καταλήγει δὲ διὰ Πλάκων εἰς τὴν Μαλέαν ζηρκαν δ') Ἐν τῇ Ἀργολικῇ χερσώντιφ ἐκτείνεται προσέτι ἀπὸ Δ. πρὸς Α. τὸ δικύρφον καὶ μαρκὸν δροῦς Ἀραχαντῶν (1199 μ.) μεταξὺ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ πεδίου καὶ τῆς Ἐπιδαύριας. Ἐπὶ τῇ ὑψηλότεράς κορυφῆς τοῦ Αραχνίου ἐν τῇ ἀρχαίστητη ὑπῆρχος βωμῷ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡρας, ἐπὶ τῶν διοποδῶν ἔνθισται ὁ δρός λειψώριας ε') πρὸς Β. δὲ τῆς Ἐρμιονίδος ἐκτείνονται τὰ Λιδέμα, στινα τελευτῶντιν εἰς τὸ Σκύλλαιον ἀκρωτήριον.

Περιβλήτης πρὸς τὸν Πάρνωνα καρυεῖ πρὸς Ν. καὶ ὁ Ταύγετος (κοινῶς Πενταδάκτυλον), τὸ ὑγιλτότερον δροῦς τῆς Ηελιοποννήσου πρὸς Ν., προτελεῖ ἀδιάκοπον ἀλυσίδαν καὶ καταλαμβάνει τὸ δύτη. ἡμίσιος τοῦ νομοῦ Αλκανίας. Η κυριωτέρα ὄροσειρζ καταπίπτει ἀπὸ τόπους πρὸς Α. εἰς τὴν διατάσσουσαν τὴν Μεγαλόπολεων πρὸς Ν., προτελεῖ ἀδιάκοπον ἀλυσίδαν καὶ καταλαμβάνει τὸ δύτη. ημίσιος τοῦ νομοῦ Αλκανίας. Η κυριωτέρα κορυφὴ τοῦ παρόστητος Ταύγετος (Αγ. Ήλίας) καὶ εἰναι χιονοκεπτής κατὰ τοὺς πλείστους μηνας τοῦ ἔπους. Παρὰ τοὺς πρόποδας αὐ-

τού, οἵτινες είναι πλούσιοι εἰς πηγάδας, ἐκτείνονται δέση ἔξι ωμορφώρων δένθρων (ἔσπεριδας, ἀλιών). Καὶ αἱ μέσαι καὶ κλιτεῖς, στίνες ἀποτελοῦνται ἐκ μαρμαρυγακοῦ σχιστόλιθου, καλύπτονται ἐν μέρει ὑπὸ ἄγρων, μεταξὺ τῶν ὑποιῶν εἴναι διεσπαρμένα χωρίς τινά. Πρὸς Δ. ἐκτείνονται παράλιοι διευτερούσιαι σειραὶ ἐκ μαρμάρου καὶ σύστητοι, πληροῦσαι τὴν χώραν μέρι τῆς Μεσσηνιακῆς πεδίας καὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου.

Η δυτικὴ ὁροσειρὰ περιλαμβάνει^{α)} τὴν Σκόλλην, τῆς ὑψηλοῦ καὶ κονιεῖτος (1130 μ.) καὶ ὡ̄ εὐρείων κωλάδων χωρίζεται πρὸς Δ. ἀπὸ τοῦ Βρυμάνου. Νῦν καλεῖται Σανταμέρα, ἥπερ τούς μεσσηνιακούς φρυγίους ορουρίου^{β)} τὴν Πόλην, πρὸς Ν. τοῦ Εὔρυμάθου, κατάρρουν ἐκ ὅρων. Ἐκλήθη οὕτω, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Κενταύρου Φόλου, ὃν ἀκούσιας ἐργούνεται ὁ Πρεσλῆς: εἰς τὸ δέσμοντού κατὰ τὸν μάργανον ἐννοεῖται τῶν Κενταύρων^{γ)} τὸ Λάμπαιον, ὁροσειρὰν πρὸς Δ. τῆς Ἀρκαδίκης, ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς οἵποις ἡτοῦ τὸ δέργυντον τοῦ Λακείου Διάδη. Σημειώνοται τὸ Λάκαιον ἀνάκτοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ολυμπίας: ἡ ὑψηλότερά κύτου κορυφὴ καλεῖται Διαφόρου (1518 μ.), καταλήγει δὲ πρὸς Ν. μενεὶς τὸ Τετράπολον καὶ τὴν Εἶραν, πρὸς Δ. δὲ εἰς τὸν Λαπιθινὸν πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Κυπαρισσιακοῦ κόλπου^{δ)} τὴν Ιθώμην, δρός τῆς Μεσσηνίας ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον, ὅπερ ἐπέρχεται πρὸς τὸ ΒΑ. τῆς πόλεως Μεσσηνίας, ἔχει δὲ πρὸς Α. τὸν Πάμισον ποταμὸν, πρὸς Δ. τὸ ἔρος Ψωράρην καὶ πρὸς Ν.-τὸ δρός Εύνων. Η Ιθώμη ἡτοῦ περιτετεγμένη διὰ κοινοῦ τείχους μετὰ τῆς Μεσσηνίας, τῆς οἵπεις ἡτοῦ ἀκρόπολης, κατέστη δὲ περιφόρμος κατὰ τὸν αἱ Μεσσην. πόλεμον, ὅμως ἀπὸ τῆς δὲ Ἀριστόδημος; ἀντέστη ἡρωϊκῶς ἐπὶ μαράρῳ χρόνον κατὰ τὸν Σπαρτιατῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁροσειρῶν, τὰς οἵποις ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν, καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ηελιόποντος ἀπλούστα τὸ μέγα Αρκαδικὸν ὁροπέδιον, ἐξ οὐ λαμβάνουσι τὴν γένεσιν οἱ

μεγάλοι ποταμοὶ τῆς Ηελιόποντος. Επὶ τοῦ ὁροπέδιου ἐπὶ τούτῳ ἔξχει τὸ ὄρος Μαύραλον, εἰς ἡ ὑψηλήτατη κορυφὴ καλεῖται Ἄνω Χείπετος (1159 μ.), καὶ ὅπερ γωρίζει τὸ ὁροπέδιον τῆς Μαντινείας καὶ τῆς Τεγέας ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἐλισσοντος ποταμοῦ πρὸς Δ.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ὁρογραφίας τῶν νήσων γενητεῖ λόγος ἐν τοῖς οἰκείοις κεφαλίσιοι.

102. Φυσικὴ διαίρεσις τοῦ ΕΔ.ν.ν. βασιλείου.

Η ἐλεύθερα Επλάτης αἰαὶ φυσικῶν ὕδων διακρίεται εἰς τοῖς τείχις μέρεσι^{α)} εἰς τὴν Ηελιόποντον^{γ')} εἰς τὰς ἐν τῷ Αἰγαίῳ καὶ εἰς τὸ Τονιό πελάγεις νήσοντα. Η ἡπειρωτικὴ Εὐλάτης ἐν διοργάνων περιβρέχεται ὑπὸ τοῦ Ιονίου πελάγους, ἐξ ἀντοιλῶν δὲ ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς δύο δὲ κόλπους, τοῦ Ἀμερικανικοῦ καὶ τοῦ Μαλισσακοῦ, χωρίζεται τρόπον πινά εἰς δύο τυμπάκα, τὴν Βόρεον Εὐλάτην καὶ τὴν Μίσηην, ἡτις ὑπὸ τῶν νειτέρων καλεῖται Στερεά^{ε)} Εὐλάτη.

Η δὲ Ηελιόποντος εἰναι γερσόνησος, ἡτις συνεδέεται μετὰ τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐλάτης διὰ τοῦ Ισθμοῦ τῆς Κορίνθου, ἐντὸν τοῦ διποτοῦ ἀποκόπετος ὑπάρχει νῦν διμορφός. Εἰς τὴν Ηελιόποντον ἰσχαρωτοῖς στέσσονται βαθεῖαι κόλποι, ὁ Ἀργολίκος, ὁ Ασκωνίκος, ὁ Μεσσηνικός καὶ ὁ Κυπαρισσικός, οἵτινες παρεχόνται εἰς κυνή τὸ σημῆνον φύλλον πλατάνου.

Αἱ δὲ ἀνά τοῦ Αἰγαίου πελάγος νῆσοι ἀποτελοῦσι τρόπον πινά ποιόντος γέρυμαν συνένοινται τὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Αἰγαίου μετὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Εὐλάτης. Ομοίως καὶ εἰς τὸ Ιονίο πελάγεις νήσοις ἀποτελοῦσι γέρυμαν μετάγυνταν ἐκ τῆς Εὐλάτης εἰς τὴν Ταγίλιν.

ΝΟΜΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

103. Φυσικὴ ἀποθήσις. — Η

Ἀττικὴ ἔχει ὅρη πρὸς Β. τὴν Ηελιόποντον^{δ')}, τὸ ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Αττικῇ ὁρέων (1410 μ.), ὅπερ γωρίζει τὴν ἀντί της Διακρίτην διὰ τῶν ἀντοιλῶν τοῦ Ηελιόποντος, διαρρέουσα δὲ αὐτὸν δύο μεγάλα γειμαρώδη βέμματα, τὸ ἐν πρὸς Β., ὅπερ καλεῖται Μεγάλα δεῖμα καὶ ὅπερ κατεργάζεται ἐπάνω τοῦ μελλοντοῦ ηλιτών τοῦ Ηελιόποντος γίνεται εἰς τὴν Τραχίνην, τὸ δὲ ἔπειρον πρὸς Ν. ὅπερ

πρὸς Ν. τὸν Γαργηττόν (κοιν. Τρελλάν), οὐδὲ μηκὺ τείχα γωρίζουσα ἡπό Β. πρὸς Ν. κατατάγει εἰς τὸ ἄκρω τοῦ Ζωτάρηος.

Τετάρτη ὁροσειρά, μαρκή, καὶ λαγή γειμαρή εἰναι τὸ τοῦ Αἰγαίου, ἡτις ἀρχηγίνη ἡπό της Ηελιόποντος διήκει πρὸς Ν. καὶ κατατάγει εἰς τὸ ἄκρω τοῦ Αμφιλητοῦ (κοιν. Πέρχυχ) ἀπέναντι τῆς Σκλαύνης. Τὸν ὁροσειράν τετάγη, ἡτις ἔχει 20 μ. μῆκος, διατέμενε εἰς δύο μέρη ἡ ἀπὸ Αἰγαίου εἰς Ελευνίας δέδοντας τῶν αρχηγίων. Ἐπερον δέσμοντα στεγμάτη ἡ Αλυσιδωτὴ γωρίζει, ἡτις κατέγει τὴν ΝΑ. γωρίζει τὴς Αττικῆς καὶ κατατάγει εἰς τὸ Σούνιον ἀντοτήριον.

Διὰ τῶν ὁρέων τούτων ἡ Αττικὴ κατατέμενεται εἰς δύο μεγάλα τυμπάτα ἀπεριτίζοντα τοῖς λεκκοπέδεσι, ἔτινα εἰναι 1) ἡ Δασκρία πρὸς Β. τῆς Ηελιόποντος καὶ τοῦ Ηελιόποντος, ἐν τῷ περιλαξθεῖσιν τοῦ οἴδημος Ορωποίων καὶ Μαρζούνων; 2) ἡ Μεσσόραια, πρὸς Α. τοῦ Γαργηττοῦ; 3) τὸ Αθηναϊκὸν πεδίον καὶ 4) τὸ Θραίκιον πεδίον.

Τὸ σημαντικότερον τῶν πεδίων τούτων εἰναι οἱ Αθηναϊκὸν, ὅπερ κείται μεταξύ τῶν ὁρέων Γαργηττοῦ, Ηελιόποντος, Πεντελικοῦ, Ηελιόποντος καὶ Αἰγαίου καὶ εἰναι ἀναπτυγμένον πρὸς Ν. μέρη τοῦ Σηρανικοῦ κόλπου, ἔχει δὲ πλάτος μεν 10 μ. μῆκος δὲ σημέων 20 μ. Βραχύδομος δὲ γάρις, ή τὸ πρόστον τὸ μῆκα εἰναι ὁ Αγγεσμός (ιῦν Τουκαδούν 339 μ.), ἐπειτα Αικαθηρίου (277 μ.) καὶ τέλος τὸ βράχος Αγροπόλεως (156 μ.), ἢ τὸ Μουνοσεῖον (147 μ.) καὶ τὸ Νυμφεῖον διαιρεῖται τὸ Αθηναϊκόν πεδίον εἰς δύο τυμπάτα, διὰ τὸ μέν διποτοῦ διεκρέει τὸ Κηφισός, τὸ δὲ ἀναποτολικὸν τὸ Πλισσός.

Τὸ πεδίον τῆς Μεσσηνίας, ἔχει μῆκος καὶ πλάτος 12 μ. καὶ γωρίζεται ἀπὸ τῆς Διακρίτης διὰ τῶν ἀντοιλῶν παραρράδων τοῦ Ηελιόποντος, διαρρέουσα δὲ αὐτὸν δύο μεγάλα γειμαρώδη βέμματα, τὸ ἐν πρὸς Β., ὅπερ καλεῖται Μεγάλα δεῖμα καὶ ὅπερ κατεργάζεται ἐπάνω τοῦ μελλοντοῦ ηλιτών τοῦ Ηελιόποντος γίνεται εἰς τὴν Τραχίνην, τὸ δὲ ἔπειρον πρὸς Ν. ὅπερ

είναι μικρότερον καὶ γίνεται εἰς τὸν λημενίσαν τὸν Βερῶν.

Μέγις ἔρυμα διατίθεται καὶ τὴν Δικαιρίαν, ὅπερ ἀργόμενον ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν προεκτοσεων τῆς Πάργης οὐς ἐβάζειε εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθώνος.

Τὸ Θριάσιον πεῖτον κεῖται πρὸς Δ. τοῦ Αιγαίου καὶ ἔχει μῆκος μὲν 12 χιλ., πλάτος δὲ 8 γρ.

Τὸ πλείστον τῆς Ἀττικῆς περικλύζεται ὑπὸ θαλάσσης, ἡτοι: εἰσχωρεῖ εἰς τὴν Ἑρήνην καὶ σχηματίζει ἐκπόρους κόλπους καὶ λιμένας. Κόλποι σχηματίζεται εἰναὶ ὁ τοῦ Μεραρέως, ὁ τῆς Βάρης, ὁ τοῦ Φαλήρου, ὁ τῆς Σαλαμίνος καὶ ἐν τῇ Μεγαρικῇ ὁ τῶν Αιγασθέων. Λιμένες δὲ οἱ τίσσαις τοῦ Ηπειρίου: α' ὁ ὥμανυς μόρφωσις, η' η Πειραιώς, γεράνης μορφής, η Πειραιώς, ζ' ὁ ιμάνυς μορφής, η ηγαντίζει: η Πειραιώς γεράνης μορφής μετὰ τῆς ἀπέναντι ζηρᾶς, θ' ὁ τῆς Ζέας· γ' ὁ τῆς Μουνιγίας καὶ δ') ὁ τῶν Ἀλών. Ὁρμοὶ δὲ καὶ ἀγρυπνοί ἔντοις ἐν τῇ παραλίᾳ ὑπάρχουσιν εἰναὶ τῆς Βουλαρικήνος καὶ εἰς τῆς Αιγασθέων (Ἄγ. Νικολάου). Ἐν τῇ ἀνατολῇ παραλίζεται λόγου λιμναῖος εἴναι δὲ τῷ ἔργαστρον τοῦ Δαυρείου καὶ δὲ παρακείμενος τοῦ Θεοφάνεος (Ιλεστα Μαρδού), βορεότερον δὲ δὲ τοῦ Καλάμου (Δελφίνων) καὶ δὲ τῆς Σκάλας τοῦ Ωρωποῦ.

104. Ιστορικὴ ἀποψίς. — Ἀττικὴ τὸ ιστορικώτατον τούτο καὶ περιγνωστὸν ἐν τῇ ἐλληνικῇ ιστορίᾳ πανάρχιον ὄνομα φέρει ἡ μεσημβρινωτέρης χώρα τῆς Στερεάς Ελλάδος.

Παλαιότερον οἱ κατοίκοι τῆς Ἀττικῆς δημιούντο· εἰς τέσσαρας φυλαῖς, ζῶν δὲ οἰστεραρμένοι εἰς κώμας, ένος ὅστοιος ὁ Κέρκροφ ἐλύθων εἰς Αιγάπτους κατὰ τὸν 17 π.Χ. αἰώνα ἐκτισεις τοῦ Ἀρξόπολης, τὴν εἰς οὐστὸν κληθείσαν Κεροπόλιν καὶ συνέψασι τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς 12 ὅμοιος, ἔκαστος τῶν ὅπειῶν εἰχεν ιδίους ἀργοντας καὶ ιδίου βουλευτήρους. Βραχόδύτερον ἡ Θησεὺς ηγίασε πολιτικὸς πολιτικού Πειρικλέους. Κατὰ τὸν ἐπόχην τούτων οἱ μάνοι αἱ τέγηαι ἐθέσαν ἐν Ἀθήναις εἰς μεγίστην ἀκμὴν, ἀλλὰ καὶ αἱ οἰστερῆμαι καὶ η φιλοσοφία. Τότε ἔζησαν τὰ μεγαλείτερα πονέματα, ἀτινα ἔδυσαν καὶ ἀλάμπων τὸν Βασιλέα τοῦ Κρονίου καὶ Πλιστού.

Μετά τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Κορδού, θατὶς διὰ τοῦ ἑκουσίου θα-

νάτου τοῦ ἐσωσε τὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων, ἔγενετο βασιλεὺς ἡ μίας τοῦ Μίδωνος βραχύτερον ὅμως τὰ προνύμια τῆς βασιλείας πειραρθίσαντες· πλὴν τοῦ βασιλέως ἐπικατέστησαν καὶ δευτέρων ἀρχήν, ἡ τοῦ πολεμάρχου, εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ επιμέλεια τῶν πολεμάρχων πραγμάτων· σύν τῷ γραφόντες ἐπικατέστηκαὶ τοτε, ἡ τοῦ ἐπωνύμου ἀρχοντας, εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ ἐποτείκει τῆς διοικήσεως, τοῦ βασιλέως· πειριούμεντος εἰς τὰ θρησκευτικά μόρια πραγμάτων.

Οἱ τρίες οὐτοις ἀρχοντες κατ': ἀρχὴ γῆστας ισθνία, ἐπειτα ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἔγενετο δεκαπτής, ἀπὸ δὲ τοῦ

683 π.Χ. ἔγενετο ἐνισκόντες καὶ ἀντί της Ἐλλάδος, πάρειλθεν Χρόνον εἰχον οἱ Ἀθηναῖς, πειριθύεις τοῦ Σπαρτιάτας. Καὶ ἀνέλαβον μὲν ταύτην οἱ Ἀθηναῖς βραχόδύτερον διὰ τοῦ πειρίθουμον στρατηγοῦ Κονίους, ἥτις ἐπὶ βραχυῖα χρόνον. Μετὰ τῆς Στάλλης Ελλάδος συμπαρίκυπταν καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναῖς, εἰς δὲ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ παράγην (338 π.Χ.) ἡττηθέντες ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ἀπώλεσαν τὴν πολιτικὴν ἀνεξιχτήσιον τῶν.

Ἀλλὰ κατόπιν ἀπώλεσαν τὴν πολιτικὴν ἀνεξιχτήσιον τον αἱ Ἀθηναῖς, ἐπειδὴ ἐπαυσανοῦνται νὰ εἶναι ἡ πρώτη πόλις τῶν γραμμάτων καὶ τῆς φιλοσοφίας. Καὶ ἐπὶ τῆς Ρωμαιοκρατίας ἥσαν τὸ κέντρον τῆς πατρίδεως, δι' ὃ καὶ δύο εἴκοσι τῶν Ρωμαίων ἐπέθύμουν νὰ τύχωσιν ἀνωτέρως πνευματικῆς μορφώσεως μετέβινον εἰς Ἀθήνας.

Καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα διετήρησεν ἡ πόλις τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν της, δύο δὲ κάρπαι τοῦ Αθηνῶν, ἡ Ἀθηναῖς καὶ ἡ Ειρήνη ἡ Ἀθηναία, ἔγενοντο σύζυγοι αὐτοκράτορων τοῦ Βαζαρτού.

Ἐπειδὴ Φραγκοκρατίας αἱ Ἀθηναῖς μετά τῶν Θησέων ἀπετέλεσαν δουκάτων, κατόπιν δὲ τῆς Ἀττικῆς ὡς καὶ πάσος ἡ ἐλληνικὴ χώρα ὑπέκυψεν ὑπὸ τὸν Τούρκικὸν Κυρτόν.

105. Η πρωτεύουσα. — Αὐτῆς θηραὶ, ἡ πλαισιάτα καὶ ἐνδέστατη τῶν ἐλληνιδῶν πόλεων, ἡ κλημένισα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅδημαλμος τῆς Ελλάδος, τὰ κατά τὸν Πλίνιον ἀστερεῖς δάστων, εἰναι νῦν πρωτεύουσαν Ελληνικού κράτους, κατέται δὲ ἐν τῇ κυριωτάτῃ τῶν πεδιάδων τῆς Ἀττικῆς, μεταξύ τῶν ποταμῶν Κηφισοῦ καὶ Πλιστοῦ.

Ἀρχαία πόλις· — Η ἀρχαία πόλις τῶν Αθηνῶν, ὡς γνωστόν, πειρεβάλλετο ὑπὸ τείχους ἔχοντος περι-

φέρεταιν 60 σταδίων· ἐντὸς δὲ αὐτού περιελαμβάνετο ἡ Ἀκρόπολις, ὁ "Ἄρειος Πάγος", ἡ Πυλὶς καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ὄλυμπου Διός. Πρὸς τὰ πέριξ τῆς πόλεως ἔφερον ἐκ τοῦ τείχους ὄιστροι πύλαι, αἵτινες ἦσαν : α') ἡ Ηεραῖτική Πύλη, ἣ τις ἐνειπεῖ πρὸς Δ. τῆς πόλεως μεταξὺ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ σημερινοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου· ἥ δέ εἶ τοῦ ἔφερες πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, πρὸς τὸν Πειραιά καὶ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα· ἔκπληκτο δὲ τὸ «Διπύλιον» καὶ «ἱερὸν πύλη», ὡς οὖσα τὸ ὅρμητήριον τῆς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἐκείναν ιερᾶς· πομπῆς. δ') Αἱ Μελιτίδεις πύλαι πιθανώς πρὸς τὸ Μ. μέρος τοῦ Ἀστεροσκοπείου. ε') Αἱ Ἰτανίαι πύλαι, πρὸς τὸ Μ. μέρος τῆς πόλεως πλησίον τῆς Φαληρίκης· ὃν δέννα. σ') Αἱ Διοχάρους πύλαι πρὸς τὸ Α. μέρος τῆς πόλεως. ζ') Ἡ Διομήδεις πύλη ἐπίστις πρὸς τὸ Α. μέρος τῆς πόλεως.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἦτο δημορ-
ρημένη εἰς ἀιχόρος δῆμους, οὔτενες ἐπὶ Κλεοβενούς τὸ πρῶτον ὠρισθεῖσαν ἀπ' ἀλλήλων σφέτερον βραχύτερον δῆμος ἐπέβηθε σύγχυσις τις τῶν ὕριων, ὅπει τὸ δῆμος δῆμους τινος συγχάκις ἐσήμαινεν δόνιν τινα ἢ στενωπόν. Ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ τείχους περιελαμ-
βάνετο ὁ δῆμος Κυδαθημαίων, στις ἀπετέλεις εκτὰ πτέρων πιθανότερα τὸ ἐπισκενθέτερον μέρος τῆς πόλεως, κείμενος πρὸς Ν. τῆς Ἀκρόπολεως. Ὁ δῆμος Μελίτη κατελάμβανε τὸν περὶ τὴν Πύλωνα χώρων καὶ ἐξετίνετο τοῖς μέρει τοῦ Θησείου. Ὁ Κερα-
μεικός, ὁ ἐντὸς τοῦ Διπύλου, ἀπετέ-
λει τῷ ΒΔ. τμῆμα τῆς πόλεως καὶ ἦτο, ὡς καὶ τὸ δῆμος τοῦ ἐλαῖ, τὸ κέντρον καὶ ἡ συσικιά τῶν Κερα-
μέων· ὑπῆρχε δὲ καὶ ἔπειρος Κεραμεικός ἔξω τοῦ τείχους· ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ Διπύλου μέχρι τῆς Ἀκαδημίας· Ἀμφιθέατοις ἡ τοποθεσία τοῦ δήμου Κολλιοῦ· ὁ δὲ (χροιαῖς) Κολλιός ἐκεῖτο παρὰ τὸ Θησεῖον.

106. ΣΗΜ. Σύντομος περιγραφή τῆς δραχμαίς πόλεων κατά τὸν Παπανικολάον.— Ἀπὸ τοῦ Διπύλου εἰς τὸν Κεραμεικὸν δῆλο, εἰς τὴν Ἀγορὰν ἔφερε διπλῆ σειρὰ

στοῦν διαγωγὴνέμενον δι' εὐθέος καὶ λείου δρόμου, ἐν οἷς ηναὶ θερινοῖς μνημονίαι εἰκόνιζοντα περιήρματα δύνασαν καὶ γνωνίας.

Αἱ στοιχία κατὰ μέρος ἤσπαν πρω-
τησμέναν εἰς ἐμπορικὰς χρεῖας ἐν τῇ Ἑπειρ-
ουσαῖς δράχμαντος καὶ τοῦ Σόλωνος, γεγραμ-
μένου εἰπεῖ τετράγωνον κυλίνδρον πυραμίδων
(κύνειον), τὸ «Μητρώον», (εἰς ὃ κατεπέ-
πειτε τὰ περιτόπιτα τῶν συνηθίων, τῶν
Φρούριαν κατετάσσοντο οἱ νόμοι
τοῦ Δράχμαντος καὶ τοῦ Σόλωνος, γεγραμ-
μένου εἰπεῖ τετράγωνον κυλίνδρον πυραμίδων
(κύνειον). Ἐπειτα τὸ «Βούλευτήριον», τὸ
«Θερμέτεσιον», τὸ «Στρατηγεῖον» καὶ ἡ
«Θέλλος», ἐν δὲ ἐπιτίθεντο οἱ Πρωτάνες. Τὰ
οἰκεδουμένατα ταῦτα, ἀτίνα ἡπάτην καθεισθα-
μένη εἰς τὰς αὐγάκους τῆς πολεισθεῖσας, συν-
ειχούσα τοντούς πρὸς ἀλλήλας καὶ ἐκσαλῦντα
ἔμους ἀρχέταις, τὸ σύμπλεγμα δὲ τῶν
οἰκεδουμών τούτων ἐξετίνετο μέρι τοῦ
βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Παρὰ τὴν
Θέλλον ἡπάτην θρηματίσει οἱ ἀνδρίταις τῶν
ἐπιστημονικῶν ἥρωών τουν «Ἀττικῶν φυλῶν,
ἄλλην μηνητεις διατήμων ὑπρέπει, ως τοῦ
Δραχμανοῦς, τοῦ Πίλαντον κατ., ἐπὶ δέ
αἱ περιφόριοι εἰκόνες τῶν πυραντούνων
Ἀρεμαδίου καὶ Ἀριστογείτονος. Τελευταῖον
οἰκεδουμένα τῆς Ἀγορᾶς ἡ τοῦ «Ποικίλης
Στάσιος», ἡτὶς ἐκπαίζετο διὰ λαυράρων γρα-
φῶν τῶν διηστήμων, Λιορχίστων Πολυγνώ-
του καὶ Μίκονους.

Πάντα τὰ εἰρημένα μνημεῖα ἐκόπουσαν
τὸ μεστημερινὸν μέρος τῆς Ἀγορᾶς· τὸ
πλειστον δὲ τοῦ βρείου μέρους ἀπετέλουν
σηκνῆι μικραῖς, ἐν αἷς ἐξετίνετο τὰ διά-
φορά διαινίας. «Ἀπανταν τὴν ἀντολήν, πλευ-
ρῶν τοῦ βρείου μέρους τῆς Ἀγορᾶς κατ-
έλαμψεν ἡ Στάσιος τοῦ Ἀττάλου», ἡτὶς
πορὸς Ν. ἔγραψεται ἀπὸ τῆς Ποικίλης
Στάσιος διά τίνος μόνον δόδοι.

Τηρέαν τῆς Βραχείου Στάσιος ἦτο ὁ
«ναὸς τοῦ Ηραΐστου» καὶ δὲ τῆς «Ἀφροδί-
της», πιθανῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὑψηλώτερος, ἐπ'
οὐ κείται καὶ τὸ καλούμενον σήμερον
Θησείον, δέπερ ἀλλὰς τε τινὲς θεωροῦσιν
οὓς αὐτὸν τὸν ναὸν τοῦ Ηραΐστου. Παρὰ
τὴν Ἀγορᾶν ἦτο τὸ «γυμνάσιον τοῦ
Πτολεμαίου», ἐν τῷ διπλῷ μηῆρε καὶ βι-
θιοτήθη ἰδρυθεῖσα πύλη» αὐτὸν τὸν Πτολε-
μαῖον. Πλησίον δὲ τοῦ γυμνασίου ἐκεῖτο
ἡ ναὸς τοῦ Θησείου (πιθανῶς τὸ σημειόν
Θησείου), ἐν τῷ δοπιά ἐφυλασσόντο
τὰ ὄστα τοῦ ἡπάτην τὰ κοινωνέντα ἐκ Σκύ-
ρου ὑπὲ τὸν Κίμωνος. Κάτωσεν τῆς Ἀ-
κροπόλεως ἡ πόλεις τὸ βρείου μέρος
ἐκεῖτο τὸ «Ἀνάκειον», ἵερον τῶν Διοσκού-
ρων, ὑπὲ τὸ ιερόν δὲ τοῦτο ἦτο τὸ «ἱερόν
τῆς Ἀγλαύρους» καὶ πλησίον αὐτοῦ τὸ «ἱε-
ρόν του Ποικίλης». Ποιεῖ τὸ ἀντολήν μέρος
τῆς Ἀγορᾶς ὅγι, μακρῶν τῆς Στάσιος τοῦ
Ἀττάλου ἡτοὶ ἡ «Πόλη τῆς Ἀγορᾶς» κοι-
νων λαχεμένη ἡ «Πόλη τῆς Αθηνᾶς Ἀρ-
χηγήτος» διωρικὸς δῆμος· Ἀνατολικώ-
τερον τοῦ μνημείου τούτου καὶ ἔχι μα-

κρόνον αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ ἦτο τὸ
ὑπεράλιγον ἢ πατύρας τοῦ Κυρρήστου, ἐν
κοινῷς καλούμενος «ανά τοῦ Αἰλίου». Τό
το μνημεῖο τούτο περιθένει ἀνάγλυφα
δικτυά ζωορόσου περιστόντα τοὺς ὄχτα
ἀνέμους, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τοῦ οἰκεδο-
μητακτοῦ ὑπῆρχε καὶ γλαυκὸς Τρίτων γρε-
μενον τὸν ἀνεμοδειπτήν.

Εἰς τὸ ἀντολήν μέρος τῆς ἀρχαίας πό-
λεως ἡ τοῦ «αὐλᾶς τοῦ Ὀλυμπίου Διάτο». Τὸν
μεγαλοπρεπῆ καὶ μέγατον τούτον ναὸν
ἐπεκτίησε νὰ οἰκοδομήσῃ πρῶτος ὁ Πει-
στίστας· ἡ ἔπιστης ὅμοι τῶν Πειστριτώ-
ντων καὶ οἱ ἐπεδόντες περιστοί πόλεισι
παρεκώλυσαν τὴν ἀποπεράστων τοῦ ναοῦ.
Κατὰ τὸ δέ τοῦ Π. Χρ. οἰωνὴν ἀνέλαβεν νὰ
ἀποπεράστη τὸ ἔργον ὃ βασιλέας τῆς Συρίας
Ἀντίοχος Δ. ὁ Ἐπιφανῆς, ἀλλ' ὁ
βασιλεὺς τούτου σκεύει τὸ ἔργον. Τέλος
ὁ αὐτοκράτορης τῆς Ρώμης Ἀδριανός, ὁ
κοδονητης ἐν τῷ γέων τούτῳ μεγαλο-
πρεπην ναὸν (129 μ. Χρ.), διστίς δὲ ὃ
μεγίστος τοὺς ἐλλην. ναῶν μετα τὸν ἐν Ε-
ρέτω ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Ο ναὸς ἦτο
διπέπερ δεκάστολος, τὸ μήκος αὐτοῦ ἦτο
100 μέτρων, τὸ δέ πλάτος ὑπὲ τὸ 50.
Ἐν τῷ σηκῷ τοῦ ναοῦ τούτου ἐπειτα τὸ
χειστερέψαντος ἀγαλματα τοῦ Διός. Σή-
μων πορῶνται κατὰ γύρων 15 κίονες
τοῦ ναοῦ κορυφιακούς υψούματος.

Ἐπὶ τοῦ μεταμηρινοῦ μέρους τῆς πόλεως
ὑπῆρχεν ἡ συνοικία καὶ καλουμένη τῶν Γρι-
πώδων. Ἡ συνοικία τοῦ ἀντηπελεύτεο ἔκ-
τινον καρπητῶν ἔδυν ἐκτενούμενον μέγιστο
τοῦ Διονυσίακου δευτέρου ὄνωμοισθεν δὲ σύτῳ
τοῦ πολυδιζήμου ζωργικῶν μνημείων
(ανθεμάτων ἴστητον), ἐπὶ τῆς στέγης
τῶν ὄποιων ἡπάτην ἀνίδουμενον τριπόδες.
Ἀλημέρων περιθέμειν τὸν μνημεῖον τούτον
εἴνε τὸ μέγιστο σήμερον τούτου μνημείων
μνημεῖον τοῦ Διού Λισικράτους», κοινῶς
«Φανάρι τοῦ Διογένους».

Πόλες Α. τοῦ μνημείου τούτου ἐκεῖτο καὶ
τὸ δέκανος τοῦ Διονύσου, τὸ καλούμενον
τῶν Αἴγανων, ὃς ἐπεξεῖτο ἀπὸ τοῦ τοῦ
πόλεως τὰ ΝΑ. της «Ἀλημέρους» λιγνών μέ-
γαροι τοῦ Πλαστοῦ. Ὁ γῆρας οὐδέποτε ἐκά-
τελος Αίγρων. «Ἐπὶ τοῦ γέων τούτου
ἦτο καὶ τὸ δέκανος τοῦ Διονύσου, δέπερ
ὑπῆρχεν ἡ κοιτίς τῆς ἐλλήν. δοκιματικής
τελείων, ἡ σκηνή, ἡ ἀπό της δοπιάς ἐδιά-
χησεν τὸ ἀδύνατον ἔργο τοῦ Αἰσχύλου,
τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Αρι-
στοφόρους καὶ πολλῶν ἀλλοῖν μυτῶν τῆς
δραχματικῆς τέχνης. Τὸ δέκαντον τοῦτο κατ'
αγράς ἡτούλινον κατατεσύνομα κατά τὸ
πολ. Χ. ἀνηγράψητο λιθίνων καὶ ἀπεπε-
τωθεὶς ἐπὶ τοῦ ἡγέτος Λικούδην, τῆς
γηγενεῖς τοῦ διοτίου ἰδρυθεῖσαν ἐν κύπε-
ριον Αἴγρων, Σοφοκλέους καὶ Εὔριπίδου. Τὸ
ὑπεράλιγον έργον μέρχεται τὸν ψηλοτερέσ-
ου σημεῖον τῆς νοτίων κατέλους τῆς Ἀρι-
στοφόρων. Τὰ σωζόμενα δῆμοι σήμερον λεί-
ψαν δὲν εἴνε πάντα τὰ ἐπί την γρήνων τῆς
πρώτης αὐτοῦ ἰδρύσεως, ἀλλὰ πορεύον-

τα είναι διερχόμενον ἐποχών. Υπερθέν τοῦ θεάτρου ύπάρχει εἰς τὴν βράχυν πετρίλιουν (ύγινος νοσίους τῆς Παναγίας ἡ πρωτοκατιστήσας). Πρὸ τοῦ σπηλαίου δὲ τούτου ἡρῷ γοργίγικον μηνύμενον ιδεύσεν ὑπὸ τοῦ ἐκ Δεκελείας Θρασύλλου, σύντινος μηνύμενον πάζονται λεύκων.

Τὸν πέδης δυσμὰς τοῦ Θεάτρου γῆραιον κατελένθινον διάφοροι λεά, ὃν σπουδαιότερον ἡρῷ τοῦ Ἀσκληπιείου, εἰς ὄσυ-
έργεον οἱ πάσχοντες πρὸς θεραπείαν κα-
μίζοντες καὶ ποικιλὰ ἀνάβληματα τῶν μελῶν, ἀπεῖπαντον. Τὸ διτύχιον μέσος τοῦ γῆραιον τούτου κατεῖχε τὸ Κλεῖστον, μέγαν
διάτροψον μελικαίων γρονθον, ὅπερ ἀγήγε-
σεν ἢ πλουσιώτατος Ἱερώντος Ἀττικοῖς εἴ-
μηνην τῆς τοῦ σύγκρου τοῦ Ρηγιπόλεως 160
μ. Χ. Μετρήσει δὲ τοῦ Κλεΐστου καὶ τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου καὶ κατωτέρου τοῦ Ἀσκληπιείου ὑπῆρχεν ὃ «Εὐέλμενος
Στοά» ἐστεγμανήν· καὶ κατεπεύσαν δι-
λαθόντος Εὐέλμενος, βασιλεὺς τῆς Περιγή-
μου, καὶ ἔτι ἔργοισιν εἰς ποσπλάξην
ἐκ τῆς βροχῆς τοῦ θεατῶν ήτεσσον. ΒΔ
Ἀκροπόλεων κείται δὲ ἡ «Ἀρείου Πά-
γος», βαρχάλιδης μικρὸς ἀλφὸς πορτείμενος
ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς
τενεῦς φράγμας. Ἐκθερμένην κλιμάκην λε-
λαζευμένην ἐποῖει τοῦ βράχου (15 βαθμούς)
ἔγει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀστείου Πάγου.
Ἐντυπώντιον συνεδρέψαν ὑπερβόλαιον ὃ διακα-
στὸν ἀρχικὸν διμονυμένον δικαστήριον. Ἔπι-
τοῦ Ἀστείου Πάγου ὑπῆρχεν βωμὸς τῆς
Ἄθηνας Ἀρείας καὶ δύο δέξειται λιθούς,
ῶν δὲ εἰς ἐκαλεῖτο «λίθος Ὑγείας» καὶ
ὁ ἔπειρος αἱθίος «Ἀγαθείας». Ἐν τῷ Πά-
γῳ τοῦ βράχου κείτο πινύνης ὁ
γῆρας ὁ ἀριστερῶν εἰς τὰς Εὐέλμενidas.
Ἀπὸ τοῦ λόφου δὲ τοῦ Ἀστείου Πά-
γου ἔκρηκεν ὁ ἀπόστολος Παύλος τὸ
Ἑλλαγγέλον πρὸς τὰς γηλάδας τῶν πα-
τεμένων Ἀθηναῖς, ἐπειστευσεν εἰς
Χριστὸν πρότος ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεσ-
γίτης.

Πλατιόν τοῦ Ἀστείου Πάγου καὶ πρὸς N. αὐτὸν ἔκειτο πινύνης καὶ ἡ «Ιλισία», τὸ μέγιστον δικαπτύιον τῶν Ἀθηνῶν. Πρὸς D. τοῦ Ἀστείου Πάγου κείται ὁ λόφος τῶν Νηψών, ἐν τῷ οὖν τῷ Ἀστερ-
οποτεῖον, καὶ πρὸς N. τοῦ λόφου τούτου κείται ὁ λόφος τῆς Πυκνός, ἐν τῷ ὄπιστι τοῦ ἡρού τῆς Ἑκάτητης τοῦ δήμου τοῦ Αγρινίου καὶ ἀπὸ τοῦ ὄπιστος ἀντήγει τὴν Αγρινίουσα τὰ πλήθη φωνὴ τοῦ Δημο-
σίου.

Περιτέρω κείται ὁ λόφος τοῦ Μουσείου (ἱεροῦ τῶν Μουσῶν), διτίς δὲν περιελα-
βέντο εἶναι τοῦ περιβόλου τοῦ τείχους καὶ
ἐπὶ τοῦ δύποιον εἰς λιθόμενον τὸ μηνύμενον τοῦ ἐκ Συρίας καὶ κατοικήσασας ἡ Αθηναίων Φιλοσόπολες, διτίς διὰ τῆς ἐλευθερότητος τοῦ οὐδειγένητον εὐεργέτης τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐξοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως ὑπῆρχον τὰ ἔξης ἔξαι λόγου μέρη.

Ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ὡς προείπομεν, ἦγε
μία ὅδος πρὸς τὸν Πειραιᾶ, ἔτερά πρὸς

τὴν Ἐλευσίνα, ἡ καλουμένην ἱερά, καὶ τρίτην πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν. Τοῦ τοῦ μέσω τῆς τελευτίας ἔκειτο κατὰ τὸν νεκρωτερὸν τῆς πόλεως. Πρὸς τὸ ΝΑ μέρος τῆς Ἀ-
κροπόλεως καὶ πρὸς τὰς ὅγειας τοῦ Ιλισοῦ ὁ «Ἀδριανὸς ἄνηγειρε νέαν πόλιν, ἡ τοῦ ὄντων τοῦ ἀντίκειτο». Ἄρετος Α., τὸν Ἀθηναίων
ἔκοπτε καὶ τὸ Στάδιον, διπέραν εἰσενταῖ οἱ Ισθμόι, τὸ πάτον τοῦ ἀντίκειτος τοῦ Ισθμοῦ, τὸ πάτον τοῦ ἀπέ τοῦ θεάτρου τοῦ Ηρακλείου (330 π. Χ.), βραδύτερον δὲ ἐκσο-
μηνηὶ μεγαλοπρεπέστατον ὑπὸ Ἡράδων τοῦ Ἀττικοῦ (50 π. Χ.). διτίς ἀνήγειρε καὶ λαυρέρων ἀνθές τῆς Τύχης πέρα τὸ δύνα-
τον μερὸς τοῦ Σταδίου τὸ ὑφάσματος περιελάμβανε δὲ τὸ Στάδιον 50,000
οεστάς.

Πρὸς τὸ ΒΔ μέρος τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τοῦ μεγάλου ἐλαύνοντος ἔκειτο ἡ «Ἴπιπειος Κολωνός, ἡ πολυνύμιος πατρίς τοῦ τρα-
γικοῦ Στροφίου». Οἱ Κολωνοὶ εἶναι ἀλόις
βρυχώδης, ἡσίοι δὲ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα δῆλοι τοῦ δημονικοῦ δήμου. Πλήρους τοῦ λόφου αὗτοῦ ἔκειτο τὸ εἰσόδιο τῶν Εὐέλμε-
νων, ἔνθι δὲ οἱ Οἰδίποιοι εἴρε τὸ τέλος τῶν τελειώσιων τούτων.

Πρὸς τὰ Ν ἢ τὰ ΝΔ τοῦ Κολωνοῦ κεί-
ται ἡ «Ακαδημία», ἀπέγουστα τοῦ Διπύλου ἐπὶ στάδιον (110 μέτρ. περίπολι). Ἀπὸ τοῦ Διπύλου μέρῳ τῆς Ἀκαδημίας ἔρε-
σεν εύθετα καὶ εὐρέως ὁδός, ἔκπτεων δὲ τοῖς δύο ποιῶντας οἱ ταροὶ ἐπιφύλων «Ἀ-
γνωσίαν» (οἰνοῦ θεατρικοῦ), τοῦ Η-
ρακλείους, τοῦ Χαρίτου, τοῦ Φορμίουν).
Η «Ακαδημία» ἔχει δύο βράχους τῆς Α-
θηνῶν, περιττούσιν ὑπὸ τοῦ Πειστόπλα-
του. Καὶ κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ἡτο προστιθύε-
ται πόρος τέλειον γυμναστικῶν ἡγάνων, ἄλλο δέ Κύμαιον ἐξ ὀνύδρου καὶ σύγμαρτας κατέπτενται αὐτὴν κατάρρευσιν ἀλπού, διότι
τὸ Πλάτων ιδεύσεν θράβυσσον τὴν περιώ-
νυμον φιλοτεχνήν συζήλην του.

107. Ἀκρόπολης. Ἀλλοὶ βράχοις ἔκει-
ται, τὸν ὄπιστον ἡ φύσις ἐφένειον ὅτι προ-
ώπων ὡς ἡ ἐπέντες μουσοῖς τῆς Α-
θηναϊκῆς τέληγη, εἰνὲ δὲ τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως. Η «Ἀκρόπολις κατὰ τὸν τείχον» τῆς πολιτικῆς ἀκρόντης κατέστη τὸ λαυρόπτερον τοῦ πολιτικῆς δυνάμεων τοῦ Αγρινίου καὶ ἡ συρ-
στήτη ἔχοντος τοῦ πανευπατικοῦ μεγα-
λεούς κύτου.

Η Ἀκρόπολης τῶν Αθηνῶν ἔχει ὑψός 156 μέτρων ὑπὲρ τὴν ὑδάτοντα πλευράν, εἰνὲ δὲ προτιτή μάνον εἰς τὴν τοικήν πλευράν, καὶ τὴν δύοτον ἀπὸ τοῦ λόφουτον γρέ-
νον εἰγει ταταστασῆδι καὶ ἡ ἀνοφέσεις εἰδόσ. Η ἐνίσκουσα δόξα, ἡδὲ ἐκποτεῖσ-
ται τοῦ πρὸς εὐκόλιτον τῶν ἀμφιῶν, ἡσίοι δὲ πλακόστωνται καὶ ἔφερεν αλλακτα. Ιναὶ
οἱ τρογοὶ καὶ τὰ ὑπερλύκα, μὴ διλατώνισον. Πρὸς τὸ μέρος τῆς εισόδου ὑπῆρχε τὸ
πάλιν τὸ πλαστικῶν τείχος, ὅπερ εἰσενταῖ τὸν αἰσθαντήσαντον τὸν θεάτρον· Ιναὶ καταστή-
σιον τῆς Ἀκρόπολης απόστρων. Κατὰ τοῦ ἥρακτοτάτους χρόνους ἡ Ἀκρόπολης ἐχρησίμευεν ὡς ἔβρον τῶν βασιλέων· Ἐν
αυτῇ κατηκόντος εἰς βασιλείας, ἐν σύντῃ δὲ τοῦ διερχόμενος τοῖς δικτυοῖς τοῦ πειραιανοῦ
θεάτρου· Πολεμούσα τὴν Ἀθηναῖς· ηγάνων·
Μένος· οἱ Πειστόπλατος περὶ τὸ δέδι τοις πατεί-
σταις τὴν Ἀκρόπολην κατηρησίσαντον, κα-
τέκυνσαν καὶ ἐξηράντον τὸν ἵερον ἐπὶ
αὐτῇ. Μετὰ τὴν πλευεύσην τοῦ πειραιανοῦ
«Ἐλλάδας ἡ πάτερ τῶν πειραιῶν μεταξὺ τῶν ιερῶν καὶ διεκπέμψατο πλούσιον καὶ
ιεραγόλαπτερον αὐτῆν, ανεγεῖται νέον λαμ-
πρὸν ναὸν τῆς Αθηνᾶς, τὸν ἐκπατόδον.·
Ἄλλα τὴν πατείστηκε περὶ τὸ δέδι τοις πατεί-
σταις τὴν Ἀκρόπολην κατηρησίσαντον, καὶ
τούς ιερῶν καὶ ἐξηράντον τὸν ἵερον ἐπὶ
αὐτῇ. Μετὰ τὴν πλευεύσην τοῦ πειραιανοῦ
«Ἐλλάδας ἡ πάτερ τῶν πειραιῶν μεταξὺ τῶν ιερῶν τῆς Αθηνᾶς· ηγάνων·
«Ἐλλάδας ἡ θεάτρος τοῦ πειραιανοῦ μεταξὺ τῶν ιερῶν τῆς Αθηνᾶς· τὸν ἐκπατόδον.
Τὸν πατείστηκε περὶ τὸ δέδι τοις πατεί-
σταις τὴν Ἀκρόπολην κατηρησίσαντον, καὶ
τούς ιερῶν καὶ ἐξηράντον τὸν ἵερον ἐπὶ
αὐτῇ. Μετὰ τὴν πλευεύσην τοῦ πειραιανοῦ
«Ἐλλάδας ἡ πάτερ τῶν πειραιῶν μεταξὺ τῶν ιερῶν τῆς Αθηνᾶς· τὸν ἐκπατόδον.
Τὸν πατείστηκε περὶ τὸ δέδι τοις πατεί-
σταις τὴν Ἀκρόπολην κατηρησίσαντον, καὶ
τούς ιερῶν καὶ ἐξηράντον τὸν ἵερον ἐπὶ

φάρων βρέθρων κατά τὸν μεταίων, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἕπτακοντα περισσότερον αντέτιον
ἐπὶ γῆνα καὶ πάλον ἔστι. Οἱ φρέγχοι μετέπει-
τρεψαν σύντα εἰς φρούριον ἀμυνήν, οἰκοδο-
μάσαντες πύργους καὶ ἄλλα τείχη καὶ
κοχηνίσαντες πολλὰ μέρη τοῦ ἀδνάτου
ἔργου τοῦ Μητρικλέους.¹⁾ Ἀλλὰ τὴν κατα-
στροφὴν τῶν Προσπάλιον συντέλεσαν οἱ
Τούρκοι. Οὗτοι εἴχον μεταβλήσει τὸ Προ-
σπάλιον εἰς ἀποθήκην πατίσθιον καὶ πολε-
μεφδίον, τὸ δὲ 1656 καταπεσών κερχυνός
αντιτίνει τὸ μεγαλοπετρές τοῦ μη-
μενον.

⁶⁾ ΠΟ Παρθενών (κατοικία τῆς Παρ-
θένου Ἀθηνᾶς), ἐκ πεντεκιού μαρμάρου,
αὐλητὸν ἀριστούργημα τῆς ἀρχιτεκτο-
νῆς, διὰ τὸ ὅπιον ἀδεπνήθησαν ώπερ τὰ
1000 τάλαντα (= 48 περίποτον ἑκατομμύριο
στημερινῶν δραχμῶν). Τὸν Παρθενόνος ἀρ-
χιτέκτονες ἦσαν οἱ Ἰκτῖνος καὶ Καλλικρά-
της· ἡτοῦ δὲ νότος οὔτος περίπτερος ὀκτά-
στυλος, δωρικὸς ὑπόνομος καὶ ἔνθετος
μεν ἐκουμένοι διὰ ἀπαρχαίλων ἔργων γλυ-
πτικῆς ἐν τοῖς ἀετούμασι, ταῖς μετόπαις-
καὶ τῇ διαδρόμῳ, ἔντος δὲ τοῦ στύλου τοῦ
ναοῦ ἑκτούργον διὰ χρεαλέπαντίνον ἀ-
γαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, ἔργον τῆς θεοπενεύ-
στου χειρὸς τοῦ Φειδίου^(*)). Τὸ υψός τοῦ
ἀγάλματος τούτου ἦτο 40 περίποτον,
ἡ δὲ βάσις αὐτοῦ τούλαγχον 3 μέτρων
ὑψοῦ. Τὸ γυμνὸν τοῦ πομποῦ μέρη ἔστην
κατεσκευασμένα ἐξ ἑλέστατος, ἡ δὲ ἔνθης
καὶ τὰ σορταμάτα ἐκ γρυποῦ. Μόνον δὲ
χρυσὸς τὸν ἀγάλματος ἐπίπτωτο περὶ τὰς
300 χιλ. δραχμῶν²⁾ φυντάζεται δέ τις εἰς
τούτου τὸ ἑπτάκοντα ἐλένες καὶ ἔργον
οὐαίσι. Τὸ πολύεντον τοῦτο ἄγαλμα
πώλετο διὰ μέσου τῶν κίωνων. Ἀλλὰ
καὶ αὐτὸς ἡ νότα ὑπέτητο, ὡς καὶ τὸ Προ-
πάλιον, καὶ διάδοξος ὑπὸ τῶν βρεθράνων.
Μέχρι τοῦ Ε', μ. Χρ. κίωνος διετήσκητη
διωσοῦν καλῶν, διε τὸν τοῦ Στοινικοῦ
μετεβλήθη ἐις γραιτανικὸν ναὸν, τοῦ ἀ-
γάλμας μὲν τῆς τοῦ Θεοῦ Σύριος, οὗτορος δὲ
τῆς Θεοτοκοῦ τῷ δὲ 1460 μετεβλήθη εἰς
τουρκικὸν τζαϊον. Καὶ ὑπέτητο μὲν οὐτῷ
ἰκναῖς πολύτοις καὶ μυρκάς καταπατρό-
φας, διωσθῆσθαι διετέτηστο ἐν καλῇ
καταστάσει. Ἀλλὰ τὸ 1687, ἐν ω̄ δὲ Ἐ'-
νετος στρατηγος Μορόζοντος ἐπολέπτει τὸν
Ἀκρόπολιν, βούβον πεσούσα ἐπὶ τὸν Παρ-
θενώνος, διτὶς ἔχρασίμενεν ὡς πυριτοσ-
ποθήκη εἰς τὸν Τούρκον, ἐπήνεγκε τοὺς
βοεράν ἐκπεινεῖ καὶ κατέστρεψε τὸ μέσιον
μέσος τοῦ ναοῦ. Καὶ οἱ Ἐνετοὶ δὲ κατό-
πιν κατελαβόντες τὴν Ἀκρόπολην ἐπί-
νεγκον καὶ ἄλλας κατατερψάεις εἰς τὸν
Παρθενώνα, παραλαβόντες ἐκ τῶν λειψά-
νων τοῦ ναοῦ πᾶν ὅ,τι ἥδυντον· τῷ δὲ
1801 καὶ 1809 δὲ λόρδος Ἐλαγίν δια συλ-
λανικού φυρωμάντι ἀπέκειτο διὰ πρίονος
μέσον ἐπὶ Πειραιάν. Η ἀξία τῶν
κατεργάτων εἰναὶ τοῖς νεώνται καὶ ταῖς ναυπ-
γείαις καὶ τοινοτρόποις κατέστητο τὰς
Ἀθηνᾶς τὴν πρώτην ναυτικὴν πόλεν τῆς
Ἐλλάδος.³⁾

Ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μηνημένων, περιπτω-
θέν βραδύτερον ἐπὶ τοῦ Πειραιῶν, πολέουν,
ιωνικὸν ὑδάτινον· ἵστο δὲ τὸ Ἐρέχθειον
ναός τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς, ιδρυθεὶς ἐπὶ
τοπου συνδεόμενον πρὸς τὰς παραδόσεις
τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ποτειδάνου καὶ τῶν
ἡρώων Ἐρέχθεων καὶ Κέρερος. Τὸ λαμ-
πρότατον τηγάνι τοῦ Ἐρέχθεων ἦτο ἡ νο-
τια πόρτας τοῦ, ἡ τὸ ἐπιστύλιον ὡς ἐλα-
φόνων βάρος ὑποβαστάζουσιν ἐκαλλίμορφοι
κύρων γνωταὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρυάτι-
δες^(*).

Ἐπὶ τοῦτο τοῦ Καρυάτιδων μόνον αἱ 5 σώ-
ζονται, τῆς ἔκτης ὀρθαγείσης ὃ πότε τοῦτο
ιερούσλου Ἐλαγίν καὶ ἀντιτατασθέσας
βραδύτερον διὸ γνιψίν τοιεύστε.

^{δ)} Παρὰ τὸ Προπόλιον καὶ δεξιὰ τῷ
ἀναβαίνοντι ἦτο ὁ κομφότας, καὶ γρέ-
πτας τοῦς ναοῖς τῆς Απέρου Νίκης, διτὶς
εἰσεῖται θεριθή ἐπὶ Κίμωνος καὶ τῶν ιωνίκων
ρυθμῶν ἐπὶ περιβλέπου θέσεων; ἔτι δὲ τοῖς
ἄποστοις οἱ λιμένες τοῦ Πειραιῶν, ἡ Σα-
λαμῖς, ἡ Αγίανη, ἀλλὰς ὑστορικαὶ καὶ τὰ βρέ-
γα τῆς Πειραιώνησσον.

^{ε)} Χαλκοῦν δηγάλαν τῆς προμήχου Ἀ-
θηνᾶς, ἑταῖρον μεταξὺ Παρθενώνος,
Προπάλιον καὶ Ἐρέχθειον. Τὸ ἄγαλμα
τοῦτο ἡ κοδοσπιανός, ἔχον ύψος 50 πο-
δῶν, ὥστε ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι τὸ κρά-
τος τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἡ μιχη τοῦ δόρα-
τους ἦταν δραταὶ εἰς τοὺς πόλεις τὸ Σύ-
νεον, ὅπουδεν ὄμως ἀλήθης; ἔτι φινετοὶ ἡ
Ἀρπότοις.

Προσέτι δὲ πλὴν δέλλων ιερῶν καὶ βω-
μῶν καὶ ἀνάθημάτων συνεπήρινε τὸ ἄ-
ερθτον μεγαλοπότον καὶ τὴν ἀλητηρίαν
τοῦ πολεμούντος τοῦ μεγάλου εκείνου ἑρό-
την τέλος^(*).

^{108. Ιστορικαὶ πόλεις.}—Πειραιεῖς.
—Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἦτο εἰς
τῶν δημονῶν τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ μακρῷ κρή-
νον διαδικόνος λόγουν. Κατὰ ἀρχὰς ἀλιγη-
τῶν Ἀθηνῶν ἔργασμανεν ὁ δημός τοῦ
Φιλέλου^(*) πρῶτος δὲ τὸ θεμιτοτάκτης μεταξὺ^(*)
τοῦ Μηδικοῦς πολέμουν ποτὲ διανυγέ-
σμα τοῦ διεκτίνει τὴν προσδιοιστήρα τοῦ
Πειραιῶν, τοῦ δύονος οἱ τρεῖς αυτορεμ-
πιλένων, ὁ δύναμις τοῦ Ζέα καὶ ἡ Μου-
νιγία, εργανόντος ὡς ἐκ φυσῶν πεπλα-
σμένου διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως οἱεν
πειρείσθαι τὸν Πειραιῶν διὰ τείχους ἔγον-
τος πειρισμοτὸν δύο περίπου ὠρῶν καὶ ἐξ-
ασφαλίζοντος καὶ τοὺς τρεῖς λιμένες, μετ-
έφερεν εἰς αὐτὸν τὰ νεώνται καὶ τὰ ναυπ-
γείαι καὶ τοινοτρόποις κατέστητο τὰς
Ἀθηνᾶς τὴν πρώτην ναυτικὴν πόλεν τῆς
Ἐλλάδος^(*).

Βραδύτερον δὲ Πειραιεῖς συνεδέθη μετὰ
τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ καλλουμένον μακρῶν
τειχῶν, ὃν τὸ μὲν βόρεον σκέλος ὥκα-
δουντὴν Κίμωνος, τὸ δὲ μεσημβρίνων
μέσον ἐπὶ Πειραιάν. Η ἀξία τῶν
μακρῶν τειχῶν πεπεισθήση κατὰ τὸν Πει-
ραιῶν πόλεμον.

'Αλλ' ἡ οἰκοδόμησις τοῦ Πειραιῶν συ-
νετελέσθη ἐπὶ Πειραιάν καὶ ταῖς σχέσιοις
τοῦ Μηδικοῦ ἀρχιτεκτονὸς Ἰπποδάμεω.
Οὔτος ἐξευστόμενος τὴν πόλιν διὸ εὐθύ-
γράμμουν δῶλον καὶ ἐκδόμησε διὰ μεγάλων
πλατειῶν, διὰ στοῦν, ἐπιτορικῶν ἀποθη-
κῶν, ναῶν, νεάτρων καὶ δι' ἄγρας ἐν τῷ
κέντρῳ, καλούμενός ἐπιοδιμείας, Οὔτος
ἔνων καὶ τὸ σχέδιον τῶν νεωσοικῶν, οὓς
οἱ Ἀθηναῖοι περιέβαλλον πρὸς τὰ Προπύ-
λαι καὶ τὸ Πειραιόν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πειραιῶν, πολέουσον
οἱ Συπριτάται κατεκρήμνισαν τὰ μακρὰ
τείχη, τοὺς νεωτοίσκους καὶ τὰ λαπτὰ ὅγ-
ρωματικά ἔργα τοῦ Πειραιῶν. Βραδύτερον
οὐαὶς μετὰ τὴν ἐν Κινύρῳ μάχῃν (394) ἐ²⁾
Κόνων ἀνυκόδηματε πέτρα τοῦ μαρτυρίου
καὶ τοὺς νεωτοίσκους καὶ εἴσοδον τοῦ
πειριδίου περίσσεινεν διῆργαντε νέα
πειριδίους ἄκμας διὰ τὰς τὰς Ἀθηναῖοι καὶ
διὰ τὸ ἐπινεον αὐτῆς. Τότε δὲ Κόνων ιδρυσε
τὸν τῆς Κινύρεως Ἀφροδίτην (Εὐπόλεως)
καὶ διὰ Κηφισίδοντος ἐξπόνησεν διῆργαντε τῆς
Ἀθηνᾶς Σωτερίαν^(*) ιδρυθεὶν περὰ τὸν βω-
μὸν τοῦ Διός Σωτῆρος.

Τὸ λαμπότερον νέον ὀικοδόμητα τοῦ
Πειραιῶν τὸ η Σκευωπόηη^(*) τοῦ Φιλωνίου
(ναυστυχίου) πρὸς τὸ ΒΑ μέρος τῆς Ζέας.

Ἐν τοῖς υπέτεροις χρόνοις διέτη 100 στρε-
πτον ἔτη Πειραιέων ἐπιτελεῖται πάντας εἰς
τὸν τῆς Αθηναίους, κατειχετο δὲ ὑπὸ τῶν
Μαχεδόνων^(*) τέλος τὸ 87 π.Χ. δὲ Ρω-
μαίος προσταγός Σύλλας κυριεύεις αὐτὴν
κατετέσθεις καὶ διληπτήριαν. Επότε δὲ
Πειραιέων δὲν αναφίνεται ἐπὶ τὴν ιστορία.
Ἐπότε δὲ τὸ 1855 μετετέθη ἐκ Ναυπλίου
εἰς Ἀθηνάς ἡ πρωτεύουσα τοῦ νέου Ελλασ-
ικοῦ βριτανῶν, μετὰ καλὴν ιστή-
ψιαν τὴν θέσιν τοῦ ἀλόπετο πλουσίου Πει-
ραιῶν.

Σήμερον δὲ Πειραιεῖς είναι ἡ δευτέρα πόλις
τῆς Ἐλλάδος κατὰ τὸν πληθυσμὸν καὶ ἡ
πρώτη ἐμπορική καὶ βιομηχανική.^(*) Εγεί-
ρει πλήθης δημοτικῶν ἔργων πατέσιαν παντός
εἰδούς, διὸν υψηλούσιας ὑπεροχής, νηματούργιας,
πνευματούργιας, ὑλαρχίας· ἔργοι
χαραγμάτων, νωπυρείας, πάνηπολις ἔργο-
στάσια ἀπομονώων καὶ πυκνῶν συγκοι-
νωνίων μεβ' ὀλίγων τῶν παραλίων πόλεων
τοῦ κράτους καὶ μετά τοῦ ἀντιτερούχου.
Μέντος πόλεις ὀνειρούστητη ἔχουσα εἰδείσια καὶ
καθαυτοτάτης δύος καὶ οἰκοδομάς μεγα-
λοτερεστεῖς· δύος καὶ οἰκοδομάς μεγα-
λοτερεστεῖς· τὸ ἀντατοίκον δίδιον μέρος τὸ
πρὸς τὸν λιμέναν τῆς Ζέας εἰς θεματιόν,
οἱ δὲ περίποτοι διὰ τὸν "Ἀσφαρλήρου
αφ" ἐνός καὶ διὰ τῆς Πειραιής χερονή-
σου αφ' ἔπειρου εἰς μαρευτικοτάτοις.

¹⁾ Ελευσίς.—Η Ἐλευσίς (ἀγαρίχια πόλις)
ὑφείσει τὴν φήμην της εἰς τὰς δύο θέας, τὴν
Δημητριανήν καὶ τὴν Κόρην (Πειραιόνη),
αἵτινες ἀλατρεύονται ἐν αὐτῇ, προστέρε-
ψον δι' εἰς αὐτὴν ἐπὶ ἀπάστη τῆς Ἐλλά-
δος. Καὶ αὐτὸν δὲ δύον τὰ νεώνται τῆς πόλεως ση-
μαίνει Ελευσίν, διότι κατὰ τὸν μέσον ἡ
Δημητριανή ἀναζητοῦσα τὴν ύπερ τοῦ Πλού-
τονος ἀλατρεύεισαν καρχην τῆς (Πειραιό-
νην) λήθειν εἰς τὴν Ελευσίνα καὶ ἐφιλο-

(*) Εἰλιγ., Ιστορία Ν. Βραχνοῦ σελ. 160.

(**) Εἰλιγ., Ιστορία Ν. Βραχνοῦ σελ. 140.

ξενίθη παρά τῷ βιταὶ μῆτῆ Κελεῶ. Ἐνδιαφέρομενούσας ἔδωκεν εἰς τὸν μὲν τοῦ Κελεῶ Τριπόλεμον τὸν πρώτον κόκκινο στίου καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν νὰ καταληργή τὴν γῆν. Ἡ τελετὴ τῶν μαστηρίων ὑπένθισεν ὁ μυδικὸς βρατεῖος. Εὔμολπος πρώτοιτο νὰ διοικοῖσῃ τὴν μάνην τῆς ἀπαρχιμέλου ταύτης δομέσει.

Καὶ κατ’ ἄρχοντας μὲν ἡ Ἐλευσίς ἀπέτελει ἀνέβαστητον πολεῖταιν, εἰς δὲ τὸν καὶ νῦν συζύμενον λόφον, τὴν παλαιάν Ἀκρόπολιν τῆς, ὃμοιον πιθανῶς ὑπερέχοντα ἦν ἀνάκτορα τῷ Βεστιλέων της. Μετὰ μὲν κροὺς ὅμοις ἀγῶνας ἡρακλάριον νὰ ωκούψῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἀπέτελεν εἴνα τῶν δημόνων τῆς Ἀττικῆς οὐχ ἡτούς ὅμοις ἐπέρχεται, ὡς φίνεται, προσόμια τινὰ τὰς τέλειας διοικητῶν τοῦ ιεροῦ τῆς. Ἐκτός ἀπέβη ἡγία πόλις, περιλάμπητη δὲ ὑπῆρχεν κατὰ τὴν ἀρχούστην τὰ δύο ιεροτικὰ γένη τῶν. Εὔμολποιν καὶ τὸν Κηρύκων, ἐδὲ ὁν ἐλαμβάνοντο σι κυριεύεται τείρεις τὰ λατρεῖα, ὁ Ἱεροφάντης καὶ ὁ Δρῦδος· διό τοι ἔτους, κατὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια (ἴδοις κατὰ τὰ δεύτερα) η πόλις ἐκοσμεῖτο, ὡς ἐπέπειται καὶ ὑπέδειπτο τοὺς προσεργμένους ἐξ Ἀθηναίων καὶ ἐπάπτεις τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν Βορδομόνιαν δὲ μῆραν (Τερριον) ἐγίνετο ἡ ἐπιστημος· πομπή, ἡ μεγάλη δεοντία, η τις ἥρετος ἐξ Ἀθηναίων εἰς Ἐλευσίνι διὰ τῆς λέπρας ὁδοῦ. Μεγαλοπρεπῆς νοῦς τῆς Δῆμητρος ἐν Ἐλευσίνῃ οἰκοδομήν ἐπὶ Πειραιώνει.

Τὰ Ελευσίνια μαστήρια ἔπικυραν τελούμενα κατὰ τὸν Β. μ. Χ. αἰώνα, ἐπὶ δὲ τοῦ Ιουπιτινιανοῦ κατὰ τὸν Γ' μ. Χ. αἰώνας ξέπλιξαν τελείως εἰς Ἐλευσίνην ἡ ἀρχαῖα λατρεία καὶ τότε πιθανῶς ἡρέτεσσι συντελεύμενή καὶ ἡ τῶν ιερῶν τῆς κατέστρωση.

Μέγαρα, — (6500 κατ.) πρωτ., τῆς ἐπειργίας Μεγάρων. Εἶναι πόλις ἀρχαία καμένη ἐπὶ δύο λόφον τὸν μέσων εὐρύσσοντα πεδίῳδό, ἀπέκει δὲ τὸ τῆς θαλάσσης (Σαρων, κόλπος) 1 1/2 χμ. Ως παλαιότατοι κάτοικοι τῶν Μεγάρων ἀναφέρονται οἱ Κάρες καὶ οἱ Λόρετες, πάντας δοπτοί, οἱ Δωρεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐπειργήσαντες νὰ καταλάθουσι τὰς Ἀθηνᾶς ἀπερρύσθισσαν διὰ τοῦ ἔκουσιον Συντάκου τοῦ Κέρκου, ἀπογωνώσαν τες κατέλαβον τὰ Μέγαρα, ἀπόντας κατέστησαν πάλιν δωρικήν. Τὰ Μέγαρα περήηλον εἰς μεγάλην ἀκήνη κατὰ τὸν Ψ καὶ Ζ’ αἰώνα διετήσουν σπουδαίωτάν τουν ἐμπόριον καὶ ἐξεπεψύχην διαφόρους ἀποκείσι, σίας ἡταν τὸ Βύζαντον καὶ ἡ Χαλκηδόν επὶ τὸν Βοσπόρο, καὶ ἡ Ηράκλεια επὶ τῷ Εὐδείνῳ Νότῳ. Τὰ Μίγαρα ἡγίαζαν τὸν παρακαλάσιον ἀπὸ τοῦ 598, ὅτε ἀπέλασαν τὸν Σαλλαμίνην, καταληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Τῷ τούταις καὶ τοὺς Μηδικούς πόλεύσιν ἐπολέμησαν γενναιοῖς ἐν Ἀττεστίῳ, Σαλλαμίνην καὶ Πλαταιάς. Κατόπιν οἱ Μεγαρεῖς ἔνεκα διαφο-

ρᾶς πρὸς τοὺς Αἰγαίνητας καὶ Κερινίδους προσετέθησαν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀνήγειραν μικρὰ τείγη συνδέοντας τὴν πόλιν των μετὰ τοῦ επινείου αυτῆς Νίσαρις. Ἀλλὰ μετ’ ὅλιγον καὶ πάλιν ἀπεπλάθησαν ἀπὸ τῆς συμμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ προσετέθησαν εἰς τὴν Σπερτίαν, τότε δὲ οἱ Ἀθηναίοι ἐκδικούμενοι τούς Μεγαρεῖς ἐψήφισαν τὴν προτάσει τοῦ Πειραιέων τὸ καλλιμενονός «Μεγαρικὸν ψήφισμα», δι’ οὐ οἱ Μεγαρεῖς απελείσθησαν ἐπὶ ποιητὴν θεάτρου ἀπό πάντων τῶν λιμένων τοῦ κράτους τῶν Αἰγαίων καὶ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τῆς Ἀττικῆς· τὸ φήμα δὲ τοῦτο οὐκ μία ἐκ τῶν ἀφομούμενων προκλήσεων τῶν Ηπειρωτῶν πόλεων. Ως πόδες τὰς ἐπιστήμης καὶ τὰς τέχνες οἱ Μεγαρεῖς ὑπῆρχεν ἀπτύματος, οὐ δὲ Ἀθηναίοις ἔθερων τούς σκοτίους, ἀμαβλεῖς καὶ ἀπτεπώνες. Εἰτα τὴν ἀρχούστητα ἡ πόλις ἐξεγένετο μαλλὸν ἐν τῇ πεδιάδι πρὸς τὴν θάλασσαν ἀλλὰ ἀμφότερον τὸν τόπον ἐκεῖνο ἐπὶ τὴν θέσεως δύου εἰς ἡ σημερινή ἀγορά. Οἱ κάτοικοι τῆς σημερινῆς πόλεως εἰναι καλεσθεῖσι Ελλήνες, εἰς τὰς πέντε ὅμοις ἐπικαρπεῖ τὸν θαλασσινόν τοις στογείον. Προσόντα οἱ Μεγαρεῖς παρέργησαν δημητριακούς καρπούς, οἷον, ἥπινην, ἔλαιον.

ΝΟΜΟΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

109. Φυσικὴ ἀποψίς. — Ο νομὸς τῆς Βοιωτίας ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἐπωρίων, τῆς Αἰθέλειας καὶ τῶν Θηρίων, ἀλλὰ δὲ διραὶ πρὸς Ν. τὴν Αἴτικην καὶ τὴν Μεγαρίδην, ἀπὸ τῶν άποιών χωρίζεται διὰ τοῦ Κεμπιρῶνος καὶ τῆς Πλάρνης, ἔτι δὲ τὸν Κορινθίους κόπτων, πρὸς Β. τὴν Εύβοιαν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ἐπαρχίαν Λορκίδος, πρὸς Α. τὴν Εὐθείκην θάλασσαν καὶ πρὸς Δ. τὴν ἐπαρχίαν Παρανασσούς.

Καθ’ ὅλου εἰπεῖν ἡ Βοιωτία είναι χώρα πεδινὴ καὶ ἐφόρωτάτη τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖται δὲ ἐκ δύο λεκανοπεδίων καταρρύτων, ὧν τὰ θάλαττα φέρονται πρὸς Α. Τα λεκανοπέδια ταῦτα χωρίζονται διὰ χθυμαλῶν ὁροσειρῶν, περιβάλλονται δὲ κυρίως πρὸς Δ. ὑπὸ ψύκτης ὁρεινῆς ζώρας, ἐν διακρίνονται τὰ περιώνυμα δρῦ Ελικών καὶ Ηρακλεῖος. Ἀποτελοῦσι δὲ τὰ λεκανοπέδια ταῦτα σύγιο μάνον τὴν φυσικὴν διαίρεσιν τῆς Βοιωτίας, ἀλλὰ καὶ τὴν διοικητικήν, διότι τὸ μὲν πρὸς Β. περιλαμβάνει την ἐπαρχίαν Λεθείας, τὸ δὲ πρὸς Ν., ὅπερ εἴνει καὶ τὸ μεγαλείστερον, περιλαμβάνει τὴν ἐπαρχίαν Θηρίων.

Τὸ λεκανοπέδιον τῆς ἐπαρχίας Λεθείας ἀπετελεῖται κατὰ μέρος μέρος ἐν τῆς λίμνης Κωπαΐδης, ην ἐσχημάτιζότιν τὰ θάλαττα τοῦ εἰς αὐτὴν ἐμπίποντος Κρηστοῦ καὶ ἔλλων ρυάκων τῶν περὶ κατήπηρον όρεων. Ἐν τῷ θάλαττονεκάνη τούτῳ περιελαμβάνοντο μεγάλαι ἐκτάσεις γιαῖναν εὐφοριατωτῶν καὶ καλλιεργησίμων, αἵτινες κατεκλύζοντο ὑπό τῷ πότνιαν ἐθώνα τοῦ Οὐρανοῦ 98 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· Ἀλλὰ πρὸ τοιν τὸν ὑδάτα τὰ θάλαττα τῆς Κωπαΐδης διώχεται θεῖσην ὑπὸ ἄγριων πάντερεις δι’ εἰκοσι περίου κατασθοθεῖν εἰς τὴν Εὐθείκην θάλασσαν καὶ οὕτως ἀπεκτείνει η Κοταΐζης ἐκ τῆς ἀποξηρασίσεως δὲ ταῦτης ὅγινόν τὸ κλίμα τῆς Βοιωτίας ἔθεται τιθῶντα σημαντικώς, ἀλλὰ καὶ οἱ γεωργικοὶ πληθυμοὶ ἀπέκτησαν εἰδώρος παχύτατον 210,000 περίου στρεμμάτων πρὸς καλλιέργειαν.

Τὸ ἔτερον τὸν λεκανοπέδιων, τὸ τῶν Θηρίων, διατείνεται διὰ κχυτῆς βουνούσιες εἰς δύο τμήματα, ὧν τηλευταῖς, ὡν τοις μεταξύ, διατητέονται τοις θεάτροις τοις στογείοις τοις στογείοις ποταμοῖς.

Τὰ περάλια τῆς Βοιωτίας πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον είναι κατακερματισμένα εἰς πολυκύριους θρύλους οὐρανούς καὶ κολπίσους, δῶν σημαντικούτερος ἐν δόμος τῆς Λιθανόδεσποτος, δι’ οὓς γιαντὶς λημνοὶ τῆς Δυσμέρινης, διότι εἴναι ἐπίνειον τῆς Αἰθέλειας καὶ διὰ περικλείσουσαν νηρίσιες τινὲς ἔρημοι, καὶ δέ μεγάλη λημνὴ τῶν Ασπρων Σπιτιών δὲ τῆς Αντικύρας.

Πρὸς τὴν Εὐθείκην θάλασσαν ὑπάρχει δόμος τοῦ Σκροπονερίου καὶ μετημένων εἰς πολυκύριους θρύλους οὐρανούς καὶ κολπίσους, δῶν σημαντικούτερος τοις θεάτροις τοις στογείοις προσκυνήσιες· πλησιάζει τὴν ἀπέναντι ἄκρην τῆς Εὐθείας καὶ οὕτω σχηματίζει τὸν περιώνυμον πορθμὸν τοῦ Εύριπου, ἐφ’ οὗ ὑπάρχει σινήρης κινητὴ γέρων, ὥντος τὴν Βοιωτίαν μετά τῆς Εὐθείας.

110. Ιστορικὴ ἀποψίς. — Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρονοὺς η Βοιωτία ὑπῆρχεν ἡ κυριωτάτη ἔδρα τῶν Μινωῶν. Ἐν αὐτῇ ἤκμασε κατὰ τοὺς προτετορικοὺς χρόνους δὲ οἱ Ορογομενός, πληνούσι μητρόπολις τῶν Μινωῶν,

οίτινες έδέσποζαν δόλης σρεδὸν τῆς; Βοιωτίας καὶ οἵτινες ἡσχεδούντο εἰς τὴν γυναικίν τὴν γεωργίκην, εἴς ὅν ἐλόύτησαν.

Βροχύτερον, μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε συνέβη εἰς τὴν Ἐλλάδα γενικὴ μετανάστευσις τῶν λαῶν, οἱ πέρι τὴν "Ἀργηνή τῆς Θεσσαλίας" (παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Μεταχάραγχα) κατοικοῦντες Αἰολεῖς. Βοιωτοὶ δὲ θύμοντες εἰς τὴν γεωργίαν εἰς τὴν περὶ τὴν Κωπεῖαν γύρων καὶ ἐπὶ ταύτην ὄρμωνται εἶδοι τῶν Τροφομενοῦν τοὺς Μενίνους ἐπὶ τοῦ "Ορχομενοῦ" καὶ τοὺς Κάρχημείους ἐπὶ τῶν Θρησκῶν καὶ κατέλαβον αὐτὸν ἀπὸ τοποσκατενάκων εἰς τὴν γύρων, σητὶς ἐπὶ τοῦ ὄνοματος κατεύθυντας Βοιωτία.

Ἐπὶ τῶν ιστορικῶν χρόνων καὶ Βοιωτικοὶ πόλεις σπετέλουν ὄμοσποντεῖν αὐτὸν πρόταστον ἐπὶ πολὺν χρόνον αἱ Θῆραι καὶ ὅπερ διακρίτο ἐπὸν ἐνικουσίον ἀρχόντων, τῶν καθιουμένων Βοιωταρχῶν. Η Συνέλευσις τῆς ὄμοσποντεῖς συνήρχετο κατ' ἕτος εἰς τὸν "Ογγυγίαν", κλίσης τοῦ Ποσειδώνος; παρὰ τὴν λίμνην Κωπαΐδης. Υπῆρχε δὲ καὶ κοινὴ ἔστρη, τὰ Ημαθίουν, τῆς ἐτελείστη ἐν τῇ πόλει Κορωνείᾳ.

111. **Μίλος καὶ χαρακόπεδον τῶν κατοικιῶν.** — Οἱ παλιοὶ Βοιωτοὶ ἤσαν λόγος γεωργικός, εὑρωτοῖς καὶ πολεμικοῖς. Καὶ οὗτοι μὲν παροιμῶνδες ἡ ἀρχαιότερη καὶ ἡ ἀμύνησις αὐτῶν (αὖθις Βοιωτίον), ὅτι "Ἐπαινεύοντας ὅμως καὶ ὁ Πλινθόρος καὶ ὁ Πλούταρχος ἀνήκουν εἰς τοὺς μεγαλοπετέρους ἀνδραῖς". Οἱ σμερινοὶ κατοίκοι τῆς Βοιωτίας εἶναι λίγοι φιλότονοι, ὀστροῦνται δὲ εἰς τὴν γεωργίαν ἢ τοποθεσίαν. Ή Βοιωτίας, ἡ προπομπεύει, εἰναὶ εὐφορτωτὴ παράγει ἀφθόνους δημητριακοὺς καρπούς, ἔλαιον, ἄνον, καπνὸν (εἰν Θήραις), ὅπερες καὶ πρόστις κτηνοτροφίας, προσέτι δὲ μεγάλην ποστήσιν βέμβυχος (εἰν τῇ ἐπαρχίᾳ Λεβαδείας).

112. **Η πρωτ. τοῦ νομοῦ.** — Ή Λεβαδεία πρωτ. τοῦ Νομοῦ (6271 κατ.), κείται πρὸς Β. τοῦ Ἑλεύσιν ἐπὶ μαργαριτικοτάτης τοποθεσίας, ἔχει πλατείας δύος, ἐργοστάσια βιομηχνικά καὶ υγροῖς πηγῆς διῆρης. Διέρχεται δὲ ἡ αὐτῆς ὁ ποταμὸς "Ἐρεχχον" (κοιν. ποτάμιον τῆς Λεβαδείας), δοτὶς ζεύγυνται διὰ γεφυρῶν καὶ ἐκτερμοῦν τοῦ ὄποιος ἔκπειται, λίξιαι τῇ πόλεως. Παρὰ τὴν πόλιν ὑφίστανται ἀπόργυμνοι βοσκῆσι τοῦ Λερκαρίου δρός, ὑπερναὸν δὲ τῶν βράχων τούτων κείται μετασινοικὸν φρύγιον, ὅπερ διατηρεῖται ὀλεκταὶ καλῶν καὶ θεωρεῖται ὡς ἔργον τῶν Καταλανῶν, οἰτινες νικήσαντες τὸν δοῦσαν "Αθηγῶν" καὶ

Θηρῶν Οὐδάλτερον Βρειλίουν ἐγκατεστάθητον ἐν Βοιωτίᾳ. Πρᾶχε τὸν Λεβαδεῖαν ἔκπειται τὸ πάλιον τὸ μακρύτον τοῦ Τροφομενοῦ, μοσηριῶδες, κειμένον ἐντὸς στενοῦ ἄντρου, εἰς τὸ δόποιον κατήχοντα οἱ θέλοντες νὰ λάθωσι γρηγοράν.

Ἡ Λεβαδεῖαν περιῆλθεν εἰς ἀκμὴν κατὰ τὸν μεσημένον, ίδοις διὰ τῶν ὄνυχατων μεταξύσεγέντων τῆς, ἐπὶ τοφοκυρτίαις δὲ ἥτο πρῶτη τῆς Στερεοῦ Ἐλλάδος. Οἱ κάτοικοι καὶ οἵτινες νῦν ἀποχούσαντο τὸ τῆρνον βασικοποιεύσαντο τὸν γεωργίαν, τὸ ἐπιπέδον καὶ τὴν γηποταργίαν.

113. **Ιστορικοὶ πόλεις.** — Θῆραι (4780 κατ.), πόλις ἀρχαιότατη καὶ περιφέρειας διὰ τοὺς μετ' αὐτῆς συνδομενούς μυσθὸν καὶ οἰαὶ τὴν ιστορίαν τῆς.

Ἡ ἀρχαιότατη πόλεις περιεβάλλετο ὑπὸ τείχους ἔργοντος ἐπάνω πύλας (ἐπίτιτλου θηρῆτη). Ήδη δὲ τὸ ΒΔ. ἔκπειτο τὸ θέατρον, στριμόνον πρὸς χρυσῆλου λοφίσκον. ΝΔ. ἔκπειτο λόρος, οὗτος ἔφερε τὸ πανάργειον ἱερὸν καὶ μαντεῖον τοῦ "Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου" πληγίον δὲ τῆς Οἰλίποδεις πηγῆς ἔκπειτο τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ στάδιον καὶ τὸ ἵπποδρόμιον.

Ἡ σηματία τῶν Θηρῶν ἔργεται ἀπὸ τῶν μαυρικῶν χρόνων. Κετὰ τὴν παρθέσσονταν ἡλεῖ τὸν Φοίνικης μετ' ἀποδοτικοῖς ἐπίσκοποῖς εἰς Θῆρας δὲ Κάλαμος, ὅπιστις ἔφερεν εἰς τὴν Ἐλλάδα καὶ ταράχην ἔγαγεν. Οἱ Κάδμεοι ἔκπειτο τοῦ πρὸς Δ. κειμένου ὑπὸ ληγατέρου λόρου τὴν ἀεὶ αὐτὸν κληρούσσαν Καδμείαν, ἡτις ἀνεκθεντὸς ἐγένετο μετὸν ἀκρόπολις τῶν Θηρῶν. "Ἄλλα καὶ ἔγγιώτοις μῆδοι διακούσουσι τὴν προπτερεύοντα ἐπόπειαν τῶν Θηρῶν, πότε πάντοτε διὸ μῆδος πεπὶ τοῦ Οἰλίποδος καὶ τοὺς ἐπάνω ἐπὶ Θῆρας καὶ τῷ ἔπιγονον.

Οἱ Θηραῖται ἀγάνθινον ἐπέζηπον νὰ ἐπικοτήσωσι τῶν ἄλλων βιοτοικῶν πόλεων, ἔντευθεν καὶ ἡ δημητρικὴ ἔθεση αὐτῶν πρὸς τὰς Πλαταίας. Ἐπὶ τῶν Μαρίκων πόλευσαν ἐποιτεύθησαν ἀνένθικοι τομμαχοὶ σύστατες τῶν Περσῶν καὶ συντομεύσαντες μετὸνταν ἐπὶ Πλαταίας κατὰ τὴν Ἐλλάδην. "Ἄλλα μετὰ τὸν Πελοπόν. πόλεμον αἱ Θῆραι διὰ τὸν δέρμαν μεγάλων πτεραγγείων πελοπίδους καὶ Ἐπαινεύοντας ἀνήδην εἰς τὴν ὑψηλὸν ἄκμὴν καὶ ἐπὶ βραχὺν γρόβαν ἔλασσον τὴν ἡγεμονίαν δῆλης τῆς Ἐλλάδος". Οἱ "Ἐπαινεύοντας" ἔνικαστα εἰς δύο μέρης μάργας ἐν Λευκτροῖς (371) καὶ ἐν Μαντινείᾳ (362 π. Χ.) τοῖς μέχρι τότε αγητήσιοι θεωρουμένους Σπαρτάτας, ἀλλ' οἱ Μαντινεῖς ἀπένθεσαν ὅτι "Ἐπαινεύοντας καὶ μετ' αὐτοῖς κατέπεσε καὶ ἡ δύναμις τῶν Θηρῶν. Τῷ 335 π. Χ. ἡ πόλις τῶν Θηρῶν κατετράπεψε ὑπὸ τοῦ Μ. Αλεξανδροῦ. Βραδύτερον διοίκους ἀνεκτήσθη, κατὰ τὸν μεσιτικὸν ὑπόδεξιον ἡ κοινὴ ἔδρα της μεταστροφῆς. Οἱ κάτοικοι τοῦ οἰκείου τοπίου εἶναι τὸ ἐμπόριον, τὴν γεωργίαν τὴν κτηνοτροφίαν καὶ εἰς διαρρόης τέχνας. Η συγκρονία μετὰ τῶν Αθηνῶν ἔκπειται διὸ ἀμάκειτο δόδος, ἥν δια-

τρέγουσι λεωφορεῖν ἐν διαταγματική 12 ὥρῶν. Θεσπιαὶ (κοιν. "Ἐρημοκάστρο"), κώμη μηκά ἔχουσα 1050 κατ. Αἱ Θεσπιαὶ εἶναι ἀρχαῖες πόλεις, κειμένη εἰς τὰς ἀνατολ., ὑπορείας τοῦ Ἐλλικῶν. Ἐν αὐτῇ ἐλαττερόντος αἱ Μοῦσαι, ἐξ οὐ καὶ Θεοπάτεσσις εκλατήσαντο, καὶ ἡ "Ἐρεμοκάστρος" οὔτις ὑπῆρχεν ἐντεῦθυν περιφέρειας ναὸς καὶ ἐν αὐτῷ ἔγαλμα τοῦ θεοῦ, αριστούργημα τοῦ Πρεξιτέλους. Αἱ Θεσπιαὶ εἶναι ἐπίστημας καὶ διοικοῦνται 700 τάγματα αὐτῆς συναπέλληλον μετὰ τοῦ Λευκούδην ἐν Θεσπιανοῖς ἡρωικῶν μαργόμενα κατὰ τὸν Ηερόν. Μετὰ τὴν Λευκτροῦ παρήγαντο (371) η πόλις κατεστράφη ὑπὸ τῶν θερινούς μετὰ τὴν Χαιρωνειά διωματίαν (338) ἀνηφοδημήθη καὶ πεστόθη πλέον εἰς τὴν ἀκμὴν. Κατὰ τὸν μεσιτικὸν διοίκησε τὸν θερινό πόλεμον τοῦ Λευκούδην.

Λευκτραὶ πρὸς Ν. τῶν Θεσπιῶν, κωμόπολες περιήρχουσαν γενεμένην, διότι παρ' αὐτῆς ὑπὸ Επαινεύοντας τῷ 371 π. Χ. ἐνίκησε τοὺς Σπαρτάτας ὑπὸ τὸν Βασιλέα τῶν αὐτῶν Κλεομέροτον.

Πλαταιαὶ ΝΑ. τῶν Λευκτρῶν, ἐπὶ τῶν Β. προπόδαι τοῦ Κιθαρίδην. Η πόλις αὐτὴ κατέστη ὄνυχαπτη διὰ τὴν παρ' αὐτῆς γενεμένην μεγάλην παρήγαντα (479 π. Χ.) καὶ ἡ οἱ Πέρσαις ὑπὸ τὸν Μαρίδην κατετρόποδησαν ὑπὸ τὸν Ελλήνων, ὃν επιστρήψαντες ἐπέτραπησαν ὁ Σπαρτάτης Ηπειρωνίας. Εἰς ἀνάκηντην τῆς λαπτούς ταῦτας νίκης, ητοις ἔποιστας τὴν Ελλάδα ὑπὸ στηγερᾶς διεσπαζούσας, ἐπελείστο ἐν Πλαταιαῖς πεντετηρικοῖς ἄγνων, ἐξευθύρισαν καλλούμενος Πιστούρης δὲ εἰς τὸν πλουσίουν λαφύρους ἔπιμητην ναὸς τῆς Ἀθηγῶν. "Ἄρεις, ὅστις ἦτο τὸ κύριον κόσμημα τῆς πόλεως. Κατὰ τὰ πότα τὴν ἔπιτον τοῦ Πελοπονν. πόλεων ἐκμεταβολῆς η πόλις τὸν Σπαρτατῶν καὶ πόδες τημωρίαν τῆς ποτεστος αὐτῆς πρὸς τὸν Αθηγανίους κατεστράχη. Καὶ ἀνωκοδόμηθη ὑπὸ τὸν Σπαρτατῶν μετὰ τὴν "Αγαλκιδίους" εἰρήνην (386), ἀλλὰ καὶ πάλιον κατεστρέψατο τὸν θερινό. Οὕτοι διέμενεν ἐπέτριποι μέλει τοῦ Μ. Αλεξανδροῦ, διότι συνδεόμενος μάντος τῶν Πλαταιών εἶπε τὴν Βούζαντην ἐπογῆς Σημερονίαν ὑπάρχουσιν ἔρεπτα αὐτῆς.

ΝΟΜΟΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

114. **Φυσικὴ ἀποικία.** — Η Φθιώτιδες κατὰ τὴν ἀρχαιότητας ἔπειτε λαός τοῦ ΝΑ. της θερινῆς Θεσσαλίας, ὅπερ επηρηστοῦ σχεδὸν ὑπὸ τῆς "Οὐρανούς καὶ τῶν παρθενικῶν καταστάσης, εἰς τὴν Αλμυροῦ Κροκίου (νῦν Ἀλμυροῦ) ἐπὶ τοῦ Παγγασεπτικοῦ κόλπου καὶ τὴν Αλμυρίας" τὰ πρός Β. δρις αὐτῆς της Λαρισαίας.

κών (Δομοκού) μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Πύρρας (γῆν Ἀργίστρι), τὰ πρὸς Δ. οἱ Μαλιάκινοι κόποι, καὶ τὰ πρὸς Δ. ἡ γώρη τῶν Δολόποιων καὶ ἡ τῶν Λίνιανων. Εγκλειστοὶ δὲ κύπει καὶ Ἀργίκια ἐπὶ τοῦ κυριωτέρου στοιχείου τῶν κατοίκων της. Σήμερον δῆμος τοῦ Φιδιάτεικος ἔχει δόλαιον ὀπάρος ὅριον, καμένην μεταξὺ τῶν νομῶν Μαγνησίας, Αργίτης, Κερδίτης, Εύρυτανίς, Φωκίδης, Βοιωτίας καὶ τῶν κόλπων Εὔβοιας, Μαλιάκινος καὶ Ηγαποτεικοῦ. Ἐν τῷ νομῷ Φιδιάτεικος περιλαμβάνεται καὶ ἀνατολικὴ Λαρίση.

115. Ιστορικὴ ἀποψίς.—Κατὰ τοὺς γυθικοὺς χρόνους ἐόνταί εἰναι ἐν Φιδιάτεικοι οἱ Δευκαλίωνες, ἐπὶ τοῦ ὄπειού ἐγείρονται κατακλυσμοί. Τὸν Δευκαλίωναν διελέγη θυ τὸν ίδιον τοῦ "Ελλήνη, ἐν τῷ Ν. ἡ Φιδιάτεικη ὥρμασθη Ἑλλάς καὶ βρέφοντερον ἄπτασε τὴν καλουμένην "Ἐλληνίδην Χερσόνησον".

Κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς δὲ γρανους κατεπίκαια τὴν Φιδιάτεικαν αἱ φοροὶ λαοί, εἰ Δόλιοις παρὰ τὴν "Οθρύην, οἱ Αἰγαῖνες κατὰ τοὺς βορείους πρόποδας τῆς Οἴτης περὶ τὴν πρωτ., σύντοῦ "Υπατῆν", οἱ Μαλιέις εἰς τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τῆς Οἴτης καὶ τὰς δυτικὰς τοῦ Καλλιδρόμου καὶ εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ κάτω Σπερχείου, ἐν τοῖς θαύτεροι δὲ γρόνοις κατέχειν οὗτοι καὶ τὴν βόρειον παραλίαν τοῦ Μαλιάκινοῦ κόπου. Οἱ Δόλιοις δὲν ἔλλοι ένεργοίν μέρος ἐν τῇ ιστορίᾳ. Οἱ Αἰγαῖνες κατὰ τοὺς ιστορικοὺς γράνους ἔχεισπον. Οἱ δὲ Μαλιέις ἔσαν ἀδρεῖσται πολεμικοί, πειραιωταὶ ἀκονισται καὶ σφεδονισται.

Οἱ δὲ ἀρχαῖοι Λοκροὶ δημορῦντο εἰς δυτικοὺς Λοκροὺς, κατοικοῦται κατέταξκαν Αιτωλίκες, Φωκιοὶ καὶ Κορινθίακοι κόπου, καὶ εἰς ἀνατολικοὺς Λοκροὺς, κατοικοῦται μεταξὺ Φωκίδης, Φιδιάτεικος, Μαλιάκινος καὶ Εὔβοικοῦ κόπου, καὶ Βοιωτίκη.

Οἱ δυτικοὶ Λοκροὶ κατερροῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ἀπαίδευτοι καὶ ἔζεστοι δὲν είχον δυσπονοῦσιν οὔτε πρὸς ἀλλήλουν οὔτε πρὸς τοῦ ἔχολου Λοκροῦ, δῶν μάζαντο δὲν ὑβριστικῶν "Οὐδαίας, ὡς φοροῦστες δέρματα αἰγῶν ἀκατέργαστα.

Οἱ ἀνατολικοὶ Λοκροὶ δημορῦντο εἰς

Λοκροῦς Ὅπουντιους πρὸς Ν. Ἀγρίθητα, οὗτα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Οπούντος, καὶ εἰς Λοκροῦς Επικαρπηδίους πρὸς Β. ὁνταὶ σινείσταται οὐτε τὸν δέρμα τοῦ Κηφισίας, καὶ άλλου τοῦ Οἴτη.

ΣΗΜ. Ὅπηγον προσέπι καὶ ἄλλοι: Λοκροὶ ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, οἱ καλουμένοι Ἐπιλέφυροι τοῦ ἄποιντος ἄποιντος. Ζερούσιον.

116. Βίος καὶ χρακτήρας τῶν κατοίκων.—Οἱ σημειώνονται κάποιοι τοῦ νομοῦ Φιδιάτεικος εἰναι φρόνοις, ἀσχελούνται δὲ εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν κατηγορίαν καὶ εἰς τὸ ἐπόποιον. Εἶναι δὲ τὸ ἔρχοντας τῆς Φιδιάτεικος εὐθεωτοῖς, παράχρην ὀμηρητικοὺς καρπούς, ὅπταις, καπνόν, βλαδίκους, λινάριον καὶ σάχαρον. Ἐκ τῆς κατηγορίας πορίζονται οἱ κάποιοι ἔτοι, βουτούρον καὶ τυρόν ἀκλεῖσθαι.

117. Η πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ.—Περὶ τοῦ Νομοῦ εἰναι η Λαρία (7,400 κατ.), πόλις ἀρχιτεκτόνη τῶν Μαλιών, καιμάνη ἐπὶ δύο λόφοιν, ὃντας πρὸς Δ. κατείται Ἀκρολογία καὶ στέφεται ὑπὸ μετωπικοῦ φρουροῦ. Κείτοι η παρὰ τῶν Μαλιών καλῶν γῆραν παρ. Οὐρίων ἔρεις ἰδεικτέρων εἰργάνων ὡς πατέρις τοῦ Ἀγρίλεως καὶ τῶν Μυρμιδόνων τού, ἐν τούτοις τὰ ἐπὶ τῆς ἀγρικότατης μητροῦ εἰναι ἀπῆματα. Η Αργιά οὐδὲν ὄνομαστη διὰ τὸν μετέπειτα Πλέλημον καὶ Ἀντιτάρουν κατὰ τὸ 332 π.Χ. Λαρικινοὶ πόλεμον κατὰ δὲ τὸ ἔτος τῆς ἐπαναπάτεως ὑπέστη ἐν αὐτῇ τὸν διὰ δουλικοῦσι διδυνηροτονούσιν θόρως Ἀθηναῖσις Διῆτος. Η Λαριά διατηρεῖ νῦν ἀκαριόν εἰμιόποιον εἰσαγόνων, ὡς καὶ ἔργωνθητιστῶν, καπνοῦν, κτηνῶν.

ΝΟΜΟΣ ΦΩΚΙΔΟΣ

118. Φωκικὴ ἀποψίς.—Τῆς παλαιῆς Φωκίδος τὸ κέντρον καὶ τὸ Δ. μέρος ἐκάλυπτεν οἱ Πίκρωνες, τὸ Η. Κίρφος καὶ αἱ δυτικαὶ παραφυλαῖς τοῦ Ελικυδονοῦ, ὃν ὡς τὸ μικρότερον Β. τημῆμα ἀπετέλει τὴν εὐροσὸς κοιλάς περὶ τὸν ἔνων διον τοῦ Κηφισοῦ. Εν Ν. εἰσωρχοῖσιν εἰς τὴν ἔκτην τὸν Κρισσοῖς, καλόποις καὶ ὁ κολπὸς τῆς Αντικύρας. Πρὸς Β. ἔξτενται τὴν Φωκίδην ἐπὶ πολὺν χρόνον μέχρι τῆς Εύβοικῆς θαλάσσης, πρὸς Α. μέχρι τῆς Βοιωτίκης καὶ πρὸς Δ. μέχρι τῆς Λοκρίδης καὶ Δωρίδος. Είχεν 22 πόλεις καὶ κάμψις κτητολόγιας σύνδεσμον, ὃν αἱ πλεύσιαι καὶ σημαντικώτεραι είναι επί τῆς Κοιλάδος τοῦ Κηφισοῦ πέρην κατέβησαν. Αἱ σπουδαστέραι πόλεις θάνατον ἔχουσαι δέσμοι, καὶ εἰδοῖς οἱ Ἀμφιστεῖς Δοκροὶ ἡρούντο να πληρώσωσι τὸ πρόστιμον, οἱ Ἀργικτίονες ζωτίκην εἰς τὸν Φιλίππουν τὸν Μακεδόναν να τιμωρήσῃ τοὺς ιερούλους: ὃν δὲ Φιλίππους ἐπέλθων κατέστησε τὴν "Αμφισταν. Ταχέων δῆμος των αιγαίσθη καὶ πάλιν ἡ πόλις (322), ἢτις ἔχει οὐδείσθιστον να ἀκάριξῃ καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτίας ηποχῆς, ἐπειδὴ οἱ Ἀμφιστεῖς Δοκροὶ ἡρούντο να πληρώσωσι τὸ πρόστιμον, οἱ Ἀργικτίονες ζωτίκην εἰς τὸν Φιλίππουν τὸν Μακεδόναν να τιμωρήσῃ τοὺς ιερούλους: ὃν δὲ Φιλίππους ἐπέλθων κατέστησε τὴν "Αμφισταν. Ταχέων δῆμος των αιγαίσθη καὶ πάλιν ἡ πόλις (322), ἢτις ἔχει οὐδείσθιστον να ἀκάριξῃ καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτίας ηποχῆς, ἐπειδὴ οἱ Ἀμφιστεῖς Δοκροὶ ἡρούντο να πληρώσωσι τὸ πρόστιμον, οἱ Ἀργικτίονες ζωτίκην εἰς τὸν Σαλωνίαν τὸν Σαμουῆλ. Ανυκνοῦσθαι καὶ αὐθίς βαζεῖσθεν ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν παρεφθάνει εἰς Σάλωνα.

Λαίκια (νῦν Πλαισίουστρον), πρὸ πάντων δὲ η μετὰ τὸν Δελφούς, Ἐλεατεῖς προσέπι εἰς Ἀθήναι, Ἡγαύης καὶ Δαυλίδης, παρέποντες τὴν διεργόντο εἰς αντιπόσωσι τοῦ Φωκαίκου πόλεων πατέρων τῶν Φωκαίων πολέμων τοῦ Δελφούντος εἰς τὸν Φωκαίκον πόλεων καὶ συνεσκόπτοντο περὶ τῶν διαρρόντων ὑποθέσεων τῆς ὁμοπονίας.

119. Ιστορικὴ ἀποψίς.—Οἱ Φωκαῖς, χρυσίοις ήσαν ταῦτα ζητεῖσθαι, ζητεῖ δὲν ἐπικαταπλαστὴ δριπίδιον πρὸς τὸν Βοιωτούς καὶ τοὺς θεσαλούς. Τὸ 355 π. Χ. καθ' ὑποκριτὴν τῶν Θρησιώνοις εἰς Φωκαῖς, κατεδικασθησκεν ὑπὸ τοῦ Αρχοκτηνούκου συσέδιου εἰς μέριστον γρηγορικὸν πρόστιμον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐρετεῖσθομησκού μέρος τῆς ιερᾶς γῆς τοῦ Δελφούντο μαχαίρειον. Οἱ Φωκαῖς ἡρηνίσθησαν νὰ πληρώσωσι τὸ πρόπτωμαν, ἐπειδήσθη δὲ πρακτικήθη ὁ δ'. καλούμενος ἴερον πόλεμος, δύσις διηγεῖται 10 ἔτη. Οἱ Θρησιώνοις ἀποκαταστάτεις προσεκάλεσαν εἰς βούθηκαν τὸν βραστιένα τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, οὗτος δὲ διέλθων ἐνίκησε τοὺς Φωκαῖς, τῶν ὅπωισιν αἱ πόλεις καὶ πόλεμος, δύσις διηγεῖται προσεκάτεισθομησκού μέρους τῆς Αμφικτιονίκης. Επισκέπτης δῆμος οἱ κατόπιν τοῦ πολεμού, οἱ Θρησιώνοις διηγεῖται προσεκάτεισθομησκού μέρους τῆς Αμφικτιονίκης. Τοῦ πολεμού τοῦ Αμφικτιονίκης εἰς τὴν Ελλάδαν, περιειλήθησαν πολλοί τοις τούς την πολιτείαν.

120. Η πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ.—Τὸν Αμφικτιονία, (κ. Σάλωνα, 5,400 κατ.), πόλις καιμάνη ἐπὶ λαυρετάνης θέσεως εἴη μέστος εὐθανοῦς ἐλαύνων καὶ εἰς ἀπόστησιν τριῶν περίπους ὡρῶν πρὸς τὰ ΒΔ. ὑπὸ τὸν Δελφῶν. Η "Αμφιστανός πάλιν ἡρούντο τῶν Οζελῶν Λοκρῶν. Τῷ 339 π.Χ. τὸ Αμφικτ. Συνέδιον τὴν προτροπή τοῦ Αθηναϊκοῦ Λιτήνου κατέστησεν εἰς βρύνη πρόστιμον τοὺς "Αμφιστεῖς ὡς καλλιεργησταῖσταις, ιεράνη γῆν τοῦ Δελφοῦ. Αἱ πόλισσαν καὶ εἰδοῖς οἱ "Αμφιστεῖς Δοκροὶ ἡρούντο να πληρώσωσι τὸ πρόστιμον, οἱ Ἀργικτίονες ζωτίκην εἰς τὸν Φιλίππουν τὸν Μακεδόναν να τιμωρήσῃ τοὺς ιερούλους: ὃν δὲ Φιλίππους ἐπέλθων κατέστησε τὴν "Αμφισταν. Ταχέων δῆμος των αιγαίσθη καὶ πάλιν ἡ πόλις (322), ἢτις ἔχει οὐδείσθιστον να ἀκάριξῃ καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτίας ηποχῆς, ἐπειδὴ οἱ Ἀμφιστεῖς Δοκροὶ ἡρούντο να πληρώσωσι τὸ πρόστιμον, οἱ Ἀργικτίονες ζωτίκην εἰς τὸν Σαλωνίαν τὸν Σαμουῆλ. Ανυκνοῦσθαι καὶ αὐθίς βαζεῖσθεν ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν παρεφθάνει εἰς Σάλωνα.

121. Ιστορικού πόλεις.—Δελφοί (νῦν Καστρί), ἀρχαίαι πόλεις κειμένη κάτωθεν τῶν Φαιδρίδων, ἀπότομοι βράχοι τοῦ Περινατοῦ, εἰς τὰς κλιτὰς στενῆς καὶ βρύσεως φέργυσος, ἣν διαρρέει ὁ ποταμὸς Πλεῖστος. Η ἡπόλις κατέστη περιόδους διὰ τὸ εὖ αὐτῇ διάτημον μακτείον τοῦ Απόλλωνος. Τοῦ μαντείου εὐρίσκετο εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ νοῦ. «Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχε γέρμα γῆς, ἐν οὐ ἔξηργον ἀνοθυμιάσεως ἐρέθιστος, καὶ εἶπε τοῦ δούοιο ἵστο τοποθετημένος τρίποντος ὑψηλός. Ή Ποθίς (ἱερεῖς) ἔργησανδρότερος κατέστη τὸν εἴσοδο τοῦ ποταμοῦ. Κατέποντο ἐλόνετο ἐν τῇ Κασταλίᾳ κρήνῃ, κειμένην πλησίου τοῦ ιεροῦ καὶ ἐν τῷ μεσῷ τῶν Φαιδρίδων, ἐπιτάνει ἔκ της Καστοτίδος πηγῆς, καὶ ἔπειτα ἐκβήθη ἕπει τοῦ τριπόδου. Ζελζούμενή δὲ ἐκ τῶν ἀνθυμιάσεων ἔφερεν ασυντήτους λέεται, τὰς δόσιας συνδύοντες ἐπιτίθεινοι οἱ ιερεῖς ἀπόρτησον τὴν ἄπαντας εἰς τὸν ἑρόων τοῦ μακτείου.

Οἱ εἱρεῖς τοῦ μακτείου ἥπατον πέντε εὐπατρίδαις τὸν Δελφούν καὶ ἐλκόντον τοῦ προφήτης ἥπατο ἀρχιερεύς, διεκρίνοντο ἐπὶ εὐφύικα καὶ σοργαῖς, οὓς ἡρμηνοὶ, τοὺς ὄποις ἀπέτηκον ἐν τῶν ασυντήτων λέξεων τῆς Ποθίας, ἦσαν συνήθως ἐμετροὶ, εὑρεῖς σύντομοι καὶ δυνατοπόλιτοι, πτολάκις δὲ καὶ διπροσώπουν, ἐν οὐ καὶ Ἀπόλλωνος ἐκκλειτοῦ Λοΐζας.

Τοῦ μακτείου τοῦ Δελφῶν εἰγεις φήμην παγκόσμιον καὶ ὑπερστατικόν. Οὐ μόνον Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι ἔρχοντο καὶ ἔχοντο Φρεγούδες, κομιζόντες καὶ πλουσιώτατος δόρα, ἐν οὐ καὶ ὅμηγες πλοῦτος τοῦ Μακτείου. Ἀπὸ τοῦ Πελαπον., πολέμου διωκούς ἐπειδὴ ἀπεδειχθῆ λακωνίου, ἀπάλεστος τὴν μεγάλην τοῦ φύματος καὶ ἐπιρροήν (1).

Οἱ εἱρεῖς τοῦς (τέμενος) περιβιβλεμένος ὑπὸ τούχου ἔκειτο κάτωθεν τοῦ δυτικοῦ βράχου τῶν Φαιδρίδων. «Ἐντυπωθεὶς διδύμους ὃ ναοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔσθινεν μὲν κατὰ δωματόν, ἔσθωσεν δὲ κατὰ ἴωνικὸν υθμόν. Ὡν τοπίῳ ἀρχαὶ γραμμένα τὰ «ἄγνωθι σαυτον» καὶ «ηπεῖν δῖγαν». Ἐντὸς τοῦ ναοῦ ὑπέρτητο καὶ δὲ περιφράσθη ὄμφαλος τῆς γῆς, σχῆματος κώνου κολούσου, δεκάνυσθαι δέ μεσὸν τῆς γῆς, διότι κατὰ τὴν παράδοσιν ἐνταῦθα συντηρήθησαν οἱ δύο λεῖτοι, τοὺς διόποιους ὁ Ζεὺς ἀπέλευσεν ἐξ ἐκταύρου τῶν ἄκρων τῆς γῆς. Πόσω Β. τοῦ ναοῦ ἔκειτο τὸ θέατρον, οὐτοίς σώζονται λείψανα μετ' ἐπιγραφῶν καὶ παρὰ τὸ διόποιον ἥστο τοῦ ἀλέγη τῶν Κυδίων, ἢν ἔκστομον περίφημοι γραφεῖ τοῦ Πολυγνώτου. Πρὸς Α. τοῦ ναοῦ ἔκειτο ἡ στοά τῶν Ἀρχαιών, πρὸς Δ. δὲ τοῦ δύο ιεροῦ περιθέμον ἥστο στάδιον καὶ πρὸς Ν. τοῦ σταδίου δὲ τόπος, δύο συνήργηστο τὸ Ἀμφικτυονικὸν Συνέδριον.

Εἰς τὸν μυροῦ τῆς γονιῶν τῆς σχηματιζούμενης ὑπὸ τῶν Φαιδρίδων, σχέδιον

ὑπὸ τὸν κατεργάσαντην καὶ κάτωθεν τοῦ καντοκόλου βράχου τοῦ Φαιδρίδων, κατέτα τὴν Κασταλίαν κρήνην, εἰς τὴν οἵην ἀποδοθῆ δύναμις ποιητικῆς ὑπενεύσεως. Εἰς τὸν κανθάρην ἀποτεταυτοῦ ἡπό τῆς Κασταλίας πρὸς Ν. ἔκειτο τὸ γυμνάσιον, πόσσον δὲ αὐτοῦ ὃ ναοὶ τῆς Ἀριθνᾶς Προσού, ἀλλαγῆται ναοὶ καὶ μικρότερα ἵερα. «Ἄποιαν ἡ πλήθης ἀνθυμιάσεως ἤστο τῆς Κασταλίας πρὸς Α. Νέσσον ἀπήγαγεν ἐκ Δελφῶν 500 γηγάλακτα. Ἀλλ᾽ ὁ Πλίτιος λέγεται ὅτι κατὸ τὸν ἐποχὸν τοῦ εὔποδον ἀκόντιον Δελφοῖς 3.000. Μεταξὺ δύο τοῦ δέ καὶ ὁ γυροῦς τρίποντος, διὸ οἱ Ἕλλης εις τὴν Ἕλαστρα μάχην ὑπέρθινοι ἦσαν ἐπιθέσεις ἔνεκα τῶν πυκνοτάτων καὶ ἀπεραντών δυνῶν, δὲ ὁ ὥν οὐδὲθι θέριος ἀδιπέσος.

Τον γραῦσσον τοῦ νοῦτον τρίποδα ἐσύλλογον βρύσατερον εἰσ Φωκεῖς, την δὲ ὄριειδη τριάκηρον στήλην μετέφερεν διὰ Μ. Κοντοντίνου εἰς Κονιόπολιν καὶ ἔστησεν ἐπὶ γηγάλης τῆς Ηλιάς παριστάσθε τοις πειτελυμένους θρεις. Τον γραῦσσον τοῦ νοῦτον τρίποδα ἐσύλλογον καταστατέοντος ἐν Φωκεῖς τοῦ ηλιακοῦ τοῦ στηριγμάτου τοῦ Δελφῶν καὶ διέθηκε τὸν θυσαροῦς αὐτοῦ πᾶς πληροῦσθαι τῶν στηριγμάτων τοῦ Βράχουτον ἐστύλην τοῦ καὶ ὁ Νέρων. Ἀλλὰ τὴν μεγάλεστέραν καταστροφὴν ὑπέστησεν οἱ Δελφοὶ εἰς Κωνιόπολιν τοῦ Μεγάλου. Οἱ Κωνιόπολες ἐπήγαγεν εἰς Κονιόπολιν τοὺς ἀπομεναντας θυσαρους τοῦ μακτείου, ὃ δὲ ἔζησε τῶν κυριωτάτων κατεκόπισε τὰς τοῦ ναοῦ τοῦ ιεροῦ. Καὶ ἐπεχείρησε μὲν κατόπι τοῦ Πουλιανὸς νὰ ἀνέκαγοντας τὸ μακτεῖον ἀλλ᾽ ἀπέτυχεν. Ἐπειτα βρύσεις νῦν καλύπτει τὴν τοπίον τοῦ μακτείου τούτου, περιέστησεν ἐξ ἀπαλότητα καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ δύο ποιον συνετέλεσαν βρύσατερον αἱ ἐπιδρούσαι τῶν Ηρώων, τῶν Ἄθηρών καὶ τῶν Σλανών.

Ἐπίσχατος γενομένων ἀνασκαφῶν ἐν Δελφοῖς ὥσπατις τῆς γηλακτίου Κύνερβου ἀνεκτύπηνται δύο τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀνευεψηθεῖν εἰς τὸν ἀλέγη τῶν Φαιδρίδων, καὶ ἀνευεψηθεῖν εἰς τὸν ἀλέγη τῶν Χαλκίδων ἀγάλματα περιπτῶν τοῦ Πολυζαλον., ἀλλέπλω τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἰερώνος. Τὰς ανασκαφὰς ἀνεγράψαντες δὲ ὑπερτελέσθαι τοῦ διάπολον ὑπόρεστον καὶ ἀπογειώσθαι τὸν θυσαροῦ τούτου ἀνάγκητο εἰς ζένα; καὶ ὁράσει τὴν πρὸς οἰκοδομὴν καὶ ναυπηγίαν ἀνηκοικίαν ξυλείσκειν.

Κριέν Σηρομέσων καὶ Βούντος ὑπόρεστον δύο οὐρὶς ὀλιγωτερον μεγαλοπρεπετῶν τῶν τοῦ Βάλτου, εἰς τοὺς δέ τον ὄρεαν ἀνταπόδοσται δύο πεδιστές, κατίνες διατέμνονται ὑπὸ γηγάλακτον λόρων καὶ ἐκ τῶν διποίων ὑμένιοι πιλίσται εἰπέταιεν τοῦ Βάλτου, ἡ δὲ ἀλέγη τελευτὴ εἰς τὸ Ίόνιον πέλαγος περιόρθιομένην ὑπόμακρων περὶ τὴν θαλασσαν ἐλῶν, κατίνα ἐκτενίουται μεγάρη τοῦ Μετόλογίου.

Τὸ Επρόμερον ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ἔργου ἀσκφου, ὃπερ δὲν εἴνε ἀρχαῖλαδες καὶ λιπαρόν, ὡς τὸ τοῦ Βάλτου, ἀλλά τιτανῶδες, δύμαιον πρὸς βρύσην σποργάδην, ὡς τοισθέντον δὲν συνέχει τὸ οὐρανὸν ἀπορροφώντεν πωραγῆμα. «Οθέν τὸ Επρόμερον στερεῖται πηγῶν καὶ πηγῶν.

(1) Ελλ. Ιστορία Ν. Θρακοῦ σελ. 42.

Η δὲ Αιτωλίας ἀναπτύσσει πρὸς Ν. ἐκτενὴ παραλίαν 75 χιλ. περὶ που ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀγελάου μέχρι τῶν τοῦ Μόρφου μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων ποταμῶν ἐκβάλλει πρίτις ὁ Εὔηρος. Ἡ μεταξὺ τοῦ Ἀγελάου καὶ Εὔηρου παραλία εἴναι γῆμαλή καὶ τελυκατώδης. Ἐντεῦθεν δὲ στενῆς ταῖς τοῦ Ἀγελάου γχίνει λιμνοθάλασσα (Κονία λίμνη), μέρχη τένεν. Ἐν τῇ λίμνῃ τεῦτην ὑπάρχει νησίς γῆμαλή καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς εἶναι φύσιον μηρόν, μικρὰ πόλεις, τὸ Αιτωλικόν, ὅπερ ὡς ἐπ τῇ θέσεις του ἐν μεσοῖς ὅδοτος καὶ πηγὴ δύο εἰναι προστιθόντα κατ' οὐλῶν τρόπον εἴμιν διὰ σκερῶν πλακτυπλέμενον.

Πετραὶ αὐτῆς ἡ Αιτωλικὴ παραλία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀκαρνανικὴν, μόδις δύο δρόους ἔχει κατέτην λιμνοθάλασσαν τοῦ Δηλούγγιου, τὸν τοῦ Ἀγ. Σωτῆρος καὶ τὸν τῆς Τουριάδος, καὶ ἔνα λιμένα, τὸν τῆς Ναυπάκτου. Τὴν Αιτωλίκην διεκρίνει δύο μεράρια ποταμοῖς, τὸ Ἀγελάος καὶ ὁ Εὔηρος, περὶ δύο εἴπομεν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν (σειρ. 22)

Ἄπο τοῦ δροῦς Παναιτωλικοῦ, κειμένου πρὸς Β. μέροις τῆς παραλίας διεκρίνεται τὸ χώρας εἰς δύο ιδιαίτερα μέρη, τὸ βαθύπεδον τῶν λιμνῶν καὶ τὸ σύμπλεκτον ὅρος Ἀράκουνθον.

Οἱ Ἀράκουνθοι (κονι. Ζυγός, 995 μ. ὥψ.), ἐκτεῖνει μέχρι τῆς παραλίας καὶ πρὸς Ν. μὲν παρουσιαζόμενοι, πρὸς Β. δύος καλύπτεται ὑπὸ ὁστῶν. Κατὰ τὸ δυτικὸν τμῆμα τέμνεται κατὰ τὴν Κλεοδόραν, ητὶς εἰναι μία τῶν γραμμοπατάτων παρθένων τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' ἓν συγκρινοντεῖ τὸ βαθύπεδον τῶν λιμνῶν μετὰ τὴν παραλίας. Ἡ δὲ πέριξ τῶν λιμνῶν χώρα, ητὶς συνιστᾷ τὸ διαμέρισμα τῆς Τριγωνίας, γονιοποιεῖται ὑπὸ δύο μεράριων λιμνῶν, ἀνίστον κατὰ τὸ μεγαλότερον τῆς Τριγωνίδος καὶ τὴν Λυστραχίαν, ὡνὴ μὲν πρώτων ἔχουσα περιφέρειαν 55 χιλ., καὶ πλάτον μέγιστον 5 χιλ., εἶναι βαθύτατη καὶ διεκρινεῖν διαυγῆν ὅδατων καὶ λογίστατη ὡς μία τῶν καλλίστων λιμνῶν τῆς Ἑλλάδος; ή δὲ δευτέρων ἔχει περιφέρειαν 16 χιλ. καὶ πλάτος μέγιστον

91/2 χιλ. ἀμφότεραι δὲ συγκρινούσαι διὰ τελμάτων ἐκβάλλουσι εἰς τὸν Ἀγελάον.

Ἡ γώνια ἡ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Εὔηρου μέρης τῆς Φιλόποινος καὶ Φωκίδος, καλύπτεται ὑπὸ προδότων ὄρειν τῶν ἀναπτυσσομένων ἐν Β. πρὸς Ν. κλιμακηρῶν καὶ ἡ βλάστησις ἐν τῷ ὑπεριστρήματι τούτῳ εἴναι σθενής καὶ ποταροδική. Η Αιτωλίας ἐν τῷ αὐτῷ εἴη γάρ εἰς ἄγρες, τὸ δὲ κατέλιπτον αὐτῆς διαιρέσιμα εἴναι τὸ περιτάξις λίμναις. Ενταῦθα οἱ Αιτωλοὶ σπειρουσι κριθήν, σίτον, ἀράβοσιτον, σπρικήν, ἐλατον καπνὸν καὶ καλλιεργοῦσι τὴν ἔμπειλαν καὶ πλεισταὶ ὀπωροφόρας δένδρα. Οὐχ ἡτον θαυμασίως ἀκαράσιαν ὄστον, τὸ δέσποινα καὶ τὸ ἔμπειλον ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Εὔηρου, ὅπου καὶ νοοῦται εἶναι ἔξερισται, εἰότα τὸ ὅδωρ εἴναι σφραγίδων.

123. Ιστορικὴ ἀποθήσις. — Ἀρχαίστατα κατοικοὶ τῆς Ἀκαρνανίας ἦσαν οἱ Κουρῆτες, ἐν τῶν δύο πόλεσιν καὶ ἡ χώρα Κουρῆτας ἐκτάσιτος. Βραχὺτερον κατά την παραδόσιον ὁ νόös τοῦ Ἀργείου Ἀμφικράτεων καὶ τῆς Ἐριζούλης Ἀλκμένων, φονεύσας τὸν μητέρα του, τῷος μετὰ πολλῶν ἀλλαγῶν Ἀργείων καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀγελάου χώραν. Οἱ Ἀλκμέναι ἔσχεν οὐνὸν τὸν Ἀκαρνανοῦς, εἴτε καὶ τὴν ἡράκλειον Κουρῆτας ἐπωνυμάσθη Ἀκαρναῖος. Ἄλλοι δύο ἀκαράσιοι τοῦ Αιτωλοῦ, οἱ λαοὶ οὗτοι, ὡς εἴπουσεν, κατὰ τοὺς κρήνους τῆς ἀκανθῆς τῆς Ἐλλάδος διέμειναν ἐν ἀραιεῖσι κατὰ τὸν Πελοπόννησον ὅδωις πόλεμον ἡγαγάσθησαν καὶ κύριοι νὰ λαβῶσι μέρος, καὶ οἱ μὲν Ἀράκουνθοι συνεπέχουσαν μὲτού μέρους τῶν Αθηναίων, οἱ δὲ Αιτωλοὶ συνεμήχανον μετὰ τῶν Ακαδέποντον. Οἱ Αιτωλοὶ δύος ἀνεφάντων ιδίων ἐπὶ τῶν Μακεδονῶν χρόνων. Ἀπετέλουν τότε Συμπολιτεῖσιν, ητὶς προστάτος οἱ σιραργόρες, οἱ πταρφόροι καὶ οἱ γραμματεῖς, ἐκλεγμένοι κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν ἐντιτροπώπων τῆς Συμπολίτεως. Τηπῆρη προσέστη καὶ ἀνέτειν τοις διαβούλοις τῶν Αιτωλῶν, τὸ καλούμενον Παναιτωλικὸν συνέργετο πανηγυριῶν ὃς Θέρμηρ (τῆς Αιτωλίας); ίνα συνεσθῇ περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων τῆς Συμπολίτεως.

Δυστυχῶς ἡ Αιτωλικὴ Συμπολίτεια ἐπελιτεύθη πρότοτε κακῶς διὰ τὴν Ἐλλάδα, γενομένη ὀργανων τῶν Μακεδονῶν. Μετὰ τὸν θαυματὸν τοῦ

εἰκετοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκαρνανίας διὰ τοῦ Ἀγελάου ποταμοῦ, ἐκάλεστο πρότερον Κουρῆται, μετωνομάσθη δὲ Αιτωλοί εἰς τὸν νιόν τοῦ Ἐνδυμάτους Αιτωλοῖς, οἵτις φεύγων εἶς Ἡλίδος δι' ἄποκυντινος φόνον ἤλθε μετὰ πολλῶν ζηλῶν καὶ ἐγκατεστάθη, ἐν τῇ γῷρᾳ ταῦτῃ.

Καὶ οἱ Αιτωλοὶ κατέφουσιν κατέκαρπας, ὡνὴ ἀξιολόγωτες καὶ ἡσαν ἡ Καλύβων καὶ ἡ Πλευρών, ἀμφότεραι ἐπὶ τῷ Εὔηρῳ καὶ ζηλαι. Καὶ ἐμέμφοντο μὲν τοῦ Αιτωλοῦ: ἐπὶ σπαστούς κριθήν, σίτον, ἀράβοσιτον, σπρικήν, ἐλατον καπνὸν καὶ καλλιεργοῦσι τὴν ἔμπειλαν καὶ πλεισταὶ ὀπωροφόρας δένδρα. Οὐχ ἡτον θαυμασίως ἀκαράσιαν ὄστον, τὸ δέσποινα καὶ τὸ ἔμπειλον εἴναι σφραγίδων.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον οἱ Αιτωλοὶ καὶ οἱ Ακαρναῖοι ἤσαν ἀφανεῖς καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς λουπίας Ελλάδος ἤρχοντο ἡσαν δύως εὐτοι πρὸς ἀλλήλους ἀσπανδον ἐγέρθοι καὶ εὐρίσκοντο σφραγίδον ἐντιτροπώπων ἐφωμένον πρὸς τοῦ Αιτωλοῦ. Ἀμφοτεροὶ οἱ λαοὶ οὗτοι, ὡς εἴπουσεν, κατὰ τοὺς κρήνους τῆς ἀκανθῆς τῆς Ελλάδος διέμειναν ἐν ἀραιεῖσι κατὰ τὸν Πελοπόννησον. Βραχὺτερον δέ τοις διέλαστον οὐκέτι τὸν Πελοπόννησον ὅδωις πόλεμον ἡγαγάσθησαν καὶ κύριοι νὰ λαβῶσι μέρος, καὶ οἱ μὲν Αράκουνθοι συνεπέχουσαν μὲτού μέρους τῶν Αθηναίων, οἱ δὲ Αιτωλοὶ συνεμήχανον μετὰ τῶν Ακαδέποντον. Οἱ Αιτωλοὶ δύος ἀνεφάντων ιδίων ἐπὶ τῶν Μακεδονῶν χρόνων. Απετέλουν τότε Συμπολιτεῖσιν, ητὶς προστάτος οἱ σιραργόρες, οἱ πταρφόροι καὶ οἱ γραμματεῖς, ἐκλεγμένοι κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν ἐντιτροπώπων τῆς Συμπολίτεως. Τηπῆρη προσέστη καὶ ἀνέτειν τοις διαβούλοις τῶν Αιτωλῶν, τὸ καλούμενον Παναιτωλικὸν συνέργετο πανηγυριῶν ὃς Θέρμηρ (τῆς Αιτωλίας); ίνα συνεσθῇ περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων τῆς Συμπολίτεως.

Μ. Αλεξάνδρου οι Αίτωλοι μετέσχουν τού Αρχαιοκρατικού πολέμου και άπέργουν σαν έκ της γέρες των τόν Κράτερον και τὸν Ἀντίπατρον, ἐλάχιστα παθούντες ἐκ τούτου δὲ ψήλορρονήσκινται διενέθησαν γὰρ ὑποτάξων πᾶσχον τὴν Ἐλλασίαν ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀνε γκίτισαν αὐτούς ή πατροπατράζατο; ἔρχονται καὶ ἡ ἄνδρες τῶν Ἀκρωτηρίων. Ἔπει τῷ Πομποκοριταῖς ἡ Ἀκρωναΐς συνεγνωμένη μετὰ τῆς Ἡπειρου, ἡ δὲ Αίτωλις μετὰ τῆς Ἀγαθίας.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους γράφους ἐπί τουραρκοτάξις ἡ Ἀκρωναΐς καὶ οἱ Αίτωλοι ἀπέθησαν αἱ κυριώταται ἔρχονται τὸν ἀρματωλῶν καὶ κλερτῶν. Ἡ Ἀκρωναΐς μάλιστα ἀντέταξεν ἀποσομάρχοντον ἀντίστασιν πόρος τοὺς Τούρους καὶ παρέσχεν εἰς τὴν Ἐλλαδίαν τοὺς ἥρωικοτάξους καὶ μηχιμωτάτους ἀρματωλούς, οἷοι ἦσαν οἱ Γριζίνοι, οἱ Σταθεί, οἱ Μπουκουΐστας, οἱ Κατσαντώνης καὶ πλεῖστοι ἔλλοι.

124. **Βίος καὶ χαρακτήρ τῶν κατοίκων.**—Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀκρωναΐς καὶ ιδίως τοὶ Βάλτοι μετέβρυτον τὸ μέρον τῶν δρυσελλάνων. Τὰ παλιύτατα τοῦτα βαλκνίδια καταπιπούσται τὸ φύνοντων απὸ τῶν κλάδων αὐτῶν, οἱ δὲ γραιοί πορεύονται τότε πανδύονται εἰς τὸ δάσος καὶ συγκομιζούσι τὸν καρπόν, τὸν δόπιον κατάγουσιν εἰς τὴν παραλίαν, ἔνθα προσέργυγοται οἱ ἕμποροι. Ὁ ἔντυπος ἡ Ἀκρωναΐς, διπλεῖς ὀδενῶν πράγματος ἐπιμένει τὸν πολὺ, διποτὸν βίου ἀπράγματος καὶ ἀνεξηρῆτος; αποκομιδεῖ εἰς τῆς πολιτείας την τούτην τὸν πόρον, διποτὸν αὐτούς τους παντούτων, διποτὸν ἀνηγκαστούντων εἰς αὐτὸν διὰ τὴν συντρήψην του. Πελλοὶ τῶν γοργικῶν τοὺς Βάλτους λόγων ἐπιμένεινται εἰς τοὺς μηροὺς τῶν δασῶν, ἔνθα κεντούστοις σπαράζονται εἰς τὰς πυκνὰς λόγους ηἱ ἀποτοπομονών γηράδων αἱ πεντερήι καλλιδένι σύντονα, μόνον δὲ αὐτοῖς γνώσκουσι τὴν πρὸς αὐτὰς ἄπορον.

Οἱ καὶ ἡμές Αίτωλοι, ὡς καὶ οἱ Ἀκρωναΐς, εἰς ἀνδρες ριμπλέσι καὶ ἐπικηρυγματιγένειοι καὶ ἔπιστοι πρὸς τὸν σταυτοτάξιον καὶ ποιμένιον καὶ βίον. Καὶ εἰς τὰς δὲ τὰ εὔφορα μέρη τῆς Αίτωλίας, ἔνθα μικρὰ περιστήσις τῆς ἀμπέλου ὅμιτες τὸν γεωργὸν δοῦλοιστατα, διὸ Αίτωλος ἀρχεῖται τὴν καλλιέργειαν αὐτῆς εἰς τὸν τῶν Ιονίων νήσους μισθωτούν, εἰναι ἀναζήτει εἰς τὸ δέρη μετὰ τοῦ πομπούντος ἡ κατατογῆ εἰς τὸν ἔμβολον στρεπτούν, οὐντισι οἱ κράτοστοι εὗζωνται εἰς οἱ Αίτωλοι καὶ οἱ Ἀκρωναΐς. Ἀλλ' ἐννέα ώρεστον ἀκόμη εἰς τὴν πολιτείαν τὰς ἀνδρεῖς τοῦ Λαζαρίου τοῦ Καρπενήσιον μετέβησαν τὸν πόλεμον τοῦ Ηπειρου, καὶ τὸν πόλεμον τοῦ Αιγαίου πολεμούσαν καὶ νίκην τοῦ Μάρκου Μπάτσαν τοῦ Ηπειρου, καὶ τὸν Κυριακούλη Μεριδουμάλη, τοῦ ἐκ Βυρτεμβέργη φιλέλλοντος πράττογον Νόρμου καὶ τὸ πάρος ὁ περικλεῖον τὴν καρδίαν τοῦ μεγάλου φιλέλλοντος καὶ ποιητοῦ λόρδου Βόρηνος. Ἐν αὐτῷ προσέπι οἴνε τεθυμάμενη ἡ καρδία τοῦ ἀνεμήστου καὶ ἔργο πολιτικοῦ καὶ ἡγέτος ἡ Επανεινῶν Δελτηγράχη.

γερμανῶν, δι' ὃν διέρχονται τὰ θαλάσσια δεύτερα οἳ τὸν ἔνος εἰς τὸ ἄλλο μέρος καὶ καὶ οἱ ἰχθύες τῶν ιχθυοτροφείων, ἐκτίνεται τὸ καλούμενον Περίμον, κατάφυτον δὲ ἔλαττον καὶ ἀλλοι ἀειφάλλον δένδρον. Ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ Ἡρώου ύψοδοτε πολιάνδρους ὥδεισεῖς, περικλεῖον τὰ ὄστα τῶν κατά τὸν ἔνδοξον πόστον τοῦ Μετωπογόνου πεσόντος Εὐλάρην καὶ φιλέλληνον. Ἐν τῷ ἡδών πούτον ἀνέσυστο καὶ τοῖς ἀπό τοῦ Μάρκου Μπάτσαν τοῦ Ηπειρου, καὶ τοῦ Κυριακούλη Μεριδουμάλη, τοῦ ἐκ Βυρτεμβέργη φιλέλλοντος πράττογον Νόρμου καὶ τὸ πάρος ὁ περικλεῖον τὴν καρδίαν τοῦ μεγάλου φιλέλλοντος καὶ ποιητοῦ λόρδου Βόρηνος. Ἐν αὐτῷ προσέπι οἴνε τεθυμάμενη ἡ καρδία τοῦ ἀνεμήστου καὶ ἔργο πολιτικοῦ καὶ ἡγέτος ἡ Επανεινῶν Δελτηγράχη.

ΝΟΜΟΣ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ

126. **Φυσικὴ ἀποικίη.**—Ἡ Εὐρυτανία κατίται πρὸς τὰ ΒΑ τῆς Αίτωλίας, εἰς χώρας ὄρεων καὶ τραχεῖται καὶ κακήν πετεῖται ὑπὸ πικονιάτων ἕποσιν. Ἡ βιάστησις ἐν αὐτῇ ἐλλείπει· μόνον δὲ εἰς τὸ μηρὺ τῆς τοῦ Μετωπογόνου δὲν είναι ἀρχινόν πολίς, ἀλλὰ τὸ δύσμα τοῦ Μετωπογόνου ἀπρηνατισθήτη λίθιον κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τοῦ 1821. Κατ' αὐτὸν τὸ Μετόλι ὀπήστε τὸ περιοχόν τῆς δυτικῆς Ἐλλάδος περιέγειται ἡ πόλις αὐτῆς τὰς καταπορείας καὶ πλήρεις στεγανώμον καὶ δάκουσιν τῆς γεωτέρης Ἐλλήστροποις σελίδες. Ἡ ἡρώινας δινιστάσια τοῦ Μετωπογόνου κατὰ τὸν β'. πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Κουκουζή καὶ τοῦ Ἱεράρχη καὶ ἡ ἥρωικη φέρει πτώσης αὐτοῦ ἔκκινος τὸν θυμασιωτόν πάντων τῶν λιπαρῶν τῆς Εὐρυτανίας. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν κατοίκων (10 Ἀπριλίου 1826) ἡ πόλις διαμοιράσθη ἐξ ἐρεπόντων τῆς Ἐλλάδος διαδοθεῖσας τὸ ιστερικὸν Μετωπογόνιον ἥρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ ὅλιγον αὐτὸν διάγον καὶ νῦν εἶναι ἡ πρότις πόλις τῆς Δ. Ελλάδος. Τὸ ἐγκυρώντας ἐπόπειραν αὐτὸῦ συνίσταται ἐκ παντοπλῶν ὑφασμάτων, κατειργασμένων δεσμάτων, σπισίων, βύζματων, σταριδών, σίνου, βαζαλλιδίων, λύσων καὶ μεγάλης ποτόστητος αὐγοτερπάρησθαις καὶ ἱγμονίας τεταρχεύμενων, τοῦ κυριωτέστον πλούτου τοῦ τέτονος ὡς ἐπὶ τῶν πολιτηρίων ἐν αὐτῷ ἴγμοντος τροφού.

Μεταξὺ τῶν δημοσίων ἔργων ἔξισιν μερίσιαι εἴναι ἡ ἐπικήλαστος ἀμάξιτος ὁδός, ητίς ἐκτίνεται ἐπὶ 1 1/2 ὀρῶντας τὴν τεγεννήσιον θεραπείαν οὐλάσσεται διὰ μέσου τῶν ἴγμοντος καὶ ἀπολύτης διὰ ἔξισιν ἀπόβαθρος εἰς τὸν Τουρλίδην, διευκολύνοντα σύντονα τὴν διάλεστας συγκονιώναν, ητίς πάντοτε μέν, μάλιστα δὲ ἵων κειμονίων, εἰναι δυστερής καὶ ἐπικίνδυνος. Κατὰ διατάξητα η μαρκᾶ αὐτῆς ὁδὸς διακόπτεται ὑπὸ καλίνων

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

128. **Φυσικὴ ἀποικίη.**—Ἡ Θεσσαλία πρὸς Β. γραμμέταις ἀπὸ τῆς Μακεδονίας διὰ τοῦ Ολύμπου καὶ τῶν Καμβούνίων ὄρεων, πρὸς Δ. γω-

ρίζεται από την; Ήπειρον διὰ τῆς Πίνδου, πρὸς Ν. χωρίζεται ἀπὸ τῆς Φιλιάτιδος; διὰ τῆς 'Ορμού καὶ πρὸς Α. περιβλέπεται ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μέχρι τοῦ δυτικοῦ καθήκοντος ἡ 'Οσσα καὶ τὸ Πήλιον. Οὕτω η Θεσσαλία περιβάλλομένη ὑπὸ ὅρεών πεποτεῖται ἀπέρχοντας πεδιάδα, τὴν εὐρυτάτην καὶ πλουσιωτάτην τῆς 'Ελλασίδος. Τὰ δηρὶ τα περιβάλλοντας αὐτὴν συνεργάμμενα ἀποτελοῦσι τρόπου τινὰ φυσικὸν φρούριον, ὑπὲρ διανοιῶντας πρὸς Α. μεταξὺ 'Ολύμπου καὶ 'Οσσας καὶ συγκρατεῖται τὴν ὁρίζοντας καὶ θετικήν κοιλάδας τῶν Τεμπών, περὶ δὲ εἴπομεν ἐν σει. 23.

'Αποτελεῖ η Θεσσαλίη λεκάνην πρὸς ἀνημηρεύτων χρόνων ἐκείνη πετεῖται ὑπάτων, ἔπειτας διεπελέουν βραχίονας καὶ εὐρυτάτην λίμνην. Τὰ δύοτα τεῦχα ἐν τῇ παρελεύσει τῶν οἰκίων διὰ τῆς διαβρωτικῆς των ἐνεργείας ἡδυνθήσανται νὰ διανοίξωσι ταῖς κοιλάδας ταῦτην τῶν Τεμπών, διὰ τῆς ἔργων την εἰς τὸ Αἰγαίον πέλαγος, οὕτω δὲ ἐπιχρυσισθήη η Θεσσαλικὴ πεδιάς, νηδιαρέει δὲ μέγις ποταμός Πηνείος (μητρὸς 125 μ.).

'Ο Πηνείος πηγάδων ἔν της Πίνδου δέιπει πρὸς Α. δεγόμενος ἐπιτέρῳ γεννητοῖς πολλοῖς παραποτάμοις, τὸν Τιτανόποιον (νῦν Ερημό), τὸν Εὐπέτην (νῦν Τσαϊράπ), τὸν Ἀπίστανόν (νῦν Φερσαλίτικον), τὸν Πάριμον (νῦν Βλιστόρην), τὸν Ληθαίον (νῦν Τρικαλινόν) καὶ τὸν Κουράλιον (νῦν Νεοχωρίτικον), διέρχεται διὰ τῆς Αρχίστορης, εἰσέρχεται τέλος εἰς τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπών καὶ χύνεται εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

'Ἐν Θεσσαλίᾳ λυγάζοντα δύοτα εἶναι τὸ μέγις ἔλος τοῦ Αμνοίου (νῦν Κορτικί) εἰς τὸν ΒΑ. μυρχὸν τῆς ἀντικῆς πεδιάδος δη σερέον ἀπεξερχεμένη λίμνη Νασσωνίς (νῦν Μακρόνης λίμνη) εἰς τὸ Α. ἔπειτας Νατίως ταῦτης ἡ Βοιβήτης (ν. Κάρλα) ἡ Σινιάς (ν. Δαουκιλή) εἰς τὸν ΝΔ. μυρχὸν τῆς χώρας καὶ ἡ Ασκονήρις (νῦν Νεζερός) εἰς τὸν ΒΑ. μυρχὸν ἐπὶ τοῦ κάτω 'Ολύμπου.

'Η Νασσωνίς μετὰ τῆς Βοιβήτης συνέται διὰ τεχνητῆς διώρυχου, 'Ασκράμια καλουμένης. 'Οταν τὰ δύοτα τῆς Βοιβήτης ὑπερεκχειλίζωσι ἐκ τῶν

διαφόρων ἔριθρων, ἀποτελεῖ τὸν παρακειμένον ὄρειν μερῶν, γύνονται διὰ τοῦ 'Ασκράμιον εἰς τὴν Νεστονίδα καὶ ἐπειταῖται εἰς τὸν Πηνείον.

'Η Θεσσαλία καὶ ἐπὶ τῇ ἀρχικότητι καὶ νῦν εἶναι κάρων ἐνδιαφεύγεται καὶ πλουσιωτάτην τὸ γένομόν δὲ αὐτῆς ὀρείζεται κυρίως εἰς τὴν εκθύσην τῆς Ιλίου, ἢν ἀρέψει τὸ πολλάκις ἴκεντίλιον Πηνείου. Περιήρχε δὲ η Θεσσαλία τὸ ζήνθον σιτηρᾶς, ἐπειδὲ σύκα, καπνός, μέλιτα, κάστανα, διάνοια, κακτοί. 'Απ' μάλιστας δὲ ὑδροπηγῶν ἔργων κατανοθεῖσαν οἱ δοῦλοι τῶν ποταμῶν, αἰτιεῖς πολλάκις παραποτάμοι καὶ κατατρέψουσι μεγάλας ἔκπασίες γῆς, παραγοντή τῆς Θεσσαλίας. Ήδη καὶ ἔργη σημαντικῶν. Αἱ ἐπὶ τῷ ἑσσωτερικῷ πεδιάδες οὐ μόνον διὰ τὴν γεωργίαν, αλλὰ καὶ διὰ τὴν σπηλαιοτοπίαν εἰναι καταληλότατα, ἐφημίζονται δὲ πρὸ ταυτοῦ ἐν τῇ ἀρχικότητι οἱ Θεσσαλοί ιπποι.

Καὶ τὸ ἐμπόριον ἐπίσης ἀκμάζει ἐν Θεσσαλίᾳ ἡδη. Κατὰ τὸν ζερκοτάτου γέροντος οἱ Μανύα (στόλιον φύλου) ακτηγόντες τὰ περὶ τὸν Ηγειοτητικὸν περικλίνον μέρη ἥσκουν μέγις ἐπόρους ἐπὶ τῇ Ιολίου δὲ ζήλως εξέλικουσι εἰς τὴν οἰνοπατέα γύρων τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ Αργώ.

129. **Ιστορικὴ ἀποψίς.** — Ταῦτα καλείται δὲ γῆρας η ἀπειπούσην ἀπὸ τῆς 'Ορμού μέρη τοῦ Ολύμπου καὶ τῶν Κερδουνίων καὶ ἐπὶ τῆς Ηλείου μέρη τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ ποιοῦ καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. 'Ἐν τῇ ἀρχικότητι δύως η Θεσσαλία ἐξετείνεται πρὸς Ν. μέρη τῆς Οἰκους καὶ τοῦ Μαλικανοῦ κόλπου.

'Ἐν τοῖς ἀρχικοτάτοις γρόνοις τῆς Θεσσαλίας κατακόπαντας ἀναρριχοῦσι λειτούργοι, Πελαστί, Διοίεις (Βοιωτο-Μαγνήσι), Αγκαίη, Μάγνητες, Περραΐσθι, Δολοπότες.

'Ἐν τοῖς μετὰ τὰ Τεωκάνα γρόνοις οἱ Θεσσαλοί, οἵτινες πρότερον κατώκουν ἐν Θεσπρωτίκῃ τῆς 'Ηπείρου, εἰσερχόντες τὴν Πίνενον κατελάσθιν τὴν ὑπὸ τοῦ Πηνείου ἐισρρεμένην πλουτίαν καὶ εὔροις γιώρων, ἥτις ἐκ τοῦ ὀλύμπιας καὶ διάνοιας ὠντική θεσσαλίδης. 'Ἐν τῷ παλαιῶν κατοίκων οἱ μεν

Βοιωτοί (Αλόεις) καὶ οἱ Δωριεῖς ἐπειπόντας πρὸς Ν. νέας κατοικίας, ξέλοι δὲ ἀπεγχώρησαν εἰς τὰ ὄρεα μέρη καὶ ξέλλοι οἰκετήθησαν εἰς τοὺς κατακτητὰς γε δύμενοι εἰλωτες (πεντάσται).

Σύμπαστα η Θεσσαλία παριστάται ως γάρως, ἐν δὲ ἐγεννήθησαν καὶ κατόπιν πολλοὶ θεοί. 'Ἐπι τοῦ Οἰλύμπου κατάκοπου οἱ 12 μεγάλοι θεοί, οἱ καλούμενοι 'Οιλύμπιοι. Εἰς τὰ Τεύπη μετέβη οἱ Αττάλωνται κακηριστήι εἰς τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Πύθωνος, ἐπειδὲ ἐνεῦρε τὴν δάρωην, ἢν ἔφερεν εἰς τοὺς Δελφούς. Ήπερ τὰς οὐραῖς τοῦ 'Αρμφρασοῦ (ποτ., τῆς Θεσσαλ.) έθεσαν δὲ Απόλλων τὰ πόνια τοῦ Λαρήπτου.

'Ἐν Τρίπολη ἐγεννήθη οἱ 'Αστεληπίοι, μέσοι τοῦ Αττάλωντο. 'Ἐπι τοῦ Ηλίου κατφύγει οἱ Χειρών Κένταυρος καὶ ἐπὶ τῷ σπήλαιο καύτου ἐπειλέσθησαν οἱ γαγοὶ τοῦ Παύλεωντος καὶ τῆς Θείδος.

Οι Θεσσαλοί διαχειρίσαντες τὴν χώραν ἐνεβρώνων κάτιντας ἀριστοκρατοῦσι. Μεγάλα δὲ καὶ οἰνοπατέα γένη ήσον οἱ Αλενάδαι ἐν Λαζησί καὶ οἱ Σκοπάδαι ἐν Κρεβατί, οὔτες ξενού εἰς βραστικὴ λαμπρότητα.

'Ἐπι τῶν ιστοκών γρόνων οἱ θεσσαλοί παρουσιάζεται διηγημένη εἰς τέσσαρας Τετράδας: Τὴν 'Εσσανιώπεια πρὸς ΒΑ. καὶ Δ. τὴν Ηλειγμώνια πρὸς τὸ ΒΑ. μέρος δὲ μερισθῆται πεντάστας τὴν Θεσσαλιώπεια πρὸς τὸ ΝΔ. μέρος καὶ τὸν Φιδιώπεια πρὸς τὰ Ν. καὶ ΝΑ. περὶ τὴν 'Οθρυν καὶ τὸ Ηγειοτητικὸν κόλπον.

Εἰς τὰ Τετράδας ταῦτα δὲν περιελαμβάνεται καὶ υπὸ τῶν Δολιόπων καὶ τῶν Μαχρήτων κατοίκων γάρων (Δολοπόται καὶ Μαχρήτες), διότι κατετήρησαν ποιῶν τὰν ἀνέκρητοιν.

Αἱ διάφοροι πόλεις τῆς Θεσσαλίας: ίσινθερώματα, οἱ εἰπομένοις, θεριστοκρατοῦσι. Μόνον παρούσιοι καὶ ἐν καρδιᾷ ίδιοι: πολέμους εὐέπακουεν ἐν ταῖς κανέρνητην ὄλης τῆς γήρας, διστασίστο. Ταῦδε καὶ διάτοις φάνεται ὅτι εξέλεγετο ἐν τοῦ γένους τῶν 'Αλευκάδων μέρχοις ὅτου τὸ Ιάδων οἱ Φερδοίς κατέστησε τὸ ζεύπιον τοῦτο μανιμόνιον εἰς ἐκαντόνιον εἰς τοὺς διελάδους τούς.

Αἱ ἔριτρες τῶν Θεσσαλῶν πρὸς ἀλλήλους: ἐξησθέντων τὴν γήραν, ὃ δὲ βραστεῖνες τὰς Μακεδονίκας Φιλιππούς

ό Β' εύρων εύκαιριαν κατέλαβεν ἀπασχον τὴν Θεσσαλίαν καὶ προεῖδην εἰς νέαν πολιτικὴν διάσιρεν αὐτῆς ἀντικατεστῶσε; τὰς Τετράδες; διὰ Τετραρχῶν, εἰς τὰς ὥποις εἰς ὕψιστους ἄρχοντας εἴπιστον ὑπαδοὺς του· Ὅγε τοὺς Μακεδόνας ἔμεινεν ἡ Θεσσαλία μέχρι τοῦ 197 π. Χ. ὅτε περιῆλθεν εἰς τὴν ἔξουσιαν τῶν Ρωμαίων, ἡ τητάθεντος ὑπὸ αὐτῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου Ε'. Επί τῶν Βαζαντιῶν χρόνων ἡ Θεσσαλία ἔπειθε δεύτερης καταστροφᾶς ὑπὸ τῶν εἰς κύτταν διασοργιών εἰσβαλόντων Γότθων. Οὖντων, Σλάκων, Βουλγάρων. Κατὰ δὲ τὸν Β'. κιῶν μ. Χ. κατέλυσαν τὴν χώραν ταῦτην αἱ ὄρδεις τῶν Βλάχων, ὅθεν καὶ ἐπὶ μακρῷ χρόνῳ ἡ Θεσσαλία ἦτορ γνωστὴ ὑπὸ τὸ δῖνον Μεγαλοβλαχαῖ. Τέλος περιῆλθεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Τούρκων, ὑπὸ τοὺς ὥποις μὲν ὅμης τὰς ἐπικαταστάσεις ἔμεινεν μέχρι τοῦ 1881, ὅτε παρεγωρήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέγιστου μέρους αὐτῆς διὰ τὰ συνθῆκτα τοῦ Βερολίνειου Συνδέσμου.

130. **Βίος καὶ χαρακτῆρας τῶν κατοκινῶν.** — Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀρχαρχῶν Θεσσαλῶν δὲν διδύσουσιν εὐφημίας οἱ συγγραφεῖς. Οἱ μὲν ἄνδρες ἐλένονται διὰ τὴν ἀπίστοι καὶ ἔκδοτοι εἰς τὰς ὑλικὰς ἴδιας, αἱ δὲ γυναῖκες μάγνησαι. Οἱ Πατέραι δὲν διατηροῦνται. Κατόπιν λέγεται περὶ Θεσσαλῶν ἀκεῖ δὲ πλειστὴ ἀνάτοιξις καὶ ἀκολασίας· τὴν. Καὶ δὲ Σενοφῶν λέγει δὲιοφεν τοῖς Θεσσαλοῖς ἀνομίᾳ μᾶλλον ἢ διακοπῇ την ἔχοντας.

Ἐπειδὴ οὐδὲν τοῦ Θεσσαλοῦ δὲν ἐποιεῖν θητῶν καλῶς. Αὐτοὶ οἱ Ἀλεύαται, οὓς λέγει οἱ Ἡρόδοτος, πένθαντο πρόσθεις εἰς Περσίαν πασχεῖν τοῦ Θερέπην νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τὴς Ἑλλάδος δὲ δὲ κατόπιν ὁ Σερῆνης επειγόντη τὴν μαγεῖλην ἐκείνην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκπατεῖν, οἱ Θεσσαλοὶ ἐτρύθησαν μὲν τὸ μέρος αὐτοῦ. Καὶ δὲ μέγις ἔπειτα Δημοσθένειος κακίζει τοὺς Θεσσαλούς.

Τὰ γένη, ἄτινας ἔργοις εἰς τὰς διαρρόους πόλεις, ἔκον μετὰ βασιλικῆς λαμπρότητος, οἱ δὲ λοιποὶ κάτοικοι ἡράρδονται εἰς τὴν καταλέγενται τὴν γῆς καὶ μάλιστας οἱ πεντέται. Εν τοῖς πολέμοις οἱ Θεσσαλοὶ διεκρίθησαν ὡς ἵπποις· τὸ πιπίκων κύττων ἦτο τὸ ἄριστον τῆς Ἑλλάδος. Επὶ τῶν προτετοικῶν χρόνων διεκρίθησαν, ὡς εἰπομένη, εἰς τὸ κατὰ θύλασσαν ἐμπόρους οἱ Μινωῖ, οἱ παρὰ τὰ παράλια τοῦ Παγασητικοῦ καλπού σίκουσσε. Οἱ νεατεροὶ διοί Θεσσαλοὶ εἶναι λόγος φιλότονος, φιλότιμος καὶ φιλόπατρις. Ἀσχολοῦνται μετ'

ἐπιμελεῖσας εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς πλουτίσας χώρας τοῦ, ἀλλὰ καὶ ξωρὸν ἐμπόρων τοῦ πακοῦσσιν εἰς τὰς τρεῖς ίδιας μεγάλας πόλεις· Βόλον, Λάρισαν καὶ Τρίκαλα.

131. Πολιτικὴ διάρεσις τῆς Θεσσαλίας. — Η Θεσσαλία πολιτικῶν: διαχίσται εἰς τέσσαρας νομούς: 1) τῆς Μαγνησίας; 2) τῆς Λαρισίας; 3) τῶν Τρικαλῶν καὶ 4) τῆς Καρδίτσας.

ΝΟΜΟΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

132. Φυσικὴ ἀποψίς. — Έν τῇ ἀρχικότερη Μαγνησίαν εκτάλειτο τὸ συντολικώτατον τῆς Θεσσαλίας μέρος, τὸ περιλαμβάνον τὴν περιοχὴν τῆς Οστρηῆς καὶ τοῦ Ὄλυμπου καὶ τὴν χερσόνησον, ἡτοι σχηματίζεται ὑπὸ τῆς Επικράτειας τὸ διάστημα τῶν τετραειδῶν οὔπλου τοῦ Ηπείρου. Τοῦτο τὴν δεξιὰν ὄρην τοῦ χειμάρρου τημῆται ἀποτελέστας καὶ λιαν σπουδαῖος ὑπὸ στρατιωτικῶν καὶ ἐποτικινῶν ἔποψιν. Η πόλις ἀποτελεῖται εἰς δύο τμημάτων, γωμένων διὰ τῆς ευρείας κοιτίσης γεωμετρίας παραγόντος ἐπὸ τοῦ Ηπείρου. Ταῦτα τὴν δεξιὰν ὄρην τοῦ χειμάρρου τημῆται ἀποτελέστηκε τὸ Κάστρο, κατεδαφισθὲν τοῦ 1891, καὶ τὰ ἔκτος αυτοῦ «Παλῆ Μαγαλεῖ», τοῦ δέ προς τὴν ἀντετέραν ὄρην τημῆται ἀποτελεῖται ἡ νέα πόλις, η οἵτινες κατὰ μῆκος τῆς παραλίας. Η νέα πόλις εἶναι κλασικὸς ἐρυθρομηλός, ἀνετυχηγός δὲ ἰδίως ἀπὸ τῆς προσταρήσεως τῆς Θεσσαλίας.

Ο πληθυσμὸς τοῦ Βόλου ἐντὸς ὀλίγων ἑταῖρων καταπληκτικῶν (ῦνος ἔγειτοι κατοίκοι 17.000 περίπολις. τῶν Μαγνήτων, ἡ Δημητράδης. Οἱ πλειστοὶ συνοικιστοῦν τῶν Μαγνήτων ἔκεινο τοῦ τῆς Ηγεμονίας εἰπεῖν εἰς τὴν Τρίκερην) πρὸς Δ. μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ Παγασητικοῦ καλπού· τὸ ἐπὶ τῷ μέσῳ τῆς χερσόνησου ταῦτη ὁρατότερον τοῦ Κατστρού. Τίσικον ἔπειτα κάποιον αὐτοῦ κειμένον ἐπινείου Τίσιων· τὸ δὲ βρέστιον ἀκρωτηρίου τοῦ Βόλου ἀπότελεται οἱ λιανίτιοι βράχοι καὶ ἔγκαττεστάθμησαν ἐν αὐτῇ δὲ διάκρινον τοῦ Βόλου ἀνέργετα εἰς 20 ἔκαπτον.

Ο Βόλος εἶναι ἔδρα τῆς Προνομιαύου Τριπόλεως Ήπειροθεσσαλίας, ἐν αὐτῇ δὲ ἐργάζονται πρόξενοι διάνοια τοῦ εὐρωπαϊκῶν Διαμέρου καὶ τῆς Τούρκων.

133. Ιστορικαὶ πόλεις. — Παγασαΐ πρὸς Δ. καὶ ἀντίκειν τὸ Κάστρο τοῦ Βόλου εἰς τῶν ἀκρων τοῦ πλευνάτοι ἀρισταῖον εὐέστικονται τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαρχῶν Παγασῶν, εἴς ὃν ὀνομάσθη καὶ ὁ καλπός Παγασητικούς. Αἱ Παγασαὶ πατέχουσσαν μετὰ τῶν Ιδρυτῶν τῆς Δημητρίδος, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν Ρωμαίων περιήδονται πάλιν εἰς νέαν ἀκρηγήν καὶ ἐχρησίμους ὡς ἐπένδυτον τῶν Φερέων.

Δημητράδης. — Η Δημητράδης ἡτοι ἀρχαὶ καὶ ὄχημα πόλις κτισθεῖται ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (οὗ εἰς ἔλασθε τὸ θύμα) τῷ 290 π. Χ. ἐπὶ τοῦ λόρου Γκορίστα (210 μ. ὅφ., 412 ὥρ. πρὸς Α., τοῦ Βόλου καὶ παρὰ τὸν Παγασητικὸν καλπού). Η Δημητράδης ἀναδειχθεῖται ὑπὸ τοῦ Δημητρίου ποστ, τῆς Μαγνησίας ἡκαπτούσης πόλης, ὡς ἐπὶ τῆς φυσικῆς δὲ θέσεως τῆς ἐθεορείτο πιπίκωτατη μετὰ τῆς Χαλκίδης καὶ τῆς Κορίνθου πρὸς ἐπικράτειαν τῆς Ἑλλάδος τῷ 898 μ. Χ. Συρριγναὶ εἰς Κέρτης ὄρη μεθύνεται ἐξεπολισθησαν καὶ κατέστησαν αὐτῆς.

Φεραί. — Αἱ Φεραὶ (ῦνος Βελεστίνην) πεδίον ἦτο ΝΑ. πέρας τοῦ Πελασγικοῦ πεδίου ἦτο πο-

κειμένην εἰς τὰς βαρείσις ὑπωρείς τεῦ ὄρους Σιταύλου ἐν Αυτίζι, καὶ τὴν Μαγνησίαν πρὸς Μαυδίριον ἐν Καρίσι, ἐν δὲ διῆλθε τὰ τείναταί του ἐπὸ Θεμιστοκλῆς καὶ ἐπέβανεν.

134. Η πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ. — Ο Βόλος, πόλις παράλιος, κειμένη εἰς τὸν παγκόν τοῦ Παγασητικοῦ καλπού, μία ἐκ τῶν ὀμριστέων πόλεων τῆς Ἐλλάδος. Καθὼν ἔκτην ἐξορίσταιεν δύο φράκτων οἰκοδομῶν. Ο λημῆ αὐτοῦ προστατεύομέν εἴη Β. καὶ Α. ὑπὸ τοῦ Πηλίου εἰνες αρχαρέστατος καὶ λιαν σπουδαῖος ὑπὸ στρατιωτικῶν καὶ ἐποτικινῶν ἔποψιν. Η πόλις ἀποτελεῖται εἰς δύο τμημάτων, γωμένων διὰ τῆς ευρείας κοιτίσης γεωμετρίας παραγόντος ἐπὸ τοῦ Ηπείρου. Ταῦτα τὴν δεξιὰν ὄρην τοῦ χειμάρρου τημῆται ἀποτελέστηκε τὸ Κάστρο, κατεδαφισθὲν τοῦ 1891, καὶ τὰ ἔκτος αυτοῦ «Παλῆ Μαγαλεῖ», τοῦ δέ προς τὴν ἀντετέραν ὄρην τημῆται ἀποτελεῖται ἡ νέα πόλις, η οἵτινες εἶναι κατὰ μῆκος τῆς παραλίας. Η νέα πόλις εἶναι κλασικὸς ἐρυθρομηλός, ἀνετυχηγός δὲ ἰδίως ἀπὸ τῆς προσταρήσεως τῆς Θεσσαλίας.

Ο πληθυσμὸς τοῦ Βόλου ἐντὸς ὀλίγων ἑταῖρων της Ήπειροθεσσαλίας (ῦνος ἔγειτοι κατοίκοι 17.000 περίπολις. τῶν Μαγνήτων, ἡ Δημητράδης. Οἱ πλειστοὶ συνοικιστοῦν τῶν Μαγνήτων ἔκεινο τοῦ Ηγεμονίας εἰπεῖν εἰς τὴν Τρίκερην) πρὸς Δ. μέχρι τοῦ Βόλου ἀνέργετα εἰς 20 ἔκαπτον.

Ο Βόλος εἶναι ἔδρα τῆς Προνομιαύου Τριπόλεως Ήπειροθεσσαλίας, ἐν αὐτῇ δὲ ἐργάζονται πρόξενοι διάνοια τοῦ εὐρωπαϊκῶν Διαμέρου καὶ τῆς Τούρκων. Ταῦτα τὴν δεξιὰν ὄρην τοῦ Βόλου ἀνέργετα εἰς 20 ἔκαπτον τοῦ Βόλου ἀνέργετα εἰς 20 ἔκαπτον.

135. Ιστορικαὶ πόλεις. — Παγασαΐ πρὸς Δ. καὶ ἀντίκειν τὸ Κάστρο τοῦ Βόλου εἰς τῶν ἀκρων τοῦ πλευνάτοι ἀρισταῖον εὐέστικονται τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαρχῶν Παγασῶν, εἴς ὃν ὀνομάσθη καὶ ὁ καλπός Παγασητικούς. Αἱ Παγασαὶ πατέχουσσαν μετὰ τῶν Ιδρυτῶν τῆς Δημητρίδος, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν Ρωμαίων περιήδονται πάλιν εἰς νέαν ἀκρηγήν καὶ ἐχρησίμους ὡς ἐπένδυτον τῶν Φερέων.

Δημητράδης. — Η Δημητράδης ἡτοι ἀρχαὶ καὶ ὄχημα πόλις κτισθεῖται ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (οὗ εἰς ἔλασθε τὸ θύμα) τῷ 290 π. Χ. ἐπὶ τοῦ λόρου Γκορίστα (210 μ. ὅφ., 412 ὥρ. πρὸς Α., τοῦ Βόλου καὶ παρὰ τὸν Παγασητικὸν καλπού). Η Δημητράδης ἀναδειχθεῖται ὑπὸ τοῦ Δημητρίου ποστ, τῆς Μαγνησίας ἡκαπτούσης πόλης, ὡς ἐπὶ τῆς φυσικῆς δὲ θέσεως τῆς ἐθεορείτο πιπίκωτατη μετὰ τῆς Χαλκίδης καὶ τῆς Κορίνθου πρὸς ἐπικράτειαν τῆς Ἑλλάδος τῷ 898 μ. Χ. Συρριγναὶ εἰς Κέρτης ὄρη μεθύνεται ἐξεπολισθησαν καὶ κατέστησαν αὐτῆς.

Φεραί. — Αἱ Φεραὶ (ῦνος Βελεστίνην) πεδίον ἦτο ΝΑ. πέρας τοῦ Πελασγικοῦ πεδίου ἦτο πο-

λις ἀρχαιοτάτη, κτισθέσαν υπό τοῦ μωκοῦ βυζαντίου Φέρητος, πατέρες τοῦ Ἀδρίανου, παρ' ὃ ἔθετον δὲ Ἀπόλλων (ιδε σελ. 37). Αἱ Φεριά Σῆρουσαν εἰς ἄκμην κατέ τὸν π. Χ. σώναν ἐπὶ τοῦ τυράννου Ἰάσονος, διὰς καταλύσαν τὸν ὀλιγαρχίαν ἐγένετο τύραννος ὁ Ἰάσων εγένετο ἵστηστος, καυνητάκες πάπας τας Θεσσαλικάς πόλεις καὶ κατώρθωσε γὰν ανακρυπή ταγδὲ τῶν Θεσσαλῶν. Διαβόθης τύραννος τοῦ Φερίων ὑπέρει παῖς καὶ ὁ Ἀλέξανδρος. Τῷ 352 κατέλαβε τὸν Φερίωνας πόλεις τοῦ Μακεδῶν καὶ τῷ 197 ὁ Ρωμαῖος Φλάγιμος.

Ἐν τοῖς μετεπέντε χρόνοις ἡ πόλις κῦτη περιῆλθεν εἰς ἀράνειν καὶ μάλις κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ηὗ σώνας μ. Χ. τὸ δύοντας τὸν προτεργάτη τὴν Ἑλλ. ἀλεύσεως Ῥήγη Φεριώνα κατέτησεν ἔνδον τὴν μικρὴν πόλιν, ηὗται νῦν καλεῖται Βελεστίνον.

ΝΟΜΟΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

Περὶ τῆς ιστορικῆς καὶ τῆς φυσικῆς ἀπόψεως τοῦ νομοῦ τούτου ἐγένετο λόγος ἀντωτέρῳ.

135. **“Πρωτεύουσα τοῦ” νομοῦ.** Ἡ Λάρισα, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς οὐρανοῦ τοῦ Πηγεοῦ ποταμοῦ ἐν μετόφ θυμυταῖς καὶ εὐφόροις πεδίοις.

Τὸ δυοῖς Λάρισας εἶναι πελαγηκὸν καὶ σημινὲν φύσιον· ἡ ἀκρόπολις, δὲ ὁ εὐρύς σπαστηὶ καὶ ἀλλογενὶς πελαγηκὸς θέστης, (ῶς Λάρισα εἴτε τῇ “Οστρη”, ἡ ἐν Φινιώτιδι· Κεραυνίᾳ· Λάρισα· κλπ.).

Κατὰ τοὺς μάθους ἡ Λάρισα ιδεύθη ὑπὸ τοῦ Λαρίσου, μέσον τοῦ Πελαγοῦ, ἢ ιστορικὴν δὲ ἐποχὴν κύτης ἀργεται απὸ τοῦ Ηὗ σώνα, ὡς ἔδοξε τὸν Ἀλεύσαν. Ἐπὶ τῷ Μηδικῶν ποταμοῦ ὑμίδοντες. Τῷ 329 κατέληθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, ὃς δὲ 197 ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Ἐπὶ τοῦ ἑπτακοσίου πολέμου μετὸν Πομπέου καὶ Καίσαρος ἡ Λάρισα ἐκρύψατο, ἀλλὰ τὸ πρώτον καὶ εἰς αὐτὴν κατέφυγεν ὁ Πομπέος ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φερίωνος (18 π. Χ.). Καὶ κατὰ τὸν μεσινίουν ἤκμασεν ἡ Λάρισα, ὃ δὲ Μ. Κονσταντίνους ἀνύψωσεν αὐτὴν εἰς μητρόπολιν, εἴδης ἐπηρέσιον τοῦ τε τοῦ γραφονοῦ 13 ἐπισκοποῦ. Ἐπὶ τῷ Βοιζηνῶν γρόνον ὑπέστη διερχόμενος δημόσιες ὑπὸ τῶν Ρόθηνων, τῶν Οὐνῶν καὶ τῶν μετέπειτα εἰσβιόντων Βούλγαρῶν καὶ Βλάχων. Κατὰ τοὺς τελευταῖους δὲ χρόνους τῇ Βυζαντικῇ αὐτοκρατορίᾳ περικαταστατεῖ, κατὰ δὲ την εἰσβολὴν τῶν Τούρκων ἐγκατελεῖσθη ὑπὸ τῶν κατοίκων, καὶ μολονῦται κατοκίνηθη καὶ πάλιν, δὲν περιῆλθεν δῆμος εἰς σπουδαῖαν ἄκμην.

“Υπεριερηνὸς Λάρισας κείται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς οὐρανοῦ τοῦ Πηγεοῦ, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μία συνοικία ἐπὶ τῆς ἡσιτεργίης δεξιῆς τῆς Πέρα Μαγαλάσης, συγκρινούσαντα δὲ ἄνθρωποι διὰ μὲν ἡλίου διωδεκάτεκτου γεφύρας (μῆκους 108 μ. καὶ πλάτους 6).” Η-

πόλις εἶναι διωτόρηπτο καλῶν ἐρυματομηνά, ἔξωτας δὲ διερχόμενοι ὑπὸ καλῶν οἰκοδόμων καὶ πλατειῶν, ἔρει δὲ μέλον μέγα ὡς τῆς ὑπὸν ἀνταπτούσαντος συγκρινούντων, καὶ κτιστητορίαις διατην δὲ μετ' ὅλιγον συντελεσθῆ ὑπὸ Πειραιῶν μερινῶν συνθέτων, ἡ Λάρισα δὲ καταστῆ μέγας σταθμός ἐπικοινωνίας. Ἡ Λαρίσης ὑπάρχουσιν ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Ταχετῆς καὶ τῆς Ηπειρωθεσταλίας, ἐρειστεῖν, πρωτοδικεῖν, γυμνάστων καὶ διδασκαλεῖσθαι.

136. **Ιστορικαὶ πόλεις.** — Κραννών, ἡ στουδιοτάτη μετά τὴν Λάρισαν πόλις τῆς ἀρχαίας Θεσσαλίας, ἡς τὰ ἀπίμαντα ερείπια εύρισκονται 3 ½ ωρές ΝΔ. τῆς Λαρίσης παρὰ τὸ σημερινὸν Χατζήλαρι. Ήτο δέρα τοῦ πλαισίου καὶ ἕγουσι γένους τῶν Σκωπελῶν, σίτινες προστατωτοῦ τῶν κανίνων. Ήπειρὸν δὲ τὸν 322 π. Χ. Ἀντιτάρας ἐνίκησε τοὺς Ἑλλήνας καὶ σύντοιχοι ἐπερχαθῆν ἡ Λαρισαῖς πόλεμος. Φάρσαλας ἡ Φεριώνα καὶ πλαταίστερον Φάρσαλος, κοινωπόλις· γῦνα κινέντε επὶ τῆς ἀριστερῆς οὐρανοῦ τοῦ Ἐγείνεω ποταμοῦ (νῦν Φεραίτικον) καὶ ἐπὶ τὰς κλίτους αποτομοῦ λόρου ἀνήκοντας εἰς τὰς παραφύλακας τοῦ δουέντος Καστριδάποι. Ἡ ἀρχαία Φάρσαλος ἐκήνη ἐν τοῦ Φαρσαλοῦ, μὲν τοῦ Ἀκριστοῦ. Επὶ λόφῳ, διὰς ὑπέρεκειται τῆς πόλης σώζονται ἀξιόλογα ερείπια τῆς ἀρχαίας ἀκροπόλεως, ἡς τὰ ἀρχαιοτέρη μέρη ἀνήγνωται ἵσις εἰς τὴν μικρήν περιόδον. Επὶ τῆς ἀκροπόλεως τοῦ τετραγωνοῦ ἡ θέα ἐν θυματαῖς ἀπεικονεμένη μέχρι τῶν Μετεώρων καὶ τοῦ Οὐλόμυτου. Τινὲς ποταμοτεύονται εντεῦθεν τὸν ἀρχαιοτέρων Φίνιον τοῦ Αχιλλέων. Επὶ τῆς ιστορικῆς ὥρας ἀναφίνεται ἡ Φάρσαλος μετά τὰ Μηδικῶν πόλεων ἀρχαὶ καὶ πλαισία, ἔχουσα πολιτεύματα ἀπότομα διαγράφουσαν. Τῷ 455 ἐπολεκτήρῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγάθωνος στρατηγοῦ Μορικάνδου, ἔπειτα ὅμως κατὰ τὸν Πελοπόννησον, συνεχεῖσθαι μετὰ τῶν Αθηναίων. Επὶ τοῦ θυτορέων γράφοντος ἡ πόλις ἀρχειεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν Φαρών, ἐπειτα περιῆλθε εἰς τὸν Φιλίππον Β'. τῆς Μαχεδονίας καὶ πλατεῖα τῆς Ρούμικου. Τὸ δύομα αὐτῆς ἀπέργαστό της μετάνιον τοῦ Κτιστράς καὶ τοῦ Πομπέου μάχη γνωμένη τῷ 48 π. Χ. κατὰ τὴν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως ἀπεινομένην φαρσαλικὴν πεδιάδα.

ΝΟΜΟΣ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Περὶ τῆς φυσικῆς καὶ ιστορικῆς ἀπόψεως εἰπομένει ὡς τέρτιο.

137. **“Πρωτεύουσα τοῦ” νομοῦ.** — Τρίκαλα. — Το πάλαι τὸ πόλις ἐκκειτο Τρίκαλα, λαδούπον τὸ δύοντας κατὰ τὴν παράδοσιν ἐπὶ τῆς Τρίκκης, ἀδελφῆς τοῦ Πηγεοῦ, ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς πατέρις τοῦ Ἀστεληπού, διὰς εἶγεν αὐτῷ καὶ ἐπισημάτων ιερὸν. Ἐν αὐτῇ ἔζων καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀ-

στηλητοῦ Μαχγάνων καὶ Ποδελείρεως. Ἐν γένει δὲ ἡ Τρίκκη κατὰ τὴν προτοτοιχὴν ἐποχὴν διεδραμάτισε σπουδαῖον μέρον θεωρουμένην ὡς κοιτίς πολλῶν ἐπιστροφῶν ἀνδρῶν καὶ κέντρον τῆς μαργαίας καὶ μαγγανείας λίθων τῶν γυναικῶν. Οἱ Τρίκκειοι ἐφημίζοντο δὲ διατείταις τὴν ἴπειτικήν.

Κατὰ τὴν ιστορικὴν ἐποχὴν δὲν εἶναι πολλὰ γνωστά περὶ τῆς Τρίκκης. Κατὰ τοὺς μακεδονικοὺς ζεύσους κατέψυχεν εἰς αὐτὴν ὁ Φίλιππος Β' ἡγεμονίας τοῦ Πολεμίου. Εν τοῖς πάλι τούτοις δὲ κατέστησε τὴν Σέρρανας πετρῆλη καὶ ηγίαν τῆς Τρίκκης. Κατὰ τὸν Ρωμαῖούς καὶ εἰτα περὶ τοῦ Βυζαντίου κατέτασσε τὴν Σέρρανας τοῦ Ζεύσους κατέψυχεν εἰς αὐτὴν ὁ πόλιος θεός του Ζεύσιππος. Πάρτη ἡ Αννα Κρηνῆνη κατέ τὸν ΙΑ. πόλιν μ. Χ. ονομάζει τὴν πόλιν της Τρίκκης. Ήπι Σερρακαρταῖς ἐγένετο έδρα τῶν Σέρρων γεγονόν, μετά ταῦτα δὲ ἐπὶ Τουκοκερατίας ἐπονεῖτο πρῶτος τῆς Θεσσαλίας, ηγίας πάντης αὐτῆς ἐκάλειτο Τρίκαλα-Σαντάζα.

Τῷ 1770, ἐκραιγεῖσθαι τῆς Ηλείτου τοῦ Οὐρλόρδου, τοῦ Τρίκκης, οἱ Τούσκαι οἰνοβάλλοντες τοὺς Χριστιανούς τῆς πόλεως ὡς μεταπογόνους τοῦ κινητούς κατέφραζον τοὺς θηρίους τοῦ ζεύστου. Οιδικῶν συναργίας ἐπειδόντων τοῦ Βλαχάνουν. Ωτεύστως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Τρίκκης ἀγελάδες ἐπινατάσσεις ἔτυχον μεγάλας θυσίας.

“Η νέα πόλις εἶναι ἐπικτίμαστη τῆς πόλεως ἀρχαίας Τρίκκης εἰς τὰς κλίτους λόρου ἀνήκοντος εἰς τὰ Καρμούνια δρῆ καὶ στερεόνευτον ὑπὸ μετωπικῶν σφραγίσσων τοῦ τετράγωνον τοῦ Βλαχάνουν. Ωτεύστως δὲ καὶ τῆς ἀρχαίας τοῦ Οὐρλόρδου. Τὴν πόλιν διαφέρει δὲ Ληγάδιος ποταμός (νῦν Τρικκαλίνης), παραπότεμος τοῦ Πηγεοῦ· εἰς δὲ αὐτὴν ἡ πότης πόλεις τῆς Θεσσαλίας κατὰ τὸν Πλήθυσμόν (21,000 κατ.), ίδιως δὲ τὸν ζευμῶνα κατέρχονται εἰς αὐτὴν καὶ διαγεμάνουσι μετὰ τῶν ποινικῶν οἱ ἔκπλινοι Κουστοδίοι. Διενεργεῖται ἐν αὐτῇ λωρήδης ἐμπόριος σιτηρῶν, αραβοτίνων, ζωῶν, δεμπάτων, καπνού, κυκουλίων. Παρὰ τὴν ἀγρούς κατοικουμένην οἱ Εβραίοι κατέ τὰ δέλλα δὲν γλωττίζονται ποιοὶ αὐτηνῶν αἱ διάφορες θηρακεῖται ή θηλαστήτες, ἔπειτα τῶν Κουστοδίοι, οἵτινες κατέχουσι τὸ βρέστον τημῆταις τῆς πόλεως.

ΝΟΜΟΣ ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ

138. **“Πρωτεύουσα τοῦ” νομοῦ.** — Καρδίτσα, πόλις νέα κτισθεῖσα καὶ συνοικεῖσθαι μετὰ τὴν τουρκικήν κατάκτησιν, διετίστησε διατάξιον πολλῶν τῶν Αλοννήσων τοῦ Πηγεοῦ, αραβοτίνων, ζωῶν, δεμπάτων, καπνού, κυκουλίων. Παρὰ τὴν ἀγρούς κατοικουμένην οἱ Εβραίοι κατέ τὰ δέλλα δὲν γλωττίζονται ποιοὶ αὐτηνῶν αἱ διάφορες θηρακεῖται ή θηλαστήτες, ἔπειτα τῶν Κουστοδίοι, οἵτινες κατέχουσι τὸ βρέστον τημῆταις τῆς πόλεως.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΝΟΜΟΣ ΑΡΤΗΣ

139. Φυσικὴ ἀποφίεις. — Ο Νομὸς Ἀρτῆς περικαρβάλει μικρὸν τμῆμα τῆς Ἡπείρου περιγραφθὲν εἰς τὴν Ἐλλάδαν τῷ 1881 μετὰ τῆς θεσσαλίας. Τὸ σχῆμα τοῦ Νομοῦ τούτου εἶναι πριγωνικόν, ἐκτείνεται δὲ μεταξὺ τοῦ Ἀγροκαϊκοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Περιστέρης καὶ μεταξὺ τῶν παταγῶν Ἀγαλλίου καὶ Ἀράχθου καὶ διὰ μὲν τῆς δυτικῆς ὁροστούνικς τῆς Πίνδου (Τσουκουρέϊκας 2196 μ. Τσουμέρικα 2336 μ. Περιστέρη 2199 μ.) χωρίζεται ἀπὸ τοῦ νοτιού Τρικαλών, εἰὰ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου χωρίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῆς τουρικῆς Ἡπείρου.

Πλείστα περὶ τῆς φυσικῆς ὡς καὶ περὶ τῆς ιστορικῆς ἀπόψεως τοῦ Νομοῦ Ἀρτῆς ὑθίσθανται κακτωτέρω ἐν τῷ περὶ Ἡπείρου κεφαλαίῳ.

140. Η πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ. — Ή Ἄστρα κείται κατὰ τὴν ἀριστερὴν ὅρθιν τοῦ Ἀράχθου καὶ ἐν μέσῳ εὐρύσσου πεδίου, ἣς τὸ πατριόνυμον εἶναι τὴν Τρούκιαν. Ἡ Ἅστρα ἔπειτα 20 μ. περίπου ἀπὸ τοῦ ἐπινοίου αὐτῆς Μενίδου, κειμένου κατὰ τὰ βορεῖα παραλία τοῦ Ἀγροκαϊκοῦ κόλπου. Τὸ πάλιν ἡ πόλις ἐκείπεται Ἀγροκαϊκαὶ ἔνωσισται ὡς στρατηγικοπάτη τὸ πέλος τῆς Ἡπείρου. Ἀγροτος δὲ εἴναι ὁ γερόνιος καθ' ὃν ἐγκατίζεται μὲν τὸ νέον αὐτῆς ὄντα, μάστιχος ἀγνώστων εἰναι καὶ πόλεις προτίθεται ὁ διοικός Ἀστρα. Πρώτη ἡ Βυζαντινὴ ιστοριογράφος Ἀννα Κομνηνὴ αναφέρει τὸ δυνατόν Ἀστρα.

Ἡ Ἅστρα ἀνήλθει εἰς τὴν Ὀψιστηνὴ ἀκμὴν ἀπὸ τοῦ ΙΕ ἀιώνος, δέτοι θρυσθεῖτος τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου πόλεως τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου Κομνηνοῦ ἐγένετο αὐτῆς ἡ τοινίδης ἔρης ἵων Δεσποτοῦ. Τότε ὁ δεσπότης Μιχαήλ μετανεγκεκό τὸν ἐπισκοπικὸν ὥρον τῆς Νεαπόλεων εἰς Ἅστρα, κατέστησεν αὐτὸν μητροπολίτην εἰδώνος τῆς Παραγοριποσῆς, διατὶς μετὰ τοῦ μητροπολίτου μεγάρου ἡστὸν ἀλλοῖς ἀγαλλίασθαι τῆς πόλεως. Εἰς τὴν ἀποχὴν τῶν Δεσποτῶν ἀναφέρεται καὶ ἡ κατασκευὴ τῆς πολυθύρου ὅπτατον γερύνας τοῦ Ἀράχθου. Τῆς γερύνας ταῦτης σήμερον τὸ ἡμέτον ἀνήκει εἰς ἡμέρας καὶ τὸ ἔτερον ἡμίσου εἰς τὸδε Τούρκους, δι' αὐτῆς δὲ γίνεται ἡ συγκονιών τῶν κατοίκων τῆς Ἅστρας μετὰ τῆς ἀπέντας τουρκικῆς ἔρεως, ὅπου εὔπιστον οἱ λαυρεῖοι κῆποι καὶ τὰ κάλλιστα τῶν κτημάτων αὐτῶν.

Ἐπὶ τουρκοκρατίας ἡ Ἅστρα ἦτο ἐδῶ Βοεΐδων. Καὶ τότε δὲ ἡ πόλις ἔκμενεν

ἔχουσα τὰ πρωτεῖα ἐν Ἡπείρῳ μετὸ τὰ Ιονίννα. Προσέγειτο δὲ ἡ αὐτὴ μῆτρα εἰς τὸν ἐπιορίου, ὅπερ ἔχειται μετὸ τῆς Ηπείρου ὅλης, τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ ἐπὶ τῆς ἐξαρχίας τῶν πλουσίων ποιεῖσθαι τῆς περιγέωσος (δημητριακῶν κερπῶν, ὀπριών, ὀπρικῶν, βάζων, κακούς, λίθους, μαλλιῶν, δερμάτων, βάλνηδιους, μέραπτων παποτειδῶν, καπνού, ζῶνων καὶ ίδιων ξυλών, καυτηγγάριου καὶ κοινού δομησίου) εἰς Γαλλίαν, Βενετίαν, Τεργύττην, Μελίτην, Μεσημήνην καὶ Ἐπετενῆτον¹ ἡ ευτορπής εἰς αυτὴν ἑκάπιον συνετείνεται εἰς τὴν αἰδηπόν τοῦ πληθυσμοῦ. Ὁτις κατὰ τίνα ἀπογεγράφη τοῦ 1731 αὐτῆς θεοφόρου εἰς 26 για. Οἱ πληθυσμὸς τῆς Ἀστρᾶς ἡγείται τὸν Λεπτώτατον ἀπὸ τοῦ ΙΙΙ² αἰώνων τῶν τουρκικῶν καταπιέσεων εἴτε δὲ μάλλον ἐπειδόντος ἡ ὑλιγχωρίας τῆς εὐναὶ τοῦ Μάτων τοῦ 1816 ἐπισκήψας φέρεται σεβαστάς πανώλων, ἡτοις διῆρεται 14 μῆνας καὶ ἔτη ἡ ἀπέθινον τὸ 1/3 τῶν κατοίκων.

Κατὰ τὸν γερύναν τοῦ Ἀλῆ πεπάντει καὶ κατὰ τὴν ἔλληνα ἐπανάστασιν ἡ Ἅστρα διερράματος σπουδῶν πρόσωπων. Η σικετὴ ὡς τοινίδιας πανωλεύσιοι τῶν Ἀλλάκουντρων τοῦριον Πέτρα συνετείλεται ὑπὲτε οἱ Τούρκοι νά εἶναι κύριοι τῆς Ἅστρας καθ' ὅλην τὴν διάπετραν τοῦ ἡμέραν³ καὶ εἰς ἐπανάστασίς εἰς τὸν 1854, καὶ τοῦ 1861 συνετείλεται εἰς τὴν ἐπούλησην τῶν διενιμώντων, ὅπερας ὅτου τῷ 1881, ὡς εἰπομένων, ἀπειλεῖσθαι προσπετυθεῖσα εἰς τὸ ἔλληνον βίσταν.

"**ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ**

ΝΟΜΟΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ

141. Φυσικὴ ἀποφίεις. — Επὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρονῶν ἡ κυρίως Ἀργολίς, ἡτοις καὶ Ἀργείας ἐκάλεστο, περιελάμβανε τὸ Ἀργολικὸν πεδίον καὶ τὴν ἐν κύρωσι τῆς Ἅστρας καθ' ὅλην τὴν διάπετραν τοῦ ἡμέραν⁴ καὶ εἰς ἐπανάστασίς εἰς τὸν 1854, καὶ τοῦ 1861 συνετείλεται εἰς τὴν ἐπούλησην τῶν διενιμώντων, ὅπερας ὅτου τῷ 1881, ὡς εἰπομένων, ἀπειλεῖσθαι προσπετυθεῖσα εἰς τὸ ἔλληνον βίσταν.

Πελαστίδαι δὲ ἔχει τὴν μεγαληνὴν Ἀργολίκην, ἡτοις παράγει ὄρηπτριακούς κακπούς, σταριὰ καὶ οίνον. Ἀλλὰ μικρότερα εἰς τὸν ἔχει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀργούς τὸ κατώ τοῦ Μετέστει, τὸ τῆς Αλέας, τὸ τοῦ Ἀγάδονούμπου καὶ τὸ τοῦ Μερμηρίτου⁵ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ναυτίλιας, ἔχει τὸ τοῦ Λιγυρούμου, τὸ τοῦ Δάμανιτος, τὸ τῆς Πιάσιδας καὶ τὸ τῶν Τριών⁶ ἐν τῇ Ερμούπολι τὸ κλειστὸν πεδίον τῶν Διόνυσων⁷ ἐν Τριζηνίᾳ τὴν μεγαληνὴν πεδίαν τῆς Τριζηνίας καὶ τὴν κοιλάδα τῆς Τριζηνίας.

Προσόντα τοῦ νομοῦ εἶναι ὄρηπτριακούς κακπούς, σταριὰς, βάθμεις, οίνος, καπνός· τρέφει δὲ ἐπὶ τοῖς ὅντας οὐτοῖς πρόσθιτα, αἴγας, βοῦς, ἵππος καὶ ὄντος.

142. Ιστορικὴ ἀποφίεις. — Τὴν πελαστικὴν ἐποχὴν τῆς γέρεως ταῦτης ἀντιπροσωπεύει ὁ μιθιδογύμνευς νιός τοῦ Ινάχου Φορωνεύς, ὃστις

πρώτους συγχώνεις τους, έως τότε δεσμοφρένους κατοίκους της 'Αργολίδος και ούτω κατέβασε τέλος πρώτων σπέρματά του πολιτισμόν. 'Ο τόπος δέ, ένθα τὸ πρώτων συγνηροίσθηκαν, όνομασθη «ἄστον Φορωνικόν». Τον Φορωνέα διεῖσθη ο νόος της θυγατρός του Νιόσης: "Αργος, έξι οὐ καὶ τὸ Φωρωνικὸν ἀστοῦ ἐκλήθη Ἀργος καὶ ἡ γῆρας Ἀργολίς.

Τὴν δευτέρην ζε προϊόν, καθ' ἣν ἐν τῆς 'Ανατολῆς: εἰνῆγηθη ἀνάτερος: τις πολιτισμός εἰς τὴν 'Αργολίδαν, ἀντιπροσωπεύει ὁ μύθος τοῦ Δαναοῦ. Οὖτος, κατὰ τὸν μύθον, ἡ θεά ἐπειταὶ Αιγαίου ποιεῖ τὸ "Αργος καὶ ἐδίωιζε: τοὺς ἔπογόνους τοῦ Φωρωνέων ἔγενεται σύντοιχος τοῦ Βασιλεύος, ἔξι οὐ καὶ οἱ πάντοι τοῦ ὠνομάσθηκαν Δαναοί.

'Αλλὰ καὶ ἡ δυναστεία τῶν Δαναῶν πατελύθη βρεδύτερον ὑπὸ τῷ φιλαστρέων 'Αγκιδῶν, οἱ δὲ Μυκῆναι (ἢ εἴλε γέτε οἱ Περσεῖς; ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ) ἔγενοντο ἡ κυρωτατὴ ἔρηκα τῶν Ἀργολίδην 'Αγκιδῶν, ἐν ᾧ ἐμπίλευνεν ὁ κράτερος 'Ατρεΐδην 'Αγκαμένων.

Μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων εἰς τὴν Ηελιόπολην κατεύθυνθη καὶ τὸν 'Αγκιδῶν κυριαρχίαν, οἱ δὲ 'Αργολίδες πεπλήρωθεν εἰς τὸν Ήρακλείδην Τήμενον, τὸ δὲ 'Αργος ἔγενετο ἡ μητρόπολις τῶν Δωριέων τῆς 'Αργολίδος καὶ κληρονόμος; τῆς μεγάλης δυνάμεως τῶν Μυκητῶν.

'Αλλ' ἥδη ἥπο τοῦ Θ'. σιδῶν πολλοὶ πόλεις τῆς 'Αργολίδος, ως ἡ 'Επιδαύρων, οἱ Τροίζην, αἱ Κλεωναὶ ἡ Φιλιοῦς, ἡ Σικινὸν καὶ ἄλλοι παρασταζούνται καὶ κύρτονται ἀποτελοῦσσαι ἀμφικτιούς, ηδὲ προΐστατο τὸ 'Αργος κέντρον δὲ τῆς ἀμφικτιονίας; ταῦτα ηδὸν ὅτι ἐν 'Αργειοῖς ναός τοῦ Πηλέωνος: 'Απόλλωνος.

Η ἴστορία τῆς 'Αργολίδος σύγκεντρούται ἐφεξῆς εἰς τὴν πόλιν τοῦ 'Αργείου, περὶ οὐ γενήστεται λόγος κατωτέρω.

143. Βίος καὶ χρηστήριο τῶν κατοίκων.—Τὸ ίδιον σχεδὸν τὸν πανηγυρισμόν τοῦ νομοῦ ἀποτελεῖται ἡ 'Αλεύαν, ὅποι τῶν ὀπίστων κατηγορήθη ἡ Ἑλλὰς καὶ πολλοὶ τῶν νόοντων κατὰ τὴν Πτ'. ἕκποντας μέσον ἔπειρον φύουσιν κατέγραψαν δῆμον την επικήρυξιν αὐτῆς.

Κατὰ δὲ τὴν εἰσόδον τοῦ λιμένος ὑπάρχει καὶ τρίτον φύουσιν ἀπελάσσοντα, τὸ Μπορτότ, ἢν ποτέποτε λίτανος, ὅπερ προκοπίζει τὴν πόλιν κατὰ πάτης προσβολῆς τῇ τε θεά θαλάσσης.

Τὸ Ναύπλιον κατὰ τὴν ἐπανάστασιν διεδραμάτισε πουσδιόν μέρος. Κυριεύειν

οὗτὸν Ἀλεύανον δὲ δῆμος Προσωνισμοίν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ 'Αργείου καὶ δὲ τῆς Μίδεας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ναυπλίου οἰκουμένη ὑπὸ Ἀλεύανον. Ωτεύονται εἰς τοὺς δῆμούς Ναυπλίου ἑνὸν, 'Επιδαύρων, Μυκητῶν, ὑπάρχουσι γοῦσι, ἐν δὲ δημοτεῖς ἀποκατεστικοῖς ἡ Ἀλεύανη, ἐπιδεύμαται ἀποκατεστικοῖς ἡ Ναυπλίου, οὐδὲνται δέ οἱ κάτοικοι εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν κτηνοτροφίαν καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον.

144. Τὸ πρωτεύοντα τοῦ Νομοῦ.—Τὸ Ναύπλιον κείται εἰς τὸν μυχὸν τοῦ 'Αγοραίου καλύπτοντα ἐπὶ βραχύδρους λεπτοτήσους συδεσμούντες μεταὶ τῆς ἔκτης διατάξεως. Τὸ πάλαι ἐκτάσις Ναυπλίου, φυσικές δὲ διὰ ἔκτησί του ὑπὸ ἀποικίοιν ἐλύθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς δυνατοί τις εἰκάστη τοῦτο ἐκ τοῦ ὄντων τοῦ ιδίου τοῦ Ναυπλίου, οὐδού τοῦ Ηπειρωνίου, καὶ τοὺς Ναυπλίους διατάξαντες οἱ Ισταρίαι: χρύσαις ή θύεσσαι ή τοῦ κοινοῦ ἐπίνειον τῶν ἄγριων πάλεων. 'Επειδὴ δῆμος κατὰ τὸν Ἀργοναύτων πόλεμον συνεύησε πατέ τῆς Σπάτας, οἱ 'Αργεῖοι κατειλήφαντες εὐθὺς ἔξεβλουν τοῦς κατοίκους. 'Εκποτε οὐδὲν εἶναι γνωστὸν πέρι τῆς πόλεως ταῦτης πούτον μόνον γνωρίζουμεν διὰ μετὰ τὴν λιανοτήτης Κωντάλεων ὑπὸ τοῦ Φράγκου, τὸ Ναύπλιον ἔγενετο τὸ κέντρον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Λεόντου Σγουροῦ πόδες θύεσσαν ἐλλήνων, κράτους ἐν Ηελιόπολην. Τῷ 1247 πετρίθησεν εἰς τοὺς Φράγκους, ἔπειτα δὲ κατέλαβον αὐτὸν ἐκ πειρατῶν οἱ 'Ενετοί καὶ οἱ Τούνικοι καὶ τείνον τῷ 1715 ἐλειπεν εἰς τοὺς Τούρκους.

Η σημερινὴ πόλη εἶναι ὅργανη πόδες τὸ ΝΑ, σιγῆς κατέπιεν ὑψηλῆς καὶ απόκροτον θέραξ, ψήφ. 216 μ. ἐπὶ τοῦ δηποτοῦ ἔγειρεται τὸ ιστορικὸν ὄγκωδόν τοῦ προτονοῦ Παλαιρήνον. Τὸ Παλαιρήνον ὄγκωδόν τοῦ προτονοῦ Παλαιρήνον, τὸ Παλαιρήνον λέφω μήκους 300 μ. καὶ πλάτους 100 μ. τῷ οὖθις δὲ τῷ περιγράμμῳ 20 μ. ἐπὶ πλάτους 8 μ., μετὰ δὲ τοῦ τείχη κατεκτενευτῶν ἐκ λοστοποιῶν καὶ σχεδὸν ἀπαγγελτῶν ὄγκολιθων, οἰνοῖς ἐπέκεινον ἀλλάζοντας ἀστέγων καὶ εἰς τινὰ μέρη συνέκλουν ἀνωθεντικά πόρους σχρηματισμῶν τῶν πυλῶν. Τὸ μεγαλόπετρες ανάκτορον ἔκπιο πόδες τὸ ύψηλότερον βήρειον μέρος τοῦ λόφου, δῆτα κατὰ διάταξην συνεώντες μὲν τὰ ἐν Τροίᾳ καὶ ἐν Μυκήναις εὐρεῖται.

Μυκῆναι.—Πόλεις ἀρχαιοτάτη, ηδὲ τὰ ἔρειπα κείνται παρὰ τὸ σημειώνον Χεράβατι. Οἱ 'Ομύροι ὄνμαζει τὰ Μυκῆνας πολούχωρούσσους», ηδὲ παράδοσις ἀναρέει τὴν ιδρυσιν αὐτῶν εἰς τὴν Περσέα, οὐδέτο διστέγνονος ἥτοι ὁ Βόρυσθενος. Μετὰ δὲ θάνατον τοῦ Βόρυσθενος κατέλαβον τὸν θέρον τῶν Μυκητῶν οἱ οὐοὶ τοῦ Ηελιότου 'Ατρεύς καὶ Θεομήτης, ὃτε δὲ τοὺς δηποτίους καὶ τούτους εἰς τοιαύτους ἀκμάς, ὥστε δὲ μός τοῦ 'Ατρέως 'Αγαμέμνονος ἔγενετο θεογένητος τῶν Ελλήνων τὸν ἐκστρατεύαντας κατὰ τὴν Τροίαν. Η δυναστεία τῶν Ηελιόποιων κατελύθη ὑπὸ τῶν Δω-

μετῶν τοῦ Παλαιρήνου τῷ 30 Νοεμβρίου 1822 κατέτη μάγιο κέλτον ἐνεργείας. 'Οτε δὲ ἀποκατέστησαν τὰ πράγματα καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀνεκτήγυνθη βραχίονες, τὸ Ναύπλιον ἔγενετο ἡ πρώτη προτεύουσα τοῦ βραχίονος. Τὸ Ναύπλιον ηδὲσεν διὰ κινερήτης Καποδιστρίου καὶ εἰς τοῦ οὔτου ἀπεβοήθησθε δὲ βραχίονες 'Οθων. 'Οτε διοις ἡ πρώτη προτεύουσα μετετέλει εἰς 'Αθήνας (1833), τὸ Ναύπλιον ἀπώλετε τὴν προτεύουσαν δεξινού του.

'Ἐν Ναυπλίῳ καὶ εἰς τὴν πλατείαν «τῶν τριῶν ναυτρυγών» ὑπάρχει τὸ ἀπλοῦν μέν, ἀλλὰ περικαλλές ἀνάκτορον τοῦ 'Οθωνος, σπέρ νῦν χρησιμεύει ως νομαρχικὸν κατέτητον. 'Εκ τῶν ναῶν διὰ τῆς ποδῶν ζώνες μνεῖς εἰναι ἡ τοῦ ἄγ. Σπυρίδωνος, οὗτος κατέστη ιστορικός διὰ τηρίζειν υπόστοιχον διοίσιτον Καποδιστρίου γενέμην τῇ 27 Ιανουαρίου 1831. 'Εγγάτως δὲ ιδεύθη ἐν Ναυπλίῳ παρὰ τὸν στήλην τοῦ ιστορικού ωράριος ὀργανωτῶν τειχών τῶν θεοφόρων καὶ ιερυπότατῶν τειχών, ἀτίνα τηρίζει τὴν πασσόδοσαν ἔκτισιν οἱ Κολοκοτρώνες ἀλλάζοντας τὴν θέσην τοῦ Προίτον.

Ἐν Τύρινθῃ εδειξιέσθων ἰσχυροὶ βραχίονες κατέπονται πόλεις.—Τίρυνς. — Πίρος Β. τοῦ Ναυπλίου καὶ εἰς απόστασιν 4 γιλιάρια κείνται τὰ ἔρειπα τῆς Τίρυνθας πόλεων αρχικατάτης. Τάντην δὲ 'Ομύρος καλεῖ «τειχίσσασαν ἐνεκα τῶν θυμασίων καὶ ιερυπότατῶν τειχών, ἀτίνα τηρίζει τὴν πασσόδοσαν ἔκτισιν οἱ Κολοκοτρώνες ἀλλάζοντας τὴν θέσην τοῦ Προίτον. Εἰναι βραχίονες Προίτον.

Ἐν Τύρινθῃ εδειξιέσθων ἰσχυροὶ βραχίονες κατέπονται πόλεις διάτεταντον αὐτὸν δὲ μεν Μυκῆναις βραχίονες οὐδεῖσθαι. Αγαμέμνονος καὶ κατέκτησεν κύρτην διόνειν εἰς ἔκτημα τῶν Μυκηνῶν, μετὸν μη συγκατεστέψαρη τῷ 468 π. Χ. ὑπὸ τῶν 'Αργείων.

Η 'Ακρόπολις τῆς Τίρυνθας ἔκπιο ἐπὶ περιγράμμοις λέφω μήκους 300 μ. καὶ πλάτους 100 μ. τῷ οὖθις δὲ τῷ περιγράμμῳ 20 μ. ἐπὶ πλάτους 8 μ., μετὸν δὲ τοῦ τείχη κατεκτενευτῶν ἐκ λοστοποιῶν ὄγκολιθων, οἰνοῖς ἐπέκεινον ἀλλάζοντας ἀστέγων καὶ εἰς τινὰ μέρη συνέκλουν ἀνωθεντικά πόρους σχρηματισμῶν τῶν πυλῶν. Τὸ μεγαλόπετρες ανάκτορον ἔκπιο πόδες τὸ ύψηλότερον βήρειον μέρος τοῦ λόφου, δῆτα κατὰ διάταξην συνεώντες μὲν τὰ ἐν Τροίᾳ καὶ ἐν Μυκήναις εὐρεῖται.

Μυκῆναι.—Πόλεις ἀρχαιοτάτη, ηδὲ τὰ ἔρειπα κείνται παρὰ τὸ σημειώνον Χεράβατι. Οἱ 'Ομύροι ὄνμαζει τὰ Μυκῆνας πολούχωρούσσους», ηδὲ παράδοσις ἀναρέει τὴν ιδρυσιν αὐτῶν εἰς τὴν Περσέα, οὐδέτο διστέγνονος ἥτοι ὁ Βόρυσθενος. Μετὰ δὲ θάνατον τοῦ Βόρυσθενος κατέλαβον τὸν θέρον τῶν Μυκητῶν οἱ οὐοὶ τοῦ Ηελιότου 'Ατρεύς καὶ Θεομήτης, ὃτε δὲ τοὺς δηποτίους καὶ τούτους εἰς τοιαύτους ἀκμάς, ὥστε δὲ μός τοῦ 'Ατρέως 'Αγαμέμνονος ἔγενετο θεογένητος τῶν Ελλήνων τὸν ἐκστρατεύαντας κατὰ τὴν Τροίαν. 'Η δυναστεία τῶν Ηελιόποιων κατελύθη ὑπὸ τῶν Δω-

ρίσιον εἰσθελόντων εἰς τὴν Πελοπόννησον. Εγ τοι ἵστορικος γράνοι μι κακίναι εἰς
παρακαλέσθαι καὶ συγχειστεῖσθαιν
μετὰ τῆς Τίρευθος ὑπὸ τῶν Ἀργείων.

Η πόλις τῶν Μυκηνῶν συνέκειτο ἐκ τῆς Ἀκρόπολεως, ηγετὸς ήτο ἔδρα τῶν βασιλέων, καὶ ἐκ τῆς κατω τούς πόλεων, ηγετὸς ἐξετίνετο ἐπὶ τῆς δυτ. κλιτίνος τῆς φύραγος Χάδου. Η Ἀκρόπολις ἔκειτο ἐπὶ μεγάλῳ βραχίῳ διατρέψασθαι τὸν ὑφήλιον καὶ ὄχριν τείχουν, κατεσκευασμένην δὲ κατὰ τὸν κυκλωπεῖον πελοποννικὸν εἴδομόν. Πλάκαι ὑπέργον δύο, ὃν μεγαλεῖτερά ήτο ἡντὶ τῆς Βαρινίας καλούμενης «Πλῆττη τοῦ λεόντων». Αὐτὴ ἔγειρε ὑφος 3,15 μ. ὑπερβάνω δὲ κατῆς διπλοπέτεται τὸ τείχος κατὰ τοὺς σχηματίζοντας τριγωνικὸν κώνον, δοτὶς συμπληρώνει διὰ δύο αναγλύφων λεόντων. Η ἑπτάς πολὺ μηκετέρας είνει εἰς τὸ μέσον τῆς βορείου πλευρᾶς.

Υπὸ τῆς Ἀκρόπολεως ἔκειτον ἡ κάτω πόλις, ητος οἵτις εἰγένεταις περιβόλον ἐν αυτῇ δὲ εὑσέπλου περιεγένετον τάφοι, διό περιφόρτερος εἶναι δι γωνιῶν ὅπερ τὸ διάνυσσον «θισταρθεὶς τοῦ Ἀτρέως» η ἀπάροι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἔργον διλον θυμάτων τῆς πρωτεύου ἐλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Αἱ Μυκῆναι ἔκειτον τεθεμέναι, ὁμοὶ δους τῷ 1876 ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Σκλήρυν δια τῶν ἀναστράφων τοῦ ανεκτικεύεν αὐτῶν μερὸς ὀλον τὴν ἔγχων τῆς τελείων εἴς σημάδεμένην δὲ τὰ κατὰ τὸν Μυκηναϊκὸν πολιτισμόν. Ήπάτη τὰ εὐρέθεντα αντικείμενα τέγματα ἀπότελον νῦν εἰς τὸν Αθηναϊκὸν καριερογενῶν Μουσεῖον.

Ἐπιδιδούρος, ἡγεμονὸς πολίδεων καὶ ἐπί τῆς Δ. ἀπῆκτης τῆς Ἀργείων πόλεων τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Ἐνεκα τῆς κατελλήλου θέσεων καὶ μάλιστα τὸν λαυρυτὸν λαμένον τῆς ἀπέξιν ποσιδονίας ἐπικορά πόλις, ἰδεύσαντα πολλὰς αποκαίς καὶ καταλαβούσαν καὶ τὴν Αἴγινην, ὥν δρυς κατέπιν ἀπώλετη.

Πρὸς Δ. τῆς πόλεων καὶ εἰς ἀπόστοιν τῶν ὥρων ἔκειτο τὸ περιώρανον «ἰερὸν τοῦ Ἀττακτηπού» ἐν ὥριξι κοιλάδῃ περικεκλεισμένην ὑπὸ ὄρεον. Τὸ ιερὸν τοῦτο τὸν «Ἀττακτηπό» ίσο τὸ μεγαλείτερον ἱερεύτερον τοῦ ἀρχαιοτέρου κόσμου, εἰς ὁ μέρος τοῦ Β'. αἰώνων μ. Κ. συνέπειν παντούθεν καὶ βασιλεῖς ἀκέμην πρὸς θεραπείαν. Οἱ δοθενεῖς ἔκπλαστοι εντὸς σικαδόμηκατος, τὸ Αδάπτον καλλουμένου, ἐνεργήτεται δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ ὑπὸ τῶν ὄστρακων καὶ τὴν Αἴγινην, ὥν δρυς κατέπιν ἀπώλετη.

Πλὴν τοῦ νοού ὑπῆρχον κύρτοι πολυάριθμα οἰκήματα καὶ λαμπρὰ οἰκοδομήματα κοσμούσα τὸν ιερὸν κώνον, διέπρεπε δὲ ἀντοῖς η «Θέλος τοῦ Πολυάλειτου», μεγαλεπτέρες περιεργές οἰκοδομῆματα ὑπὸ διωρικῶν κώνον περιβάνεν, καὶ τὸ «Θέλαρχον», ἔργον ωταντοῦ τοῦ Πολυάλειτου. Τὸ θέατρον τοῦτο σώζεται σχεδὸν ἀκέμην μετὰ 32 πειρῶν ἐδωλιών, εἰνεὶ δὲ τὸ

κάλλιστον καὶ ὠφατίσταν πάντων τῶν θέατρων τοῦ ἀρχαιού κόσμου.

Ἐν τῷ ναῷ ἴστατο καὶ τὸ Χρυσελέφαντίνον ἄγαλμα τοῦ Ἀπελκτηπού. Τῷ 87 π. Χ. δὲ Πομπεῖος στρατηγὸς Σύλλας ἐσύλλεσε τὸ ιερὸν τοῦ Απόλλωνος, τὸν δὲ ἀμύνητον πλούτον αὐτοῦ διένεμενεις τοὺς στρατιώτας του.

146. Ἀργος. — Η λεῖξι εἶναι πελαγικὴ καὶ σημαίνει πόλην. Κατὰ τὴν παράδοσιν τὸν «Ἄργος ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Φοινούσου, μέντος τοῦ Ιάνου», καὶ κατ' ἄργας μὲν ὑπομένετο «Φοινούσιον Αἴστριον», πάσιτα δὲ μετανομάσθη «Ἄργος ὑπὸ τοῦ Άργου, ἔγχον τοῦ Φοινούσου». Τὸ «Ἄργος ὑπῆκτος πόλις ὀφειλατικὴ καὶ ιστοριάτης τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἐπεικεῖται μεν κόποις αὐτὸς ἡ δύναμις τῶν Μυκηνῶν επὶ τῆς οὐσίας τοῦ Αργείων, οὐ τε τοῖς βασιλεῦσι τοῦ Αργείων οὐδὲ τοῖς τετρακοσίοις τοῦ Αργείου Διοικήματα παριστάσιται ὡς ταπεινωμένος ὑπὸ τὸν κρατικοῦν Ἀγαμέμνονος, ἀλλὰ μετὰ τὴν καθόδον τῶν Δωριέων, εἰς τὴν Πελοπόννησον τὸν «Ἄργος ἀπεδείηθη πάλιν πανίσχυσον, γεννύμενον δέρμα τοῦ Αργείων Τηγένεων».

Τὸ «Ἄργος ὑδυνήθη να λέπθη τὴν ἡγεμονίαν δῆλης τῆς Πελοπόννησου», ἐπι τῆς βασιλείας τοῦ διατάχουσιν τοῖς Φειδώνος κατὰ τὸν Η' π. Χ. αἰώνα. Οἱ Φειδῶνος τοῦ παγήσαντες τοὺς ἀργειακούς ἄγνωτας πανελλήνιους πρόστερους, πρόστερον δέ τοις δέκασιν νομίσματα καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον ὡρισμένα μετρα καὶ στομάχια, στιναὶ εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ καλλωπίσας Φειδώνα. Μετὰ τὸν θύεταν διός τοῦ Φειδώνος τὸ Αργος ἀπώλετη τὴν ἔπειτα τοῦ δυναμικοῦ λόγου ἔργου Κυλλήνην. Πεσίασθαι δὲ ἔχει δύναμις μεράτος καὶ τὴν στενὴν κατὰ μῆκος τοῦ Κορινθίου κόλπου, ητος εἰς κατάρτους ὑπὸ στρατιωτικούς πλευρῶν δέ τοις διέγειται η καὶ Ἀθηνῶν εἰς Πάταρας στρατορρόδοσιν καὶ γραμμήν· καὶ δέ τοις διέρχεται τὸ Φιλιατρὸν πεδίον· μικροτέρος δὲ δὲ τοῖς πεδίον τῶν Κλεωνῶν, τοις ἡγεμόνεσσιν τῆς Αγαρίσας. Εἰς δὲ τὸ νομὸς οὐτοῦς κατὰ το πλεύσιν οὐρανός, διετοὶ ἐν συντροφῇ ἐπεινέται τὸ νύχτηλον (2374 μ.) καὶ σχῆμα μηκυπόλεων ἔχον δρός Κυλλήνην. Πεσίασθαι δὲ ἔχει δύναμις μεράτος καὶ τὴν ισθμὸν τοῦ Πατέρας τοῦ Φειδώνος τοῦ Λέρουτος καλλωπίσας, ητος ἐφερεπειρυδῶν τείχους. Τοῦ τείχους τούτου σφραγίστηκαν καὶ τὸν μεγαλεπτέρες οἰκήματα τῆς τύχης τῶν διλλῶν Ἐλλήνων πόλεων. Τούτης τοῦ Αργοῦ ιψώσθαι δὲ ἀπέροττα, (ὑπ. 289 μ.) Λάριστα καλλωπίσας, ητος ἐφερεπειρυδῶν τείχους. Τοῦ τείχους τούτου σφραγίστηκαν καὶ τὸν μεγαλεπτέρες οἰκήματα τῆς Α. μέρους, νῦν δὲ πάνταρχος μεσοτονικὸν φύσσαιον ἐκτιμένον ἐπὶ τῶν ἀρχαίων λειψίων. Ὅποι τὴν Ἀκρόπολιν ὑπῆρχε καὶ θέατρον, ρωμαϊκῆς ὅμοις ἐποχῆς, κατεσκευασμένον ἐκ λευκολίθου, οὐτοῖς λείψαντα σώζονται.

NOMOS KORINTHIAS

147. Φυσικὴ ἀποφίησις. — Η Κορινθία κείται κατὰ τὸ θεραπευτικὸν καὶ πολιτικὸν

ταχὺν τῶν δύο κόλπων, τοῦ Κορινθίου καὶ καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ. Η ἀρχαία Κορινθία ἐξετίνετο πρός Δ. μέχρι τῆς Σικελίων καὶ χωρίζειν ἀπ' αὐτῆς τὸ ποταμόν Νεύκες (Κουτουμπαδίο). Πρὸς Ν. τὰ δύο αὐτῆς ἀκελλούσιουν τὴν γραμμὴν δραχμεύηται ἀπὸ τοῦ δρόου Απέσικ (Φουκά) καὶ διερχομένην πρὸς Β. τοῦ λεκανοπεδίου τῶν Κλεωνῶν μέχρι τῆς Πλευρᾶς τοῦ Ηλείου (πρὸς Δ. τοῦ Αγινόρου) καὶ δὲ τῶν ὄφεων Κερνίσεων, Τραπεζώνα καὶ Μαυρόβουνού του τελευτῶν εἰς τὸ Σπειριδάνιον ακροτήριον. Πρὸς Β. περιέλαμβάνει τὴν Ισθμιακὴν χώραν καὶ ἐξετίνετο μέχρι τῶν Οἰσείων δέρμα τοῦ Καρπερωνίδων Πετρῶν πρὸς Α. δὲ ὠρίζεται ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου.

Οἱ σημερινὸς νομὸς εἶναι κατὰ τα περιγράπτεταις τῶν ἀρχαίων Κορινθίων, εἰσὶ τοι περιμετράζειν καὶ τὴν γραμμὴν Κορινθίας, εἰσὶ τοι περιμετράζειν καὶ τὴν τὴν Σικελίων τὴν Φιλιατρίαν, τὰς χώρας τῶν Κλεωνῶν, τῆς Στυμφαλίας, τοῦ Φειδού, τὸ Α. τημῆκα τοῦ Ηλείου, μικρὸν τημῆκα τοῦ θεραπευτικοῦ τοῦ Πατέρας τῆς Επιδυσίων καὶ μέρος τῆς Αγαρίσας. Εἰς δὲ τὸ νομὸς οὐτοῦς κατὰ το πλεύσιν τοῦ Καλλήνη, διετοὶ ἐν συντροφῇ ἐπεινέται τὸ νύχτηλον (2374 μ.) καὶ σχῆμα μηκυπόλεων ἔχον δρός Κυλλήνην. Πεσίασθαι δὲ ἔχει δύναμις μεράτος καὶ τὴν ισθμὸν τοῦ Πατέρας τοῦ Φειδώνος τοῦ Λέρου, πεδίον τῆς Στυμφαλίας, τῆς Νεύκες, καὶ τοι ποιλαζαδές τοῦ Σοφρικοῦ καὶ τοῦ Ηθηναϊκής γραμμῆς καὶ δέ τοις διέρχεται τὸ Ηθηναϊκόν εἰς Πάταρας στρατορρόδοσιν καὶ γραμμήν· καὶ δέ τοις διέρχεται τὸ Φιλιατρόν πεδίον· μικροτέρος δὲ δὲ το πεδίον τῶν Κλεωνῶν, τοις τε οἰσείων πεδίον τῆς Αγαρίσας. Εἰς δὲ τὸ νομὸς οὐτοῦς κατὰ το πλεύσιν οὐρανούς δέ τοις διέρχεται τὸ Αγαρίσας.

Ἐν τῷ νομῷ τούτῳ εὐρίσκεται καὶ τὸ κακλούμενος αἰθίμος τῆς Κορινθίου, εἰκετήσιον μετεπέλισθαι δέ τοις διέρχεται τὸ Πατέρας τοῦ Φειδώνος τοῦ Λέρου, τοις ηγεμόνεσσιν τῆς Αγαρίσας. Εἰς δὲ τὸ νομὸς οὐτοῦς κατὰ το πλεύσιν τοῦ Καλλήνη, διετοὶ δὲ τοις διέρχεται τὸ Ηθηναϊκόν εἰς Πάταρας στρατορρόδοσιν καὶ γραμμήν· καὶ δέ τοις διέρχεται τὸ Φιλιατρόν πεδίον· μικροτέρος δὲ δὲ το πεδίον τῶν Κλεωνῶν, τοις τε οἰσείων πεδίον τῆς Αγαρίσας. Εἰς δὲ τὸ νομὸς οὐτοῦς κατὰ το πλεύσιν τοῦ Φειδώνος τοῦ Λέρου, πεδίον τῆς Στυμφαλίας, τῆς Νεύκες, καὶ τοι ποιλαζαδές τοῦ Σοφρικοῦ καὶ τοῦ Ηθηναϊκούς.

δι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καλούμενος Κράθις (1447 μ.), διτὶς νῦν καλεῖται βουνὸν Ζερούχλεικόν εὖ τοῦ εἰς τὰς ὑπαρχέας αὐτοῦ κειμένου χωρίου Ζερούχλας.

Οἱ Ἐρύμανθος εἶναι μεγάλη ὄροσειρά ἀποτελοῦσα τὸ μεθόσιον μεταξὺ τῶν νομῶν Ἀργίαν, Ἀρκαΐας καὶ Ηλείας. Αἱ διάφοροι διαλλαγώτεροι τὸ πάλιν διάφοροι ὄντες, τὰ δὲ σημειώναν ὄντας εἴναι εἰλημμένα εὖ τῶν περὶ αὐτᾶς χωρίων ἡ ψήλοτερά εὖ κορυφὴ αὐτοῦ, ὡς εἰπομένην καλεῖται τὸ Μέλενος.

Τὸ Παναγάκεδον ἀνήκει ὀλόκληρον εἰς τὴν Ἀργίαν, κατέχει τὸ κέντρον τοῦ νομοῦ, ἔχει σηγῆμα ἐπίνημα, κατέται πρὸς τὰν Πετρῶν, καὶ δὲ ὑπάρχει αὐτοῦ ἀπέχουσαν ἀπὸ τῆς παλαιότερης 6—8 γῆ μ., καλεῖται ἐπειδὴς Βοϊδίζ, διότι μακρόθεν ὅρμενον ἔχει σηγῆμα βρούς.

Η Κερύνεια (κοιν. Φτέρων) κεῖται εἰς τὰ μεθόσια τῶν ἐπαρχιῶν Αἰγαίαν, Πετρῶν καὶ Καλαβρύτων· ὕψησθε δὲ ὑπὲρ εὖ τῆς ἐγγύς πρὸς τὰ ΒΑ. κειμένη ἀρχαίων πόλεων; Κερυνίεις. Η Κερύνεια εἶναι δρός αὐτοτελές καὶ χωρίζεται διὰ μέσην τοῦ Σελινούντος πεταμοῦ ἀπὸ τοῦ Παναγάκειον, διὰ δὲ τοῦ Βουραϊκοῦ πεταμοῦ ἀπὸ τῶν Αρκανίων.

Η Σκόλλις κεῖται ΝΔ. τῶν Πετρῶν καὶ χωρίζεται πρὸς Α. ἀπὸ τοῦ Ἐρυμάνθου δι' ἐνεργῶν κοιλάσων, ἀπὸ δὲ τοῦ Παναγάκειον διὰ τοῦ πεταμοῦ Πειρίου (κ. Καρμινίτσας). Τὸ δρός τούτο ταπεινούμενον εἰσὶν εἰς τὸν νομὸν Ἡλείας, καλεῖται δὲ κοιν. Σανταμέρι ἐπὶ τοῖς φαραγγίοις φύσικου κειμένουν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὰ δρός ταῦτα τὸν ἀπάρχοντα σύντονον πεδιάδας εἰσὶν κατέφυτον ὑπὸ σταφιδικοπέλλων, ἀράπελλων, ἔλατων, καρυδῶν, ἐσπεριδοειδῶν καὶ δέλλων ὁπωροφράων δενδρῶν.

Η Ἀγκίς διαρρέεται ὑπὸ διαφέρων ποταμῶν πηγαδικῶν ἀπὸ τῶν παρακείμενων καὶ σχηκτῶν ὅρεων, πρίνων, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡτού τούτων πυκνόν· αἱ κορυφαὶ δύμας αὐτῶν εἰνεῖ φύλακι ἔνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχουν· καὶ τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον καλυπτούσης αὐτᾶς χίονος. (4)

Πεδιάδας δὲ νομοῦ Ἀργίας: ἔχει ὀλίγης καὶ οὐρῇ μεγάλας. Μεγίστη πεταμὸν εἶναι ἡ τῆς Μανωλάδος, 15 γῆ μ., μήκους καὶ ἵσου πλάτους. Η πεδιάδας αὐτὴ χωρίζεται ἀπὸ τῆς

Ηλείας διὰ τοῦ ποταμοῦ Λερίσου, εἰνεκεντάρυτος; ὑπὸ βαλανοφράων ὀρῶν καὶ ἄργιων ἀπέισται. Γῆπάργουντι δὲ ἐν αὐτῇ ἔχει ἀνίγα χωρίς καὶ συνοικισμοῦ καὶ διειστῶται κατὰ τὸν κειμῶνα πολυσφράμα ποίμνια.

Μετὰ τῆς Μανωλάδος συνέχεται ἡ πεδιάδας τῆς Ἀργίας (δ. Δύμης) καὶ ἡ τοῦ Ἀλύσουτος (Πετρών) πλάτους 9 ½ γῆ μ., ἐγγύουντι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Πειρίου, διτὶς ἀποτελεῖ τὸ μεθόσιον μεταξὺ τῶν ἔνθατων Δύμης καὶ Πετρών.

Ἐπέρια στενὴ πεδιάδη λαῷσις ἀκολουθεῖσται τὴν παραλίαν, μήκους 11 γῆ μ. συνέδεε τὴν προρρήθεισαν πεδιάδαν μεταξὺ τῆς μεσημβρινῆς, τῶν Πετρῶν πεδιάδων, ητοὶ εἰς ἥμικυκλον ἔχει μῆκος 6 γῆ μ., περίπου καὶ διέπει ἀπὸ τῆς θαλάσσης μέγρει τῶν προτόσιων τοῦ Παναγάκειον. Εἰς τὴν πεδιάδαν ταῦτην ὑπάρχουσαν ἐγκατεσπαρμένοι συνοικισμοῦ χωρισμοῖν καὶ οὐκ ὀλίγοι ἔσχοικαι εἴποντες.

Πρὸς Β. τῶν Πετρῶν ἐκτείνεται ἑπέρω πεδιάδας στενὴ καὶ βραχυγένη πλατανούμενη μέχρι τοῦ στεβνοῦ Ψαυτούπερου, μήκους 16 γῆ μ.

Πρὸς Δ. τοῦ Αἰγαίου ἐκτείνεται ἡ δυτικὴ κάτοι διεύθυνσις μήκους 10 γῆ μ., δὲ διέρχεται ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ εἰς ἡ ὑπάρχουσαν πολὺ συνοικισμοῦ. Πρὸς Α. τοῦ Αἰγαίου ἐκτείνεται ἡ ἀντατολικὴ αὐτοῦ πεδιάδας μέχρι Διακοφτοῦ, μήκους 14 γῆ μ., μετὰ πολλῶν συνοικισμῶν.

* Απακειτοῦ καὶ ἀποτελεῖσθαι εἰς κατέφυτον ὑπὸ σταφιδικοπέλλων, ἀράπελλων, ἔλατων, καρυδῶν, ἐσπεριδοειδῶν καὶ δέλλων ὁπωροφράων δενδρῶν.

Η Ἀγκίς διαρρέεται ὑπὸ διαφέρων ποταμῶν πηγαδικῶν ἀπὸ τῶν παρακείμενων καὶ σχηκτῶν ὅρεων, καὶ σχεδὸν παραλλήλων ἔρωνται ἐν τούτων κυριώτερος εἰς τὸ Πειρίον (κ. Καρμινίτσας) καὶ ὁ Γλαύκος (κ. Λεύκα, μᾶλλον ζευμαρφάδοντος) γυνόμενος εἰς τὸν Πετράκιον κόλπον, ὁ Ερασίνος (κ. Βουραϊκός), ὁ Σελινοῦς (ποτ. τῆς Βοστίτσης) καὶ ὁ Κράθις (ποτ. τῆς Αιγαίας) χυμόμενος εἰς τὸν Κορινθίουν κόλπον καὶ πλάτους. Οἱ πλειστοὶ τῶν ποταμῶν τούτων ἀκανονίστων καὶ διὰ χρυσάρδιον καὶ ἀποκρήμων βρουγάν

κατεργάμενοι προξενοῦσιν εἰς τὴν πεδιάδην χώραν πολλάς καταστροφάς διασπείροντες λίθους καὶ γάλικας καὶ κοίτην συγκότατα μεταβάλλοντες.

Πλέον ἡ ἔχουσα παραλία εἰς τῶν ποταμίων καὶ οὐκαστίων προσγένεσεων καὶ ἐν τῶν σειραικῶν ἐπιδράσεων ἔχει ὑποστῆ ῥεικήν; μεταβολήν; καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδαμού ἐν αὐτῇ ὑπάρχει φυσικὸς ληφάντος λόγου, ἀλλὰ μόνον ἄρμοι τινὲς καὶ ἀγρυπνούσια· καὶ ὁ Ἀράξος, διτὶς πρότερον ἥπο τηνασσού, συνωθήσας μετά τὴς Ἑρημα-

152. **Ιστορικὸν ἀποψίς.** — Η ἔχουσα Ἀργία, ἥπο τῆς Α. ἔξετεντο πέραν τῆς Σικουνίνας, κατ' ὄργιος ἐκπλεύτο Λιγυικός καὶ Λιγυάλεια, καὶ οἱ ιχθυοί θέτεις δὲ κατοικούσι τῆς Ηλεκτροῦ οὐρανούσιον Λιγυιαλέες, κατά τινες μὲν ἐπὶ τοῦ βασιλέως Λιγυάλεως, κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τῆς θεοῦ θεοῦ τοῦ Λιγυιαλέως μέχρι τοῦ Σελινοῦντος ἥπο τῆς Σικουνίνας.

Ἐπὶ τοῦ Σελινοῦντος βασιλέως ἥλθεῖ Ἀττικῆς μετα πολλῶν ἀποίκων Ἰώνων διὰ τοῦ Εσθίου "Ιων" καὶ λαθῶν σύμχυον τὴν μαργαρητὴν θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος Εἰλίκην ἐκλητούνης τὴν ἐπικαρπίαν τοῦ πενθεροῦ του μετὰ τὸ θάνατον κάτοι, καὶ ἡ μὲν χώρα διετήρησε τὸ διοικητικόν Αἰγιαλέων, οἱ κατοικούσι μόνοι κατῆσαν πεταμούμασθεντος "Ιωνες ἐπὶ τοῦ νέου βασιλέως των Ιωνος, κατώκουν ἐπεις 12 πόλεις.

* Οἱ Ιωνοὶ πρὸς τιμὴν τῆς συγκούσου τοῦ ἐκτισε παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σελινοῦντος ποταμού τὴν πόλιν Ελίκην, ἥπο κατέτεστησεν ἔδραν του· ἐκτισε προσέτι καὶ γαόν τοῦ Ποσειδῶνος, διτὶς διὰ τὴν ἐπὶ πόλεις ταῦτη λατρείαν του έπειτα Εἰλικνίους.

Μετὰ τὴν καθόδον ὡμάς τῶν Δωρεάνων εἰς τὴν Πελοπόννησον πολλοὶ τῶν Ἀγκιών τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὴν σφραγίδαν τοῦ Τισσαυειοῦ, υἱοῦ τοῦ Ὁρέστου, εἰσέβαλον εἰς τὴν Αἰγαίαν καὶ ἐδίωκαντες τοῖς "Ιωνας" κατέλαθον κάτοι τὴν χώραν, ἥπο εἰς τοὺς ὄντας τούς των ἀκάλεσταν Ἀγκιάν, διετήρησαν ὡμάς των προπάρχουσαν διαίσεσιν σύντης εἰς 12 τρήματα περιέχοντα ἐκαστον ἀνά μίαν πρωτεύουσαν

(1) Περὶ τῶν ὀρέων τούτων ἴστι σελ. 25.

μέχρις ότου τῷ 1828 ὁ Γάλλος στρατηγός Μιζών πρωθυπότιμος τοῦ στρατού εἶς τὸν Τούσκον περιέβανεν εἰς τὸν Καποδιστρινόν. Ἡ πλέον ἡτο σχεδὸν κατεστραμμένη, ὑπὸ τοῦ πυρός. Ἐκεῖτε οὐκεὶ προσγεμένη ὅλην κατέστη διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς εὐθύνης τῶν κατοίκων τῆς ἡ πρώτη πόλις τῆς Πελοποννήσου.

Ἡ σημερινὴ Πάτραι διαιροῦνται εἰς "Ανα" καὶ Κάτω πόλιν, ἐχόντες ὡραῖον σχέδιον τὰ οὖστατά τοι εὐθέας οὖν. Ἡ Κάτω πόλις ἔκστιν μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ βυθισμού, κείται δὲ ἐπὶ ἐπιπέδῳ ὄυσαλον, δέσποζοκίνεις ἐλαφρός τοῦ τῇ θάλασσῃ. Ἡ "Ανα" πόλις κατέχει τὰς ὑπότιμας τῆς ἀγράνης ἐπὶ τουρκοκρατίος πόλεως, συνεχεῖται δὲ καὶ συγκοινωνεῖ μετὰ τὴν Κάτω πόλεως δὲ ὕδαν καὶ διὰ τριῶν λαβυρίστων αλιμάκων ἐγύνεται ἀλλάτων κειμένουν.

Αἱ Πάτραι εἴναι τόπος ὡσταστάτη ἔρουσα λαμπρότατας σικαδώνας· φωτίζεται δὲ ἡ περιφέρωσις καὶ ἔχει ἐλεγκτούσιν τοὺς τροχούς· γέγονεν δημόφυοι τοιχοθεμοποιοι καταστήματας ὡς νεοσούσιοι, ἀστέτη λειτουργούν, βρεφοκομεῖον, πτωχοκομεῖον κλπ.

ΝΟΜΟΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

155. Φυσικὴ ἀποθήκη. — Ἡ Αρκαδία ἀποτελεῖ ἔνα ἐκ τῶν ἐνέάλιον τοῦ Νείλου τῆς Πελοποννήσου, δημότη μέγιστον τοῦ παντού. Εἶναι ἡρά οὗτοι τοῦ παντού, κατέχει δὲ τὸ κέντρον τῆς χερσούσην καὶ γωρίζεται ἀπὸ τῶν περὶ κύτηνοιν ὃς διὰ ζόνων ἀν' ὑψηλοτάτων καὶ δυσπραστῶν ὄρων, οἷς εἰνὲ τὸν Κυλλήνην, ἢ Ἐρύμανθον, ἢ Φούλας, τὸ Δύτιον, τὸ Νόμικον, ἢ Πάρων, τὸ Ηερθένιον καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον. Τετρανέαν τούτων τοῦτον τὸ Νόμικον ἡ περὶ τοῦ ἀρχικούς οἰνοῦ δὲ ἔρκειται; "Ολυμπος, μεῖ" οὐ συνεδέντο καὶ ἀρχικαττακταὶ περικόπεσι τῶν Ἀρκάδων.

Πλὴν τῶν ὄρέων τούτων, ζτανα, ὡς ἐπίμενος, ἀποτελοῦσιν οὐκέτι λίγην τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἐπωτερικῶν; ὑπεριζήτεται κύτη ὑπὸ ἥλιων δισσῶν ὄρεων, ὡς ὑψηλότερη εἴναι κατά μὲν τὸ κέντρον σχεδὸν τῆς γώρας τὸ Θαυμάσιον (τ. Μαζάρη) ὡς 1600 μ., ἡ πρὸς Λ. ἐπ' ἀπόστολον ἀπειπούσιν "Οστρακίνα" ("Ἄγ. Πλίτις, ὡς 1681 μ.) καὶ τὸ πρὸς Ν. κύτης *Malavakon* ("Ἀπάνια Χρέπιν 1850 μ.).

Εἶναι λοιπὸν ἡ Ἀρκαδία κύρως ὄρεων· ἀλλ' ἐν τῇ ὑπεριζήτεται καὶ ὄροτεσσιν εὔφορος, ὡς τὰ μέριστα εἴναι τὸ ὄροπέδιον τῆς Τριπολεώς, ΝΔ. τῆς γώρας κείμενον, καὶ πρὸς Δ. κύ-

τοῦ τὸ ὄροπέδιον τῆς Μαντινείας; μεῖον τὸ α' συνέδεται διὰ στενοῦ αὐλάνον. Καταρρέεται δὲ ἡ γώρα ὑπὸ τῶν ἀνεξαντλήτων ἐριθρῶν τῶν ποταμῶν Ἀλφείου, Ερυμαίου, Λασιώνος, Ἐλίσσοντος, Γορτυνίου καὶ Σλλων. Τοῦ τοῦ κοινού τῆς: "Ἀρκαδίας ἐπικρατεῖ σγέδιοι διαρκεῖ ἔστι, ὑπάρχουσι δέ ἐν αὐταῖς θέσται ψυχρά καὶ εὔκρατα τερπνοτάτη ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀκριτικήν της, ἡτις ἐπικρατεῖ εἰς ταῖς πεισιδίαις τῆς Ἁλείας καὶ τῶν πλησιογράφων τοπων.

156. Ιστορικὴ ἀποθήκη. — Οἱ πελαγίστατοι κατόικοι τῆς Ἀρκαδίας θεέουσιν ξανθούς καὶ αὐτοχθόνους καὶ οὐκέτι τοῖς οὐρανοῖς οὐκέτι τοῖς ἀρχικότατοι παντον τῷ Ἐλλήνον καὶ προσωρινοῦ μάλιστα. Προσέληνοι τ. ἐ. κατοικούντες τὴν γώραν πρὸ τῆς ὀηρούσηργίας τῆς Σιλήνης.

Ἡ "Ἀρκαδία κατ'" ἀρχαὶ ὠντάζετο Πελαγίστης ἐπὸ τοῦ Πελαγοῦν, οὗτος κατὰ τὴν δέξιαν τῶν Ἀρκαδῶν ὑπῆρχεν ἢ τὸ πρώτον; βασιλεὺς τῆς γώρας καὶ δέσποις ἐδίκτηκε τοῦ ἔοντος τοῦ τότε ἀρχίσιος δικιτωμένους κατοίκους νὰ κατακευάζωσι καλύβης, νὰ ἐνδύωνται δερματίνους γιττώνας καὶ ἡπάτου φύλλων καὶ ἔβανται ταρώκων βράχιάνους. Τὸ Πελαγόν γένεται ὑπὸ τοῦ Λυκαώνα, δέσποις τῶν πολέων Λυκόσαρων, ἢ οἱ Ἐλῆνες ἐπάλουν πρεστάτης ταῦν πασῶν τῶν πόλεων καὶ πρότην ἐξ ὄντων εἰδεῖς τὸ θύλος καὶ ἡτοὶ ἡτοὶ ἡ παλαιοτάτη ἐδρὰς τῆς ἀρκαδίους, βασιλεύεις. "Βῆγονος τοῦ Λυκαώνος εἰς τὴν θυγάτριον τοῦ Καλλιστοῦ, ἡτοὶ ἡ Ἀρκάδη, ἐξ οὐ τοῦ Πελαγίστης ὀνομάσθη Ἀρκαδία καὶ οἱ Πελαγίστης ἀπεικόνισθη Ἀρκαδίας καὶ οἱ Πελαγοὶ Ἀρκάδες. Οἱ Ἀρκάδες τρέπονται οὐδεὶς τὸν Ἀζεύα, τὸν Ἀρειόπατον καὶ τὸν Ἐλεκτον, διένεμε τὴν γώραν εἰς τρία μέρη καὶ ἐθέωσεν εἰς μὲν τὸν Ἀζεύα τὸ βόρειον καὶ βορεοδυτικὸν μέρος, τὸ οὗτον ἐξ αὐτοῦ ὡς οὐρανός τὸ Αζεύα, εἰς δὲ τὸν Ἀρειόπατον τὴν Τεγέαν καὶ τὰ περὶ αὐτῆν τρίην μέρη, εἰς δὲ τὸν Ἐλεκτον τὸ δρός Κυλλήνην, ὅπερ εἰς τότε ἡτοὶ ζινόντων, ὡνημάζει δὲ κατόπιν Κυλλήνη ἐκ τοῦ Κυλλήνος, οὐσίον τοῦ

Ἐλάτου, Βρεκόύτερον ἀποθεμόντων τῶν νομίμων καὶ προϊόντων ἵνευ διαχορῆς ἡ βασιλεία τῆς Ἀρκαδίας περιθίεται εἰς τὸν οὐτόν τοῦ Ελάτου Ἀλεόν, οὗτος κατέστητο καθεδράκην τῆς βασιλείας τὴν Τεγέαν, ἐθύα ἐπέτισε τὸν ἀρχικὸν νοτὸν τῆς Ἀλεάς Ἀθηνᾶς.

Ἐπὶ τῇ εἰσιθόλητι τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννυσον μόνην ἡ Ἀρκαδία διετήρησε τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ διὰ τὸ ὄρενον κύτης καὶ οὐτοῦ ἡ βασιλεία τῆς Κύψελος προσωπειώθη τὸν Κρεσπότην, ἔναν ἐκ τῶν Ἡρακλίων εἰδῶν τοῦ Μερόπην. Ἐπὶ τοῦ δέ έτος Ἀρκαδῶν, πολέους ὁ βασιλεὺς τῶν Δωριέων Κρεσπότης Ἀριστοδόνας, δέσποις εἰχε τὴν ἔρχαν του ἐπὶ τῷ Ὁργανεῷ, συνεργάζει κατ' ἀρχὰς μετὰ τῶν Μεσσηνίων, εἰτί οὐδεὶς δέλεσθείει διὰ γηρμάτων ὑπὸ τῷ Σπαρτιατικῷ ποταμῷ πρὸς αὐτοὺς καὶ οὐτοῦ ἐγένετο αἵτινα νὰ ἡττηθῶσιν οἱ Μεσσηνίων παρὰ τὸν Μεγάλην Τάφρον. Ἀλλὰ διὰ τῶν προδοσίων τεύχων οἱ Ἀρκαδῶν ἐθνιστάσθησαν διὰ λιθοβολίου τὸν Ἀριστοκράτην ἐπὶ δὲ τοῦ ιούον κύτης Ἀριστοδόνας διεπάσθη ἡ ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Οργανεοῦ ἔνστη τῶν Αρκάδων, ἢ δὲ ἡ Ἀρκαδία διωκθήσθη καὶ πάλιν εἰς κοινότητας, οἷς ἡ Ζενή της Τεγέας, ἡ Μαρτυρική, ἡ Φενεάτης, ἡ Κλεισούρα, ἡ Ασανία, ἡ Κυνούρα ἢ Φυγαλία κλπ. εἰτιες πυκνερτύνοντο ἐκ διαφράγματος πυκνών καυμάτων ὡς ἐκ τούτου ἐπῆλθεν ἐκσθένονται τῶν Αρκάδων. Εκ τῆς ἐξοχείης τούτης ὠφελούμενοι οἱ Σπαρτιαταῖς οίνες έμειναν τοὺς Αρκαδᾶς διὰ τας πρὸς τοὺς Μεσσηνίους συμπλήξεις κύτην, διενοήθησαν νὰ κατακτήσωσι τὴν Ἀρκαδίαν. Ηρώτον διηνύθησαν τὰ δύτικα των κατὰ τῆς Τεγέας καὶ οὐπέστησαν μὲν κατ' ἀρχὰς ἐπικεντρώντας τὴν Τεγέαν, εἰς δὲ τοὺς Αρκάδες. Τοῦ διακίνητον τοῦ Ελάτου διατηταῖς τοῖς πρόστιμοις οὐδεὶς τοῦ Αρκάδων. Εκ τῆς τεράτης ποταμού τοῦ Ελάτου διεπέστησε τὴν Τεγέαν, οὐδὲν διαφέρει τοῦ Σπαρτιατικού στρατοῦ. Οὐχ ἡττον οὐδεὶς η διεπάσθαι τῶν ἀρχαδίουν πόλεων

καὶ ή Ἀρχείψις πάσῃ; πολιτική; ἐνδητήτος; καὶ κοινωνικής καθίσταται σύντους μὲν τοὺς Ἀρκαδίας, Ισχυρούς; δὲ τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες μάλιστα τῷ 385 εἰσῆλαντο; εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἔκριεσσαν τὴν Μαντίνειαν, ἕκριμνοι τὰ τείχη αὐτῆς; καὶ ὑπεργένων τοὺς Μαντίνεις νὰ κατοικήσωσιν εἰς τέσσαρα; ἀτεγγίστους; κώμας;

Διὰ τὸν λόγον λοιπὸν τούτον ἡ ιστορία τῆς Ἀρκαδίας διέρευσεν ἀπράγματα μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἥν οἱ Θηραῖοι ἀνατάζοντες νέκνι ζώων διὰ τοῦ Ἐπαμεινῶντος διηγείρησαν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἐλλάδος. Μετὰ την ἐλεύθερις ἦταν τῶν Σπαρτιάτων ὑπὸ τῶν Θηραίων οἱ Μαντίνεις συνέβιντος ἀνικούδημοσκυν πάλιν τὴν Μαντίνειαν καὶ ὠγύρωσαν αὐτήν, πάσι δὲ αἱ ἀρχαντικαὶ πόλεις συνειωθεῖσαι ἀπετίσσαν διμοσπονδίαν. Ἀλλὰ ἐν ἡρεκού μηνοῖς τοῦτο ἐπεστενάκιον μέχρι τῶν συνόδων τῆς Ἀρκαδίας καὶ δύος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἐλίσσουτα τὴν Μεγαλόπολιν, ἡ ὠγύρωσα καὶ κατέστησεν πατρόπολέων τῆς Ἀρκαδίκης διμοσπονδίαν. Μετ' ὅλην τὴν θεοτάτην τὴν Ηπειρωτικὴν πορείαν μὲν τὸ μέρος τῶν Σπαρτιάτων, δὲ καὶ ἐν αἷς καὶ ἡ Τεγέα, διετηρησαν τὴν πρὸς τοὺς Θηραίους φιλίαν. Τότε εἰσέβαλε καὶ αὐτὶς εἰς τὴν Ηπειρωτικὴν πορείαν τῶν Μαντίνειων, ἡ οἵη τῶν πολεμοῦσαν μὲν τὸ μέρος τῶν Σπαρτιάτων, δὲ καὶ ἐν αἷς καὶ ἡ Τεγέα, διετηρησαν τὴν πρὸς τοὺς Θηραίους φιλίαν.

Λαζαίς ζημιάς προκατέστησαν εἰς αὐτήν: ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων Ἀντίγοος; Καὶ οἱ Δωσάνων εἰσῆλαντο εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἔκμειπεσαν τὴν Τεγέαν καὶ τὸ Ὁργομενόν, τὴν δὲ Μαντίνειαν παρεῖσαν εἰς τοὺς Ἀργείους, ἥρ' οὐ προκαρπίωντος τοὺς αὐτοῖς; αὐτῆς θεαύτους καὶ ἡ Μεγαλόπολις κατεστραφή ὑπὸ τοῦ Κλεομένου; βιασιέλω τῇ Σπαρτῇ. Άλλη μεγάλη παραμοιαὶ τῆς Ἀρκαδίας σφρέγεται ἐπὶ τὴν θρησκευτικήν. Πάντας ἐπέσθη τρομεραῖς καταστροφὴν ἡ Ἀρκαδία κατὰ τὴν ἐπειδὴ 395 εἰς τὴν Ἐλάσσα φοβρήν εἰποροῦσθαι τῆς Φοινίκων ὑπὸ τοῦ Αλάρχεν. Οὕτων εὑροῦνται αὐτὴν ἔξηπτην μέρους τῆς Φοινίκης. Οὔτων εὑροῦνται τὴν Σλαβωνίαν ἐπιδρομοῖς, αἵτινες ἐπέντεσαν τὴν κακοδικίωναν τῆς γχώρης. Κατὰ τὸν πεσσούντος καὶ αὐτὸν τὸ ὄντα τῆς Ἀρκαδίας ἔξηπανθη, ὀνομάζετο δὲ, χρήστον ἀπό τοις γρόνου, Μεσοαρέα (=μεσογαία), ἐκ τῶν πεσσῶν δὲ αὐτῆς ἀλλαζει μὲν τείσιον ἔξηπτον, δὲλλαις ἐδεντράπαγκο μὲνέδως ὀνόματα. Ἐπειδὴ γαρ οὐκ εἶναι τοῦ πεσσούντος δια παντὸς τρόπου ἐπεδίωκε τὴν ἀλισσήν αὐτῆς, διπερ καὶ ἐγένετο τῇ 23 Τερίου 1821. Οἱ ἡμέτεροι τὴν κατεχούντοι μετέπειτα τοῦ 1825, διπάτε εἰσέλασαν εἰς τὴν Πελοποννήσον ὁ διορχήσας τὴν Τριπολίτην καὶ διετήρησε μέχρι τοῦ 1828, μεν' οὐ καὶ δύον, ἐπονήθησεν αὐτὴ εἰς τὸν Ἐλληνας. Σύμερον ἡ Τρίπολις ακμάζει διὰ τοῦ ἐμπορίου, ὅπερ αποδίδειον Μαλλών - Καλαύων, ἀλλὰ καὶ η βιομηχανία ἀνεπτύχθη μετάλλων ἐν Τριπολίται, λίθων δὲ η σύδρουργια, ητούς Τούρκων, οἵτινες κατέπιπτον τὴν Τριπολίτου πρωτ. καὶ ἐδραν τοῦ πεσσοῦ τῆς Ηπειρουπόλεως. Πελοποννήσου διά τοῦ Ηπειρουπόλεως, ἡ θρησκευτική, ἡ ὑφαντοποιία, ἡ φετοποιία, ἡ φλανελόποια κλπ. καὶ η σινοτοποική ἐπίσης; μεγάλως προώθεσεν ἐν αὐτῇ. Ἡ Τρίπολις ἔχει Γυμνάσιον, Διδασκαλεῖον, 3 ἐλλ. σχολέα, γνωστικὸν σύλλογον, φιλαρμονικὴν μουσικήν, Λέσχην καὶ ἄλλα προσθετικά σωματεῖα.

οἵτινες φύσιστανται ταλαντωρίας πρὸς ὄρετος ἄλλων.

Καὶ οἱ σημερινοὶ Ἄκαδημοι εἰναὶ λόγων εὐρύην καὶ ἀρελήν, διετήρησαν δὲ τὸν ὄγκοντος ἐλλήνων βίου καὶ τὴν περίτεχνην ἐμεμετικότησαν.

158. **Η προτεύουσα τοῦ νομοῦ.** — Η Τρίπολις (καὶ Τριπολίταιος) ιδρύθη κατὰ τὸν III^ο μ. Χ. πάνω καὶ κείται παρὰ τοὺς πόρους τοῦ ὄρους Μανιάλου ἐπὶ ἔκτενοῖς καὶ εὐφόρου ὑψηλέσθενοι. Ήλιουμάρην Τρίπολις εἰπεῖν τοὺς τριάν περὶ τοῦ ἀρχαίου πελέων Μαντίνειαν, Τεγέας καὶ Παλλασίου Εἰς μικρὸν πρὸς Β. ὑπόστρωτον δεινούντων πρὸς τὴν ἀρχαίαν Μαντίνειαν καὶ εἰς μικράν ἐπίστης πρὸς Ν. ἀπόστρωτον τὰ έρειπα τῆς Τεγέας, ητοὶ μεταρχέντων χρόνον ὑπῆρχεν η πρώτη τῇ ἀρχαίᾳ Ἀρκαδίᾳ καὶ αντιτίθεται τῆς Μαντίνειας. Ἐπὶ τουρκοκατίας ἡ Τρίπολις ἦτο δύρια πόλις καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν Πελοποννήσου καὶ δύο τοῦ πασσᾶς ὡς τοιζήτη εἰσεμέγαλη σπουδαίαν πόλην καὶ διὰ τοῦ εὗδος μετέτη τὴν ἐκκένητην τῆς μεγάλης ἐπιναυτάσσεως τῷ 1821 ὁ Θ. Κολοκαρχωτηνής δια παντὸς τρόπου ἐπεδίωκε τὴν ἀλισσήν αὐτῆς, διπερ καὶ ἐγένετο τῇ 23 Τερίου 1821. Οἱ ἡμέτεροι τὴν κατεχούντοι μετέπειτα τοῦ 1825, διπάτε εἰσέλασαν εἰς τὴν Πελοποννήσον ὁ διορχήσας τὴν Τριπολίτην καὶ διετήρησε μέχρι τοῦ 1828, μεν' οὐ καὶ δύον, ἐπονήθησεν αὐτὴ εἰς τὸν Ἐλληνας. Σύμερον ἡ Τρίπολις ακμάζει διὰ τοῦ ἐμπορίου, ὅπερ αποδίδειον Μαλλών - Καλαύων, ἀλλὰ καὶ η βιομηχανία ἀνεπτύχθη μετάλλων ἐν Τριπολίται, λίθων δὲ η σύδρουργια, ητούς Τούρκων, οἵτινες κατέπιπτον τὴν Τριπολίτου πρωτ. καὶ ἐδραν τοῦ πεσσοῦ τῆς Ηπειρουπόλεως.

ΝΟΜΟΣ ΗΛΕΙΑΣ

159 Φυσικὴ ἀποψίς. — Η Ηλεία ή Ηλίς ἐκτενεστατεῖται τὴν δυτικὴν παραστίλων τῆς Ηπειρουπόλεων, ὥριζετο δὲ τὸ παλιὸν πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Λαρίσου, δι' οὐ ἔχωριζετο ἀπὸ τῆς Ἀρχαίας, πρὸς Ν. ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Νέδας, δι' οὐ ἔχωριζετο ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας, πρὸς Α. διὰ τοῦ ποταμοῦ Ερυμανθου, δι' οὐ ἔχωριζετο τοῦ ποταμοῦ Αρκαδίας, πρὸς Καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Ιοίου πελάγους. Απαντᾷ τὴν παράλια τῆς Ηλείας καὶ τὰς Στράβωναν ἐλόγιζετο 1200 στάδια (= 30 γεωγρ. μιλίων).

Ακαγνότος ούσας ἡ Ἡλεία καὶ μὴ ἀποτελοῦσα ἰσάστερικῶν; ἐν συνηγωμένον ὅλον διηρέει τὸ ἔκ; ἵστορικη ἐξιλέξεις; καὶ ἀλλήλεπισφάσιον; τῶις αὐτοῖς τηις εἰς τρίτη τριήμερην τὴν Κοίλην Ἡλίου, 6) τὴν Πιοάνιδα, γ) τὴν Τριφύλιαν.

Ἡ Κοίλη Ἡλίου ἐξετίνετο ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Λαρίσου μέρῃ τῷ Ηπειρῷ κατὰ τὸ κερατήσιον ἔγχυον (Κατάπλακο), ἀπετέλει τὸν ποταμοῦ σύγχονον καὶ κυριεύοντα λόγῳ, εἰς ὃν ὑπέρεργον ὑπέκεινον ἡ Ηπειρός, ἡ Τριφύλια καὶ ἡ τῶν Κυρωλέων ρέοντας. Εἴς την Κοίλην Ἡλίου περιείχετο τόπος, διστάσιον ἐκ σειρῆς ὄρον καὶ ἐκτίνετο Ἀκρωτέρια μὲν τὸν οὐρανὸν πόλιν Λασιών. Οἱ κατοικοὶ τῆς Ἀκρωτέρης ὠνομάζοντο τὸν Ἀκρώτην.

Ἡ Πιοάνιδης ἐξετίνετο πέριν τὴν δεξιὰς ὄγηθη τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ ὠρίζετο πρὸς Β. ὑπὸ τῆς Κοίλης Ἡλίου; διά τοῦ ἀκρών. Ι. Ηθύσος, πρὸς Ν. ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ, δι' οὐ ἔχοντος ἀπὸ τοῦ Τριφύλιας, πρὸς Α. ὑπὸ τῆς Ἀρχαίκης; καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τῆς θελάσσαις. Εἰς τὴν Ηπειρόν τοῦ Πιοάνιδην περιελκυόντος ἡ χώρα τῆς Ὄλυμπου; Εἰς τὸν οὐρανὸν τοὺς νεότερους τοῦ Ὄλυμπου Διούς; καὶ ἡ θεὸς ἐτελοῦντος οἱ Ὄλυμπιοι ἀγῶνες;

Ἡ Τριφύλια ἦτο τὸ μεσημβρινατόν τῶν τριῶν τηρητάτων, ἐν ὅν συνιστάτο ἡ Ηλεία, ὠρίζετο ἀπὸ πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, δι' οὐ ἔχοντος ἀπὸ τῆς Ηπειρόν, πρὸς Ν. ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Νέσσου, δι' οὐ ἔχοντος ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας, πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ Τριφύλιας καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Κυπρικοτεικοῦ κόλπου.

Ἡ Τριφύλια σῆμαρον δὲν ἀνήκει εἰς τὸν νομὸν Ἡλείας.

Ο νομὸς τῆς Ηλείας εἶναι κατὰ τὸ πλείστον πεδινός καὶ κατάρρους; ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ηπειροῦ (ποτ. τῆς Γαστούνη) καὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, τοῦ μεγίστου ποταμοῦ τῆς Ηπειρούντος. Ἐν τῷ νομῷ τούτῳ ἐν μάκρον ὅρος ὑψώνται, ἡ ἐκ δρυῶν κατάρρους φολέν· ὥστας δὲ εἰσόντες εἰς κάτων ἐξ Ἀρχίκης ταπεινουμένη ἡ Σκάλη, Πεδιάδες μεγάλαι ὑπάρχουσι ὅπου:

ἡ Κάμπος (τὸ βραχύπεδον τοῦ Ηπειροῦ), καὶ τὸ Ηπειρόβολο πεδίον (τὸ βραχύπεδον τοῦ Ἀλφειοῦ), ἀμφότεραι κατάρρους ὑπὸ σταφύλημα πέλλων ὑπάρχουσι προστίται καὶ ἔλλοι μικρότεραι πληρεῖς ὑπεδῶν καὶ καταπράσινοι σχεδὸν ὑπερκάκιοι; ἐπὶ δὲ λόροι καὶ βουνοῖ πληρεῖς ὑπεδῶν καὶ καταπράσινοι σχεδὸν ὑπερκάκιοι; τῆς Ηλείας εἶναι καταλλήλατον εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν φυτοκομίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν.

160. *Ιστορικὴ ἀποφίη*. Οἱ κατοικοὶ τῆς Κοίλης Ἡλίου καὶ ἀρχὴς ὑπογεύοντο Ἐπειού, ἥπερ τοῦ Ἐπειού, μετὸν τοῦ Ἐνδυμάτου, καὶ ἀπέλθει τοῦ Ἀιτωλίας συγόντος Αιτωλοῦ ὑπερεργον ἐπειδὴ ὠνομάσθησαν Ἡλεῖον ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, διστάσιον ἡπέροντος τοῦ Ηπειροῦ καὶ παταρή τοῦ Ἀλφειοῦ, οὗ τὴν κάρπαν ἐκτάσιμον ὅντας ἡ Ηπειρᾶς. Οἱ Ηλεῖοι καὶ ἀρχὴς ἔνειντον πολεῖς, ἀλλὰ κατώκουν εἰς κώμες, ἡ δὲ πόλις Ἡλίας ἐκτίθεται μετὰ τὰ περιστήν. Πρῶτον: βιοτεῖς ὑπέδων ἡ οἰ. Ἀσθένιος, ἡ ἀντιπρόσωπος; τῶν ἑρόων γάρ τοις καὶ παταρή τοῦ Ἐνδυμάτου. Σύν τῷ καθόδῳ τῶν Ἡπειρωτῶν οἱ Αιτωλοί ὑπὸ τοῦ βιοτείου τοῦ Ηπειροῦ, ἡ Οὔσιον ἐτελεῖσθαι εἰς τὴν Ηλείαν σπουδήσαντος καὶ κατέλαβον τὴν Ηλείαν μετὰ τῆς Ηπειρόν, καὶ τὴν ἐκείνην τοῦ Ἀλφειοῦ Τριφύλιαν.

Ἡ Ηλείαν κατέ τοῦ παλαιότερον τοῦ χρονοῦ ήσαν οἱ καθόλοι εὐρεύουσιν ἐξ ὑπαίνων τοῦ Ηπειροντοῦ. Η χώρας κατέδων ἡτοι τοῦ Διός καὶ ἡ ἐπεργύμενος κατὰς τῆς μεταπολιτείας ἐνέργητος ἡ οἰκίας, ὡς καὶ ἐκείνης, διστάσιον δὲν ἀντετάσσετο πάσιας ὑπεράσπιστος κατά τοῦ ἐπεργυμένου. Διὰ τοῦτο καὶ ὅτε βραχύπεδον ἐκτίσαν τὴν Ἡλίαν, ἀσφαλῶν ὑπέτισαν.

Οσοι διέργοντο διὰ μέσου τῆς γαραζῆς τῶν Ηλείων πορεύουσιν οἱ στρατόπεδον, περέιδον τὸ ὅπλα εἰς τοὺς Ηλείους, ζτιαν παρελάμβανον, διτε ἐξάρχοντο τῶν δριῶν.

Τοῦ φαλαίρου οἱ ἄλλοι ἐπολέμουν,

οἱ Ηλείοι ἀπέλαυνον εἰρήνην καὶ ώς ἐν τούτου οἱ πληθυσμοὶ τῆς χώρας ηὔξεστο ἀνακόπτοντο.

Ἐν τῇ Ηπειρῷ παλαιότεττα ἐξασθίεντος δια τοῦ Οἰνόμαρος μετά τὸν θάνατον τοῦ τούτου ἡ πληθυσμὸς τῆς χώρας ηὔξεστον ἀνακόπτοντο.

ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρός κύντος Ηέλοψ ἐλθὼν ἐκ Φρυγίας. Ὁ Ηέλοψ ἐξετίνει τὴν ἔξουσίαν ἐπὶ πλείστους μέρους τῆς ἐξ κύντος κληθείσης; Ηέλοποντοσσού.

Ἄλλα καὶ τὴν Ηπειρόν, ὡς εἰδομένην, κατελάσθον κατὰ τὴν εἰσόδον τῶν Διωρίτων οἱ ὑπὸ τὸν "Οὖντον Αιτωλοί, ἐκτοτε δὲ ἐξεστίους ἐν αὐτῇ εἰς ἀπόγονοι τοῦ "Οὖντον Οἴ. Οἱ Ηπειράται προΐστοντος τοῦ κύρου ιρρήσιον ιχθύωντας ὑπεροπτικῶν καὶ ἐπιθυμούντες ν' ἀντιλαβῶσιν κύντοι τὴν προερείκειν τῷ "Οὖντοικαν ἀγώνων προσεκάλεσαν τοῦς "Οὖντοικαν προσεκάλεσαν εἰς τὸν Ηερόν τοῦ Αργοναυτῶν Φιδίων. Οἱ Φιδίων ὑπόθελον ἀπέλθειν τούς; Ηερίους; ἐκ τῶν Ολυμπικῶν ἀγώνων, ἀνέθησαν τὴν προερείκειν εἰς τὸν Ηερόν τοῦς τῶν Ηερίων Φιδίων. Οἱ Ηερίων καὶ κατέστησαν τοὺς εἰς τὸν ἀλόγῳ ἄγνων πανελλήνιους, προτέρεον ὄντας τοπικούς. Άλλα ἀρχὴς οὐ τοισυτοτρόπως αἱ σχετίσεις τῶν δύο πολιτειῶν, Ηπειρού καὶ Ηερίου, καὶ τὸν Ηερίον, ἐξεράγη μεταξύ κύντων πόλεων, διστάσιον ἀπελήξαντο εἰς τὴν ὀλογρεῦη ἡτταν καὶ καταστροφὴν τῶν Ηερίων, τῶν δύοις ἡ χώρα μετελθήθη εἰς πειραικά τῶν Ηερίων. Κατὰ τὸν πόλεμον τούτον οἱ Ηερίοι ἐθοισθήσαντο καὶ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Καὶ ἐπανεστάτησαν μὲν οἱ Ηπειράται κατὰ τῶν Ηερίων συγχρόνων; μὲ τὸν γ'. Μεσσηνιανοὶ πάλεμον, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡττήσαντο καὶ ἡ πόλις κύντων Ηερίων ζόρην ἡρμηθῆσαν καὶ ἐπειλεῖσθη ἐπὶ τοῦ καταλόγου τῶν ὕπτων Πισταίων πολέων, εἰς τῶν λαζαρών τοῦ πολεμού τούτου φωδούσηθη ὁ ἐν Ολυμπίᾳ μεγαλοπρεπής Ιάσος; καὶ κατεκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ Φειδίου τὸ χρυσελεφαντινὸν ἄγκλιμα τοῦ Δρός.

Οὕτω λοιπὸν οἱ Ηλείοι ἐν τῇ δια-

μαχῇ πρὸς τοὺς περιστάνους μέργι τοῦ Ηελοποντού πολέμουν. Μετά τοῦ Ηελοποντού πολέμουν διεμέρεσσαν τὴν ἔκτασιν τῆς χώρας των, τούς βίους καὶ τὸ πολιτεύμα. Ή τὸ Ηλείοι διώκει τὴν χώραν ὡς κυριεύοντος πόλεις, ὡς ἡ Σπαρτή. Εἰς κύντη ἔστατηνον οἱ ἀπόγονοι τοῦ "Οὖντον. Μετά τὴν κατάλυσιν δὲ τῆς βιοτείας (πιθανῶς, καὶ ποτὸς 580) διώκει τὴν χώραν ἀριστοκρατικῶν Γερονούδας εἰς 90 μελῶν, ητοις εἰγεῖ καὶ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν ἐπ-

της πανελλήνιου έρητης των 'Ολυμπιακών άγρων.

ΣΗΜ. α'. 'Ολυμπιακοί άγρωνες.—Οι 'Ολυμπιακοί άγρωνες ήσαν ή μεγάλη τῶν πανελλήνιων εοστῶν, οδημέντων πόλεσιν ή πόλεσιν Δ'. μ. Χ. μίνονος. Αρ' οὗτοι δύονοι ή Χριστιανοὶ ή ανακηρύχθησαν ήτος τοῦ Μ. Κονσταντίνου ὡς προτεύοντας θρησκεία τοῦ Διος αὐτὸν πᾶν τέτερον ἔτος πάρα τὸ ἐν Οὐλυμπίᾳ ἱερόν έδωσε τῆς 'Αλτεος κατὰ μῆναν Πούλιον καὶ διήκουσαν μέχι μὲν τοῦ 472 π. Χ. μίκην ἥμερον, μετὰ ταῦτα δὲ πέπτες ἥμερος. 'Απότα η Ἐλλάς συνέβεσεν εἰς τὴν μεγάλην τυπωτήν ἕστην. Καὶ οὗτον μῆναν, καθ' ἓν ἐπελοῦντο οἱ 'Ολυμπιακοί άγρωνες, ἐκπροσέτησαν Τοὺς Θεούς τὸν Ἀλάργον, τῆς ἐπήνεγκας τῆς καταστροφῆς τῶν πλευτῶν ἐν τῷ ιερῷ 'Αλετοῖς ιεροῖς, ἐν σίς καὶ τοῖς μεγαλοποτεσσιν μένοι τοῦ Οὐλυμπίου Διος αἱ δὲ πρὸς τὴν 'Ολυμπίαν πλήματα καὶ τὸν 'Αλετον καὶ τοῦ Κλεδονίου καὶ αἱ καταστροφαὶ τοῦ Κρινίου δρουν, τοῦ περὶ τὴν 'Αλετον καιμένου, καὶ αἱ μετέπειτα θεμέτων τῶν Διαλυμάνων, Φράγματον καὶ Τούρκουν καὶ οἱ σκάλη καιρούς σειραὶ συνεπλήρωσαν τὴν καταστροφὴν τοῦ ιεροῦ γένους τῆς 'Ολυμπίας. Άλλα καὶ πλήματα συνέβησαν καὶ τὴν ἐπήνεγκαν ἀπέκουψαν ἀπὸ τῶν ουρανῶν τῶν κατακτητῶν καὶ περιέστησαν μέχι τῶν ήρων την τῶν οὐρανοπυράνταν· ἐκεῖ οὖν τῆς τέργην.

Τῷ 1875 διάτην τῆς γερουσίας Κορεμαρίους ὁ διάκηνος Ιστοκίας καὶ συγχρέων τῆς ἐλλήνης ἱεροτοπίας 'Ἐρευνών Κούστους ἐνήργησεν ἀνασκαφὰς ἐν Οὐλυμπίᾳ, αἵνιναι ἐπεσταλμένη τῷ 1881 καὶ ἔφερεν εἰς φῶν πολλὰ τῶν καθάπτευχράτων εκείνων, απόντα ποτὲ ἔκτηνον τοῦ ιεροῦ γένους τῆς 'Αλετος. Τὰ ἀνευδούτα κειμῆλαι φυλάσσουνται ἐντὸς μουσείου ἀνεγερθέντος ἐπὶ τόπῳ διπάντων τοῦ θινοῦ εὔρεγέντος Α. Συγχρον., διπάρεσσον δὲ μετέν τῶν κειμηλίων τῆς πλαταίκης ὁ Βέργης, τοῦ Πρεζεπίδους καὶ ἡ Νίκη τοῦ Πιστονίου.

161. 'Η πρωτεύοντα τοῦ Νοροῦ.—Πύρος.—Ο Πύρος εἶναι τοῖς μετανοϊκῇ αληθίεστις σύντοι ἐκ τοῦ ἐν αυτῇ φρουρίῳ Ηπειρούποτες καὶ διὰ μίχη ὧδη μακράς θελάσσης ἐπὶ εκτενεῖς λόφου δεσπόζοντος τῆς πέρις ποδίδως καὶ ἐπὶ τῆς ιεροῦ τῶν θρησκίων οδοῖς 'Ηπειρος-'Ολυμπίας Εἰναίνων τῶν σιδηροδρόμων Πύργου-Κατσάκου, Πύργου-'Ολυμπίας καὶ Πύργου-Πτερών, κατέπειτας οἵπουσιν θέσιν μετάξι τῶν πολεων τῆς Ἐλλάδος καὶ προσδέουνται ἐν τῷ πολιτισμῷ μὲν διάρια τοιωτεῖς, σχολές καὶ σούλαρόντων.

ΝΟΜΟΣ ΤΡΙΦΥΛΛΙΑΣ

162. Φυσικὴ ἄποψις.—Ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ Τριφύλλιας ἐξελεύτερο τὸ μεσοπελούριον ὃν τῶν τριῶν τρηταρίων, ἢ ὡν συνιστάτο η 'Ηλείσι

καὶ ωρίζετο πρὸς Β. μὲν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ 'Αλφιοῦ, δὲ οὐ ἐγωρίζετο ἡπὸ τῆς Ηισάτεως, καὶ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Νέκτη; οἱ δὲ ἐγωρίζετο ἡπὸ τῆς Μεσινίνης, πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ Κυπρισσιακοῦ κόλπου, ἡτοι ἡ ἀρχικὴ Τριφύλλια περιεικράζεται ἐν τῷ νῦν κατοικητικῷ ἀπόρχῳ 'Ολυμπίας, ὅπρεσσο τὸ δέ εἰς βόρεον Τριφύλλια, τὴν καλλιμένην Μακριάν, μεταξὺ Κατίσσας καὶ Ἀλφειοῦ, καὶ εἰς νότιον Τριφύλλια, μεταξὺ Κατίσσας καὶ Νέκτης.

Ο σημερινὸς νομὸς τῆς Τριφύλλιας πήληται τῆς παλαιᾶς γέωρας περιεικράζεται πρὸς Ν. καὶ τὴν Μεσινίνην περιεικράζεται τὸ ποταμόν Σέλινο. Τὰ μεταξύ τῆς Νέκτης καὶ τοῦ 'Αλφιοῦ ὅρη εἴνει περιεχοῦσες τοῦ Λυκασίου, τοῦ καυματουνίου οὔπεραν τῆς Αλεπτοκανής, καὶ οἰστεύονται ἡ πόλις Κατίσσας θελάσσας; εἰς δὲ τὴν ὠρή των Κατίσσων θελάσσας; εἴναι δὲ τὴν ὠρή των Μίνθης (νῦν 'Αλεπίων 1222 μ.), τῆς ἀποσχιζετούσας ἀμέσως ἡπὸ τοῦ Αυκακίου, ἀπετίτης ἡ γραμμήτερα τε τοῦ παραχωρᾶς ή Λαπτής (νῦν Σμέριον καὶ βυνόν του Κατίσσας). Απὸ τοῦ κατούτου Αυκακίου ἀποσχίζεται καὶ ὁ ΝΔ. Κυγός, δέσις σχρηματίζει δυνατὰ πηγῶν τῆς Νέκτης; τοῦ Τετράρχου (1438 μ.), καὶ ἔλλιτης τις βυνοσειρή ή ΒΔ. (700–800 μ.), πάντα ἀκολουθεῖ τὴν ἀριστεράδον θερέτρου τοῦ 'Αλφειοῦ καὶ ὑπὸ πολλῶν καύτη παραπόταμων ἐνισχύου διεκπόπετεται.

Ἐν τῷ νομῷ τούτῳ πλὴν ἄλλων μακρότερων ὑπέργειων δύνα μεγαλεῖ πεδίσιδες: τὸ Μαδόσιον πεδίον (μεταξὺ Αγουλινίτων· καὶ Κατίσσων) καὶ τὸ Λεπρεατικὸν πεδίον (μεταξὺ Κατίσσας καὶ Νέκτης). Εἶναι δὲ ἡ Τριφύλλια γύρω ἐνθρόνη πεζάρχους ὑπηρετικούς, καρπούς, σταφίδως, σύκα, Ελαιώνα, σίνους καὶ προβότου κτηνοτροφίας, ἔτι δὲ βαθύβασια καὶ βαλανίδια.

163. Ιστορικὴ ἄποψις.—Η παλαιά Τριφύλλια ὡμοσθήτη κατὰ τὸ Στραθόνιον οὖτω, δέσιτη κατωκήθη ὑπὸ τριῶν φύλων, τῶν κύλιογένθων 'Επειδῶν, τῶν ἄποικων ισάγων ἐπειτα Μυριῶν καὶ τῶν τελευτῶν ιππορχ-

(1) Ιστορία 'Ελλ. N. Βραχνού σελ. 27.

τησαντων Αἰτιολῶν Ἡλείων. Οἱ Μίνυαι, ἀπόργουνοι τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐκβλήθεντες ἐκ τῆς Λάμψου ὑπὸ τῶν Ηλεαστρῶν ἤλθον κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Αλκεδαίμονα καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Τριφύλειν¹ κατεκλαδόντες δὲ αὐτὴν ἔξασθλον τοὺς πολικούς κατοίκους, ὅπερεσκον ἔσωτούς εἰς ἔξι μοῖρας; Καὶ ἔπιπον ἔξι πόλεις, ἐν αἷς τὸ Λειώτιον καὶ τὴν Μάκιστον. Τρίτη φυλὴ ἦσαν οἱ Αἴτωλοι λεῦκοι, οἵτινες ἐπιφρενάστησαν κατελάθον μετὰ τῆς Ηπείρου· καὶ τὴν Τριφύλειν.

161. **Ἡ προτέσσυνα τοῦ Νομοῦ.**—Κυπαρισία, πόλις ἄρχαια, ἣν δὲ Ἐπειρωτανῶντας κατέστησε λαμπάς τῆς Μεσσηνῆς· Ἡ Κυπαρισσία κείται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρου Ζηγούου, εἰς τοποθεσίαν θελικήν, ταχάτων καὶ ἀπόποτον αὐτὸς τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τῆς περιφρίας ἀπέγει 25· Ἡ γὰρ αὐτῆς ἐνεργοῦσα περιφρία σκέπασται περὶ τὸν οὖν πόλιον. Ἡ Σκάλα τῆς Κυπαρισσίας, τῆς οὖν σημαντικού ἐπιτίθεται περὶ τὸν οὐρανόν, μέλι, αἵτον, ἔλαιον, οἶνον, σῦκα καὶ ἄλλα κάρπατα· δὲ ἐν αὐτῇ τὸ οὔποριον. Ἡ Σκάλα τῆς Κυπαρισσίας, τῆς οὖν σημαντικού ἐπιτίθεται περὶ τὸν οὐρανόν, μέλι, αἵτον, ἔλαιον, οἶνον, σῦκα καὶ ἄλλα κάρπατα· δὲ ἐν αὐτῇ τὸ οὔποριον. Ἡ Σκάλα τῆς Κυπαρισσίας, τῆς οὖν σημαντικού ἐπιτίθεται περὶ τὸν οὐρανόν, μέλι, αἵτον, ἔλαιον, οἶνον, σῦκα καὶ ἄλλα κάρπατα· δὲ ἐν αὐτῇ τὸ οὔποριον.

162. **Ιστορικὰ πόλεις.**—Φιγαλία.—Ναὶ τοῦ γριψοῦ Σούστρου ἔκειτο ἡ ἀρχαὶ Φιγαλίας, ἐπὶ βάρυν τοις μετεώροις καὶ αποτέλους μετεξὸν τῶν ὕψων Κοτύλους καὶ Ἐλαίου. Τὰ τείχη τῆς Φιγαλίας ἔστεινοτο κάθετον τῶν κομμάνων, εἰς τὰ ἄνω δὲ ἡ βράχος ἡδὸν ἐπίπεδος καὶ ἐπὶ αὐτῷ ναὸς τῆς Ἀρέτεμιδος Σωτείρας καὶ ἔλλας λεπτὸδόματα. Ἡ Φιγαλία ἀπέτελε τὸ μῆρον τῆς Ἑρίδος μεταξὺ Ἀζαλίδων καὶ Λακεδαιμονίου, τῷ δὲ 659 π. Χ. οἱ Λακεδαιμονίοις ἐκύριευσαν σύντητον βραδύτερον δικαίον ἀπτελεύθερον. Ἐπὶ τῶν Μαχεδονίων κρύσσον τὴν πόλιν ἤρχετο ναὸς τῆς Θεού· ταῦτα τοις σφραγίσαντες κατὰ τὸ πειστόν ἔγοντας πειστέρων 4 χιλ. καὶ πάρος τοῦ 2 1/2 μ. μὲν πύργους καὶ πύλας ἀγριαικῆς κατασκευῆς.

Τόν πάσοντας καὶ τὴν καλασθίσαντας τῆς Φιγαλίας δειπνούν πρὸ πάντων δὲ νάντος τοῦ Ἐπικουρείου Ἀπόδιλον ἐν Βάσσοις, λιονίῳ 2 3/4 ὥρ. μαρκάρην τῆς Φιγαλίας. Ο νάντος ὅπος ἔκειτο εἰς ώρας 1131 μ. ὑπὲρ την θάλασσαν, ἐν τόπῳ γραφικοτάτῳ, ἡδὸν, κατὰ τὸν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἐν Τεγέῃ τῆς Ἀθηναῖς Ἀλέας, κατεκείσατες δὲ αὐτὸν δὲ τοῦ Πελοπόννησος ἀρχιεπίκουτον· Ἰκτίνος. Ο νάντος ἐπὶ πολλοὺς αἰώνας ἤγρειστο καὶ μόνον οἱ πομάνες τῶν περιώντων ἐγγάσθιν ἀνεκαλύψαν τὸ 1764 ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀρχιεπίκουτος Βοΐου, ἐναλήθη ὥμος τῷ 1801 ὑπὸ Γερμανῶν καὶ Ἀγγλῶν ἐνεργάσαντων αὐτὸν ἀνακτάκες.

ΝΟΜΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ

163. **Φυσικὴ ἀποψία.**—Ο

νομὸς Λακεδαιμόνους κείται εἰς τὰ ΝΑ. τῆς Ηπειρουνήσου, περιλαμβάνει δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Πάρωνος σχηματιζόμενην γερανόησον καὶ τὸν μετεξὸν καύτου καὶ τὸν Ταύρετον κοιλάδων τοῦ Εύρωτα. Διὰ τοῦ Πάρωνος γειτνεῖται καὶ Λακεδαιμόνων ἀπὸ τῆς Αρκαδίας. Οἱ Πάρωνοι διαιρεῖται εἰς τειχάρη ὁροστατάδες, ὡν ἡ τείτευτις κατελήγει εἰς τὴν Μαζέλειν ἔκπλασιν.

Φυσικῶν οἱ νομὸς οὗτος διαιρεῖται εἰς τὴν ὁρείστην γέρανην τοῦ Πάρωνος καὶ εἰς τὸ λεπανοπέδιον τοῦ Εύρωτα μετὰ τῶν ἀνταρτικῶν προπόδων τοῦ Ταύρετον. Τὸ δεύτερον πρημπτο, ὅπερ καὶ Κοίλη Λακεδαιμῶν καλείται, ἀποτελεῖ τὸ νέρτον τῆς γήρανης καὶ είναι εὐρύστατον. Ἐν αὐτῷ ἔκειτο ἡ ἀρχαὶ Σπάρτη, ὡς καὶ ἡ νῦν. Περὶ τοῦ οὖν φύου τοῦ Εύρωτα ἔκειντο τὸ πάλαι καὶ πόλεις Βελεμίνα, Κάρυστος καὶ Πελλάδαν. Πρὸς Ν. τοῦ σημείου, διποι συμβάλλουσι τὰ οὔπτα τοῦ ποταμοῦ Γοργίου (νῦν Βεράκω) μετά τῶν τοῦ Οἰνόντων, ἔκεινται μικροὶ πεδιῖαι, ἢ τῆς Σελλασίας, ἐν ἡ ὑπῆρχει πότε καὶ διδύμους πόλεις, Ν. Α. τῆς Σπάρτης καὶ εἰς ἀπόστασιν 20 στάδιον ἔκειντο καὶ Ἄμακλαι, ὅπου ἡ πῆρχε καὶ περιέρχονται νύκτοι τοῦ Αμυκλαίου· Ἀπόλλωνος μετά κολοσσιών ἀγλαμάτων τοῦ Θεοῦ. Η κοιλάς τῆς Σπάρτης γωρίζεται ἀπὸ τῆς πεδιάδος τοῦ Ἐλουσιδίου γηγεναλῶν παραρράβων τοῦ Ταύρετον, ἐφ' ὃν ἔκειτο τὸ πολύγυρον Κροκεῖαι· Ἡ Ὁρεὴν χώρα τοῦ Πάρωνος ἀπὸ τοῦ Τάνου ποταμοῦ μέχρι τῆς Μαζέλειν ἔκπλασης μέγρι τοῦ 5 αἰώνων π. Χ. ἀπὸ τοῦ Αργείου, ἀπὸ δὲ περιθέους τοῦ Λακεδαιμονίου. Τὴν νάντον ἔκρινε τῆς γερανόησος ἀπετέλει τὴν χώρα τῶν Βοΐων μετὰ τῆς δικανίου πόλεων, ἣν ὀνομάζει Ἡράκλεις· Βοΐος, συναγεργῶν εἰς κυθῆν τοὺς κατοίκους τῶν τριῶν πόλεων Ἀρρεδίσποδος, Ητίδης καὶ Σιδῆς.

164. **Ιστορικὴ ἀποψία.**—Οἱ χρυσιτατοι γνωστοι κάτοικοι τῆς Λακεδαιμονίου, ήσαν σοὶ εἰς Ἀργούς προελόντες Ἀχαιοῖς, ἐξ ὧν καὶ ἡ γέρανης κατ' ἀρχὰς ὑπομάζετο «Ἀργακόν» Ἀργούς. Ο βασιλεὺς αὐτῆς Εύρωτας, εἰς οὓς καὶ τὸν Αἴγαρον ἐπεξίσθησαν διά τῶν ὀπλῶν νάντης προσωπικήν ἐλεύθερίν των, ἀλλ᾽ ἡ τητηθέντες ἐγένοντο διοίλοι τῶν κατακτητῶν, ἐλῶν δὲ καλλιεργοῦσται τὰ στήκατα τῶν Δωρεάνων καὶ ζῆλας οἰκισκάς ἐργασίας αὐτῶν ἐπελόντες, ἐν φοι Περιοικοι διετήρησαν τὴν προσωπικήν ἐλεύθερίν των καὶ ἐκαλλιεργοῦσαν τὰ

ποταμοῦ, κατέλιπνε τὸν Θρόνον εἰς τὸν ὄντα θυγατρὸν γυμνόρρον τοῦ Λακεδαιμονίου, ὃστις καθ' ἡ ἐμβούλογεστο, ἡσος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ταύρετος, ἐξ οὓς ὁ οὐρανός θεοῦ οὐρανός Ταύρετος.

Οἱ Λακεδαιμόνων γειτόνενος βασιλεὺς κατὰ πρώτον ἐκάπιεται ἐπὶ τοῦ λίθου ὄντος σύμπτωση τῆς γήρανης Λακεδαιμονίου, ἔπειτα δὲ ἔκτισε καὶ πόλιν, ἣν ὀνόμασε Σπάρτη ἐπὶ τοῦ ὄντος τῆς οὐρανού τοῦ Σπάρτης. Μετὰ τὸν Λακεδαιμόνιον εἴσαιτευσε διός τοῦ Ἀϊκαλίας, ὃστις ἔκτισε τὴν ὄμβων πούτῳ πόλιν, τὰς Ἀμύλας. Τούτον ἀπόγονος ἦτο ὁ Τυνδαέας, οὗ τὴν θυγατέρα έλαβε οὐρανίας οὐρανίας οὐρανίας· Εὐρένη οὐρανίας οὐρανίας ὁ Αἴρεινος Μενέλαος, βασιλεύεις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πειθεροῦ του.

Η δυναστεία τῶν Ἀχαιῶν κατελήνη ἐν Σπάρτη κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωρεάνων, ὅπερ καὶ Λακεδαιμόνων περήλθει εἰς τοὺς Ηρακλεῖδας Εύρυθμηνος καὶ Προκλῆτη, νίσι τοῦ Ἀριστοδόμου. Αμφότεροι οἱ ἀδελφοί οὐτοῖς ἐκείνους πουταγόνους ἐν Σπάρτη, διὸ τοῦτο δὲ ἐπεκτάντησεν ἔκπτον συνήθεια νάντης εἰς δύο βασιλεῖς· ἐν Σπάρτη καταχρόμενοι ἐκ τῶν δύο βασιλικῶν καὶ τοῦ Προκλέους.

Ἄπό την δωρικὴν κατακτήσιον; οἱ κάτοικοι τῆς Λακεδαιμονίους ὀπήρουντο εἰς τρεῖς τοξεῖς, τοὺς Σπαρτιάτας, τοὺς Περιοικούς καὶ τοὺς Εἴλωτας. Καὶ Σπαρτιάται ποὺ μὲν ἔκκλινοντο οἱ κατακτηταὶ Δωρεάνων ἀπὸ τῆς πόλεως Σπαρτεῖας· Περιοικοί δὲ ἐκαλύπτοντο στήκατα τῆς γερανόησος ἀπετέλει τὴν χώρα τῶν Βοΐων μετὰ τῆς δικανίου πόλεων, ἣν ὀνομάζει Ἡράκλεις· Βοΐος, συναγεργῶν εἰς κυθῆν τοὺς κατοίκους τῶν τριῶν πόλεων Ἀρρεδίσποδος, Ητίδης καὶ Σιδῆς.

Από την δωρικὴν κατακτήσιον;

"τάκτα των πληρώνυτες; φέρον εἰς τοὺς κατακτητὰς;

Η ἴστορις τῆς Αλκεδαίμονος μετά τὴν κατακτησιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Δωριέων συγκεντροῦται περὶ μίαν πόλιν, τὴν Σπάρτην, περὶ οὗ οἱ λογοις κατωτέρω.

168. **Η πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ.**— Η Σπάρτη πρωτ. τῆς Αλκεδαίμονος ἔκτισθη, ἡ προσείσουσα, ὑπὸ τοῦ Λακεδαίμονος, διὰ τῶν ὀλυμπίων αὐτῆς ἐκ τοῦ ὄντα μετόπος τῆς οὐρανοῦ του Σπάρτης· εἶχε τεχναὶ περιφέρεις καὶ ἔκτιστο πάρα τῇ δεξιᾷ ὑπὸ τοῦ Εὔροπος ἐπὶ υψηλῶν γερυχοτάτου ἐντὸν μετέστη κοιλάδι τοῦ οὖσαν. Υπέρθινη τῆς πόλεως πρεστὸς τοῦ ΝΔ. ψύχοτε ή ταῦτα γεγονότα, ἀφ' ἤτερου δὲ τὸ Πάρον καὶ τὰ Μενελάιδη δρῦς. Η Σπάρτη δὲν ἦτορ πλεονεκτόνειν εἰς τὸ πόστον ὥστε, ἀπότελη ἐπὶ διόν τοις πολεμίων πολεμεῖ ἀλλ' ἦτορ διοργανώντας τὰς τάξις κώμας ἢ συνοικίας: ταῖς Διαμασσ., τὴν Κυνόδοσφαν, τὴν Μεσσαν., τὴν Πιτάνην, κτίντες εἰγον κοινὴν ἄγοσάν, ἵνα διατίθενται ταῖς αρχαῖς. Τετρήνη η πόλις δὲν εἶχεν "Ολη" ἡ δύναμις καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς αρχαγαίας Σπάρτης ὄφελον εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ μεγάλου αὐτῆς νομοθέτου Λακεδαίμονος ζήταντος κατὰ τὸν Ζεὺς π.Χ. εἰς δὲ τὸν γνωστὴν ἡ ίστοριαν τῆς νομοθεσίας τοῦ Λακεδαίμονος, διότι εἶναι δὲν διλογία περιττὸν νὲ ἀνέπτυχεν εἰς ταῦτην. Διὰ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λακεδαίμονος ἐνισχύεται οἱ Σπαρτιάταις κατὰ πρώτου μὲν ἐπετέλεσαν κατὰ τὸν γενετὸν τῶν Μεσσανίων καὶ μετὰ δύο μαχρέων καὶ αἵματρων πολέμους ἀφέστησαν ἀπ' κατὸν τῶν ὠρίων καὶ εὔφορον γέμων των. Κατόπιν ἀφέστησαν ἀπὸ τῶν Ἀργείων τὴν Κυνουρίαν, καὶ τὴν Θυεύσαν. Καὶ θῆλατο μέντον ὑπεράξιοι οἱ Σπαρτιάταις τῆς Λακεδαίμονος εἰς τὸν γένος τῶν Τεγέατων, καὶ ὁ διάγονος τῶν Τεγέατων τοῦ Μεδικούς πολέμους ἀφέστησεν ἀπ' κατὸν τῶν ὠρίων καὶ εὔφορον γέμων των. Κατόπιν ἀφέστησαν τὸ Σπαρτιατικὸν στρατόν. Ἄπο τοῦ 550 π. Χ. ἡ Σπάρτη ὅμον προστάτευσε ὅλης τῆς Πελοπόννησος, ἀλλὰ καὶ ἡγεμονίαν τῆς ιδίας τῆς Εὐλάδος κατέτησεν τοῦ Μεδικούς πολέμους, ἥν καὶ ἀληθινὰ ἔσαε κατ' αρχας. Ενεκόν δύον τῆς προδοτικῆς γαρυθῆς τοῦ Πισσυνίου μετά τὴν ἀπλαταισίαν τῆς Ηγεμονίας τῆς Εὐλάδος εἴρεψεν διὰ τῶν ζεύρων τῶν Αλκεδαίμονων καὶ περιπλέων εἰς τοὺς Ἀργεναίους, οὓς ἐφόδουν οἱ Σπαρτιάταις, διότι πρωτοτατούστες εἰς τὰ ἐλληνικὰ πράγματα.

Ἄλλα βαζούμενον διὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ κτηλούμενον πολέμου οἱ Σπαρτιάταις κατέβανος ὀλοσχερεῖς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἔλασον αὐτὸς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Εὐλάδος οὕτω δὲ τὴν Σπάρτην ἀπέλασεν εἰς τὸ ὑπόστητον της δέησης καὶ τῆς δυνάμεως. Άλλη ἡ ἀλλοιούσα, μεθ' οἷς αὐτὴ ἐφέρετο πρὸς τὸν ἄλλην ἐλληνικὸν πόλειν, πρεσβεύετε τὴν πτωσίν της. Ο Θηβαῖος

σπραγτήγος Ἀπεκρινόντας μικήνας τοὺς Σπαρτιάτας ἐν Λεύκτροις (371 π.Χ.) ἀρήτεντος ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐλάδος. Τότε καὶ ἡ Μεσσηνιακὴ ἀπελλαγεῖται τοῦ σπραγτικοῦ λυγοῦ ἐκρύψη ἐλευθερία καὶ οἱ Ἀρκεδαῖς ἀπετέλεσαν ὑμετέρους δικούς ἐπὶ βλάστη τῶν Σπαστιτῶν.

Μετὰ τὴν ἀπόλειται τῆς ἔξωτερης αἰγαλῆς πολέμους ἡ ἐποτεική τῆς Σπάρτης καταπάτεσσι, ἢν μάτις προπετεύεται νὰ συγκρατήσωσι διετὸν ἀναμορφωτικὸν σχεδίουν οἱ βιολεῖται. Ἀγεῖς Δ' καὶ Κλεομένης Γ'. Καὶ ξελιθένει μόνις πόσιτημαν ἡ Σπάρτη ἐπὶ Κλεομένους καὶ ἔκπριας τὸν πολέμουν κατὰ τῆς Ἀγαρίκης Συμπολιτείας, ἀλλ' ἡ παρὰ τὴν Σελλείαν μαργαρίτην (222 π. Χ.) θύγηκε τέραμον εἰς τὴν Σπάρτην, ἥτις κατόπιν ἐκευρήθη ὑπὸ τούσαννον, ὡς τὸ Μαχινίδα καὶ τὸ Νάδον. Μετὰ μικρῶν ὑπετάχθη μετὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Ρωμαίους. Ἐκτοτε ἡ τύχη τῆς Σπάρτης συνεδρᾷ μὲν τὰς περιπολίτες τῆς ἐλληνικῆς γῆς. Μετὰ πελάστης λεγάτους, ἀπέτελε τὴν μεσιώνα τῶν παλινούς εἰλικρίνων εἰς τὴν Εὐλάδαν Πότιθον, Σπάσιον καὶ ἄλλον βαρβαρικῶν φυλῶν μετειβλήθη τέλος εἰς ποσίδες ἐρεπίουν.

Η νέη Σπάρτη ἐπίστη τῷ 1833 ἐπὶ τῶν ἐρεπίων τῆς ἀρχαγαίας. Είναι πόλις ἀρχικά δημούλων πρὸς θαλασσήν παρακλήσεων. Πρόσφατα δὲν ἐστήσει καὶ ἔξωριται. Γεγονότον καὶ ἡ βιομηχανία ἰδίως τῆς μεταξειδίας, καὶ ἡ βιοστοιχίη εἶναι ἀρκούντως ἀντετομένην ἐν Σπάρτη, ἐν δειπτογρυοῦσιν ἐπίτη μεταξειδίαις.

169. **Βίος καὶ χαρακτήρας τῶν κατοίκων.**— Οἱ αρχαῖοι Σπαρτιάταις, ὡς καὶ πάντες οἱ Δωριεῖς, ἦσαν μυστῆροι, τρχεῖται, φιλόνομοι καὶ φιλόπολες. Κατὰ τὴν Λακεδαίμονος νομοθεσίαν ἡ ἀνατοσφή αὐτῶν ἡ παλινόρευση στρατιωτῶν. Εἰχον φρονήσια γενναῖς καὶ ὑψηλᾶς καὶ τοισθηματικῆς φιλοπατρίας εἰς τὸν μεγάτον βιβλιογενεῖον προσεύκλων εἰς τὰ ὄπλα καὶ ἔμενον τὸν υπέρ πατέρων θάνατον ὡς τὸν ἐνδεξάτον. Εἰναι τε τὴν ιστορίας τῆς Εὐελπίης Σπαρτιάταις διδόντων τὴν ισπάδια εἰς τὸν οὐρανὸν πορεύεσσαν εἰς τὸν πόλεμον ὃν ήτις τὸ έπος τῶν Πελοπίων τοῦ Σπαρτιατικοῦ μένον ἐπ' αὐτῷ· Έν πόλει τοῦ Σπαρτιατικοῦ μένον ἐπ' ἄλλην θέσει δὲν ωπερώρει, ἀλλ' ἡ ἐνίκηση ἐπιπτεύει δὲ βίσασπον ἐν πόλεμῳ γενούμενον τοῦ θεωρείτος ἀπίστως, περιεργούεται ὑπὸ πάντων καὶ οὐδεὶς θέδειν εἰς αὐτὸν οὐδὲ ποτὲ οὔτε υδροῦ.

Κατὰ οἱ σημερινοὶ Σπαρτιάταις κέκτηνται πολλὰς αρετάς εἰς ἀργυρούς, φίλεργοι, νομίμοις, αὐθούσοις δὲ εἰς τὴν γενεαγένειαν, τὴν κτηνοτροφίαν καὶ τὸ ευπόρειον.

ΝΟΜΟΣ ΛΑΚΩΝΙΚΗΣ

170. **Φυσικὴ ἀποδίη.**— Ο νομὸς Λακωνικῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῆς

τὸν μεταπίστων. Καὶ ἡ ἑταμολογία τῆς λέξεως ἔνεινε γραπτή. Τις ἐπόδιουσι τὸ δύομα εἰς τὸ μακιωδὸν σέλαματον τῶν κατοικῶν καὶ ἀνίθῳ; Η Μάνη διὰ τὴν ὄγυρότητά της καὶ ἡ τὸ συντάτακτον τῷ κατοικῶν της οὐδέποτε ὑπέκυψεν ὑπὸ ζέοντος, ἀλλά καὶ διὰ τὴν Ἐλλὰς ὅλη εἰσεπέζετο ὑπὸ ζέοντος.

Κατὰ τὸν μεταπίστων οἱ Φεράγκοι, ἐν ὁμέλεων· ἐγένοντο κύριοι τῆς Ηλεκτρουνῆσου, μόνον παρέ τοῖς Μανιάταις ἀπότιτηνες ἐτίμουν καὶ σκαταγώνιστον ἀντίτιταν. Οὐσιώτως καὶ ἐπὶ ἑταμολογίᾳ: βασιλέας τοῦς καὶ ἐπὶ τουρκοπρετίας οἱ Μανιάται διετέρησαν τὴν ἀνεξήτησιν των.

Κατὰ τὴν ἐπιστάσαν τῆς Ηλεκτρουνῆσος τῷ 1769 τὴν ὑποκριθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ρωσίας, οἱ Μανιάται ἔλαχον ἐνεργήσανταν μέρος ὑπὸ τῶν ιγνημόνων καὶ τῶν ιγνημάτων Πολ. Μακρυμάγλην. Μετὰ τὴν ἡποτογίαν ὅμως τοῦ ἐπαναστατικοῦ τοῦτον κινήματος οἱ Μανιάται προσβλήθησαν τῷ 1779 ὑπὸ τοῦ Τούρκου ἀρχινομάρχου Γεζῆ Χασάν τὴν ιγνημάτησαν νῦν ὑποκριθεῖσαν εἰς πληρωμὴν φόρου 15000 γρασιών ἐπτηνίας καὶ νὰ ὑποβάλωνται ὑπὸ τὴν Ἑγκρίσιν τῆς Πόλης: τὴν ἐλόγων τοῦ ἡγεμόνος· τοιν, μηδὲ πρότερον αὐτοῖς ἀνεδεικνυντον. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τούτο η Μάνη διετέλει ὅλης σχεῖτον ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Τουρκίας, οἱ δὲ διοικητεῖς φόρος ἐπιλόγωνταν ἀπάτων καὶ πελάκων μακταίων ἔγινετο ὑπὸ τῆς Ηλιάς.

Ἐν γένει ὅλη η Μάνη ἦτο τὸ καταφύγιον ποντικῶν καταδικωμένων ὑπὸ τῶν Τούρκων. Εἰς τὴν μεγάλην τοῦ 1821 ἐπανάστασιν ἡ Μάνη ἐν τοῖς πρώτοις ἀνεπέτασσε τὴν σημαίαν τῆς ἑλευθερίας. Εἶναι δὲ γνωτότατα ἐκ τῆς ιστορίας τὰ ὄντα ματά τοῦ Πέτρου Μαυρομάγλη (καὶ ὁ Πετρομπέης), τοῦ Ἡλία καὶ Κυριακοῦ Μαυρομάγλη καὶ πολλῶν ἄλλων Μανιάτῶν ἀνδραγαθηπάπατων εἰς τὰ μαχαίρας τοῦ Βαλτετσίου, τῶν Δολικινῶν, εἰς τὴν Ἀστιν τῆς Τριπόλεως, τῆς Μονεμβασίας κατέλαβεν μακταίων ἔγινετο ὑπὸ τῆς Ηλιάς.

172. Ήδος καὶ χαρακτὴρ τῶν κατοικῶν.— Η ὄγρις φύσις τῆς Μάνης, ὡς εἴπομεν, ἐπεκλείνει εἰς τοὺς κατοικους αὐτῆς χαρακτῆρας καὶ ἡθὴ θιεύτερα. Οἱ Μα-

νιάται εἰναι γενναύστοις, ὑπερήφενοι, ἀνυπάτακτοι, χαρτερώτατοι, φυλακτοί, εὐσεβεῖς καὶ εἰς ἄλλους φιλάνοντες. Εἰναι αὔτεροι κατὰ τὰ ἡθῆ καὶ ἔρουσι τὸν ἀλλάζουσαν εὐαίσθησίν εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς τιμῆς εκ ταύτης δὲ πηγάδεις καὶ τὸ κυριοτάτον χρεκτεριστικὸν τῶν κατοικῶν, ἡ συνήθεια τῆς αἰματοχειρὸς ἐκδικήσεως, ἡ τις ἀπογούμενος σήμερον δὲν κατοικήθηται νὰ ἐξαλειφθῇ μεθ' ὅλη τὴν προσόδου τῶν Μανιάτων εἰς τὰ γραφάματα καὶ τὰς ἐπιστήματα.

Η κατοικία τῆς Μάνης, τῆς δυτικότερης, έχει ἀπὸ τοῦ μεταπίστων διακρίνεται εἰς ὃσα άνισους καὶ λίγους διεσπάστας τάξεις: τοὺς Νυκλίτανος (τοῦ τοῦ χωρίου Νυκλή) τοὺς τοῦ εὐγενεῖς καὶ ἴσχυρούς, καὶ τοὺς Φαρέγγειους, (οἰδέπεις, εἰς τοῦ famillia = σύγονεύα), σίτινες εἰς ὑπέδεστεροι, σχεδόν υποτελεῖς τῶν πρώτων καὶ ἀγγειρθεμένοι. Εν γένει οἱ ποδιτοί πατιστώντος τούς κατοικούς τῆς γώρας, οἱ δὲ δευτεροὶ τούς ἐπικίουν.

173. Η προτενόνα τοῦ νοροῦ.

Τὸ Γόδιον, ὅπερ κοινῶς ὑποκλέεται Μαραθονήσι, ὡς ἐπὶ τῶν παρ' αὐτῷ φυσικούντων μετρητῶν, γνωστούντων αἰσθητικῶν χρόνων, κείται παρά τὰ ἐξειπα τῆς χρυσίας πόλεων, ἐπὶ τῆς Δ. ακτῆς τοῦ Αλικαντού καὶ πολέων καὶ εἰς τοὺς πρόποδας βουνῶν, ὅπερ καλεῖται Κουμάρος. Τὸ ἀρχαῖον Γύθειον ἦτο κτίσμα τῶν Φοινικῶν καὶ τὸ πάλαι ὁ κυριότατος λιμνγὸν τοῦ Ειρήνης ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον τὰ νεώτερα τῆς Σπάρτης, δητε ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. παλέουν τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Αθηναϊού Τολμηδῆς. Μέχρι τοῦ τυραννοῦ Ναρδοῦ τοῦ Γύθειον ἦτο πολεμικὸς λιμνγὸν τῆς Σπάρτης, κατὰ δὲ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους ἦτο τὸ κέντρον τῶν Ἐλευθεροπόλεων, ἦτο τὸν ἀπελευθερωθέντον ἀπό τούς τῶν Πειραιῶν καὶ Ειλώτων τῆς Ασκωνικῆς καὶ ίδιως ἦτο στοιχεῖον λαγῆν ἐγκυρωγού πορφυρίου, δητε ἐμπορεύετο οὐγῆ μαρκέων, καὶ τῆς πορφύρας, ητοις ἥψενετο ἐν τῷ κόλπῳ. Καὶ σήμερον τὸ Γύθειον ὄχλαζει διὰ τοῦ ἐγκυρωγοῦ ἐμπορίου ἔλαιου, βαλανίδιου, καλπ.

ΝΟΜΟΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

174. Φυσικὴ ἀποψία. — Η Μεσσηνία (παλαιότερον Μεσσάνη) εἰς ἡ νοτιοδυτικοτάτη γῆράς της Ηλεκτρουνῆσος περικυρβάσασα καριόντων περὶ τοῦ Πάσματον πεταχόντων πεντάκις καὶ τὰ περιθάλλεντα κυτήν τοῦ οὔποιον μέρον. Η πεδιάς αὕτη εισιτεῖται εἰς βρέσσουν καὶ νότιον τημένον. Τὸ νότιον τημένον, τὴν καλιούμενην Μακαρίαν, διερχεται ἡ Πάσματος καὶ οἱ παραπόταμοι αὔτους Ἀριός. Πρὸς Β. η Μεσσηνία ὠρίζεται τὸ πάλαι ὑπὸ Νέας:

Νέας: δὲ ἡ ή: ἐρωρίζεται ἀπὸ τῆς Ηλεκτρουνῆσος τῶν Νομίων ὄρον, δὲ ὡν ψωρίζεται ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας. Πρὸς Α. ψωρίζεται ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς διὰ τοῦ Ταύρητου, πρὸς Δ. δὲ καὶ Ν. περικλύζεται ὑπὸ τῆς Θειάστης, ητοις: ητοις εἰστραγμένη ἐν Ν. βαθείω: εἰς τὴν ξηράν σημητικής τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἡ ή γάρων κατοικεῖται ὑπὸ τῶν Λειένων, ἡ σημαντικωτάτη πόλις ὑπῆρχες ἡ Ἀρδανία επὶ τῆς Β. πεδιάδος. Μετὰ τὴν εισβολὴν δὲ καὶ τὴν ἐγκατάστασην τῶν Δωρίων ἡ πεδιάς αὔτη διέμενε τὸ κέντρον τῆς Μεσσηνίας, ἡ πρωτέρης θείας ἀγρούσιτος. Εἰς τὸ βάσιον τημαχεῖται τὸ ἐπὶ τῶν Νομίων φρεάτινον ἡ Ελα. Πρὸς τὴν Ασκωνικὴν ἡ οὐρανὸς λόφου ἐκείτο ἡ Αμφεία. Τοπεστῶν τοῦ νοτιοτοῦ πράματος ὑψύσται πρὸς Δ. η Θεώρη, ὑπὸ τῆς ὑπεισιτηρίου ἰδρυθεῖσαν ἡ Θεοχώρη στηριγμοῦ. Επαγμεύνων δὲ μεγάλη πόλις Μεσσάνη. Εἰς τὴν πεδιάδα τὴς κεμψήρη παρὰ τὸν κατοῦ ποταμοῦ τοῦ Πάσματος ἐκείτο η Θουρία. Απὸ ταῦτη ἐκτίνεται τραχεῖ καὶ ὀρεινή γώρα μερὶς τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Ταύρητου, ην διαρρέει τὸ Νέων (ποτ. τῆς Κλεισσατας), τὸ βροχεότερον δὲ μέρος: σύντης ἀνέκαθεν ἡ τὸ μῆλον τῆς ἑριόδου μετρέζει Ακεδαικιανῶν καὶ Μεσσηνίων. Επτάνυχ εκείτο καὶ Λίμναι μετὰ περιφύρου ιεροῦ τῆς Λιμνικοῦς Ἀρτεμίσας. Η σημαντικωτάτη δύο: πόλις τῆς ΝΔ. Μεσσηνίας ἡσαν καὶ Φαραι η Φεραι (ἐπὶ τῆς θίσεως τῶν σηρεριῶν Καλαμῶν), πρὸς Ν. τῶν ὑποίων καὶ πλησίου των συνόρων εκείτο η Αβρα. Η δυτικὴ Μεσσηνία, ητοις ἐν τῇ Ομηρικῇ ἐποχῇ ἀπετέλει τὸ βροχεότερον τοῦ Νέστορος, ἐκτίνεται ἀπὸ τῆς Νέας: μέρη τοῦ ἀκρωτηρίου Μετάξης καὶ Μεθώνης: ὑπογειεῖται ἡ στερεά καὶ ἀποτελεῖται ἀνοικτοῖς κόλποσις, προστατεύεται προκειμένων οὖνονδροῦ νησῶν. Η Μεθώνη γιαζεῖται πρέπει: Β. διὰ τρεχεις λιμνοσειρᾶς: ἀπὸ ὡραίους καὶ εὐρυχώρους λιμένους, πρὸς τὸν οἵποιν καὶ τοῖς η νησοῖς Σφακτηρία.

της Β. όπους της νέων Σφραγίδων επί τού Κορυφαίου άκρωτηρίου ξεκινούσι ή σχερσί Πύλοι, έπειτα του Νίστρου, η σημερινή Πύλος: κατέπι ζάπικαντα της Ν. όπους της Σφραγίδων: Τό βάθειον μέρος της οντικής παραλίας μίκη μόνη πολὺν είχεν, την Κυπαρισσίαν. Ο σημερινός νόρος της: Μεσσηνίας περιμελήσαντες και ἐν αιγαίνων τρήμα της ἀρχαίας: 'Αρκαδίας.

175. Ιστορική ἄποψη.— Κατά τὰ Όμηρικά ἐπον ή δυτική παραλία τῆς Μεσσηνίας μετά τὴν Τριφύλια πετεῖται τὸ κάρπος τοῦ Νησείου Νέστορος, τὸ δὲ μεγαλείτερον ζαπικαλίον μέρος τῆς ψυχής ή η κυρίων: Μεσσηνή ἔφερτο εἰς τῷ ἐν Μυκάναις καὶ Σπάρτη βραχιελέντων Ατραπῶν. Κατά τὰς παραδόσεις μετά τὴν πελαγικὴν ἐπολήν κατώ κησαν ἐν τῇ ψυχῇ ταῦτα οἱ Λέδεγοι, τῶν ὄποιαν ἔνσπειρεν οἱ Πολυκάροι. Ο Πολυκάρος ἐν οὐδῷ: εἴχε πολύτην τὴν Μεσσηνήν, ἥξει καὶ η χώρας ἀπετείη ἐλάτην Μεσσηνήν κατέλλους: ὅπως τὸ ὄντον Μεσσηνήν δηλοί μέρον ϕάρων. Εὖρε τοῦ Πολυκάρους: ήτο τὸ 'Ἀγανάκην. Κατὰ τὴν πελαγικὴν ὄμοις τῶν Ηζανικῶν, τὴν Μεσσηνήν η Μεσσηνίαν ἐλάτης διός αἰχρους η Ήζανικής Κρεοφόρητης: 'Ο νέος οὐτος βραχιελένης ἔξειλεν τοὺς ἔρχοντας τὸν Στεναβλήρον, προσειπάθης δὲ δι' εἰρηνικού συμβιβασμοῦ καὶ ξισιδηρ τὸ δικαίωματα τῶν ἀρχαρχῶν κατοικῶν μετά τῶν ἀξιώσαντων τοῦ πατεριτῶν Δωριέων. Τοῦτο διότι δυσηρέστησε τοὺς Δωριέων, οἵτινες ἔτακτατάκτησαντες ἔργουναν καὶ τὸν Κρεσφόρην καὶ τοὺς οὐδούς αὐτούς, πλὴν ἓντος τοῦ Αἰπέτου, διετοπάξις διηνερθέσθε πλησίον τοῦ πάπλου τοῦ Κυβέλου, βραχιελένης τῆς 'Αρκαδίας. Ο Αἰπετος ήλικιοισθεὶς καὶ βοηθούμενος ὑπὲρ τῶν ἀρχαρχῶν κατέλησεν εἰς Μεσσηνίαν καὶ ἀπέκτησε τὸν πατερικὸν θρόνον, προσειπάσκεις δὲ πρὸς ἔκστον τοὺς μὲν προσύρχοντας: τῶν Μεσσηνίων διὰ περιποίησεν, τὸν δὲ λόγον διὰ διερρέων, εἰς τοσαύτην τιμῆνα, προσέθει, διστοιχούσιοις αὐτοῦ ἀπό την Ηζανικελένην ὄνομαζόντο Αἰπετίδαι.

Οι πρώτοι κατοικούσι τῆς Μεσσηνίας

Λέγεντες: ω; ἐπὶ τῇ εὐφορίᾳ: καὶ τοῦ πλούτου τῆς: γύρως των ἡσον παραδέμεων εἰς τὴν τριφύλιαν της: καὶ κατακτηταῖ Δωριέων: ὑπὸ τὴν ἐπίδημαν τῆς ψυχῆς μεσσηνικῆς ὀπιτητῆς: ἀπέβαλον τὸν τρεχὺν χρυσαυτῆρας καὶ ἔξωρινθησαν ὄλιγον κατ' ὄλιγον μὲ τοὺς πρώτους: κατοικους: σύντοις, ὃπερ δὲ ἐφίσιον τοὺς ὄμοιογενεῖς εἰς τοὺς Δωριέων τῆς Σπάρτης. Κατὰ τὸν Η' μάλιστα κίλων εἰς Σπάρτηται ἐφίσιον τὸ πλευρεκτικαὶ περιήλια τὸν βλέψαμεν πρὸς τὴν πλευρικὴν καὶ εὖδορον γείτονα Μεσσηνίαν. Εἰτεύθεν προέσυκλον δύο μαρροὺς καὶ κιματηρὸι πόλεμοι, Μεσσηνιακοὶ καλούμενοι, οἵτινες ἐπήνεγκον τὸν ὑπόταγόν της: Μεσσηνίαν, εἰς τοὺς Σπαρτιάτας. Κατὰ τὸν 'α' Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι ἀργηγοὶ: τῶν Μεσσηνίων ἥτο δὲ 'Αριστονέμος, κατὰ δὲ τὸν 'δ' Ἀριστοφένης. Η Μεσσηνίαν διεγεύσθη τὸν κατελάργου τῶν ἀνεκρητῶν πολιτεῶν. Καὶ ἀπεπειθήσαντο μὲν οἱ Μεσσηνίων ἐνθύμεταις μετὰ τῶν Ειδώτων τῆς Σπάρτης οικονομητοῖς τὴν ἀνεμθήριαν τοὺς (τρίτον: Μεσσηνίαν), πλεύσαντο, ἀλλὰ μεταδεκτοὶ ἀγόνων ἡρακυκοθησαντο οὐκ κατετίσσωσαν τὰ δύτια καὶ οὐκ ἀπέβασαν μετά γυναικῶν καὶ πάτειν εἰς τὴν Νόστοπατον, τὴν ἔσσων εἰς κύρτους: οἱ 'Αθηναῖοι ήσαν κατοικήσαντο. 'Εκτότε οἱ Σπάρτηται ἐμειναν κύριοι τῆς ψυχῆς ἔως δύο οἱ Θερμίσιοι στρατηγοί: Ἐπαγγεινῶνται κατὰ τὴν πρώτην εἰσόδου τοῦ τὸν Ηελιόποντος (370) προσκαλέσας, τοὺς τριγένειας διεπικραμένους Μεσσηνίους θέρως τὴν μεγάλην πόλιν Μεσσηνήν ὑπὸ τὸ ὄρος 'Ιώθυν καὶ ησάρχους τὴν αὐτονομίαν τῆς ἀποχρόνης: ἔπειτα δὲ καὶ ζλλι. Σήμερον δὲ καὶ νῦν αὐτοὶ σύγκεντρονται περὶ τὴν Σύρον, τὴν ἐμπορικωτάτην καὶ πολυκινητήν.

Φερδῶν, η Φερδῶν, ἐκλήθησαν δι Καλάμαι πήνοντας ἐν τῶν πόλεσι καταληματον.

Αἱ Καλάμαι ίδεντο ιστορίαν καὶ ἐμπορικὴν ἀξίαν ἀπὸ τῆς ηρυγκωκεραίας (1205 μ. γ.) διότι οἱ φάργοι έκπισαν τὸ φρουρούν τῆς Καλάματας, ἵνα δὲ διασπεντοῦσαν οἱ βαρύνοιτο ἐπώπειον τὸ πέριξ. 'Απὸ τοῦ 1460 περιῆλιν ἐκ πειρατῶν εἰς τὸν Τούρκους, τὸν 'Ενετούς καὶ τὰλιν εἰς τὸν Τούρκους: Κατὰ τὸν τοῦ 1769 ἐπινάστατον τοῦ 'Οδηγῶν καὶ Καλάματας πρετοτάτην διὰ τον πανηγύρου πρεσβύτατον Μπενάκην ὑποκύπρατος δύος καὶ πάλιν εἰς τὸν Τούρκους ἔπιστε τὸ πάντενα. Κατὰ τὸν μέγιν ἄγων τοῦ 1821 προτέτοι οἱ Καλάμαι ήλευθερώθησαν (23 Μαΐου 1821) ὑπὸ τοῦ Πάτρου Μαυρογάλη καὶ Θεοδ. Κολοκοτρόνη ἀλλὰ τοῦ 1825 κατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ Ιωσήφην πατέσσας μαλιά δὲ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πρωγάπτων ἐν Τελλάδι ἀγέλασε καὶ θητηρίει πράγματι, κατασπάτησε ἡ ἐνοποιιώτεσσα πόλις ἐν τῇ μεσημερινῇ Πελοποννήσῳ, οἷς πάπιτοι ἐν τῇ βορείᾳ Πελοποννήσῳ.

'Ἐν τῇ πασαλίᾳ απεγύρη ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ Ηελιούν, νέαν συνοικισμένης καλούμενης Ντουάνα. Αἱ Καλάμαι οἱ μανοὶ εἰς τὸν ἐμπόροις ἀκαδουσοῦσι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν. 'Πάντοτε συντάσσεται εἰς τὴν πειρατοκατάστασιν, οἷον μεταξελοπτήρια (ιδίης εἶναι τὸ τῆς Μονῆς τοῦ καλογριῶν, τοῦ 'Αγ. Κονσταντίου), θρηνητής, επιπονοποιεῖ καὶ σίνοπνευματιστεῖσι.

ΝΟΜΟΣ ΚΥΚΛΑΔΩΝ

176. Φυσική ἄποψη.— Κυκλαδές ἐκτήνησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς οἳσι τοῦ Αἰγαίου Πελαγίου, κατιτες περὶ τὴν μαρράνην νῆσον Δῆλον ἀπετελοῦντον κύριον. Καὶ ακτά πρώτων μὲν κατελάτησαν τοῦ τὸν Ηελιόποντος εἰς τὸν Ηελιόποντος (370) προσκαλέσας, τοὺς τριγένειας διεπικραμένους Μεσσηνίους θέρως τὴν μεγάλην πόλιν Μεσσηνήν ὑπὸ τὸ ὄρος 'Ιώθυν καὶ ησάρχους τὴν αὐτονομίαν τῆς ἀποχρόνης: ἔπειτα δὲ καὶ ζλλι. Σήμερον δὲ καὶ νῦν αὐτοὶ σύγκεντρονται περὶ τὴν Σύρον, τὴν ἐμπορικωτάτην καὶ πολυκινητήν.

Αἱ νῦν οἱ κύριοι τῆς πειρατέρης οἵνοις συνιστάνται εἰς δύο σειράν σχεδόν παραλίων καὶ συνδεόμενον τρόπον τινὰ διὰ τρίτην σειράν: Αἰδρου, Τάγου, Μυκονού, Δάλους καὶ Ράνειας: καὶ εἶναι συνέγειραι τῆς Εύβοιας. Η νικοτάτης δὲ σποτελεῖται ἐπὶ τῆς Κέας, Κύθηρου, Σερίφου καὶ Σίφου καὶ εἶναι συνέγειραι τῆς οροσειρᾶς τῆς ΝΑ. Αἰτιαῖς.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων σειρῶν κείνης τοις ιδίοις Γύαρος καὶ Σύρος, πρὸς δὲ τὰ ΝΑ. κλείουσι τὸν κυκλικὸν

τούτον ή Ήρας, ή 'Αντιπαρος και ή Νάξος.

Ἐν τῇ εὐρυτέρῃ ὅμως σημειώσεις εἰς τὸ ὄνομα Κυκλαδίς περιέχειν αντανακτήν τὴν οὔνομα Μῆλος, Κίμωλος, Πολύκαρπος (Πόλως), Φοιλέγκαρδος, Σινικοῦς, "Ιζ., Αγοραγός, Θήρας, 'Αργός και τινες μικροί νησίσιες.

Προστιθένται καὶ νησοί εἰναι ἀρεταῖ, δικρανόνται εἰς προσδρόμον ἔπειρον ἐνίστανται, καὶ μάνοι καὶ μεγαλειόδεροι ἔργοιαν κατασκεψίαι καὶ μικροὶ πεδίαι, ἐν τοῖς βίλοσταις ή χαμηλοῖς; καὶ τὰ ἁστερισμένα (ώς ἐν Νάξῳ εἴ τις "Ανδρέας") καὶ η συσκηνή. Ἐπειδὴ δὲ προτοτιμεῖς ἡραστούσι γενεται, οἱ οἰς αὐτῷ εἰναι ἔξιρρετος (ώς τῆς Θήρας καὶ τῆς Κέρκης). Οὐλατοῦ παραγόνται καὶ ἡ μητρικανοῦ καρποῖς, διστριχοῖς καὶ ταχιναῖς πράσιναι. Εἰς τούς εἶναι σύντονανται καὶ ὄρυται· οὕτω ή Νάξος; παράγει σφυρίδα, ή Ήρας και ή Τήνος μάρμαρος, ή Θήρας πορφύρανθη, ητις εἰς τούτου καλεῖται ἐλληνιστική θηραϊκή γη, ή Μῆλος θειόν και βραρίστην, ή "Αγοραγός σιδηρόν.

ΣΗΜ· Η σωμαῖς είναι αὐτοφύες σῶμα τούθεον ἃς ἀστερίσκον, πορετοῖς και ὀξεῖδιοισιν ἔχει· γρόμων ὑπεριθούσιον ή κυανόφρενον, εἰναι διακλινομένον μετά τὸν θάλασσαν. Ή κάνει της σωμάτωσις εἶναι γατησιμότατη πρὸς στίλβωσιν τῶν μετάλλων, τοῦ χρυσάλλου και πάγου τῶν πολύτιμων λίθων, πάγη τοῦ λαζανίτου, διττοῖς στίλβεται διὰ τῆς λίθους αὐτοῦ κόρνεος.

178. **Ιστορικὴ ἀποψίς.**—Αἱ Κυκλαδεῖς πελάστεται κατοικήσασαι ὑπὸ Φοινικῶν και Κερσῶν, οὗτορον δὲ ἐγκατεστηθῆσαν ἐν αὐταῖς· οἱ "Ιωνες" ἐκβιβλόντες τοὺς Φοινικαὶς και Κέρκην, ή Μῆλος ὄμως ή Θήρας και ή 'Αγαργάνης κατετήθησαν ὑπὸ Δωριέων. Αἱ ἵντα τῶν Ίωνων κατατηθείσαι νῆσοι ἀπετέλεσκον ἀμφικτιονίν, ἡς κέντρον ήτο τὸ ἐν Δήλῳ ιερὸν τοῦ "Ἀπόλλωνος", μεγάλους δὲ ὠφέλησε τὴν ἀμφικτιονίαν τούτην ή πρὸς τὰς "Αθήνας" συγγένεια.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐκτριπτείν τῶν Ηεροῖν κατὰ τῆς "Ελλάδος τῶν γενομένην ὑπὸ τὸν Δάστιον και 'Αρταρφίνην (490) προτοτιμεῖς τοῖς Κυκλαδεῖς ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Ηερούς, κατὰ τὴν Ἀνδραῖον (580) αἱ περισσότεραι εἰς τοὺς ἑτοίμησαν ὑπὲρ τῆς φυτικῆς ἐλευθερίας. Τῷ 477 ἡ Αρι-

στειδὴ συνάντωσε πάσας; ὑπὸ τῶν ἡγεμονῶν τῶν Ἀθηναίων μέγρει τῆς ἐν Αἰγαῖς· ποταμοῖς μάργης (405). Καὶ βικαντέρον κατὰ μέγχ μέρος αὐτῶν περιπλήθιν εἰς τὴν Ἃ' ἀνθρακίνην ἥρεις αυτίνα (378). Μετά την κατατέλλουσαν ὥμοια; τετύποτον περιπλήθιον ἀλληλοεδικέσσοντο; ἄλλαι μὲν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Μαζίδων, ἄλλοις δὲ εἰς τὴν τῶν Αἰγαίων (Αἰγαῖων) και τέλος πάτερ εἰς τὴν τῶν Ρομαίων, οἵτινες ἐν μέρει ἀπέπλωντο; κατὰς; τάν ἐλευθερίαν.

Ἐν τοῖς πετεπέτεται γάρνοις; περιπλήθιον εἰς τοὺς Βορεαλίους, κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην σφήνην βαρεῖσθαι και πειρατῶν ἐλυμαίνετο κατά.

Μετὰ τὴν ἀλλοίσιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Φριγίων (1204), αἱ νῆσοι καντοὶ περιπλήθιον εἰς τοὺς Ενεστούς, οἵτινες ἔδρυσαν ἐν αὐτοῖς πολλὰ ἔσω κατέται. Τὸ σπουδακότερον ἐν τῶν ἐνοικοτάτων τούτων ἡ τὸ τῆς Νάξου λερού ὑπὸ ποὺ Μάζιδων Σχούτους και δικρεύειν ἐπὶ τρεῖς κώλων; εἰς τοὺς οἴκους τοῦ Σκούτους και τοῦ Κριστοῦ.

Κατὰ τὸ δέ πημα του 15^ο κίλωνος η Χ. και Κυκλαδεῖς· περιπλήθιον εἰς τοὺς Τούρκους, οἵτινες ἐργάζονται λίνην εὑμενεῖς, οἱ δὲ νησιῶνται ἀπήκουον σχετικῆς τοῦ Λαζαρεπτίσιος. Μετὰ δὲ τὴν πελευθερώσαν τῆς Ελλάδος και Κυκλαδεῖς· συμπειριπληθίσαν εἰς τὸ ἰερούμενον Ἐλληνικὸν βρατεῖον και ἀπετέλεσαν ἔνα κομὸν μὲ πρωτ. τὴν Εργούπολην.

Περὶ ἐδάσης ίδιᾳ τῶν κυριωτέρων νήσων τῶν Κυκλαδῶν.

A.) ΣΥΡΟΣ

179. **Φυσικὴ ἀποψίς.**—Τὴν Σύρον· εἴναι νῆσος· μικρὴ μὲν κατὰ τὴν ἔκτασιν (μέγαρος 23 γρμ.). ἀπὸ Β. πρὸς Ν. και πλάτους 9 γρμ., ἄλλα λίγη μεγάλων κατὰ τὸ πληθυσμὸν (27,774 κατ.).

Τὴν νῆσον· εἴναι βραχύγιον· και συνάσταται κυρίως ἐν μερύματικανοῦ σχηματίθουσι και ἐκ λευκοῦ και φαινού μεροῦ, ἡσαντος ἐξ ὅλης μάνοι πηγῆς· και ἐδάρας οὐρὴ πολλὰ εὔφοραν, περάγοντο διέληπον κρήνην, οἰνον, σύκα, μέλι. Διὰ τούτο και οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀσχολούνται εἰς τὴν βιομηχανίαν και τὴν γεννιτήν.

"Πρωτ. κύνης; Ερμούπολης, θέλως πρὸ τῆς ἐμπορικῆς ἀλαζη; τοῦ Ηερακίου, ἡτο τὸ κέντρον τοῦ διαμετρικοῦ ουματικοῦ ἐμπορίου τῆς Ἐλλαδος. Καὶ τὸν ἀκμαζεῖ ἐμπορικῶν ή Σύρου, οὐρὴ δικαὶος ὡς πότερον. Ἐν τῶν λιμέων τῶν· νίσσου ἀσφαλέστερος είναι δ τοῦ Ερμούπολεως ἐπὶ τῆς Α. πλευρῆς; καὶ μετ' οὐτὸν διατάσσεται η τοῦ Φοίνικος ἐπὶ τῆς ΝΔ. πλευρᾶς;

180. **Ιστορικὴ ἀποψίς.**—Οἱ πρώτοι κατοικοῦσι τῆς Σύρου ήταν Φοίνικες, πειρατικὸν μελλοντικὸν βίον μετεργόμενοι, οὗτορον ἐξ απειρόθερη η νῆσος ὑπὸ τοῦ Τόνου, Ηθενίου, Ηθενίου; οὐτοῦ εἰναι τὸ παρόν. Οὔρωρο μηδομένην Συράρη, ἐν ἡ ἐλευθερίεν ή Κητησίαι, πατέρο τοῦ συνόδου Εύμακοιου και τῆς εἰργῆς εὖς πόλεις, τὴν Ηοσειώντων και τὴν Φοινίκην, ὡν ἐρείπια των πολυάρχων. Η νῆσος; ηρμέσειν ἀλληλούχη ἴστορική τινα σηματίσαιν ἀπὸ τοῦ Σ' κίλωνες π. Χ. ἔνεκα τοῦ ἐν κύντη ἀκμασάστος φάλασσον Φερεύδης. Μέγρη τῶν Μάζιδων πολεύοντος ητο κύντορος, ἐπειτα δὲ προστηθείσεν εἰς τὴν "Αθηναϊκὴν ἡγεμονίαν και κατόπιν ἐγένετο φάρου θυτελέας; εἰς τοὺς ΑΘΗΝΑΙOS· Βρεύστερον ὑπετάχθη εἰς τοὺς Μαζίδωνας, κατὰς δὲ τὸν α' π. Χ. κίλωνα περιπλήθιος εἰς τὴν Ρομαϊκὴν κυριαρχίαν, ἐξηγολαμθεὶς δικαὶος; Ἀπὸ τοῦ Ε' δικαὶος; ζίδινος; ἡρμέσειν παρακαμπάην ὑποστοτες μεράζεις; διεπιπτήσεις; και ληγοκοίνες ὑπὸ τῶν πειρατῶν. Περὶ τὰς ζέργας· τοὺς ΙΙ^ο κίλωνος περιπληθεῖς εἰς τοὺς Ενετούς; και τὸν ἑπτάτην τοῦ Νάξου· ητο δὲ τότε η νῆσος ὀλιγάρχειας και σφετέρων ἡρηματίσθια. Οἱ πλείστοι τῶν νέων κατοικῶν ἡσαντος τοῦ Νάξου ητο δὲ τότε η νῆσος οὐτανή· οὐτανής· η τοῦ Αρι-

πησος και επροστατευει την νησον, Επειδη κατα την Ελλ. επικαιριανη του 1821 η Σύρος κατοκειτο υπό 5000 σγρεσον καθολικων και εποχει ως επροστατευετο υπό της Γκαλλικ; ένεκα του θρησκευματος, ομοιων η νησος αυτη ονειτερα και κατεστη γαλιστα σουλιον των διοκουμενων Ελληνων. Τοτε πολλοι προσφυγει ήσαν Ιονιον, Συρίριον, Κύπρων, Κρήτην, Ψαράν, Ρόδον και Ηπειρωνήσον κατέφυγον εις την Σύρον και συγκρισον νέαν πόλιν την Ερμούπολην περι η λόρος κατωτέρω.

181. Η πρωτευονα την Σύρον και όλων των νησων Κυριαλέων. Η Ερμούπολη ειναι πόλη εύλιπτην, κεμένη εις την Α., παραλιας της νησος, συνοικισθη δια περιστερην, ινέρχεται της γενιάλης έπινετασσος υπό περιστερων της Νίσου, Συρίνης, Κυριαλέων, Κρήτης, Ψαρών και Ρόδου. Η κατ' αγράς ζεύχης αυτη πολις εντο δίληνον γρανικον διατηματος προσθηθη δια την μεταφορη και της ένεργηταστος των κατοικων τη και κατέτη πανελίθιος τοπος οποιουδηποτε έντη πολιτικης και πολιονηθη δημιουται και ιδιωτικα ειδικόσημη μητρα, οιον σηργεια, νασι, νοσοκομειον ανεπτυξε διε ίδιος η Ερμούπολη μεγάλην βιομηχανιαν παντος έδους, οιον νυστηρην, βιοστεφηκην, ύαλουρηγιαν, κορδελλοποιην, θυγατροσιγιαν, μηχανηνγιαν, νηματοποιην γιαν. Έντο τοις ονειτατας καυτησιας αντης ηντης ένυπηρηθησαν μεριη του 1870 πλεον των διεγέλθησαν πατενη σηργειας δε προς την τοτε καταταυτη, ανεπτυχηθη καταπληκτικης η συγκρινων ην Ερμούπολης, ηντη άνετητη μεριη σταθμη απομονων πάντας ιδιαστησαν και καντρον της έκει θευτησαν Ελληνικης λεπτολοιπης επι εικοστην περιποιη πολιευοντας έξι προσφετετο Ελληνικην θερας. Ενεκα της γενη γραφημης της θεσσα και της δρατηματης των κατοικων της η Ερμούπολης κατεστη κατεστη κέντρον μεγάλου διαμετρουσιατικου επιστολων. Εκ αυτης επροσημειων των εις την ίμποιαν γραπτηια ειδη δι ξυπορι της Ανατολης, της Κρήτης και της λοιπης Ελλας. Η Ερμούπολης κατεστησην εμπορικων γιαστον τη διμηρα της Ελλάδος δια των άπωτηρυν και μεριη Ιδιωτην δια παρέντων και εγκαταστητων τεκνων της. Απο τινων θων έτων δι ευρων και έμπορικος λιανη της Ερμούπολης ηπωλετη την προτερων σημαντικοτητα του τούτο δι προηλθη της και αλλαγηδη άναπτωσεος άπομολοι και πιστοροδομικων πυργκονιων και διδων μηχανην και έπορικων κεντρων ιδιων δε τη πρετερων ακμησιων μετρον της Ερμούπολης μετεποτηθη εις Πειραιων ην ήτη τον θωμας η Ερμούπολης έξακολουθη να γεωργιται ιδιως μια ειν των μεγαλειτερων

και πλουτιστερων πολεων της Ελλάδος.

"Η πολις φοιτηται δι ηλεκτρικον φωτος. Έν τη μεριδη και πλακατων πλατεια Λεωφορειου ειναι ιδιαριον οι ανδρικης του μεγαλου νυνικου Μεσονη.

"Η Ερμούπολης έπεκτενει ζωιδη μετα της Ανω πολεων (παλαιτης Σύρου), ειν η έδεσαι Λαζηνος επιστολα.

Οι Ερμούπολης ειναι λιγη άνεπτυγκει ναι, επροστηγορια και φιλοξενον.

ΑΝΔΡΟΣ

182. Φυσικη άποψη. — Η Ανδρος ειναι η μεγιστη και ρημοτατη των Κυκλαδων, κεμένη εις τη Ν.Α. της Βύσσαιος, χπο της οπις γραζεται δια το πορθμον του Καρφεριον, ζεύπτοτα τριγυμιδου. Η νησος αυτη έχει σημαντικης η περιμετρος αυτης ειναι 155 μ. Χ., τη μητρα 34 χρη και το πλατος 13 γρ. Ειναι νησος καταρρυτον και συνεινορης; έχει πεδισιδια ουρηι πολι έπετερησεις, και ποταμια, ζτωνα καθιστησαν κατην τερπητοτη και εύφορωτατην. Απειω κυριοι; έχει εις, τον του Γκυριου, εις την ιντικην περιβλητην του βρεσιον πηματιστος, εις ην πυρκαιεις την καυποδηποιης Γαύρεων. Οι λιμενεις το Κερθιον και το Κατω Καστρου, ειναι μεγαλη θρησκην αναπεπταμενη, αν τα καρυδοβολια προστατευονται δια τηγνητων κυριατεθρηστων.

Ως έπι των ζερνων θεται η νησος η ηγησος έκαπετο υπο των άρχησιον Τύρουσα. Σπουδαιοτατη ειναι η πηγη Σάρια η τη καθηρη Αποκιουν, η οπη ουρηι εινε ικαματην δια τους ζωμιακους.

"Η Ανδρος ορηιζεται και δια το ενκρατες και θηγηνιν ιλιμη την. Προτοτης η νησος παραχει ελαιον οινον ιμιθρην ζεύχετον, κρηθην, σιτον, σικα, μεταξην. Το σημαντικωτερον θρησκη προσιν αυτης ειναι το δεμονιον, τον θησιον και θηγηνιν παραγωγην ηνεγεται εις 20 έκατομ.

183. Ιστορικη άποψη. — Κατη του μηδους πωτων ειναιτης της νησου θεωρειται η Ανδρεις, στρατηγης του βασιλεου της Κρήτης Τραζιμάνηος, οινων λαζων παραβ Τραζιμάνηος την ηπειρων ταυτην διαφορετησειται εις του άνωτας του Ανδρον. Εκ τουτου ειναιτεται δι οι πρωτων κατοικησαντες την Ανδρον ή Ερμούπολην εις Πειραιων ην ήτη τον θωμας η Ερμούπολης ουδεις να γεωργιται ιδιως και την ηησον ταυτην

παλαιοτατη κατηγορησαν Φοινικες και Κάρης, τους θησιον; εξεινθειεν ο οχιαστουρατωρι βασινεις; της Κρήτης Μινωι. Καταπι η ει κατεληθη υπο των Πάνων. Μετα τη Μεγικη περιηθει αυτη εις την ηγεμονιαν παν Αθηνιον γεναμένη ορου οποτελης εις αυτον. Μετα το 338 άπεταγη εις τους Μακεδονας και έπειτα πχρολομησον την πληρη της θηης Ελλαδος; περιηθει εις τους Ρωμαιους; Επι των Βασιτικων γρανηων υπετητη μεγαλης λεπλασιες; υπο των πειρατων. Επι Εντορετης η "Ανδρος έθημη εις του Μαρινων Δάνδολον, θε πιθης; Ενεινων και Λαζινων ηλιθου και έγκατεσταθησαν ειν "Ανδρο, ηνηκε η ει και η νησος αυτη, κατα το τημαριτικων συγηρησ, εις το διανυσαν της Νάξου και ειτε ιδιαν λατινικην ηπισκοπην. Το 1566 περιηθει εις τους Τούρκους θε και άπηκαν προνομιων τινων ως ιωρητεισας εις την συλλαγην Βαλιτε, πυτερης του Σελιν.

184. Ησιο και χαρακτηρι των κατοικων. — Οι κατοικους της νησος ειναι πιλόπονοι, φιλοενοι και φιλουμενοι, ηλιθοδιντοι θε εις την γεωγραφη, την νυνιτην και την εμποριον. Το έμποριον πυευνα περι αυτοις ειναι λιγη άνεπτυγκειον. Ευρηποι Ανδροι ειναι έγκατετησον ειν "Αθηνης, εν Σύρω και εις άπτασι τας μεγαλειπετης της Τρουκιες, οι πλουσιωτεροι θε εις άντον ην Ρωμαιους. Και συνιταιται την νυνιτην της νησης ηι ιατιοριστων, τελευτην θημω πολλοι πολλοι "Ανδροι ερφοπλησιαι απεκτησαν απειποιων μεγάλης γεωγραφης.

ΤΗΝΟΣ

185. Φυσικη άποψη. — Η νησος Τήνος κεται Ν.Α. της "Ανδρου, ηπο της θησιος γραπτεται δι μικρων προθροφον (καλινος). Το πρωμετρος αυτης ειναι 96 μην. διατηνεται δι θη μαρχης και άποτομου θροτυπης, ης η θηβανη καρυη και λεπτεται Τουκηνας κατα την Α. απτην και έχει πολλας θεσσαου, εις ης έλεγτο θει κατωφιει δι Αλεος. Ο μηδος ουδος προηληπι θε ει το θη η νησος εινε έγκατετησον εις οφροδον βρεσιον άνετων, οινων καθιτησι την πλουσι έπικινδυνον εις τους νυνιτηλομενους. Η διατηνευσα την ηησον δροτεσιν συνιταιται ειν μερια μεν ιχνων, εν μερια δε ην σημιτοιθου, θηριου και μαρμαρου. Η νησος έχει θηλης πειδησ και δεν εινε πολι ουφρος. Επειδη θημως έχει θησα

πολλά, καθιερώμεται περισσότερον τον πλειστον έλλον υλική νήσων. Έγειρης λίγης ίμιανόταν και παράγει δύον, έπορχες και μίταξεν παράγει άστρους μαρμάρου, σύντονος οπέραρχους τον 20. ελην. έγειρες ή νήσος και ικανόν, απονοτεράν.

186. Ιστορική άποψης. — Η νήσος έλλεις ή σημαντικότερος είναι το πρότυ πολιτικού συντομού αύτης Τήνου, διατήσου παρατού έδινεντος ή Αττικής κατά τον Η' αιώνα π.Χ. Εκελεῖτο προστίνα πατέ την άρχοντας και Υδρόποτας και Όρμουσα ένεκα τῶν πολιλῶν ἐν αὐτῇ δέδαντας και δρονιάν.

Κατά τούς ιστορικούς χρέοντος ή νήσος κατορθέντο ήδη Πάνον απόιον τῶν Αθηναν. Ότας ή Σέρβης ή ηπέλιος κατά τῆς Εύβοιας, ή νήσος ή έναντις ήτετραχθή ή τούς Φέρας, κατέ αὐτήν έμοις την γαρυχίαν την ή Σαλαμίνι οι Τήνοις ή θερμόλησαν πάρος τους Ελληναν, υπέροπον δε προστήθην τον Τήνην Αθηναν, ήγειραν. Ήταν και ο ίδιοι Κουλάδες, ούτοι και ή Τήνοις μετά το 338 θέρανθε εἰς τούς Μαρεζίνας και έπειτα εἰς τούς Ρωμανούς. Επί τῶν Βασιλινών γρεζον ή πεπτὸν πολλὰς θράσεις. Κατά τὸν Η' αιώνα μ. Χ. περιήθην εἰς τοὺς Επεντούς άνηράντα εἰς τὸ δουκάτον τῆς Νέας ξου, ματέμετα εἰς τοὺς Τούρκους, τέλος δε εἰς τὸ ελληνικὸν βασίλειον.

Εἰς απόστασιν ή λεπτῶν από της θυμηρού πόρταντος τῆς άνθης ἐπὶ αναρρέσιος οὔριστεται ή περιώνυμος εὐνὴ τῆς Ανατολῆς γραῦδης τῆς Ειδαγγειλατρίας, περικλέας ἐν μαρμάρῳ σινεδρύμην, μετὰ θύμηνδος μαρμάρου κωδικοτάσσιον. Ο γαρ ούτος περέγει θυματουργὸν εὐνάντα τῆς Θεομήτορος, ευρεῖται τῷ 1823 ἐξ ἀποκλήσεως τῆς μαναγῆς Πελαγίου. Διὰ τοῦ ἔτους (25 Μαρτίου καὶ 15 Αὐγούστου) τελεῖται μαγιλαρία προκήρυξις, καθ' οὗ συρρέουσι χιλιάδες εὐεσθάντες προστυχητῶν ἐξ απάντης τῆς Ελλάδος, τῆς Μικρᾶς· Αττικής καὶ τῆς λοιπῆς Τουρκίας.

187. Βίος καὶ χραστρός. — Οι Τήνοις υγιεῖστον ήδη ἔργοις ζωγράφοι, μαρμαρύλωποι καὶ ἄνθρωποι τοῖς Τήνης, Αὐτρα, Δάστρα, Σύμης, Φυτάλης καὶ λαυρόποι ὑπόδηματοι καὶ ἐπιπλοιοι. Αι γυναικεῖς ἀπολούνται εἰς τὴν ύψην τοῦργην καὶ τὴν κατακενη γειτονεγγύατον, οἵτινα ποιοῦσι κατὰ τὰς πανηγύρεις τῆς Εύηγγελειτείας.

ΝΑΞΟΣ

188. Φυσική άποψης. — Η Νέας εἶναι ή μερίστη τῶν Κυκλαδῶν (25 μ. μήκους καὶ 15 πλάτους), ἔχει δὲ σημαντικούς στρογγύλους, δι' οὓς καὶ παρὰ τοῖς

έργοισις έκπληκτο Στρογγύλη. Κατὰ μέρη μέρος καλύπτεται υπὸ ὁρίων ἐν Β. πόρος Ν. ἐπεινομένων καὶ ἐπιμπεντῶν διεῖδιν καὶ κριταρές πολυκρήμους παρακευότας. Η θυγλοτέρα κορυφὴ είναι ἡ Ζία (1007 μ.) καιριέντας ἐν τῷ κέντρῳ τῆς νήσου καὶ τὸ πάλαι Δρίος καλουμένην. Αλλοτε ἐπάλυπτον τὰς ὑπωρείας τοῦ Δρίου ὅρζις ζάσην, ὃν δὲν σώζεται πλέον ἔγραψε. Λί πλευραὶ τῶν ἔρεων τῆς νήσου τελέσθησαν παλιότεροι υπὸ γρευσίου καὶ μαρμαρωματικοῦ στιλοτίου, αἱ δε σεριφεῖς καλύπτονται υπὸ μαρμάρου καὶ ἔστρωσθαισίου ἐπικυνέων ἐπὶ γρανίτου. Εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ Δρίου ὑπάρχει καὶ ἀξιόλογον σπήλαιον εἰς σπαλακτίτη. Ωστὸν αὐτῷ ἐπὶ τῆς αντανακλήσης πλευρῶν τοῦ οἴρου Κορωνίδος εὑρίσκεται περίεργον σπήλαιον, ἵππος λίστας τὸ ἐργάσιμον τὸ τόπον λατρείας, διέσωσθαι δὲ τὸν οἴρον τῆς Σαλαμίνης, μικρὸς ἐν τῶν τριών νυμφῶν, αἰτινες ἀνθερόφυτον τὸν Δίανουν. Η μεριά της νήσου πεπλέας, ήδη ἀρδεύεις ὁ κυριωτέρος προστάτης (Ποταμός), είναι αναπτυγμένη πρὸς τὰ ΒΔ. εἰς τὴν ἄπραν δὲ αὐτῆς παρὰ τὴν θάλασσαν κείται καὶ ἡ ἀμονόμορφη τῆς νήσου πρωτεύουσα, κατόπιν γαρ οὐρανοῦ προσχολοῦσας λάθοςιπετεῖ τοῦ οἴρου ἀλλοτε ἐδύτο ή ἀκρόπολις, κατὰ δὲ τὸν μεσαίων τὸ φρεύσιον τῶν δουκατῶν.

Κατὰ τὴν ἀρχαριτητὴν η Νέας ἐφημέρετο διὰ τὴν μεγάλην αὐρορίαν της καὶ διὰ τὴν ακλονὴν τῆς ἔντευθεν καὶ οἱ ποταὶ ἀλέους αὐτῆς Καλλιπόλις, Διατρία, Μικρὰ Σκελεῖαι, Διορναύαδα Τὸ μάρπακον τῆς Νέας ἔνθετο ἐφράγματος μὲν τὸ τῆς Ηάροις ή δὲ πράριτος περὶ δὲ ἀντέροις θαμάσισμαν, ἀποτελεῖται καὶ νῦν ἀκόμη σπουδαῖον ἐρυκτολογικὸν πλουτὸν διὰ τὴν Επλάδα. Αλλὰ κοινών πατέται τὸν ἀρχαριτητὴν περιέργους ἥτις καὶ παντοτεῖται τῆς νήσου ἐπόστραι, τὰ χωράδια, τὰ σύνα καὶ πρὸ πάντων ὡς οἶνος, δι' οὓς καὶ η νήσος ήτοι ιερὰ εἰς τὰς Διάνυστον.

189. Ιστορική άποψης. — Η Νέας εἶναι πλουσία εἰς μήθους. Κατὰ τούτους ἡ Νέας εγενήθη ο Δίανους, ὅστια περιεβόλην ὑπὸ τοῦ Δρίου εἰς τὰς ἔγχοις νύμφες Φιλίαν, Κορωνίδας καὶ Κλειδῆν ἔποις τὸν ἀνθεβόλων. Νεώτερος δει μοῦσος λέγεται ὅτι ἡ θησεύεις ποιεῖται ἐν Κρήτῃς καὶ προστατεύεται εἰς τὴν Νέαν ζεφεῖν, ἐν αὐτῇ τῇ Αριδαίων, ἣν ηγίαστη ο Δίανους εἰς τὸ ἔρος Δρίαν τούτους.

Τὸν Νέαν κατέβουν παλαιότερα οἱ Καρές, ὃν ἡ βασιλεὺς Νέας έδωκεν

τοῖς εἰς τὴν νήσον τὸ θυμάτιον. Οἱ Κέραιοις ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Κρήτας ἵνα τοῦ Μίνωος, βραδύτερον δὲ κατέβασον τὴν νήσον οἱ Ίωνες. Καὶ κατὸς ἀρχής μὲν ἡ Νέας ἐθνοπορεῖτο κατέπιν έμοις περὶ τὸ Μῆδον οἱ Πεισίστρατος ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ναξίους τὸν Λέγχαριν ὡς τύραννον, ἐπὶ τοῦ ἀποιοῦ ή νήσος περιήλθεν εἰς μεγάλην ἀπάρχην. Οἱ Λέγχαρις ὅμως καθεύδειν ὑπὸ τὸν Σπαρτιατῶν, ηδὲ νήσος περιεβόλη εἰς τοὺς πλουσίους γεωτρόπολες. Οτις τὸ 490 π. Χ. οἱ Πέιραιοι ὑπὸ τὸν Δαστίν καὶ Αριστέρην ἐξαπετράσθησαν διὰ θαλάσσης κατὰ τῆς Επιλάδος, ἐμπίεσαν τὴν Νέαν καὶ τὴν μὲν πόλιν καὶ τὰ ιερά κατέβασαν, τοὺς δέ ἀλίγους ἐπιμενάντας κατοίκους ἐγνηραπέδτεσαν οἱ πειραϊτεροι αὐτῆς κάτοικοι κατέφερον εἰς τὸ θέρη. Κατὰ τὴν ἐκπληκτίαν τοῦ Ερέβου οἱ Νέανοι εἶναι ἐν γηγενείαις λαγύνησιν μετὰ τῶν Ηεροδόν, ἀλλὰ τὴν Σαλαμίνην ναυμαχίαν προτίχειαν προτίχειαν τὴν Αθηναίκην γηγενούνταν μετὰ μετέπολης (462). Οἱ Νέανοι ἐπιμόρθησαν ταλπηδοῖς ἐγίνοντο ὑπέκοποι τῶν κενανονταίνοντας φέροντες, ὡς Κύμαιοι πλεύσασι ἐναντίον αὐτῆς τὴν ἐπολιμύρησαν καὶ μετὰ γεννικῶν αντιτάσσαν τὴν γηγενεῖαν καὶ παρασθήθησαν (462). Οἱ Νέανοι ἐπιμόρθησαν ταλπηδοῖς ἐγίνοντο πάροις τῶν Αθηναίων καὶ η γῆρας αὐτῶν διενεργήθη εἰς 600 πληρόγυρους Αθηναίους. Κατέβην η νήσος ἀπόλογητες τὴν τύγχανην ἄλλων νήσων τοῦ Αἰγαίου. Κατὰ τὸν μεταίων εἶναι ἀντοπάρχητες η Ν. ξος ἐπειτέτοτε δουκάτον ὑπὸ τῶν Μάρκου Σανδούντων, εἰς τὸ οἴρον δουκάτον οὐκέτιον δουκάτον.

ΠΑΡΟΣ

190. Φυσική άποψης. — Η Πάρος εἶναι μία ἐπὸν τῶν μεγαλειτέρων Κυκλαδῶν νήσου, περιεῖ τὸν πρὸ Δ. τῆς Νέας, ἀπὸ τῆς ἡποίεις γωρίζεται διὰ στενού πομφεύον 11-12 γρ. Ή περιφέρεια αὐτῆς είναι 58 γρ., τὸ σχῆμα της ὡσειδεῖς, οὔπιστος ὅμως τὸ κακονικόν μεριστεῖται διὰ τοῦ ἀποιοῦ τῆς Β. πλευρᾶς; εἰσόντως καλποὶ τῆς Νεούσης, Πλήρης τοῦ κόλπου τούτου η Πάρος, ἔχει δύο διάλλους; λυμένας, τὸν τῆς Παροικίας πρὸς Δ. καὶ τὸν τοῦ Δριοῦ πρὸς Ν.

“Ολὴ η νήσος εἶναι πτήσης; γυμνῶν ὥρων, ἀποτελουμένων κυρίων εἰς μαρμάρους. Εἰς τις τακτούς κατέλιπεται καὶ παραλίους πεντάδας κακήιας.

καὶ ή ἡ μηπελος. Άτεκάθεν δὲ ἔξήγετο ἐπειδὴ Πάρου μάρμαρον λευκότατον, λυχνίης καλούμενον, ὅπερ ἔχεσθαι γενεῖ εἰς τὴν ἀγαλματοποίην. Τὸν λατομεῖται τῆς νήσου, ἔτινα μετὸ ποὺν τῆς Ηπειρέης, συντελεῖσαν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν δόξαν τὴν ἄρχαιας Ἑλλάδος, κείνωνται 30' πρὸς Β. τῇ Παροικίαις πεπάτε τὸ οὔρος Μάρπησσος. Αλλὰ τὰ ποιλιτικάτερα λατορεῖα, ἔτι δὲ ἔξήγετο τὸ λευκότατον μάρμαρον, κείνωνται 10' πρὸς Β. τῇ Μονῆς τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ, ἔπειτα βεβίαιας φάργαγος. Ἐνταῦθον σώζονται εἰσέτι εἰς ὑπέρναροι καὶ αἱ σήραγγες.

191. Ιστορικὴ ἀποψίς. — Η Πάρος κατοικήθη πρώτον ὑπὸ Κρητῶν καὶ τινῶν Ἀρκάδων, ἐπειταὶ δὲ ὑπὸ Ίων. Οὐρανόθεν οἱ Πάροις ἀπὸ τοῦ Πάρου, ἀνδρῶν Ἀρκάδων. Ἡ νῆσος εἶχε καὶ ἄλλα ὄντατα ἐν τῇ ἀρχαιότητι: Πατεία, Δημητράς, Υρά, Μετρύφα, Καβαροίς κλπ. ἥτο δὲ πατεῖ τοῦ διατάσσοντος ιερούνγαρου Ἀργειόλου. Κατάτοι οἱ ρηδοὶ πόλεμον συνεπέληψαν μετὰ τὸν Πάρερον, δι' οὗ καὶ διητάσθησαν μετὰ τὴν ἐν Μαρκόθων μάχην ἐπέπληθε κατὰ τὸν Παρίωνα, ην τιμωρῆσαν σὺν τούς. Ἡ πόλις ὅμως αὐτῶν ἐπροστεύετο ὑπὸ ιερούργου τείγους, καὶ ἔγειρε τούτου ἡ προσδοκὴ τοῦ Μιλιτάδου ἀπέτυχε.

Κατὰ τὸν Α' ἡγεμονίαν τῶν Αθηναίων οἱ Πάροις ὑπέκυψαν εἰς τὴν κυριερίαν ἀπότον, βραχέστερον δὲ ἡκαλούθησε τὴν τύχην τῶν ἔλλων νήσων τοῦ Αιγαίου, καθ' ἃ περὶ τούτων ἀντατέωρον εἴπουμεν.

Τῷ 1627 ἀνευρέθησαν ἐν Πάρῳ τὰ καλλύμενα τῆς «Πάραγο Μάρμαρα» καὶ οἱ γρονικοὶ τῆς Ἐλένη. Ιστορίας ἔτι μαρμάρου. Περιέχει δὲ τὸ γρονικὸν τοῦτο γρανολογίους πίκακον τῶν κυριωτέρων συγκρίσαντων τῆς: Ἐλλάσος, κυρίως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ Κέρκρας πέρι τοῦ 264 π. χ.

Η Πάρος εἶναι ὄνυχαστὴ καὶ διά τὸν ἐν αὐτῇ (περὶ τὴν Παροικίαν) ἐκατοντάπυλον ναὸν τῇ Θεότοκου, τὸν κοινὸν καλούμενον τῆς «Ἐκατονταπυλανῆ», διὸ ὅρμεν, ὡς λέγεται, ἡ Ἀγία Ελένη, καὶ ἐπενεύσαν τοῖν, συπτηρίᾳ, μαλόπετρῃ, μαργάριον, ἀργυρούχῳ; βυχατίνη, ψύφος καὶ ἄλλα: (ἐκ πηγῶν).

(ΤΟ ΔΙΕΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ ΑΤΑΛΑΝΤΩΝ)

192. Ἄντιπαρος (πάλαι Ὁλίσσων ή Λίσσων) πρὸς Δ. τῆς Πάρου, νῆσος κατὰ τὸ πλείστον ὑφαστειογενῆς. Ἡ νῆσος αὐτὴ εἶναι ὄνυχαστὴ διὰ τὸ περὶ τὸ μέσον αὐτῆς εὑρισκόμενον περίφραγμον σπήλαιον, πλήρες ὡρίων σταλακτικῶν. Πρὸς ἐπίστεψιν τοῦ σπηλαίου τούτου σάνγκην νὰ προμηθεύῃ τις δέσδει καὶ σχοινία. Διὰ καμπυλῆς στοιχοῦ εἰς στενὸν καὶ γρυπόλον δρόμον, εἰς τὸ τέλος δὲ τούτου καταβιβλέται διὰ στρούφων. Μετὰ δεύτερον κρητηνῶν, ἔτι βιθυντερον, διῆναταν ταῖς διαλογίστησι, προσφορούσεται νέας πτούσας τὸν ύψηλήν, ὃςτε μόλις διακρίνει τις τὸ στέγασμα. Στενὸς δρόμος πάντα φέρει εἰς μέρος κατωρεξες, ὅπου κατεβάνει τις διάκαμποις καὶ μετὰ πολλὰς διάδοσες φύγει εἰς τὸ κύριον μέρος τοῦ σπηλαίου, ὅπερ ἔχει μῆκος 45 μ. πλάτους: 30 μ. καὶ ψῆφος 25 μ. Οἱ ἐν αὐτῷ στακτίταις εἰς ξειδούμενος διὰ τὰ φυτωτικὰ σχημάτα αὐτῶν, τὴν ιεπτότητα καὶ ενίστε τὴν διαύγειαν. Οὐρανότατος εἶναι σπαλακτίτης 8 μ. ύψηλὸς καὶ 7 μ. διαμέτρου, δισταῖ κατεῖται: «Ἀγία Τράπεζα», διότι ἐπί κατού τοῦ ἔτελον λειτουργίαν δικασθεῖσας πρεσβευτής τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Νουνιτέλη, δισταῖ καὶ ἀνεκάλυψε τὸ σπηλαίον τῷ 1673.

193. Μαλος. — Η Μῆλος: ἔχει σημαντικούς πετάλους, εἰσερχεταις ὅπῃ. ΒΑ. εἰς τὸν κορμὸν αὐτῆς βαθὺς κόλπος, δισταῖ τὴν γωνίαν εἰς δύο τυμάκτας συνερέμεναν διὰ στενὸν μήδουμ. Ο κόλπος αὐτὸς, δι κοινῶν καλλύμενες «αλμάριον» εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος λιμὴν τοῦ Αιγαίου πελάγους. Ἐν τῷ δύο τυμάκτων τῆς νήσου, τὸ δυτικόν, ὅπερ καλεῖται Χάλακρας, εἰναι ὀρειότατον, τούπωντον δὲ τὸ ἄντατον. εἰναι χρυσόπλατερον καὶ εὐφοριώτερον. Εκατέρωθεν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ κόλπου ὑπάρχουσι τὰ ἀκρωτήρια Βάνι ΒΔ. καὶ Φουρκοβόῦν Α.

Η Νήσος εἶναι ὑφαστειοδή, πανταχοῦ δὲ εὑρίσκονται ὑφαστειογενῆ πετρώματα, ώς καὶ θεραληρήριαν ὑφαστειογενῆς. Ἐγένονται διάνυσμον, ἐπιδεκτικὸν ὅμως καλλιεργείας. Ιδίως ἐδουκεῖται ἐν Θήρᾳ ἡ ἀμπέλος, εἰς τὴν καλλιεργείαν τῆς ἐποίας πρὸ πάντων ἀσχολούμεναι οἱ κατοικοὶ παράχεις ὅμως η νήσ-

ται τοῦ σρήματος: τῆς νήσου φρίνεται διὰ αὐτῆς ἀποτελεῖ τὸ κραστεὸν μεγάτου κρατῆρος, τοῦ ὄποιος τὸ κέντρον ἔχει τὸ νῦν κόλπος αὐτῆς η δὲ θερμότης, η ἐποία διαπερᾷ τὸ διάδορο, φύμαζει ταχέως τοὺς καρπούς αὐτοῦ καὶ δίδει εἰς τὴν νήσον γήνεται ταῦταν κλῆμα.

194. Ιστορικὴ ἀποψίς. — Πιστῶτοι κατοικοῦσι τῆς νήσου ήσαν Φοινικες, οἵστερον δὲ κατέλαβον αὐτὴν Δωριεῖς, διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ Μῆλοις ζέκαθεν ἡσσον φύλοι τῶν Ακαδεικμονίων. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τῷ 416 οἱ Αθηναῖοι κυριεύουσαντες τὴν νήσον, τοὺς μὲν ἄνδρας κύτης ἀπέσορχαν, τὰς δὲ γυναῖκας ἔχηράσποντασαν, τὰς δὲ γυναῖκας τῆς νήσου ἐζώκαν εἰς 500 κληρούχους Αθηναίους.

Μετὰ ταῦτα δὲ νήσος ὑπέστη τὴν τύχην τῶν ἄλλων Κυκλαδῶν νήσων. Επὶ Ταυροκρατίας οἱ Μῆλοις ἐδίδει τοὺς ἀρίστους πλογγούς (πλύτους) καὶ σήμαρον δὲ οἱ Μῆλοις ἡρμήνονται ὡς ναυτικοὶ ἀσρόμενοι.

Η ἀρχαιαπόλις Μῆλος ἐκείτο πλησίον τῆς σημερινῆς πρωτ. Ηλάκας, κατὰ τὸν μυχὸν τοῦ λιμένος πρὸς Α. σύδενται δὲ ερείπια τοῦ περιέλοντος αὐτῆς καὶ τοῦ θεάτρου. Πάρα τὸ θέατρον ανεκαλύφθη τῷ 1820 τὸ περίεργον ἀγάλμα τῆς Ἀρρεβίτης, τὸ ἐπικαλλούμενον «Ἄρρεβίτης Μῆλον», εὐρισκόμενον γάρ εἰς τὸν Πατριαρίου Μουσείον τοῦ Λούδηρου.

ΘΗΡΑ

195. Φυσικὴ ἀποψίς. — Η Θήρα μετὰ τὴν Αιγαίην εἶναι ἡ νοτιωτέρη τῶν Κυκλαδῶν, καλέται δὲ κοινῶς Σαντορίνη ἐπὶ τοῦ ἐνδέκατου τῆς προστάτιος τῆς νήσου ἀγίας Εἰρήνης (Santa Irene). Η Θήρα ἔχει σημαντικόν πετάλον, σηγματικόν δὲ σύμτονον καλόπλατον ἐπιστραμμένον πρὸς Δ. τοῦ ἐποίου αἱ ἀνταῖ εἰναι βραχύδεις, ἀμφιρροαὶ καὶ ὁ πότας προστετεύεται διὰ τῆς προαύτου κειμένων ηράδες Θηρακίας χωρικήν επὶ τῆς Θήρας δια πορθμοῦ.

Η περίμετρος τῆς Θήρας εἶναι 63χμ. δὲ ἐξαφορα αὐτῆς εἶναι καθ' αλιερηρίαν ὑφαστειογενῆς. Ἐγένονται διάνυσμον, ἐπιδεκτικὸν ὅμως καλλιεργείας. Ιδίως ἐδουκεῖται ἐν Θήρᾳ ἡ ἀμπέλος, εἰς τὴν καλλιεργείαν τῆς ἐποίας πρὸ πάντων ἀσχολούμενος οἱ κατοικοὶ παράχεις ὅμως η νήσ-

σος και μικρόν τινα ποσότητας κρήθη, έσπριν και παντού εδῶν ἀπωρῶν· οὐγά;
δὲ μικρόν εἰσαγόνα εἰς κύριον φέρει και
ἡ θηρακή γῆ (πορσελλάνα), ητίς γε ρη-
σματεύει πατ' εξόχην εἰς ταῖς ἐν Θεσσα-
λοθουραῖς.

ΤΗΘΑ μετὰ τῆς πρᾶς Δ. κυτῆς κε-
μένης νησίδος Θραστίας και τοῦ πρᾶς Ν.
ταῦτης Ἀσπρονήσου περικλείουσι θα-
λασσίαν λεκανήν, ητίς εἶναι τεράστιας
κρατήρος ἀρχαίου ἡρακλείου. Κατὰ τοὺς
γεωλόγους τὸ σύμπλεγμα τῶν νήσων
τούτων εἰς προϊστορικούς γέροντος ἀπετέ-
λει ἐν θέου, κῶντος πραιτερούς ἐνερ-
γοῦντα ἐπὶ μαραχός αἴλαντας· γενομένης
ἐπὶ κατόπιν ἐκρήξεως, ὁ κύριος διεργάτης
εἰς τρία μέρη, στίνα απετέλεσαν ταῖς νή-
σος Θράρ, Θραστίαν και τὸ μικρὸν
Ἀσπρονήσον· εἰσέβαστο δὲ ἡ θαλασσα-
ῆτις ἐπλήρωσε παθ' ἀλογηλέριν τὸν ἐλ-
λεγμονικόν κρατήρος.

Ἐν τῷ μέρῳ τοῦ θαλασσεύνοντος τού-
του κρατήρος ἀνέδυ τῷ 196 π. Χ. ἡ νή-
σος Παλαιό Καιμένη, ἣν οἱ πάτονοι
ἐκπιπέδων· πρὸ τοῦ γεγονότος ὑδράσαν
Ιεράν, και ἡτοὶ κατὰ τὴν Ἑπτήν 19 π. Χ.
726 και 1427 μ. Χ. ἐπικυρήθη ὄντα
Τῷ 1427 ἡνίκαντα ἔπειτας η Μεγάλη¹
Καιμένη ἔχουσα σχῆμα πολεύοντος και γ-
φος 130 μ. πάτη δε τὰς ἀρχαὶς τοῦ ΙΗ
ζίδων (1707 π. Χ.) ἀνέδη ὡς κύριος
λάθας η Νέα Καιμένη. Κατὰ τὴν μα-
τηριδινήν περιήλθεν τῆς Νέας Καιμένης
διὰ νέας ἐκρήξεως ἀνεράντη τῷ 1866 ἡ
νήσος Γεροργίου (ἐνομασθείσας σύντονά
τημην τοῦ βασιλεύοντος) ἐπειτα συν-
νόθη μετὰ τῆς Νέας Καιμένης ὁ πατ-
τος ἐπανήλθη κύριον και δι' ἔπειρας προ-
δηλώη τῆς Αρεόποτος. Ηδησοι και νησίδες
αὖτις συνιστάνται ἐπ τραχύτου λιθού και
καλύπτονται ἀπὸ πίστηριν και πορει-
λάνην.

196. Ιστορικὸν ἀποψίας. —
Κατὰ τὸν ἴστοριογράφον Πλίνιον ἡ νή-
σος Θράρ ανέδη ἐν τοῦ πόντου τῷ 236
π. Χ. Οἱ Ἡρόδοτος ὅμως ἀναγράφει ὅτι
ἔστι που ὑπῆρχε ἡ νήσος Καλλίστη ἡ
Στρογγύλη, ἣν κατόψαν οἱ Φίλινες
Κατόπιν κατέλαβον αὐτὴν οἱ Δωριεῖς ὑπὸ²
ἀρχηγὸν τῶν Θράρων, ἔτι οὐ και ἡ νήσος
μετωνομάσθη Θράρα.

Ἡ Θράρ ταχέος προήγην εἰς πλοῦ-
τον και εἰς δέξιαν, τῷ δέ 624 π. Χ. ἀπέ-
στειλεν ἀποικίαν εἰς τὰ βάρεα περιάλια
τῆς Αρεικῆς, τὴν περιόδουν Κυρνηνῆς.
Ἐν τοῖς μέτερον γέροντος ἡρολογίσης
τὴν τύχην τῶν ἄλλων Κυκλαδῶν νήσων.

Σημ. Ἡ σημερινὴ πόλις Θράρ κείται

ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας πόλεως ἥτοι
ἐπὶ καθεύδη οὗφου χλίδιον ποδῶν ἀπὸ τοῦ
κατόπιν αὐτῆς κεμένου οὗρου, ὃ δὲ ἀπὸ
τῆς θαλάσσης θέληται αὐτῆς εἶναι μαργαριτικής
ὡς ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς θέσεως και τῶν λευκῶν
οἰκιῶν, τῶν ὀπίσιων πολλαὶ εἶναι ωκεανητη-
μέναι εντὸς τῶν βράχων. Ξεγίται διὸ ἐπιστο-
πάς (ὅρθιδος και καθεύδη), δύο καθο-
λικοὶ σχολεῖα τῶν Αλκετίστων και τῶν
Δομινικανῶν και παρθενογάγειον καθολι-
κῶν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους.»

ΝΟΜΟΣ ΕΥΒΟΙΑΣ

197. Φυσικὴ ἀποψίας. — ΤΗ Εὔβοια εἶναι ἡ μεγαστή τῶν νήσων τοῦ
Ελληνικοῦ βραχίονος, ἀκτίνεστη δὲ ἀπὸ
τῆς εἰσόδου τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου μέχρι τῶν ΒΑ. παραλίων τῆς
Ἀττικῆς και γωρίζεται ἀπὸ τῆς Λο-
ρίδος, Βασιλίκης και Ἀττικῆς δι-
τῆς, καλουμένη· Ἐλειστίκη θαλάσσην.
Τὸ σημαντικότερον διατάξις εἶναι ἐπίμηκες,
ὧς ἐπὶ τούτου δὲ τὸ πάλαι ἐκκείστο
λοιπή και Μάρκις. Τὸ μέγιστον μῆ-
κος τούτης εἶναι 160 χιλιόμ. Τὸ δὲ πλά-
τος ποιεῖται μεταξὺ 22 και 52 χι-
λιού. Πρὸς Β. ὅμως τῶν Στύρων ἐκτεί-
ται εἰς 6 μέτρων χαλινό. Τὸ δὲ ἐμ-
βόλιον κοπτῆς εἶναι 3665 τετρ. χιλιού.
Τὸ ονόματος Εὔβοια ἔδοθεν εἰς τὴν η-
πονοφορῶν· εἶναι πολλῶν και ὡ-
ραίων βρῶν, οὓς διέτρεψεν ἐν τοῖς
παχυτάτοις αὐτῆς λειμῶνι και σή-
μερος δὲ ἀκόμη ἀκριβεῖς ἐν αὐτῇ ἡ
ηπονοφορή.

ΤΗ Εὔβοια εἶναι μέγιστον τυμπά-
κοποποιεῖν ἐπὶ τῆς Στερεάς, διατεί-
χει δὲ ἀντὸν ἀπὸ Β. πρὸς Ν. ὁρο-
σειρός δὲ ἀποτελοῦσι τὰς τέξτης ὁρί-
α τὸ Τελεθρίον εἰς τὰ ΒΔ. τῆς ηπονο-
φορῆς τὸ υψός εἰς τὴν καρυπήνην· «Α-
γιος Ήλίας» ἀνέρχεται εἰς 1352 μ.
Τὸ παραχρύσιον τῶν Τελεθρίων σγη-
πτίζεται ἡ γερσόνος Αιγαῖς, ψε-
ναυτὴ τῆς Αἰόλης, ἀπολήργυσα εἰς τὸ
Κύνισιον ἀκρωτήριον. Τὸ Τελεθρίο
ἐκτείνει τὰς διπλακαλώσεις του πρὸ³
Μέχρι τοῦ ἀρχωτρίου Ἀρτεμισίου
δὲ Μάκιστος (νῦν Κατιδῆ) 1209
μ.) κείμενον κατά μῆκος τοῦ Εὔβοι-
κού κόλπου πρὸς τα ΝΑ. τῆς Αίμινη·
γ) ἡ Δίρφης (κοιν. Δέλφοι 1745 μ.)
τὸ μέγιστον οὗρος τῆς Εὔβοιας κείμε-
νον ἐπὶ τῷ κέντρῳ αὐτῆς και πρὸς
Α. τῆς Χαλκίδης· δὲ ὁ «Ολύμπος

παρὰ τὴν Ήρέτριαν και τὸ Κοτύ-
λαιον, ἀμφότερα κλάδαι τῆς Δίρφους;
εὑ) Οχυρὸς τῆς νότιας τῆς νήσου μπρο-
σθεῖ τῆς Καρύστου, ἡς ἡ ὑψηλοτάτη
καρυτὴ Ἀγιος Ήλίας ἀνέρχεται εἰς
τὸ 1475 μ. κατάληγει τε ἡ «Οχυρὸς
ΒΑ. εἰς τὸ ἄκρων. Καρηφέια και ΝΔ.
εἰς τὸ ἄκρων. Γεραστόν. Περὶ τὸν
Περιστόν κείται ἡ μικρὴ νήσος Μυρτώ
εἵναι ἐπιβατούσα τὸ Μυρτών πέ-
λαχος (τὸ σελ. 16).

ΤΗ δυτικὴ παραλία τῆς Εὔβοιας,
η πρὸς τὴν Στερεάν Ελλάδα, πα-
ρουσιάζει λιμένας πολλούς και καλούς·
τούνακτον δὲ ἡ πρᾶς τὸ Αίγαλιον πέ-
λαχος ἀπὸτελεί τὸ πλείστον
ἀπότομος και ἀλιμένος. Τὸ ημίσιο τῆς
νήσου, τὸ πρὸς Βορρᾶς, ἀρχαίμενον ἀπὸ
τούς μέσους ἔθικεται η Χαλκίδη, εἶναι εὐ-
φορώτατον. Τὰ δρῦαντα τούλπονταν
τοῦ πονοφορῶν διατάνων, ἐν τῷ μέσῳ
δὲ αὐτῶν διενοίρονται λειμῶνες πα-
χύτατοι και πεδιάδες μικραὶ διαρρέο-
μεναι υπὸ ἀσημάτων χρυσάφρων, ἐν
τούνακτον τὸ ἔτερον πριν τὸ πρῶτον
ἔντονταν εἶναι ἀφορώτερον. Ή γη αὐτοῦ
εἶναι πετρόνες, τὰ δρῦαντα τούλπανταν
ταῖνα και γυμνά, λίθοις δὲ τὰ περὶ τὴν
Κάρυστον εἰσὶ λεπτόγενες και ὀλιγό-
καρπα.

ΤΗ μεγίστη και εὐφορωτάτη πε-
διάς τη νήσου εἶναι τὸ καλούμενον
Αιγάλιον πεδίον, ὅπερ ἐκτείνεται με-
ταξὺ Χαλκίδης και Ερετρίας. Μετ'
αὐτὸν εἶναι ἡ πεδιάς τοῦ Επιρρο-
σίου και ἐπειτα ἡ τοῦ Αλεύρειου.
Τὰ πριόντα τη νήσου εἶναι ποικιλά·
παχύταις αὐτῆς κυρίως ἔλαιοι, οἵνοι
ζειστον, μέταξιν, παντοτεῖται ὀπώ-
ρα, βάθμακα, λίνον, δημητριακούς
καρπούς· παντοῖς εἴδουσι και ἀσθενω-
τατούς, μέλι, ζυλείων οἰκοδόμησιμον,
ἐπεριδεισθή· ἀκριβαῖς δὲ ἐν αὐτῇ ἡ
κτηνοφορή.

Τὸ πάραχρυσιον τῆς Εὔβοιας διάφορα πε-
ταλλάτια γαλοῦν, πιστόρου και μο-
λύβδου, προσέτι δὲ γυαλίφραξ περὶ
τὸν Κύμην· και μαρμάρου πρασινω-
πόν και φράκιον περὶ τὴν Κάρυστον·
περὶ τοῦ γαλοῦ μάλιστας ἐνόμιζον οἱ
εργάται οἵτινες εἰναι Εὔβοιας ἐρευνητὴν
τὸ πρώτον τὴν γρήσιαν κατούσι. Ήπειρά τὴν
Αἰόλην διάπερχουσι θεούμγοι πογκι-
μείστης; Ικματικῆς δυνάμεως, αἴτιες;

και κατά τὴν χρυσιάθητη ἡσπανίδια σημεῖοι.

Σημ. Η Εύβοια εἰς προστορικοὺς γρανους ἡδὸνὰς ἐγκατέλιπε, μετὰ τῆς ἀπέναντι Βοιωτικῆς ἀκτῆς, ἀλλ᾽ ἐνεὶ γεωλογικῶν λόγων ἀπεπάθη ἡπεὶ ἡδῆς, γιαρίζεται δὲ διὰ τοῦ Εὐρίπου, οὗτοις τὸ μικρότερον πλάτος εἶναι 40 βιημάτων.

198. Ιστορικὴ ἀποψίη. — Η ἱστορικὴ τῆς Εύβοιας δὲν παρουσιάζει μέγις ἐνδιαφέρον. Τελειώνει ἡ τιμὴν τῶν διαχρόνων κύρων πάλιν προύστων πάντοτε τὴν ἐπικένιων τῶν ζέων καὶ ὡς ἐπ τούτῳ σύνεπετες ἡδυνήθη αὔτη ἡ ἀντιστῆ κατὰ εὖν ἔγχρον καὶ νὰ δικτερήσῃ τὴν θεοκρατίαν της.

Ως πρότοις κατοικοὶ τῆς νήσου ἀποκατέστησαν οἱ «δυοισθεν κομβωντες» Ἀθαντοί, ταῖς κύρωσι μὲ τοὺς Λέπτηγις φύλακας, κατοικουσῶν κυρίοις περὶ τὴν Χαλκίδην, τὸν ἔξτασιν οὗτον πρὸς Ν. καὶ πρὸς Β. Ἐνορίζεται δύων οὐδοτοις συνεγενεύθησαν μετ' ἀπίκαιον Ίων, εἶς Ἀττικῆς ἑδύντων. Εις τὰ νότια τῆς, ἥπους τὴν πατρίδην παρέστησε Δρύποτες, ἦδοντες ἐκ τῆς περὶ τὸν Πηριαστὸν γάρως, εἰς δὲ τὰ βόρεια θεσσαλικαὶ φύλαι (Αἰολεῖς) ἔθουσαν ἐκ τῆς Επιστολίων. Καὶ εὖλος τῷ Β. Εύβοις κυριωτέρα ποιεῖ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ Τεττίκιον, ἐν δὲ τῇ μετέπειτα Ἔβοις ἡ Χαλκίδης καὶ ἡ Ἐρέτρια, ἐν δὲ τῇ νοτιῷ τὰ Στύρα καὶ μάλιστα τὸ Κάρπυτον. Άλλ᾽ ἡ ιστορία τῆς νήσου δῆλη, συνοψίζεται εἰς τὴν ἰστορίαν τῶν Ιάνοντων τὸν πολέμον τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος οἱ Εύβοεις ἀποσταθμίζεται ἀπὸ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἔγινότος σύμμαχοι κύρων, διτοῖς μάλιστα ἐγκατέστησαν παραγόντες ἔργαναν εἴς τὴν Ἀθηναϊκὴν γῆγενναν. Τῷ 350 διὰ τῶν ἔρχοντων γάρ τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος οἱ Εύβοεις ἀποσταθμίζεται ἀπὸ τῶν Ἀθηναϊκῶν παραγόντος σύγκονους μετὰ τῆς Αρετίου καὶ τῆς Ερέτριας μέρους τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, οἱ Εύβοεις εἶναι σύγκονοι μετὰ τῆς Θεσσαλίας. Κατὰ τὸ μέσον τοῦ πολέμου, ἐνδιέγουν βράχοις ἀπὸ τὴν θαλάσσην, ἔκτισαν ποργυῖς καὶ τείγη καὶ πύλας καὶ γηωτοὺς τὸ δύο μέρη διαγεφύρων Κάλινγκας καὶ πύργος δὲ κατεκατασθήτη ἐπὶ τῆς Βοιωτίης ακτῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς γεφύρας καὶ πέδη απόκρυψαν πάστας ἐνέχοντας τὸν ποργοῦδιλον τὸν Ἀθηναϊκὸν. Ιναὶ δὲ καταστήσασθαι εἰπὲ μᾶλλον δύσκολον τὸν εἰσπλους τὸν τριπλους συμπεριέλθοντον ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς πόλεως τῷ 334 π.Χ. καὶ τὸν ἀπέναντι ἐπὶ τῆς Βοιωτίας λόφον Κάνεβον τὸν Καρυαπότην, σύντονον δὲ τὴν πόλιν εἴχε περιμέτρον 70 σταδίους. Άλλ᾽ οὐ πρωτοκατίας ἀπολέσει πάσαν σημασίαν ἡ Χαλκίδης καὶ ἐλαφύε μὲν καὶ οὐδεὶς κατὰ τὸν μεσιανὸν ὑπὸ τοὺς «Ἐνετούς ἀλλ᾽ ἀρέτους κατέλαβον αὐτὴν οἱ Τούρκοι τῷ 1470 ὄνεικότητα πάσσοντος.

199. Βίος καὶ χρακτήρες τῶν κατοικῶν. — Οἱ κάτοικοι τῆς Εύβοιας τὸν μὲν πεδινὸν μέρον εἶναι γεωργοί, τὸν δὲ ὀρεινὸν ποιμένες, οἱ τῶν πόλεων δύος Χαλκίδης, Καρυαπότης, Κύμας καὶ Λίμνης ἀγροδούσιοι εἰς τὸ ἐπόπαιον, τὴν νεανικῶν καὶ τὴν βιομηχανίαν. Επὶ τουσκρυπτίς ἐπερχόμενοι εἰς τὴν νήσιν δεινοὶ ἀγάθεις, μετά τὴν ἀποκατάστασιν ὅμοι τοῦ περιηγοῦντος, ἡ νῆσος ἔργοις πάντας διεσπεύδει μετὰ τῆς λοιπῆς Ἐλλάδος καὶ συγδεῖται πολλὴ θρύψησαν ἐν αὐτῇ καὶ ἐπιστήμονες οὐκ διλέγεις ὑπάρχουσιν εἰς τὰς διεφέρουσιν

εἰς τοὺς πόλεις καὶ κομοπόλεις. Οἱ κάτοικοι καὶ μάλιστα τῆς Χαλκίδης εἰναι λίκη ἀνεπιμένοντες καὶ εἰς ἀκανθές φιλοῦσσεν, ὡσταὶ τῶν διακείμονται ἐπὶ φιλοκέντρων καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Κύμης, ὡς ἡ διάλεκτος διοικεῖ τὴν Ρόδιον. Οἱ Καρύάπτεις εἰναι λωρηοὶ καὶ ἔχουσι καὶ αὐτοὶ ίδιαν διάλεκτον δὲ περὶ τὴν Κάρυαπτον σίκουντες ὡς καὶ οἱ μεταξὺ Δάσους καὶ Σκύρου, εἰναι κατὰ τὸ πλειστὸν Ἀλλανοί.

200. Η πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ. — Η Χαλκίδης, πόλις ἀρχιτεκτή καὶ ἀριστοτάτη, κείται πάρα τὸ στενὸν τοῦ Εύπειρου, διὸ νῦν διὰ σημάρας γερύνεις συνδέεται μετὰ τῆς Βοιωτικῆς ἀκτῆς. Τὸ διόριο Χαλκίδης προέρχεται ίσως εκ τοῦ γαλλικοῦ, ὃν κατὰ τοὺς ἀρχικούς λέγοντας ζερσίσις, καθ' ἁ ἐνδιμίζοντος οἱ ἀρχαῖοι, αὐτοῦς ἡ πρώτον ἐφεύρεθε. Πλινθοτερον δύμας ἡ τοῦ πόρταν ἐφεύρεθε. Πλινθοτερον δύμας ἡ τοῦ πόρου εἰναι κτίσμα Φεοκίνων, ἀλλέων πορφύρας, προέρχεται δὲ τὸ δύναμα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ γῆτος πορφύρας.

Η Χαλκίδης ἐμεγαλύνθη διὰ τῶν ἐκ τῆς Στερεάς ἐλένοντων εἰς αὐτὴν Ἀθηναϊκῶν, πεπεισθεῖσα διὰ τινασθηνή διὰ τῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐποικημάτων Ιάνοντων· ἡ ιστορία δὲ κυρτὸς συνδέεται στενότατα μετὰ τῆς ιστορίας τῆς ὅλης νήσου, περὶ ής ἀνωτέρω πόρων ὀμηλήσαμεν.

Οτε τῷ 410 οἱ Χαλκιδεῖς ἀπεστάγησαν αὐτὸν τῶν Ἀθηναϊκῶν, διὰ τῆς ἐνθέρουν ὑποτετράσθεον ἀπάντων τῶν Βοιωτῶν, ἀπλήρωσαν τὸ στενὸν τοῦ Εύπειρου διὰ κώματος, ὃν καθόλισταν εἴς τοὺς Ἀθηναϊκῶν τὴν πιστικὴν συγκονούσιν μετὰ τῆς Θεσσαλίας. Κατὰ τὸ μέσον τοῦ πορθμοῦ, ἐνδιέγουν βράχοις ἀπὸ τὴν θαλάσσην, ἔκτισαν ποργυῖς καὶ τείγη καὶ πύλας καὶ γηωτούς τὸ δύο μέρη διαγεφύρων Κάλινγκας καὶ πύργος δὲ κατεκατασθήτη ἐπὶ τῆς Βοιωτίης ακτῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς γεφύρας καὶ πέδη απόκρυψαν πάστας ἐνέχοντας τὸν ποργοῦδιλον τὸν Ἀθηναϊκὸν. Ιναὶ δὲ καταστήσασθαι εἰπὲ μᾶλλον δύσκολον τὸν εἰσπλους τὸν τριπλους συμπεριέλθοντον ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς πόλεως τῷ 334 π.Χ. καὶ τὸν ἀπέναντι ἐπὶ τῆς Βοιωτίας λόφον Κάνεβον τὸν Καρυαπότην, σύντονον δὲ τὴν πόλιν εἴχε περιμέτρον 70 σταδίους. Άλλ᾽ οὐ πρωτοκατίας ἀπολέσει πάσαν σημασίαν ἡ Χαλκίδης καὶ ἐλαφύε μὲν καὶ οὐδεὶς κατὰ τὸν μεσιανὸν ὑπὸ τούς «Ἐνετούς ἀλλ᾽ ἀρέτους κατέλαβον αὐτὴν οἱ Τούρκοι τῷ 1470 ὄνεικότητα πάσσοντος πρόσδοσος.

Η πατρισινή πόλις δικαιεῖται εἰς δύο διουκερμένα μέρη: εἰς τὸ φρύσιον καὶ εἰς τὴν ἔκτην τοῦ πόλεων κατέλευτην. Εἰς τὴν ἔντει τοῦ φρύσιον (δηπεράστας κατεκρυμματισθήσεον ἐπὶ διολοκήρῳ) πολὺς ὑπάρχει διῆλπτος πετριγύνης νάρδος τῆς Αγίας Πατσακενῆς, γρανολογούμενος ἀπὸ τοῦ τέλους; τῆς Βοιωτικῆς ἴσπορης καὶ πολλὰς μεταβολὰς ὑποστάσις. Υπάρχει προσέπις ἡ συνυπίκη ἡ ἐδραῖκη, τὸ σεργάη (έρειπον

ζηδη), τους κινθνούς διοικητήριους, ένα όμ διέμενεν ὁ παῦσαις τῆς Εβρίσιας:

Ἐπὶ τῷ ὄντικυριῷ ἐπὶ τῆς Βοιωτίας Κυνειδίου λόρου ἔπειτα φρύνιον κοινῶς Καρυπιμπάτης καλούμενον, διπερ γῦν χρηστιμενεῖς ὡς πυριτιδωπόνχη καὶ ἀπὸ τοῦ ἑποίου φύλλων σημειοῖ διὰ τοῦ σηματογάφου τὰ καταπλέοντα εἰς τὴν Χαλκίδην απομποία.

ΙΟΝΙΟΙ ΝΗΣΟΙ

Αἱ Ίονιοι νῆσοι, αἵτινες καὶ Ἐπτάνησσος ἐξλήψιαν κατέλαβαν τῶν νεωτερούς γρύνων ὡς ἐκ τοῦ κρύμματος τούτων, συμπεισιαλμενούμενον καὶ τῶν Κυθήρων, προτίθησιν βεβίων ἥραστεσσογένεν ἐκτίναγμαν ἢ ἀναγνθίσειν ἑπτὸν Βιθυνὸν τὴν θαλάσσην τῇ διαρρεγεῖσι ἀπὸ τῶν ἀντικού ὑπενθύμιαν γωνιῶν κατέλαβον. Καὶ πρὸ τοῦ ἴστορικον πολιτεύοντος αἱ νῆσοι αὐτοὶ φύνεται ὅτι ἀπετέλουν ἀνθητῆς πολιτείας, κατὰ δὲ τοὺς ἴστορικους γρύνους θησανέξορτησον καὶ εἰργὸν πολιτεύομα παρεμφερεῖ πρὸς τὸν τοῦ ἄλλων Ἑλληνικῶν πολεών. Τὸν ἴστορικον αὐτὸν σηρετίζεται ἡ τρίχη Ιστορίαν τῆς ἀρχαιες Ἑλλάδος, καθ' ὃσον ἔκαστη τῆσσαν αναλόγων τῶν συμφερόντων τῆς συνέπεται μετὰ ταῦτας ἢ εκείνες τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος περιῆλθον καὶ κύτῳ ὑπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν κυριαρχητοῦν. Κατὰ δὲ τοὺς Βοιζηντίους γρύνους παρτεμπλῆθησαν καὶ ἀφέθησαν εἰς τὴν διαταραγὴν τῶν τυχεδιωτῶν τῆς τοῦ Αἴτως καὶ τῆς Εὔρωπης. Ἀπὸ τοῦ 1386 περιῆλθον ὑπὸ τοῦ Ἐνετούς. Ήποτε δὲ ἡ Ἐποιία τοῦ σκεπτοῦ ἐν ἀστέται τὸν ἐν γένειν τῶν νῆσον, εἴδεις οἱ Ἐνετοί ἀπένεμον ἐν ἀρθροῖσι τίτλον ὑπενεγένοντο (κόμητος: Βιρβινόνος, ἵπποπον). Τῷ 1797 μετὰ τὰς λαμπρὰς ἐν Ἰταλίᾳ νίκας τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάτορος περιῆλθον διὰ τῆς Ἐγαμοφορίου συνθήκης εἰς τὴν Γαλλίαν ἀλλὰ τῷ 1809 διὰ τῆς ἐν Ἀμιένῃ εἰσήνησαν ἀνεκρύσθησαν ἐλεύθεροι καὶ ἀπέστησαν ὑπὸ τῶν προστατῶν τῆς Ρωσίας. Τῷ 1807 διὰ τῆς ἐν Τιλεσίτη εἰρήνης περιῆλθον αὖσις εἰς τὴν Γαλλίαν, ἣτις διεπήρευεν κύτων μέχρι τοῦ 1814, ὅτε διὰ τῆς συνθήκης τῆς Βένης παρεγνωθήσαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, αὐτῆς δὲ τῷ 1864 τὰς παρεγνάρησεν εἰς τὴν Ελλάδα.

ΝΟΜΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

201. Φυσικοὶ ἀποικίαι. — Η Κεφαλληνία εἶναι ἡ μεγίστη τῶν Ιονίων νήσων, κειμένη ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Η περίμετρος αὐτῆς εἶναι 190 χιλιόμετρα, τὸ δια μέγιστον πλάτος 50 χμ. Κυριεται ἀπὸ τῆς 102-ῆς διὰ στενοῦ πορθμοῦ πλάτους 2-3 μιλίων καὶ ἀπέχει απὸ μὲν τῆς Λευκάδος (ἀκτῶν. Λευκάτα) 5 μίλια, απὸ δὲ τῆς Ζακύνθου (ἀκτ. Σχονάρι) 8 μίλια.

Ἐκ τῶν κόλπων τῆς Κεφαλληνίας οἱ σημαντικώτεροι εἰνεὶ ἡ τῆς Σάμης ἐπὶ τῆς Α. παραλίας, οἱ τοῦ Μύρτου ἐπὶ τῆς βορείου καὶ ἡ τοῦ Λιβαδίου ἐπὶ τῆς νοτίας. Ο τελευταῖς εἰσέρχεται βραχίονος εἰς τὸν κορμὸν τῆς νήσου καὶ σχηματίζει μετὰ τοῦ ἀπέναντι κόλπου τοῦ Μύρτου τὴν Παλλικήν γερασόδουσσον, ἣτις συνδέεται μετὰ τῆς λοιπῆς νήσου δὲ ἰσθμοῦ πλάτους 41/2 μιλίων. Οἱ κελῶποι οὐδοὶ μετὰ τῶν μικρόστων ὄρμων καταστῶσι τὴν νήσον πολυσύχηδη καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν μεγάλην ναυτικὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς. Ήπεις δὲ τετάνεται ἑτέρας γερασόντας ἡ τῆς Ερίσου παπλήγυσα εἰς τὸ ἀκρωτήριον Φιτικάρδον.

Τὸ ἔδαφος τῆς Κεφαλληνίας ἔνει ἡριστειδέδεις, ὡς κατέδειξαν οἱ πολλάκις ἐνοήσαντες καὶ καταστρέψαντες τὴν πόλιν σειραι (1766 καὶ 1867). Τὸ δὲ δρη αὐτῆς συνεχόμενα διὰ κοινῶν κόρμων καθιστᾶσι τὴν ἐλαγχίνην ἀντελέσθη ἐφεντεῖ. Η μεγαλειτέρα ὁροσειρά εἶναι ἡ τοῦ Αἴγαου, οὐ δὲ ὑψηλὴ κορυφὴ καλεῖται Μέρης τοῦ σωροῦ, καὶ ἔχει ὑψός 1620 μ. Οἱ Αἴνοι ἐκτίνεται δισερόδους παραρυμάδες καταφύτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ ἔλατῶν καὶ πλατύτατων ἄκηντων δέμων καὶ κοιλαλέδεις καὶ πεδιάδες ἐμφρονταῖς ἀρδευεμένων ὑπὸ ποταριών. Τὰ δύστα τῆς νήσου είναι πεντήχρητοι δὲ ἔκαστης αὐταγάλλων κατάποικοι νάσσουλέων καὶ ὑσπάρηστοι τοῦ κατοίκου τοῦ πατού. Οἱ Κεφαλληνίας εἶναι σεβαροὶ καὶ μάλιστα μελαγχολικοὶ καὶ μόνοι οἱ τοῦ Αἴγαουντος κατοίκοι αἴποτε λουστεῖσθαι ἐξηρτεῖσθαι.

Εἰναι πρωτόποιοι καὶ τοῦ τομήρωτοι: ἐπιγειερηταῖς δικυπένονται δὲ ὑπὸ μεριτῶν φιλοταπτρίζεις. Οἱ Κεφαλληνίας καθ' ὑπερβολὴν τοῦ γυριοῦ, ἢτοι τὸ πόσιον ἐγγενῆθητι, ἐπιπτερίζεται πολλάκις καὶ ἡ περιέρχεται τὴν ὑφάλιον ὡς νυκτῆς ἡ ἐγκαύσταται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὡς ἐπιγειερηταῖς. Οἱ Κεφαλληνίας ἔμπορος πολλοῖς Πολλοῖ ἐπὶ τῶν Κεφαλληνίων νετερπλούτισταις διὰ τοῦ ἐμπορίου διεμένουσι μέρος τοῦ πλούτου τοῦ εἰς τὰς διαφόρους ἀναγκαῖς τῆς ἰδαιτέρας πατρίδος περιεργαμένου λαμπροῦ ἔχοντος τῶν Μαργίν Βαλλάπανον, ὅπου ἀποδύνανται ἐλλαγόδειτησσαν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν εἰκοσι τρισικοῦν. Τοῦ γένειος οἱ Κεφαλληνίες μετά τῶν Χιονίων ἀποτελοῦσαν τὰ κυριώτερα στοιχεῖα τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

202. Ιστορικὴ ἀποικία. — Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ νήσος ἀπετέλει τετράπολην, ὡνάσα διηρημένην εἰς τὰς περιοχας τῶν τεσσάρων πόλεων: Πρόρρων,

Κράγης, Πάλης καὶ Σάμης. Η σημαντικωτέσσα δὲ ἐκ τῶν πόλεων τούτων ητοῦ ή Σάμη, ἐξ ἣς καὶ σύμπαντα ἡ γῆσος ἐκλήθη Σάμη, καὶ ἡς ἡ περιοχὴ περιειλάμδενος τὸ βόρειον ημίσιον τοῦ Α. μέρους τῆς νήσου τὸ δὲ ὄνυχα Κεφαλληνία ἐλασσεν, ὡς λέγεται, απὸ τοῦ Ἀθηναϊοῦ Κεφαλοῦ, νέον ἀξιεράστου, ἥστις φονεύσας τὴν σύληνον Περέννην κατειλάσθη εἰς ἔξοριαν εἰς τὴν νῆσην ταύτην. Κατὰ τὸν Πελοπόννησον ἀπέλαστον ή Κεφαλληνία συνεμπάγεσσα μετὰ τῶν Ἀθηναϊων. Μετὰ τὸ 338 περιηλθεῖσα εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ ἐπειτα εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν. Κατὰ τὸν μασάλιον ἀπέτελετος μέρος τοῦ Βιζαντινοῦ κράτους· τὸ 1209 κατειλήθη ὑπὸ τοῦ Ενετού. Μετὰ τὸ 1475 περιήλθεν ἐπὶ πειραιωπῆς εἰς τὰ τούς Τούρκους καὶ τοὺς Ἐνετούς ἐπέιτα δὲ ἡ Κεφαλληνία νήσον.

203. Βίος καὶ χαρακτήρες τῶν κατοίκων. — Καθ' ὃν ἡ φύσις τῆς Κεφαλληνίας εἶναι ἀγρία, ξεγίης δημόνος καὶ ἀδιατέρας ρυτικας καλλονές ἡ φύσις δὲ αὐτὴ ἐπέδρασε κατὰ πολὺ καὶ εἰς τὴν διαμερισμονικὸν χαρακτήρα τοῦ κατοίκου. Οἱ Κεφαλληνίες εἶναι σεβαροὶ καὶ μάλιστα μόνοι οἱ τοῦ Αἴγαουντος κατοίκοι αἴποτε λουστεῖσθαι ἐξηρτεῖσθαι.

Εἰναι πρωτόποιοι καὶ τοῦ τομήρωτοι: ἐπιγειερηταῖς δικυπένονται δὲ ὑπὸ μεριτῶν φιλοταπτρίζεις. Οἱ Κεφαλληνίας ἀγαπᾶ καθ' ὑπερβολὴν τοῦ γυριοῦ, ἢτοι τὸ πόσιον ἐγγενῆθητι, ἐπιπτερίζεται πολλάκις καὶ ἡ περιέρχεται τὴν ὑφάλιον ὡς νυκτῆς ἡ ἐγκαύσταται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὡς ἐπιγειερηταῖς. Οἱ Κεφαλληνίας ἔμπορος πολλοῖς Πολλοῖ ἐπὶ τῶν Κεφαλληνίων νετερπλούτισταις διὰ τοῦ ἐμπορίου διεμένουσι μέρος τοῦ πλούτου τοῦ εἰς τὰς διαφόρους ἀναγκαῖς τῆς ἰδαιτέρας πατρίδος περιεργαμένου λαμπροῦ ἔχοντος τῶν Μαργίν Βαλλάπανον, ὅπου ἀποδύνανται ἐλλαγόδειτησσαν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν εἰκοσι τρισικοῦν. Τοῦ γένειος οἱ Κεφαλληνίες μετά τῶν Χιονίων ἀποτελοῦσαν τὰ κυριώτερα στοιχεῖα τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

204. Η πρωτεύουσα τοῦ Νορού. — Τὸ Ἀργοστόλιον, πόλις νέα καὶ ὡραία, κτισθεῖσα τῷ 1797 καθ' ἦν ἐποίησεν ἡ νήσος κατειλέγοντας ὑπὸ τοῦ Αἴγαου. Κείται ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας μικρᾶς γερασόντας ιδιοτέρας πολιτεύοντας τοῦ Αἴγαου. Καταστάθησεν τὸ Νορού, διότι ἀποδύνανται μέγιστα πόλεων. Πολλοῖς ἐπὶ τῶν Κεφαλληνίων νετερπλούτισταις διὰ τοῦ ἐμπορίου διεμένουσι μέρος τοῦ πλούτου τοῦ εἰς τὰς διαφόρους ἀναγκαῖς τῆς ἰδαιτέρας πατρίδος περιεργαμένου λαμπροῦ ἔχοντος τῶν Μαργίν Βαλλάπανον, ὅπου ἀποδύνανται ἐλλαγόδειτησσαν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν εἰκοσι τρισικοῦν. Τοῦ γένειος οἱ Κεφαλληνίες μετά τῶν Χιονίων ἀποτελοῦσαν τὰ κυριώτερα στοιχεῖα τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

πανον και διάσπαμον διὰ τὰ ὥραιά της σῦκον (τὰ βύστυα τοῦ Δρεπάνου). Εν τῇ θέσει ταῦτη ὑπάρχει ἐκκλησία « Παναγίᾳ τοῦ Δρεπάνου καὶ τῷ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως, ὁδοῦδών καὶ διαυκτραφούμνων». Ή πάλις ἔχει εὐεργέτεις δύοδος ἐπτρομένας διὰ λευκοῦ ἐγκυωτού χρώματος διμοιού πρὸς τὸ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ, διπερ ἔκειθεν ἐκομισθῆ. Αἱ οἰκίαι αὐτῆς εἶναι νεοτάτου ἔμμονού, τῶν ἀρχίστων καταστροφεῖων ὑπὸ ἐπαναζημευμένων σεισμῶν δικρεπταὶ διὰ ἡ πόλις εἰς τὴν συνοικίαν καλούμενην τῇ διόποιντι οὐλωνήν, κειμένη καὶ διοικητικῶν, ὑδρεύεται δὲ ἐκ φρεάτων.

ΝΟΜΟΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

205. Φυσικὴ ἀποψία. — Η νῆσος Ζάκυνθος κείται ἀπέννυτη τῆς Ηλείας καὶ πρὸς τὴν Νέαν Φαλήρων, διπερ ἔκειθεν ἐκομισθῆ. Αἱ οἰκίαι αὐτῆς εἶναι νεοτάτου ἔμμονού, τῶν ἀρχίστων καταστροφεῖων Σεισμῶρι, πρὸς τὴν Εἰρήνην οὐ πολὺ μᾶλλον καὶ πρὸς ΝΑ. εἰς τὸ ἄντερ. Μαρεβίδες καὶ πρὸς ΝΑ. εἰς τὸ ἄντερ. Πέρασαν. Μεταξὺ τῶν δύο τελευτῶν ἀκρων, περιλαμβάνεται μέγας πόλος, ὁ καλούμενος καλπὸς τοῦ Κερίου. Τὸ μῆκος τῆς νῆσου ἀπὸ τοῦ Σεισμαρίου ἀποκριθεῖται πρὸς Μαρεβίδας εἰς πρόπετρον 24 χιλιόμετρα διὰ τὸ Γύρακα 37 χιλιόμετρα.

Η Ζάκυνθος εἶναι μᾶλλον πεδινὴ διαστολούμενη μάκρη, πρὸς Ν. ὑπὸ τῆς ἐρεισθεῖτο τοῦ Δρεπάνου, ἔχει δὲ πρὸς Δ. καὶ ἄλλα ἕρη, διὸ τὸν Βραγώναν, τὸ ὑψηλὸτερον ἔρος τῆς νῆσου, οὐδινος ἔμως τὸ ψύσος μόλις ανερχεται εἰς 187 μ. πολλούχον δὲ τῆς νῆσου εἶναι ἐγκατεστημένοι βουνοί καὶ λόφοι, σηματιζόντες ὁροπέδια μικρὰ καλλιεργήσιμα.

Ἐπει τὸν Ενετῶν ἡ Ζάκυνθος γεωγραφικῶν διηγεῖται εἰς ταῖς διαυκτριμένα τριματά¹⁾ αἱ εἰς τὴν Montagna, ὅπερ περιέλαμψαν τὰ ἔρετα μέρη τῆς νῆσου²⁾ ήδη εἰς τὸ Piedemonte, ἕπεται περιέλαμψαν τὰ πρὸς τὴν Λ. πλευράν τῶν ἔρεων ζωρία καὶ γ³⁾ εἰς τὴν Pianura ήτοι τὸ πεδινὸν τηρήμα. Σημειώνονται οἱ κάποιοι καλύπτους τοῦ ψύσου μέρη τῆς νῆσου Μοχοειρέαρ, τὰ δὲ νότια, ἔνθα καὶ τὸ μεζον τῆς νῆσου, Μεγαλομερέαρ⁴⁾ καὶ τὰ ἔρεινα Mortaréa⁵⁾ τὰ δὲ εἰς τὸν Α. πρέποδας τῶν ἔρεων Πολυχώρα.

Τὸ Α. τμῆμα τῆς νῆσου ἀποτελεῖται κατὰ τὸ πλεύστον ἐν πεδιάδος μεγίστων καὶ συνεγόμης, σχήματος σχεδὸν τριγωνικοῦ, οὐτιος η μὲν κορυφὴ κείται πρὸς Β. εἰς καλπίστων καλούμενην την Ἀλεκήην, η δὲ βάσις εἰς τὸν κάποιον τὸ Κερίον. Τὸ μῆκος τῆς πεδιάδος ταῦτης ἀπὸ Β. πρὸς Ν. εἰναι 17500 μ. τὸ δὲ μεγίστον πλάτος 7500 μ. εἶναι δὲ η πεδιάδα συγκάτητον καὶ σύνδενδρος καὶ ἀπο-

τελεῖ τὸ εὐφορβώτερον καὶ γονιμώτερον τυμῆμα τῆς νῆσου. Εκ τῶν 45,000 κατοικουσῶν τῆς νῆσου αἱ 40,000 περιποτούνται ἐν τῇ πεδιάδι ταῦτῃ, οἱ δὲ λειποὶ κατοικοῦσι τὸ ἄλιο μέρος τῆς νῆσου. Απὸ θύλαιον τούτου καθερμούμενη ἡ πεδιάς αὔτη, πέπλα γλοσσὴν καὶ θάλασσα, πλήρης τερπνῶν κωμῶν καὶ εὐανθίδων ἐπωλεῶν, παρέχειν ἐν ἑταῖρον οὐρανούσιαν οὐρανόν. Επει τὸ Ελάσος καὶ προσδιδεῖται εἰς τὴν νῆσον ὅμηρον εὐτελέσμενον παραδείσου⁶⁾ διά τούτο δὲ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι ὄντες παραδείσου⁷⁾ εἰσέλθουσι τὰ θυλασσάρια.

Τὸ δέ νότιον ἄντον παρὰ τὴν παραλίαν τοῦ κάποιου τοῦ Κερίου ὑπάρχει φυσικὴ λεπάνη θύλασσος, ἢν οἱ κάποιοι καλοῦσι Λιμνονίον εἰς τὰ ἄντερά του εὔμετατον. Τὴν τῇ Αθόσσῳ ταῦτη πάν τὸ ἐμπίπτον ἐξεργανίσαι καὶ εὔτοι ἀνέμοις οἱ μέγατοι ἄνθειτοι οὐρανοὶ οἱ τελείωτοι οὐρανοὶ οἱ αἰγαλέοι. Λεῖψεται δὲ καὶ εἰς ἄποστατον ἔλιγον θρηάτων ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ κάποιου ὑπάρχει πηγὴ αναβλύζουσα θύλωρ μετὰ πίστης, περὶ τῆς κάμνει λέγοντοι καὶ ἡ Ηλέσσος (βιλί. Δ.) 195 ίδιων κατήγον. Παρὰ τὴν πηγὴν δὲ ταῦτην εντείνεται μιγμάτην εκτίκτης, Λίμνου καλούμενην, η οἱ ἔδαφος πληττόμενον πετρέων, καὶ ἔπειτα πήγαις ἤσων ὡς ἐν κάπωι οὖν αὐτοῦ ὑπάρχει λεπάνη καὶ λαζαρίκη, δέση, ή κοινῶς κλισούσαντα Στράτα Μαρία. Σύμπτως η πόλις διατίθεται εἰς δύο μεγάλη τμημάτων, τὸ βόστεον, διπερ καλείται Μεσημερία, καὶ τὸ νότιον, διπερ καλείται Οδεμερία, ὑπόδιαιρεῖται δὲ εἰς ὅις ὑπερδικεπτένες συνοικίες ὄνομαζέντας ἐκ τῶν ἐν σύντετην, δινές πειράτων πουτατούτων αἴσιαν, καὶ τὰς εἰκόνας, γραφείσας ὑπὸ τῶν διατηρούσαντων ζωγράφων τῆς νῆσου. Κατὰ τὸ νότιον ἄκρον τῆς πρωκτίσιας κείται η λαυρέα Μονή τοῦ Ἑγ. Οδυσσεύσου, πολιούσου, οὐ τὸ δειπνονούσι οὐδέτερα ἐντὸς ζάκων πολιούσου. Η πόλις ἔχει δύο πλατείας, τὴν τοῦ Ηούτου (Σολωμοῦ), ἐν ηδὲ εἰς θύμικέα δὲ ἀνδρίστης τοῦ ποιητος καὶ ἡγούμενος εἰς περιώνυμος ἐν τῇ ιεροτεί τῆς νῆσου, ἐστρωμένη δὲ πλάκων ποτὸς τοῦ 1714, καὶ τὴν τοῦ Γεωργίου, παραλιακήν.

Καθ' ὅλον εἴτεν πλήτε τῶν φυσικῶν καλλιῶν τῆς νῆσου, ἑκάποιο, διπερ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ περιγράφοντος εἴναι οἱ νεοτερείς ταῖς ἀγροτογραφίαις τῆς πόλεως Ζάκυνθου καὶ οἱ πολλοὶ νοοῦνται ωφείλονται εἰς τὴν εὐθέτειαν τῶν Ζακυνθίων, διά ἕπτάτη μεγάλης αγρογενεῖται έχει καὶ διόστατον νόον δὲ ἀγροτογραφίαις, ὡς προεπονεῖν, ἐγράψησαν ὑπὸ τῶν διατηρούσαντῶν ζωγράφων τῆς νῆσου, οἵτινες πάντες ζωγράφων εἰς τὰς σχολὰς τῆς Ιταλίας καὶ τῆς Εὐρ-

Ζακύνθου, νεῖου τοῦ Δικράνου, διτοις κατέπλευσεν καύτως ἐκ Μαρίδων, τῆς Αρκαδίας καὶ καί ξέρειται τὴν κάποιαν αὐτῶν οἱ στολμοὶ Ζακύνθου, ὄνυμάτων αὐτῶν Ψωφίδες. Κατόπιν κατελήθητι ἡ νῆσος ὑπὸ τῶν Ἑλεστονίους Ἀγαθῶν, οἵτους ἐξρητομοποίησαν αὐτὴν ὡς στολμὸν ζωγράφων καὶ άστερας τοῦ Πελοποννήσου Πλειάδων εἴσεστεπέρ: Ἐπιλέγοντας τὸν Σαντορίνην καὶ τὸν Αθηναίουν κατ’ ἡχής ἔμεινεν οὑστερέπι: ἐπειτα πουναρέμεται μὲ τοὺς Σπαρτιάτας καὶ κατόπιν πάλιν μὲ τοὺς Αθηναίους, βραδύτερον μὲ τοὺς Σπαρτιάτας καὶ κατόπιν τούτους τοῦς Αθηναίους περιλήθειν ὑπὸ τοὺς Μικελένας καὶ επειτα ὑπὸ τοὺς Ρωμαϊκούς. Κατὰ τὸν μεσαίων δὲ καὶ τοὺς νεωτέρους γρήγορους τοῦ Ζακύνθου ταῦται τοῦς τούτους τῶν νήσων καὶ λίστας τῆς Κεραλληνίας.

207. Ο πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ. — Η πόλις Ζάκυνθος κείται εἰς τὸ Α. τῆς νῆσου ἐπει τελεῖσθαι δέσην τῶν αὔτοις κατοίκους. Αθναίνοις εἰς τὰ ἄλλα τηρήσαις τοῦ Δ. ίδιως τηρήσαις εἶναι ἔργον τοῦ αὔτοις καὶ ἔργον τοῦ Αθέλεως οὐκέτεις, Ἐπει τὸν ερειπωτὴν τῆς ακτοπόλεως θερινὴ κατὰ τὸν μεσαίων ιατρικὸν φρουρούντων (ψῆφον 150 μ.), διπερ σώζεται εἰστεί. Η πόλις ἔχει συχῆμα επιμετρητὸς (ρ. για.) καὶ εἶναι ἐκτόστινη κατὰ τὸν Ιταλικὸν τρόπον. Πέρ τὸν κυριότερον λιμένα οὔπλοος εποκομιαύτα λαυράπα καὶ πατησιακή δέση, ή κοινῶς κλισούσαντα Στράτα Μαρία. Σύμπτως η πόλις διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλη τμημάτων, τὸ βόστεον, διπερ καλείται Μεσημερία, καὶ τὸ νότιον, διπερ καλείται Οδεμερία, ὑπόδιαιρεῖται δὲ εἰς ὅις ὑπερδικεπτένες συνοικίες ὄνομαζέντας ἐκ τῶν επισκόπων πουτατούτων αἴσιαν, δινές πειράτων πουτατούτων αἴσιαν, καὶ τὰς εἰκόνας, γραφείσας ὑπὸ τῶν διατηρούσαντων ζωγράφων τῆς νῆσου. Κατὰ τὸ νότιον ἄκρον τῆς πρωκτίσιας κείται η λαυρέα Μονή τοῦ Ἑγ. Οδυσσεύσου, πολιούσου, οὐ τὸ δειπνονούσι οὐδέτερα ἐντὸς ζάκων ποτατούτων αἴσιαν, δινές πειράτων πουτατούτων αἴσιαν, καὶ τὰς εἰκόνας, γραφείσας ὑπὸ τῶν διατηρούσαντῶν ζωγράφων τῆς νῆσου, οἵτινες πάντες ζωγράφων εἰς τὰς σχολὰς τῆς Ιταλίας καὶ τῆς Εὐρ-

τιας. Η Ζάκυνθος είναι πατρίς των δύο μεγάλων ποιητών Φωτσάλου και Σολωμού.

ΝΟΜΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

208. Φυσικὴ ἀποψία.— ΤΗ νήσος Κέρκυρα είναι η βορειότερη και έπιστροφότερη τῶν Ιονίων νήσων και ως τοιαύτη ἐπὶ ἑνετοκρατίας και σχῆμα λογορατίας ήτο πρωτεύουσα τῆς Ιονίου Πολιτείας. Κείται αὐτῇ κατά τὸ στόμιον τοῦ Ἀδειατικοῦ πελάγους, ἔγγὺς τῆς Ἡπείρου, ἀπὸ τῆς οποίας γοργίζεται διὰ στενοῦ πασθμοῦ ἔχοντος πλάτος 2, 5 γιλιόμ. Τὸ σχῆμα τῆς Κέρκυρας είναι ἐπίμηκες και ὅρεπανοις οἰνοῖς, ὅτι ὁ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκαλεῖτο Μάρκος και Δρεπάνη. Τὸ μῆκος κυρτὸς ἀπὸ Β. πρὸς Ν. είναι 62 γιλιόμ. τὸ μέγιστον πλάτος (εἰς τὸ βόρειον μέρος) περὶ τὰ 30 γιλ. τὸ δὲ ἐμβολίον 588 τετραγ. γιλιόμ.

Γεωλογικῶς ἡ Κέρκυρα θεωρεῖται ως ἀκριβῶν μέρων τοῦ κορμοῦ τῆς Ἡπείρου γοργίζουσαν ἐπιπολαῖς· εἴναι δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ὄρειν, ὀλίγας μόνον πεδίαδες ἔχουσσαν· ώς ἐν τῇ φυσικῇ διαπλάσεως τοῦ ἀέρους διαιρεῖται καῦτη εἰς τρία μέρη, τὸ βόρειον, τὸ μέσον και τὸ νότιον, ὡς ἐν φυσικῇ αὐτῇ διαιρεῖται ὑπῆρχεν ἡ φύσις και τῆς ἐπιτοκρατίας πολιτικῆς διαιρέσεως.

Τὸ βόρειον μέρος πληροὶ σχεδόν ὄλοντορον τὸ ὅρος Παντοφάρω (914 μ.), ὥπερ ἐκτενεῖται ἐπὶ 24 γιλ. πρὸς τὸ ΔΝΑ, και ὥπερ πρὸς Β. Κυμηλῶται βαθμόδην εἰς λόρους και πεδίαδες ἐν γραφικῇ ποικιλίᾳ, και πρὸς Α. μὲν βυθίζεται εἰς τὸν ἐπειρηγματικὸν μέρον καλπονὸν τοῦ πορφύρου, πρὸς Δ. δὲ καταλήγει εἰς τὸν παραλίαν μεταξύ τῶν κόλπων Πίψου και Λιαπάσων. Τὸ βόρειον τοῦτο τμῆμα περιλαμβάνει τὰς κατὰ τὴν ἐνετικὴν διαίρεσιν περιφερεῖς: "Ορούς (μείζονα) και Γέρον (ἐλάσσονα).

Τὸ μέσον μέρος: τῆς νήσου, τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν *Mezzaria* (=μέστος) ἔχει ὅρη τοὺς: "Αγίους Δέλτα (Μελιτάτου, 529 μ.), τὴν Γαρούναν, τὴν Παυλιάναν και τὸν "Αγ. Ματθίαν. Ἐν τῷ μέσῳ σχεδὸν ἡ νήσος πλατύνεται πρὸς Α. και σχηματίζει προ-

σολήνην, ἐφ' ἧς κείται ἡ πόλις Κέρκυρα και ἐξ ἧς προέρχεται ἑέρα γερανότης, η καλούμενην Ἀράληψι, ητις χωρίζεται ἀπὸ τῆς ἀπέναντι κυτῆς εἰς τὴς λίμνης Χαλκιστοῦν.

Πέριοδος Ν. τῶν εἰρημένων ὄρεών ἐκτίνεται ἡ μεγάλη κοιλάς εἰς μήκος 12 γ. μ. και πλάτος 1300-1400 μ. ητοις περικλείει τὴν λίμνην Κοριστιανῶν.

Τὸ δὲ νότιον μέρος, τὸ ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν Λευκίμμων ακλονύμενον, περιλαμβάνει ἀστράπτους λόφους και καταλήγει εἰς τὰ δύο ἀκρωτήρια, Ἀρμπίταγον (νῦν Ἀσπροκάστρο) ΝΑ. και Λευκόμυον ΒΑ.

Τὰ μεγάλα δάση, ἀτινα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐκάλυπτον τὴν νήσον, εἶναι ὑπάρχουσι πλέον σύμφερον. Μόνον η Β. κλίτος τοῦ Παντοφάρωτος και ἡ Αγ. Ματθίας καλύπτονται ὑπὸ δάσων.

'Ἐν τῇ νήσῳ εὐδοκιμεῖ κατ' ἔξογὸν ἡ ἐλάτη, η ὑπάρχουσα 4 ἑκατον. ἐνδέκαντα καλλιποτόντων τὸ ημίσιο τοῦ ὄλου ἀέραφους καλλιεργεύνεται ἐπίσης μετά ζάλου και το ἐπειρηγματίη. Επὶ τῶν ὀρηγητρικῶν καρπῶν εὐδοκιμεῖ ιδίως οἱ αρσεβόσιτος, οὗτος καλύπτεται ἐν καιρῷ τοῦ θερίου μέρος μέρος: τῶν ἐκτίσεων τῶν κατὰ τὸν ζαχαρίαν πετρώνων ὑπὸ τῶν ὑπέτατων.

Ἡ Κέρκυρα είναι πολυοίνια εἰς φυσικά καλλιώνας: η ἐναλιθικὴ ὄρεως και καταλίθων, βράχων και πετρώνων ἐλασσοτείων καθιστῶν τὴν νήσον ἐξόχως θελητικὴν διαμονῆν, δι' ὁ και τὴν καύσιμην τοστὴν αὐτοκρατεῖρα τῆς Αὐστρίας. Ἐλισσάθετε ἐκτίσεις περὶ τὴν πολὺν Κέρκυραν λαμπράν επανύιν, η ὄνυμασε "Ἀχίλλεον".

209. Ιστορικὴ ἀποψία.— Η Κέρκυρα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐθεωρεῖτο ως ἡ Σχερία τοῦ Ομήρου, η νήσος τῶν Φαιστῶν, ἡ ἐξαπτίλευν ἡ τῶν Οδυσσέως ὑποδεγμήσις Ἀλκίνοος. Επὶ τοῖς ἐπειρηγματίαις ἐλάθη Κέρκυρα ἡ ὑπόθετον Κόρδυρυν, ἀπὸ τῆς ἐμονόνυμης θερέτρου τοῦ Ἀποτοποῦ και τῆς Μεθώνης, ἡ η Ἡσπελέαν ἐγγένητος τῶν Φαιστῶν. Ἐπὶ τῶν Βοζαντινῶν χρόνων (ΙΔ' αἰώνα) ἐκλήθη Κορυφόν, πόλις τῶν κορυφῶν, ἡ οὖσα προέκυψε τὸ σταθερὸν παρὰ τοῖς ξένοις θνητοῖς Κοριφοῖς. Ως ἐν τῇ θέσεως της δὲ η νήσος αὕτη θῆται τοὺς ἀρχαιοτάτους χρέους ἐγρηγορεύειν ὡς

πουσδάτος σταθμὸς διὰ τὸ μεταξὺ Ελλήδος και Ιταλίας ἐμπόρουν.

Η ιστορία τῆς νήσου συνοψίζεται ἐν τῇ ιστορίᾳ τῆς ἐμπορίου πρωτεύοντος αὐτῆς.

Η πόλις Κέρκυρα ἦτο ἀποικία τῶν Κορινθίων ταχίνια ὅμοια ἀπέσχε τὴν κυριαρχίαν τῆς μητροπόλεως και ἀπετέλεσε ιδίων αὐτόνομο πολιτείαν, ἣτις ἵξεπιμφιεὶ ἄλλας ἀποικίας, ως τὴν Τείριδαν εν τῇ Πλαυρῷ παράκτιᾳ. Λόγῳ η Κέρκυρα ὑπῆρξε ἡ πρώτη και πορία πορευόμενη τοῦ Ηπείρου πολέμου, καθὼν ἐν τούς Μακεδόνας και τέλος εἰς τοὺς Ρωμαίους. Επὶ τῶν Βοζαντινῶν χρέων ενέποτε πόλεις εἰς τὸν πλούτον, τὸν πληθυσμὸν και τὸ ἐμπόριον. Τῷ 1071 πατερίαν αὐτὴν οἱ Νορμανδοὶ ὑπὲν τοῦ Ροδέτου Γιακάρδου, τῷ δὲ 1386 πειθόντες εἰς τὴν Ἐνετικὴν ἀπορριπτικάν. Κατ' ἐπειρηγματαν μὲν οἱ Τσορκοὶ τῷ 1307 και 1540 να κυριεύσι τοῖς κατηγοροῦσιν ἐμπαναθεῖσι εἰς τὸν ἀπέλξιν τοῦ φρουρίου τῆς πόλεως ὡς "Ἄγιος Σπυρίδων" πετεδιοῦσιν αὐτῶν.

Η Κέρκυρα διέμεινε ὑπὸ τοῦ Ενετικοῦ μέχρι τοῦ 1797. Κατέπιν ηγούλιθης τὴν τύχην τῶν ἄλλων Ιονίων νήσων, ως ἐλέγη ἐνωτέρω.

210. Η πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ. — Η ἐμονόνυμη τῆς νήσου πόλις Κέρκυρα κείται ἐπὶ τῆς ποδὸς τῆς Ἡπείρου προεκβαλλομένη γερανοῦ, ητις ὑπὸ τοῦ καλπονοῦ τοῦ Κατερράδου διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Τὸ νότιον μέρος, δηπερ καλεῖται Ανάληψις, συνδέεται μετά τῆς λοιπῆς γερανοῦ συντετρέψαντος τὸν θερέτρον 900 μ., πλατύσιο τὸ βρέφος δέ μέρος, ἐφ' ὧν κείται ἡ πόλις, πέρι τῆς ποδὸς τῆς Α. ἀκρούς δύο ἀποτόμους βράχους ὃν, 65 και 51 μέτρων, οἵτινες εἰναι οὐσία εἰπεν τὸ σημεῖο τῆς πόλεως, ἐξ οι και ἡ πόλις και ἡ πόλις και ἡ πόλις δηλητηρίου τοῦ Κορφού (Corfu). Επὶ τῆς ἄκρους ταῦτης Ιθόρη, Βοζαντινόν προφύσιον, περὶ τὸ δέποιον ἡγούλιθον διατηρεῖται κατὰ τὸν Νορμανδῶν ἐπιτηθεμένον ἐπὶ τῆς θαλάσσης Οἱ λιμὴν τῆς πόλεως ἐντεινόμενος κατὰ τὴν Α. πρακτίζειν και εὐρὺς και ἡπατίζειν, περιβαλλόμενος ὑπὸ λαμπρᾶς προσκυμάτων. Οἱ Ενετοὶ και μετ' αὐτοῖς οἱ Αγίοι ωχρωσταγγῆ τηνειαν διὰ διάφορων φρουρίων και ἄλλων ὄγκωματικῶν ἐργασιῶν πάντα διμοι ταῦτα ἀνετράπησαν υπὸ τῶν Ἀγγλῶν κατὰ τὰς

παραμονής της ένωσισες των Ιονίων νήσων μετά της Ελλάδος.

Έπι της γερουσίου του 'Ανακλήθεως πλησίου της θαλάσσης καίτει ή βραχική ξέπουλης Μονής γρεούς.

Καθ' όλους η Κέρκυρα είναι πόλης ώστεις καὶ λίγην προηγμένη ἔχει φύσιον θέσης, έκπτυσετρίαι λαμπρά αρχοτέρων των ψύλων, λέγεται αντυγοτήτης μετα βιβλιοθήκης, ὀφεγνοτροφείον, νοσοκομεῖον, γρηγοριανοτήτηριον, ασφοροτήτηριον, καλλιτεχνική και ἀγροπολιτική σηγολήν, δραματικών συλλόγον και πάντα διά την συνέλετείς την πρόσδοσην τῶν κατοίκων. Ο προσφιλῆς περιπτώσεις τῶν Κερκυρίων γινεται ἐν τῇ λαυρίῳ πλατειῇ τῇ καλουμένῃ. Σπινάδα, ήτις είναι μεγάλη, ἀπόμακρης και κατάφυτος, δικιρουμένη εἰς δύο διαφέροντα λεωφόρους αρχύστης εἰς τὴν Ακρόπολιν. Πέρα τὸ γυμνασίον, ὡραῖον κτίριον, θύεται ὁ αὐδήσιος τοῦ μεγάλου τῆς Κερκύρας πολίτου και κυβερνήτου τῆς Ελλάδος Ἰωάννη Καποδιστρίου.

Ἀπὸ τοῦ γυμνασίου ή Στράτη Μαρίνης εἴς τὴν προσάστειν Κυπρόπλατα, τοῦ διόπιοῦ ὁ λιμῆν θεωρεῖται ως ὁ τοῦ Ἀλκινοοῦ κύνου βαττίων τῶν Φάραίων, τὸν μέσον δεξιούν τοῦ ἐπέντεις Τροίας ἀποτέλεστον οὐδετέρων. Έπειτα καὶ ἡ χρυσή προτεύουσα τῶν Φιγακίων Χρυσόπολις.

ΝΟ ΜΟΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

211 Φυσικὴ ἀποψίς. — Η νῆσος Λευκάς κείται ἐγγύτατα πρὸς τὴν Ἀκαρναίαν. Ἀλλοτε ἀπέτελε καὶ τὸν στόλον τῆς Ἀκαρναίας ανθεμένην μετα κύττης δια στενοῦ ισθμοῦ πλάτους 120 ὄμβατων. Ἀλλ' ἥρη κατὰ τὴν ἀρχαιότερη διωρύχη ὡς ισθμὸς οὐτοῦ ὑπὲ τῶν πατακητῶν Κερκυρίων καὶ οὐτοῦ μετεπλήκητο εἰς νῆσον, γωρίζεται δὲ ἡδη κατὰ τῆς ακρωτηρίκης ακτῆς διὰ πορθμοῦ 1200 μέτρ. μήκους καὶ 1 1/2 μ. βάθους.

Η νῆσος ἔχει σχήμα φειδεῖς, προεπιπτεῖ ὅμως πρὸς τὴν ΝΔ μεγάλην χερσόνησον μήκους 8 χιλ. καὶ πεταλόηγον στον εἰς τὸ ακρωτήριον Λευκάταν, ἀπὸ τοῦ ὑποτοῦ λέγεται δὲ ἐριφή εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνήγη τὸ περικύμονος Λεσσίκης ποιήσας Σαπτάρι.

Η Λευκάς είναι ἐν γένει φρεσκή, τοῦ περιπτερίου ζουνάνα μέργιοι τοῦ ΝΔ Λευκαδᾶ καὶ υψηλότεραι δὲ πορφύραι τῆς ἔρεσιμης τούτης είναι τὸ Μεγαρόπον (1005 μ.) καὶ ἡ Σεαυράδες (1128 μ.). Τὸ μετεμβρύνεν μέρος τῆς νῆσου είναι μαλλον καλλιεργήσιμον ἡ τὸ βάριον παντούσιον ὅμοια τῆς νῆσου σχέδιον αἱ παραλίαι καταπίκεσσι ἀπότελος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μόνον εἰπεῖ τῆς Ν. καὶ Α.

παραλίαις ὑπάρχουσιν ὅρμοι τινες, ὡς σημαντικώτεροι είναι ἡ τῆς Βαυιδηῆς, ἡ τοῦ Βλιζού καὶ ἡ πλησίον τοῦ πορθμοῦ Ἀλέξαρδος.

Παρὰ τὸν πορθμὸν ὑπάρχει δάσος, ὃπερ ὡς ἐν τῇ θεραπεύτητος τοῦ ἑπάρχου φαίνεται ὡς ἀναδύμενον ἐπ τῆς θαλάσσης. Οἱ παράκεραν τοῦ πορθμοῦ ὑπερκείται ἐνετικῶν ἔρωμάν «Άγια Μαρία» (Santa Maria) καλούμενον, ἐξ οὐ καταστὰ καὶ νῆσος παρ τοῖς καλεῖται Santa Maria.

212. Ιστορικὴ ἀποψίς. — Η Λευκάς κατοικήθη κατὰ πρότον ὑπὸ Λευκάδην, οἵτινες καὶ ἔπιστον παρὰ τὸν τόπον ισθμὸν τὴν ἀμφόρων πίλαι Λευκάδα. Ταύτον δὲ κατελάθη ἡ νῆσος Κερκυρίων καὶ Κερκυρίων. Η ἑπτακήτησας διώρυξ κατεγένθη ὑπαρθερόν πολιτονούν πολίτου, καὶ διὸ τὸ πλωτὸν ἐπὶ τοῦ Ηπείρου πολέμου, οὐδὲ εἰπὲ τὸν Μακεδονικῶν γράντων, οὐδὲ εἰπὲ τὸν Ρωμαϊκόν ἐπὶ τοῦ Λαυρίου σώμας ἀνεστάχει καὶ αὐθίς καὶ κατεκευασθεῖται ἐπ τοῦ λιμνοῦ γέρυρα. Επιδύοντας τὰς πελάγες Λευκάδος ὑπάρχουν μεγάλοι περιπτερεῖς ναὸς τῆς Λεροδίτης Λιναρίδης, κτισθέσις, ὡς πολλοὶ λογοῦσι, ὅτι τοῦ Αἰνείνοι πρὸς τηνάκην τῆς μαρτρᾶς τοῦ. Επὶ τῶν Βαυιτανῶν γράντων ἐπάνων ἡ νῆσος πολλὰς ἀγροτεῖς ὑπὸ τῶν ἐπιδραύντων ράρδανων. Κατὰ τῶν μετώπων περιγέλων εἰς τοὺς Ενετούς, ἡ καλούμενης δὲ κατέπιν τὴν τάχην τῆς Κερκύρας.

213. Η πρωτευούσα τῶν νομῶν. — Η δικαίωμας τῆς νήσου πόλις Λευκαδῆς ιδρύθη, ὁ προτεύοντος, ὑπὸ τοῦ Λαζήνου παρὰ τὸν ισθμὸν (ὑπέρων ποσθύνον). Εἴναι τοῦ πετερον γράντοις ἀνεδείχηται καὶ προτεύοντος τῆς Ακαρνανίκης (Προσποντίς), ὅπου κατὰ τοὺς Μακεδονικῶν γράντων συγέργοντο οἱ διατηρητῶποι τῆς ουσαπονίας που πατεύονται περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων. Η σημειώνη πόλεις, ητοι προτερον ἐπολεόμενος Αροεῖνη, κατεῖ πορειεῖτο τῆς ἀρχαιότερης εἰς ἀπόστοπον ἡ γῆ, ὑπέρπετο δὲ κύττης θέρμαις τὸ ἐπιτεκνούριον τῆς Αγίας Μαύρας. Τέλος πολεων μεγάλη τὸν φρουρίου παραπλήσιον τῆς διώρυξ ἔγειρε ὡραῖον ἔδος. Η πόλις ἐπιπλεύσασσαν ποιεῖται τούτων πατακευδόντων ὑπὸ σεισμοῦ, τελευταῖον δὲ τὸ 1867.

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

Η Ελλάς είναι γόρα γεωργική, ὡς ἐν τοῦ κλίματος δὲ κύττης καὶ τοῦ γονικοῦ ἔδαφους τὰ προϊόντα εἰναι ποικίλα. Ἀλλ' ἐπούτων ἀλλὰ μὲν ἀρκοῦσιν εἰς τὴν ἐστίτερην κατανάλωσιν

καὶ τροφοδοτοῦσι τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον, ἀλλὰν δὲ ἡ παραγωγὴ είναι ἀνεπαρκής διὰ τὰς πετερικὰς καὶ συμπληρωμάτων διὰ τῆς ἐπ τοῦ ἐξαγωγικοῦ εἰσιγαγήσης, καὶ τοιαῦτα είναι κυρίως ἡ στόχος καὶ ἡ ἀριθμός.

Ἐπ τὸν 65,119 τετραγωνικῶν γηλιού, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ ἐπιστρεψι τῆς Ελλάδος, 14 γιλ. περίπου καὶ καλύπτονται πολὺ καλλιεργήσιμα παντὸς εἶδους, 8 γιλ. διὸ δασῶν καὶ 20 γιλ. ὅπερ βοσκούν καὶ κειμόνων, τὰ δὲ λοιπὰ ἀποτελοῦσιν αἱ γέραις, τὰ ἑρη καὶ τὰ θάτα.

214. Τὰ δάση. — Ποιεῖ γηρὺ τὴν Ελλάδος ὑπάρχουσα δάση. Τὰ πυκνότερα δρυῖς καὶ μεγαλίτερα εὐρίσκονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Τρικαλῶν, Καλαμάς, Καρδίτσας, Εύρυταν, Βάλτου, Τριγωνίας, Μεσολογγίου καὶ Φιλιππίδος. Αἱ λάστοις τὰ δάση κατεύθυνον μεγίστην ταῖς τοῖς ὑπερπρεμοὶ αὐτῶν καὶ βαθύδιλων ἔμοις ἐμπρησμοὶ αὐτῶν καὶ σινεγράποταις ημέττωναν σημαντικῶς ταῦτα.

215. Η εἰς κατηγορίας διαιρεσίς τῶν δένδρων τῶν Ελλανικῶν δασῶν. — Τὰ δένδρα τῶν Ελληνικῶν δασῶν διαιροῦνται εἰς τρεῖς κατηγορίας. Η πρώτη περιλαμβάνει τὴν ἐλάτην, τὴν ἀπολάνειον, τὴν πενηνήν τὴν καλέπειον, ταῖς διάφορες εἰδῶν δρυῶν, τὴν βαλανιδέαν καὶ τὴν ὄκειδαν καὶ ταῦτα πάντα ὑπάρχουσαν εἰς μεγίστην αὐλογίαν. Η δρῦς είναι δένδρον τῶν πλείστων ἐλληνικῶν δασῶν, ιδίως ἐμοὶ τῶν δασῶν τῶν Τρικαλῶν καὶ τῆς Καλαμπάκας. Η πεύκη καὶ ἡ ἐλάτη είναι δένδρα ποιάτων εἰς τὰ ἐλληνικὰ δάση. Η βαλανιδέα, δένδρον πολύτιμον διὰ τὴν ξελιγνώσιν καὶ τὸν καρπόν, φύεται εἰς τὴν Στρέμην Ελλάδεων, τὴν Αγρίνιον, τὴν Λακωνίαν καὶ εἰς τὴν νῆσον Κένα. Η δένδρη είριστεται ιδίως εἰς τὰ δάση τῶν Τρικαλῶν.

Τὴν δευτέραν κατηγορίαν ἀποτελοῦσιν η Φλαμονίρι (ειλύρι), η κόμαρος καὶ ο περίον. Ταῦτα εὐρίσκονται ιδίως ἐν Αγιανῇ, Ηλείᾳ, Μεγαρίδι, Σηρρογαρίῳ, Καλαμπάκᾳ, Αλμυρῷ καὶ Αττικῇ. Εκ τῶν δένδρων τούτων πατακευδόντων

τοῖς ξυλανθράκαις.

216. Δασικά προϊόντα. — Τὸ κυριότερὸν δασικὸν προϊόντα εἶναι ἡ ξυλεία, γρηγοριστούμενή ὥς οικοδομική ἢ ὥς καύσιμος ὑλη. Η ἔτησις αὐτῆς παραγωγὴν περιέχεται εἰς 1,400,000 κυβικῶν μέτρων ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο μᾶλις ἀνέργετος εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ καταναλούτοκου ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τοῦτο γίνεται εἰσαγωγὴ ξυλείας ἐκ τοῦ ἔξωτεροῦ, δι᾽ ἣν δασανόνται ἔτησις 7 ἑκατομ. δρ. χρυσός.

Δευτερεύοντα προϊόντα τῶν ἔλληνῶν δασῶν εἶναι τὰ βραλανίδια, ἡ ἠρτίνη, ἡ πευκοφόιος, τὰ κηπίδια, τὸ σχινόφρουλον, τὸ εἰς τὴν βρυσοδένην γρήσιμον σχινάδευρον, τὰ καστανά, τὰ κάρυα, τὰ ξύλονταράτα καὶ ἄλλα.

217. Δημητριακοὶ καρποί. —

Η καλλιέργεια τῶν δημητριακῶν καρπῶν δὲν εἶναι ίνανδες προηγμένη ἢ ἐλλάδικη, ίδιον δὲ ἡ τοιστόν, σύντονης ἢ ἐπὶ 264 περίπου ἑκατον., ὄντα, ἔτησις παραγωγὴν δὲν ἔξηρει εἰς τὴν ἔσωτερην κατανάλωσιν. Αὐτὸν δὲ τὴν χώραν πληρώνει ἔτησις 32 ἑκατομ. περίπου δρυγυμ. δι 130 περίπου ἑκατον. ὄντας δὲν σίτου, ἐν εἰσόργει ἐκ τοῦ ἔξωτεροῦ, (ίδιος ἐν τῇ Ρωσίᾳ).

Τὰ μάλλον σιτοπαραγαγά μέσην τῆς Ελλάδος εἶναι ἡ Θεσσαλία, ἡ Βοιωτία, ἡ Αργολίς, ἡ Φθιώτις, ἡ Εύβοια καὶ ἡ Αρκαδία.

218. Ή κριθίνη ἀνθρημαγνούμενή μὲν σίτον ἔξακολουθεῖ ἀκόμη εἰς τινα μέρην ἡ ἀποτελὴ τὸν ἔπιτον τοῦ ἀργυροτικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἐλλάδος. Ἀλλ., αὐτῆς γρηγοριστούμενοι καρποὶ ὡς τροφὴ τῶν ζωῶν. Ἡ ζώνη τῆς Κρήτης καλλιέργειας τῆς καρπῆς περιλαμβάνεται εἰς τὰ μεταμερίνωτερα μέρη τῆς Ἐλλάδος, καὶ εἰς τὰς νήσους, ὅπου παραγεται ἡ καλή ποιηση. Ἡ δικῆ αὐτῆς παραγωγὴν ἀνέργετος εἰς 66 ἑκατομ. ὄκαδας.

219. Οἱ ἀράβοδοτος καλλιέργειται ίδιοις ἐν Τρικαλαίς, Κερκύτη, Φθιώτιδι καὶ ἐν τοῖς ὁρτεῖσιν τῆς Ηλειοπόντιου καὶ ἀποτελεῖ εἴς τινα μέρη τὴν κυριωτέραν τροφὴν τοῦ ἀργυροτικοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ δὲ ὀλικὴ ἔτησις παραγωγὴν αὐτοῦ ἀνέργετοι εἰς 66 ἑκατομ. ὄκαδας.

220. Η βρόδινη καὶ ἡ οικανδις καλλιέργειται εἰς μικράν ποστήτην.

221. Η δρυζα περάγεται εἰς ἴλαχιστην ποσοτητα μάνιον ἐν τῷ νομῷ Τρικαλῶν, ἡ δὲ χωρὶς εἰσάγει ἐκ τοῦ

ἔξωτεροῦ κατὰ ποστήτην 6 ἑκατομ. ὄκαδων ἔξιν; 2 1/2 ἑκατ. δρ. γρ.

ΟΣΠΡΙΩΔΗ

Εἰς τὰ ὀσπριώδη κατατάσσονται οἱ κύκνοι, οἱ φασιόλαι, οἱ ἔρβεινθα, οἱ φυκι, οἱ σρόβοις (χρόνιψις ὡς φυρβή) κατ. Η καλλιέργεια κύπτων ἔν την ἐπαρκῶν διαδέσθων, κατίσται τὸ ἔκσαρες τῆς Ἐλλάδος, δείκνυται εἰς αἰλούρωτον εἰς τῆς ἔργος εἰσάγει ἑτηρίων περίπου 3 ἑκατομ. ὄκαδων ἐξ Αιγαίου, Τουρκίας καὶ Ρωσίας.

222. Τὰ γυμνιδά καλλιέργειται εἰς ποσοτητα διναρισμένην νά ἐπαρκέσθη διὰ τὴν ἔσωτερην κατανάλωσιν. Η ἔτησις παραγωγὴ ἀνέργεται εἰς 5—6 ἑκατομ. ὄκαδ. Η θεσταλίκη παράγει τὸ 1/5 τῆς ὀλης παραγωγῆς.

223. Τεύτλων (καυκογυμιλίων) ὑπάρχουν δύο είδη: τὰ ἄγροτικά καὶ τὰ σκηνοχρόνων εἰς τὴν Ἐλλάδα καλλιέργειται ίδιοις τὸ πρώτον είδος, ακθύσιος ἡ βιωμηγενία τῆς σκηνοχροπούτης είναι λίγη περιωρισμένη.

ΘΑΜΝΩΔΕΙΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΙ

Η ζυμπέλος — καὶ ίδιοις ἡ σταριδάμπελος, ἡ παράγουσα τὴν κορινθιακὴν σταριδῖαν — ἀποτελεῖ τὴν κυριακὴν καλλιέργειαν καὶ παράγει τὸ πουδικόν είδος εἰς τὸ ἔκσαρηγον ἐμπόριον τῆς Ἐλλάδος.

Συνδυασμὸς κλίματος καὶ ἐλάφους παραγίσεις τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀπελέου, τὸ οποῖον εἶναι ὀλαβούς ιδιαίτερου διαφορᾶς τοῦ μεγάλου γένους τῆς κοινῆς σινόφρορου ἀπελέου, εἰς τῆς θοίσες κατάγεται καὶ μετά τῆς ὑπόσιας ἔργων καὶ ποιητῶν τοῦ βατκονικού γραφτητῆρες.

Κατίσται δὲν ὑπάρχουσιν ἀρριθεῖς ιστορικὰ σημειώσεις περὶ τοῦ γρόνου καὶ τοῦ τόπου τῆς κατὰ πρότον ἐμφανίσεως καὶ καλλιέργειας τοῦ φυτοῦ τούτου, ἐν παραδόσεως δρως καὶ ἐπτῆς πρωτονομίας τοῦ φυτοῦ συμπερινέται ὅτι ἡ Κόρινθος ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀλτοῦ πατρὶς καὶ ἀρχητρίς τῆς καλλιέργειας καὶ διαδόσσεως του.

Η γένεσις καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς ἀπελέου ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν αἰώνων. Η ζυμπέλος, τὸ ἀρχικότατον τοῦτο φυτόν, θεωρεῖται βεβίωσις ὅτι εἰσήχθη εἰς τὴν Ἐλλάδα

ἐν τῇ Ἄσσει, τῆς κοιτίδος πάσης πάλιντιμου βλαστησίους, ἀπ’ ἀρχικούτατων γρόνων, ἐν τῇ Τελλάδος δὲ μετεδόθη εἰς τὴν λοιπὴν Εύρωπην. Η μεταφορά καὶ μεταφύτευσις ἀπό τοπου εἰς τόπον, αἱ κλιματικαὶ καὶ ἀιχματικαὶ ἐπιδράσεις ἐπέφερον πληθὺν διαφορῶν. Μίκ τῶν ἀπέιρων πούτων διαρροέων είναι καὶ ἡ τῆς στηριζόμενης πέτρης, ἡ δούις ἢ μίλιον γρηγορίας τοῦ Ελληνικοῦ ἔρασμου, οὐδὲν αὐτοῖς ἀλλαχοῦ εὑδοκιμούσα μέχρι τούτου καὶ ἀναπτυσσομένη.

Σταριδῶν ὑπάρχουσι δύο είδη, ἡ Σουλτανίνη λευκὴ καὶ ἡ Κορινθιακὴ μαύρη, καὶ στουδιαστέρω. Σουλτανίνην καλλιέργειται ίδιως ἐν Κορινθίᾳ καὶ ἐν τῷ Αργολικῷ πεδίῳ. Η λοιπὴ Ηλειόποντος καὶ αἱ Ιόνιοι νήσοι καλλιέργειούται τὴν ποιησίαν στρατιώτης.

Ἐπερχομένη, ἐν αἷς ίδιως καλλιέργειται ἡ σταριδάμπελος, εἰς τὴν Ηλειά παράγουσα τὸ πέμπτον τῆς ὅλης ἐσόδεις, ἡ Τριπολίνη παράγουσα τὸ εῖδους, ἡ ἐπερχομένη Πιτρέων τὸ εὔκατον τῆς ἐσόδεις, ἡ Μεσσηνία τὸ δέκατον, ἡ Κερατελλήνη τὸ δέκατον· τέλος, ἡ Κερατελλήνη παράγουσα τὸ εῖδους τῆς θεσταλίκης περιπτώτης ὅλης; ἐσόδεις παράγουσα σηρόδειν καὶ ἐπερχομένη Αιγαίων, Ζακύνθου, Κορινθίας, Πυλίου, Ολυμπίας, Ναυπλίου καὶ Λευκάδας.

Η καλλιέργεια τῆς σταριδαπέλου κατέχει ἑκάπτην ὑπερβολινούσαν κατὰ τὸ 750,000 στρέμματα, ἡ δὲ ἔτησις παραγωγὴν ὑπερβαίνει πολλάκις τὸ 300 ἑκατον. ἑνεπικαντικόντων.

Η κατανάλωσις τῆς σταριδίδης γίνεται κατὰ τὸ πλείστον εἰς τὴν ἀλισσοπάνη. Τὸ δὲ μέρα κέντρον τῆς κατανάλωσιτος είναι ίδιως τὸ Αγγίδις, τοῖς εἰλάγηροι περίπου τὰ τρίτα πέμπτα καὶ γρηγοριουσίται τε τῆς τοῦ παραγωγῆς ἡ γλυκαριστων, εἴτε καὶ οπώρων, εἴτε ως θρεπτικὴν οὖσίσιν τῆς ἐργατικῆς τάξεως.

224. Κονίνη ἄμπελος. — Λαζητὴ εἶναι ἱκανῶς διασέδωμένη εἰς τὴν Ελλάδα, κίνοις εἰς τὴν Ηλειόποντος καὶ εἰς τὰς νήσους. Η καλλιέργειμένη ἔκπτωσις εἰς 1,350,000 στρέμματα, ἡ δὲ οἰνοπαραγωγὴν φθάνει εἰς 230 ἑκατομ. ὄκαδας.

Όνομαστούς οίνους παράγουσιν αἱ νῆσοι Λευκάς, Κεφαλληνία, Θήρας, καὶ αἱ ἑπαρχίαι Ἀττικῆς, Πειραιῶν καὶ Κερυστίας (Κύρη).

Εἰς τὴν Ἑλλάδαν ὑπάρχουσιν λαρ- πραὶ ποιειλίκι σταφυλῶν καὶ πρὸς βρῶσιν καὶ πρὸς οἰνοποίην, ὅπως ὁ βούτης, ὁ κύνουστιάτης, τὸ σαβέζα- τιανόν, ἡ δουμπάλια, ἡ μαυροδάρην, τὸ βοστυλῖτη, τὸ γοριτζάνη, ἡ κοξα- νίτη, ἡ τουρκοπούλα, τὸ μαυροῦνι, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀποτελοῦντα περίπου 200 εἴδη.

ΔΕΝΔΡΩΔΕΙΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΙ

225. **Ἡ ἔλαια.** — Αὕτη ἡτο τὰ μέγιστα διαδεξερηνὴ ἐν Ἑλλάδι πρὸ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας καὶ ἐπετέλει μίκην τὸν κυριωτέρων καὶ μᾶλιστον προσδοκούρων καλλιέργειαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν μακρὸν ἀγάνω τῆς ἀνεξαρτησίκης ὑπέστητη μεριστῶν κατα- στροφῆριν. Μετὰ τὰν ἀπειλήθευτῶν τῆς γωρᾶς ἡμῶν διεσθόθη ἀρκούντως ἡ καλλιέργεια τοῦ δένδρου τούτου. Ήδη ἐλύμηνε δὲ μεγαλειτέρης διαστάσει, ἵνα εἰς Ἑλλήνες χωριοὶ δὲν ἐπεδί- δουτο ἀπολειτουσίον εἰς τὴν καλλιέρ- γειαν τῆς στρατιωτικῆς.

Ἡ ἔλαια ἀπειλεῖται ισχυρὰν θερμο- κρασίαν καὶ ἔδαφος, τὸ οποῖον νῦ διατηρεῖ ἐπὶ μακρῷ τὴν ὑγρασίαν. Τοὺς ὥρους τούτους εύρισκει εἰς τὰ πεδινὰ μέρη καὶ εἰς μέτρια ὕψη. Η καλλιέργεια γίνεται δὲ ἐμβόλιον τῶν ὄγκειακιῶν, καὶ οποῖοι ἀναπτύ- σουνται ταχύτερον καὶ ἀντέχουσιν πε- ρισσότερον τὴν ἡμέραν ἔλαιος.

Ἡ ἔλαια εἶναι περισσότερον διαδε- δομένη εἰς Ασκωνίαν, Κέρκυραν, Μεσ- σηνίαν, Κεφαλληνίαν, Φωκίδαν, Μα- γνησίαν, Εθεώνιαν, Κερυστίαν, Ἀργο- λίδαν καὶ Κορινθίαν.

Ἡ ἔτοιμα παραγωγὴ ἀνέρχεται εἰς 110 εἰκατομ. ὄκαδας ἔλαιων καὶ εἰς 20 εἰκατομ. ἔλαιολάκου. Δια τὰς ἔλιξις ὑπάρχουσιν ἐπὶ τὴν εὐφορίαν, ὅταν ἡ παραγωγὴ τοῦ ἔλαιου ὑπερβαίνῃ τὰ 35 εἰκατομ. καὶ ἐπὶ ἀρροφίας (ἅπτων καὶ συγκότερη), διτοὺς δὲν ὑπερβαίνῃ τὰ 10 εἰκατομ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔλαιολάκον ἔξαγεται κυρίως εἰς Ἰταλίαν καὶ Ρωσίαν. Εἰς τὴν Ἰταλίαν βελτιωτεῖται ἡ ποι-

τῆς του καὶ μεταπολεῖται. Τὸ ἑπά- τον εἰσόδημα τῆς ἔξαγωγῆς τοῦ ἔλαιου ἀνέρχεται περίπου εἰς 4 εἰκατομ.

226. **Αεριονέαι καὶ πορτο- καλιέαι** ὑπάρχουσιν ἴσιοι τὰς Κυκλαδας νήσους, τὴν Ἀργολίδα, καὶ ίδιας εἰς Πέραν, Κορινθίαν, Μεσσηνίαν καὶ Αιτανίαν καὶ Ἀλαρναίν καὶ τὴν Κερυστίαν.

Οἱ δὲ καρπὸι αὐτῶν ἔξαγεται κατὰ 3 εἰκατομ., οπότε εἰς Τουρκίαν.

227. **Αἱ συκαὶ** ἑψιτοκονταὶ ἴσιοι εἰς Μεσσηνίαν καὶ Λακωνίαν. Επειδὲ τοῦ ἐπιποτίους καταναλισκομένου ποσοῦ ἐπει- τοῦ καρπὸν τούτου γίνεται ἔξαγωγὴ ἐπηρί- ποιον 250,000 σταχτῶν, οἵτινες ἀποτε- λοῦνται πλέον τὸν 3 εἰκατομ. φρ. χρυσῶν. Σηκεδὼν ἐλένηκρον τὸ ποσὸν τοῦτο ἔξα- γεται εἰς Αιτανίαν.

Καὶ τὰ ἄλλα ἴσιοις καρποφόρα διένδρα καλλιέργευνται, ἀρκετάριον ὄμως, ἐπως ἡ λεπτοκαρυά, ἡ αμυγδάλη, ἡ μηλέα, ἡ ἀπιδέα, ἡ βερυκούκια, ἡ δρακονική, ἡ κερασία, ἡ σμαραγδένης αὐτῇ.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΙ

Εἰς τὴν κατηγορίαν τεύτην κατατά- σσονται τὰ κλαστικά, καὶ ὑραντικά φυτά, ἀριστερὴ ἡ βραχεῖα, τὸ λίνον, ἡ κάνναβις, ἡ καπνὸς καὶ ἡ μορέα.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ βάρβαρος δὲν είναι διεσδεμένη καὶ μία κυρίως ἐπαργεία χαρακτηρίζεται διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ προϊόντος τούτου, ἡ τῆς Λεβαδείας, εἰς τὴν ἐποίην παράγονται τὸ δέντρο τοῦ ἑλού ποσοῦ τὸν 3,000,000., εἰς τὰς ἀναβοτάξεις ἡ ἐγχώριος παραγωγὴ τοῦ βάρβαρος. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἐπαρκεῖ καὶ γίνεται εἰσαγωγὴ 2 1/2 εἰκατομ. ἐκάδων ἐτηρίως ἀξίας 4 1/2 εἰκατομ. φρ. Η εἰσαγωγὴ γίνεται κυρίως ἐν τῶν Ηπειρωτικῶν Πόλεισιν.

Τὰ διοικ. καλλιέργειται ίδιας εἰς τὰς Ιονίους νήσους· ἀλλὰ εἰς ποσότητα ἀνε- πορχητικά διὰ τὴν ἔγχωριον βιομηχανίαν, δι’ ὃ καὶ εἰσάγεται ικανὴ ποσότητα ἐκ Γερμανίας καὶ Γαλλίας.

Η κάραραδις ἐπίσης κατὰ μικρὸν ποσότητα καλλιέργειται, ως ἐπὶ τούτου διείσάγεται ἐξ Ιταλίας καὶ Αιτανίας. Ο καπνὸς είναι τὸ μᾶλιστον διάκεδο- μένον ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν φυτῶν. Η σπορὰ ἀυτὸν γίνεται κατὰ Νομόδροιον καὶ Δευτέρῳν ἐντὸς φυτωρίων, ἐνθα διά- πυνσσονται τὰ ρυτὰ μέρη τέλους Μαρ- τίου. Τότε ἀρρεγεῖται ἡ μεταράτευσις ἐντὸς μικρῶν αὐλάκων, ἐν οἷς τίθενται τὰ φυτά εἰς ἀπόστασιν ἀπ’ ἀλλήλων. Περὶ τὰ

τελεῖ Ιουνίου καὶ ἡρῆς Ιουλίου τὰ φύλα κάποτενται, διαπεράσσονται διά τὰ κλω- τῶν χωρὶς νά ἐγγίζει τὸ ἐδέντρο καὶ ἔργανονται. Μετὰ ταῦτα γίνονται στι- έδέξαι καὶ δέματα.

Η ἑκατοντὶ τῶν καπνῶν ὑπόλογοί είναι εἰς 70,000 στρέμματα, ἡ δὲ ἐτήσια πα- ραγωγὴ εἰς 3,800,000 ὑπάρχει. Εκ τῶν ἑδεμόκροντας ἐπαρχιῶν τοῦ Ελληνικοῦ Κράτους ὁ καπνὸς καλλιέργειται εἰς τε- σσαράκοντα ἔξι, ἀλλ’ ἐκ τούτων δύνανται να θεωρηθοῦν καπνοφόρα εἰς εἴκοσι μόνον, ἐν ἑπάτῃ τῶν ἑπτατωνίων ἡ παρα- γωγὴ ὑπερβαίνεις τὰς 5 χιλ. ὄκαδας. Κατὰ ποσότητα παραγωγῆς αἱ ἐπαρ- χίαι κατατάσσονται ως ακολούθως. Καρ- ζετίδες (600-800,000 ἑρ.). Λεγονίς, Τρι- γωνίας, Μεσσηνίου, Βοιωτίης, Φθιώ- τιδας, Ναυπλίου, Τριπολίου, Ἀλμυροῦ, Τριφύλεων, Δαμοκού, Φρεσάλων, Όρους (Κερκίρας), Αρσίσης, Βέλτου, Λοκρί- δος, Παρνασσούδας, Ἀρτές, Κορινθίας, Βάριου, Εὔρυτανίας, Επεργυρού, Καλα- βρίων, Επιδαυρίων, Αιγαίουρος, Τρι- ποτίσιων, Επιδαύρου, Λαμπράς, Αγιαζίς καὶ Μίσης τῆς Κερκύρας.

Η παραγωγὴ τοῦ καπνοῦ ἐπαρκεῖ εἰς τὴν ἐπωτερικὴν κατανάλωσιν καὶ ἀπο- τελεῖ μέρος τοῦ ἔξαγωγικοῦ ἐμπορίου. Η ποσότητα τοῦ ἔξαγωμον καπνοῦ ανέρ- χεται εἰς 2,960,000 ὑπάρχει, ἐξίσις 3,565,000 φρ. χρ. Η δὲ ἔξαγωγὴ κυ- ρίως γίνεται εἰς Αίγαυπτον, Οὐλανδίαν, Τουρκίαν καὶ Γάλιλαίν.

Τὸ διπονού (χασίς) παράγεται εἰς μι- κρῶν ποσότητα ἐν Αρκαδίᾳ, ἔξαγεται δὲ εἰς Γαλλίαν, Τουρκίαν καὶ Αίγαυπτον. Τὰ τουρκεῖν εἰς μικρῶν ποσότητα ἐπίσης καλλιέργευμαν, ἔξαγεται εἰς Τουρ- κίαν.

Η μορέα είναι τὸ βιομηχανικὸν δέν- δρον, τοῦ ὄπου τὰ φύλλα χρησιμο- ποιοῦνται πρὸς τροφὴν τοῦ μεταξοκά- ληρος. Τὸ δένδρον τοῦτο καλλιέργεται εἰς Μεσσηνίαν, Εὔδαιμην καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ελλάδος.

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ

228. **Δειμῶνες καὶ νομαί.** — Εν Ἑλλάδι ὑπάρχουσιν δέλτοι τεχνη- τοὶ λειμῶνες καὶ μεγάλαι ἐντάσσεις συ- σικῶν νομῶν. Εἰς τοὺς τεχνητοὺς λει- μῶνας σπείρεται συνήθως τριψύλιον, γρασίδιον καὶ σρόδος, ἐν δὲ εἰς τὰς συ- σικῶν νομάς ἡ βάλαστης είναι ἀντοφυῆς. Οἱ τεχνητοὶ λειμῶνες είναι κατάληγοι διὰ τὰ μεγάλην λογούνταν, πτηνοτρο- φίαν, διότι τὰ αἰγοπόδεστα ἀποτελοῦντα τὴν μικρὴν κτηνοτροφίαν, πτηνοτρο- φίαν, διότι τὰ αἰγοπόδεστα ἀποτελοῦντα τὴν μικρὴν κτηνοτροφίαν δύνανται νὰ τραφῶσιν εἰς τὰς φυτικὰς νομάς, ἐν αἷς οἱ

βόες και οι ίπποι δὲν εύρισκουσιν ικανήν τροφής.

Τεχνητοί λειμόνες υπάρχουσιν ίδιοις ἐν Θεσσαλίᾳ και ἐν "Ηλισι", ενθα επικρατεῖ ἡ μεγάλη κτηνοτροφία. Το πρώτην τῶν τεχνητῶν λειμόνων δὲν ἔπειρε εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς μεγάλης κτηνοτροφίας, δι' ἓ καὶ γίνεται εἰσαγωγὴ κύρτου κέκτης τεσσάρων ἑκατοντάρια. Δραχμῶν ἐτοῦ ἔξοδοι.

Η κτηνοτροφία δὲν ἔξπειται μετ', ἐπιστημονικής μεθόδου. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ εἶδος τῶν λιμῶν ἔκστος γένους θυετερικούς και δὲν δύναται να παραχθῇ πρὸς τὰς ἐν Εὐρώπῃ τελειοποιούμενα γένη, οἷαν ἀνταπτυχόμενα κατὰ τὴν ἐπιστημονικήν μεθόδον μεταλλεύοντα πρόσδοσην.

229. Τὸ γένος τῶν βιοδών.—Οι βόες εἶναι ἐν γένει διακεδούμενοι: εἰς τὴν Ελλάδα, διότι οἱ πιεστοί εἶναι ἀρτοτῆρες. Οὗτοι ἔχουσι τὸ σῶμα ἐν γένει μικρόν, ἀλλ' ἀνέργουσι εἰς τὸν κάπηλον. Αἱ γαλακτοφόροι ἀγελάδες, ἐπίσης μικρότεροι οὖσαι, πρόσφοροι ἐντόνος ἀλλὰ πράγμασι γάλα κάρπεται. (Ο ἀριθμὸς ὁμοίως κύρτων δὲν ἀντιτύχηται, καθόσον τὸ πρέσβειον γάλα παρέχεται ἀρθρωτοῖσιν και εὐθύγραψεν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς τροφούντας.)

Ο ἀριθμὸς τῶν λιμῶν κυτῶν ὑπερβαίνει τὰ 300,000. Τοῦ κρετοῦν ἐντόνος γίνεται μεγάλη χρήσις καὶ πλήν τῶν ἔγχωρίων εἰσάγονται περὶ τὰς 15 γιλιάδες ἐν Τουρκίᾳ.

230. Ιπποί μύσονοι καὶ δονοί.—Ἐν "Αττικῇ ὑπῆρχεν εἰς ἄρχαιοτάτην ἐποχὴν εἶδος ἵππου μικρὸς ὡς τρέχουν μὲ τρεῖς ὄνυχας καλούμενον ἴππαριον. Τοῦ εἰδοῦς τούτου, ὥστις οἱ ὑπαρθέντες ἔξηρθεισθν ἐκ τῶν παλαιοντολογικῶν αναταραχῶν τοῦ Πικερείου, ἔξελιπον ἐντελῶς. Τὰς ἴππαρις τῆς Σκύρου πιστεύεται ὅτι: εἴναι οἱ τελευταῖοι αντιπρόσωποι τοῦ εἰδοῦς τούτου. Ταὶ ἴππαριν ἔγκαττειπε τὴν θέσιν του εἰς ἄλλα εἴδη, ἀπόνα διὰ μέρους τῶν κλινῶν πέτρασιν πολλάκις ματαδόλοις. Ή Βαθμίσιοι, ἔγμιουσιργθεῖσας ἀγγώριοι γένες ἀνεμιζήν δρασάντερον μετά τῶν ὥραίν τον ἀρχεινικῶν ἱππων, διὰν ὑπὸ τῶν Τούρκων μαρτυρήθησαν τῶν και ἔξευγενίζηται. "Αφ' ἑτοῦ θύμως ἔρχεταιν ἡ χρηματοποίηση τοῦ ἵππου ὡς δυναμώς κυνηγητηρίου, εἰσήγενθοσι οἵ Εὐρώπης και Ἀττικής, οὔτοις θύτες ἐπάγοντο· θύης γένεσις εἰς τὸ γένος τοῦτο, οὐτίος χωριστὸν ἔδος ἀποτέλουσιν οἱ Θεσσαλικοὶ ιπποί μικρόσωμοι και ταχύποδες. Ο ἀριθμὸς τῶν ἵππων ἀνέργεται εἰς

150,000, ὃν τὸ τέταρτον χρηματοπιεῖται ὡς ἀρτοτῆρες.

Οἱ ἄγριοι και οἱ εἰναι εἶναι χρηματώτατοι εἰσι. Ἐνταῦθη διπλούσια και οἱ σιδηρόδρομοι δὲν εἶναι ἀρκούντως ἀνεπτυγμένοι. Καὶ τοὺν μὲν ἄμεινων διαρίμενον εἰς 60 χιλ. τῶν δὲ ἔνων εἰς 100 χιλ.

231. Πρόδοτα, αἴγες κοιτοί.—Τὰ ζώα τῶν γενῶν τούτων εἶναι τὰ ποινικήματερ, διότι διπλαχυστούσι μερισται και ἐπαποτεσμένοι, εἰναι δύνανται να τρέψονται πρόσθιτα.

232. Πρόδοτα.—Τῶν προδότων διακρίνεται η μελίλον διακεδούμενη βλαχικὴ γενεά, μετρίου μεριθεούς, μὲν κεφαλὴν μικρὴν και γυμνήν. Τὸ ἔργον τῶν προδότων τούτων εἶναι πυκνὸν και γονδρόν, δὲν συσπειροῦται και περιέχει πολλά, γονδράς, τούρχας. Τὰ πρόσθιτα εἰναι ὑλιγραφητά, οἱ τοῦτο δὲ και λίαν προσδοσόφροι· οἱ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνέργεται εἰς 3,000,000 και εύρισκονται διακεδούμενοι και ἀπεκταντὸν Τελλάδα.

233. Λίγες.—Η Ελλὰς εἶναι η γραφτὸς Εὐρώπης η ἔχεσσα τὸν μεγαλείτερον χριμόντων αὐγῶν (2,000,000 περίπου).

Τὸ ζώον πούτο μεταξύ τῶν πολλῶν πλευευτηράτων τοῦ ἔχεται ἀλάτωμα ὃντις ἀποδίνειν φερετά μιστοῖς τῶν δισκῶν, κατακτερέον τὰ μικρὰ δένδρα. Αίγυροβροτά πρὸς σφργήν εἰσάγονται πρόποιν ἐτήσιας περὶ τὰς 120,000 κεφαλάς.

Η ἐπι τῶν διαφόρων προιόντων τῶν αἰγυπροβάτων πρόσθιος ὑπερβαίνει τὰ 40 ἑκταρού. Δραχμῶν.

234. Χοιροί τρέφονται καθ' ὅλην τὴν Ελλάδα· φεγγίαι δὲ κατῶν εὐρίσκονται πληγίσιον τῶν ἐκ βλαχινεῖς διστοῦν.

235. Η πτηνοτροφία δὲν εἶναι συστηματικῶν ἀνεπτυγμένη, τὰ δὲ προτότοντα σύrtης δὲν επεκρύσουν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς χώρας και ἐκτὸς πολλῶν ὄρυσθων εἰσάγονται κατ' ἑτοῖς πλέον τῶν 3 ἑκατομ. ὧδην ἐν Τουρκίᾳ και Ἀττικής, οὔτοις θύτες ἐπάγοντο· θύης γένεσις εἰς τὸ γένος τοῦτο, οὐτίος χωριστὸν ἔδος ἀποτέλουσιν οἱ Θεσσαλικοὶ ιπποί μικρόσωμοι και ταχύποδες. Ο ἀριθμὸς τῶν ἵππων ἀνέργεται εἰς

236. Μελισσοκούμια.—Σχεδὸν ἀποστάθη χλωρίοις τῆς Ἐλλασθος· εἶναι κατατάλληλος διὰ τῶν μελισσοκούμιν, ητις ξέλιστες ἡτο λίγη δικεδούμενη,

λίθοις εἰς Κυκλαδίας, Εὔβοιαν, Τρίκαλα, Αλκανίναι και Φθιώτιδα. 'Αλλ' ισοθενειαι τῶν μελισσῶν εἰς παλαιότερα ἔτη τὰ μέγιστα περιώσιν τὴν ἀπτυξίν κατέτη.

'Η ἑτησία περιγραφὴ ὑπολογίζεται εἰς 800 000 δικάδας μελιτούς και 70,000 δικάδας κηροῦ. Τὸ μείλιον περημοσμένον εἰς παλαιότατα χρόνον εἶναι τὸ μείλιον 'Υμητοῦ.

237. Σηροτροφία.—Αὕτη ἡτο ἀνέκαθεν διασείδουν εἰς τὴν Ελλάδα, εἰς ἡ ὑπὸ τῷ Βιζαντίνῳ μεταπέθηθη πρότον και ἐξ αὐτῆς διεθότης και εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Τὰ μεγαλεῖτερά κατέτρα τῆς παραγωγῆς εἰναι αἱ Καλαμαρι, η Σπαρτη και η Θεσσαλία· οἱ μέσοι ὄροι τῆς παραγωγῆς: ἀνέργεται εἰς 90,000 δικάδας, σχίζεις: ζηνον 600,000 φρ. γρυπῶν.

238. Όνδρα και ἀλιεία.—Τὸ προίον τῆς θήρας δὲν εἶναι σημαντικὸν και δὲν ἀποτελεῖ πόρον ζειτονίου λόγου. Τούναντίου δὲ η ἀλιεία εἶναι λίγη διαδεδούμενη, τὸ δὲ πρόδιον κατέτη: εἶναι σημαντικότερον. Οι εἰς τὴν Ελληνικὰ παρθίλια ἀλιεύματοι ιγνήσεις εἶναι πολλοί και ποικίλοι· οἱ δὲ σπουδαιότεροι ἀλιευτικοὶ σταθμοὶ εἶναι τρεῖς: η Κόρινθος, η Ναύλιας και οἱ Ωροί, και εἰς τὰς πόλεις ταύταις: σχογκίσινται περὶ τοὺς 15,000 ζειτούλας.

239. Ιχθυοτροφία, εἰς τὰ οποῖα συστηματικῶς καταλιεργοῦνται και ἀναπτύσσονται οἱ ιχθύες, εἰς ἐν συνόλῳ 84, ἀνήκονται εἰς τὸ Κράτος και παραχωρώμενα διὰ δεκαπέντεν μισθώσεων, τὰ δὲ μεγαλεῖτερά εὑρίσκονται ἐν Μεσολαγγίᾳ και Ἀγουλιντιστῇ.

240. Σπόργυροι.—Οὗτοι ἀποτελοῦσι τὸ κυριότερον πρόϊον τῆς Ελληνικῆς ἀλιείας. Μόνον οἱ Ελλήνες ἀλιεῖς ἀψηφούντες τοὺς παγιτούς εἰς κινδύνους τῆς ἀλιείας ταύτην: ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἀλιεύσιν τῶν σπόργυρων και προμηθεύσουσιν εἰς τὸ παγκόσμιον ἐμπόριον τὸ εἰδοῦς τοῦτο, κατατέλλον διὰ πλεισταὶ οἰκισκάς κρήσεις;

"Η ἀλιεία οὐτη ἐνεργεῖται κατὰ τρεῖς διαφόρους πρόποιν διὰ σκαφάδρων, διὰ κάμακας και διὰ δυτῶν. Οἱ ἀλιεῖς ἀνήκουσιν εἰς πέντε μόνον

λιμένας του Βασιλείου, εἰς τὴν Ἀγρίνιον, τὴν Ὑδραν, τὴν Ἐρμόνην, τὸ Κρυνίον καὶ τὸ Τρίκερι. Εἰς τούς λιμένας τούτους ὑπάρχουν 185 πλοῖα μετὰ σκαφάνδρων, καὶ 550 πλοῖα ἐνεργοῦντα τὴν ἀλιείαν διὰ καρακονῶν καὶ ὄντων. Τὰ πλοῖα ταῦτα ἀναγωροῦσι τὸν Ἀπρίλιον εἰς τὰ παραλία τῆς Τριπολίτεως, τῆς Βεγγαζῆς, τῆς Κύπρου καὶ Κρήτης. Η ἡ ἀλιεία διαιρεῖται τρεῖς μῆνας.

Οἱ διὰ καρακονῶν σπογγαλεῖς δὲν ἀπομακρύνονται τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν. Οἱ δύται τούναντον ἀλιεύουσι πανταχοῦ καὶ εἰς μεγάλην βρέθη, ὅποι οἱ διὰ σκαφάνδρων δύται δὲν δύνανται νὰ φέτασιν ἄνευ φέρου ἀσφάλειας.

Οἱ διὰ σκαφάνδρων δύται, ἔὰν τὸ βρέθος τοῦ θάτου δὲν ὑπερβαίνῃ τὰ 10 μέτρα, παραμένουσιν εἰς τὸν πυθμένα ἀπὸ τῆς 9 προώντος μέχρι τῆς μετοχροίας· ἔὰν δηνος ὑπερβαίνῃ τὰ 10 μέτρα, μένουσιν ὅληγετερον τῆς μῆκος ὥρας.

Οἱ σπόγγοι ἔξαγομενοι ἐκ τῆς θαλάσσης φέρουσι πρωτότικον περιθλημα, πάντα τὴν ἑσπέραν μετὰ τὴν ἀλιεύοντα χρειόναι. Μετὰ τοῦτο προσδένονται εἰς σπόγγον διὰ λινοδέσμου (σπάγγου) καὶ ἀφίενται βεβηθιμένοι εἰς τὸ θύρον καθ' ὥπερ τὴν νύκτα. Ἄφοι δὲ ἔχοντες τοποθετοῦται ἐπειταὶ ἐπὶ τράπουντα ὥρας εἰς θειὸν δέκαν καὶ καθερίζονται, τέλος δὲ εἰς ἀρθεστοχοῖν οὐδὲν, ἔνθα τοιχάνωνται, τὸ θυράτιον συνθέτεις γέρων των. Ἡ ποιότης τῶν σπόγγων παρανοτάτης εἰναις τοιχίστις, η καλλίστη δύναμις εἶναι ἡ τῆς Τριπολίτεως, διπλασίως ἀκριβεστέως τῆς Βεγγαζῆς.

Τὸ ποστό τῶν ἀλιευμάνων σπόγγων ὑπερβαίνει ὑπό τὰς 150,000 σκάδας, ἀξίας 3 περίπου ἑκατομ. φρ.

Τὸ προϊόν τοῦτο ἐξέγεται ἰδίως εἰς Πατίλιν, Ἀγγίτιν, Αύστριαν καὶ Ἰταλίαν.

ΟΡΥΚΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑ

Τὰ Ἑλλήνας ἔντονοι πλουσίοι εἰς ὄρυκτον καὶ μετάλλια, τὸν δὲ μεταλλευτικὸν τῆς πλούτου ἔξαιταλεύσοντο οἱ ἀρχαῖοι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπορριμμάτων τῶν ἀρχαίων μεταλλουργῶν τοῦ Λαυρείου καὶ ἄλλων μερῶν. Πρὸ τῆς ιδρύ-

σεως τοῦ Ἐλληνικοῦ βασιλείου οὐδεμία ἐγίνετο ἐμπρᾶτταλευτικής τοῦ ὄρυκτοῦ πλούτου καὶ μόνις ἀπὸ τραχοντατεῖς ἀνεπτύχθη τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βιομηχανίας.

Σήμερον τὸ κατά μείζονα ποστήτα τοῦ ἔξορυσσόμενου μετάλλου εἴνει ὁ σίδηρος, ἀλλὰ τὸ πολυτιμότερον εἴνει ὁ ἀργυρός· οὗτος μόλιερός δεῖται.

Τὰ προτίνα καθόλου τοῦ ὄρυκτοῦ πλούτου, ἥτοι τῶν μεταλλείων, μεταλλουργείων, ἀλυκῶν καὶ λατονείων τῆς Ελλάδος εἴνει τὰ ἀκόλουθα.

241. Μεταλλικὰ δρυκτά.—Μεταλλεύματα ἀργύρου, μολύβδου, ψευδαργύρου, γαλατίου, σιδήρου, μαργαριτίου, αντιμονίου, χρωμάτου, σιδηροπυρίτου.

242. Αμέταλλα δρυκτά.—Σύρις, λευκίθιος, γύψος, τάλκη, βαρύτις, καλαίσιος, ἡμέταλλος, πυρεβόλης, καρύντης, κυμολίτης, ωχρά, στυπτεία, ἀλας.

243. Κατίδιμα δρυκτά —Διγύνης, θεῖον, πίσσα, πετρέλαιον, δισφαλτος.

244. Χρόνιμα πετρώματα.—Μάρμαρα, γρανίτης, πλακίτης, μαρμαρίγλυπτος στριτόλιθος, πλακίτης, μαρμαρίτης, θηριώνη γῆ, κίσσαρης, μαλπέτρατος, ἀκονόπετρα. Η ἔξι τῶν ἑτησίων ἔξιστομενών τούτων ἔργων τὸν πόλην τῶν μαρμάρων ἀνέρχεται εἰς 26 ἑκατομβίρια φρ. γρ.

Η μαλλιὸν μεταλλειοφόρος χώρα τῆς Ελλάδος εἴνει ἡ Λαυρεωτική, κατέχοντα 2,000,000 στρεμμάτων περίπου ἑκατοντα. Εἰς τὸ βάρεια μέρη, ἔνθα σήμερον αἱ μεταλλικαὶ ἔργασαι εἴνει τὸν ἀνταπτυμέναι. Ήπάρχει μαργαρινούς σίδηρος μετὰ παρενεπαρμένου ἀργυρόσκου μολύβδου. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Λαυρείου σύρισκονται πατέραις στοιχοῖ, ἀρχαῖοι ἔργαται, δεδημεναί, μεταλλεύσιδα καὶ εκδόλαδες καὶ σκωριαί. Πάντα δὲ ταῦτα ἀποδεικνύονται πάνος ἡσαν διαδεδομέναι αἱ μεταλλικαὶ πατέραις ἀρχαῖοι ἔργασαι τῶν ἀρχαίων. Εἰς τὰ νότια μέρη ἔγκλεισταινται ποιταὶ πλουσιώταται εἰς ἀρχαῖον, διὰ ἑταῖρον οἱ ἀρχαῖοι ἔξεμεταλλεύσονται ἐπιμάλιον.

245. Μεταλλικὰ δρυκτά.—Οἱ χρυσόδος εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἐλλάδα, ἀλλὰ εἰς τοιάσιας ἔνστας καὶ εἰς τόσους μικράς ποστήτας, ως ἔξορυστες αὐτῶν δὲν γίνεται. Ἀνεκάλυψθη κατ'

ἔργασαι τῶν ἀρχαίων. Εἰς τὰ νότια μέρη ἔγκλεισταινται ποιταὶ πλουσιώταται εἰς ἀρχαῖον, διὰ ἑταῖρον οἱ ἀρχαῖοι ἔξεμεταλλεύσονται ἐπιμάλιον.

246. Ο αργυρός εὑρίσκεται ἀνα-

μεριμένεις μετὰ τῶν μεταλλευμάτων μολύβδου καὶ χαλκοῦ ἐν Λαυρείῳ, ἐπίσης δὲ ἐν Μήλῳ καὶ ἐν Κυμαλῷ. Μεταξύ τοῦ Λαυρείου καὶ πεπτά δεύτερον ἡδύτον ἐν Μυκόνῳ καὶ Σίφρᾳ.

247. Ο μόλυβδος εὑρίσκεται ίδιος ἐν Λαυρείῳ καὶ πεπτά δεύτερον ἡδύτον ἐν Μυκόνῳ καὶ Σίφρᾳ.

248. Σιδηρός.—Οὐτος εὑρίσκεται ἐν Λαυρείῳ, Σίφρᾳ, Σύρῳ, Κύνῳ, Αντιπάρῳ, Κέρκυρᾳ καὶ Μονεμβασίᾳ.

249. Χρώμιον.—Τὸ χρώμιον είναι ἐν τῶν σπανίων ἐπὶ τῆς γῆς εὑρίσκομένων σωράτων καὶ γηραιμένων εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν γραμμάτων, εὑρίσκεται δὲ ἐν Σύρῳ, Χαλκίδῃ, Κύρῳ, Τήνῳ καὶ Θεσσαλίᾳ.

ΑΜΕΤΑΛΛΑ ΟΡΥΚΤΑ

251. Συνόις.—Ἄστη γηραιμένεις πρὸς στίλβωνταν λίθων, μεταλλῶν καὶ λάδων. Ή καλλίτερά τῆς παγκοσμίου ἀγράρες σύρις εὑρίσκεται ἐν Νέσφῃ.

252. Λευκόδιος.—Οὐτος εὑρίσκεται ἐν Εύβοίᾳ καὶ γηραιμόποιειται ίδιως διὰ τὴν κατασκευὴν πλήνων κατάλικων διὰ τὴν καρνινίαν τοῦ κάραρος.

253. Γύψος.—Οὐτος γηραιμόποιειται εἰς τὴν σίνοποιαν καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν κονιώματων καὶ ἐμαγαζίων εἰς ἔξορυστας εἰναις ἐν Μήλῳ, Ζακύνθῳ, Κερατίην καὶ Σύρῳ.

254. Τάλκης.—Οὐτος εἶναι λιπαρός εἰς τὴν ἀρχήν καὶ γηραιμόποιειται πρὸς κατασκευὴν ἀλλειμάρτιος τῶν ὀμαδῶν, τῶν μηχανῶν, ὃς κόνις τῶν μοτηρημάτων καὶ πρὸς νόθευσιν τοῦ σάπιων. Εἴρεται κατὰ μικρὰ τεμάχια ἐν Πανέρμῳ τῆς Τήνου.

255. Καοδίνης (καθίκας ἀρχαῖος) —Εἶναι τὸ καθαρώτατον εἶδος τῆς ἀρχαίας λίθου καὶ γηραιμόποιειται εἰς τὴν κατασκευὴν τεκουνών ἐκ πορσελάνης. Εὔρεται εἰναις Μήλῳ, Αντιπάρῳ, Ανάρτη Μυκόνῳ.

256. Κιμωλία γῆ.—Βύρισκεται εἰς Κίμωλον καὶ γηραιμένεις εἰς καθαρίσμαν θεατράτων.

257. Αλας.—Αἱ σπουδαῖτεραι ἀλυκαὶ τῆς Ελλάδος εἴναι εἰς τὴν Ἀγαδόστου, Λευκάδος, Μεσολογγίου, Κέπραινας, Βόλου, Θερμησίας, Νάξου,

Μήλου, Σακύνθου. Το ἄλλας είναι μονοπώλιο του Κράτους, ὅπερ ἔξι αὐτῶν ἔχει εἴτησιν πρόσσδοτον 1,800,000 δραχμ.

ΚΑΥΣΙΜΑ ΟΡΥΚΤΑ

258. Όρυκτοι ἄνθρακες. — Απὸ τῶν ἀρχαιοτάτων γρένων μέρερι τοῦ 1800 αἰώνος μ. Χ. οἱ Ἀνθρωποι ἐξεργάζοντο καὶ ἐπλήρουν τὰς δικὰς τοῦ πορθὲν ἀνάγκας αὐτῶν διπάντων, τῆς ευτυχῆς πάλαισσος. Μετὰ τὴν ἐπινέσσην ὅμως τῆς ἀπομηχανῆς ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ δὲν ὦν ἐπήρκουν ἀπαντὰ τὰ δάση τῆς γῆς πρὸς παραγγῆν ἄποιδι. Ή μήτηρ Γῆ ἡσυχεῖ τότε τοις σπλάγχνοις αὐτῆς καὶ απέδωκε τεράστια στρωμάτα ὀρυκτῶν ἀνθρακών, ητοι λειώνων προκαταλληλουμένων φυτῶν, ἀτινα βαθημήδων ἀπανθράκωσε διὰ τοῦ πυρῶν, ὅπερ ἐνέκλειεν εἰς τὰ ἕγκατα αὐτῆς.

Τὰ στρώματα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς δύο γεωνογόρους περιβάσους. Η πρώτη καλεῖται λιθονήραχασθρός περιόδος, ἡ δεύτερη, ἡ συγκατίδις πολὺ νεωτέρα, ἡ σχετικὴ ἡποκή τῶν λιγνιτῶν.

Τοιοῦτα στρώματα λιγνιτῶν εὑρίσκονται εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὡς εἰς Κύμην, Αλιεύιον, Θρασόν, Μέγαρα καὶ Ἀλιγαύον.

Ἡ δικὴ ἑταῖρα ποσέτης τοῦ ἔργου ρυτούμενον λιγνίτου ἀνέρχεται εἰς 7,800,000 ὑπάξιας. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἐπαρτίει εἰς τας ἀναγκας τῆς ἀγροτικού βιομηχανίας καὶ ὡς δὲ τούτῳ εἰσάργονται εἴς Ἀγγλίας, Ἰνδονέαν, Πολιτεῖῶν καὶ Ποντικανήσιας περὶ τὰ 194 περίου ἑκατον. ἐκάδ.

259. Θειον. Τοῦτο ἔξορθονται ἐν Μήλῳ, ἀλλ' ἓν 1000 τόνων ἑτησίων κύτου παραγωγὴ δὲν ἔχειρει διὰ τὴν ἀστερικήν κατανάλωσιν, διὸ καὶ εἰσάγονται εἴς Ἱταλίας ἑτησίων περὶ τὰ 6 ἑκατομ., τάνων.

260. Ήπιδα καὶ πετρέθαιον. — Τὰ μεταλλικὰ ὕδατα τῆς Ζεκύνθου παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Κερί περιέχουσαν μάρφαν ποσότητα πίσσης καὶ πετρελαίου.

Ἄσφαλτος εὐείσκεται ἐν Τριψιλίκαι καὶ Ἀντιπάζῳ.

261. Μάρμαρα. Ή Ἑλλάς εἶναι πλουσιωτάτη εἰς μάρμαρα διαφόρου μερισμούς καὶ γραμμάτως, καπτάληκα διὰ τὴν ἀρχαιεστενεύην καὶ τὴν γῆποτικήν. Μεταξὺ τῶν διαφόρων λατομείων, τὰ τεῖς Παντελένιας παραγόντος τὰ κατλίστας μάρμαρα, ὅτινα

ἔχει μετατάλλευστον ἢ π' ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἀριστής ποιότητος είναι τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου, λιγνίτης ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καλούμενον, εἰστι ελατομεῖτο ὑπὸ τὴν γῆν τῇ βοηθείᾳ τῶν λύγων.

Μάρμαρον ἔξορθονται προσέστι εἰς Τήνον λευκὸν καὶ πράσινον ὄφιστοις, εἰς Σκύρων λευκὸν μετατύπατα μελανᾶ καὶ κυανῖ, εἰς Δημάρκιστα τῆς Πελοποννήσου λευκὸν μὲ φίδεας ἐρυθρός μελανᾶς καὶ ὑποπράσινος, εἰς Καστρού ἐρυθρόν, εἰς Δημητρίδιον καὶ Τρίερε τῆς Θεσσαλίας λιοντανού τερρόν, καὶ τὸ Καρατσάρι παρὰ τὴν Λάρισαν λευκὸν ἐν τῷ ἀρχαίων λιτομείων, ὃπερον ἔχειρονται μαυρῶισι καὶ ἀπότελονται εἴτε τὴν Ἀγγλίαν. Τε τῶν τελευταίων τούτων λιανειών δῆλοτε ἔχειρησταν μονδιλοῦ χρησιμεύσαντες διὰ τοὺς κιονες τῆς Αἴγις Σοφίας ἐν Κορινθίαις καὶ διὰ τοὺς τοῦ Αἴγ. Πελοποννήσου εἰς τὸν Ρόμην. Πλὴν τῶν μερῶν τούτων τὸ μάρμαρον εὑρίσκεται καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Αττικῆς, τῆς Εὔβοιας, τῶν νήσων, τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Θεσσαλίας.

262. Οηρατίκη γῆ εἶναι εἰδος γύμπτος, ὅπερ προσήλιν ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρευτον τῆς νήσου Θήρας καὶ ὅπερ παρέχει κατλίσταν ὑδραυλικὸν κονιάριον. Εἰς τὸ ἀνταρτικὸν ἔχειρονται ἑτησίως περὶ τους 10,000 τόνων ἔχεις 360,000 φρ. γρ.

263. Μυλόπετραι — Λάτια ἔξορθονται εἰς τὸν Μήλῳ κατὰ 10-12 γηιλάδες τεμαχιαὶ ἑτησίως. Μία μεγάλη μυλόπετρα τιμάται 130-150 ἥρ. ἡ μηρᾶ διὰ τοὺς κειρομύλους 9-12 ὥρ.

264. Ταματικαὶ πηγαὶ οὐρανογόρους πολλαιί εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τῶν ὅπειν 80 ἔχητάσθησαν καὶ ἔχειρησθησαν εἰς λιθότητες κύτων.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Οὐδὲκάπορος ἡ βιομηχανία τῆς Ἑλλάδος γωνίαινει, μη εὐέσπουστα ὅρους ἀνταπόεισαν τὰς ἐν τῆς ἐλλειψεως τοῦ θειακούς.

Τούτου ἔνεκεν ἡ γώρα ἀναγκάζεται νὰ εἰσάγῃ ἐν τῷ ἔχοντεις

κατειργασμένορυτά, ἀπεινὰ ἀρθρονήσια παρέχει τὸ ἔθαρος αὐτῆς.

265. Κινητόριος δύναμις.

Η ὁνησμένης τῶν μηχανῶν, τὰς ὄποιας διενέβεται ἡ Ἑλληνικὴ βιομηχανία, ἀνεπτύχθη ταχέως ἐντὸς μικροῦ γρανικοῦ διαστήματος. Απὸ τοῦ 1870 οἱ σιδηρόδρομοι ἡγήσανται ἔχοντες τὴν συγκριτινήν, τὰ ἀτμοποιούμενα ἄργητα τε προστίθενται τὰ πρῶτα μεγαλα βιομηχανικά ἐργοστάσια. Αἱ ὑπαίρμεις αὐται παρέχονται κυρίως διὰ τῆς κατασταλίσεως τοῦ λιθανθρακοῦ, διότι πάσεις ὑδάτων, χρησιμοποιούμεναι ἀλλαγὴν ὡς κινητήρως δύναμις, δὲν ὑπάρχουσιν ἐν Ἑλλάδι καὶ μόνον δεύτερα ποταμῶν καὶ τὸν ζεύπειον χρηματιστεῖ πειραιωπόνως ή βιομηχανία. Τέλος καὶ ἡ γραπτὴ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἀρχίζει νὰ ἔχει πλωτά καὶ νὰ παρέχει δύναμιν ὑπὸ μορφὴν κινήσεως ἡ φωτός.

Η ὑδρέν Νέο Φελλήριο κατεπεινάσθη μέγιστον ἡλεκτρικῶν ἐργοστάσιων, ὅπερ μέλλει νὰ πρωτηστέῃ εἰς τὰς ὑπαίρμεις διαστάσεων εἰς σιδηρόδρομον, προχρόμον, ἐργοστάσια κλπ. καὶ τὸ ἐργοστάσιον τούτο εἴναι τὸ μέγιστον τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

266. Μηχανονομία. — Αὕτη ἔργαν ἔχει τον Ηεραις, ἐνθα διαρκεῖσθαι ὑδάτες ἔργοστάσια μηχανονομίας ἀπασχολοῦντα δισχιλίους ἐργάτας. Εἰς ταῦτα δὲ κατεπεινάσται παντεστιδή μηχανικήματα τελειότατα καὶ ἐφάμιλλα πρὸς τὰ εὐρύποτα, μηχανοῖ καὶ λεβήτες ἀτμοποιοῖσι καὶ σιδηρόδρομοιν κατεπεινάσται πλὴν τῶν μηχανογείων Πειραιῶς ὑπάρχουσι μηχανότεροι ἐν Αθηναῖς, Πάτραις, Βόλῳ καὶ Σύρῳ.

267. Χημικαὶ βιομηχανίαι. — Εἰς ταῦτα τὴν Ἑλλάδας ἔχει νὰ ἐπιείσῃ τὰ πυριτιδοποιεῖς καὶ τὰ δυναμιτιδοποιεῖς. Μεγάλα πυριτιδοποιεῖαν ὑπάρχουσιν ἐν Αθηναῖς καὶ ἐν Ηεραισι. Μικρότερα δὲ ἐν Δημητρίσῃ, ἀτιναίσιγάζουσι τοῦ θειακοῦ, ἐν Ἀργει καὶ ἐν ὄμῳ Τυμφροστοῦ. Η ἑτησίως ὑδατικὴ παραγωγὴ πυριτιδοῖς ἀνέρ-

γειτονία εἰς 675,000 ὄκαρες ἢν μόνον 100,000 περίπου ἔξαγονται εἰς τὸ ἔξωτερον. Τὴν δυναμίτηδον; παραγόντες εἶτας 90,000 ὄκαρ. ἢν μόνον 10,000 ὄκαρ. ἔξαγονται εἰς τὴν ἡλικιωτήν.

268. Ταχανασγία — Πλισμόνα σύντητη παρά της επανειλημμένας αποπειρᾶς δὲν καταβοθῇ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐν Ελλάδι, στὸν οὐρανὸν μόνον ὑπολογίζεται λειτουργεῖ ἐν Πειραιᾷ, κατεργάζεντον τα τῆς πρότης ανάγκης εἴδη. Είσογεται δὲ ἡ κώφα εἴσισις ὑπόλογηματος προτίνας ἀδειας ἓνδες ἐκτομμυρίου φράγματος.

Η βιομηχανία τῆς καταπλοκοποιίας ἀντιπροσωπεύεται δεικτὶ τριῶν ἐν Ἀθηναῖς εὐρυτάτων ἔργοστασίων.

Ἐν Πειραιῷ εἴσισις κατασκευάζονται καὶ πλάκες δεικτὶ πανοποιεῖς ἀποτρόπειας ἔχουσαι μεταλλικοὺς ἥγουν, καὶ πλάκες πολυτελείας τοῦ ἐνετικοῦ συστήματος τῶν πολύχρωμων φρεσκωτῶν.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΟΥ ΦΥΓΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Η Ελλὰς σύντητη κατ' ἔνδιχην κώφα γεωργική, δρεῖσθαι εἰς τὰ γεωργικὰ τῆς προπόντα τὸ μέγα μέρος τῆς εὐημερούσας βιομηχανίας τῆς. Τῶν βιομηχανῶν τούτων κύριος συντελεστὴ εἶναι ἡ επιστίσιας καὶ ἡ ἐνδυμασία. Ο Πειραιεὺς συγκεντροῖ τὰ δύο, τρίτον περίπου τῆς βιομηχανίας τῆς της κυριεσίας.

269. Αλευρόδιμοι καὶ φυραματοποιεῖα — Τοιούτοις ὑπάρχουσιν εἰς ἀπάσας τὰς μεράλιξ πόλεις τῆς Ελλάδος. Ο Πειραιεὺς ἀντιπροσωπεύει τὰ τρία τίταρτα τῆς διευρυμηγανίας. Τὰ πρότινα τῶν ἀκτούμενων καὶ ἡ διερμηγανία. Τὰ πρότινα τῶν ἀκτούμενων κρατηματοῦται καὶ ἡ διερμηγανία τῶν πρότινας κατασκευὴν μαραρονίων καὶ ἀλιωνύμωριν.

270. Ζαχαρασίας — Τὸ ἑδαῖον τῆς Ελλάδος ἀπειδίγην καταβλητάτεστον δεικτὶ τὴν ανάπτυξην τῆς βιομηχανίας τῆς ζαχαρασίως. Τὴν τούτης ἐν μέρον ἔποροστασίαν λειτουργεῖ ἐν Λαζαρίνῃ τῆς Θεσσαλίας, παράγεις ἑπτάσια περὶ τὰ 800 γιλ. ὄκαρ. Ζαχαράρως, ἐν φ. ἡ κώφα εἰσάγεις ἑπτάσιας 5,700,000 ὄκ. περίπου, ἀδειας 2,500,000 φρ. κρυστοῦ.

271. Οίνος — Η εἰσαγωγὴ εἰς τὸν ἀλιηνὸν βιομηχανία μεγάλως ἐπωφεληνή θεῖσα ἐν τῶν πρόδιον τῆς επιστήμης

ἐλλάδ' ἐν Ελλάδι ἀπό τινων ἐπῶν μάνον καὶ ἐν μέρες ἐλατταῖς νὰ καταβῇ εἰς τὴν μεγάλην βιομηχανίαν. Λογ' ἐτοῦ δηλαδὴ ιερούσαν μεγάλα σύνοπτητικά καταστήματα, ἐγράμμασθαισαν λί πεγγατεῖ τελεσποτήσεις καὶ ἡράστησαν ἡ ἔξαγωγή καὶ ἡ διερχματις τῶν Ελληνικῶν οἰνῶν.

Τι κατὰ μέσον ἔρον ἐτησία παραγωγὴ ἀνέρχεται εἰς 230 ἑκατον. διάδεις.

Οἱ ἐνομαστέτεροι οίνοι εἰναι τοῦ Μαραθώνου, τῆς Δεκαλίεως, τῆς Μαρούδηντης ἐν Πάτραις ἐπαρτίσεις ἡ «Ἄγρα», τοῦ «Ἀργοστολοῦ», Σέλινωνεν Ἀθηναῖς ἢ ἀνθούσιας (μοσχάτος) τοῦ Σηρογορίου πλέον.

Οἱ οίνοι ἀποτελοῦσι τὸ τρίτον κατὰ τὴν σπουδαιότητα ἰδίων τοῦ ἔξαγωγικοῦ ἐπορίου τῆς Ελλάδος μετὰ τὴν σταθερά καὶ τὰς μεταλλιώδεις.

272. Οινόπανευμάτων — Εν Ελλάδι τὸ οινόπανευμα ἔξαγεται ἐκ τῆς σταριδίου, ἡ παραγωγὴ μετοίης ἀνέρχεται εἰς 2 ἑκατον. ὄκαρες, ἢν μόνον 200 γιλ. διά. ἔξαγονται εἰς Τουρκίαν ἀδειας 600,000 φρ. κρυστοῦ.

273. Κονιάκ — Τὸ εἶδος, τοῦτο τοῦ οινόπανευμάτου ὡνομάσθη Κονιάκ ἐκ τῆς δυομύρου γλυκίδης πόλεως, ὅπου — πρὸ πάντων παρασκευάζεται. Η βιομηχανία τοῦ ποτοῦ τούτου εἶναι τίκιον ἀνεπιγυμνητὴ ἐν Πειραιεὶ Νίσιοι, Αθηναῖς, Ηλέτραι, Κορίνθῳ, Βόλῳ, Χαλκιδὶ, Καλλάμαις, Τριπόλει καὶ ζελλαις ἐλληνικῆς πόλεως. Κονιάκ ἔξαγονται 400,000 ὄκ. ἀδειας 1,300,000 φρ. Ζει. εἰς Τουρκίαν, Αίγαπτον, Ρουμανίαν, Γελλίτην, Ιταλίαν, Βενετίου, Ρωσίαν, καὶ Λιστρίν.

274. Σαπωνοποιεῖα — Τὰ ἐν Ελλάδι σαπωνοποιεῖα ἀνέρχονται εἰς 37, ἢν μόνον 14 ἐν Ζακύνθῳ, 4 ἐν Πειραιεῖ, 4 ἐν Ἀργοστολῷ, 3 ἐν Κερκύρᾳ, 2 ἐν Τελείων, 2 ἐν Σκοτείῳ, 2 ἐν Πάτραις; 1 ἐν Ἀθηναῖς καὶ ἡ πλειστὴν ἐν Μεγάραις, ἐν Γαϊδρᾷ τῆς Κερκύρας, ἐν Αργοστολῷ καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ. Τὰ μεγάλεστερά τούτων εὑρίσκονται τέλικα Κέρκυραν. Υπὸ ἐποιήσιου διατάγματος παραγωγὴς ἔρχονται κατόπιν τὰ σαπωνοποιεῖα Πειραιῶς καὶ Ζακύνθου τὸ τρίτης Ἐλευσίνος. Η διάλικης ἑπτάσια παραγωγὴ ἀνέρχεται εἰς 6,800,000 ὄκαρα.

Οἱ Ελληνικοὶ σάπωνες εὐρίσκουσιν εἰς τὸ ἔξωτερον μικράν κατακλιθούσιν.

275. Χαροποιία — Λογτὴ εἰναι λίνων περιωρισμένη ἀριθμούσις μόνον δύο ἐργοστάσια εἰναι Φελλάρῳ, ἔτινα παράγουσι μικράν ποσότητας κοινοῦ γέρτου. Ο ἐτοῦ τοῦ ἔξωτερον εἰσαγόμενος γέρτης, ζερπτονί, συντιμοταπεύει 2,900,000 φρ. ζερ.

276. Αμαζοποιεῖα — Ήπάρχουσι τρία ἐν Ἀθηναῖς τελείως κατηρτικοῖς.

277. Ατμοκίνητα ξυλονούς — Ήπάρχουσιν ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν Πάτραις.

278. Επιπλοποιεῖα — Ήπάρχουσι πολλαὶ ἐν Αθηναῖς ὅμως ἔργαζονται μετ' εὐρωπαϊκῆς τελείωτης.

279. Τρόμαντουργία — Η βιομηχανία εύτητεστη σχετικῶς μεγάλης πρόσδους ὑποθεσιηκού μεταξύ τοῦ πρεσπατεικοῦ σιστημάτος τῆς τελεονεικαπήν, νομοθεσίας. Οὕτως ἡ πόλη τοῦ ζειτούζεης εἰσέτει ίκανον στάδιον ἀνεπτύξεως καὶ βελτιώσεως μέχρις οὐ δυνητῆ νὰ διαιρωθεῖται πρὸ τὴν ζειτούζεην καὶ ἀπόδειξη στὸ τρίτη την κώφα τῆς εἰσαγωγῆς ἐκ τοῦ ἔξωτερον οὔπουστον καὶ νηπικῶν, διὰ τὰ ἀποτελέστης εἴσαγεται ποσὸν 22 ἑκατον. φρ. Τρόμαντουργικά κέντρα εἶναι καὶ μεριδαία πόλεις τῆς Ελλάδος, ιδίως δὲ ἡ Πειραιεὺς συγκεντρών τὸ ἐν περιπτον περίπου τῆς θύλης κινήσεως.

Καὶ ἡ ταπποτουργία ἔλαβεν ἀπότινα καὶ παρεχει ἐκλεκτοὺς τάπητας κατ' ἀπομίκησιν τῶν ἀνταποκειμένων. Ταπποτουργικά ὑπάρχουσιν ἐν συνάριθμῳ 20, ἢν μόνον ἀτρακινήτον.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΟΥ ΖΩΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Αἱ ἐτοῦ ζωικοῦ βιομηχανία εἰναι ἀποικίας καὶ τὴν ἐνδυμασίαν. Αλλ' αἱ πρότιναι ίλλαι ἐν ἀποτελοῦσι καθηκοντεῖς Ελληνικά προϊόντα, ὅπως ἐν ἀποτελοῦσι καὶ τοῦ φυτικοῦ βιομηχανίας.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

Αὕτη ἀκμάζει εἰς τὰς κυριώτας κτηνοτροφικάς, παραγγίσι, ὃς εἰς Θεσσαλίαν

καὶ Φιλιάτιδα, οὐχ' ἡττον είνε γενικῶς; διαδεδομέναι: οἱ καὶ ἡ κτηνοτροφία. Τὸ γρηγοριουσιώνεν διὰ τὴν βιομηχανίαν γάλα είνε τὸ τῶν προβάτων ἀποτελεῖν τὰ 710 τῦ; ὅλη ποστήτης. Οἱ παραγόμενοι τυροὶ είνε οἱ τῶν Ἀγράσων καὶ οἱ τῆς Κερκύρας. Τυρὸς εἰσάγεταικεί τοῦ ἔξωτερον κατὰ ποστήτα 140,000 ὄκαδ. Βούτυρον παράγεται πλησίον τῶν πόλεων νωπόν. Τὸ μαγειρικὸν βούτυρον εἰσάγεται κατὰ ποστήτα 200,000 ὄκαδα. Τουρκίας καὶ ἐλάχιτην ποστήν ἔτη Ρωσίας.

280. Κηροποιεῖα ὑπάρχουσαν ἀνω τῷ 100, ὥν ἡ παραγωγὴ περιεκεῖ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν.

281. Ἀλίπαστοι ιχθύες. Οἱ βιομηχανίαν παρασκευῶν ὑπετελεσμένοι ιχθύες είνε αἱ σαρδέλλαι, τὸ γαρύφαλον, ἡ πτελανία καὶ οἱ κολιοί: οἱ μέσοι: ὅρος; τῆς παρασκευῆς τούτων ἀνέρχεται εἰς 1500 θυρηία. Παρασκευαὶ σμένοι ιχθύες εἰσάγονται εἰς τοῦ ἔξωτερον ἔξια: 6,000,000 δραχμῶν.

282. Η βυρσοδεεψία. Η βιομηχανία κατὴ μολονότι ἔξαστουμένη καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως δὲν είνε ἀνεπτυγμένη. Ἀποκοινώνει βυρσοδεεψίαν ὑπάρχουσαν ἐν Πειραιώς δύο, ἐν Ἀθηναῖς ἕν καὶ ἐν Σύρῳ ἑν. Τὰ βυρσοδεεψίες ταῦτα παραγόνται δέρματα κοινὰ διὰ τὰς ἐργαστὰς τάξεις. Εν τοῦ ἔξτερηκοι εἰσάγονται δέρματα κατειργασμένα ἔξια: 1,500,000 φρ. γρυνῶν καὶ ἀκτέργαστα ἔξια: 3 ἑκατον. φρ. περίπου.

283. Χειροκτιοποία. Η βιομηχανία κατὴ ἐγκαταστάθειν πρότιον: ἐν Κερκύρᾳ καὶ βρεκόντων ἐν Ἀθηναῖς ἀρχιμέσι εἴδη τρία ἐργαστασιοῖς προμηθεύμεναι εἰς τοῦ ἔξωτερον τὴν πρώτην ὅλην ἡ παραγωγὴ τῆς βιομηχανίας ταῦτης είνε ἀνεπαρκής καὶ εἰσάγονται εἰς τοῦ ἔξωτερον 12000 ζεῦγη ἔξια: 35,000 φρ.

284. Η παλαιοποία εὐδοκιμεῖ σχετικῶς πρωτοτερεῖ, ἡ δὲ πρώτην ὅλη εἰσάγεται εἰς τοῦ ἔξωτερον. Πλέον ἐργαγὴ γίνεται εἰς δικόρφους πόλεις τῆς Ἀνατολῆς: ἀλλ' εἰσάγονται ἐπίσης δέσιος: ἐξ Ἰταλίας:

καὶ Ἀγγλίας: 90,000 πλοιοὶ ἀξίας 235000 φρ.

285. Μεταξουργία. — Η βιομηχανία αὐτὴ ἀναπτυσσεται ὑσημέραι. Ή παραγωγὴ τῶν κυρουδιῶν γίνεται ἵδια: ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Πελοποννήσῳ. Τὸ ἡμέρου τούτων ἐξάγεται εἰς τὸ ἔξωτερον, τὸ δὲ λοιπὸν γρηγοριωποιεῖται εἰς τὴν ἐγγύων βιομηχανίαν. Ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ Λακωνίᾳ, ὅπου ἐμπρεστεῖ κυρίος ἡ βιομηχανία κύρτη, ὑπάρχουσιν ἐπτὰ ἀτμοκίνητα μεταχωρεῖς. Μίροις τοι ποσοὶ τῆς παραγωγῆς μετάξης: καταναλίσκεται ἑντοπίως πρὸς κατασκευὴν ὑδατηριῶν ὑφασμάτων, ταΐνων, σειρήνων καὶ τρυφάτων. Υφασματοργεῖς δὲ μετάξης: ὑπάρχουσιν ἐν Καλύμαις 5 μεγάλων καὶ πολλὰ μικρῶν, ἐν Ἀθηναῖς 12, ἐν Σύρῳ ἑν, ἐν Σπαρτῇ ἑν, ἐν Κύρη ὅσο, ἐν Χαλκιδὶ τρία καὶ ἐν Ζεύσιῳ ἑν. Μολονότι ἡ μεταξουργίας ἐν Ελλάδι προστατεύεται διὰ βρυτάτου ὁσακού (24 δρυχών, ταῦτα χιλιογράμμων), εἰσάγονται ἐκ τοῦ ἔξωτερον μεταξωτά ἔξια: 1,000,000 φρ.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

‘Οδοί καὶ σιδηροδρόμοι

Η Ἑλλάς, κατίτι δὲν δύναται νὰ παραχθῆῃ ὑπὸ ἐποψίν συγκαιωτικῶν προς τὰ κρήτη τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ὑπερτερεῖ ὅμως τῶν λιπανῶν κρατῶν τοῦ Αἴμου πλεονεκτοῦσα κυρίως διὰ τῆς γεωγραφικῆς αὐτῆς: θεσμῶν καὶ τῶν ἀναπτυξάντων παραλίων της.

Ἐν Ελλάδι ἡ θαλασσία συγκοινωνίαν ὑπῆρχε πάντοτε ἀμπαία. Η θαλασσαὶ ὑπῆρχε τὸ στοιχεῖον τοῦ Ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὸ θετρον τῆς δραστοῦς αὐτοῦ. Αἱ δέοι ὅμως καὶ οἱ σιδηροδρόμοι καὶ αἱ ὑδρόγειρες κατεύσασθαισαν καὶ ἐλαύνον ἀνάπτυξιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευτικῆς δεκαπενταετίας. Τὸ σύνηπλεγμα τῶν δέων καὶ τῶν σιδηροδρόμων δὲν συπληρώθηκεν εἰσέπειται συμμώνως πρὸς τὰς ἐπωτερικὰς ταῦχας: καὶ δὲν ἐπῆλθεν ἡ ἐγχειρίδιον εὐρωπαϊκήν διὰ ξηρᾶς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, διὰ τὰς ἐνόστες τῶν Ἐλληνικῶν καὶ Τουρκικῶν σιδηροδρόμων.

Τὸ σιδηροδρόμοι παραχωρηθέντες είνε οἱ ἔξης: ς') 'Ολυμπιον-Κερατεινής, (ε') Ἐηροκάμπης-Γυθείου, γ') Καρυταίης-Λευταρίου, δ') Πόργου-Πύλου-Μελιγαλάζ, ε') Λευταρίου-Ἐηροκάμπης.

Σιδηροδρόμοι ὑπὸ μελέτην εἰς Τερεζ-Μπράλου καὶ Κελαχέρυτων-Γριπόλεως.

ἐναθώπιον, ἡ Πειραιώς: οὐ διεγωγήσεται πρὸς τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ θά δύναται νὰ καταστῇ, ἀντὶ τοῦ Βρεντόσπιου, ὃ τόπος τῆς ἐπιβιβάσεως τῶν ταξιδιωτῶν, δοιοι μεταθέσινται εἰς Αίγαυπτον, εἰς τὴν ὑδρογειρά τοῦ Σουεζ καὶ τὴν Ἀκρων Ἀνατολήν ἢ ἐπειδήμουν ν' ἀπορύγωσι μακρὸν διὰ τὴν θαλασσήν παξειδίου. Δια τούτο ὑπολείπονται εἰσέπι ίκναν ἐργασίαι πρὸς συμπλήρωσιν καὶ βελτίωσιν τῆς συγκοινωνίας.

286. ‘Οδοί. Εν συντοφέ τὸ σύμπλεγμα τῶν ἐν Ἐλλάδι δέων ἀνέρχεται εἰς: 3750 χιλιόμετρα. Πολλαὶ είναι αἱ γραφιθεῖσαι δέοι, ἀλλὰ μὴ κατασκευασθεούσαι εἰσέπι, διὰ τῶν ίστοισι θῆσις συμπληρωθῆ ἡ σύμπλεγμα τῆς δοιάποικας τούλαχιστον ἀκαλόνας πρὸς τὰς σημειανές ἀλυγας.

287. Σιδηροδρόμος. Ο σιδηροδρόμος είνε ἐφεύρεσις χρονολογουμένη ἀπὸ τὸν τελευταῖς τοῦ πρώτου τετάρτου τοῦ ληξινού τοῦ ἀδνας.

Ἐπε τὴν Ἐλλάδαν λειτουργούσαν εἶδε σιδηροδρομικάς ἐπικρίσεις, τῶν δέοιων τὸ μῆκος τῶν γραμμῶν συμποσεύται εἰς 1031 χιλιόμετρα.

- 1) Ἀθηνῶν Πειραιῶς;
- 2) Πειραιῶς - Αθηνῶν - Πελοποννήσου.
- 3) Θεσσαλίας.
- 4) Αττικῆς.
- 5) Πόργου-Κετακελώνου.
- 6) Βορεοδυτικῆς Ελλάδος.

Πλὴν τούτων ὑπάρχουσι σιδηροδρόμοι ὑπὸ κατασκευῆς, σιδηροδρόμοι παραχωρηθέντες καὶ σιδηροδρόμοι ὑπὸ μελέτην.

*Πόλα κατασκευὴν είνε ὁ σιδηροδρόμος Πειραιῶ-Λαρίσης: πρωτομένος κυρίως ὅποις ἐνθάδε μετά τῶν Ὀθωνικῶν σιδηροδρόμων, ἔχει δε σπουδαίατης στρατηγικὴν καὶ ἐμπορικὴν καὶ διεθνή σημασίαν.

Σιδηροδρόμοι παραχωρηθέντες είνε οἱ ἔξης: ς') 'Ολυμπιον-Κερατεινής, (ε') Ἐηροκάμπης-Γυθείου, γ') Καρυταίης-Λευταρίου, δ') Πόργου-Πύλου-Μελιγαλάζ, ε') Λευταρίου-Ἐηροκάμπης.

ΠΟΤΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΩΡΥΧΕΣ

Η Ελλάς στερείται πλωτών ποταμών και δικτύου διώρυχών της. Το δέ μόνο σχετικών κόλασισκών έργων υπήρξε η τομή του Ισθμού της Κορίνθου.

Τὸ σχέδιον τῆς τομῆς τοῦ Ισθμοῦ τούτου συνελήφθη ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Περίσσορδος ὁ τύρχωνος τῆς Κορίνθου τῷ 600 π. Χ. διενεργήθη πρώτη τὸ σχέδιον τούτο: τὸ ἐγκατέλιπεν διωραὶ ἑνεκ τῶν προρρήσεων τῶν ἀστρονόμων οἵτινες ἀνήγγειλαν τὴν παταστροφὴν τῆς πόλεως, του καὶ την ἀπόφασιν τῆς ἔξουσίας, ἐὰν ἐξηρτθεῖ τοὺς θεοὺς διὰ τοικεύσης ὑπερβολῆς ἐπιχείρησεων. Τοῦ 301 π. Χ. Δημήτριος, ὁ Πολιορκητὴς ἡδηλησε νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον, ἀλλ᾽ οἱ μηχανικοὶ τοῦ ἐπειδόμενοι διὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεούς διὰ τοικεύσης ὑπερβολῆς ἐπιχείρησεων, οἵτινες τὸν Καίσαρα καὶ ὁ Κλειδούλας κατόπιν ἐπιχειρήσαντες τὸ ἔργον τὸ ἐγκατέλιπον διὰ λόγους πολιτικούς. Οἱ Νέροις ἐπωνύμεια ταῖς ἐργασίαις μὲ τὴν ἐνέργηταν διπλῶς τὸ πρῶτον κτύπημα διὰ χρυσῆς σφύρας. Ήπειρονοτακτικὸν κίνητρον ἀπέζει τὸν Νέρωνα εἰς Τρώμαν καὶ τὸ πάν έγκατελεῖσθαι. «Εκτοτε ὑπὲν τοῦ ἐπειδόμενος μέχρι τοῦ 1882, δὲ διὰ Β. διατάχθασι ἀνετεθοῦ εἰς τὸν Οὐγγρικὸν στρατηγὸν Τούρ ή τομῇ τοῦ Ισθμοῦ. Κατὰ τὸ 1886 τὸ ίδιουσι τῶν ἐργασιῶν εἶται ἐπειδεσθή, δὲ τὸ διεύθυντος ἔτερεις τῆς τομῆς τοῦ Ισθμοῦ τῆς Κορίνθου ἐναντίην. Τῷ 1890 ἀνώνυμος Ἐλληνικὴ Ἔταιρεία ἀνέλαβε τὸ ἔργον καὶ ἐφερεν αὐτὸν εἰς πέρας τῷ 1893, διπλῶς ἀνεργοποιησαν ἐποίημας τὰ ἄγκαλινα τῇ 6 Νοεμβρίου.

Τὸ ίδιον μῆκος τῆς διώρυχος είναι 6,300 μέτρα, τὸ βάθος αὐτῆς 8 μέτρα καὶ τὸ πλάτος 24,60.

Τὰς ἦπειρας Ἀδρατικῆς εἰς τὴν Ἀνατολήν διεισδύομενα πλεῖστα δισταθείσαντα διὰ τῆς διώρυχος ταύτης συντέμενουσι τὸν πλαϊνὸν αὐτῶν κατὰ 165 μίλια, τὰ δὲ ἐκ τῆς Μεσογείου κατὰ 60 μίλια.

Γέφυραι κατεσκευάσθησαν πολλαὶ, η εἰς σπουδαιότερά διωραὶ εἴνε τὴν κινητὴν σιδηρόγεφυρα τῆς Εύβοιας, διὰ τῆς ὑποικιαντηρετικῆς ἡδαίης ζηράς συγκονιωνία μεταξύ Εύβοιας καὶ Σαρεσίδης, ἐπιτρέπεται δὲ καὶ ἡ διὰ θαλάσσης κατὰ μῆκος τοῦ Εύβοικου κόλπου.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑ

Τὸ παλαιστατόν χρόνων ἡ Ελλὰς ὥριεν εκτὸς μέχυ μέρος τὴν εὐημερίαν αὐτῆς εἰς τὴν ἐμπορικήν την πλάτην, ἡ δὲ θαλάσσας υπῆρχε πάντοτε τὸ πεδίον τῶν μεγάλων καὶ ἐπιτυχῶν κρύστων τῶν Εὔληρων. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Ἐλληνικῆς ἐμπορίκης ναυτιλίας ἡργασεν ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1769 καὶ τῆς ἑπτάευθεν ἐπειδούσης: συνήκησε τὸν Καίσαρα, ὥστε οἱ ἐμπόρουσμενοι «Εὐληνοί», ἀποκατέτησεν ἡσπαστὴν ὑπερκάτωτην, καὶ οἱ ναυτικοὶ κατόπικοι τῶν νήσων καὶ τῶν παρασκήνων, θέτοντες τὸ ναυτικόν τουν ὑπὸ τὴν ἡδιστικὴν προστασίαν, ἀδύνατον ἀνενόληστον νὰ συναγωγούνται εἰς τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον. Οἱ σπουδαίτεροι Ελληνικοὶ λιμενεῖς «Γέρας, Σπετσώ, Ψαρά, Γαλάζειον, Άγριον». Σκοτεινὸν ἥριμον τῷ 1813 ἐν ὅλῳ πλειστὶ 615 γωρητικάτητος 155,580 τόνων μὲ 57,526 νευταὶ καὶ 878 πυροβόλοι. Οἱ περιφέρεια τῆς Ἀλγερίας ὡς καὶ ἡ ἀποκλεισμὸς: χωρῶν τινῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18 κιλῶν ὑπὸ τοῦ Ναυπολεόντος ἡδηλεσκον τὸν «Εὐληνοκαὶ ναυτικούς νὰ κατασκευάσωται μερικὲς πλοῖοι, ἀτιναὶ καὶ ἔχωπλιοι» γάριον ἀμύνης.

288. Ιστορίδος ναυτιλία.

Ωια.—Σημερον η ιστορίδος ναυτιλίας ἐν Ελλάδι τὸν ποχωρεῖ πρὸ τῆς ἀτμόρος ναυτιλίας. Η περιήτης καὶ ἡ σφραγίδεις εἴνε τὴ βάσις τῶν νεωτέρων ἐπιχειρήσεων. Εἰς ἀτμόπλοιον ιστοδύναμει πρὸς 4 ιστορίδος ισηγωρητικότητας, διότι κατὰ τὸ αὐτὸν ζηροκόν διάστατον δινατταῖς να κάρη τέσσαρα πλόας.

Ιστορίδος χωρητικότητας ἀνωτέρας τῶν 30 τόνων χρυσοῦνται σήμερον περὶ τὸ 1150 γωρητ. 180,000 τόνων.

Τὰ ιστορίδα ταῦτα κατασκευά-

ζόμενα διδοὺς εἰς Σύρους ἐνεργοῦσι τὸ ἐμπόριον ἐντὸς τῆς Μεσογείου μέγετος τοῦ Εύξεινου Ήποντου.

289. Η ἀτμόρος ναυτιλία.

Ωια.—Η σημερήνει ἐμπορικὴ ναυτιλία τῆς Ελλάδος ἡργάσει σημειώσεις κατὰ τὰ τελευταῖς ἔτη γηννατικαὶ πρόσδονταν. Δυστυχώς τὰ ἀτμόπλοιακαὶ γηραράντονται τοῦ ἐξωτερικοῦ καλός μὲν ὀπτηρούμενος διὰ ὅρης καὶ νεοτευκτοῦ ὑπερούσιτον τοῦ νεωτέρων τελειοποίησεων. Εἰν τούτοις ἐν Ελλάδι κατεσκευασθεῖσαν δίκιν ἐπιτυχῶν ἀπορέσις ἀτμόπλοιοι.

Σημερον η ἀτμόρης ναυτιλία ἡργάτει περὶ τὰ 130 ἀτμόπλοια φορτηγά. Πλήρης τούτων ὅμως ὑπαρχούσι: 30 τεχνοδομικαὶ ἀτμόπλοια ἀνάροταν εἰς τὰς τέσσαρας ἀπορέσεις: «Πανελλήνιον»—Τζέλι Μάρα Δουσλά, —Νέαν Ελληνική—Γουδή, Δεσποτόν Γιαννούλατου ελπι.

Ἐπειδὲ τούτων ὑπάρχουσιν καὶ 320 ἐν συνόλῳ ἀνέκοντα εἰς ἐπιτριπτικής καὶ ἀπειλούντα τεχνοδρομικῶν ὑπηρεσίαν.

Οὕτο τὸ συνόλον τῶν ἀτμοπλοίων τῶν ἀπερταζόντων τὴν δύναμιν τῆς ἐμπορίκης ναυτιλίας ἡνέρχεται εἰς 222.

Τὸ πλήρωμα τῶν εκράνων τῆς ἐμπορίκης ναυτιλίας ἴστορέονται καὶ ἀτμοπλοίων ἀποτελούσιν 26,500 χρόνες, ἐκ τῶν δύοταν 23,000 ὑπηρετούσιν εἰς τὴν ιστορίδον ναυτιλίαν καὶ 3500 εἰς τὴν ἀτμόρη.

Τὴν ἀκτοπλοίαν ἐπετελούσιν Ελληνικὰ ἀτμοπλοία, τὰς δὲ μετὰ τὸν ἐξωτερικοῦ γρηγορίας ξέστι καὶ ἐλληνικοὶ ἀτμοπλοίοι εἰταρεῖσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

290. Ιστορικὴ ἀποφῆ.—Οἱ Τούρκοι ἀνέκοντα εἰς τὴν ὅμοιαν τῶν Τουρκομάνων, καλούνται εἰς «Οθωμανοὶ» ή «Οθωμανίδαι», ἐκ τοῦ πρώτου κυριῶν συντάγμου «Οθωμάνην» ή «Οσμανόν».

Περὶ τὰ μέσα τῆς 14ης ἑκατονταετηρίδος; ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀρτογούνι, πατέρα τοῦ Οθωμανά, ἔξορμοταντες ἡθῶν καὶ ἐγκατεπάθησαν ἐποχήν εἰν μικρῷ Ασίᾳ περὶ τὸ δρός

Τῷμαιον μεταξύ Βίθυνίς καὶ Φρυγίας, πορχὺς δὲ ἐκεῖ ἡ Ἐρτσοῦρην ὡς μέρους τις παιμῆν μᾶλλον ἢ ὡς ἀναστοῦ. Ὁ μός κύρος Ὀθωμάνης ἢ Ὀσμάν, στοιχεῖα πρώτος ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ συλλατοῦ, ἔξτινε τὰ δρις τῆς μαρκῆς ἐπικρατεῖας του πρὸς Α. καὶ πρὸς Β. μέρη τῆς Πρωτότητος τοῦ πρὸς Β. Μέρη τῆς Πρωτότητος ἐπικρατεῖας του πρὸς Α. καὶ πρὸς Β. Μέρη τῆς Πρωτότητος ἐπικρατεῖας του πρὸς Β. Βούλγαρον. Ὁ μός καὶ διάδοχος αὐτῶν Ὀσμάν, δικτύος ὀργανωτής τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ὑπετάξεις τὸ ὑπόδιπτον μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἔθνης πόσα ἐν Εὐρώπῃ κατατάσθιαν τὴν Σητεΐνην καὶ τὴν Καζανίτικην, της οἵος οὐλαῖς τοῦ Ελλησπόντου. Ὁ Μουράζητος Ἀ' ἐκύρωτες τὴν Ἀδριανούπολιν, ἣν κατέστησε πρωτ. τοῦ κράτους του καὶ ἔξτινε τὰς κατατάσθιας του ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ διάδοχοι τοῦ Μουράζητος Α' ἐγκαλούμενοι σκόνη τὸ ἔργον αὐτῶν, δὲ Μοάμεθ Β' ἐγένετο κυρίος τῆς Κων/πόλεως (1453), ἢν κατέστησε πρωτ. τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ οὐτὸς κατέλιπε τὴν ἔλαστρην κάτωτροταρίστη τοῦ Βουλγαρίου· ἐν αἰστητηριακόντινον ἔλαγκον χρέουν ὑπέταξε ὑπὸ τὸ σκῆπτρον του ἀπεκανῶν τὴν Ἑλλ. γεράνησον. Καὶ ἐδὲ ἡρόκριτος εἰς τους θριάμβους τούτους θίβεις νὰ ἐπέτεινε πρὸς Δ. τὰς κατακτήσεις του, ἡπειδὲ δὲ νὰ καταστήσῃ τὸν ἐν Ψώμην τοῦ Ἀγίου Πέτρου σταύλου τῶν ἵππων του. Καὶ οὐτός μὲν δὲν ἐπρόθυσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπελήγοντας οἱ διάδοχοι δημοσίες καὶ τὸν Εὐρώπην, τὸν Σερβίαν, τὸ Μαυροβούνιον, τὴν Βουλγαρίαν (μεθ' ἡς βασιλεύειν, τῷ 1863, ἐνθήτη καὶ ἡ Αυτοκράτειρα Ρωμανία), τὴν Βοσνίαν καὶ Ἐρεγούνιαν, τὴν Κύπρον, τὴν Θεσσαλίαν καὶ μέρος τῆς Ἡπείρου. Οὐτὼ δὲ οἱ πρώτης Μέγας Κύρως, (Grand Seigneur) τῶν Εὐρωπαίων κατήτησε νὰ ὁμοίζηται ἡδὲ νὰ διδοθεῖν τοῦ Βοσπόρου, στηρίζεται δὲ εἰς τους πόδες του ἐνεκα τῇ Ἀντιζήλικα καὶ χρυσφωλίκας τῶν Εὐρωπαίων Δυνάμεων.

Μετ' οὐλαῖς ὅμως τὰς γυναὶ παραλείπεται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Οὐγγαρίας, τὴν Τρακιστερίαν, τὴν Σλαβονίαν καὶ τὴν Μολδαβίαν, ἐποιώνησε δὲ καὶ κύρτη τὴν Βιέννην. Ἀπασχ. ἡ Εὐρώπη ἐτρέψε τοὺς Τούρκους. Τρις τῆς ὥρας ἐκρύνοντο οἱ κόδωνις τῶν ἐκλαπῶν κακούντες τοὺς χριστιανοὺς εἰς προσευχὴν κατὰ τῶν ἔθνων τῆς χριστιανωτῶν, καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη τὸ ονομα Τούρκος χρησιμεύει ὡς φόρητρον εἰς τὰ μικρά πατέρια.

'Αλλ' ἐπὶ τῆς 17 ἐκκατοντ. ὥρας νὰ παρακαλήσῃ τὸ Τουρκικὸν κράτος, καὶ ἀρχάς μὲν βραχέων, ἐπειτα δὲ ταχέων. Οι Τούρκοι εἰσεβλήθησαν ἐκ

τῆς Οὐγγαρίας, αἱ δὲ παρὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν Πόντον χρέωται, ἀπὸ τοῦ Τευχίδος; μέχρι τοῦ Προσθίου κατεκτήθησαν βαθυτέρων καὶ κατ' ὅλην τὸν πόντον Ρώσων. Άλλὰ τὴν σοβάρητα τοῦ Τουρκικοῦ κράτους ἀπεκάλυψεν ἴδιας ἡ Ἐλληνικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Επὶ ἐπιτεταῖναι ἡδότην πολεμοῦσεις οἱ Σούροι δὲν ἡδότην θησαυρούς κατέστησαν μίκη δράκαν ἀνθρώπων ἀγωνιζόμενων ὑπὲρ ἐλευθερίας. Οἱ Ἐλληνες πολλαχοῦ κατετρόπωσαν τοὺς Τούρκους καὶ ἀνήγειρον κακὴν ἔργων καὶ τοῦ θάλασσαν πειραϊκὴν τρόπαια. Τέλος δὲν τὰς παρηγόρευσεν τῶν τριῶν μεγάλων ὑφωπατικῶν Δυνάμεων Ἀγγλίας, Ρωσίας καὶ Γαλλίας ἡ διεύθυνσιν ἐν τῷμην τῆς μεγάλης ἡδοτήν της θράσης τῆς Ελληνικῆς γῆς καὶ ἐπετέλεσε τὸ Ελληνικὸν βασίστειον.

Μετ' οὐλαῖς ἀκρωτηριασμὸν ὑπέστη ἡ Τουρκία κατὰ τὸν τελευταῖον Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον (1877) ἀποκέτασσα τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαβίαν (τὸ Ρωμανίαν), τὴν Σερβίαν, τὸ Μαυροβούνιον, τὴν Βουλγαρίαν (μεθ' ἡς βασιλεύειν, τῷ 1886, ἐνθήτη καὶ ἡ Αυτοκράτειρα Ρωμανία), τὴν Βοσνίαν καὶ Ἐρεγούνιαν, τὴν Κύπρον, τὴν Θεσσαλίαν καὶ μέρος τῆς Ἡπείρου. Οὐτὼ δὲ οἱ πρώτης Μέγας Κύρως, (Grand Seigneur) τῶν Εὐρωπαίων κατήτησε νὰ ὁμοίζηται ἡδὲ νὰ διδοθεῖν τοῦ Βοσπόρου, στηρίζεται δὲ εἰς τους πόδες του ἐνεκα τῇ Ἀντιζήλικα καὶ χρυσφωλίκας τῶν Εὐρωπαίων Δυνάμεων. Μετ' οὐλαῖς ὅμως τὰς γυναὶ παραλείπεται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Οὐγγαρίας, τὴν Τρακιστερίαν, τὴν Σλαβονίαν καὶ τὴν Μολδαβίαν, ἐποιώνησε δὲ καὶ κύρτη τὴν Βιέννην. Απασχ. ἡ Εὐρώπη ἐτρέψε τοὺς Τούρκους. Τρις τῆς ὥρας ἐκρύνοντο οἱ κόδωνις τῶν ἐκλαπῶν κακούντες τοὺς χριστιανούς εἰς προσευχὴν κατὰ τῶν ἔθνων τῆς χριστιανωτῶν, καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη τὸ ονομα Τούρκος χρησιμεύει ὡς φόρητρον εἰς τὰ μικρά πατέρια.

ΘΡΑΚΗ

291. Φυσικὴ ἀποθήσις. — Η Θράκη ἐπέτεινεται πρὸς Α. τῆς Μα-

κεδονίκας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Νέστου μέχρι τοῦ Εὔζενον Πόντου καὶ πρὸς Β. μέχρι τοῦ Αἴγαου, ὅστις ὡς τείχος γερίζει κύρτην ἀπὸ τῆς Βουλγαρίας. Ἡδη ἀπὸ Φιλίππου τοῦ Β' ὁ ποταμὸς Νέστος ἐπεκμένετο ὡς δρις μεταξύ Μακεδονίκας καὶ Θράκης. Τὸ πολὺ μέρος τῆς Θράκης κατέτεινε οἱ Αἴγαοι μετά τῶν διεκλαδώσεών του, ὃν ἡ μακρεύτερη ἐπέτεινεται μέχρι τοῦ Δέλτα τοῦ Βοσπόρου. Τὸ ΝΔ. μέρος κατέτεινεται ἡ Ροδόπη, πρὸ τῆς διοικητικῶν γεμιάτεραι διοικητικῶν. Μεταξὺ τοῦ Αἴγαου καὶ τῆς Ροδόπης δέχεται ἡπενταντα σχέσεων τὸ Σκαρά της γώρας. Ο πόταμος οὗτος παγαλεῖ ἐπὶ τοῦ Ρίδους, οὗτος παγαλεῖται ἐπὶ τοῦ Δέλτα της Στρυμόνης καὶ δὲ οἱ Νέστος, δέει κατ'

292. Ιστορικὴ ἀποθήσις. — Η Θράκη τὸ παλαι καταφυτεῖστο ὑπὸ λαῶν συγγενῶν τοῖς; Ελληναῖς, ὃν ὄνομαστότεροι ἔσαν οἱ Ὀδρόνται, ἔθνεον τοῦ Αΐρωντο ὅμως ἡπαντεῖος; ὡς τηλιαρχοί. Ήσχα γνωστοί ὡς πολεικοί καὶ σχροῖσιται πτεῖται. Εν τούτοις ὅμως πορχούσσοντο καὶ εἰς τὴν κλιλλεύρεγειν τῶν σιτηρῶν καὶ τῶν οἰνου, ἡτοιν παρθηγούν καὶ τοιλάδες τῆς γώρας των, καὶ εἰς τὴν οὐρανοτοργίαν. Η πρὸς τὸν έλευθερον βίον φοτῆ κύρτην τηνότων Θράκην, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Αλβανίαν καὶ τὴν Ἡπείρον.

Οι διαφοροὶ Θράκικοι λαοὶ σωζαντείας δέοντας ήσαν τὰ τῶν Οὐρσων.

σκηνής του Σιτάλκου, επί δὲ τοῦ ἀνεψιού κυρτοῦ Σενθού Η Θράκη ἡνῆθεν εἰς τὴν μερίσην αὐτοῦ. Ἡ δὲ νευραχίας τῶν Θρακῶν ὑπεγράφησεν ὑλίγονον κατ' ὄλγον εἰς τὸν τόνον Μικρέωνων ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Β', διτοὺς ἔρυσεν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Θράκης τὸν Φιλίππου πολιού. Ἔκτοτε διεσθίθη πανταχοῦ τῇς χώρας ταῦτης ἡ Ἑλληνισμός. Καὶ ὅλον τὸν μαραθόνιον γρόνον τοῦ Βούζαντικῆς αὐτοκρατορίας ἡ Θράκη διετίθετο τὸ σπουδαῖτάτον μέρος αὐτῆς· καὶ παρέσθησεν εἰς τὸν θύρον καὶ βασιλεῖς γενναῖοι· τὴν καλούμενην Μακεδονικὴν διναστείαν. Σήμερον ἡ Θράκη δὲν εἴναι πολιτική, ἀλλὰ μόνον γεωγραφικὴ διάχρισις. Μετά τὸν τελευταῖον ἡσσοτουρκικὸν πόλεμον διηρέθη εἰς δύο, εἰς τὴν βόρειον καὶ εἰς τὴν νότιον Θράκην.

ΣΗΜ. Η βόρεια Θράκη κατακείται κατὰ τὸ πείστον ὑπὸ Βουλγάρους, οἵνες εἰσῆλθαν εἰς αὐτὴν διὰ τῆς Πόλης τοῦ Τραϊανοῦ. Διὰ τῆς συνήθεις τοῦ Βερόλινου (1878) ἀνεκρύψθη αὐτὸνος ἀπαργία ὡς αποτέλεσμα εἰς τὸν Σούλαντον, ὃποιον δύο διαστάσεων εἴναι τὸ Σούλαντον, ὃποιον δὲ δύο διαστάσεων εἴναι τὸ Ανατολικὴν Ρωμαΐστανάλα¹ ἀλλὰ τὸ 1885 οἱ Βούλγαροι κατέλαβον αὐτὴν ἀποχέτευσαν. Ἐκτοτε ἡ 'Ανατολικὴν Ρωμαΐστανάλα' θεωρεῖται ὡς αποτέλεσμα μέρος τῆς Βουλγαρικῆς γηγενείας, καίτοι εἰς εὔσοποικούς δύο διαστάσεων εἴναι δὲ ανεγνωστὸν εἰσέπιστος τὸ πολιτικό τούτο πραξικόπεμψαν. Ἐν τῷ Ανατολ. Τομούλῃ κατοικοῦσιν εἰσέπιστοι ὑπὲρ τὰς 100 χλμ. Ἐλλήνων. Ἡ Φιλίππου πόλις, κτισθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' ἐπὶ τοῦ Ἐβρέου, πρὸ δύο διεκατερίδων ἡτοῖ ἐλληνική, νῦν δὲ κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ πολλοὶ γηγενεῖς Ἐλλήνων διατρέψυσι ταχαττά παρατείνειν. Παρότε τὴν Φιλίππου πόλιν ἐπέρχονται πολλοὶ Ἐλληνικοί καῦμα, ὃν ἐπιστρέπτειν εἰναι· ἡ Στενάρχης, ἡ τοις κατοικεῖσθαι ὑπὲρ 15,000 Ἐλλήνων ἔχοντον ἄγνων καὶ ζωτηρῶν τὸ έθνος τοῦ αἰνῆνα. Παραστοὶ αἱ πράξαις πολεῖς τῆς 'Ανατολικῆς Ρωμαΐστανάλας' διαστέλλονται τοῦ Βερόλινου, Πύργος, Ἀγγίλας καὶ Μεσημβρία καὶ ὀλόκληρος ἡ πόλη Β. τῆς Ἀδριανούπολεως ἐπαρχίας Καβαλῆλ² εἴναι Ἐλληνικαῖ.

Ἐν τῇ νοτιού Θράκῃ, ἡτοῖς εἰναι καθαρῶς ἔλληνικοῖς, σπουδαῖτεροι πόλεις μετὰ τὴν Κωνίαν εἴναι ἡ Ἀδριανούπολη, ἡτοῖς ἔργων μειούσεται ὡς καθέλκων τῶν πουλάτων πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κιπρούλεως καὶ δικεῖται ὑπὸ πολλῶν κιλιάδων Ἐλλήνων. Κατωτέρω κατεῖται δὲ Διδύμετοις, εἰς δὲ τὰς ἔκβολάς του Ἐβρέου καὶ Ἀλνού, πυλαιά μολική ἀποκία. Πόλεις Α. τοῦ Νέστου ἔκειται τὸ παλαιὸν Ἀδρίστρα, δῶν δὲ ἀκάπτοις κατέτησαν περιθόντοι διὰ τὴν

ἀβελτερίαν τῶν καὶ τὴν εὐθείαν (ἀεθερίαν). Πλησίον τῶν ἔκβολῶν του 'Εβρου κατεῖται δὲ ἔργασις του Δεδέ-γχατε, ἔνδικη καταλήγει ἢ εἰς Κωνιπόλεως καὶ ἡ Ἀδριανούπολεως σινηρόδεσμος.

Μεταξὺ τοῦ Μέλνονος καλπού καὶ τοῦ Ἐλλησπόντου κατεῖται ἡ Θρακικὴ Χερσόνησος, ἡ οποίας τοις Πλευραῖς τησικουπολέμου διὰ τὴν γονιμότητα του ἐδάχθησε καὶ ὡς ἐπικινούση τῆς θέσης. Τοις τοῦ πολιχρύσιου μικρῶν πλευρῶν, ὡς πλειστοὶ ἔκεινται επὶ τῆς περὶ τὸν Ἐλλησπόντον ἀκτῆς (Τελικούς πλησίον τῆς Μαστουνίας κάρχεως, Αλγύς ποταμού, Σηστούς ἀντικρίου τῆς Ἀλδουσίας) σφόρουται ἔπει τοῦ Μέλνοντος καὶ η Καλλιπόλεις (Καλλίου πόλεως) ἐν τῷ ιερῷ τῆς Νερούσητου ἔκειται ἡ πόλη Καρδιά, ὑπέρτερον δὲ τοῦ ιερού αὐτούν ἡ Λιτούμαχεια.

'Ἄπο τοῦ ιεροῦ τῆς Χερσον. ὑφίσται ΒΑ. φρουροῦ πειρά οὔσους, ήτοι ἡ ΒΑ. ἀκάπτειται ἡ 'Ιερὸν ἔρος οὐ'. Ήν τῇ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Προποντίδος στενὴ παρολία κατείναι αἱ κωμόπολεις Περιστούς (πλαίσιος Τερτιαρίως) Ηρακλείτης (Ηράκλειτος) Μυρόφωτα καὶ Γάνος ΒΑ. δὲ ἡ Ραισεπτέζι (Βισάζη) ἡ Ηράκλεια (Πάνειρος) ταῦτα καὶ η Σολυμηρίδη. Μεταξὺ δὲ τοῦ Ἐβρού καὶ τοῦ Ἐγείου ποταμοῦ τοῦ Εὔξεινου Πόντου κατείται ἡ περιφέρεια Σεράρτας Ἡρακλείτης ὑπαγόμενη εἰς τὸν νομὸν Ἀδριανούπολεως. Λι κυρταῖσι πόλεις καὶ κωμόπολεις ενταγμένη εἰς τὴν Σεράρταν καὶ Χρυσοῦν κέρας διὰ τὸ σηργάς καὶ τὸ κάλλος τῶν ὄγην διὰ μηλῶν διὰ τὸ παντοποιῆδη πλούτον, ἀπόντα τὰ ἐμπορικὰ ποταμούχην πανταχού. Οἱ κελτοὶ οὗτοι ζεῦσι Πίι Καὶ πάλτος κατά μέρος ὅρον 450 μ. καὶ εἴναι εἰς ἐκ τῶν ζερίστων καὶ ποταμοπεστάτων λιμένων.

Πέραν τοῦ Κερασίου καλπού είναι διαλιταῖς καὶ ὑπέρανθων αὐτοῦ ἐπὶ λόφον τὸ Πέραν η Σταυρόδρομον. Υπόγειος σιδηρόδρομος διακυλούνται τὴν μεταξὺ κατών συγκονιώνων. 'Άπο τοῦ Γαλατά πάπας ἡ εὐρωπαϊκή ἀκτὴ τοῦ Βοσπόρου είναι κεκαλυμμένη ὑπὸ ὡραιοτάτων προσαστίων συνεχούμενον, ὃν τὸ πλησιεστάτων είναι τὸ Βεπικάλι (Διπλοκάνιον) καὶ τὸ 'Οστράκι πλησίον τοῦ ὑπερόπου εὐρίσκονται τὰ ἀνάκτορα Γελιδίζ, Ἐνδοτέρω τοῦ Βοσπόρου είναι τὸ Καραϊσκάκι (Αργοντού-κλοι), τὸ Θερπετάχ, τὸ Βανδούρεζ (Βανούσιος-δερες) καὶ ξιλλα.

'Κανούπολεις ἡποτὲ τὴν θαλάσσης ὄρωμέν, πρέγει μεγαλοπρεπεστάτων καὶ μονδικῶν Κανών. Μόνον ἡ Διστούνη, η Νέας πόλεις καὶ ἡ Στοχέλημη δύνανται νὰ παραβληθῶσιν πρὸς κατήν τοῦτο. Ἀλλὰ τὸ ὑπερτείνοντας ὑπὲρ τῆς ἀκάπτης καὶ πάλι πλεύσας στενῶν δῶν καὶ ξιλίνων σίκισκων. 'Ενεκ τῆς θέσεως αὐτῆς εἴναι ἡ σπουδαιοτάτη πόλης δύον του καθέμου δεσπόσιους ἔνθεν τῶν πατέντων τῶν συνδεόντων τὸν Εὔξεινον καὶ τὴν Μεσσηνίον ἔνθεν δὲ τῆς συγκονιώνεως δύο ἡπείρων 'Ασις καὶ Εύρωπης.

Λικίωτας ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς χερσονήσου, ἐπὶ δὲ ἔκειται τὸ Βαζάντιον. Εὐταῦρη σώματος εἰσέται τὰ ἄνωτρά τῶν Βεζυτινῶν νύτοκρατόρων, οἱ μαχαρίδες δὲ αὐτοῦ κείται ὁ νόρος της τοῦ Θεού Σορίς κτισθεῖσας ὑπὸ τοῦ Ιουστινιανοῦ. Πλησίον τοῦ Νεοῦ επίσκεπται τὸ άρχιπέλον Ιπποδρέμιον (ἔτι μείδαν). Εἰκ τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ κοσμημάτων σήφυνται ἔπει τοῖς αἰγαπτιακοῖς σθέλαιοις καὶ διαρρέεις καὶ διαρρέεις τὸν σώματεπελεγμένον δρεῶν, ὥστε αἱ κεφαλαὶ διατάσσεται εἰδοπατζίνων τὸν γρυποῦ τρίποδα, ὃν ἐπειδὴ τοῦ Ελλήνων μεταξὺ τῶν Πλαταίων νίκην κείται τὸ Αρχαῖον πεπάνταστον τῷ Απόλλωνι ἐν Δελφοῖς. Αἱ κριτιστικαὶ συνουσίαι τῆς Κονίου/πόλεως κείται συνήθως εἰς τὰ παρθέλια τῆς Προποντίδος καὶ τοις Κερασίοις καλπού, διότι η συνοικία Φινάρων μὲτα τὰ Πατρογεράχια. Ανοιτέρω τῶν Πατρογεράχων εἴτε λόρου εἰς σιδηροδρόμουν, ἡ μεγάλη του γένους Σχολή. 'Ο Κεράστες κόπος γωρίζει τὸ Ηδύλιον ἀπὸ τοῦ Γαλαταὶ καὶ Πέραν. Ωμουάζετο καὶ Χρυσοῦν κέρας διὰ τὸ σηργάς καὶ τὸ κάλλος τῶν ὄγην διὰ μηλῶν διὰ τὸ παντοποιῆδη πλούτον, ἀπόντα τὰ ἐμπορικά ποταμούχην πανταχού. Οἱ κελτοὶ οὗτοι ζεῦσι Πίι Καὶ πάλτος κατά μέρος ζερίστων καὶ ποταμοπεστάτων λιμένων.

'Ο Κεράστες κόπος γωρίζει τὸ Ηδύλιον ἀπὸ τοῦ Γαλαταὶ καὶ Πέραν. Ωμουάζετο καὶ Χρυσοῦν κέρας διὰ τὸ σηργάς καὶ τὸ κάλλος τῶν ὄγην διὰ μηλῶν διὰ τὸ παντοποιῆδη πλούτον, ἀπόντα τὰ ἐμπορικά ποταμούχην πανταχού. Οἱ κελτοὶ οὗτοι ζεῦσι Πίι Καὶ πάλτος κατά μέρος ζερίστων καὶ ποταμοπεστάτων λιμένων.

'Η Κωνία/πόλεις ἡποτὲ τὴν θαλάσσης ὄρωμέν, πρέγει μεγαλοπρεπεστάτων καὶ μονδικῶν Κανών. Μόνον ἡ Διστούνη, η Νέας πόλεις καὶ ἡ Στοχέλημη δύνανται νὰ παραβληθῶσιν πρὸς κατήν τοῦτο. Ἀλλὰ τὸ ὑπερτείνοντας ὑπὲρ τῆς ἀκάπτης καὶ πάλι πλεύσας στενῶν δῶν καὶ ξιλίνων σίκισκων. 'Ενεκ τῆς θέσεως αὐτῆς εἴναι ἡ σπουδαιοτάτη πόλης δύον του καθέμου δεσπόσιους ἔνθεν τῶν πατέντων τῶν στενῶν τῶν συνδεόντων τὸν Εὔξεινον καὶ τὴν Μεσσηνίον ἔνθεν δὲ τῆς συγκονιώνεως δύο ἡπείρων 'Ασις καὶ Εύρωπης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

293. Φυσικὴ ἀποψίς. Η Μακεδονία, ἡ μεγιστηριακὴ καὶ πλουσιωτάτη τῶν Ελλήνων χωρῶν, χωρίζεται ποὺς Ν. ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας διὰ τοῦ Οίμουπου καὶ τῶν Καμβύσινων ὄρεων, ποὺς Δ. ἀπὸ τῆς Ηπειρίου καὶ τῆς Πλαγιαίς (νῦν 'Αλεξανίας) διὰ τοῦ

Δάκρυμανος, Βαΐου και Σκάρδου, πρός Β. έπειτα πάν την παραδονακείων σλαβήσκων γιαρών διὰ τῆς μακριάς ὀρσεστήρας τῆς ἑκτενομένης πρὸς τὸν Λίμνον και πρός Α. έπει τῆς Θράκης διὰ τοῦ Ὀρθέλου και τῆς Ροδόπης, μεταξὺ τῶν διοικούντων κυρίες τὰ ὄρμητικά ὕδατά του εἰς τὸ Αἴγαιον πλέιστος ὁ ποταμὸς. Νέστος δὲλλαι δὲ ὄρμητική ἐν τῷ ἑστατηρικῷ ὑδώμεναι και κατὰ διαφόρους διευθύνεις φερόμεναι διεκρίουσι τὴν Μακεδονίαν εἰς πολλὰ διεμερισμένα, ὥν τὰ κοινώματα πληροῦνται υπὸ ἰγνούτροφων λιμνῶν, περὶ τῶν ὄποιων ἔγενετο λόγος; ἀνωτέρω ἐν 19.

Τὰς ἑστατηρικὰς τῆς Μακεδονίας κοινάδας ἀρδεύουσι μεγάλοι ποταμοὶ ἀπό Β. πρὸς Ν. ως ἐπὶ τὸ παῦλον οφέρονται. Τούτων οἱ μέγιστοι εἰναι οἱ ἔνθετοι: δὲ Νέστος, δὲ Στρυμόνας, δὲ Ἀξιός και δὲ Ἀλαύριον, περὶ ων ἔγενετο λόγος ὡς ὀτέρῳ ἐν σελ. 19. Πάντες οἱ ποταμοὶ οὗτοι εἶναι, οὕτω εἰπεῖν, αἱ δοῦλαι καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν φέρονται. Μόνος δὲ Ἐργάνων (νῦν Τσίρι) αἱ διευθύνεται πρὸς Β. Στερεοῦ δὲ ἑνὸτει μετὰ τοῦ Ἀξιοῦ, τοὺν κατεργομένου εἰς τὴν θάλασσαν.

Γεωγραφικῶν; ἡ ἀρχαία Μακεδονία διηρεῖται εἰς τὰς ἔνθετα γράφεις: α' τὰς παρακόπιους Πιερίαν, Ἡμαδρίαν και Μυγδονίαν⁶) τὰς ὄρεινά, Ἐλιμεαν, Πελαγονίαν Ανγυστίδα, Ἐρδαλαν και Παιονίαν και γ') εἰς τὴν Χαλκιδικήν χειρούντος.

Η Πιερία ἔχετεινετο ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόπτου και πρὸς τὰς Α. και Β. ὑπερείκεις τοῦ Οίλυμπου. Υπῆρχεν ἡ πρώτη ἔφρα τῆς λατρείας τῶν Μουσῶν και κατὰ τὸν μύθους ἦτο πατήτης τοῦ Ὀρφέως.

Η Ἡμαδρία ἔκειτο μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος και τοῦ κατων Ἀξιοῦ, διῆκα δὲ μέχρι τοῦ ἑστατητάντον μυγοῦ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόπτου. Ὑπῆρχε δέ, ως θάλασσαν κατωτέρω, δὲ πυρήν τοῦ ἀρχαίου Μακεδονικοῦ κράτους. Ἐν αὐτῇ δὲ ἔκειτο καὶ πόλεις Αιγαῖον (οὗτερον Ἐδεσσα), ἡ ἀρχαιοτάτη μητρόπολις τῆς Μακεδονίας, η Πέλλα και κατόπιν γενομένη πρωτεύουσα, και ἡ Βέρρουα.

Η Μυγδονία ἔκειτο πρὸς Α. τοῦ

Ἀξιοῦ χωρίζομένη πρὸς Ν. ἐπὸ τῆς Χαλκιδικῆς; δὲ τοῦ ὄρους Καλαύρου. Ἡ Ελέμεια ἔχετεινετο εἰς τὰ ΝΔ. τῆς Μακεδονίας; περὶ τὸν Ἀλιάκμονα, εἰγέ δὲ μεγάλην σημασίαν διὸ τοὺς βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων, διότι δὲ κατῆς ήγον διάφορος δὲοι πρὸς τὴν Θεσσαλίαν και τὴν Ἡπειρον.

Η Πελαγονία, και ἡ Λιγκηστίς περιελάμβανον τὸ εὔφορον ὑψίπεδον τοῦ Ἐργανού, τὸν ἐπὸ διπόσιον νῦν κεῖται ἡ πόλις Βιταλίου.

Η Ημαδρία ἔκειτο εἰς τὸ Δ. μέρος τῆς Μακεδονίας.

Η Ημαδρία κατελάμβανε τὸ βύσιον μέρος τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ Στράτου μέχρι τοῦ Ὀρθέλου ἥτοι τὴν γράφων τοῦ μέσου Ἀξιοῦ.

Η δὲ Χαλκιδική χειρούντος κείται μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ και τοῦ Θερμαϊκοῦ κόπτου. Αὕτη διὰ τοῦ Στρυμονικοῦ κόπτου (νῦν κ. τοῦ Ἀγίου Όρους) και διὰ τοῦ Τορωναίου κόπτου (νῦν κ. τῆς Κασσάνδρας) διαμειλίζεται εἰς τρεῖς μικροτέρας; γερασονήσους: εἰς τὴν ὄρειν και διαστάσην Ἀκτήνης (νῦν χερσοῦ, τοῦ Ἀγίου Όρους), εἰς τὴν Σιθωνίαν (νῦν χερσοῦ, τοῦ Λόγγου) και εἰς τὴν χερσ. τῆς Παλλήνης (νῦν χερσ. της Κασσάνδρας). Η Χαλκιδική γερασονήσος οὐ μόνον διετείνεται ἐπειδὴ τὸν ἐν κατηγορίᾳ πολλῶν ἀποικιῶν τῆς ἐν Εύβοίᾳ Χαλκίδος εἴτε ἐπειδὴ τὸν ἐν κατηγορίᾳ πολλῶν μεταπλείων και τείως γχαλκοῦ.

Η Μακεδονία εἶναι γάρ επιστοιπάτη. Αἱ μεγάλαι κατηγ. πεισιδες παράγουσιν ἀρθρίνους ἀητητριακούς καρπούς και τρέψουσι μεγάλας ἀγέλας κατηγορῶν. Τὰ δρῦ της καλύπτονται μόνο μερισμῶν και πυκνῶν δασῶν, κρυπτούσος δὲ ἐν τοῖς πολλάγχιοις τῶν μεταπλείων γρασσοῦ και ἀργύρου. Άλλη ἡ χώρα δημιέραι μαρκίνεται ὑπὸ τὴν τουρκικὴν διάκυπτην διὰ τὰς ἐπικρατοῦσας ἀντὴ ἀνωμαλίας και ταραχαχές, αἰτίες μαλισταὶ ἐπ' ἐσχάτων ελάσσον λίγαν ἐπιφύλων γχρακτήρων ἐπειδούσαι γενικὴν πυρκαϊάν ἐν Ἀνατολῇ.

294. Ιστορικὴ ἀποθήσις.—Οι χρονικοὶ Μακεδονες ήσαν ἐλληνικῆς καταγωγῆς και πιθανῶς συγγενεῖς ἴδιως πρὸς τοὺς Δωριεῖς, ἀναμιγθέντες δόμους μετὰ ίλλυρικῶν και θρα-

κικῶν στοιχείων, ὑστέρεσσαν εἰς τὴν ἀπτευκτὴν κύτουν και διὰ τοῦτο μέχρι τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ Β' ἔμειναντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ζένοι και βαρβαροί ήσαν δὲ οἱ Μακεδόνες πολεμικώτεροι, ἀνδρεῖοι και ἀκταπόνητοι.

Πρώτος οὐκιστεῖ τῶν Μακεδόνων, οἱ και ἰδρυταί του Μακεδονικοῦ βασιλείου, ἀναφέρεται δὲ ἐξ Ἀργους Κάρωνος, Ηχαλκιδεῖς; τὸ γένος, δοτις ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῖς χρησμοῦ διέγηγεν ἐλληνικῶν ἀποικιῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν περὶ τὸ 796 π.Χ. και ἰδρυσε τὴν πόλιν Αίγας (κατόπιν Ἐδεσσαν), ητοις μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Φιλίππου ἥτο πρωτ. τοῦ Μακεδον. βασιλείου. Κατόπιν δὲ Ἀργέλας Β' κατέτησε πρωτ. τὴν Πέλλαν, ὡς ἐγγύτερον πρὸς τὴν θάλασσαν διελασσούμενην. Αμφότεραι δὲ καὶ πόλεις κατείχονται ἐπειδὴ τὸν Ημαδρίαν, διὰ τοῦτο και ἀνωτέρω εἴπομεν διὰ τὴν Ημαδρίαν ὑπῆρχεν δὲ πυρὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου.

Τὸ μικρὸν τοῦτο βασιλείου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπεξετάσθη, ὑποταχθέντων εἰς αὐτὸν τῶν πέριξ μικρῶν ἔνθην. "Οτε δὲ ἡ Ελλὰς εὐσικετο ἐν τῇ ἀκμῇ της, τὰ δρῦ τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἔχετεινο πρὸς Β. μέχρι τοῦ ὄρους Στράτου, πρὸς Ν. μέχρι τοῦ Οίλυμπου και τῆς θαλάσσης, πρὸς Α. μέχρι τοῦ ποταμοῦ Νέστου και πρὸς Δ. μέχρι τῆς Λυγκιτίδης μηνῆς.

Κατ' ἀρχὰς οἱ Μακεδόνες ἤσαν ἐλεύθεροι· διὰ δύως δὲ περιοίς γειτνιαροῖς ἐπὶ Δαρείου τοῦ Α' ἐξερχομέναις τῆς Θράκης εἰς τὴν Μακεδονίαν, η βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, 'Αμύντας Α' ἔγενετο ὑπότελης εἰς τὸν μέγινον βασιλέα. 'Αλλ' δὲ τοῦ αὐτοῦ Αλεξανδροῦ Α' μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχῃ ἀπετίνει τὸν περιοίκον ζυγόν. Ἐπιφανεῖς βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ὑπῆρχεν δὲ Ἀργέλας Β', διστὶ διεκρίνετο και διὰ τὰς ξλλακήσεις του και διὰ τὴν πρὸς τὴν ἐλληνικὴν πατείνειν και τέλην ἀχτηπόνητον. Ούτος μετέθηρε τὴν πρωτ. τοῦ κράτους ἐπ τῆς Εδεσσας εἰς τὴν Πέλλαν, ην κατέτησε κέντρον τῆς Ελλην. παιδείων; και τέλην, εἰσ-

γιγετεί δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀγώνας
ὅμοιους πρὸς τοὺς Ὀλυμπιακούς.

‘Ἄλλ’ ή ἀκμὴ τῆς Μακεδονίας ἔρ-
γεται ἀπὸ Φιλίππου τοῦ Β’. Οὐτοίς
ένδρον τοὺς Ἐλλήνας ἐπηρημένους καὶ
τελείως ἔξητηλημένους ἔνεκα τῶν ἐμ-
φυλίων σπαραγγῶν, ἐνίκησεν αὐτοὺς
εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην καὶ
ὑπάγγειν ὑπὸ τὸ σκήπτρόν του. Ἐπει-
δὲ τοῦ Μ. Ἀλεξανδροῦ, μέσον καὶ
διαδέρμου Φιλίππου τοῦ Β’ ή Μακε-
δονίας ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὅμιτον σημείου
ἀκμῆς καὶ τῆς δυνάμεως. Ὁ Μ.
Ἀλεξάνδρος, δέ, προειπούειν (εἰς σελ.
20), ἐπορτεύειν κατὰ τὴν Ἀσία,
ὑπέταξεν ἐν Βραχεῖτι γράνι τὸ περι-
κόν κράτος καὶ ἔρετεν τὴν κυριαρ-
γίαν του ὡφῇ ὅλῃς σχεδὸν τὴν Ἀσία.

‘Ἄλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μ.
Ἀλεξανδροῦ τὸ ἀπέραντον αὐτοῦ κρά-
τος ὄγκειν εἰς διάσφραγμα βασιλειῶν, τὸ
δὲ Μακεδονικὸν βασιλεῖον περιωρίσθη
εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἐλλάδα.
‘Ἄλλα δὲ’ οὓς λόγους ἀνέρεργουν ἐν
σελ. 20, ἡ Μακεδονία παρακμάσκει
ὑπενήψει τῷ 168 π. Χ. εἰς τοὺς Ψω-
μακίους.

Ἐπει τῶν Βεζαντινῶν γράνων ἡ
Μακεδονία ὑπέστη δεινά; καταστρο-
φὰς ὅπερ τῶν εἰς αὐτὸν διασθεικῶν
εἰσβαλόντων Πότιθων, Σύννων, Σλάκων
καὶ Βουλγάρων. Ἐπει φραγμοκρατίας ἡ
Μακεδονία μετὰ τῆς Ἐλλάδας; ἀπε-
τέλεσεν ἴδιον βασιλευονταλούμενοναριθ-
μούλων τῆς Θεσσαλονίκης, ὥπερ ἐδύνη-
εις τὸν κρατίου τοῦ Μοντερρέατου
Βουλφάτιον. Μετὰ δὲ τὴν ἀλώσων τῆς
Κω πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων περι-
ῆλθε καὶ ἡ Μακεδονία μετὰ τῆς λο-
πῆς Ἐλληνικῆς γράφεις εἰς τοὺς Τούρ-
κους.

Η ΠΕΙΡΟΣ

‘Ηπειρος ὄνομάζεται ἡ γόρας, ἡ τις
ἐπιτείνεται πρὸς Ν. τῆς Ἀλβαΐας ἀπό
τοῦ Κερκυνίων ὁρέων μέριγε τοῦ
Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Η Ἡπειρος
χωρίζεται ἀπὸ μέρη τῆς Θεσσαλίας
εἰς τὴν Πινδόν, ἀπὸ δὲ τῆς Μακεδονίας
εἰς τὴν συνεγείας τῆς Πινδού ἡποτε τοῦ
Λάρκανος, τῆς Τύμφης καὶ τοῦ
Βοϊού. Κόλπους δὲ τῆς Ηπειρος ὃντες
ἄλλα μόνον ὄρμους, ἐπισημάτευσι τῶν
ἔποιων εἰνεὶ τοῦ Βουβούτου, ὁ τῆς
Γουμενίτης, ὁ τῆς Σαλίδους, ὁ τῆς

Πλαταρίζ; καὶ ὁ μέγιστος καὶ ἀσφα-
λέστατος Ἀμβρακικός. Λιμναῖς δὲ
ἐν μὲν τῇ Β. παραλίῃ ἔνει καὶ
μόνον ἔχει τὸν Πάνορμον (Παλέρμο).
Πρὸς Ν. ἔχει πολλοὺς κυριώτεροι
τῶν ὄποιων εἰς δὲ λιμὴν τοῦ Βουβούτου,
ὁ τῶν Ἄγ. Σπάχντας (Ογκό-
σκου), ὁ Γλυκούς λιμνὴν (Φανάρι) ἐν
τοῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀγέροντος, ὁ τῆς
Γουμενίτης, ὁ τῆς Πλαταρίζ, ὁ τοῦ
Φανιχρίου, ὁ τῆς Σαλιάρως ἐν τῷ
κόλπῳ τῆς; Ἀρτης; καὶ ὁ τῆς Σαργά-
δος ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Τὸ δέκατος τῆς ‘Ἡπειρου εἶνε κατ’
ἰσογήν πετρωτός ὁρεόν καὶ τραχύ·
Ἐκ τῶν ὄρεων αὐτῆς τὰ ἐπισημότερα
εἴνε τὰ Κερκύνια (βουνά τῆς Κε-
ρκύρας) ἐπεινόμενα καὶ δηλαὶ τὴν
περιχώιαν. Οἱ Αλκυόν (Ζυγός τοῦ
Μετασθένου, διαχωρίζει τὸν ‘Ἡπειρον
ἀπὸ τῆς Μακεδονίας, ἡ Τύμφη
ἐπεινομένη παρά τὸν Ἀρόν ποτ.
τὸ Μιτσιδιόν ΒΔ., τῶν Ιωαννί-
ων ἀνωμονών παρὰ τοῖς ἀρχαῖς
καὶ ὁ Τόμαρος (Οὐλούπια) ΝΔ., τῶν
Τυχινίων. Οιδαρούσοντες τὴν ‘Ἡπει-
ρον ποταμού εἰς μικρούς καὶ γεμικο-
ρωδεῖς. Τούτων ἐπισημότεροι εἰναι ὁ
Ἀρόν καὶ Άλες (Βοτύνα), ἡ μέσιστος
πάνων, πηγαζῶν ἐν τοῦ Λάρκανος; δε-
γόμενος πολλοὺς παραποτάμους καὶ
ἐκβάλλον εἰς τὸ Λάρκανον πελάγος
πλησίον τῆς; Ἀπολλωνίες. Οἱ Ζωκοί
(Καλαύσι) πηγαζῶν εἰς τοῦ Τούρκους
καὶ ἐκβάλλον εἰς τὸ Ίόνιον. Οἱ Πο-
λύκανθος (Σούσιτσας) πηγαζῶν ἐν τῶν
Κερκυνίων καὶ ἐκβάλλον εἰς τὸν Ἀρόν
ποτ. Ο ‘Ἄρχαρος’ πηγαζῶν εἰς τὴν
Πινδόν, ἐκβάλλον εἰς τὸν Ἀμβρα-
κικὸν κόλπον καὶ ἀποτελῶν τὰ ὄρια
τοῦ παρχωρούντος τὸ Ελλάζ
μέρους. Ο Κοκκιτός πηγαζῶν ἐν τῶν
ὄρεων τῆς Ηπειρούμηνας καὶ ἐκβάλλον
εἰς τὸν Ἀγέροντος ποταμόν. ἀμφότε-
ροι οὖτοι ἐνοικούντο τὸ πάλαι ωἱ πο-
ταμοῖ τοῦ Λάρου (ἴδε σελ. 19). Ο
Κελδύνος καὶ ὁ Δρῖνος (ποτ. Αργυ-
ρεκάστρου) μικρότεροι. Ο Χάραξρος
(Δυσρ.) ἐκβάλλον εἰς τὸν Ἀμβρα-
κικὸν κόλπον. Ο Σωμάτις (Βιστριτσού)
καὶ ὁ Ξενίας (Πιζούλα) ἐκβάλλοντες
ἀμφότεροι εἰς τὴν λίμνην τοῦ Βου-
βούτου.

Καὶ λίμνης ἔχει μικρᾶς ἡ ‘Ἡπει-

ρος; τὰς ἔξης; τὴν Παρθένωτιδα (λι-
μνην τῶν Ιωαννίνων) ἐκτεινομένην
πρὸς Δ. τοῦ Μιτσεκλίου, ἡ λίμνη
σύντη συνισταται ἐν δύο λιμνῶν διὰ
στενοῦ ἔλευς συνδεομένων, ὡν καὶ
μέν Β. ὄνομάζεται λίμνη τῆς Λαζίστας,
ἡ δὲ Ν. λίμνη τῶν Ιωαννίνων. Τὴν
Ἀγερουσίαν, μικρὰν καὶ δηλῶν σχη-
ματιζόμενην πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ
Ἀγέροντος. Τὴν Πηλάδην (Διέραι) μεγάλειτεραν τῆς Ἀγερουσίας ἀντικρύ
της Κερκύρας. Τὴν μικρὰν λίμνην τοῦ
Βουβούτου καπελένην ΝΑ. Τῆς τῆς
ποτηρούμενῆς καὶ τὴν Τζουλιάνην
καὶ τὴν Λογγοῦν ἐν τῇ Β. πλευρᾷ
τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου.

295. ‘Η ἀρχαία διαβατες τῆς κώ-
ρης—Οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι διήγουν τὴν
‘Ἡπειρον εἰς 3 μεγάλα τμῆματα τὴν
Θεσπρωτίαν πρὸς Δ. τῶν Μολοττίων πρὸς
Α. καὶ τὴν Χανίων πρὸς Β.

Η Θεσπρωτία ἔκειτο μεταξὺ τοῦ ποτ.
Δάουνος (Ωσωποῦ), τοῦ δέους Τούμφου καὶ
τοῦ ποτ. Θαυμάδος τῆς δὲ παραλίας αὐτῆς
πέρα τὸ Ίόνιον πέλαγος τὸ μέν νότ. μέρος
μεριγεῖ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἀμβρακικοῦ
κόλπου ἐκλείπει Κασσωπία, τὸ δὲ πρὸς Β.
ταῦτης Ἐλαζίτης. Πρὸς Β. τῆς Πρεβέζης
ἔκειτο ἡ ἀρχαία Νικόπολις κτισθεῖσα ὑπὸ^{τοῦ}
Ἀγύρωτου, εἰς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης
ζώτου παρὰ τὸ ‘Ἀκτιονίνος’ (31 π. Χ.).
Οἱ περιβόλαιοι τῆς πεδίου συδύονται μέρη
σημειῶν ἀκέποιων καὶ τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ
τὸ θέατρον, ὑπεύνων τοῦ δέους ὑψοῦται
εἰς ἵερος λόγος τοῦ Ἀπόλλωνα. Η ἀρχαία
Ἐλαζίτης ὄντας ἀπὸ τῆς πεδίου τῆς
Ἐλαζίτης ἔκειτο πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ
Ἀγέροντος, ἐνθα καὶ ἡ Γλυκούς λιμνῆς διτι-
σιονάρηθή οὕτω διὰ τὸ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν
τῆς θαλάσσης αναβόντις γλυκὸν θεῖον.

Η Μολοττία ἔκτεινεται ἀπὸ τοῦ Θαύμα-
δος μεγάλη πρὸς Δ. Ἀμβρακικοῦ κόλπου περι-
λαμβάνουσα καὶ τὴν Ἀρταν, καὶ ἀπὸ τοῦ
Τούμφου μέχρι τῆς Τούμφης καὶ τοῦ Λάξ-
μουνος. Τα πουδιάστατον μέρος τῆς Μολοτ-
τίδος είναι ἡ ὥρατια καὶ εὐφρόσης πεδίδις
Ελαστία μεταξύ τοῦ Τούμφου καὶ τοῦ θει-
λαττούντος Μιτσεκλίου. Τα βιθύντανταν αὐτῆς μέ-
ρες κατέζειται ἡ λίμνη Παρθένωτις. Παρὰ τὴν
λίμνην πρὸς τὴν Δ. δρῦντος κείνται τὰ
Ιωάννινα, ἡ μεγίστη καὶ πουδιάστατη
πόλη τῆς σημερινῆς Ηπειρού, φημιζομένη
ὡς πατρίς τῶν μεγάλων εὐεργετῶν Ζωσιμά-
δου, Κυπριανού, Ρίζαρουν καὶ διλλούν καὶ
εὔστους μετόπους επιτύρους, θεουργανών καὶ
εὐηγέρων ἐκπατεύοντας, εἰς ὃν διαπέρατε η
Ζοσιμαίας Σγολή, Ἀντικρύ τῆς πεδίου
ὑπαρχεῖ ἐν τῷ τελευταῖον Β' Αλγί πατάξ. ΝΔ. τῶν Ιωαν-
νίνων εἰς τὴν δίζυγη προεξόδους τινὸς
ἄκρας τοῦ Τούμφου ἔκειτο ἡ δυσχείμερος
Διδωνῆ, ἐνθα εύστικετο τὸ μαντείον τοῦ

Δωδινούσιο Διάσ, ού υπόφερται ήσαν οι άνω πτερόδες και γηγενεῖναι Σελλοί.

Η Χοσνά εξετίνετο ἀπό τῶν ἑκδολῶν τοῦ Θυμίδους μέχρι τῶν Κερσύνων. Ἀντικεῖ τῆς Β. ἀκες τῆς Κερσύνης κείται τὸ Βουλήδων επὶ τῆς Ν. πλευρᾶς τῆς Ηπείρους λίμνης. Ὑπέρανθος τοῦ λυμένος Πανόρμου ὑπῆρχε φρούριον Χιμικια λεγόμενον περὶ τὴν σημερινὴν Χιμίκραν, ἐξ ἣ ὁνομάζεται νῦν ὅλη ἡ περιέρεια τῶν Κερσύνων. Παρὰ τὸν ποτ. Δίνιν εξετίνετο ἡ χώρα τῶν Ἀττιάνων, ἥντις σημερινὸν Ἀγρισόκαστρον Κατοπέτερον δὲ ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Δίνιου εἰς τὸν Λόγον ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Ἀντιγόνεια, θύν τὸ σημερινὸν Τεπέλενον.

ΑΛΒΑΝΙΑ

Ἀλβανία ἄνωμεναι πάπας ἡ χώρα ἡ ἐκτινούμενή ἀπὸ τοῦ Μαυροβούνιον μέχρι τῆς Ηπείρου καὶ ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης μέχρι τοῦ Σκάρδου καὶ τῆς Αυγούποτος λίμνης. Αὕτη ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀρχαίας Βαλιρίας, ἣντις διέρχεται εἰς Ψωμιάνην ἢ Βάρδοντον Τζιλορίαν, ἐκτενούμενην πρὸς Β. τῶν ἑκδολῶν τοῦ Δρίλωνος ποταμοῦ, καὶ εἰς τὴν Ελληνικὴν ἢ Μακεδονικὴν, ἐκτενούμενην μέχρι τῆς Ηπείρου, ἐν τῇ ὑπῆρχον καὶ πολλαὶ Ελληνικαὶ αποικιαὶ ἡ πόλεις. Αὕτη ὡστε μάσθιν κατὰ τὸν μέσον αἰσθάν Νέα Ηπείρος.

Διάφοροι σειραὶ δέρων παραλίηλοι διαχρίζουσι τὴν χώραν ἀπὸ τῆς Β. πρὸς Ν. ὃν κυριώτατα είναι ὁ Βιρτικός, ἐκτενόμενος ἐν τῷ Β. πλευρῷ αὐτῆς καὶ δέρων διάζερος δύναται, καὶ τὸ Κανδούνια, κλάδος τοῦ Σκάρδου διακαλαζόμενος εἰς πολλὰ διακαλαδώσεις. Ἐκ τῶν ποταμῶν αὐτῆς μέριστος εἰνεὶ διδύλιον ἀπό τῶν νοτίων δρόων τῆς Αυγούποτος λίμνης διέρχεται ταῦτην καὶ δεκάμενος ἐξ ἀρκτοῦ τοῦ Λευκοῦ Δρίλονος ἑκάστης εἰς τὸν Αδριατικὸν πέλαγος ὑπὸ τὸ δύομα Βοΐνιας. Πρότερον ἔξεσταλλε νοτιώτερον παρὰ τὴν πόλιν Δίσσον. Πρός νότον τοῦ ποταμοῦ τούτου θέρων οἱ ἄρχατοι "Ἐλλήνης ἀποικιαί, αἵτινες ἡγιανταὶ καὶ σφύγονται μέχρι σύμφερον λειψάνηα αὐτῶν εἰς τὰς παρὰ τὴν θάλασσαν πειδίδας, αἵτινες ἐπιτηδεύσατο τυγχανούσιν εἰς τὴν καταλιέργειαν τῶν δημητρακῶν κατὰ τῆς ἀμφίου. Πρόξενόν τοῦ δρίλωνος εἰναι τὸ Μάζιος ἐκ πολυαριθμῶν πηγῶν συρρέων καὶ ἐκδάλων εἰς τὸ Αδριατικὸν πέλαγος· νοτιώτερον δὲ τὸ Γέρουσος ἐρχόμενος ἐκ τῶν Κανδουνίων δέρων καὶ ὁ Ἀφες πηγάζων εἰναι τὸ Βοΐον καὶ συκείμενος ἐξ δύο βραχιόνων, τοῦ Σφεζλίκου καὶ τοῦ Βερατίου, ἐκδάλωσιν ὡμότεροι εἰς τὸ Αδριατικὸν πέλαγος.

Οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Ἀλβανίας

εἶναι ἀπέργονοι τῶν ἀρχαίων Ταλλυριῶν, ἐπομένως συγγενεῖς πρέστες τοῦ "Ἐλλήνας. Ὁμιλοῦσι γλώσσαν μικτὴν ἐξ ἀδενιῶν, ἐλληνικῶν, λατινικῶν, τουρκικῶν καὶ σλαβικῶν λέξεων καὶ διατριβοῦνται εἰς Γκέγιδες εἰκοσιτας ἐν τῇ "Ανω Ἀλβανίᾳ καὶ εἰς Τσαμιδές, Τσαμιδές καὶ Λιόπρες οικοῦνται ἐν τῇ Κάτω Ἀλβανίᾳ καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ηπείρου. Οἱ πλειστοί αὐτῶν ἀπογόνοι ἡπειρωταὶ τῶν Ιστανμπούλων τῶν Ισλαμικῶν καὶ διῆγον συμποτέσσι πρὸς τὺς συγγενεῖς "Ἐλλήνας. "Άλλοι" οἱ χριστιανοὶ ἐτάσισιαν τὴν ἑστῶταν τύχην ἀνέκαθεν πρὸς τὴν τοῦ Ελληνισμοῦ καὶ ἐπέδινον μετὰ τὴν ζήλου Βελγιαρίδου ἀπόδοθη πάλιν τὸ πλεῖστον αὐτῆς τῆς Τουρκίας. Η Βοσνία μετέσχεν ἐν μέσει καὶ τοῦ μεγάλου ὑπέλευθερίας τῶν Σέρβων ἄγνωστος, τὸ δὲ 1875—6 ὅμως μετὰ τῆς Ἐργογενοῦσας ἐπαντατάχησα κατὰ τῆς Τουρκίας ἐγένετο αὔτη τοῦ πολέμου, ὃν ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιον διεξήγαγον τὸ 1878 εκτὸς Τουρκίας, ἐμμέσων δὲ καὶ τοῦ Τουρκοαυστριακοῦ πελάγους τοῦ ἑτομένου· ἔτους καὶ τῆς Βερολίνου συνήργως τὸ 1878, διὰ τῆς Αύστριας ἐδόθη ὁ δικιαζόντας τῆς κυριολεκτικῆς τῆς Βοσνίας καὶ Εργογενοῦσας.

Τοῦ Σερβίου κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Σερβίου λαοῦ τὸν Βοσνίων ἐπὶ τοῦ Λότσκαζτορος Ἡρακλείου περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ζ. μ. Χ. ζώνων, καὶ ὑπέκειται κατὰ δύο μόνον εἰς τοὺς Βογδανίους. "Άλλοι" δὲ Βεστίλετος δὲ Βούλγαροκτόνος κατέστησεν αὐτὸν ἀλλοθεῖς ὑπέκουος ἐπιβάλλων αὐτὸς τὸν Χριστιανισμόν. Πειστὸς τοῦ Βοσνία καὶ Σερβίας πεπελτεσσαν κατάτη ιδιαίτερα. Η Βοσνία υπερτάχη τὴν Τουρκία τῷ 1463 ἀλλὰ τῷ 1718 μετὰ τὰς ἔνδοντας κατά τον Τούρκων νίκας τῶν Αύστριακων περιπλέθε τὴν Αύστρια, τῷ 1739 διὰ τῆς συγχήκτης τοῦ Βελγιαρίδου ἀπόδοθη πάλιν τὸ πλεῖστον αὐτῆς τῆς Τουρκίας. Η Βοσνία μετέσχεν ἐν μέσει καὶ τοῦ μεγάλου ὑπέλευθερίας τῶν Σέρβων ἄγνωστος, τὸ δὲ 1875—6 ὅμως μετὰ τῆς Ἐργογενοῦσας ἐπαντατάχησα κατὰ τῆς Τουρκίας ἐγένετο αὔτη τοῦ πολέμου, ὃν ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιον διεξήγαγον τὸ 1878 εκτὸς Τουρκίας, ἐμμέσων δὲ καὶ τοῦ Τουρκοαυστριακοῦ πελάγους τοῦ ἑτομένου· ἔτους καὶ τῆς Βερολίνου συνήργως τὸ 1878, διὰ τῆς Αύστριας ἐδόθη ὁ δικιαζόντας τῆς Βοσνίας καὶ Εργογενοῦσας.

Τοῦ Νοέ Παζέρι κατελήφθη ἐν μέρει ὑπὸ τῆς Αύστριας, ἀλλὰ δὲν παρεγωρήθη ἐπιστήμως ὑπὸ τῆς Τουρκίας.

ΚΡΗΤΗ

298. Φυσικὴ ἀποικία. — Η Κρήτη ἔνας καὶ μικτάτη τῶν νήσων τῆς Μεσογείου καὶ η νιωτατάτη τοῦ Αιγαίου πελάγους κειρεῖν εἰς ἀπόστοις 140 περίου χιλιομέτρων Ν.Α. τῆς Πελοπονήσου, ὑπὸ Α. μῆκος 240°—290° 9° 30' καὶ δέκα B. πλάτους 340° 54' 40" — 35° 41' 34" καὶ ἐπεινομένη ἐξ ἀνατολῶν πρὸς ἀπέργατα, βοσκαὶ πλουσιωτάτες, μεταλλικὲς ἀργύρους, σιδήρους καὶ μαλιθρίους. Τοῦ κατάμα αὐτῆς εἴναι Φυχέν, Νηράν καὶ πολλαχοῦ νοστηρά. Τὰ πυριτερεῖαν αὐτῆς πρόσφοτα είναι δημόπτηνα καὶ ἀράβεστας.

Η Ἐργογοβίη καιρεύει πρὸς Ν. τῆς Βοσνίας εἰναι χώρα δέρων καὶ βραχιώδης, μόνον δὲ τὰ πρές τῆς Βοσνίας μέρη είναι πως εύρεται πέτρα. Η ὑπέλαστρα κορυφὴ τῶν δέρων (Διναρικαὶ "Αλπεις") είναι τὸ πρές δὲ Μαυροβούνιον Μάγκρις (2 260 μ.). Πλατανός ἀξίους δύο ώρων ἔχει τὸ Νερέτβων (Ναρένταν), πηγάζοντα εἰς τὴν χώραν καὶ ἐκδάλωντα εἰς τὸ Αδριατικὸν πέλαγος, καὶ τὸν Δίσσον, παραπόταμον τοῦ Σάρου.

297. Ιστορικὴ ἀποικία. — Οἱ κάτοικοι τῆς Βοσνίας ἀνήκουσαν ὡς οἱ Σερβοί εἰς τὴν νοτιοστρατικὴν φυλήν, ματέρες δὲ εἰς τὸν κάλδον αὐτῆς τῶν καλούμενον Ταλλυρίουν ἢ Σερβοχροστικόν, τὸν περιπλακά-

α') τὰ Λευκὰ ὄρη πρὸς Δ. (ψφ. 2400 μ.), ἀτίνα κατέχουσι τὴν μεγαλειτέραν έκτασιν και εἰνὲ τὰ τραχύτερα και τὰ μᾶλιστα δύσβατα τῶν κρητικῶν ὄρων, θέων ἔνθα πρὸς τὴν νότιον αὐτῶν πλευράν, ἐνθα δυσπέπτεστοι κορυφαὶ και βαθεῖαι χαράξει περικλείουσι τὴν ἐπαρχίαν Σερακίων.⁶) Γῆν "Ιένη" (Ψηλαριτήν) 2500 μ., ἡττον τραχύτεραν και ἐκτεταμένην ἡ τὰ Λευκὰ ὄρη και φαινομένην μακρῷθεν ὡς μέρη πόνους μὲ κορύφων γιονοπεπτεῖ και γά τὴν Δίατινα (Δαστιθώτας βουνού) 2150 μ. μαστρογγάλην τὸ σχῆμα.

Ἐπὶ τῶν ὁρίων τούτων ὑπάρχουσι πολλὰ ὁροπέδια, διν ἐπισημάτερα είναι ὁ 'Ουράλδος μεταξὺ τῶν πολλῶν κορυφῶν τῶν Λευκῶν ὁρίων ἦγουν περιστρέψαν 4 περίους ωρῶν, λίαν εὔφορος πρὸς παραγωγὴν ἔμμητρασιν καρπῶν και γεωμήλων και χρήσιμος εἰς νομῆν προσβάσιν, και τὸ ὄρεσθιον τοῦ Λασίθεου μὲ λιμάνισμον θύσσαται ἐν τῷ μέρει. Η ἀξιόλογοτέρα δι πεδίως είναι ἡ τῆς Μεσσαράς ἔγουστο μῆκος 45 χμ. και πλ. 4-5. Η πεδίας αὕτη καταλήγειν καθηλειργουμένη δύναται τὸν γεννημάτων αὔτης να ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς γῆς.

Οἱ ποταμοὶ τῆς Κρήτης ἀποξηραν νονταν σχεδεῖν τὸ θέρος, οἱ σημαντικῶτεροι δὲ εἰνὲ δι Πλατανίας ἐν Κενδύν, δι Κοιλιάρης ἐν Ἀποκωρώνῳ, δι Μέγας ποταμὸς ἐν Αγρίῳ Βασιλείῳ, δι Μολεκαλίους τὸν περιστατικόν, δι Ερέτριας, δι Πέρα πόταμος ἐν Μεσσαρᾷ, δι Ανετοδάρης ἐν Νονοχατσίῳ και οἱ σύν Αρμούρι, δι μὲν ἐν Αποκωρώνῳ, δι παράτο Ήράκλειον.

Η Κρήτη κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς Μεσογείου ἔχει λίγην ἥπιον και ἡκιντα εύμεταβλητον, πανταχοῦ δὲ ἡ θαλασσα αὔρα εἰτίνει τὴν αναψυκτικὴν αὐτῆς ἐνέργειαν. Η χιλιανὸν παντούς κατέχεται εἰς τὰ παράντια πεδία, ἀλλ' αἱ ὑψηλαὶ κορυφαὶ τῶν καλύπτονται ἀλλοπουσιαὶ ἀπὸ τοῦ Νομέριου μέρη τέλους Απρίλιον και μένον εἰς πατακία κοιλιώντας διαιμένει μέχρι τοῦ Ιουλίου. Τὰ ἀρχαιότατα δάση τῆς νήσου ἡράωθησαν μεγάλων, αἱ δὲ καλύπτονται ἀλλοπουσιαὶ τὰς κατωτέρας ζώνας δρῦς και σενέδαμνος σήμερον ἀπαντῶσι σπαραδικῶς. Οἱ πάτανοι τὴν Ἱερευνούσι, κατεῖναι ἀλλοτε πατέπετον δάσην, σήμερον εὑρίσκονται μεμμανωμέναι και σποράδην ἐν τῇ κατὰ τὸ πλεῖστον φαλακρῷ γόρῳ. Η κυπάρισσος ἐν ἡράωθησαν τὸ σπαστικόν τῶν κατεύπιστων δένεται ἐν Κρήτῃ, τοσούτον δεγγενεῖν διαδέδομένον και ἐιμιγάλα ψῆφοι αἰενάνων, οὗτος ἡ Κρήτη ἐθνωρίτοις δι πατέπετον δένεται τὸν πατέπετον φαλακρόν περιήλλον εἰς μακρούς ἐμπολικούς σταργυμάτους. Αἱ ἀγάνων δὲ αὐτοὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξασθένησιν και τὴν παγκαμῆν και ἀπέστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν

τῶν Λευκῶν και τὴν Ἱδης πολὺν ἡρακλιώθησαν. Τὸ αὐτὸν συνεῖδε καὶ Διὸς πτερύιαν πέλεις διετήρησαν τὸν ἀργειόν καινοτομῶν ὅργανατον και τὸν νόμουν, οἱ διόποι σκοτών εἰχον νὰ διμουργώσωσι πολεμικούς πόλεις. 'Οστακίς δὲ παρουσιάζεται εἰς ποτερίας καίνουσι, οἱ διόποι, ἡ τηρούνται τὰς ἐποτερίας ἔξιστας, πυνταπλάντο εἰς κοινὴν συμμαχίαν, ὃν ἐκάλουν Συμκρητισμόν, κατὰ τὸν ἐπιτερεύον πολεμεῖσι. Άλλ' ἐκ τῆς ἀρχαίας τούτων τῆς Κρήτης ἐλάγιτα γυμνοίζουν. Τοῦτο μόνον είναι γνωστὸν ὅτι ἐπὶ θρυλού ποτεύσκει εἰς τὸν Δρεσεῖον και εἴτα εἰς τὸν 'Αλεξανδρόν, ἡ Κρήτη ἀπήλυσε μικρὰ ὑδάτειρα εἰς πάντας τούς στρατούς αὐτοκριτίους κτι τελευταῖς ἐξ οὖν τῶν Ἐλλήνων, γοργὸν ὑπετάχη και εἰς τοὺς Ρωμαίους. Μετὰ τὴν ἀποτελεσματικήν πορείαν τοῦ Νάρκου 'Αντωνίου ἐν Ρωμαΐα στρατηγὸς Μετέλλους, ἐπει τριετίαν πολεμήσας κατὰ τὸν ἀρχαιότον τοῦ Κερτού Αλαβένους, ὑπέταξε τὸν νῆσον τῷ 68 π. Χ. και κατέτελεν τούτην 'Ρομιστήν ἐπαρχίαν.

Μετὰ τὴν διαιρέσιν τοῦ Ρουμαϊκοῦ κράτους, ἐπι Κωσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἡ Κρήτη ἀπετίλεσε μέρος τῆς Βοζαντινῆς αὐτοκρατορίας, διαιωνιστὴν ὑπὸ ἀνθρώπου. 'Άλλ' ὑπὸ τοῦ 673 οἱ Συσκεψηὶς ηγετούσιν επιδομάριας εἰς αὐτήν τῷ 682, διηγήθενται εἰς Ἀνδρουσίας, κατόπιν θετων γὰρ κυριεύσιον τοῦ αὐτοῦ κτιστούσι τοῦ θρησποντού Κρητού. Κειμένη ἐτὸ κέντρον τῆς 'Ανταλίας λεκάνης τῆς μεσογείου ἡ Κρήτη ἡτοιθετεῖ εἰς αποικίας διεὶς τὸν ἀποτάτον θρησποντούν φύεται οἰκουμένην ὑπὸ πολλῶν και Διαδόλων θυλλουμένην ἐκεύοντας τὴν μονήν της ἐπιτελείαν τῆς παραστάσεων κατεύθυνοντας τούτην τοῦ Στράτου. Η πόρτη 'Ελλ., τούτης ἡνάκτεστης ἡ ιστορία, εἶναι ἐπὶ Μήνος Β'. στοιχεῖαν διεργάτης τῆς πολεμού τοῦ Κρητοῦ πειρατῶν τοῦ Τρεικονίου μέρους διεργάτης τοῦ Κρητοῦ πειρατῶν τοῦ Βοζαντινοῦ λογον. Ἐπεντελλήμενοι εἰκατεύεται τοῦ Βοζαντινοῦ πρόσων κακάτησην τῆς νήσου ἀπέγευνον. Μόνον δὲ επι Ρωμανού Β' οἱ Νηκρούστοι Φωκαῖοι διέκαμψαν τόποιν εὐνέτας τὴν νήσον τοῦ Μάρκου τοῦ 961. Μετὰ τὴν αποδίωσιν δὲ τῶν Συρακυνῶν, οἱ Βοζαντινοί ἀποικούσι εἰς τὴν νήσον εν οἱ πολλοὶ ἡταν εὐγενῶν και στρατιωτικῶν σικῶν, ως οἱ Καλλέργιαι, οἱ Σκοδιδοί, οἱ Αγριόσποιοι, οἱ Μελισσηνοί, οἱ Κεσταπαι, οἱ Βλαστοί, οἱ Βαζαλλέδαι και ἀλλοί, εἰς οὖς θερινῶν μεγάλα κτήματα και οἱ διοιτοί ἐνέστησαν γένγραι τῶν ἀρχαιοτάτων τούτων. Η Κνωσσαί, η Γόρτυν, η Κυδωνία, και ἡ Λυκτος βραδυτερον, διεκδικουσι τὴν ἡγεμονίαν περιήλλον εἰς μακρούς ἐμπολικούς σταργυμάτους. Αἱ ἀγάνων δὲ αὐτοὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξασθένησιν και τὴν παγκαμῆν και ἀπέστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν

Κρητικῶν πόλεων, εἰς δὲ τὸν Τρεικονίον πλέοντας στοιβαστατον μέρος διεὶς τοῦ βραγήλων αὐτῆς 'Ιδεινούσια Μήνος δ. Β'. εἴσεσται τὰς βίσσεις τῆς θαλασσῆς ἡ θαλασσῆς τῆς θερινῆς, αἱ δὲ ἡγεμονίαι τούτων. Η Κνωσσαί, η Γόρτυν, η Κυδωνία, και ἡ Λυκτος βραδυτερον, διεκδικουσι τὴν ἡγεμονίαν περιήλλον εἰς μακρούς ἐμπολικούς σταργυμάτους. Αἱ ἀγάνων δὲ αὐτοὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξασθένησιν και τὴν παγκαμῆν και ἀπέστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν

έπιναστάταις και ταραγματίων μερικώτερις αφορμήν έρχονται τὰς πέντε τῶν 'Ενετῶν διέταξαν τὸν 'Ενετικὸν λυγόν.

Οἱ Τσοκοι, σίτινες μετὰ τὴν ἀλογίν τῆς Κρητοῦ πολλάκις εἶχον εἰκράψαντας εἰς τὰ πατέαντας τῆς Κρήτης, επῆδην κατὰ τὴν τῷ 1645 μετὰ πολυκρίθου στόλου καὶ στρατοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἐντος ἀλγανγομάνων ἐκρίεσταν τὰ φρούρια τῶν Χανίων καὶ τῆς Κρήτης, ἐποιούσκαν τὸν Χάνδαλα, πειστέουσαν τῆς νήσου τῷ 1690 ὁ Χάνδαλος παρεδόθη δια συνθήκης, τῷ δὲ 1715 ἐγκρίθησαν τὸν ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν κρατούμενον φούριον. Σύδους καὶ Σπιναλόγας.

'Πὺρ τὸν Τουσκινὸν λύγων οἱ Κρήτες ὑφίσταντο τοιεύτας πέτεις, ὅπει πολλοὶ ἐξ ἀντῶν ἡπὸ τῶν προστατῶν ἐντὸν τῷ κατατίθεσσος ἡγεμονίαν νάρτισμαντοι, ἀποτελέντες κατὰ μέραν τῶν τουσκινῶν πληγμάτων τῆς νήσου. Οὐδέτοι εἴχεν τὴν κατάτασις τῆς Κρήτης, διε τὴν ἡριεῖσαν ἡ Ἑπινάστασις τοῦ 1821. Οἱ Κρήτες θλώσαν μέρος εἰς τὸν πανελλήνιον ἔπεινον ἄνων, ὃν παρέτειναν μέρι τοῦ 1830, ὅπει ἡ τοῦ Ἐνοντοῦ πρωτοκάλλος. Η Κρήτη ἐξέρχεται τὸν ἥριον τοῦ διεύθυντος 'Ελληνικοῦ κράτους και παρεδόθη εἰς τὴν Αίγαυπτον. Διὰ τῆς συνθήκης τοῦ 1840 ἡ Κρήτη πρῆπε τὸν ὑπὸ τῶν ἐξουσίων τοῦ Σουλτανοῦ. Οἱ Κρήτες ἀποφίνεταις τὰς προτάσεις τῆς Ἀγγλίας περὶ θέσησαν ἡγεμονίας ὑπὸ τῶν προστατίων αὐτῆς, πουνγῆσι μάργανα τινάς, μεδ' ἐπειλέντες ποτέ σπεύσανταν εἰς τέροι εἰς τὸ πολειόν δεσπότην λαζαντόντας μικρὰ προσώπους. Ἀλλὰ τῷ 1858 γέλα ἐπινάστασις ἡγεμονεῖ τὴν Πύλαν τὸν παραχωρήτη τὰ αἰσθανταί πορνούματά εἰς καὶ τὸ δικιολογικό τοῦ νάρχοντος οἱ Κρήτες στὸλι, καὶ νάνακακέστην τὸν διοικητὴν Βελῆ προλαβοῦντο. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ κατόπιν διοικηταὶ πλειστίους τὰς μικρὰς ἔκεινας πορνούματα, ἡ Κρήτη διετέλει: ἔκπτωτη ἐπινάστατικη ὄγκυστη, διο τὸν ἀπερεζήνη μεγάλη τῷ 1866 ἐνάντιας. 'Ἐπεκνέλημέναι ἐκστρατεῖται, αἵτινες οὐ συεκέντησον ἐν τῷ νήσῳ ὑπὲρ τας 50,000 τουρκούκων καὶ κίτριπακοι πετροῦ, ἀπέπτουσαν τὴν καταστολήν τῶν ἐπινάστατων, τὰ δὲ πειριοδούντα περὶ τὴν νήσον ποδούριόν τους κικίλια σκήψαντας, ἀνατινάχθησαν εἰς τὴν αὔρανταν ἀποδειπνηστοῖς τὴν πολιορκίαν τῶν προστατίων τῶν μικρῶν ἀπολιόνιον, ἀτίνα μετεφεροῦν εἰς Ἐλλάδας πολεμεφόδια καὶ ἔθελοντας. Μετὰ τὴν ἀποτυχίας τῆς ἐκστρατείας τοῦ Μουσταφᾶ Γκεμιλῆ πατα, διε τὸν διγάρδιον μετανάστατον, μετὰ ἡριεῖσαν τὴν νήσον καταν καὶ ἐρημῶν, ἐπανίκαμψεν ἕνευ ἀποτελέσματος. Καὶ ἡγανάκτησεν ἡ Πύλα νάνακακόν των μετά τῆς Ἐλλάδος ποτελιακούς σύρτεις, δὲ δὲ Χέσσαρ τοιαὶ πατέας ἐνέφεντήθη πρὸ τῆς Σύρου

ἀπειλῶν διὰ τὴν ἀποστολὴν ἐφόδιων καὶ τροφῶν εἰς Κρήτην ἀλλ' ἡ παρέμβασις τῶν Δυνάμεων ἤνακτες τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνητικὴν παύσην βοηθοῦσαν τὴν ἐπανάστασιν. Κατὰ οἱ Κρήτες βέλοπτες τὸν ἄγνωτον ἡγανάκτηντας νά καταβέσσωται τὰ δόλα. 'Ο δὲ Αἰλῆ πατέας, δητὶς ἐγένετο μετεβη κατ' ἄρχος (1867) καὶ μιστηρίου ὑποταγέσσων αὐτονομίας, μη γενούμενον δεκτῶν ὑπὸ τῶν ἐπιναστῶν, πειράστως τὰς παραγωγήτες τοι εἰς τὸν ὄργανικὸν νόμον, δι' οὐ συνέστη η Γενικὴ τῶν Κρητῶν συνέλευσις, εἰδὼς ἀπέλουτον τοῦ ιστεύματος Χριστιανῶν καὶ Τούρκων πληρεσσῶν αἱρέσθων εἰσήγην ἡ Ἑλληνικὴ γῆπατα εἰς τὰ δικαιάσια μετὰ τὴν τουρκικής καὶ τὴν τρομοκρατίαν τοῦ Σουλτανοῦ εἰς τὴν διεκπέστησην. Άλλα κατὰ τὸ 1878 οἱ Κρήτες, ἀποφέλημέντες τοι τὸν Αἴγαυο πολεμικὸν γενούστα νέαν ἡγεμονίαν ἐπανάστασιν, καθ' ὃν πολλὰς κατηγαρούν νίκας, συμπεριληφθέντες ἐν τοι τὴν συνθήκη τοῦ 'Αγίου Στέφανου καὶ τὴν τοῦ Βεροίων. Διὰ συνήκησις δὲ μεταξὺ ἀντιπροσώπων τῆς Ἡράκλειας καὶ τῆς Κρήτης επέθησαν αἱ βίτινοι πολεμεῖσθαις ἡμικυπενούμενοι, μὲ διακινήσαντο διορθώμενον εἰς πεντετείνην, μὲ ἀπίστημον γλωσσαν τὴν ἑλληνικήν, μὲ δικτιστικὸν ὀργανισμὸν ἀδιατέρον, μὲ πλευρήσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ συνέλευσι, μὲ διαιτητούς προϋπολογισμούς, μὲ εἰσιγνωμῆνον εἰς τὴν γοργοφυλακήν καὶ τὴν διοίκησιν κατὰ ἀνταρτούς, ἀλλὰ τὰ εἰπατώματα τοῦ πολεμεῖσθαις τούτου ἐδιοισύργησαν κατάστασιν, ηγίτι μορικών διπλήσεων εἰς τοις παραχρήστοις τοῦ 1889, διε πολύν επωφελουμένην τὴν Ελληνικὴν πολεμεύσαντας περιέκειται τὰ πρόγραμμα. 'Εκτοτε ἐπεκράτει ἀνωμαλία καὶ ἀναζημούση, διότι κατέληξεν εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1898. Συνέπει δὲ τῆς σφραγῆς τῶν Χανίων, ἡς προετοίησεν ὁ Τουρκικὸς στρατός, ἡ Ελληνικὴς κατεπέλευσις εἰς Χανία, στρατὸς δὲ ἐλληνικὸς τετελετητοῦ πλησίον τῆς πόλεως ταῦτης. Τυπογρέμονς στρατοῦ ήσουσκινοὶ ἀπεσύρθησαν στρατούς, οἵτινες κατέλαβον τὰ Χανία καὶ τὰ ἀποτέλεστα τῆς νήσου προφύρους καὶ ἀπτργάρευσαν εἰς τοὺς ἀπεντάστας καὶ τοὺς ἐλληνικοὺς στρατοὺς πάσην ἑπεισίσθεν. Η Τουρκία τότε ἐκρήγεται τὸν πόλεμον κατὰ τὴν Ελλάδαν, τοῦ δὲ 1898 ἐπέντοντο φορεῖσθαι τὴν Χριστιανιδῶν Ἰμρακιέτων, ὅπει καὶ Ἀγγλοί στρατεύονται εφοιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ἔλου.

Αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις Ἀγγλία, Γελλία, Ιταλία καὶ Ρωσίας ἀγνακτήσασι αἵτινες πέμψαν ἐν τῆς νήσου τῶν Τουρκικῶν στρατῶν καὶ κατέλασσαν τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν, ἰδόφυτοι πολειτίας κύρουσσον εἰς τὴν Κρήτην.

'Ως κυβερνήτην δὲ τῆς ἐλευθερίας Κρήτης ἐξελέξαν τὸν Πρίγκηπα Γεώργιον τῆς Ελλάδος, διὸ δὲ κρητικὸς λαὸς ὑπεδίχθη

τῷ 9 Δεκεμβρίου 1898 μετ' ἀπειργήσαπου χρᾶς καὶ ἐνδύσιστουσον.

300. **Αρχαῖαι πόλεις.** — Αἱ γνωστότεραι τῶν ἀρχαίων πόλεων εἶναι αἱ ἔπη. — 'Αγιον, 'Αλην, 'Αμνιτσί, 'Αμυριάλιον, 'Ανωπόλις, 'Αξέσι, 'Απολινούς, 'Απέρα, 'Αρκεδία, Βιέννης, Βοιαί, Γόρτυν, Δικυννα, Δουλοπόλις, Δικόνιον, Είνατος, 'Ελατος, 'Ελευθέρων, 'Ελύρος, 'Ερτια, 'Ερμοφία, 'Ηφάκλειον, 'Ηπειρα, Θάλατσα, 'Οραπτανα, 'Ιναράρων, 'Παποκρωνίων, Ιστρόν, 'Ιτανοί, Κάντανος, Κίτιος, Κομπόστα, Κυδωνία, Λάπυρη, Λεβίνη, Λιτός, Λόκυτος, Λόκτος, Μέλλα, Μάτταλα, Μήμυνα, Μίλητος, Μήνας, Νέξος, 'Ολούς, Παπομάτριαν. Ποικίλαστος, Πολυρρηνία, Πρατός, Πριανός, Ράμνος, Ρούχος, Ριζήνη, Ριθυμνία, Ρόχκα, 'Ρότον, Σινί, Σινερτζή, Τάνος, Τάρρα, Τύλισος, 'Τρυπανία, Φιλιππία, Φοινίκη, Χερόνητος, 'Ολερος.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

301. **Φυσικὴ ἀποψίς.** — Η Βουλγαρία κείται εἰς πατάο; 41° 36' — 44 B. καὶ μῆκος 22° 20' — 28 καὶ διατρέπεται εἰς ὄπα τρίματα, τὸ πρώτον Πριντζίπιον. Ποικίλαστος, Πλαγιαί τοῦ Ν. καὶ στόχιον τῆς τάναντος. Βουλγαρίας καὶ τὸ πρός Ν. καὶ στόχιον τῆς Αντολής. Ρωμαϊκίαν. Τὴν Βουλγαρίαν τὴν τοῦ Μεγάλου καὶ Μικροῦ Αἴρου διατέμουνται καὶ ἄλλα ὅρη, ἢν οἷς η Βοτίκα (2700 μ.), οἱ ἀλύσεις τῶν Καρατζέλας ἐπάνω, Σφένδων Γέρρας καὶ τὸ Πριντζίπιον Πλακινάς, αἵτινες ἔνομεναι πρὸς ἀλάτας: διὰ μηρῶν ἀντηρίδων ἐνόυσται καὶ τούτοις καὶ μετά τῆς Δρόσης διὰ τοῦ Ρύου.

Πλὴν τοῦ Δουνάθεως, διστίς χορίζει τὸν Αντολήν ποταμὸν τοῦ Βούλγαρος καὶ Μικροῦ Αἴρου διατέμουνται καὶ ἄλλα ὅρη, ἢν οἷς η Βοτίκα (2700 μ.), οἱ ἀλύσεις τῶν Καρατζέλας ἐπάνω, Σφένδων Γέρρας καὶ τὸ Ιγκαμάσσα Πλακινάς, αἵτινες ἔνομεναι πρὸς ἀλάτας: διὰ μηρῶν ἀντηρίδων ἐνόυσται καὶ τούτοις καὶ μετά τῆς Δρόσης διὰ τοῦ Ρύου.

Πλὴν τοῦ Δουνάθεως, διστίς χορίζει τὸν Αντολήν ἀπὸ τῆς Ρωμανίας, ἡ Βουλγαρία διατρέπεται ὑπὸ ποτλῶν ποταμῶν, ὡς ὄμως οὐδεὶς εἴνε πλωτός. Οἱ κυριότεροι τούτων εἰναι τὸ Τιμύριον, διὸ Ισκερός, διὸ Οσμύκ, διὸ Ιάνερχς, διὸ Λούης, διὸ Κρυπτούς καὶ διὸ Μάρτσιον. Πρόστιμος δὲ τῆς σφραγῆς τῶν Χανίων, ἡς προετοίησεν ὁ Τουρκικὸς στρατός, τὸν Ελληνικὸν ποταμὸν περιέκειται τὰ πρόγραμμα. 'Εκτοτε ἐπεκράτει ἀνωμαλία καὶ ἀναζημούση, διότι κατέληξεν εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1898. Συνέπει δὲ τῆς σφραγῆς τῶν Χανίων, ἡς προετοίησεν ὁ Τουρκικὸς στρατός, τὸν Ελληνικὸν ποταμὸν περιέκειται τὰ πρόγραμμα τῆς Ελλάδας, τοῦ δὲ 1898 ἐπέντοντο φορεῖσθαι τὴν Χριστιανιδῶν Ιμρακιέτων, ὅπει καὶ Ἀγγλοί στρατεύονται εφοιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ἔλου.

Αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις Ἀγγλία, Γελλία, Ιταλία καὶ Ρωσίας ἀγνακτήσασι αἵτινες πέμψαν ἐν τῆς νήσου τῶν Τουρκικῶν στρατῶν καὶ κατέλασσαν τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν, ἰδόφυτοι πολειτίας κύρουσσον εἰς τὴν Κρήτην. Οἱ κυριότεροι τούτων εἰναι τὸ Τιμύριον, διὸ Ισκερός (Μερίστας) γυνόμενες εἰς τὸ Αλγάσιον. — Αἱ λίμναι αὐτῆς είναι δακτυλοντοί. — Τὸ κλῖμα τῆς Αντολής, Ρωμαλίος διαφέρει μεγάλως αἵτινας

βούντας λαχώντας τους βοῦντας. Εάν του πεπονιών διακρίνονται οι χειστοί, ων πάραχουστην έκει οι παραχορές είναι. Τά κυριώτερα τού πρεσβύτερων είναι έμπητριακοί καρποί, άλλοι οι ίδιου μαζετοί ήσοιδηνες άποτελούστην τών πλευρών πορών της γάντων.

302. **Ιστορική άποψη.** — «Ο σημερινός γραμματικός καλλισμός των προηγούμενων εθνογλωσσικών από αναγένεσης δύο λαών, του Τουρκοφυνικής καταχρήσης λαού της Βουλγαρίας και των σίγουρων καρυκεύματων της Βουλγαρίας καθών δύο γράμματας ή τουρκοφυνικών είναι: λαδός δριμωμένων ή πέπι των Βόλγων ποταμού, εξ ου κατά τινας και το δύοντας Βουλγαρίας κατέλαβε την γάρων εκάνων (καλούμενη τέως Μοισίνη) και υπέτικες τους Σλάνους σικήταρες κατέτην. Έπειτα δύο περίπου αιώνες οι Βουλγαροί οι κρατούτες της γάρων δημιουργήσαντες την βουλγαρικήν κάρταν διεκπειρώντας ήσαν γράμματα λόγω από τους ιπποκειμένους γάντος Σλάνουν. Αλλά μικρόν κατά μικρόν και ίσως ήπο του Θ'. μ. Χ. ιδίων οι Τουρκοφυνικοί Βουλγαροί ξεριμοιάθησαν πέρα τους υποτεταγμένους Σλάνους δεδεμένους την γάλωταν αυτῶν. Ούτοι έντις γάντες ήσαν γράμματα των δύο λαών πράγματη ή νῦν βουλγαρικός λαός. Εἰς τὴν συγχώνευσιν ταύτην κατά έφεμοισιν συνεπέλετε μεγάλων και ή Χριστιανούμενος, ήν δέπεντο οι Βουλγαροί περί τὸ μέτα τοῦ Θ' αιώνος καὶ ἡ αρχηγία σκανδική γλώσσας έγενοτο ἐκκλησιαστική γλώσσα των Βουλγάρων. Οι Βουλγαροί έμφανθηκαν τὸ πρώτον εν τῇ ιστορίᾳ κατὰ τὸ δεύτερον περίπου ἥμισυ τῆς Β' μ. Χ. ἐκπονητεύοντος μετανετόνταν κατὰ τους γράμματαν εκείνους πέρι τὸς περὶ τῶν Σύρων (Δυτικούρων) γάρων καὶ έκεινους ποιούμενοι ἐπιδρόμους εἰς τας γάρων της Βούζντηνς αὐτοκρατορίες, μετά τῶν Ἄλεων καὶ λόρδων πολιούντων βυζαντίων. Έπει τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κωνσταντίνου τὸν Δ' τοῦ Πογούνιώτα (665—695) οι Βουλγαροί έγκαταστάθησαν ἔτενες τοῦ Δουνάβεων ἐν τῇ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τοῦ Αίμου χωρίς γεννούμενον ἀγροτοτοποῖ καὶ λίγην ἐπικίνδυνη γέτεσαν τοῦ Ἐλλήνων κράτους. Γενναῖοι αὐτοκράτορες περιώσισαν αὐτοὺς ὃ δὲ Βασιλεὸς δ' Β', ὁ ἐπικλήθεις Βουλγαροκτόνος, κατακτήτας αὐτῶν μετὰ μαχών ἀγώνων κατέστησε την Βουλγαρίαν ἐπαρχίαν Βούζντηνήν. Αλλά περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΑ' μ. Χ. αἰώνος ἐτύνευσαν τὰ πλαίνοντας οι Βουλγαροί θέρισαν τὴν βουλγαρικὸν κράτος, ὅπερ κατελύθη τῷ 1386 υπὸ τοῦ Ὀργάνου ἐπὶ σουλάτων Μουράτος τοῦ Α'. ἔκποτε δὲ μέχρι τῶν καθ' ἡμέραν δύοντας ηγετώντων την Βουλγαρίαν έπαρχιαν Τουρκούχη καὶ τὸ δύοντα τῶν Βουλγάρων εγένετο εἴδη τὴς ιστορίας: Ἀλλά μετά τὸν Ρωσοτούρκικὸν παλέων διὰ τῆς συνήκησης τοῦ Αγ. Στεφάνου (18 Φεβρουαρίου 1878) ἔθιμουσεργέτω μέχρι βουλγαρικὸν κράτος

περιλαμβάνον πλήν, τῆς Βουλγαρίας τὸ γῆματος τῆς Θράκης καὶ τὰ 49 περίπου τῆς Μικεδονίας. Αλλά τὸ Βερλανίουν συνέδεσον περιώπτες τὰ δύο αὐτῆς ἄγραρισταν έλλοκλησον τὴν Μικεδονίαν. Διατέσσε δὲ τὸ οποίον μέρος είλι δύο τημάτα, ὃν τὸ μέν πέραν τοῦ Αίμου ἐγένετο γενενόλινον ὑποτελής τοῦ Σουλάτουνο, ἡ δέ γάρως ἡ πρὸς νότον τοῦ Αίμου τὸ ημισυ τῆς Θράκης περιλαμβάνουν καὶ Ἀνατολικὴ Ρουμανίαν κληρίσσεις ἔγενετο ἐπαρχία κατοικουμένης. Αλλὰ τῷ 1885 ἡ Α. Ρουμανίας ἐκέρησε τὴν ἐνωπόν της μεταὶ τῆς Βουλγαρίας καὶ τοῖς Διαυλάκαις καὶ τῇ Τσουκίται δὲν ἀνεγνώρισαν εἰσὶτες ἐπιστήμος τῶν ἔνοπλον τελετῆς. Τοιοὶ οι Βουλγαροί διὰ μόνον ἀθεριγόνων κατηγόρων ζητοῦσαν παραπλήσιων εἰς τὸ Δυνάμεις την Μικεδονίαν ὡς γάρων ἀπολετικῶν Βουλγαρικῶν πειζομένην ὑπὸ τῆς Τουρκίας καὶ τὰς δημοσίες τῶν δημοτών τὴν ζητοῦσαν διῆν δι' ἐπανταξάσθενον νὰ ἀποτινάξῃ τὸν ζηγόν.

ΣΕΡΒΙΑ

303. **Φυσικὴ άποψη.** — «Η Σερβία εἰς ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον ὅρευνται γάρων, καὶ τὰ μέν κατὰ τὸ Α. μέρος ὡρᾶς εἰς συνέχεια τοῦ μεγάλου συστήματος τοῦ Τρανουβάνικουν Ἀλπεων ἡ ἀκριβέστερον τῶν ὄρεών τοῦ Βατών, ἀρχ' ὧν γαρίζονται διάτι τὰς, σειωτατης; καὶ μάζαις τῆς ἀναρρεομένης ὑπὸ τοῦ Δουνάβεων (Σλάνης ή Πήλιτ), τὰ δέ νότια ΝΔ. τρήματος ανθρακούν εἰς τὰ Διανηρικάς Ἀλπεις. Ἐνταῦθι ὑφέρουται καὶ ἡ ὑπέρασπατη κορώφη Καπωνιάν· Πλάνινη παλλούμενη ἐχούστε οὐρανός 2106 μ. Τὸ μέσον τμῆμα καταλαμβάνουσιν γεγονῆταις κεισικαὶ λόρδοι μετὰ πλουσίων δεσμῶν. Οι ποταμοὶ τῆς Σερβίας ἀνθρακούν ἀπαντεῖ εἰς τὸ σύστημα τοῦ Δουνάβεως. Πλήν τοῦ Δρίνα, Κολοδάρας καὶ Τιμύ τὰν μετρήστην σημασίαν εἶχε δ. Μούρζεκ, οὐδὲ οὐρανοὶ κοινάς ἀκτενομένην κατὰ μῆκος τῆς γάρων εἰς ΝΝΑ. πρὸς ΒΒΔ. ἀποτελεῖ τὸ κύριον κέτρων αὐτῆς.

304. **Ιστορική άποψη.** — «Η Σερβία κατοικουμένη τὸ πλέον ὑπὸ Βίλλορῶν καὶ Θράκων, εἰς οὓς προσετήνθησαν ὑστερόν οἱ Σκορδίσκοι, Κελτικοί λαοί, ἀπετέλει επὶ Ρουμανίων μέρος τῆς ἐπαρχίας Ανα Μούσιας, κατελήθη δὲ τῷ 683 ὑπὸ τῶν Σέσοντων, οιτιών ανεγνώσταν τὴν ἐπικυρωτήν τοῦ Βιλλανίου καὶ ἐδίπλουν κατὰ τὸν Η'. κινούν τὸν Χριστιανισμόν. Τῷ 1043 ὁ Στέφανος Δορδόστατος κτεστεῖ σάνεξαρτητος ὃ δὲ μέσος τοῦ Μηχρή, ἐκρύθη διατάλευσθαι τῆς Σερβίας (1050—1080). Ο Στέφανος Νεμάνιας θύρευ τῷ 1165 ἰδίων διατάσσεται, ἢ περιφυμένορεν είναι δι-

πέρανος Δουσάν κατατήσας τολλής γραμματοσημάνων τῷ 1316 τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος. Τῷ 1389 πετῆθην ἡ Σερβία ὑπὸ τὴν κυριεύσην τῶν Τσέρκων. Μετὰ πολλὰ δὲ περιπέτειας ἡ Σερβία ἐκτρυγήθη βαττίλειον τῷ 1882.

ΡΩΜΟΥΝΙΑ

305. **Φυσικὴ άποψη.** — «Τὸ ποταμογεφίκην καὶ ιστορικὴν ἐποψίην διαιρεῖται ἡ Ρουμανία εἰς τρία μέρη, τὴν Δέδρουτσαν μετά τοῦ Δέλτα τοῦ Δουνάβεων, τὴν Μολδανίαν καὶ τὴν Βλάχιαν. Εν τῷ Δέδρουτσαν ἀποτελεῖται ιστιτήρον ὄρεοργαρικὸν σύστημα, καὶ δύο τελευταῖς παρουσιάζονται ὡς παραρτήματα τῶν Κρηπίδων, περὶ τὰ δέποι τείνονται ἐν σχήματι ημισελήνου. Η Μολδανία ἔχει τὸν στεπωπόν γκακτήρα τῆς θύρων Ρωσίας, χωρίστει διά τοῦ Προύμου, ἐπειδὴ τὸ ποταμογεφίκην ὡς σπουδοχύτερος ποταμός, αὐτῆς εἰνὲ διέ τὸ Σιρέτης. Ἀμφοτέραις εἰς ποταμοὶ ποταμοὶ ζηνόκουσιν εἰς τὸ σύστημα τοῦ Δουνάβεων, καὶ ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς ζηνόκαις δέντροι τείνονται ταῖς καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης, οὐδὲν πολλαῖς ταῖς καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης. Η Βλάχια εἰνὲ κυρίων βαθύπετρο, οὐ διά πολυτερόμενο ποταμοὶ πράγματος, ἀπό τῶν Τρανουβάνικων Κρηπίδων δένουνται πρὸς ΝΔ. ἐκδηλούντες ἐπίσης εἰς τὸν Δουνάβειον τὸν τὸν πόλυσον τὸν Ζάρονταντος τὸν πόλυσον πρὸς τὴν Βουλγαρίαν. Διὰ τοῦ Αλούστου γωρίζεται εἰς τὴν Μεγάλην Βλάχιαν, ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τοῦ Βιλλανίου κατέται τοῖς ποταμούσασιν κατέται τοῖς ποταμοῖς τοῦ Προύμου εἰς τὴν Προύμην, ἐν δὲ τῷ ποταμογεφίκητερος ποταμός αὐτῆς εἰνὲ διέ τὸ Σιρέτης. Ἀμφοτέραις εἰς ποταμοὶ ποταμοὶ ζηνόκουσιν εἰς τὸ σύστημα τοῦ Δουνάβεων, καὶ ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς ζηνόκαις δέντροι τείνονται ταῖς καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης. Η Βλάχια εἰνὲ κυρίων βαθύπετρο, οὐ διά πολυτερόμενο ποταμοὶ πράγματος, ἀπό τῶν Τρανουβάνικων Κρηπίδων δένουνται πρὸς ΝΔ. ἐκδηλούντες ἐπίσης εἰς τὸν Δουνάβειον τὸν πόλυσον τὸν Ζάρονταντος τὸν πόλυσον πρὸς τὴν Βουλγαρίαν. Διὰ τοῦ Αλούστου γωρίζεται εἰς τὴν Μεγάλην Βλάχιαν, ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τοῦ Βιλλανίου κατέται τοῖς ποταμοῖς τοῦ Προύμου εἰς τὴν Προύμην, ἐν δὲ τῷ ποταμογεφίκητερος ποταμός αὐτῆς εἰνὲ διέ τὸ Σιρέτης. Η Βλάχια εἰνὲ κυρίων βαθύπετρο, οὐ διά πολυτερόμενο ποταμοὶ πράγματος, ἀπό τῶν Τρανουβάνικων Κρηπίδων δένουνται πρὸς ΝΔ. ἐκδηλούντες ἐπίσης εἰς τὸν Δουνάβειον τὸν πόλυσον τὸν Ζάρονταντος τὸν πόλυσον πρὸς τὴν Βουλγαρίαν. Διὰ τοῦ Αλούστου γωρίζεται εἰς τὴν Μεγάλην Βλάχιαν, ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τοῦ Βιλλανίου κατέται τοῖς ποταμοῖς τοῦ Προύμου εἰς τὴν Προύμην, ἐν δὲ τῷ ποταμογεφίκητερος ποταμός αὐτῆς εἰνὲ διέ τὸ Σιρέτης. Η Βλάχια εἰνὲ καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης, οὐδὲν πολλαῖς ταῖς καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης. Η Βλάχια εἰνὲ καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης, οὐδὲν πολλαῖς ταῖς καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης. Η Βλάχια εἰνὲ καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης, οὐδὲν πολλαῖς ταῖς καρυδίαις τῆς Λαζαρίδης.

306. **Ιστορική άποψη.** — «Η Βλάχια απετελεῖ μέρος τῆς αρχαίας Δάσκαις τοῦ Τρανουβίου, δηλαδή Λαζανίαν Ρωμαϊκούς ἀποικίους ἐκσιεύσθη βραδύτερον ὑπὸ τῶν Γότθων καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ούνων, Αὔλεων, Βουλγάρων καὶ δλῶν. Απὸ τοῦ 1341 ἐγγράψατες ἡ Βλάχια θέσιος καράτος, ἀλλοτε μετὸν γονιόν, δηλαδή τῆς Μολδανίας, ἀλλοτε δὲ υπὸ πολλές εἰς τὸν Ούγγρον, καὶ ἀλλοτε ἐνεδάστητον ὑπὸ ζηγερόντας, σίτινες ἐκκαλοῦστο Βεζεδάρη η Οστρόδορος. Μιχαὴλ ὁ αὐτοῖς (1593—1601) γνωστὸς τοῦ Μολδανίου, Βλάχιαν καὶ Τρανουβάνικων ὑπὸ τὸ Σκηπτίρων αυτοῦ, μετὰ δὲ τὸ 1716 τῆς Ηπέλης οὐδεμένας [1] ὡς ἐπὶ τὸ

1. Σημ. Ἐπὶ Μωάβετ τοῦ Β', ἐκλείσθη συν-

παλὶ "Ελληνας ἐκ τοῦ Φαναρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡδὲ ὅν πρέπειον διέπεψαν." Τῷ 1829 ἡ Ρωσία ἀλλὰ τῆς καταλήγουσας τῶν ἡγεμονιῶν καὶ διὰ τῆς συμβάκτης τῆς Ἀδριανούπολεως ἀνέλαβε δικαιώματος προστατεύεις ἑπειταὶ τῆς χώρας. "Οτε τὸ 1877 ἔξερχαγή ὁ πόλεμος μεταξὺ Ρωσίας καὶ Τουρκίας, ἡ Ρωσίανις συνῆψε συμμαχίαν μεταξὺ τῆς πόλης καὶ ἀνεκρυψθεῖσαν ανεξάρτητος ὑπὲ τὴν προστασίαν τῶν Ρωσοταταρών στρατιωτικῶν τῆς 21 Μαΐου, ἀλλού δὲ μέρος εἰς τὸν κατὰ τῆς Τουρκίας πόλεμον διακριθεῖσαν κυρίων πόροι τῆς Πλευράς. Κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου τῷ 1878 ἀνεγνωσθεῖσαν ἡ Ρωσίανις ὡς κάτος αυτοτάκτης ὑπερεργοθεῖσαν ἡ ἀπόστολος τῆς τρίτης Ρωσίας τὴν μετά τῆς Μολδαβίας ἐνισθίεται τῷ 1856 Βιστραρίζιαν, λαδούσαν ὡς ἀπόλληλα τὴν Δόρυστον, καὶ τὴν εἰσαγάγησαν τὸν πολιτικὴν ἀλειφερὸν διὸ τούς Ιουστίους. "Η Ρωσίανις ἐκηρύχθη βασιλεὺος ὑπὲ τῶν δύο βουλῶν τῇ 24 Μαρτίου 1881.

ΙΤΑΛΙΑ

307. Φυσικὴ ἄποικη. — "Η Ιταλία διοικεῖται εἰς δύο μέρη (α') τὴν μεγάλην βρέσσων πεδιῶν περιβαλλομένην διὸ τὸν κορυφῶν τῶν Ἀλπεων καὶ τὸν Ἀπεννίνων ὡς ὑπὸ ἀμφιβλέποντος καὶ ταπεινουμένην εἰς κλιτὸν ἀντεπιθητοῦ πρὸς τὸν Ἀδριατικὸν πέλαγος. (β') τὴν κυρίων χερστήνην, ἡς ὁ κορυφὴς σχεδὸν ἀλόγος ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Ἀπεννίνων.

308. Θ Πάδος. — "Η βόρειος πεδιὰς ἀρδεύεται ὑπὲ τοῦ Ἀδρίανου, γεννημένου ἐν τῷ ἐγκαύματερ πέρι τῶν Αλπεων, καὶ ὑπὲ τοῦ Πάδου. Οἱ Πάδαις δέχεται ἀπαντὰ τὰ ὑδάτα τα πραγάκονα ἐκ τῆς νοτίου ὁροσυρῆς τῶν Ἀλπεων καὶ ἀπαντᾷ τοὺς ποταμούς τοὺς κατεργομένους ἐκ τῶν βορείων Ἀπεννίνων καὶ τοιούτορέως βαίνει πάντοτε αὐξανόμενος μέργος τὸν ἔκβολον αὐτοῦ.

Η ἀρχοντὶς τῶν ὑδάτων τοῦ Πάδου συνετέλεσε εἰς τὰ γὰρ καταστῆ ἡ Λουδούσσια ἡ κάλιπτον ὁροσυρέμενη χώρα τῆς Εύρωπης, ἡ δὲ ἀρχοντὶς τῆς ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ τούτου ἀνύψωτε βαθυμήδην τὴν κοιτῶν αὐτοῦ καὶ πληροῖ δρασθεῖσα τὸν βυθὸν τοῦ Αδριατικοῦ πελάγους.

309. Τὰ Απέννινα. — "Η χερσὸς νησος τῆς Ιταλίας ἔχει ὡς σκελετὸν τὰ Ἀπέννινα, ὃν ἡ κορυφογραμμὴ δὲν συμπίπτει με τὴν τριγράμη τῆς διανομῆς τῶν ὑδάτων. Η κορυφογραμμὴ αὐτὴ δύναται

νὰ χρησιγόθῃ σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χερσοῦ τοῦ, ἀλλὰ ὑψηλὴ πέρι τῆς κορυφογραμμῆς, ἀλλὰ λίγη ἐγγὺς τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους καὶ ἀποστέλλουσαι πρὸς αὐτὸν κλιτεῖς κανονικωτάτας.

Αἱ κορυφαὶ αὗται διεπέκουσι πρὸς δυσμάς ἔνας ὁροπέδιον μεταρράβληλους λοροστεράς καὶ κοιλάδας ἀπεννοέμενας πρὸς τὴν διεύθυνσί της χερσονήσου. Ηφαίστειοιδεῖς ἐπρίβεται ἀντέρευν εἰς τινὰ μέρη τὸ ὁροπέδιον τοῦτο, ὡς κατὰ σχίνας εἰς τὸν ἀστέρευναν πρατηφόρων, εἴ τοι ἐπηγαγήτης οὐ ποταμὸς σήμερον λίμνη.

Οἱ ποταμοὶ τῆς δυτικῆς κλιτίδος (Ἀργος, Τίβερις) φέουσιν ἐν πρόσοις, εἴτε ἐκ ΝΑ. πρὸς ΒΔ. εἴτε ἐκ ΒΔ. πρὸς ΝΑ. πρὶν ἡ κάμψισθαι ἀπὸ φύσιον εἰς τὸ πυρργικον πέλαγος. Οἱ ἀλλοὶ διέρχονται, ὅπου μεταβούσι εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πελάγος, τὰς ὑψηλότερὰς χώρας τῶν Ἀπεννίνων ἔνθε σχηματίζουσι τὰς φυσικὰς δίδους μεταξὺ ὑπὸ ἀπότομον τῆς Ιταλίας (κοιλάδες τοῦ Τέρνον, τῆς Ηεστίας) εἰς ὃν διέρχονται οἱ δύο κυριώτεροι στρέμμοροι τῆς μέσης Ιταλίας.

310. Η Καλαβρία καὶ η Απονηλία. — "Τὰ κυριακὰ Ἀπεννίνων τελευτῶσι πρὸς βορρᾶν τοῦ Βολταϊκούν τὸν πόρον διατελεῖ θάλασσα τῆς Ηεστίας. Η κοιλάδας τοῦ ποταμοῦ τούτου τέμνει τὴν Ιταλίαν εἰς δύο. Εντεῦθεν η σπουδαίατερη τοῦ Βενεδέντου, ἥπερ πάντα τῶν μασκίνων ἐδέστοζεν τῆς κυριωτέρας δίδου τῆς ἀνατολικῆς πρὸς τὴν δυτικὴν Ιταλίαν εἰς δύο. Εντεῦθεν η σπουδαίατερη τοῦ Βενεδέντου, ἥπερ πάντα τῶν μασκίνων ἐδέστοζεν τῆς κυριωτέρας δίδου τῆς ἀνατολικῆς πρὸς τὴν δυτικὴν Ιταλίαν εἰς δύο. (βλ. γράφ. σελ. 99).

Πρός νότον τὸν Ἀπεννίνων προσεκτενονταί διὰ τῶν κατεστραμμένων ὁροειρῶν τῆς Καλαβρίας, οἵτον καταλήγουσαν εἰς τὴν ηφαιστειώδη θήσην τῆς Σικελίας. Τὸ δέρος Γράγοντος σχηματίζεται τῆς Ἀδριατικῆς μικρὸν διεράδια μεμονωμένην, πρὸς νότον τῆς οποίας εντείνονται καὶ πεσοῦνται κατὰ τῆς κερσονήσου οὐρανού. Οτράντης.

311. Ο Ιταλικὸς μαρελι-

δύος. — "Η ἀπεικόνισις αὐτῆς τῆς Ιταλικῆς χερσονήσου ἔκνεται κατὰ μέρα μέρος διειπλαταῖ τοσσούτον γύρων διέμενενον διαμερικάτων. Εγχειρίδιον μία διαμικτὴ κατατητήσις, ὅπως σύστη εἰς αὐτὴν τὸ περιτὸν τῶν ἑντάπτων. Εγχειρίδιον τὸ μέγα κηνῆμα τῶν ἑνοτάτων κατὰ τὸν 1800 αἰώνιον, δύοτε δύων εἰς αὐτὴν καὶ δευτέραν φοράν τὴν ἑντάπτητα.

Πρός βορρᾶν ὄντρες δραστήριοι, εὐθυγάρεις φύλεργοις ὀφέλονται θυμαριστοί ἐκ τοῦ πλούτου τοῦ ἔδαφους αὐτῶν. Υπῆρχεν ὃν πολιτικὴν πλήρειαν συνενήδησε μεταξὺ τῆς Ἀγγλίας· Ἄλλοι διεύθυντοι βλέψεις αὗται δὲν εἰναι ἀνάλογοι πρὸς τοὺς πόρους καὶ τὰς πραγματικὰς αὐτῶν δυνάμεις. Η μεγαλομάνεια πολιτικῆς αὐτῆς κατέστρεψε τὰ οἰκονομικά της, καὶ ἐν τῇ ἀποτελέσματι αὐτῆς, δύοτε ἐπιτέλη τὴν

δύναμιν αἱ λαμπρότεραι ήσαν τὸ Μίλανον καὶ ἡ Βενετία, ἡ βασιλικατά τῆς Μεσογείου καλούμενη ἐλον τῶν Μεσσίνων.

Ἐν τῇ ὁρεινῇ κώρᾳ, καθόσον αὐτὴ καθίσταται τραχυτέρα καὶ απότομος, οἱ τύποι τῶν ὄντρῶν εἰναι ταπεινήτεροι· τὸν δραστήριον Γενουάτη, τὸν βαρύγχονον καὶ καλιτέχνην Τσακανὸν διαδέχονται ὃς ημέριγροις χωρίς τῶν Ἀδριατικῶν καὶ οἱ νομῆι Ναπολεόνταν.

Αἱ διαφοραὶ αὗται δὲν εἰναι ποικιλίαι ἐνδέ καὶ τοῦ αὐτοῦ εἰδουσ. Οἱ μαρκένιοι χρέονται τὸ μάτιον ἐγκύρωτα τοὺς Ιταλοὺς τῆς Βορείου Ιταλίας ἀπὸ τῶν Ιταλῶν τῆς Νοτίου Ιταλίας, αἱ μᾶλλον αἰματηραὶ διγένοισι κατεπάραξαν τὴν χερσόνταν καθ' ἀρχήν τοις στρέμμοροι τῆς μέσης Ιταλίας.

312. Η ἐνότητα τῆς Ιταλίας. — "Η Ιταλία εἶπον εἰλεῖ σήμερον ἐν πρατεοῖς ὑπὸ τὸν οἰκον τῆς Σαζενίσ. Ηλευσάται ἔλευσα μεταξὺ τῶν μεγάλων Δυνάμεων, κατέλαβεν ἡδη θέριον σπουδίας ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὡς εἰ τῆς ἔξιπτον αὐτῆς γεωργαρικῆς θέσεως.

Τὸ πεδίον τοῦ Πάδου εἰναι ἡ τρίτοδος, εἰς ἣν, καταλήγοντοις ἀποσαι αἱ διὰ τῶν Αλπεων ἔδοι, ἔταν ἐρχώμενοι εἰς Γαλλίαν ἢ Ελλειπτίας, εἰς Γερμανίας καὶ Λατερίας.

Εστραμμένη πρὸς τὴν διεύθυνσι τῆς θύελλης τοῦ Σουεζοῦ η γερσονήσος δια-

γέμεται μετὰ τῆς Μόλτες τὴν κεντρικὴν θέσην τῆς Μεσογείου. Οἱ λιμήνιοι τοῦ Βενεδέντου εἰναι ὁ πλησιέστερος πρὸς τὴν Αλεξανδρεῖαν οἱ λιμήνεις τῆς Γενούντος καὶ τῆς Βενετίας εἰναι τούτωντον οἱ πλησι-

εστατοι εἰς τὴν κεντρικήν Εὐρώπην.

Η προποιημένη πρὸς τὴν τοσσούτον τῆς θύελλης τοῦ Σουεζοῦ η γερσονήσος δια-

προστασίαν της έν την Ἀδυτεινήν, ὑπέστη
ἀνεπανόρθωτον πτώσιν.

313. Ἀδυτεινά, τὰς Ἰταλίας. — Η βιομηχανίας τῆς Ἰταλίας εἶναι ἐλαχίστη, καθότου στρέφεται γιαύνθρακας. Η Γεωργία κύτης εἶναι μετρία, ἔξικρισται τὸν πλουσιῶν αὐτῆς λοιμόχριστὸν πεδιάδων, ἐν αἷς εύδοκιμοστιν οἱ θημητρικοὶ καρποί, ἡ δρῦν καὶ αἱ μορίαι. Πολλαὶ τῶν ἀγρών κύτης εἶναι ἐλαδίσιες, πολλά δὲ τῶν ὄρων τῆς γηρού καὶ γυμνού, οἱ δὲ κάποιαις αὐτῆς ἀναγκάζονται ν' ἀποδημῶσι. Καὶ ἀλλοι μὲν εἰς αὐτῶν, ὡς οἱ γιωροὶ τοῦ Πεδιμενίου, βαίνουσι πρὸς αὐτήν την γεωργικὴν χειρωνακτικὴν ἔργασίας εἰς Γαλλίαν καὶ Αὐστρίαν, ἀλλοι δὲ διακορπίζονται εἰς τοὺς λιμένας τῆς Μασσιέων, ἡ διεύθυνσιν πρέπει τῆς τὴν Ἀριστεράν (Απελάταν) ἡ τὰς Ἕνωμένες Πολιτείας.

Φύσει πτωχή, ὡς ἡ Γερμανία, παρὰ τὴν σπουδαίότητα τοῦ μηρικοῦ αὐτῆς ναυτικοῦ καὶ τῆς ἑρχότων πατρορήθεισος προσδόου τῆς βιομηχανίας της, ἡ Ἰταλία δὲν ἔσχεν, ὡς ἡ μεγάλη ἑπειρήνη δημόσιας (Γερμανίας), μακρινῶν προπαρασκευῶν ἐπιστημονικῶν καὶ στρατιωτικῶν, ἐποιεῖ πατατήρια φορεῖται ἐν τῇ πάλῃ τῆς εἰρήνης ἢ τοῦ πόλεμου.

Η παρουσία τοῦ Πάπα εἰς Ρώμην, ἀπέμνονος ἀντεκδικήσεις αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀποταμῶν, ὃν ὑπῆρχεν ἀντικείμενον τῷ 1870, κιν διπλωματικοῖ τούτοις σχέσεις μετά τῶν μεριῶν, καθολικῶν καὶ δὲ προτεσταντικῶν Δυνάμεων, ἡ θύεική αὐτοῦ ἐπέρρη ἐν Εὐρώπῃ, ἐν μίᾳ αἰτίᾳ ἀδιναμίας διὰ τοῦ νεαροῦ βασιλείου. Η Ἰταλία εἶναι ἀναρρεύσιας εἰς σπουδαῖος παράγοντας ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ πολιτικῇ, ἀλλ᾽ ἡ δρᾶστις αὐτῆς κατέχει δευτερεύοντα χαρακτήρα.

314. Ιστορικὸς ἀποψίς τῆς Ιταλίας. — Οὐδεμία ἀλλή, χώρων τοῦ ἀρχαίου κάσσου τοσοῦτο τηνοῦθεν ὅπε τῆς φύσεως, ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ὑπὸ πολιτικῶν περιστάσεων, ὅσσα ἡ Ἰταλία: Διότι αὐτὴν πλασθεῖσα ὑπὸ τῆς φύσεως ὥριστατη, ἐν μὲν τοῖς ἀρχαῖοις γρόνοις καττώθωσε νὰ συγκροτήσῃ τὸν παγκόσμιον Τρωμακενὸν ἀντορχοτορίαν πατά δὲ τὸν μέσον αἰώνων ἐπηήδησεν ἡ ὀνταμίς της: τοσοῦτον διστήθεσεν εἰς τὸν κολοφώνα τῆς δόξης διὰ τῶν Πατῶν καὶ κατὰ τὴν ἀναγέννησαν τῶν γραμμάτων, ὑπῆρχεν ἡ πρώτη ἑστία τῆς ἡλικίας, φιλολογίας. Η ἑνώσων τῆς Ἰταλίας σήμερον εἰς ἐν κράτος ισχυρόν

καὶ σεβαστὸν ὅφειλεται εἰς τὸν οἶκον τῆς Σαξενίας. Ἐν αὐτῷ ἡγεῖται γένος

τοι κομήτων γερμανικῆς: κατταγοῆς, ὑπερ βιθυνῆσον ἐμεγάλουν τὸ κράτος κύτου διὸ προκτήτεως γροῦν. Τῷ 1720 μετὰ τῆς νήσου Σαρδηνίας προσέλκεν τὸν τίτλον βασιλέως. Μετά ταῦτα προσεκτήσαντο πολλά

τεμαχία τοῦ Μιλάνου, τὸ δουκάτον

τοῦ Μοντερράτου καὶ μετὰ τὸν πτῶπον τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου προσέλκεν καὶ τὴν γέρων τῆς πρότερον ὁμοροκτονούμενης Γεωύης: Τῷ

1859 ἡ Γαλλία ταῦτα ελάσσως παρὰ τῆς Αὐστρίας τὴν Λογκεράζιν ἐδωκεν αὐτὴν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σαρδηνίας ἀνταλλαγμάτων (1860) τὴν Σαρδηνίαν καὶ τὴν Νίκαιαν. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν η Τοσκάνα, ἡ Πάρμα, ἡ Μοδένα, ἡ Ρωμανία ἡδώνος μετά τῆς Σαρδηνίας εἰς ἡν Ἰταλικὸν βασίλειον, προσεκτήθη ἡ Νεάπολις μετὰ τῆς Σικελίας, τῷ δὲ 1861 ἐνεκρύψθη τὸ νέον βασίλειον τῆς Ἰταλίας ὑπὸ βασιλίσσα τὸν Βικτώρα Εμανουήλ, Τῷ 1866 ἡ Ἰταλία βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Πρωτο-
σίας πατέλλει τὴν Βενετίαν καὶ τέλος τῷ 1870 τὸ ὑπόλοιπον τοῦ Πι-
πούνοι κρέτας μετά τῆς Ρώμης.

315. Ὁ Πάπας. — Εν Ρώμῃ

κατά τινα παρασκόν ἀράβιοι διέγουν ἐπιστραγήση τὴν ἐσωτῶν ὑδατοκαλίνεν διὰ τοῦ ίδιου αἴματος οἱ κορυφαῖτον τῶν Ἀποστόλων Πέτρος καὶ Παύλος, ὁ δὲ Πέτρος ἐγένετο καὶ πρότος: Ἐπίσκοπος τῆς Ἡράκλειας κατατικαῖται: Εκκλησίας. "Οὐεν η Ρωμαϊκὴ Εκκλησία καὶ η Ἐπίσκοπος αὐτῆς ἀπήλαυνον ιδιαίτερον τιμῆς, πει τοιράντος τοῦ γέροντος τηλεστοῦ. Τῷ 756 διὰ τοῦ διωρεός τοῦ Πιπούνοι τοῦ Μιχρού, βασιλέως τῶν Φράγκων, ἐγένετο ὁ Πάπας κορυφαῖς ἡγεμών, κατὰ δὲ τὸν μεσοίων ἡ ἑξουσία τοῦ Πάπα εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἐφίστεται, ὥστε ὁ κύτον

τοῦ ἀνθεῖαντονού καὶ κατεβεῖαντονού οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τοῦ θρόνου. Τὴν ἑξουσίαν δόμων ταῦτην ἀπώλεσεν ὁ Πάπας ἐπί τοῦ γέροντος 150 (μετὰ τοῦ σταυροῦ) καὶ διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὑποτοίκου πολλοὶ Πάπαι τοι εἰσαγάγησαν ὑπεροχά ποτά. Οὐδέ τοῦ νεοῦ εἰνε ταῖτικός τὸ σπουδιάτερον μέρος τοῦ ναοῦ εἰνε τὸ θυσιαστήριον ὑπὸ δρεγχάλινον σύγνοικον, στηρίζεται επὶ τεσσάροις ὑπεροχάλινοι κίονες 39 μ. μῆραι: ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον εὑρίσκεται οἱ τάφοι τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Μέσον ὁ Πάπας κατὰ τὴν ἑρτὴν τῶν Χριστιανῶν, τοῦ Πάπα, τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου καὶ ἐν τῇ ἀναρχίᾳ δευτερίης ἡγεμονεῖ εἰς τὸν θυσιαστή-

τῶν 754 π. Χ. κατέκτησε πρώτων μὲν ἀπατῶν τὴν Ιταλίν, εἰτὲ δὲ ἐπὶ Αύγουστου δόλῳ σχεδὸν τὸν τόπον γηωτῶν κόσμου καὶ ἐγένετο κοσμοκράτερος ἀνακρηγθεῖσα ὡς κεράτη τοῦ κόσμου (caput mundi) καὶ ιωνία πόλεις (Urbs eterna). Μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους εἴησκεσε κατατηνή ἐπιφύσην πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐπ' ὅλου τοῦ κόσμου διὰ τῶν Πατῶν.

Η ἀρχαῖα Ρώμη ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν 25 χιλ. ἀπὸ τῶν ἐνδόλων τοῦ Τίβερεως, ὅστις ἐγκατίτει τόδιν πρὸς Δ. ἐντὸς τοῦ ὕπεροῦ ἔκειτο τὸ πέδιον τοῦ "Ἄρεος" ἥπερ δὲ ἐκτίνη ἐπὶ ἑπτὰ λόφον, διὰ τῶν ὧν τοῦ Τίβερεως σχηματίζεται τοῦ Καπιτωλίου μετὰ τὸ Καπιτωλίον, ὁ Αθενίτος, οἱ Κυριάλλοι, οἱ Οὐνιμάλλοι, οἱ Ξενιάλλοι, καὶ ὁ Καίλιος. Οἱ πληρωμὲς τῆς πόλεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τὴν υποκρατορική περίδουν ἀνήρετο εἰς 112 1/2 ἑκτ. κατ. Ἐκ τῶν κολοσσιαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομημάτων δὲ ὑπὸ κατεκομείτο ἡ Ρώμη, σύζηται τοῦ Καπιτωλίου, τὸ πάνευον, ὅπερ ὑπερεμέγεινες θυλωτὸν οἰκεδώμητη φωτιζούμενον μόνον ἐκ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ θόλου, σημεροῦ δὲ εἰνε μεταβολήμενον εἰς νεῦν, ἔνθα οἱ τάφοι τοῦ Παρθηνᾶ καὶ τοῦ Βίκτωρος Εμμανουὴλ, οἱ θυμεμενικῆς φίτις τοῦ Τίτου, τὸ δὲ μέρει σωζόμενον καταστικόν ἀμφιεξέτρων χωρῶν 100.000 κυρίων τοῦ πολλὰ ἀλλά.

Η Νίξ Ρώμη, κηρυχθεῖσα πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου ἀπὸ τοῦ 1874 διὰ τὴν ἀρχαῖαν δόξαν καὶ πηγῶν τῶν ἀρχαιοτήτων, τερπλαδύνει τὸν ἔνδος τοῦ περιβόλου τῶν τεχνῶν ἀρχαῖον γόργον, ὅστις εἰνε κατὰ μέρα κατετημένονς ὑπὸ διπλύλευον καὶ κήπων, τὸν μεταβολὴν Καπιτωλίου καὶ Κυριαλλού γόργων καὶ τὸν τοῦ πέδιον τοῦ "Ἄρεος", οἵτινες εἰνε ὑπὸ κορυφαῖτον τοῦ Αντικού τούτου, ἐπὶ τὸ δέξιον διχτυθρῆ τοῦ Τίβερεως κεῖται τὸ πέρα τοῦ Νίσσεως τημάνη τῆς πόλεως, ἔνθα ἡ ἀρχότης τοῦ Πάπας καὶ τὸ φρούριον τοῦ Αγγέλου. Ἐγείσθεν διηγεῖ δόξας εἰς τὴν λαμπτήν πλατείαν τοῦ Αγ. Πέτρου, ἡς περιλαμβάνεται ἐντὸς πολυτόπου στοίνων καὶ κομητεῖας ὑπὸ δέξιοις καὶ δύο πιάκων. Κατὰ τὴν δυτικὴν ἀκρων τῆς πλατείας ταῦτης εἰνε ὁ ναὸς τοῦ Αγ. Πέτρου, διά μεταστάσεων τοῦ κόσμου, ἔχων μῆρας 187 μ. καὶ ὁδὸς 150 (μετὰ τοῦ σταυροῦ) καὶ διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὑποτοίκου πολλοὶ Πάπαι τοι εἰσαγάγησαν ὑπεροχά ποτά. Οὐδέ τοῦ νεοῦ εἰνε ταῖτικός τὸ σπουδιάτερον μέρος τοῦ ναοῦ εἰνε τὸ θυσιαστήριον δρεγχάλινον σύγνοικον, στηρίζεται επὶ τεσσάροις ὑπεροχάλινοι κίονες 39 μ. μῆραι: ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον εὑρίσκεται οἱ τάφοι τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Μέσον ὁ Πάπας κατὰ τὴν ἑρτὴν τῶν Χριστιανῶν, τοῦ Πάπα, τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου καὶ ἐν τῇ ἀναρχίᾳ δευτερίης ἡγεμονεῖ εἰς τὸν θυσιαστή-

ριών τούτων. Παρότι τὸν ναν είναι τὸ Βατικανόν, διαιρούν τὸ Πάπα, περιέχον περιφέρουσαν βεβιούθηκας, πλεῖστα κειμενά αρχείων και νεωτέρας τέτης, 12000 δυομάτια και 4 παμμεγάστας χιλιόδας.

Η Ρώμη ἔχει 403 γιλ. κατ. κατά μέρος ὅποδαντας ἐκ τῶν περιηγητῶν, οιτίνες θίωσι ποὺ τοῦ Πάπαγο παμπληθεῖς συρρέουσιν, δύοις θυμάσιοι τὰς ἀρχαιοτήτας και ταμπαραστῶν τὸν θεστρὶ εἰς τὰς ἑκκλησιαστικὰς τελεστὰς (διαιρούμενον τὸν Βίβλον, ιψήσιν τὸν ποδῶν διωδέκας γεροντούς ποὺ τοῦ Πάπα), ἡ ἐλλογία ἀπὸ τοῦ ἑδόντου τοῦ ἄγ. Πλέτρου τὴν ἡμέραν τοῦ Ιλασχία, ὁ φωτισμὸς τοῦ θύλακον τοῦ ναοῦ τουτοῦ, ταῦτα ἔξαρχη δὲ ἡ Γερουσία, δέκανος παραπλάνην τοῦ φρουροῦ τοῦ Ἀγίουν ἀναβράσκουσα). Οἱ πληθυσμὸς τῆς πελάσεως ἀξιούσιοι τὰ μέγιστα θίωσι κατ. Αὐγούστουν και Σεπτέμβριον ἢς τὰν ἐλεισμῶν περιεποτῶν παραγομένων ἐκ τῶν ἔλλων τῆς πεδιάδος; η' ης κείται ἡ Ρώμη.

H B E N E T I A

Η Βενετία εἶναι μία ἐκ τῶν περιεργατῶν πόλεων τοῦ κόσμου. Τορδήν ὅπλο ἀνδρῶν ποιῶν, οἵτινες φεύγοντες τοὺς εἰς Ἰταλίαν ἵστελλονται Λαζαρέδρος: κατὰ τὸν θόνον αἴσιον μ. Χ. ἐπέκυπτον εἰς τὰ τενάγη. Η πόλις τάχιστα ἀνεπτυχθή, οὐδὲ δὲ τὸ πολιτεύματος ἡ Δημοκρατία κατέπιεν μεγάλη και τοσχυρὰ καὶ τὸ πεδίον ἐμπορικὸν κράτει τὸν μέστον τίνων. Περὶ τὸ 1400 ἡντεῖν εἰς τὴν Βενετίαν ἡ Δαλματία, η Κρήτη, η Κύπρος και πολλὰ μέση τῆς Ἐλλής, Χερσονήσου. Περὶ τὸ 1700 και αὐτὴν ἡ Νεκτανόντης. Άλλη ἡ μεγαλοβόλη τῆς τοῦ ἐμπορίου πορείας και ἡ ἔξπλωσις τοῦ τουρκικοῦ κράτους συντελεῖσαν εἰς τὴν ἔκστασθην τοῦ μόνου τῆς Βενετίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Γενούς τὰς εἰργὲς κτήσεις εἰς τὴν Μεσογείῳ μέρῃ τῶν ἀκτῶν τῆς Κρητοῦς. Εν τῇ τρικυμῷ ἀποσηγῇ τὴς Γαλλικῆς ἐπαντάσθενος ἡ μὲν Γενούς ἀπετελεσθεῖσα μέρος τῆς Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας, η δὲ Βενετίας μετὰ ποκίλας πρεπτερίσεως ἀπὸ τοῦ 1418 μέχρι τοῦ 1600 ἀπετελεσθεῖσα μέρος τῆς Αύστριας Μοναρχίας, ἔως ὃ ἐγένετο Ἰταλική. Επὶ τοῦ πυλώνων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Μάρκου (βλ. σελ. 98) εἶναι οἱ τέσσαρες περιφέρειας γλυπτοί, ἔργα τοῦ Ἐλλήνος γλυπτοῦ Λυσίπου, οἵτινες κατ' ἄρχας εἰχον στηθῆν ἐν Χίο, εἶτα ἐκουμενίσθησαν εἰς Ρώμην, ἐπέντε δὲ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εἰς Κωνσταντινουπόλιν, τὸ δὲ 1204 κατὰ τὴν ἀλλοιού τούτης ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐλέφουργονθησαν ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν· τὸ 1797 ἀπῆγθησαν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος εἰς Παρίσιον και τῷ 1885 ἐπεστράχθησαν πάλιν εἰς Βενετίαν.

I B R I K H X E R S O N H S O S

346. Ἀδογκανικὸς καρούκτην τῆς Ιθοποιῆς χρεοδοντοῦ. — Ενῷη και διστάνει παρα-

τὴ Μεσόγειον γερσόνησος, τῆς Εὐρώπης η Ἰταλικὴ και ἡ Ἐλληνικὴ, συνδέονται διὰ τῆς ἀναγύρων σύντονος διεπιλάσσου μετά τῆς Εὔρωπης, η Ἰτανίας ἀπότελεῖ ἐν σύνολον σχεδὸν μεμονωμένον και συγδέεται μᾶλλον μετα τῆς Ἀρριανῆς η μετά τῆς Εύρωπης. Ο πορθμὸς τοῦ Γιελλατχρ εἰνεῖς δὲ ἐστὸς πόρθμὸς ἡ ὁ πορθμὸς τῆς Σούνηδης, τοῦ διάτρησις σχετικῶν νεοτέρᾳ τοῦ διὸ θάλαττα τῆς Μεσογείου περιεκτοῦντα ἀλλοτε ἐντὸς λεκάνης περιεισμένης ὑπὸ τείχους ἐκτεινομένου ἀπὸ τῶν βράχων τοῦ Γιελλατχρ ἐν Ισπανίᾳ μερὶς τῆς ἀκρας τοῦ Κέουσας εἰν Ἀρριανῆ. Η Ισπανία λοιπὸν εἶναι γερσόνησος ἀρριανική προσπεκοληπτήν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ενὶς δὲ μέραι και εὑρὺς ὅρον ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλασσῆς και περιβάλλοντας πανταχούντων ὑπὸ δρόμων ἐνίστηται λίσιν ὑψηλῶν.

Διὰ τῆς Ισπανίας οὐδεμία διήκει ὁροσειρά, γιρίζουσα κατὰ τρέπον εὐδιάσκριτον τὰς κλίσεις τῶν ὑδάτων τῶν γυρνάνειν εἰς τὴν Μεσόγειον και τὸν Ἀτλαντικὸν Ωκεανὸν, μετὰ διευκαλεδώσεων, αἴτιον νὰ περιβάλλωται τὰ λεκανοπέδια τοῦ Δούρου, τοῦ Πάροι, τοῦ Γουασίλιαν, τοῦ Γουαζάλκουντέρου. Αἱ κατεῖ ἔρως τῆς γερσόνησος περιβάλλονται ὑπὸ ὁρούν, ἐκπατοῦσαν δὲ τῶν ποταμῶν ἥγανην την πατρικὴν θάλασσαν τῆς θαλασσῆς πρὸς τὴν ὄμρα τῶν ποταμῶν ἐκβάλλουσαν κατ' εὐθεῖαν εἰς αὐτὴν, ὡς Μονδέζος και ὁ Μίνγχος.

Οτε μὲν τὴς ἐρη ταῦτα περιβάλλουσαν ὑμέτων τὴν θάλασσαν (Καταβράκα ἔρη, Γαλικία, Καταλωνίας, Σιέρρα Νεζάδων), οτέο δὲ ἀφίνουσαν εἰς τοὺς πρέποντας αὐτῆς πεδίσια στενάν (Μουρκίας, Βάλεντίας) τὰ παραλίας ἀμύδεις (Πορτογαλία). Άλλα πανταχόθεν περιστρέψαντα τὸ Ίσραηλον ὁροπέδιον, η δὲ κοιλας τοῦ Γουαζάλκουντέρου μόνη αὐτῆς διανοιγεται εὐρύτατα πρὸς τὴν θάλασσαν.

347. Αἱ δρεναὶ παχαὶ τοῦ ὁροπεδίου. — Η ἐπιφανεία τοῦ ὁροπεδίου ὑποτείνεται διὰ τοῦ διοικητικοῦ ὁργανισμοῦ και τῶν διαλέκτων, οἰκούνται δὲ ὑπὸ τοῦ Σομο-Σιέρρα, ην φρουρεῖ τὸ Ἐσκούσιδον.

Η κοιλάς τοῦ Ζαλών σγηματίζει ὡσαύτως διόδουν ἐν Μαζερίτης εἰς Ἀρα-

γανίαν. Ο Τάγος και ὁ Γουαδιάνας, τούλαρχιστον ἐν τῷ ἀνω αὐτῶν ἦπι τοῦ πτεροφύλακον ὑποτείνεται τῆς Μάγης γηρᾶς, γιωβέσσωνται τέσσαν ἀπ' ἀλλήλων, έσον και ἡ Σηκουάνας ἀπὸ τοῦ Λειγηρος μεταξὺ Παρισίων και Λύρηλαις.

Ο Τάγος προσκρούει ἐν Πορτογαλίᾳ εἰς τὴν Σιέρραν δὲ Εστρέλλαν. Ο Γουαδιάνας συναντῶν τὴν Σιέρραν ουσα, πατέρεσσαν εἰν τοῦ ὁροπεδίου πόρος τῆς θάλασσας διὰ σκοτεινῶν στενῶν.

Η Σιέρρα Μορένα σημειοῖ τὴν ἀληθῆ παραγόν τοῦ ὁροπεδίου τούτου πρὸς Νέστον, η δὲ Σιέρρα Νεζάδα, η μᾶλλον τὸ σύνολο τῶν μικρῶν μεμονωμένων και παραλήγων διεράσσων διότι σκοτεινῶν στενῶν.

Η Σιέρρα Μορένα σημειοῖ τὴν ἀληθῆ παραγόν τοῦ ὁροπεδίου τούτου πρὸς Νέστον, η δὲ Σιέρρα Νεζάδα είναιται τὰς τεμάχιον τῆς οροστούγιας τοῦ "Ατλαντος γιωβέσσωνται ἀπ' αὐτῆς διὰ τῆς θαλασσῆς Ἀρριανικήν.

Ολόκληρος η Χερσόνησος, ως ἐκ τῆς πεντηρχητοῦ και τοῦ γεμαρρόδους χαρακτηροῦ τῶν ποταμῶν αὐτῆς, ως ἐκ τῶν ἐρήμων η μόνον τῶν ποταμῶν αὐτῆς τούτου γέρτου τάχιστα ξηρανιμένου κελαλυμένου αὐτῆς ἐπιφανεῖν ἔχει: ἀποφίνει ἀρριανικήν. Η Σιέρρα Νεζάδα είναιται τὰς τεμάχιον τῆς οροστούγιας τοῦ "Ατλαντος γιωβέσσωνται ἀπ' αὐτῆς διὰ τῆς θαλασσῆς

I S P A N I A

348. Διαιρεσίς και ἐνότης τῆς Ισπανίας.—Ούωι η Ιθογενής γερσόνησος διαιρεῖται ως ἀδάκιον ζετούμαν εἰς ἀριθμὸν τυν μερονομένων διεκμετισμάτων, ἔνθα ἀνεπτύγθησον πολιτικαὶ ὑπάρχεις ὥλαις διαφοροί, καταβράκια, η Αττικορι, η Γαλικία, τὸ Βασιλείον τῆς Αλεύνης, οἱ δέ Καστιλία, η Αργανία, η Νεζάρρα, η Καταλωνία, τὰ βασιλεία τῆς Βαλεντίας της Μουρκίας, η Αναζόλουντος, και τοῦ Βαλερίδος.

Αἱ διάφοροι χῶροι τῆς Ισπανίας, ἐνώνεισαι σήμερον εἰς ἔν βασιλείον, οὐλ' ἡ τετον, οὐδὲ διακρινόμενοι διακρινόμενοι διάφοροι, οἰκούνται διὰ τοῦ διοικητικοῦ ὁργανισμοῦ και τῶν διαλέκτων, οἰκούνται δὲ ὑπὸ τοῦ Σομο-Σιέρρα, ην φρουρεῖ τὸ Εσκούσιδον.

Καταχόμενοι ἐκ Αιγαίου, Ιθηρων,

Κελτῶν, Φοινίκων, Ἐλλήνων, Ρωμαίων, Βανδαλίων, Βησιγότθων, Αραβίων, τροποποιηθέντες ὑπὸ τοῦ κλίματος και τῆς Νέας Κατιλλίας. Η κοιλωτέρα διόδου εἰς τὸ Σομο-Σιέρρα, ην φρουρεῖ τὸ Εσκούσιδον.

Η κοιλάς τοῦ Ζαλών σγηματίζει ὡσαύτως διόδουν ἐν Μαζερίτης εἰς Ἀρα-

ρουμαχίας), πρὸς τὰς τέγυνας, καὶ πρὸς τὸ αἰθημα τῆς τιμῆς.

319. Α' Λοθία κατάστασις τῆς γεωργίας ἐν Ισπανίᾳ.—Δυστυχώς τὰ προσόντα τεύτων ἔμφενείζονται υπὸ ἐλευτερώμάτων, ἀπειλεῖς καθιστῶν τὴν Ισπανίαν μίσον ἐπ τῷ μᾶλλον ὅπειθοδρυμικῶν γχωρῶν τῆς Εὐρώπης. Παρὰ ταῦτα διατέρεις ταξίσουν ἡ δικαιοτητικὴ ἀναπτυξὶς ἐν συγκριτικῇ πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν καθηλώκων ἡ προτεστατικῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης τὰ μέγιστα ὑστερεῖ, μεταξὺ δὲ τῶν λαϊκῶν τάξεων βεστεῖνει ἀμφεύει παχυλή.

Η ἀθρονία τοῦ πλούτου, τοῦ κομισθέντος ἐκ τῆς Περούνικς καὶ τοῦ Μεξικοῦ εἰς τὴν Ισπανίαν ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἑκατοντάριον μέροι τοῦ δεκάτου ἑπτατού αἰώνος, ὑπερβολῆψει κατὰ τὴν μαρκάρην ταυτὴν περίοδον τὴν φυσικὴν ἀθρονίαν τῶν κατοίκων, ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ αἰώνος. "Αλλ' οἱ προσδοροφόροι αἰώνει πηγαί οὐ πωλέσθησαν μετὰ τῶν ἀποικιῶν, ἥ δὲ γεωργίας εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ποιῶν κατωτάτην ἐπεινῆς, ἢν εἴχον ἀρίστη οἱ "Αράβες κατεκτήται. "Υπάρχουν μάλιστα ἀληθεῖς ἔρημοι γραστοί υπὸ τοῦ ὄνυχας δεσποβίλων. Ή τέτρωφη τῶν πρόσθιων, ὡν τὰ ποιμάνια συνετελεῖσαν κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς καλλιεργείας τῶν δημητριακῶν, περιηλθεν ὕσσωτας εἰς μεγίστην παρακμὴν καὶ εἴς ὅλων τῶν γχωρῶν τῆς Εὐρώπης η Ισπανία εἶνε ἵσος ἡ ὀιστρέρουσα τὰ ὀλιγώτερα μερινά.

320. Ο' μεταλλικὸς πλούσιος τῆς Ισπανίας.—Τὸ αὐτό, ὅπερ συνέθη διὰ τῶν γεωργικῶν πλουτῶν, συμβαίνεις ὕσσωτας καὶ διὰ τῶν μεταλλικῶν τῆς Ισπανίας, ἥτις ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὑπῆρχεν ἡ Περούνικα καὶ τὸ Μεξικὸν τῶν Ἐθνῶν τῶν παρὰ τὸν Μεσόγειον οἰκούντων. Φοινίκεις, "Ἐλληνες, Καρχηδόνοι εξεμεταλλεύθησαν τὸν γρυπὸν καὶ τὸν ἔργυρον καὶ τὸν σίδηρον καὶ τὸν χαλκὸν καὶ τὸν μόλυβδον καὶ τὸν ὄφραργυρὸν αὐτῆς. Εἴναι τὰ γεωργικά, τὰ ἀγγεικά καὶ τὰ γαλλικά κερατίλαια δὲν ἔχουντο. ὅπως ἐπανορθώσωσι τὴν μεταλλικὴν βιομηχανίαν τῆς γερσονήσου, αὕτη θὰ

ἐξηφανίζεται καθ' ὄλους ληρίσιν καὶ ἐκεῖ ἀκούσησι τὸν εἶναι τῆς ἀρχαιοτέρας εἰνες καταφανέστατα.

321. Τὸ γέλλον τῆς Ισπανίας.—Ἐν τούτοις τῇ ἔνεικῃ προτροπῇ, ἡ θεικὴ ἐργασία στέλλεται ποὺ εἰσοῦνται περὶ τὸν τρόπον τῶν ζωῶν την. Ἡ καταστροφὴ, ἣν ἐπένεγκεν ὁ Παλλίκης ἡ φυλλοειδής, ἡντὶς ὅπερες τὰ μέγιστα τὴν πρόσδοτον τῆς Ισπανίας ἀμπελευργίας, καὶ καὶ ἡ μάστιξ τὸν (ψυλλοειδής) ἐσέσκηψεν ὕσσωτας καὶ εἰς τὴν Ισπανίαν. "Αλλ' ἀπαιτοῦνται εἰσέτι μέρισται προσπάθειαι, ὅπως οἱ Ισπανοὶ ἀνακτήσωσιν ἐπειλέων; τὸ πρὸ τριῶν αἰώνων ἀποσθέθη ἐξαριστεράς καὶ καὶ προσπάθειαι αὗται εἰς οὐδὲν ἡ ἀποληξίσιν, ἐάν δὲν καταπούσων καὶ πολειτικὴ ταραχὴ, αἴτιες; μαστίζουσι τὸ κράτος ἀπὸ τῆς ἀρίστης τοῦ παρελθόντος αἰώνος;

"Οσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἀποικιακὴν ὅρσιον τῆς Ισπανίας, αὕτη φάνεται καὶ ἡ ἀποληξίσιν, ἐάν δὲν καταπούσων καὶ πολειτικὴ ταραχὴ, αἴτιες; μαστίζουσι τὸ κράτος ἀπὸ τῆς ἀρίστης τοῦ παρελθόντος αἰώνος.

"Εστοι τοις Μεξικοῖς, ή Κεντρούς Αὐτοκράτορες, μέρος τῶν Αντιτιλῶν, καὶ ὄλοληρος ἡ Νότιος Αμερικὴ, πλὴν τῆς Βεργίλιας, ἐξακολουθοῦσι νὰ ὅμιλωσι τὴν Ισπανικήν. Ἐάν η Ισπανία γείνη πολὺν μέρον τοῦ μερχάντη παραγωγὴν δύναμις, πρὸς τὰς γχωρὰς ταύτης τῇ δικαιούγεται πάλιν μελέον εὑρύτατον.

322. Ιστορικὴ ἐποφίη τῆς Ισπανίας Χερσονήσου.—"Η Χερσονήσος αὐτὴ ἀποκαίσθη τὸ πλάια τοῦ Φονίκου, Ἐλλήνων καὶ Καρχηδόνων Βρεδότερον κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Τῷ 115 μ.Χ. κατέληφθη ὑπὸ τῶν Βρηγίστων. Τῷ 711 κατέληφθη αὐτὴ οἱ "Αράβες ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Τασίκιδες πεισακούθεντες διὰ τοῦ ποδεύου εἰς τὴν Χερσονήσον, ὅπος καὶ ὁ πατὰ τὸν ποδεύον κειμένος βράχος ὄντα μέσην τῆς Ηθεραλτάρ (Γιέλλα-ταρίκ, τ. ἔ. βράχος τοῦ Ταρίκ). Μόνον εἰς τὰ βρέστα, εἰς τὸν Κανταβρίαν δρεπι, διεπειδὼν μικρὸν τοῦ Χριστιανικὸν καζτός, ὅπερ σὺν τῷ γράμμῳ μεγεθύνθη διὰ τῆς προσθήσεως ἀλλούν Χριστιανικῶν κρατῶν κατελήφθη τῷ 1492 νέον κατελήφθη καὶ τὸ τελευταῖον βασίλειον τῶν Μαρούν, τὴν Ἀνδαλουΐνην Γρανάδην. "Επὶ Φεβρουάριον καὶ Ιανουαρίου καὶ ἐπὶ τῶν διαδόνων αὐτῶν τῆς Ισπανίας ἐγένετο κράτος ισχυρότατον,

τὸ ἐποίον ἀκολούθως ἐμφύλιοι πόλεμοι καὶ θεραπευτικὴ ἔρδες ἔφερον εἰς παρακράνην.

Η Πορτογαλία τὸ πάλαι ἐκκείτο Λατινικοῖς καὶ κατοκείτο ὑπὸ Κελτῶν. Ακολούθησαν τὰς τύχας τῆς Ισπανίας ἀνυψώθη εἰς βρετανούς μετὰ τὴν πλήρη καταστροφὴν τῶν Μαρούν καὶ ἐπὶ τοσούτον ἤκυρωσεν, ὥστε κατέτη μεγίστη δύναμις τοῦ κόσμου. Κατὰ τὸν 16ον αἰώνα περιῆλθεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ισπανίας καὶ ἀπώλετο τὰς ἄποικιας καὶ τὸ ἐπόπειον. Τοῦ 1640 πεποτάσθη μὲν ὑπὸ δῆμος τῆς Ισπανίας, ἔμενεν δῆμος κράτος δευτέρας τέλεων. Εγχώριον τι γένεται οἱ Βεργίνιτοι, ὅποι τοὺς τόπους κατέλαβε τὰ Β. Α. τῆς Πορτογαλίας, ἀνέβρεψαν εἰς τὸν θρόνον. Οἱ Πορτογάλοι τρέφουσιν ἀσπόνδων μῆσος πρὸς τοὺς Ισπανούς.

Η ΜΑΔΡΙΤΗ

Κειμένην ἐν μονοτόνῳ πεδίων, 600 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιράνταν τῆς θυλάσσης, εἶναι ἡ ὑφηλίτατα κειμένη μεγάλοπολις τῆς Βίσυποης. Αἱ δέδοι αὐτῆς εἰναις ἐπὶ τὸ πολλού εὔρεται καὶ κυνονίκια. Βλ. ἡ πόλη τὴν ὄπωρειν τῆς Σιέρας δὲ Γουαδερμέρας; κείται τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον "Επανωπολίς, διέπειν ἄνγελος τοῦ Φίλιππου δ'. Βρέπε την τοῦ Άγ. Αλεξανδρού, διάτι κατὰ τὴν ἐπέτεον αὐτοῦ ἤρπετο τὴν μεγάλην νίκην τοῦ Άγ. Κονσταντίου. Τὸ κολοσσαῖον τοῦτο οἰκοδόμημα ἔμεινε σχῆμα διέργαστας διότι καὶ διὰ τὸ Άγ. Αλεξάνδρος εἶναι ἐψήφη ἐπὶ ἐπάργετα. Εστιορία (ἥτοι λόγος σκωπίων) ὀνομάζεται ἐπί τῶν σκωπίων παρακειμένων μεταλλείων.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Μόνοι οἱ Πορτογάλοι εἶναι κοινούθηκοι ν' ἀποτελῶσιν ἐν τῇ χερσονήσῳ λαὸν καρυστὸν καὶ ν' ἀπομόνωσι αὐτὴν ὥστε εἰσέλεπται ιδίως εἰς τὴν διαφράζαν τῆς θέσεως καὶ τοῦ αἰλίματος.

Ἐστρατιώμέν τοῦ πρὸς δυσμάς, ὑποκειμένην εἰς τοὺς ἀνέλους τοῦ Ατλαντικοῦ, οὔτινες κομίζουσιν εἰς αὐτὴν τὴν βρογήν, ἡ Πορτογαλίας ἀποτελεῖ ζωὴν τῶν ισακτέρων εὑρύκτων καὶ ἔρδες περιεκτικῶν. Μόνον εἰς τὰ βρέστα, εἰς τὸν Κανταβρίαν διακρίνεται ιδιαίτερης ἀντικείμεστατη διάστιγματος ζωὴν; Κατέβαστας ζωὴν τοῦ Καλής; Επιτίδες καὶ θέρουσαν καὶ κινήσεως. Πρὶν ἡ Ισπανίαν βοηθήσωσι τὸν Κολομβον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Αμερικῆς, οἱ Πορτογάλοι εἶχον κάρηψη μετὰ τοῦ Βερθολομαίου Διάκονο τοῦ Χριστιανήριου τῆς Καλῆς; Επιτίδες καὶ θέρουσαν μετὰ τοῦ Βάσκου-δὲ-Γέρμεων, εἰπε τῶν ἀκτῶν τοῦ Ιγνασίου καὶ τῆς Αφρικῆς, μέγιχος ἀποικιακὸν κράτος.

Ἐν Αμερικῇ η Βεργίλιας, τὸ μόνον ἐπ τῶν Λατινικῶν κρατῶν, ὅπερ

δὲν ἀντέρεψαν αἱ περισσοὶ καὶ ἐπαναστάσει, εἰναὶ κρατὸς Πορτογαλικῆς καταχώρησης.

Σήμερον εἰς τὴν Πορτογαλίκην μένουσι λείψαντα μόνον τῆς ἀρχαρχίας κύτων ἀποικιακῆς δυνάμεως. Τὰ στοιχεῖατα εἶναι τὰ ὑδρευτακά κύτη: τῆς "Ἄγγολος" καὶ τῆς "Ἀνατολικῆς" Ἀφρούτης, ἐπὶ τῶν ἔκβολῶν τοῦ Κόγυου, καὶ τοῦ Ζεμβέζου.

ΓΑΛΛΙΑ

323. Αἱ ἀκταί. — Ὑπὸ γενικὸν ἔποιμνον ἔξταζόμεναι αἱ ἀκταὶ τῆς Γαλλίας εἰναι ἀπὸ τῆς Δυονερέχει· (Β.Δ.) μέχρι τῶν ἔκβολῶν τῆς Σθραμμῆς γηθαμαλαὶ καὶ θαυμάσιες· ἀπὸ τῶν ἔκβολων τῆς Σθραμμῆς μέχρι τῶν τοῦ Σηρουάνηος ὑγιαὶ καὶ ἀπότομοι· ἀπὸ τῶν ἔκβολῶν τοῦ Σηρουάνηος μέχρι τῶν τοῦ Λείγηρος ἀνώμαλοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑψηλοί, ἔχουσι πολλοὺς κάθηπτους, ἀσκροτάρια καὶ σκηπτόλους· ἀπὸ τῶν ἔκβολων τοῦ Λείγηρος μέχρι τῶν τῆς Γρίβνης γηθαμαλαὶ καὶ τελματώδεις· ἀπὸ τῶν ἔκβολων τῆς Γρίβνης μέρη τῶν τοῦ Λεόδυρος γηθαμαλαὶ, θυνόμεναι καὶ σχεδόνας ἄνορμοι· ἀπὸ δὲ τῶν ἔκβολων τοῦ Λεόδυρος μέχρι τῶν Ιστανικῶν συνέργους ὑψηλοί, σηγματίζουσι προέκτατα τῶν Πυργενιάνων. Αἱ περὰ τῶν Μεσόγειος ἀκταὶ ἀπὸ τῶν κρασπεδῶν τῶν Α., Πυργενιάνων μέχρι τῶν σηματου τοῦ Ροδανοῦ εἰναι χαμηλαὶ καὶ διατελεονταῖς ὑπὸ τεναγῆν· ἀπὸ δὲ τῶν στομάτων τοῦ Ροδανοῦ μέχρι τέλους εἰναι ἐν γένει υψηλαὶ, ποικιλομόρφους καὶ χωματικαῖς· πλήρεις δὲ ἀνώμαλοις καὶ κολπικαῖς.

324. Η ἀνάγλυφος διαπλασία. — Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Γαλλίας ὑπόδευτης γρανιτῶν ὁροπέδιον λίαν συμμετρικόν, σηματιζόντον τρίγωνον, οὐσιοῦς ή Α., πλευράς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἔκβολου, ἐν φέρουσῃ ὡς "Ἄρας καὶ ὁ Ροδανός", η ΝΔ. εἴναι ὀκτώειδες περιβόληλος πρὸς τὸ θύελλον τῆς Γαρύνηος καὶ τέλος ἡ Β.Δ. ἔχει τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἥν καὶ τὸ μεταξὺ τῆς Αὔρηλας καὶ τοῦ παραποτάμου τῆς Βιέννης μέρος τοῦ Λείγηρος. Εἰτε δὲ ὁροπέδιον τούτο ἀνήκουσι, ὡς δύο αὐτοῦ παραρημάτω, πρὸς Ν., τὰ δευτοτάτα ἔρη τῆς Ρουβρίγης καὶ πρὸς Β. τὰ ὑψωμάτω τοῦ Μορένη, ἰστιστος χρυσταλλοπαγή. Ήλիγην τούτων ἔρη γρανίτου, πορφύρου καὶ λάδης ὑψηλοῖςται ἐπὶ τῆς αποτελούσθες τὸ ὁροπέδιον μεγάλης βάσεως, παρέχοντα εἰς τὸ σύνολον καταχών γενικὴν πρὸς Δ. καὶ Β.Δ. Περὶ

τὰ πρωτογενῆ ταῦτα πιερόματα ὡς περὶ σκελετῶν ἔχουμενα στηριζόμενα ἔδαφά, ὡς οἱ ιστοὶ περὶ τὰ ἔστι τοῦ Κύρου. Αἱ "Αλπεῖς καὶ τοῦ Ηυρηναῖος, τὰ ἀρχαῖα πετρώματα τοῦ Ηουστοῦ καὶ τῆς Βρετανίας, τοῦ Κοραντοῦ κατὰ τὴν παραλίαν ἐσχατιῶν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐν αὐτῇ ἡ τοῦ μάζη τοῦ ἡπειρωτικοῦ στεγάσθεν τὰ Βότιγια καὶ τοῦ "Αρδεννᾶ εἴναι σύτοις εἰπεῖν τὰ ἔξτερην μέρη τοῦ σκελετοῦ. Εν τοῖς μεσολαβοῦσι κοιλάμασιν ὁ "Ωλεανδρὸς ἀνήγειρε τὰς ἀπάκτας τοῦ ἀποτελουμένας ἐξ απειροθυμοῦ λειψάνων τιτανοῦ καὶ γραλίων, οἱ δὲ ποταμοὶ ἐνάπειροι τὴν τοποτελεσταν τὰ προσγειώματα στρέψασται ταῦτα.

Τὸ μέσον ὑψοῦ τῆς Γαλλίας ὑπελογίσθη εἰς 392 μ. 84, ἐν ὧ τῆς Εὐρώπης τοῦ συνόλου εἴναι 396 μ. 80, ἐπερ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Γαλλία εἶναι μία τοῦ ἔρεντέρων ἐδρωτακῶν χωρῶν. Τὰ ἔρη αὐτῆς κατέχουσιν 240.000—250.000 τετρ. χλμ., μὲν αἱ 140.000 ἀνήκουσιν εἰς τὰ ιεώνας καλούμενα γραλίων ἔρη, ἢτοι εἰς τὰ αποκλειστικῶς εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνήκουσιν (Κεντρικὲν ἐρεπέδιον, Κρήνεις ἔρη).

Τὸ Κεντρικὸν ὁροπέδιον καλλύπτεται ἔκπτωσιν 80000 καὶ είναι τὸ βάθυον πολλῶν ὀρέων, ὃν ὑπερβέχει τὸ Ηύδων-Σανού. Τὰ Κηδεύτικα ὄρη (Κέμμενον) μεταξύλοισιν ὄνομα κατὰ τόπους γωρίζουσι δὲ δύο κλιμάκτα, δύο βικασθήσιες δύο διαρρόους ούτοις εἰπεῖν σύστατι. Πρὸς Β. καὶ Δ. αὐτῶν είναι ἡ βροχή, ἡ γών, οἱ ὄπλες, οἱ λειμῶνες. Πρὸς Ν. δὲ ἡ λαρυγγός, ἡ ποσόν, ὁ κακών, ἡ ἔγρασία ἡ κονιορτή, πηγαὶ σπάνιαι ἀλλὰ μεγάλαι καὶ διαυγεῖται, ὁρίζουσιν ζωηράς.

325. Τὰ δύο μεγάλα ὄντα ποδονθύματα. — Τὴν Γαλλίαν πιρέργευσι τρεῖς μεγάλαι καταβαίται, ἡ Γερμανική, ἡ Ἀττακτικὸς καὶ ἡ Μεσόγειος, διακρέουσι δὲ αὐτὴν πλήθησον ποδῶν, στινές δύνανται να διατείθουσιν εἰς δύο μεγάλα ὄντα ποδονθύματα, τὰ τοῦ Ἀττακτικοῦ καὶ τοῦ τῆς Μεσογείου. Τὸ διάρραγμα τῶν δύο τούτων ὄντα ποδονθύμων τοῦ τριτοῦ ποδονθύμου τοῦ Αττακτικοῦ είναι τῆς μακρᾶς ὁρεύης ἀλλάζουσες, τῆς ἀρχαρχίας θερμάτων, ἐκμεταλλευτικῆς αὐτοῦ ἐπέρχενται δύο μεγάλαι δραπανῖν. Τὰ ὄντα ποδονθύματα είναι ἀπότοκη διὰ τὰς αὐτάκιας τῆς βρομηγίας. Η Γαλλία ἔχει ζεύνα καὶ πατητή ρύστων ίματακά θερμά καὶ ψυχρά, ἐπὶ τῶν Ηυρηνιάνων καὶ τῶν Βοσγίων. Πολλὰ δύμα τούτων δὲν γρηγοροποιούνται.

Ἐγκριτος γενικῶς Δ. ΒΔ. καὶ Β. διεύθυνσιν, Ἐγκριτος γενικῶς η Γαλλία ἔχει: 200 πλωτοὺς ποταμούς, ἔγους ταῖς συνδιφή μηκος 9400 χμ. ἀλλὰ εἴναι πτωχοτάτη εἰς λίμνας, ἔχουσα διάγιστα μένον καὶ αναζηταῖ λόγου, κειμένας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς ερευναῖς κοιλάστι τοῦ Ίσραὴλ καὶ τῶν Βοσγίων. Τὸ σύμπλεγμα τῶν διωρύχων ἐνοῦν ποὺ μὲν πλωτὸς ποταμούς πρὸς ἀλλήλους, ποὺ δὲ βιομηχανικά καντρά καὶ πολυανθρώπους πέλεις συντελεῖ μεγάλους εἰς την ανάπτυξιν τῆς γεωγραφικῆς τοῦ ἡπειρού.

326. Φυσικὸς πλούτος τῆς Γαλλίας. — Έν τῶν 529.000 γη. ἀπαντα κατέχει· η Γαλλία 83.000 εἶναι δέσποιν· 150.000 χρησιμοποιούνται· εἰς στοργὴν στηρέων, 20.000 εἰς στοργὴν γεωμήλων, ἀσπρίων κατ. 3000 εἶναι λειμῶνες, τα δὲ λιοντάρια χρησιμοποιούνται πανικούτερως, 4425 ἵππους μόνον γέρεστον. Τοῦ τῶν βιομηχανικῶν λεγομένων φυτῶν τὰ μᾶλιστα διαδεδομένα είναι τὰ τεύχα, αἱ φραντίδες, αἱ ἑλαῖς καὶ ἄλλα ἐλαστότερα. Τὰ ἔρη εἴναι πλήρη δεσμῶν, ιδίως τὰ Βότιγια, τὰ "Αρδενναὶ καὶ οἱ Ίσραὴλ, πλήν των Ηυρηνίων, καὶ τοῦ Παλλαί, ἀλλοιοις, κατίστασιν εἰναι γένει φαλαροτρί. Εἰν γένει τὰ προϊόντα τοῦ φυτικοῦ βασιλείου είναι πολλὰ καὶ ποινικά.

Εἰς δύσκολα δὲν είναι πλουσιαὶ η Γαλλία. Κοιτάζουσα κρυστοῦ, λευκοτοδήρου, ἀργύρου καὶ ὑδραργύρου δὲν ὑπάρχουσιν ἡνίκας τόπουν τὰς είναι δύλιας αναζηταῖ λόγου. Τὰ δρυσεῖς τοῦ Ψευδαργύρου, τοῦ νικελίου, τοῦ καστελίου, τοῦ μολύβδου, τοῦ μαργαρητίου καὶ τοῦ γαλλικοῦ, ἐν τοῖς ἀπό των ἔξτηντο σπουδαῖα ποσὶ ἐπὶ τῶν Ψωμαίων, ἔχουσι σήμερον ἀσήμαντα παραγόνταν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐπιτάχειας κόλασι. Τὰ δρυσεῖς τοῦ σιδήρου είναι σπουδαιότερα, σὲ λίθοις ἐπειδὴ κατέται παράνω τοῦ γαναθρωποδρόμων στρωμάτων, ἐκμεταλλευτικῆς αὐτοῦ ἐπέρχενται δύο μεγάλαι δραπανῖν. Τὰ ὄντα ποδονθύματα είναι ἀπότοκη ἀνταρκτική διὰ τὰς αὐτάκιας τῆς βρομηγίας. Η Γαλλία ἔχει ζεύνα καὶ πατητή ρύστων ίματακά θερμά, θερμά καὶ ψυχρά, ἐπὶ τῶν Ηυρηνιάνων καὶ τῶν Βοσγίων, ἐπὶ τῶν Ηυρηνιάνων καὶ τῶν Βοσγίων. Πολλὰ δύμα τούτων δὲν γρηγοροποιούνται.

327. Η βιομηχανία τῆς Γαλλίας. — Η Γαλλία είναι μία τῶν βιομηχανικωτέρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ἡ δὲ βιομηχανική αὐτῆς παραγωγὴ αὐξάνει δημιουργίαν παταπληκτικῶς.

Αι πόλεις της Λίλης, του Βαλασιών, του Καρπαρί, του Ρουέσι, του Τουρκούν, του Δουσιά, του Αρράς και της Αμένης, είναι ένα μέγια έργοστάσιον εριούχων, βαρύακερδων και ματζίνιων υφασμάτων. Τα τρία μεγάλα βιομηχανικά κέντρα είναι οι Παρίσιοι, οι οποίοι κατασκευάζεται πάνι είδους τεχνοτρόπων, έναρχοι και έπειροι, ως αποτελείσιμος άξιολογος διάτος γάλλων ναύτων σημαντικού. Η διετροφική ακμάζει στη Νορμανδία, Βρετανία, Βανέζ, Ολόρεν, Γρεβέν και ολλαγον.

328. Τὸ ἐμπόριον τῆς Γαλλίας. — Η Γαλλία διέχει την εὐ-
τυχογένη αὐτής γεωγραφικής θέσην και του λάτιμοτού είναι ταυτοχρόνης γεωργική και ή εμπορική. Συγκοινωνώσαστε τριών θαλασσών, έχει ένοπλια την απειρούς έμπορικές έδοσες και διέναται καὶ μεταξέρητην ευδοκίας και με έλιγας απειράνας τα φυσικά και βιομηχανικά αὐτήν προΐσταντα εἰς απομεμρυμένας γύρωσες. Η έμπορικη αὐτής άρχητος και ριος έπειτα της βρισικείας Φραγκιστού του Α', κατά τα πρώτα ήμισυ του 16ου αιώνος. Η άνακτηλήψις του γένους κόσμου και το ποικιλοτικό αὐτής κράτος ήνωνται στην αύτη νέον έμπορικην στάδιον τα δύο τρίτα του επιτερυκαν αὐτής έμποριον ένεργουνται διά οχλάσης, και έμως υπό την έποιην της επιτορπής γεωργίας και της Γαλλίας κατέχει την έντα την θέσην μετά την Αγγλίαν, τας Ηνιωμένας Πολιτείας, την Νορδηγίαν, την Ιταλίαν και την Γερμανίαν.

329. Η γλωσσα και ο χαρακτήρισμός των Γαλλών. — "Ο, τι έλεγεν δε Κάρτερ πρε 2000 σχεδόν ώνταν περι τῶν ἀρχαίων Γαλατών: «ζωοροί, εὔερθιστοι εἰς ἄγαπην και ὀργήν, ἀλλ' εὐκόλως καταπραύθουμενοι, εὐμετάλλητοι εἰς τας καλίτεις τουν, ονδρεῖσι καὶ ἔρωτήν, ὅρμητοι ον τῇ ἐπίθεσίν», ισχει και περι των νῦν απογόνων αὐτῶν, οἵτινες ανεμίζθησαν μαλλών μετα τῶν Ρωμαίων η μετά τῶν Γερμανῶν. Διέ τοῦτο και ή γαλλική γλώσσα ἔχει ρεγάλην συγγένειαν πρὸς τὴν λατινικήν. Η γλώσσα τῆς βρ. Γαλλίας είναι και ή γραπτήν τῶν Γάλλων ἀπάντων γλώσσα, δια δὲ τῶν γάρων και εὐκόλων είνε και κοινὴ γλώσσα τῶν πεπαιδευμένων τῶν

διαχρόνων ἔθνον, χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς τοὺς διπλωμάτας ὡς διεθνῆς γλώσσας ἑντὶ της λατινικῆς, ἢ μέχρι τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος μεταξιούσην.

'Αλλ' ἔχει μάνον διὰ τὴν γλώσσης ἀλλά και διὰ τοῦ συρμοῦ αὐτῆς ἡ Γαλλία ἀρχεῖ τὸν ἀντιτέρων τάξεων πάντων τὸν ἔθνον. Λεπτότης, κορύθητος, εὐάριστος εὐτραπελία, πάντα ταῦτα ἐμπονοῦσαν πάρα τοῖς Γάλλοις, πρὸς δὲ τούτους ζωηρά πρὸς δέδοντας εὐεργεία, καὶ δεξιωτὸν ταῖς μητρικής ὄρην. Εν πάσιν ταῖς ἐπιστήμαις, ἔξοχοις δὲ ἐν ταῖς μαθηματικαῖς καὶ φυσικαῖς ἔχουσι κριτιστὸν ἀνδρεας. Εἰς τὴν σκιράνην δὲν τοι Γαλλίους χαρακτήρος αὐτῆς παιδεράδης τις πολλάκις μακαύτης καὶ ἀλεξινείας ἡ σπουδὴ πρὸς τὸ ἐπιδείνουσθαι διὸ εὐρεστάτων γράσσων καὶ τὰς ὑπερδάκτηλους πολλάκις πουφόνιας, οἵ δὲν απέχει πολὺ ἡ θέρευτη καὶ η ωμότης, εἴναι τοι αντίθετον τῆς σοβαρότητος καὶ ἀταραξίας τῶν Αγγλῶν καὶ Γερμανῶν.

330. Τὸ ἀποικιακὸν Κράτος τῆς Γαλλίας. — Τὸ ἀποικιακὸν Κράτος τῆς Γαλλίας προεβαλλόμενον πρὸς τὴν Αγγλίαν εἶναι σχεδὸν ἀστάχατον, διότι οἱ "Αγγλοί" ἀριθμοῦσι 312 ἵκατον. ἀποικιακού πληθυσμού, οἱ Γάλλοι μόνοι 145 ἵκατοι. πυμετέλαιμανούμενον καὶ τὸν προστατευομένων γυροφόν. Τοῦτο δέρμα δὲν ὀφείλεται εἰς ἔλλειψιν φυσικῶν ικανότητος πρὸς ἀποικιανὸν ἀλλὰ μαλλὸν εἰς πολιτικὰ σχάλτηα. Η Γαλλία ὑπέρεξεν ἄλλοτε τὴν πρώτη ἀποικιακὴν ἐνίσημην τῆς Εὐρώπης καὶ θεοῦ τοῦ θεμέλιου, τοῦ Λαρνακάρου τοῦ Σενεγάλητον καὶ τὴν Δακομέτην.

Ἐπι τοῦ γαλλικοῦ Κέργυου προεχώρησαν μέχρι της λίμνης Τασδ καὶ τῶν παραγόν τῶν παραποτάμων τοῦ Νείλου.

Οἱ λιμένες αὐτῶν Όβεζη καὶ Τζεύση

ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Ερέμθας θαλάσσης ἐγένοντο ἡ ἀστερία τῶν συγκινούμενῶν Λίθιοπου κράτους μετά τῆς θαλάσσης.

Εἰς τὰς μικρὰς νήσους ἐν τῷ Ινδικῷ Ωκεανῷ προσείσθη ἡ Μαδαγασκάρη.

332. Αἱ ἐν Ασίᾳ ἀποικίαι. — Ταῖς πράτους τῶν Ιγνῶν ὑπόλειποντα τοι Γαλλοίς μόνον πρὸς Μαγής ἐπὶ τῆς δυτικῆς ακτῆς, ἡ Καραμάλη, ἡ Ποντικήρη καὶ ἡ Γαναβού, ἐπὶ τῆς ανατολικῆς ακτῆς, ἡ Σχανδεναγόρη εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Κάρπου πολύτιμοι ἐμπαρικοὶ σταθροί, ἀλλ' ἄνευ πολιτικῆς σπουδαίότητος.

Οὐγκή ήττον δύμας ἀνεπλήρωσαν τὴν ἀπόλειν ταῦτην διὰ τῆς καταστήσεως τῆς Ινδικίνας, ἔνθα κατέχουσι τὴν Κογιγιάνην καὶ τὸ Ταγκίνον, χώρας πολύσυνθρόπων καὶ εὐθροπάτας εἰς δρυζαν.

Η αὐτοκρατορία τοῦ Ἀνναρ καὶ τῆς Καμπόδδηγας ἔκτροπονται ἐπίσης ἐπὶ της Γαλλίας, διάσκιλον δὲ τὸ μέρος τῆς γερσονήσης τοῦ κείμενον πρὸς ανατολίας τοῦ Μεκόγυου ἀγκειται εἰς αυτούς.

Η Κίνα ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Γάλλους νὰ κατασκευάσωσι σιδηρόδρομον εἰς τὰς

τῆς Νέας Γῆς. Ο Μακόν Ζάν Καρτέλ εκτελέσας τὰς ὅρμας τοῦ Ἀγ. Λαζαρεντίου ἐν ὄντας τῆς Γαλλίας, ἐν δὲ τῷ Καναδῷ ἀνεπόγην ἀληθεῖς γάλλικων ἔθνος, ὅπερ ἥψισταται ἐτι διὰ τοῦ χαρακτήρος του, τῆς γλώσσης του καὶ τῆς ἀριστερότητος του πρᾶξ την μητέρα πατρίδα, παρὰ τὴν κυριαρχίαν τῶν "Αγγλῶν, οἵτινες κατέλαβον ἀντεῖ τὸν 1763. Η Λουιζίανα ἦτοι θέλητρος ἡ χώρα ἡ ἀρδευμένη μέρη τοῦ Μεσοιστή ανηκεῖ ἀλλοτε εἰς τοὺς Γάλλους.

333. Τὸ νῦν ἀποικιακὸν κράτος τῆς Γαλλίας. — Ἐν Αζερικῇ οἱ Γάλλοι σμέρουν κατέχουσι τὴν τέταρτα τῶν βασικῶν κινῶν εἰς τῆς "Αλγερίας καὶ τῆς Τανζῆς, εἰς δὲ τῆς Σαχάρας οἱ σταθμοὶ αὐτῆς φθάνουσιν ἧδη εἰς τὴν 20ην μορίων πλάτους. Αἱ ἀποικίαι τῆς Σενεγάλητος, τῆς Γαλλικῆς Γουινέας, τοῦ γαλλικοῦ Σουδάν ἀποτελοῦσι τὴν Γενικήν υπέρβασην τῆς δυτικής Αρρικῆς, συμπεριλαμβανούμενον τῶν φύν τοι Σενεγάλητος καὶ τοῦ Νίγεριος.

Ἐπι τῆς μεταδηριῶντος ἀντεῖ τῆς Γουινέας κατέχουσι τὴν ἀπτήν τῶν ἑλεγχοτετεών καὶ τὴν Δακομέτην.

Ἐπι τοῦ γαλλικοῦ Κέργυου προεχώρησαν μέχρι της λίμνης Τασδ καὶ τῶν παραγόν τῶν παραποτάμων τοῦ Νείλου. Οἱ λιμένες αὐτῶν Όβεζη καὶ Τζεύση ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Ερέμθας θαλάσσης ἐγένοντο ἡ ἀστερία τῶν συγκινούμενῶν Λίθιοπου κράτους μετά τῆς θαλάσσης.

Εἰς τὰς μικρὰς νήσους ἐν τῷ Ινδικῷ Ωκεανῷ προσείσθη ἡ Μαδαγασκάρη.

332. Αἱ ἐν Ασίᾳ ἀποικίαι. — Ταῖς πράτους τῶν Ιγνῶν ὑπόλειπον τοι Γαλλοίς μόνον πρὸς Μαγής ἐπὶ τῆς δυτικῆς ακτῆς, ἡ Καραμάλη, ἡ Ποντικήρη καὶ ἡ Γαναβού, ἐπὶ τῆς ανατολικῆς ακτῆς, ἡ Σχανδεναγόρη εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Κάρπου πολύτιμοι ἐμπαρικοὶ σταθροί, ἀλλ' ἄνευ πολιτικῆς σπουδαίότητος.

Οὐγκή ήττον δύμας ἀνεπλήρωσαν τὴν ἀπόλειν ταῦτην διὰ τῆς καταστήσεως τῆς Ινδικίνας, ἔνθα κατέχουσι τὴν Κογιγιάνην καὶ τὸ Ταγκίνον, χώρας πολύ-

παραμεθόδους αντής ἐπαρχίας τοῦ Ζαγγίνου και παρεχόμενης εἰς αὐτὸύς τοὺς λαμένων τοῦ Λούπ-Τσέου ἐπιτρέποντα τὴν ἐπίθεψιν τοῦ πορθμοῦ Χάτ-Νάν.

333. Αἱ ἐν Ωκεανίᾳ ἀποκίναι. — Η Νία Καληδονίας χρηστεύουσας διά τέπος ἔξοδος κέντηται μεταλλεία χρυσοῦ και ίδιος νίκεν. Εγ τῷ Εἰρηνῷ Ωκεανῷ κατέχει δύσκολας ἡ Γαλλία τὰς νῆσους Τουρκούτου, Μαρκησίας, Τουδουρίνην. Γαμβέριον και τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Ταχιτῆς μὲ πρωτεύουσαν τὴν Παπέτην, ἐνομαστὴν διὰ τὴν καλλιόπην τῶν ποτίων τῆς και τὴν γλυκύτητα τῶν κάλυπτας τῆς.

334. Αἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀποκίναι. — Εγ τῷ Βορείῳ Ἀμερικῇ διετήρησαν οἱ Γάλλοι: τὰς θαύματάς Ἀγ. Πέτρου και Μικελάντζελον και τὸ δικαιώματος τοῦ ἀνέρεων τὴν μάρφαναν παρὰ τὴν Νίαν-Πήν. Εγ τας Ἀντιλίας διετήρησαν τὰ δύο τρίτα τοῦ Ἀγ. Μαρτίνου (τοῦ λιοτοῦ τρίτου ἀνήκοντος τῆς Ὀλλανδίας) τὴν Μαρτινίκαν, τὴν Γουαδελούπην και τὰ περιάλλοντα αντής νησίδας Μαρίνας Παλάντην. Δεξιράδην ἐπέσησε εἰς τὴν Γαλλίαν ανήκει και ὁ Ἀγ. Βαρθολομαῖος.

Ἡ Γουαδελούπη παιὶς ἡ Μαρτινίκα εἶναι αἱ πολυανθετότεραι και πλουτώτεραι τῶν Μικρῶν Ἀντιλίων.

Ἐγ τῇ Νοτιῷ Ἀμερικῇ κατέχει ἡ Γαλλία μέρος τῆς Γουιάνης.

ΕΛΒΕΤΙΑ

335. Σημικότης και πολιτικοὶ πουδαίοις τῆς Ἐλβετίας. — Εγ τῷ ἔστω τῇ Εὐρώπῃ, μεταξὺ τῆς Γαλλίας και τῆς Ἱταλίας, τῆς Αὐστρίας και τῆς Γερμανίας, ἐν μικρότερον κράτος, ἡ Ἐλβετία, κατέχει θεῖον σπουδαιοτάτην μεταξὺ τῶν πεποικισμένων έθνων.

Προσεριζόμενή ἐπὶ τῷ "Αλπεων, ἀναπτυσσεται εἰς τὰς ἄνω κοιλάδας τοῦ Ρήνου και τοῦ Ροδανοῦ, και κατέχει ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους τῶν ὁρέων, τὰς ὑψηλὰς κοιλάδας; τοῦ Ἰνού και τοῦ Τεισιού. Οἱ πληθυσμοὶ αὐτῆς ἀνίκουσι τοιουτοτρόπως εἰς τὰς τρεῖς γλώσσας γαλλικήν, γερμανικήν και ἵταλικήν, ἀλλ' εὐρίσκονται στενάτατα ἡγωμέναιοι διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶνε κύριος τῶν κυριωτέρων Ἀλπείων ἡδῶν.

Εἰς τὰ δρῦ ταῦτα, ὃν ἡ ζημινα εἶνε εὑκολος, τὰ πρώτα Ἐλβετικά κατένοικα συνηρπισθησαν, ὥπως ἐξασφλίσσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν. Ἐκεῖ ἐμορφώθησαν στρατιῶται τρομεροί, οἵτινες κατὰ τὸν 16^ο κίνδυνα ἐπώλησαν τὰς ὑπηρεσίας; αὐτῶν εἰς πάντας τοὺς ἡγεμόνας; τῶν παρακειμένων γωρῶν;

Τῷ 1815 τὸ συνεδριαν τῆς Βιέννης; ἐκρήμησε τὴν ὑπερέξιην τῆς Ἐλβετίας ἀναγκαῖον, ὅπως αὐτὴ γνωρίζῃ ἡ πόλη τῶν ἀλλήλων τὰ κυριωτέρα κρατη τῆς Εὐρώπης, τὴν κατέστησε Κράτος οὐδέτερον και ἐσκενε εἰς αὐτὸν ὡς ὄριο τὸν Ἰόραν και τὸν Ρήγον.

336. Εὔποικη πουδαίοις τῆς Ἐλβετίας. — Φραγκοὶ ούσας ἐν καιρῷ πολέμου ἡ Ἐλβετία, ἐν καιρῷ εἰρήνης εἶναι ἐνωτικὸν σημεῖον.

Τὰς δὲ τὰς σημεῖας, ἥτινα ἐνώπιοι εἶνε ἡ Κύρη Ἀντοτόλη και ἡ Ἀγγλία, κέντρον τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου μεταξὺ τῆς Ἱταλίας, ὃδου τῆς ἀκρας Ἀντοτόλη, και τῶν γαλλικῶν, βελγικῶν, ὀλλανδικῶν και τῆς γερμανικῶν γηγενῶν, οἵτινες ἀγούσιες εἰς Ἀγγλίαν. Οὐδέμις κατ' εὐθείαν ὃδος ὑπέρχει μηδεργομένη διὰ μέσου τῆς Ἐλβετίας.

Ἐγ τῆς διατρέσουσας τοῦ Ἀγ. Γοτθίλφου τὰ μέγιστα ὡφελεῖθ, μετὰ δὲ τὸν διάτρησον τοῦ Σιμπλὸν και τοῦ Λευκοῦ ὄρους ἡ ὄφελεια ἔσται ἐπι μερικατέρα. Τέλος ἀρχὴ ὅτου ἡ Αὐστρία προστρέψω τὸν σιδηρόδρομον τῆς Ἀλβέργου, εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς εὐθείας ὃδον ἀπὸ Βιέννης εἰς τοὺς γαλλικοὺς λιμένας τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Εἰς τάπτω προσθέτεον διὰ τὸ δρῦ της (Ζεύη-Φρών, Ρίγη, Σερβέν), και ἀπορίμοις αὐτῆς λιμναῖ, κι βρέπειται ἡ τῆς κοιλάδες μετὰ τῶν θυμυκοῖς παραγέτων, προσεκλύνονται πλήθες περιηγητῶν εἰς ἄνω τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης. Η Ἐλβετία εἶναι μετὰ τῆς Ἱταλίας, η μεταξὺ τῶν κάτιοπεριεργος γώρων, ὅπερ εἴνε δι' αὐτῆν πηγὴ σπουδαιοτερων πόρων.

337. Εἴσωτερην ἀνάπτυξις τῆς Ἐλβετίας. — Τὸ πολίτευμα τῆς Ἐλβετίας εἶναι ζέοντον χωρῶν ώς περάσειμον εἰς τὸ πλείστον τῶν λαῶν. Οἱ φεουδαλισμοὶ, θεστι

διεπίει κατὰ τὸν μεσαίωνα τὰ παλαιά Ἐλβετικά καντόνια, ύπερθροντας πρὸ τῆς, ἀπολύτου ἐλευθερίας; καὶ τῇ εὐ μαρίεις; ὃν ἀπολάνουσι σήμερον οἱ Ἐλβετικοὶ πληθυσμοί. Εἰς οὐδέμιαν ζήλην γόραν ἡ ἐπιπλέοντις καὶ ὅλους τοὺς βαθμοὺς αὐτῆς, ἡ ἀναπτύξουσα τὴν θηλή, εἶναι μετανυμένη. Εἰς οὐδέμιαν ζήλην γόραν παρὰ τὴν ποικιλίαν τῶν φυλῶν και τῶν γλωσσῶν (γαλλική, γερμανική, ιταλική) ἡ φιλοπατρία εἶναι ζωροτέρα.

Στερομένη ἡ Ἐλβετία σιδήρου και γαιοκαρπούς, περιοριζομένη εἰς τὴν συγκριτικὴν ἐπηγγειακῶν τινῶν και εἰς τὰς νομαζούσις, διὰ τὰς περιωτικῆς ἑπταπλάνης της; και τῶν τελωνειακῶν πελῶν της κέντρων βιομηχανικῶν πρώτης τερέως. Η Γενεύη και ὁ Ίορας φημίνονται διὰ τὴν φωλιαροποίησιν των Ζυδίχην, η Βάλη και ἡ Βιντερζούγη κατατενεύουσι μηχανίας και ξεφαίνουσι τὸν βάρβαρα και τὴν μέταξην.

338. Συμπέσοασμα. — Είναι κύτος γρηγορίου θαῦμα διὰ ἐν κράτος ἀνεύ πάτων, σηρδῶν ἀπαν τεκναλυμένον ὃ διὰ ὄρεών ἀγράνων, ἔχον πληθυσμὸν θέλκτων τῶν 3 εἰκόνων. Διενεργεῖται μετὰ τὸν εἴσωτερον πόλεμον πάλιον τοῦ ἔνδον και ἡμίσεος διπλακατάμαρτινον φραγκων.

Η Ἐλβετία εἶναι ζωντανὸν παραδείγμα τῆς δημιουργικῆς ζωνάμαρτινον και κέπτεται ἐπὶ τὴν βιομηχανίαν και τῷ μεριόποιον ἡ ἐλεύθερη συναλλαγὴ και ἡ ἐργασία, ἐν τῇ ἐσωτερικῇ πολιτικῇ της ἡ θειελεία και ἡ ἐπικίδευσις, ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ ἡ μηδέργουσα στρατοκρατία η πούστων πιέζουσα ἀπαντα ταχμεγάλλακράτη. (1)

ΒΕΛΓΙΟΝ ΚΑΙ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

338. Η ἀνεξάρτητος αὐτόνομη θεστις. — Τὸ Βέλγιον και ὁ Ολλανδία διέργουσαν τὴν έξιν τῷ γερμανικῶν χωρῶν, διότι τὰ ἀπέραντα τὴν θηλή, Ενσητη; και τῇ Βουρτάνη; τὰς

(1) Τοῦ πάραπονος Ειδετικὸς στρατός, ἀλλ' οὐτος δὲν είναι μόνος. Πλέον οι πολεῖσαι οι ζωνάμαρτινοι και τὰ φέρονται οπαῖ, ὑποχρεωταίται εἰς τὸν εργατικὴν οπαρείσιαν εἰς καρπὸν πολιμένου. Ήν και τοιούτην εἰρήνης η οπαρείσια αὐτὴ διαρκεῖ μόνον ζωνάμαρτινοι ταῖς τινας κατ' ἔτος.

χρώμενον αυτόν ὅλοκληρον ἀπ' αὐτῶν· οἱ εἰσθύνον δὲ καὶ τὴν γαλλικὴν ἐπιφύσην, διότι αἱ χώραι τῆς κυβερνήσεως γαλλικῆς φήσῃς τελευτῶσιν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λόφων τῆς Ἀρτεσίας καὶ τῶν Ἀρέσιων, καὶ δὲ πλάτειαι καὶ θαλασσική ἑπτάσιες τῆς Φλανδρίας ἐμφαίνουσι ταπεινούς χώρας; Ὡλαῖς πάντοτε μὲν τὸν Γερμανικὸν γίνωσι κύριοι τῶν ἑκατοντάριων τοῦ Μεσον καὶ τοῦ Σκαλαδίου, ἔτι δὲ ἡ Ἀγγλίας ἔχει μέγις συμφέρον, ἵνα μήτε τὸν Γαλλίαν μήτε τὸν Γερμανικὸν γίνωσι κύριοι τῶν ἑκατοντάριων τοῦ Μεσον καὶ τοῦ Σκαλαδίου, ἔτι δὲ ὡς τὴς ἡπειρους τὸν Τελεμεσον καὶ τὸ Λανδάνον. Διὰ τοῦτο μετὰ τὴν πρώτην αὐτοκρατορίαν τῷ 1815 ἔδρυσε τὸ οὐδέτερον βασιλείον τῶν Κάτω χωρῶν περιλαμβάνον τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Ὀλλανδίαν.

339. Ο χωρισμός αὐτῶν.— Διά τι τὸ βασίλειον τοῦτο τὸ σχηματισθὲν διὰ χώρας, ἡς τὰ ὄρια ήσαν τόσον καταληλητικά, ἐνγάστια εἰς δύο; Πῶς τοῦ 1820 οἱ δύο λαοὶ κατέληξαν εἰς τὴν χωρισμόν, παρὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν καταχωρίγνη; Διότι ὑπέρειη μεταξύ αὐτῶν, ὑπὸ γεωγραφικῆς ἀποψίν, οὐσιώδης διαφορά.

340. Η Ὀλλανδία κράτος ἐμπορικού.— Αἱ δύλιναι καὶ χωραὶ δὲν εἶναι εἰκῇ ἡ θαλάσσιον κράτερον, μίκη στενὴ παρυφή ἔχει; παντοτε πεπλουμένη ὑπὸ τῶν παλιρροιῶν καὶ κακῶν προστατευομένη ὑπὸ προργανωτικῶν.

Ἄλλη ἡ θαλάσσα, ἡς εἶναι ὁ κινδύνος; ἀλλὰ πᾶσσαν ἡμέραν, εἶναι ωστείωτας ἀλλὰ τοὺς Ὀλλανδούς τὸ ζωτικὸν στοιχεῖον. Εν τῇ δημοκρατεὶ κατ' αὐτήν πάλι τοιν οἱ Ολλανδοί εμφρόνθησαν καὶ ησάκηθησαν, ἡ θαλάσσας κατέστησεν αὐτούς μηχανικούς καὶ ναυτικούς. Τὸ γυναικὸν αὐτῶν ἔχοντας καὶ οὐγή ἀσυνήθης ὑπὸ τῶν οὐδατῶν κατακλυζόμενον ἥτοι ἀκταλλήλον πρός καλλιέργειαν. Έγένοντο λοιπόν ἐμποροῦ.

Τὸ Ολλανδίαν ἔχει φυσικοὺς λιμένας; τὸ Αμστελλόδαμον καὶ τὴν Ροτεράδην. Τὰ πλούτου, ἀτιναὶ δὲν ἐπρομήνευεν εἰς αὐτοὺς ἡ πατρίς των, οἱ Ολλανδοί μετέπονταν νά τὰ ζητήσωσι μακράν. Πρὸ τῶν Ἀγγλῶν εἰχούν ιδεύσθαι ἀποικίας Ἐμπερικὴν Ἀκρωτηρίῳ καὶ ἐν Ἰνδίᾳ, καὶ μέρι τέλος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰώνος.

ὑπῆρχαν οἱ ἀληθεῖς φορεῖς τοῦ ἐμπορίου τῆς Εὐρώπης.

Παρὰ τὴν σημερινὴν ὑπεροχὴν τῆς Ἀγγλίας, ἡτὶς τῇ ἀρχήσει τοὺς ἐμπορικοὺς αὐτῆς σταθμούς τῶν Ισλαμῶν καὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἡ Ὀλλανδίας διετήρησεν οὐχ ἡττοῦ ἐπὶ τῷ Μαλαισίᾳ κράτος ἀποικιάν, ὅπερ εἶναι τὸ μείζον τοῦ κόσμου, ἐὰν παραχθῆται πρὸς τὴν ἑκταῖν τῆς μητροπόλεως. Εἶναι δὲ ἡ Ὀλλανδίας ἡ πολυκυριωτέρα, ἡ ὑπεροχοτέρα καὶ ἡ πλουσιότερά της Εὐρώπης καὶ τὴν καθίσταται ὡσπάτως τοις βιωμάρχοις καὶ γεωργικὴ χώρα. Αναπτεῖ δὲ τῆς τέγηντο πάν δι, τι ἡ θαλάσσας ἀρχήσειν ἢ ἀποτῆταις καὶ σημερίναις ἡ θαλάσσας τῆς Ἀρεμένης καὶ τὰ ἑλη τῆς Ὀλλανδίας ἀπεξηράνθησαν. Μέγα μέρος τῆς Ζυνθρέπειας κατατάται ὡσπάτως καὶ μεταβληθῆσεται εἰς λειψῶνας καὶ εἰς ἔχοντα.

341. Τὸ Βέλγιον γεωργικὸν καὶ βιομηχανικὸν κράτος.

Τὸ Βέλγιον κατέτειν ἐν τῇ γονικῇ τῇ περιλαμβανομένη μεταξύ τῆς Ἔνσης καὶ τῆς παρυφῆς τῆς Ἀρτεσίας καὶ τὰ Ἀρέσιαν τὴν μονήν ζῶνταν τὴν κάπως εὐρέτερας καὶ προφύλασσομένην ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἡ ἀρμματῶν πρασταλίν (ινών).

Ἐν Βέλγῳ δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε κίνδυνοι πλημματῶν οὔτε στῶμα ποταμῶν προσπλαισίων εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸ ἐμπόριον, ἀλλ' ἀπέσαντος καὶ ἔνδροπτοι πεδάδες λίγην καταπληγήν εἰς τὴν γεωργίαν. "Αρχ τὸ Βέλγιον εἴναι κατ' ἔσχον γάρ τις γεωργικήν.

Ἡ ἀρθρονία τῆς καναλίδεως καὶ τοῦ λίνου κατέτησεν αὐτὴν χωραν βιομηχανίαν. Εἰς τὴν ὑφασμάτων τῶν πανίων καὶ τῶν βιστιστῶν τῆς Φλανδρίας ὡρμένην ἀπὸ τοῦ μεσαίων προστεθήθη φυσικώτατα καὶ ἡ τῶν ἐρυθρῶν κατατάσις,

Τοιούτορόποιος ἐγεννήθησαν καὶ λιγύραι καὶ βιομήχανος εἰς τὸν παλαιάν καθολικῶν θρησκείαν, πρὸ τιος μόνον χρόνου ἐγένετο ἐμπορικότατος.

Οἱ Ολλανδοί ναυτικοί καὶ λίδιοι ἐμποροὶ, ἔχοντες κλίσιν τυχόδικωτικήν καὶ πνεῦμα ἀντιλογίας, διαμαρτυρόμενοι καὶ ὀημοκρατικούς ἀπὸ τὸν 16ον

μιούργησε τὸ βελγικὸν ἐμπόριον. Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶχεν ἀνάγκην μέσων ἔχαγηνταις πῶν ἐμπορευμάτων τοῦ πολυεισφόρου πολὺ τὴν τὴν Εηρά, ἡ ἐντεύθεν ἔτηγεταις καὶ σπουδαῖταις τοῦ λιμένος τῆς Αυλίσης.

342. Οἱ βελγικοὶ λιθάνθρακες.— Τὸ Βέλγιον κατέτειν ἐπὶ τῆς παρυφῆς τοῦ ὁραπέδου τοῦ Ἀρένων μεταξύ τῆς Ναμύρης καὶ τῆς Λέγνης ἐν ἑκ τῶν πλουσιοτέρων γεωγραφικούχων στρωμάτων τῆς Εὐρώπης: διὰ τοῦτο καὶ ἡ βιομηχανικὴ αὐτοῦ ὑδατικοὶ δέσκαπλασιάσθη.

Οἱ πληθυσμός, δηλοῦτοσύνος, ἔτι μετέλλοι συνεπεκτωθέν, οἱ ἔξι κάτοικοι αὐτοῦ ὑπολογίζονται εἰς 300 κατά τητραγωνούς γιλιόμετρον. Η Λατύχη καὶ η Ναμύρη ἔχουσι μεγίστην πουλαπάντητην ἡ Μόντν καὶ η Καρλορόύη περήγησκο, οὐτως εἰπεῖν, ἐκ τῶν μεταλλείων. "Αποστολοὶ βιομηχανικοὶ ιδύθησαν καὶ ἀνεπιτύχησαν πρέπει τῶν ἀνθρακωρυχίων· Η ὑπάρχουσι τοις βαρύνοντας προστεθήθη εἰς τὴν τοῦ ἐρίου, τῆς καναλίδεως καὶ τοῦ λινοῦ, ἡ δὲ μηχανουργίας κατέτατο τοσον σημαντικοὺς δυνάτους καὶ ὑφαντογειών. Ἐντεύθεν πηγάδεις μία ἐμπορικὴ κίνησις ἐκδηλωμένη διὰ τὴν ποτιστήτου ἀναπτυξέως τῶν βελγίων. Οὐδηρούργομάν καὶ ὁ δισημέραιος στούντιοτερος καθιστάμενος λιγύραι τῆς Ἀρβέρσης ἡ τρομερός συναγωνιστής τῶν ολλανδικῶν καὶ γαλλικῶν λιγένων. "Απὸ τῆς διατρήσεως δὲ τοῦ Ἀγ. Γοτθάρδου τὸ Βέλγιον κατέτειν εἰς τὸν πολυεισφόρο πολιτειώτατων τῶν συνηθικῶν τοῦ βιομηχανικοῦ μεταξύ τῆς Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Ευρώπης.

343. Συμπέρασμα.— Τὸ Βέλγιον καὶ η Ολλανδία, ἡσανμέναι ἔλλοτε οὐσατε, ἔχοισθησαν ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν συνηθικῶν τοῦ βιομηχανικοῦ μεταξύ τῆς Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Ευρώπης.

Οἱ Βέλγοι, λαὸς καθιστικὸς καὶ φύλασσος, γεωργικούς καὶ βιομηχανούς, ἔφασιονες εἰς τὸν παλαιάν καθολικῶν θρησκείαν, πρὸ τιος μόνον χρόνου ἐγένετο ἐμπορικότατος.

Οἱ Ολλανδοί ναυτικοί καὶ λίδιοι ἐμποροὶ, ἔχοντες κλίσιν τυχόδικωτικήν καὶ πνεῦμα ἀντιλογίας, διαμαρτυρόμενοι καὶ ὀημοκρατικούς ἀπὸ τὸν 16ον

αίλωνος, πολὺ βραχέων: έπειδη σταν εἰς την γεωγραφίαν καὶ εἰς τὴν βιουμηχανίαν.

Άμφοτεροι διόσιστοι τὸ παράδειγμα μὲν ἀπόλυτων τῶν εἰρήνη τῶν λόγων πολιτικῆς λίγων φύλακεύσεων, καθ' ἣν ἡ σφραγίσως τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν κυριαρχηγὸν κύτῳ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ κυριαρχοῦ πρὸς τὴν θείασσην τῆς θεοποίησης: οὐδὲν πάλιν.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

344. "Ορια τῆς Γερμανίας". — Πρὸς Νότον, ὅπως καὶ πρὸς Βορρᾶν, τὸ ὄριον τῆς Γερμανίας είναι φυσικά καὶ αὐτοῦ, εἰς "Αλπεις καὶ ἡ Γερμανική θάλασσα.

"Πάνω τὸ πλάτος τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, τὸ περιελαύνομον μεταξὺ τῆς Γερμανικῆς θάλασσας καὶ τῶν "Αλπεων, ἀποτελεῖ μίγμα μονών γεωγραφικῶν χώρων καὶ ἡ χώρα αὕτη είναι ἡ Γερμανία.

Πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμάς τούτων τὰ ὄρια τῆς Γερμανίας είναι τεχνητά καὶ αὐθεντικά.

Πρὸς ἀνατολάς, πλὴν τῶν βορικῶν ὄρων, ἀπέναντι ἔχουσι τὴν Ιερουσαλίμαν καὶ σηματίζουσι μεταξὺ τῶν "Αλπεων εἰς στενόν, ὃν δὲ δέχεται ἡ Δούναβης, οὐδὲν γεωγραφικὸν ἐμπόδιον ὑπάρχει δυνάμενον να γρηγορεύσῃ ὡς δρομή: ταῦτα τοῦτον τοῦ πεδίου ἐκτενεῖται ἐπ' οπειρῶν.

Πρὸς δυσμάς, τὰ συναντικαὶ Ἐλβίνες φυσικὸς ὄρος, ἀλλ' ἡ Ρήνος ἥπος Βεσελήνη μέχρι Βάλης, οὐδέποτε ὑπῆρχε φραγμός μονίμως, ἐπὶ δὲ τῆς δεξιῶν ωκείου δύνης τὸ ὄρεπδικα τῶν "Αρδενών καὶ τῆς Λωρραΐνης οὐδὲν φυσικὸν ὄρος κέπτηται. Τούτου ἔνεκεν είναι πεδίον μάχης μεταξύ τῶν γερμανικῶν καὶ γαλλικῶν λαῶν.

345. Ιστορικαὶ συνέπειαι τῆς τοιαύτης ἐδαφικῆς δια πλάσεως. — Η ἀνθενάστη: τῶν ὄρων τῆς Γερμανίας πρὸς δυσμάς καὶ ἀνατολὰς ἐξηγεῖ κατὰ μέγιστον μήρος τῆς περιπετειώδης αὐτῆς ιστορίαν.

"Ανάλογα τῆς Ισηγοῦ τῆς ἀδυνατίας τῶν κατὰ καρύδας γειτόνων αὐτῆς περιωρίζετο ἡ ἐπεξεταντοῦ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μάχου αὐτῆς.

"Ταῦτα τὴν ἁματίην κυριαρχίαν ἡ Γαλατία καὶ ἡ Γερμανία ἀπέλας μόνον ὑπέζεντο ὑπὸ τοῦ ὄρου τοῦ Ρήνου.

Ἐκ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης εἰσεροῦταις ἀφοῦ κατέλαβε τὴν Γαλατίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν, ἀνέχειτοί την κατόπιν περιωρίσθη πέραν τοῦ Ρήνου ὑπὸ τῶν Μερούγηῶν, οἱ δὲ Καρολίδαι κατέκτησαν αὐτὴν. Καρόλος ὁ Μέγας ἤνωσε τὸ πρώτον αὐτὴν ὑπὸ τῶν κράτους καὶ τὴν ἐπαρτίστατευσε κατὰ τῶν Σλαύων καὶ Ἀράβων ὅπεραν διὰ τῶν ὄρων τοῦ "Αλεπίου καὶ τοῦ Δουνάβεως.

Μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ κράτους τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ἡ χώρα τῆς ἀριστερᾶς ὅχθος τοῦ Ρήνου κατέστη καὶ ἐμεινεῖ ἐπὶ μικρὸν ἀντικείμενον ἔριδος μεταξύ Γερμανίας καὶ Γαλλίας: πρὸς ἀνατολὰς εἰς Σλαύους δημιήστηκε τὸν "Αλεπίν, οἱ δὲ Οὔγγροι διέτριψαν τὸν Βοημόν.

Τὸ Βρετανούργον τόπε καὶ ἡ Αντιρία αἰνέταν τὸν ὄγκων κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν καὶ ἡ παρασχεθεῖσα αὐτῇ εἰς τὴν Γερμανίαν ἐκδόλευσις ἐξηγεῖ τὸν υψηλὸν οὐτῶν προσφορμόν.

"Η Αντιρία κατέστη" ἀρχὰς ἐφόδη ὅτις κατόρθωσε νὰ συνάξῃ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορας αὐτῆς τὴν γερμανικὴν ἐνότητα: ἀλλ' ἡ τὸ μεταξὺ διαμαρτυρομένων καὶ καθελκίων ἀναφένει σχίσμα κατέστρεψε τὸ ἔργον της καὶ ἐπέτριψεν εἰς τὴν Γαλλίαν ὡς ἀποκτήση τῆς Αλαστίν, τὰ σύνορα τῆς Φλανδρίας καὶ τὴν Λωρραΐνην.

"Ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ δεκάτου ὄρδου αἰώνων ἡ Πρωσία ἀνέλαβε μετὰ πλείστων ἐπιτυχίας πᾶν ὅτι ἡ Αντιρία είχεν ἐπιχειρήση ἀνατοργανώσασι τὸ κράτος πρὸς ἴδιον διαρροήν. Προσφυγαίσθεσαν πρὸς ἀντετέλας ἀπὸ τῆς Ρωσίας διὰ τῆς καταλήσεως τοῦ κάτω Βιστούλας καὶ τοῦ κάτω Νιεμένου (χωρὶς πολωνικαὶ) κατέλαβε τὴν Αλαστίν καὶ τὸ ἡμίον τῆς Λωρραΐνης μετά τοῦ Στρατούργου καὶ Μέτες.

346. Ἀντιθεσίς τῆς Βορείου καὶ νοτίου Γερμανίας. — Μολονότι ἡ ἔνωσις συνετελέσθη σήμερον, ὃ δὲ ἀπειράθιμος φεύγοντας διαμελισμός ἐπισυνειπορίσθεις εἰς τὴν Βασιλίσκην μεταξύ Κρατών μεγάλων καὶ μικρῶν, ὃ πολὺ γεωγραφικὴν ἐποιεῖ, ὑπάρχει εἰδώλιος μεταξύ τῶν Βρετανῶν καὶ κατινοτίων χωρῶν.

Καὶ ἡ διάκρισις: αὕτη εἶναι ἡ παλαιὰ διαίρεσις: τῆς Γερμανίας ἡ ὑποδιχθίεσσα ὑπὸ τῆς ἀναγλύφου διαπλάσεως: πεδίναι χῶραι πρὸς βορρᾶν, ὀρειναὶ χῶραι πρὸς νότον, κάτω Γερμανίας παρὰ τὴν θάλασσαν εἰκονίστες καὶ ἡνω Γερμανοὶ δισποζόμενοι ὑπὸ τῶν Άλπεων χωριφῶν.

Μετὰ τὸν Κάρολον τὸν Μέγαν, ἡ Γερμανία διεμιλήσθη κατ' ἀρχὰς εἰς τέσσαρα μεγάλα διαιρέτα, τὴν Βαυαρίαν καὶ τὴν Σουαβίαν ἐπὶ τοῦ δευτερόβουλου ὄροπειού τὴν Φραγκονίαν, καὶ βορειότερον μέχρι τοῦ Μαίνου, τὴν Σαξωνίαν ἐν τῇ πεδιάδι. Κατόπιν ἔκαστον δουκάτον ὑποδιχθίη ἐπίπειρον. Διὸ τῇ θρησκευτικῆς μειορυμάτων ἀνεράντη θεμέλιωδης ἀνθείσις τῆς Βρετανίου καὶ Νοτίου Γερμανίας, τῆς μὲν μεινάσσης καθολικῆς τῆς δὲ γενομένης διαμαρτυρομένης.

"Η Αντιρία ἐπανήρχθη ἐπὶ τῶν διαμαρτυρουμένων, ἡ Ηπειροὶ ἐπὶ τῶν διαμαρτυρουμένων. Τῷ 1866 ἡ Νίκη τῆς Σαξόνης ἐξηγάδισται τὸν θριαμβὸν τῆς Ηπειρούς, ητίς ἀπερρέφθησεν ἀπόστραν τὴν Βρετανίαν μέχρι τοῦ Μαίνου καὶ καθυτάτεος τὴν Νότιον Γερμανίαν. Τέλος ὁ πόλεμος τοῦ 1870 ἐδωσεν εἰς τὸν βασιλεῖαν Πουλιλέσμον τὸ στέμμα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ συνήνωσε τὴν Γερμανίαν ὑπὸ τὸ αὐτὸν σκῆπτρον μετά τῆς Αλαστίν καὶ Λωρραΐνης.

347. Δραδίς τοῦ Ρήνου ἐν Γερμανοίᾳ. — Η κατάκτησις τῆς Αλαστίν καὶ Λωρραΐνης ἐγχωράσθησεν εἰς τὴν Γερμανίαν ὄντας οἰκοδομής τοῦ Ρήνου, ὅπερις μόνος διέρχεται αὐτὴν καθελκητήρια ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν καὶ δύναται νὰ συνδέσῃ τὰς Αλαστίν καὶ Λωρραΐνης.

"Ο Ρήνος δὲν εἶναι μόνος ἡ ἐμπορικὴ ὄδος, δι' ἣς μεταφέρονται ἡ ξυλεία καὶ τὰ σιτηρά της ὄρων καιλάδες, τῆς ἐκτενομένης μεταξύ τῶν Βασιλίσκων καὶ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, οἱ γαϊάνθρωποι καὶ ὁ ὄλης τῆς Σάρρης καὶ τῆς Ρουχήρης δὲν εἴναι μόνοι ἡ μεγάλη ὄδος ἡ ἀγοράσσει ἐκ τῶν Αλπεών διόσιν μέχρι τῶν λιμένων, τῶν κειμένων αὐτένων τοῦ Λονδίνου, κατέστησε θεατρική ἐπαλξίς τῆς Γερμανίας μετά

τῶν δύμαριστῶν αὐτοῦ, ὁποῖον εἶνε τὸ Στρατόβουλον, ἡ Μαγεντία, ἡ Κολλεγία, μετά τοῦ γιγαντούντος αὐτῆς πρωτηγώνος τοῦ Μίτης τοῦ ἑστραχμένου κατὰ τὴς Γαλλίας.

348. Στρατιωτικὴ δύναμις καὶ δεσποτικὴ κυβέρνησις τῆς Γερμανίας. — «Η Γερμανία εἶναι κατ' ἔξογον κράτος στρατιωτικός, ὄργανωλέν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Πρωσίας, ητοι συνήσσειν αυτήν.

Οπος δὲ ὁ πολειτικὸς αὐτῆς ὀργανισμός, οὕτω καὶ ὁ στρατιωτικὸς αὐτῆς οὐ τὸ τὸ δύνατον αὐτῆς δύναμιν μεριστηριῶν τίσσον διὰ τὴν ἀμυνανθέντος καὶ διὰ τὴν ἐπίθεσιν¹ ὁ στρατός ἀποτελεῖ διὰ τῶν ἀξιωματικῶν του τοῖν ιδιαιτέρων καὶ ἀντέταντος εὐθέστερος δὲ εἰς τὰς γείρας τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ γενικοῦ ἐπιτάλειου, διότι μόνον ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος ἔχεται ταῖς.

Ούτος δὲ διὰ τὸν ἀπόλυτον κύριον τῆς ἔξουσίας τῶν δικτυοσθόνων τοῦ λαοῦ εἶναι λίγη πειραιωμένη καὶ δὲν δύναται γὰρ ἀντιστῆμαί την αὐτοκρατορικὴν ἔξουσίαν θεωρουμένην ὡς θείου αὐλαίων. Ήλύτες δὲ οἱ ὄχι οὐδεὶς καταλήκεινοι νόμοι τῷ τὴν ἀπόκλιψιν τῶν ἀντιπροσώπων σκοτῶν ἔχουσι τὴν ἐπανάζησιν τῆς ἔξουσίας τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

Τοιστοτέροις οἱ αὐτοκράτωρ εἶναι κύριοι, σχεδὸν ἀπάντων τῶν στρατούρων διοργανωθέντων πολὺ πάτων πόρος πολεμικῶν αποτόπων, καὶ ἀναμηγνύεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν τῷ θρησκευτικῷ καὶ κοινωνικῷ βίῳ τῆς χώρας.

349. Η ἐν Γερμανίᾳ ὁργανισμὸς τῆς γαστρας καὶ ἐπιστῆμα. — «Οσον τεγχνητὴ καὶ δὲν φαίνεται ἡ τοιαύτη διείλεσση, ἔχειτο μεγάλην δύναμιν ἐκ τῆς ἐνδέξου ανομνήσεως τῶν γεγονότων, ἀντικαὶ παρήγαγον αὐτὴν, καὶ ἐκ τῆς αἰγῆς, μεθ' οὗ η Γερμανία φαίνεται σήμερον ὁ διαιτητής τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης. Ήλύτης τούτου ἐφαρμόζεται καλλίστα εἰς τὸν κράτος τοῦ μεγαλείστερου μέρους τοῦ γερμανικοῦ ἔνοσου, ὅπερ εἶναι λίγων φίλερων καὶ ὑπονομητικῶν. Καὶ τὰ προσόντα ταῦτα φέρετον τοὺς καρδιῶν αὐτῶν ἐν-τῷ ἐπιστημονικῷ κύλῳ. Εἰς

αὐτὰ διφέλονται ἡμεγάλητὴν πάτωντας τῆς ὁμιτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἡ εἰδοχομονονοματικὴ τῶν Πανεπιστημίων, ἀντικαὶ πάρεγκυνοι τὴν ανωτέρων μέρισμαν. Εἰς σύσεμίαν χρήσαν αἴ διάφοροι ἐπιστήμαις καὶ εὑρίσκουσι τοσούτους νέους ἑταῖμους; γὰρ εὔφειρωσι την τάχη τῶν εἰς αὐτάς.

Η Γερμανία εἶναι τὸ πρῶτον ἐθνος τοῦ σχετικοῦ παρεκτεύσαν τὴν γερμανικὴν φίλοπατρίαν, ἥν εἶγον ἀλλοτε καταπνήγη αἱ διαμάχαι τῶν μικρῶν Κρατών, ἀλλ' ἐδοκάν προσέτι εἰς αὐτὴν τοὺς καλλιτέρους; στρατιώτους καὶ τοὺς καλλιτέρους; ἀξιωματικούς.

350. Ηρόδοος τῆς Γερμανικῆς γεωργίας. — «Ἐν τῷ ἡγεμονίας της εργάσιας τα πρεστεράτων τῶν Γερμανῶν κοθιστῶν αὐτοὺς; τόσον τρομερούς δύνονται καὶ ταῦτα τὸ πλεῖστον. Βέβαιως τὸ ἐδαφος; αὐτῶν εἶναι πτωχῶν ἡμεγάλη γεωργία συνεκεντρώθη ἀποκλειστικῶς; πόροι εὐθότεροι εἰν τῷ κοιλάδῳ τοῦ Ρήγου καὶ τοῦ Μαίνου, ἐν τῇ Σιλεσίᾳ καὶ τῇ Βασιλικῇ Σαξωνίᾳ; τὰ ὑπάλληλα παντούς δρόπεδα δὲν εἶναι εὐφρόδετα τῶν χειρῶν τοῦ Ανεβέρου, τοῦ Βρεμένεμορφοῦ καὶ τῆς Ησηπομερανίας. Έν τούτοις ἡ γεωργία εἶναι πανταχθεν τὸ ἀντικείμενον ἐργασίας δραστηρίου καὶ διγνοκούς; πολλάριοι εἰτηριεῖν καὶ εἰδίκων γελαῖσι εἰλικρινεύονται τὰ τελείωσιςθέματα τῆς γεωργίας καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν κανόνων τῆς; βεβιτάσσων τοῦ ἐδέφους.

Τοιστοτέροις ἐνέρξει δίλγανον ἐτῶν ἡ καταλλεγενεῖ τοῦ γεγονοῦ τοῦ τεσσάρον εἰδοβολητικοῦ, ὅποτε αἱ γερμανικοὶ ζητήσεις συναγωγούντων προσέτι τὰς τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας.

351. Ηρόδοος ἐν τῇ γεωμανικῇ βιομηχανίᾳ. — «Η κύριη ἀριστοτέλης ἀντικαὶ στεγανεῖται ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ. Η μεταλλουργία καὶ ἡ ὑδροεργασία τοῦ βασιλείου, τοῦ ἐργού καὶ τῆς μετάξεως τοῦ μέριστα πρωθευσαν διῃ μόνον εἰς

τὰς γάρες, ἐν αἷς ἀριστονομοῦται τὰ ὄρυκτα καὶ ἡ γεωμηχανεῖται, ὃς ἐν Σιλεσίᾳ καὶ ἐν Σαξωνίᾳ, ἀλλ' ἔτι, γέρασις εἰς τὴν εὐθύνην τῶν μεταχωρικῶν, ἐν ὄλοκλήρῳ τῇ Γερμανίᾳ. Τὸ Βερολίνον καὶ ἡ Νυρεμβέργη ἔγένετο πρώτης τάξεως κέντρος βιομηχανίας. «Ἐνεκκ τέ τῆς εὐθύνης τοῦ ἡμερομεσίου τὰ γεωμανικὰ πρωτεύουσαν ἀντιχωριζούσται εἰς ἐπάσχεται τὰς ἀγροφ.; τοῦ κόσμου πρὸς τὰ πρινόντα τῇ Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Εἰς τὴν αὐξανομένην δια ταῦτην ἐνέργειαν τῆς γερμανικῆς ἐργασίας ὄφειλεται ἡ εὐσαμονία τῆς Τεργεστος καὶ αὐτῆς; τῆς Γενούς; ητοι συνοικεῖται σημερινὸν μετα τῆς Γερμανίας διὰ τῆς πτοχής τοῦ Ἀγ. Βασιλέως, ἀλλ' ἰδιοῦ; τῆς Βρετανίας καὶ τοῦ Ἀμβούργου, διατις εἶναι ὁ σπουδαιότερος ληφθῆνος μόνον τῆς Γερμανίας ὅλης καὶ ἀπάσχεται τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπέριου.

352. Εμπορικὴ κίνησις ἐξυπηρετούμενη ἐπὶ τῆς αὐτοδεών τοῦ πληθυσμοῦ. — «Ἀλλοι; τε μικρές τῶν περιστασῶν, αἵτινες εὐνοοῦνται ἐπὶ μᾶλλον τὸ γερμανικὸν ἐμπόριον, εἶναι ἡ ταχεῖς αὐξησίαι τοῦ πληθυσμοῦ. Από τοῦ 1875 πλήθη κατὰ ἔπεικα περίπου ἐπαπομόνωμά, ἀπανταὶ τὸν πόρον τῶν περιστῶν τὴν ὀλικὴν αὐξησίον. Η ἑτησίαι μεταπτευτική εἶναι μεγίστη. Ὡπάργυροι παταρίσμοι γερμανικοὶ ἀποκειμεῖν εἰν Πρωσίᾳ, εἰν Γαλλίᾳ, εἰν Ἀγγλίᾳ. Διὰ Βρετανίας καὶ Αμβούργου ἐκπονοῦταις γηλαδῶν ἀπόμων ἀπέρχονται καθ' ἐκαστὸν ἐποτε εἰς Ἀμερικήν. Τὸ τυγχανωτικὸν καὶ ἐπιχειρηματικὸν πενήνας ἀκαπνοεστεῖ τοισιστρόπων, εἰς μέγιστον βεβιμόν περὶ τοῦ Γερμανοῦ. Τὸ ἐμπόριον αὐτῶν κέκτηται τυποργανωτοὶ πλήθεις πρακτόρων πεποιηθεῖσιν αἱ Ιστανμέλων καὶ Ικνιῶν, διεύσιες ἰδρυμούσιοι ἐμπορικοὶ; στεμμούσι καὶ εὐέσκουσι νέα μέσα κατακλύσσεως.

353. Συμπέρασμα. — Τοιστοπέρως, ισχυρὰ κατὰ τὸ τόπο θριμόν, τὴν ἐργασίαν, τὰς γιώτσεις καὶ τὰ ὅπλα, η Γερμανία εἶναι τὸ ισχυρότερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀντιπροσώπον ἐθνοῦς; Εὐρώπης; καὶ ἐντὸς ὅλου θεό καταστῆται ἐν τῶν ἐμπορικωτάτων καὶ τῶν βιομηχανικωτάτων αὐτῆς.

ΑΥΓΎΣΤΡΟΟΥΓΓΑΡΙΑ

354. Ποικιλία τῶν ἔθνοτῶν τῆς Αὐστροουγγαρίας.

Ἡ Αὐστροουγγαρικὴ μοναρχία παρέχει, ὑπὸ ἔθνος κρατικὴν ἐποψίην, εἰκόνα περιεργοτάτην. Οὐδὲμιν ὑπάρχει ὥλιγχοτέρης εθνικής ἔνότης καὶ οὐδὲμιοῦ τοποφορίας διαφέρει φύλοι των ανθρώπων ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκηνπτρῳ.

Οὐτωτοὶ καὶ ἡμεῖς ἐκπομμυρίκια Γερμανῶν οἰκουμῆνα ὑπὸ τῶν ὄγκων τοῦ Δουναβίου; μέχρι τοῦ Ηρεσίουνγκου, εἰς τὰς Ἀλεξανδρίας κοιλάδας; τοῦ Ἰνδοῦ, τοῦ Σάξεζ, τοῦ Ἐκσου, τοῦ ἔπειτα Δρεσόνος καὶ τοῦ ἔπειτα Ἀδίγου, γαρδὶ νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς ἀνθητικὰς πολιτικὰς; ἀς ἔρευσαν ἐν Βοημίᾳ, ὃν Οὐγγρίαν, ἢ Τρανσυλβανίαν οἴτινες; συποσούνται εἰς 11 περίπου ἐκπομμυρία.

Πρός ἀνταλλὰς τῶν Γερμανῶν, οἱ Οὐγγροὶ καὶ οἱ Μαγyarοί, φυνικῆς καταγωγῆς, 7,400,000 περίπου, πληροῦσι τὴν ἀπέραντον κοιλάδα τοῦ Δουναβίους καὶ τοῦ Τεσσεροῦ, καὶ πρὸς ἀνταλλὰς τῶν Οὐγγρῶν τὸ Τσεστούνειον ὅρσεδίον εὑρεται ὑπὸ τριῶν περίπου ἑκατομμύριων. Ρωμαίοις.

Γερμανοί, Οὐγγροί, Ρωμαίοι περικυλοῦνται πρὸς βορρᾶς καὶ πρὸς νότον ὑπὸ Σλαβίων. Πρὸς βορρᾶς οἱ Σλαβοῦλαι τῆς Βοημίας (Τσέροι), τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Μικρῶν Κρηπαθίων, οἱ Ισλανοὶ τῆς Κρηκοδίαις καὶ τοῦ ἔπειτα Βιστούλας, οἱ Ρουμηνοὶ τῆς Γαλικίας καὶ τῆς Βουκούρειης, πρὸς νότον ἐπὶ τοῦ Δρεσοῦν καὶ τοῦ Σλαβοῦν οἱ Σλοβένοι τῆς Κρηνόλης καὶ τῆς Συντζίκης, οἱ Κροατοί καὶ οἱ Ἐσκλαβόνοι, οἱ Δαλματοί τῆς Πλαγιανῆς ἀπῆτης, οἱ Βόσνιοι, ἐν ὅλῃ 19 ἑκατομμύριον μεμονωμένοι.

Πλὴν τούτων, 1,500,000 Ιουδαίων εἰναι διεσπαρμένοι ἐπὶ ὅλης τῆς μοναρχίας, καὶ 700,000 Ιταλῶν εἰς Τρεντίνην, εἰς Ιστρίαν καὶ εἰς τοὺς ἔνεπτους πελκίους λιμένας τῆς Δαλματίας.

355. Γεωγραφικὴ ἔνότης τῆς αὐστροουγγαρικῆς μοναρχίας. — Αποτελεῖ καὶ φύλοι περισσότεροι πάντα, φύνουσαν εἰνοῦς εἰς τὸ ἔχον σῶτον τῆς ὁζητητος. Τὰ κοινούλια τῆς Βιενῆς καὶ τῆς Βούδα-Πέστης εἰναι τὰ θορυβωδέστερα

κοινὸν ἐν τῷ Δουνάβει, τῷ μεγάλῃ ὑδρῷ τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης.

Ἐάν ἐξερέσωμεν τὴν Γαλικίαν καὶ τὸ Τυρόλιον, προμηχάνεις κατά τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ιταλίας, τὴν Ιστρίαν καὶ τὸν Δαλματικὸν, θυρίας ἀνεῳρέμενας μετὰ τῆς Τεργέστης ἐπὶ τῆς Μεσογείου, οὐδεμία ἄλλη γάρδα Αὐστροουγγαρικὴ ὑπάρχει μὴ συναπτομένη εἰς τὸν Δουνάβειν.

Οἱ Δουνάβεις εἰναι ὁ μεταχέρων τὴν ξυλεῖν τῶν Αὐστριακῶν καὶ Ἀλπειών σπονδών, τὸν σιδηρὸν τῆς Στυρίας τὸν φύνεντα διὰ τοῦ Δρεσοῦν, τὸν σιτὸν τῆς Οὐγγαρίας καὶ τοὺς εἰονούς. Οἱ Δουνάβεις εἰναι διὰ τοὺς τεξιδιούτας μεγάλη ὑδρὸς τῆς Αγκολῆς.

356. Η πολιτικὴ διαίσθετος. — Η Αὐστροουγγαρικὴ μοναρχία δεν εἶναι συγκεκριμένη. Ἐκαστοτε κράτος διατηρεῖ τὴν ὑπαρχίαν του καὶ τὰς ιδίας του ἐποφθαλμίας.

Τούτοις δὲ οἱ ἀποσκοντὸν τὴν μοναρχίαν προεπιλογίσματα, σπραχτοῦσι τὴν ἀπέραντη πολιτικὴν κοινὸν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1867 ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Αὐστρία ἀποτελοῦνται διὰ τὴν ἀξεπεριόδην δικήρωσιν, δύο κεχωρισμένα Κράτη ἡ Οὐγγαρία, ἡ Κροατία καὶ ἡ Ἐσλαβονία ἀποτελοῦσι βασικήτερους διακερμένους ἔχοντας ἴδιαν διοίκησιν καὶ προϋπολογίμους.

Τούτοις διαπλατότερος μάλιστα τῶν τετραών, εἰς φέρει ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, ἰδιαίτερος ἡγεμόνης ἔκστατος ἱεροτέφερος Κράτους, διεκύνει διτὶ ἡ οὐδετορική αὐτοῦ εἰναι σῶμα συγκειμένον ἐκ μεγάλου ἀριθμοῦ ὀφερόντων ὄργανων πολιτικῆς, αν καταγγῆλην καὶ ἰδιαίτερα ιστερικά προτυγμένων.

Οἱ Τσέροι τῆς Βοημίας ἐπιθυμοῦσι νὰ σχηματίσωσιν αὐτόνομον βασίλειο, εἰς δὲ Κροατοί εὗχονται εἰναι τὴν αὐτὴν περίπου φιλοδέξιαν. Οἱ Ρωμαίοιν τῆς Τρανσυλβανίας ἀπαιτοῦσι περισσότερον σεβασμὸν πρὸς τὸν ἔντομὸν αὐτοῖς.

Οι καὶ ἡμέραν βίοι τῆς μεγάλης Αὐστροουγγαρικῆς μοναρχίας εἰναι διατελεῖ ἐμφύλιον· πάντα, φύνουσαν εἰνοῦς εἰς τὸ ἔχον σῶτον τῆς ὁζητητος. Τὰ κοινούλια τῆς Βιενῆς καὶ τῆς Βούδα-Πέστης εἰναι τὰ θορυβωδέστερα

τῆς Εὐρώπης, ἡ δὲ πρὸς ἔωσιν τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας συνθήκη ἡ λήξισα τῷ 31 Δεκεμβρίου 1897, ἐνεῳγθεῖ προσωρινῶς μόνον καὶ τῇ προσωπικῇ ἐνεργείᾳ τοῦ κυριοκράτορος.

357. Οἰκονομικὴ πρόδοσης τῆς Αὐστροουγγαρίας. — Ήπειρος τὰς ἐσωτερικὰς ταυτὰς οὐγούσιας καὶ ταχικής εἰς σινάγκατο τοῦ καθοῦ ἡμέρας βίου ἐπωκεν μεγίστην ὅθησιν εἰς τὴν οὐγκιανήν ἐργασίαν. Οἱ ἀποστελεῖς χρόνος ἡ συνεκτήση ἐν μέρει ὦ; ἐκ τοῦ φυσικοῦ πλάνου τῶν διαφόρων χωρῶν τῶν ἄνωμένων ὑπὸ τὸ σκηπτρὸν τοῦ Φραγκίσκου Ιωσήπου.

Πλησίον τῶν ἀπεράντων αιτοφόρων πενταλίων καὶ ιούμων τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Σλαβονίας σὶ μεσοπόρων κλιτεῖς τῶν Κρεπαθίων φημίζονται διὰ τὰς ἀμπέλους κατάποντας, εἰς δὲ Ἀλπειών καὶ ἡ Τρανσυλβανία εἰσὶ κεκηνυμέναι ὑπὸ δασῶν διεσπαντα πρὸς τὰς Νορθηγίας καὶ τοῦ Κεναΐδη.

Η Στυρία παρέχει σίνηρον ἐν ἀριθμοίᾳ, ἡ Κρηνίδη μόνιμον ὄντεματον, ἐν Κρηνίδῃ εὐρίσκονται τὰ περιώνυμα ὄρυγεις εἰς τὸν Διεργάργυρον τῆς Ιστρίας, ἐν Γαλικίᾳ τὰ ἀπέραντα στρώματα τοῦ ὄρυκτοῦ ἀλλατοῦ τὰ περιβόλλοντα τὴν Κρηκοδίαιν. Ο μοιζάς τῆς μεγάλης βιοργηνίας, ὁ λιθανθρακός, δὲν ὑπερεῖ ἐπειδὴ εἰναι ταῖς αὐτορουγγαρικής χωρίσιαι, ἡ δὲ ἐπιτάλλεισις αὐτοῦ καμνεῖ ταχικής προσδόνας. Απαντοῦ δὲ τὰ προϊόντα ταυτὰ ἐξαγοραῖς πρὸς τὸ μέρος τῆς Δύσεως, ἀφ' ὧντού ἐγένετο ἡ σάργης τῆς Ἀρθέρης, ἡτοι ἐνώπιοι τῆς Βιενῆς μετὰ τῆς Κωνσταντίνες.

358. Οικονομικὴς τῆς Αὐστρολίας πρὸς τὴν Ανατολήν. — Τερψιχόρτη. — Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ ἵστως τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιοργηνίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς Αὐστροουγγαρίας, εἰναι ἡ πολιτική, ἡν καπολούντες ἀπό τῆς συμμαχίας κατά τῆς περισσότερον σκοτεινής μετά τῆς Γερμανίας, καὶ δὲ ἡ ὁλεῖται πρὸς τὴν Αγκολήν. Αντίθετος τῆς Ρωσίας ἐν τῇ Ἐλληνικῇ γερουσιανῷ, ἔσχεται τὴν ἐπιφρόνη τῆς ἐπὶ τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ρωμανίας, κατινεας κρατοῦσι τοὺς κατά ποντούς τοῦ οὐρανοῦ μετά τῆς Δουναβίου καὶ τῶν ὑποίων οἱ σινηρόρημοι συνενέθησαν μετὰ τῶν ιερούλων τῆς ἐξ ἄλλου μέρους κατελάθε-

κατά τὴν βερολίνειον συθήκην τὴν Βεσινιανήν καὶ Ἐρζερουδίην, τὸ πρῶτον μέρος τῆς πρὸς Θεσσαλονίκην ἦσαν.

Τῇ Θεσσαλονίκῃ εἶναι προσφύγων τὸ πρῶτον τετρατάν τῆς γώρας καιρώτερον σχεῖσθαι τῆς Λύστρουγγαρίκης· Τὴν ήμέρων δὲ καθ' ἣν θὰ κατατάσθῃ τὸν λιμένα τούτον, τὸ ἐμπόριον καὶ πολεμικὸν κύτην· νυκτικῶν θὰ λαθωστεροτάτων ἀναπτυξῖν καὶ ἔντσυρου. Σήμερον δὲ μέγχες ληψήν τῆς Τεργέστης ἡμέρηντες ὄχι μάλισταν τὴν Γερμανίαν ἐπὶ τῆς Μεσογείου ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρην τὴν Ἀνατολὴν καὶ Αἴγυπτον.

359. Συμπέρασμα. — Η Λύστρουγγαρίκη συγκειται ἐκ διαφόρων ἔθνων την συνθήκησιμων περὶ τὸν Δούναβιν, τῶν ἥποιων τὰ καὶ συνφέροντα τὰ δημοιογραφήτεον ὑπὸ μαρκήσιοι συγκριτικοῖς· θὲση συγκριτικῶν αὐτῶν τὰ ποιῶνται διογκυθήσης ἐντὸς τοῦ κύτου λίθου.

Ωθουμένη πρὸς τὴν Ἀστραχάνην ἡ Λύστρουγγαρίκη, πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ζητεῖ διότι μέστις καταστάλωσεν τὸν εἰδῶν τῆς βιομηχνίας κύτης, ἢτις θηριώδεις κύνησται. Περιεργόμενη σημερῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ Λόριπτικοῦ πελάσιους ἐπιδιώκει τὴν καταπονητὴν θεσσαλονίκην, ἢτις προσχρητοποιουμένη θὰ ἀναδειξῃ κύτην πρώτην δύναμιν τῆς Μεσογείου.

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ ΚΑΙ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

360. Θεσίς τῶν Βρετανικῶν νήσων. — Αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι ὑπέτρεψανται τῶν λικοπίνων γωρῶν ὃς ἐκ τῆς ἀπομονώσεως κύτων ἐν τῷ μέρῳ τῆς θαλάσσης. Οἱ "Ἄγγλοι" μὲν φοβούμενοι τὰς ἔξινακας εἰσόδους κύτουν θηριώδησιν νὰ ἐπιστρέψουν ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν βιομηχνίαν καὶ τὸ ἐμπόριον, καὶ τὰς ἔκπτωτας κύτους τῶν φυσικῶν πλούτων τῆς γώρας κύτων, ἢτις παραγγεῖται εἰς κύτους ἐν ἀρθρονίκης τὸν σιδηρον καὶ τὸν λιθόθυρον, δύο νεύρως του βίου διὰ τους νευτέρους λαούς.

Ἡ θελαστα τὴν ἀγάγκαστη τοὺς "Ἄγγλους" νὰ γείνωσι νυντικοὶ καὶ μετ' ὄλιγον φορεῖς τοῦ ἐμπορίου ὅλου τοῦ κόσμου, ἐν ὧν ὁ πλοωτούς πληθυσμὸς κύτων ἔξικεινθείς μὲ τὰ ταξιδία μετέβη, ἐνώντα συκράτην ἀποκίας·

Ἐτούτοις αἱ νῆσοι καὶ Βρεττανικαὶ οὐδὲν ἄλλο εἰναι εἰμι τεμάχιον ἀπεπαπεμένον ἐκ τοῦ ὄφεινου δυτικοῦ μέρους τῆς Μεγάλης Βρετανίας, τὸ δὲ στενόν καὶ βαθὺ κοιλωματ τὸ χωρίζον αὐτὰς εἶναι οὐνούν ὁ προληπτικὸς τῆς Λιθερπούλης, μις; εἴ τῶν μεγίστων ναυτικῶν πλέων τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀπάγγιλφος διάπλακτος τῆς Ιρλανδίας φαίνεται ἀτελῆς. Η ἑργασία τῶν ὑδάτων δὲν ἐπροπούσην εἰστεί ἐπειδὴς; τὸ δέχθαρον αὐτῆς οὐτοῦ τούτης διεκούγειθησης ἐντὸς τοῦ κύτου λίθου.

Οὐκότως ἡ ἀγγλικὴ πεδιάς οὐδὲν ἄλλο εἰναι ἡ προέπτωται τῆς μεγάλης βρετανίας εὑρωπαϊκῆς πεδιάδος, καὶ δὲ Συγγλανίδιον νῆσον καὶ αἱ Οἰρακίνης καὶ τὸ βάθειον τῆς Σκωτίας, συνέγεισις εὖσαι τῶν Σκανδονικῶν πετρωμάτων, ἀπετέλους ἀναμφιδόλως ἔχονται ὀρραγήδιον ὄφεινον δυκεικομένον, ὃν διέτρεψε σημέρον ὁ Λικενός.

361. Η Μεγάλη Βρετανία. — Απαντα τὰ ὑψώματα τῆς Μεγάλης Βρετανίας εὑρίσκονται πρὸς τὸ μέρος τῆς Δύσεως, ἐν ὧν ἡ νοτιοανατολικὴ γωνία κατέχεται ὑπὸ τῆς πεδιάδος. Πρὸς βραχὺν ἡ νῆσος εἴναι στενὴ ἔχουσα μόνον ὅρη. Ἐν δοφ δὲ εὑρίσκεται πρὸς νότον, καὶ πεδιάδες αὐλάνουσι κατ' ἐκτασίν διαρρέομενα ὑπὸ ποταμῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σημαχτικῶν, οἷοι εἴναι ὁ Τύνης, ὁ Τρέντης, ὁ Τάμεσης, ὑπὸ τὴν κοίτην τοῦ πόνου διέρχεται σιδηροδρομος.

Τὰ ὅρη ἀπότελουσι σειράς περιλήπτων διεπιθεμένας ἐξ ΒΑ πρὸς ΝΔ. καὶ κεχωρισμένας διὰ βαθέων κοιλωμάτων. Τοιοῦτα δὲ κοιλώματα μεταξὺ τῶν ὄρεων τοῦ "Ρος" καὶ τῆς Γρεμπίτης ἐίναι ἡ κοιλάς τοῦ Νές, ἐνīν κατεκευασθεῖσα ἡ ἀπόνη ὑδρορραγητῶν Κεληδονική διώρυξ, μεταξὺ δὲ τῶν Γραμματικῶν καὶ τῶν Σένιον εἴναι ἡ κάτω Σκωτία κατ' ἄντιθεσιν πρὸς τὴν ὄρειν τῆς Σκωτίας, ὄνομαστὴν διὰ τὰς λίμνας της, καὶ τὰ γραφικώτατα κύτης τοπία.

Τὰ δόρη τῆς Οὐσλέλις καὶ τῆς Κοριούσελλίκης ἀπότελουσιν ὡτσύτων τρεῖς σειράς περιλήπτων, μεταξὺ τῶν ὄπωιν εἰσόδουνσιν ὁ ὄρμος τῆς ματοτάτης καταδίκης τοῦ ιστιού τοῦ καλ-

(1) Οἱ "Ἄγγλοι" καταναλίσουσι πολὺ ωρίας ὡς ἔχοντες πολὺ τοισῶν· δὲλτα πληρώνουν δὲν ἔχοντες. Εν ὅλεισθε οὖν, ὃν προμηθεύονται ἐκ τοῦ ἔπωτερον καὶ τοῦ διπλού μηρῶν καταναλίσουσι ποσθετά, πινεούσι πολὺ τίτον, ζυγίον καὶ ἄλλα οἰνονεματωδά ποτα. Η τιμὴ τῶν δόλων τοῦ ιπποδίλετατος ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ καλ-

ὅπως καὶ παντεχοῦ, ὃ γιγανθέρεις εὑρίσκεται εἰς τὸν πρόποδας ἀπάντων τῶν ὑψηλών τῶν ἐπαγματισμάνων ὅπεραν πρωταρχῶν πετρωμάτων, ἀπειλὰς ἀνέβαντον οὐ περάπαντα τῶν ἀπάντων τοῖς πετρούσι.

Εἰς τούς πρόποδας τῶν Γραμμικῶν ἔρεων εὑρίσκεται τὸ σπουδικὸν γιανιθεράκιον στροφέα, ὃπερ αὐτέστις τὴν Γλαυκόδην πόλιν μετὰ 700 χιλ. κατοίκων. Τὰ Πεννικικά ὅρη παρέχουσι γιανιθεράκας πρὸς ἐξηγήσιν εἰς τοὺς λιμένας τῆς Νεσοπατέλλης καὶ τὴν Σερραϊκήνης ἡ τροφεύοντος τὰς μοηγάνους πόλεις Βραδερόν καὶ Λήδανην εἰς τὴν Εριόγειαν, τὴν Σχεριζόνην διεύθυνται τὰ μαχαρίποτα, τὸ Μάντεστερ, ἐπειδὴ κατακλύζει τὸν κόσμον ἀλκηληρὸν μὲ τοῖς βαμβακερού τοῦ ὄπαστα καὶ τοῦ ἀποιοῦ τὰ περίγυρα ἀριθμοῦ 200 κατοίκους κατὰ τετραγωνικὸν κλίμακον τῷ Διερευνῶν τέλος, μητρόπολιν ἐμπορεύην καὶ βιομήχανον καὶ διοργαντών διάστηματα καὶ λιμένας τὸν

Είς τούς πρόσδοτούς τῶν ὑψηλώντων τῆς γένεσις τῆς Οὐαλλίας τὸ γαιανθρακούχον στρόμα τῆς Στάρφερδης (Stafford) παρέχεται καύσμων ἔλανον εἰς τὴν Βιρμιγάμην, δὲ δὲ γαιανθρακούχον στρόμα τῆς Γλασκώβης παρήγαγε ταῦτα διαδικαστικά κέντρα μεταλλουργίας Mervyn, Tydvil, καὶ Swansea.

Εἰς τὴν ἀρχοντίαν τελθῆν τοῦ γαιάνων
ορεών πάντα ποιεῖται· ή ἀρχοντία τοῦ
στήπηρ, του μαλέστηρού, του καταστέρου,
καὶ τοῦ χάλκου. Οὕτω ἔχεται· ή τε-
ρατία ανάπτυξις ἐλῶν τῶν μηγκυνιδῶν
μιομηγκυνιδῶν, αἵτινες προφορεῖσσις ἐν
ἔξιτετρακόν μετρίον πλέον τους 49 διατ-
κατομημφρῶν φρ. Καὶ διὰ τὴν μεγάλην
τελθῆν παραγόντων παρέστη ἀνάγκη νο-
ηματιοργήσισι πανταχοῦ κέντρῳ κατα-
γελούσθησι· Έπι τούτῳ καὶ τῷ απέραντον
ἀποικιακὸν κράτος τῆς Ἀγγίας, ἐπει-
πλούσιαται καὶ εἰς τὰς πόντας ἡπέρισσας.

Πρὸς ἔξυπρότερησιν δὲ τὴς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν εἴτε ἐν τῷ ἐντοπεικῷ τῶν νήσων τῷ εἴτε ἐν ταῖς ἀποικίαις καὶ ταῖς ἕκατις γώραις εἰργάζονται δραστηρίας καὶ ἀποτελεσμάτων.

Ούδασμος ή ὑπηρεσία τῶν ταχυδρομείων καὶ τῶν τηλεγράφων διεξάγεται ταχύτερον καὶ κανονικότερον ἢ εἰς Ἀγγλίαν. Πλὴν τοῦ Βελγίου, οὐδεποτέ κώμας ανέπτυξε περισσότερον τῆς Ἀγγλίας τοιοῦτον στρατηγικὸν μέτρον ἢ τας Σιδηρογραμματικές ἐνόντους τούς μικροὺς μὲν αἰλιγγούς καὶ ηγεμόνιμος ποταμούς τῆς πεδιάδος καὶ

μεταρρέσουσιν ἀντί θλιψίων ἐξόδον τὸν
γαιάνθρακα τὸ δρυκτό.

"Απασαὶ οἱ διάρροαι σύντελαι κατένησσον εἰς πεντακόσιους γενικά τοις επένεινα μηνίσκαι, ἐν σεις εἶναι νηρολυγμένη 21000 ποικιλία εντοπισθεύοντας 9 ἔκατον, τόνων περίπου καὶ ἐν σις ἡ ἑλικὴ πίνθησις τῶν καταπλούντων καὶ απεσθήτων, τυμπερι- λαρυγγομένης καὶ τῆς ἀποπλοίας, φθίνεις 1800 ἔκατον, τόνων.

365 Τὸ Λαογδῖκον.

ποιησία της υπότιμης θεάς του πατέρου και της δραστηριότητος της Αγγελίκας, πρέπει να έχει τις μεγάλες αύγους πόλεις, τις βιομηχανίες και γεωτυπήσεις, μαζί με έναν άνθρωπο, πλήρης καπνοδόξων και ιστόν πλοίων. Η μάλλον έκπτωσης θώλων είναι το Λονδίνον ρε βα 1.530.000 πατέρων, συνεπάγεται μονάδων ήπιας έκπτωσης πάντοτε ωχηνομένης (1), όπει τα άναγκατορά του και τα ονόματηρά της Εργαστάσιαν άστοι, νέον πόλην της Βρετανίας, το έποικο λαθανάτυρα πάστας ή γλωσσαί του κέφους και γίνεται ή άγριος πάντων των σπουδαίωτερων ήδων του μπορίου, ούρων γρυπών, σφρηγών, γχαλιών, πασσατίσιων, μετάξης, έριου, βάρβαρους, τειου, παρρήσ, ασθμαντών, ήλερχαντίδεντος ήλπι-

366 Πολιτικὸς χαρακτῆρ

τῶν "Αγγλων". — Η ἀπεπνέει τῇ Βρετανίᾳ, ὥν ἀπει, δὲν ἔγκει ταῦθα μόνον εἰς τὴν γεωγραφικὴν κύπειαν θέσιν καὶ εἰς τὸ ἐξαιρετὸν ὄρυκτὸν κύπειαν: πλουτὸν, ἐλίξ καὶ εἰς τὸ πεντηκόντην τοῦ λαοῦ ἑκατόν, τοῖς ἐγράμμασι τὰ φρεγάτην ἐγκατέλαβον τὰς φύσεις. Οἱ "Αγγλοί" γι αὐτούσιαν τὰ συνδέωσι τὸν ὑπέρμετρον πρὸς τὴν ἐνδιατελεῖαν τοῦ λαοῦν κύπειαν τῷ τῷ, ἐνίκει: τοῦ πρακτικοῦ βίου. Εἴτε τὸ φιλέλευθερον κύπειον ὑπεῖνεται καὶ αυτούσιοι λευκιμματικοὶ κυριεύοντες, ἢν αἱ ποινήταις τῶν ἀστῶν συμμαχήσασι μετά τῶν λόγων (ἐργαστρικών) ἐπέσπασαν ἐπ' αὐτῷ τὸν καταγεγραμμένον

367. Ἐνταδίς τῆς κοινωνικῆς φιλελευθερίας ἐν Ἀγγλίᾳ.—Τὸ φιλελευθερὸν τῶν Ἀγγλῶν καὶ ἡ πόλις τὸ πρακτικὸν βίου ταύτην ἀπέτινεν· καὶ εἰκόναν παρ ἀνθρώποις τὸ πενθήματος πρωτεύουσα; καὶ τοῦ συντριψαντοῦ. Εὐ-Ἀγγλία ἔτεν υπάρχουσι ωραῖαι απόδικαι.

(1) Υπελογίσθη ὅτι ἐν Λονδίνῳ γεννῶνται 60,000 ἀνθρώπων κατ' ἑτοῦς, γεννήσεται πλαστική ἄνθη ἐκάστην τοσαν.

Παντοχεί δε ἡ ἀκήνη μετάξει τῶν οἰκοδομῶν ὑπάρχουν τῶν ἄνωτρων πεντεπλευρῶν ὑπὸ τῆς εὐφύεις; τῆς ἐργασίας; τοῦ περιφέροντος; συγχρόνων; τῶν τεκμηρίων τῶν σινηρέζων, τῶν ἀκτυποπλεύσιων, τοῦ φωτισμοῦ· συνα-
ποτιμώς τῶν ἐργάτων· πρᾶξις θρυψυ-
τῶν ἔκστων σωματεύσητων καπ. γραΐς
τοῦ ή ἐλευθερίας νά καταντησῃ εἰ-
κοργίαν.

368. Ἐνέγρεια τοῦ δημοκράτου
πατριωτισμοῦ. — Αλλ'
εἰκόνες, ὅπερ ἀνθίσεις ἀποτελεῖ τὴν
σημερινὴν ἡδύτερην ἡδονήν, εἴτε ἡ κατεύ-
ποντος αὐτοῦ πεποίησθαι διὰ τὴν
πατριωτικὴν τὸν καὶ τὸ βεβούταντον καὶ
θηρικὸν τοῦ προσφερούσαν καὶ τῶν συμ-
βούσαντον κύτου. Οἱ ἔγγιλοι πα-
τριωτισμοῦ, κακίπερ πολλάκις θυσιάζονται
τούτοις κατὰ τὴν μαρφῆν καὶ ἐνέργειαν
ἢ διάλογον ἐγκαίρου, ὅμως συνετέλεσε
πολλάκις εἰς τὴν κατεύθειαν τῶν
μερικῶν τούτων πατριωτικῶν, μόλις ἡ θυσιά
συμβιάζει ἐκπλήσσειν εἰς τι σημεῖον τῆς
θρησκείας.

369. Ο ἐκ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἀγγιδικοῦ κράτους προ-
ερχομένος κίνδυνος. — Η σύ-
νοια, επικαλεσται σημεῖον εἰς τὴν Ἀγ-
γίαν, περισσότερον ἢ ἔχοτε ποτε,
ὅτι καὶ τὸ ἔπειτα ἐπειδὴ τῶν κτήσεων
τοῖς εἰς ἡπέιτα κτίσεις ἀποτελεῖται.
Ἐγειρόμενος ἐπὶ τῶν πρηστείων
τοῦ κάσσου ἀλλὰ ὑπέκειται ωστότε; ν
ἀπειλεῖται πατριαρχοῦ, ἣ ἐξ ἡμίνων
κατέβη ὑπέκειται ἡ ἀπειλητὴν ἐν διάβολον
στηριζεῖ ἡ θυσία; ὑπέρω τῶν ὄντων
μετανοῶν τοις ἡ ἀποκαλύπτειν διὰ τοῦ μετέ-
λον περιχωρήσεις. Μαζεὶν ἐν Εὐρώπῃ
διατεταγμένοι τὸ πλεονέκτημα τὰς γνωσ-
τικὰς τοις θύσεις, εἴ τι λοιπὸν μετὰ
τοῦ κάσσου διατελεῖ εἰς συνάρτεια μεθ'
ὅλων τῶν μεγάλων ἐνίστασθαι Δυ-
σαντίου. Ἐν Αἰγαῖ τοις ἐγγύεσ-
τον εἰς τήποτε λιμναῖς καὶ ράσσαις
απειλεῖται. Τοις Αρραβόνις ἔργοι καὶ αύρα
μετά τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας ἐν
Ἀμερικῇ ὠτάσθω; ἔργοι καὶ σύννορα
μετά τῶν Ηνωμένων ή Πολιτειῶν. Εἰς
τούτο τρέψεται ἡ τρωτὴ σκήτη, καὶ
τοῦτο εἰς πολλὰ περιπτάσσεις ἡγεμονία
τῶν οργανήσεων εἰς συνεννοθῆ μετά τῆς
αποικίας, καὶ μετά τῆς ἔλλησης τῶν Δυσαντίων.

379. Ο τολμηρός κίνδυ-

νος. — Η πολιτική και κοινωνική θεσης της Ιρλανδίας δέν είναι έξι γώρες συνέχειας κινήν ας δικά την 'Αγγλίαν. Κατατέθηκαν τους Κελτικούς ψόδους, κατένευ έξι διάτημασκαν οι τέσσερις Μεγάλης; Βρεττανίας; ή πότε 'Αγγλοσαξώνων και κατεπτηνών, η 'Κλανίτικη' κατεπτηνή παπά την ζωντανούταν από την Νορμανδία βραστών, ή πέπονταν Πούλιανών τοῦ Κατεπτηνής. Μίανταν δὲ καθόλιτη ή περιβόλιον θεστικής ή πότε του Κρογχέλου κατά του ΙΙ^{ου} αιώνα, οι δέ κάτωκοι κύριοι υπόλοιποι κατά κύριους την ζωντανούταν, εἰς τὰς υπόλοιπες ελεγχόντας άκρων; Ή την θητείας του Αγγλικού? 'Ο Ιεζαχανίδος παπτριώτερος ούπεποτε ήπειρούληθην. Απέκτεινε μάλιστα νέαν διανυμάνθη πότε την έξεγρηρέσθω, θεοτήτων, ήτις έπραγκατηπούτην τὴν ἐνότητα τῆς Ιεζαΐτης, τῆς Γερμανίδης; καὶ έπειρερε τὸν κατακερυκτισθεντὸν Τουρκίας; Υποθιλτόμενος εἰς δέ οὗτον πλουσιωτάτους καὶ πολυαρχίην Ιεζαχανίδης 'Αγγλικής, κατοικούντων τὸν μαθητικὸν σύνεσσον τῶν φενιάνων ζηγριστεῖ πρὸς τὴν 'Αγγλίαν σφεδέν τριών εγών, οἵστις ταράσσεις σκιλήρων την οδοπλείαν τῆς κυριαρχίας της;

371. Αγγλικαὶ ἀποικίαι.
Παγκόσμιος καρακόρυπος τοῦ ἄγγλικοῦ κράτους. — Εἰς δύοντα ώραπτικούς λέσθιαν ἔπινεν, δύσις περιστρέψεων ἐργάσθη εἰς τὴν καταπτηνήν καὶ εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ κάμηνον, εκπίνεις, τοῦ δημούν τὸ κράτος εἴναι πολικόμιον, ή δὲ γερακτήρη καμποπολιτικός, εἴναι ή ἄγγλικός λέσθιος.

Αἱ ἀποικίαι τῆς Αγγλίας κατέλησαν τὴν θέσην τῆς Λονδρέλλαι, τὴν μεσηρθρίνην δύρκων τῆς 'Αρχατήριον καὶ ἐκτεταμένην ἐδίσην ἐν τῷ ἐστορεύματι τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν Καναδόν, καὶ τὸν Σινικὸν ἐπίσης εἰς τὸν Καναδόν τοῦ Αρχατήριον τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν Καναδόν τοῦ Αρχατήριον τοῦ Λονδίνου, τὸν Οδεσσεύνον καὶ ποταμού, τὸν Κνιτζάν, τὰς Αλτίλλας, τὰς Ιεζίδας. Απὸ τῶν 'Ολκανῶν ἐδήρεται τὸ 'Αρχατήριον καὶ τὸν Κενδάνην, ἐπὸν τὸν Ιστεντόνην τὴν Τριάδαν καὶ τὸ Γέραχτάρε. Η γύνη ἀποικίας, ή πράγματι θέρισεν εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν παρόντος αἰώνος εἴναι ή Λονδρέλλαι. Λι άμερικανικαὶ κατάτηκοι πρὸς νότον τὸν Καναδόν διέφυγον ἀπὸ κάτιν, διότις αγγλικάσθαι τὴν ζωντανότηταν ἐπράχρητεν τῶν Ηγεμόνων Πολιτειών.

Τοισυντοτόπως τὸ ἀποικιακὸν Καζτοῦ τῆς 'Αγγλίας εἴναι λίγη ἀδύνατη, δύος ἡρώες τὴν καταγωγὴν, καὶ ζην τὴς τρομερὴ ἀπαντήσεως τοῦ Βρεττανικού ταυτικοῦ, ζην τὸν τυχοδικικοῦ πενθεύτον τῶν 'Αγγλίων, οἵτινες ἐμφανίστηκαν τοντοντογούς ὅπου ή σηρακίαν κάτιναν κυριατίζει, οὐδεμίας συνογκή ήτε οὕτως.

372. Ποικιλία καταγωγῆς ἀποικιῶν της. — Η ἐπέκταση, κατὰ τοῦ ποικιλεκτοῦ κράτους τῆς 'Αγγλίας εἴς σχετικῶς μετριγενεστέρη, Νορμανδοῖ, Όλλανδοῖ, Πορτογαλοῖ, Ισπανοῖ, Βαλλαρίουσαν ποικιλίας πρὸ τῶν Αγγλικῶν τὸ τετράγρονος μετ' αὐτῶν. Μόλις ἀπὸ τοῦ ΙΙ^{ου} αἰώνος ἐπέρχενται 'Αγγλικοὶ πρὸ τὴν ἀποικιακὴν κατεπτηνήν ζηπεσκοῦ τὴν προσπλήθευσιν τῆς πολιτείας την ξεναναμονίαν, καὶ πάκτησε τὴν ἀποικιακὴν πόλην 290 εἰκόσιαν Υεζερέων ἀλλοὶ εἴποι τέλους εἴναι ἐλπίθειας ἀποικίας, ἐν αἷς οἱ εἰς τὴν μητρόπολεσι μετάνοστες ἐμφανίστηκαν οἱ δριτάκις καὶ ἐποτείσθησαν τὸ στέλεχος νέας φυλῆς, ὡς ή Καναδές, τὸ Αρχατήριον καὶ ή Λαστρελίδια.

374. Ποικιλία τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτόθι θέσεως. — Μεταξὺ τῶν ἐγγυλικῶν ἄποικων καὶ μετανοστεόντων οὐδεμίας οὐδὲν έχουσιν, ως τὸ ἀπέρχοντον κράτος, τῶν Ισημάν, θέμα γηλίθεος των μόνων 'Αγγλιών δισικούσι πλέον 290 εἰκόσιαν Υεζερέων ἀλλοὶ εἴποι τέλους εἴναι ἐλπίθειας ἀποικίας, ἐν αἷς οἱ εἰς τὴν μητρόπολεσι μετάνοστες ἐμφανίστηκαν οἱ δριτάκις καὶ ἐποτείσθησαν τὸ στέλεχος νέας φυλῆς, ὡς ή Καναδές, τὸ Αρχατήριον καὶ ή Λαστρελίδια.

375. Ποικιλία τῶν πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτόθι θέσεως. — Μεταξὺ τῶν ἐγγυλικῶν ἄποικων καὶ μετανοστεόντων οὐδεμίας οὐδὲν έχουσιν, ως τὸ μετανοστεόντων καὶ κυνηγόντων τὸ ἀρέσκονταν ἐκεύτων, τῆς 'Αγγλίας ζητηπρωτεύεντος αὐταῖς ύφεν· Ἀπὸ τοῦ 1713 μέχρι τοῦ 1815 ζηρέσεν ἀπὸ τῆς Γρίλλας τὴν Νέαν Ίνγκαν, τὴν 'Αλαζίτην (Νέαν Σατικίν), τὸν Οδεσσεύνον καὶ ποταμού, τὸν Κνιτζάν, τὰς Αλτίλλας, τὰς Ιεζίδας. Απὸ τῶν 'Ολκανῶν ἐδήρεται τὸ 'Αρχατήριον καὶ τὸν Κενδάνην, ἐπὸν τὸν Ιστεντόνην τὴν Τριάδαν καὶ τὸ Γέραχτάρε. Η γύνη ἀποικίας, ή πράγματι θέρισεν εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν παρόντος αἰώνος εἴναι ή Λονδρέλλαι. Λι άμερικανικαὶ κατάτηκοι πρὸς νότον τὸν Καναδόν διέφυγον ἀπὸ κάτιν, διότις αγγλικάσθαι τὴν ζωντανότηταν ἐπράχρητεν τῶν Ηγεμόνων Πολιτειών.

Τοισυντοτόπως τὸ ἀποικιακὸν Καζτοῦ τῆς 'Αγγλίας εἴναι λίγη ἀδύνατη, δύος ἡρώες τὴν καταγωγὴν, καὶ ζην τὴς τρομερὴ ἀπαντήσεως τοῦ Βρεττανικοῦ ταυτικοῦ, ζην τὸν τυχοδικικοῦ πενθεύτον τῶν 'Αγγλίων, οἵτινες ἐμφανίστηκαν τοντοντογούς ὅπου ή σηρακίαν κάτιναν κυριατίζει, οὐδεμίας συνογκή ήτε οὕτως.

376. Ποικιλία τῶν καρακόρυπων πολιτισμῶν τοῦ Ιεζαχανίδος. — Οὐδέν τοις ποικιλέστερον κράτος ζῶν εἰς τὸν ίδιων έκυπον δισόντων, ἔχον τὸ ίδιον γρηγορεύον του καὶ γενικὸν διοικήσιν περιβοληγμένην δὲ ἔχουσις σχεδὸν ζηνελέγετον.

Διὰ τὴν ἐν 'Αρριγκή ἐπέκτασιν τῆς

Νίγρος, ή της Νοτιού 'Αρειανής και
η της 'Ανατολικής 'Αρειανής.

375. **'Αποικία εν Αμερική.**
'Ομοσπονδία τοῦ Καναδά.—Ἐν τῷ βραχίονι Αμερικῆς, ἡ νότιοι Καναδές; (πρωτ. Οτταβάνη), ἡ κατώ Καναδές (πρωτ. Κεράκη), ἡ νέαν Βρυσούνθικη, ἡ νέα Σκωτία ('Αλεξανδρία), ἡ νήσος τοῦ πρίγκιπου. Εδουκαδέου, ἡ ἀποικία τῆς Μανιτόβης, τὰ ἔκτετακένα φυροδιτικά ἔδαφα, ἡ ἀγγλικὴ Κολομβία, σηματικούσισιν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ωκεανοῦ μέχει τοῦ Ειρηνικοῦ, τὸ ἀπέργυτον πράστος τῆς ὁμοσπονδίας; τοῦ Καναδοῦ, ἐντὸς κατεστατικῆς μέγες τούρηρούσιοι προς εὐκολούς τοῖς ἐμπορίοις τῶν σισμοῦν, τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἔκστων καὶ πρὸς προσέγγισην τῶν γεωτεχνών στρωμάτων τῆς Καλοφύτες μὲ τοὺς λιμένες τοῦ ἥγιου Λαζαρεντίου.

Ἐποτὸν τοῦ Καναδοῦ, η Νέα Γη, ἡ οἰκίστηται ἡ Λαζαρέσση, εἰνε τὸ μεγαλύτερον κέντρον τοῦ κόσμου διὰ τὴν ἀλείψιν τῆς μορφίνης.

Αἱ πολυκρίθετες, ἀν μη καὶ θεραπεῖται τῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν, ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ αποτελοῦσι δύο κυρενῆσις, τὴν κυρενῆρην τῶν νήσων τοῦ νεύρου ('Αγ. Βικεντίου, Γρεναδίου, Ταζάρου, 'Αγ. Λουκίου) καὶ τὴν τῶν εὐνέρων νήσων ('Αντιγούνης, Βαρενίσης, Μούστερτης, 'Αγ. Χριστοσόρου, Νασθοῦ, Δομούιας, τῶν νήσων τῶν Παρθενίων). Η Ἰαρκάη μετὰ πλουσίας κατῆσε τοῦ ζωγραφικοῦ ἀρχέων προτείνει ετερον κυρενῆρην μετὰ τῆς Τριάδος, μετὰ τῶν Λουκατῶν καὶ τῶν Βερμοδῶν.

Η μερικὴ ἀποικία τῆς Βελγίης ἐν τῷ Ονδούρειτο ἐκμεταλλεύεται τα πολύτιμα ξύλα.

Ἐν τῇ Νοτιῷ Αρειανῇ ἡ Ἀγγλία ἔχει μέρος τῆς Γουινέξ καὶ τας Φρειλανδίας νήσους, σημαντικὸν σταθμὸν διὰ τὰ πλοῖα, τὰ ὄποια μέλλουσι να διέλθουσι τὸ ς κυροῦ Χέρνου.

376. **'Αποικία εν Αδριανί.**
Τὸ Ακρωτήριον.—Ἐν τῷ Αρειανῇ ἡ Ἀγγλία ἔχει ἐπὶ τῆς Αἰγαίου προτείνειν σπούδας να διέστη τὴν διώρυχο τοῦ Σουεΐς ὑπὲ τὴν ἔκστων τῶν Σούμαλου, τὰ ὄποια μετὰ τοῦ 'Αδεν καὶ Περιν καθιεῖται τὴν Ἀγγλίαν κύριεργον τοῦ πορθμοῦ Βατζέλ-Μανδέλ. Τέλη-

καὶ τῆς βροτείου Γουινέξ εἰς τὰς ἀποικίας ἀντὶ τῆς Σιέρρα-Λεπόνης, τοῦ παραλίου τοῦ Χρυσοῦ καὶ τοῦ Λάγος καὶ διεπόει τοῦ κατώ Νίγρους. Κατέλαβε τῷ 1890 τῶν Ζανζιέρων, ἡτις εἶνε τὸ κέντρον τοῦ ἀμποτοῦ τῆς χώρας τῶν μεγάλων λιμνῶν. Ἐν τῇ χώρᾳ, ταῦτα πατέτει τὸ ἔκτεταμένα ἔδαφον τῆς ἀνταστολῆς. Αἱ Αρειανὲς ἀπίνα φιλοδοξεῖν να προτερηθῆσιν εἰς τὸ παλαιὰ Αἴγυπτουν ἔδαφον τοῦ ἄνω Νείλου. Πρέπει Ν. τὸ Ακρωτήριον καὶ ἡ Νατάλη σχηματίζουσι δύο αποικίας ὑπὲρχρήτων σχετικούσιας ἀπὸ τῷ Ολύμπῳ οὔτε τοῦ παραλίου βρεστέρον τὸ ἔδειμερα κράτη τῆς Ορέζγης καὶ τοῦ Τζένσονος περιβλέποντας ὅπουσιν μετὰ πειναστικές ἀγάνθις ὑπὲ τὴν ἔκστων τῶν 'Αγγλων. Επειτενιούμένη δὲ ἐπὶ τῆς ἀνταστολῆς τοῦ Ζανζιέρων καὶ ἐν τῷ ἔστωτερω τοῦ περιπέτερον τοῦ Ζανζιέρων εἰς τὴν λίμνην Ζανζινίναν.

377. **'Αποικία εν Ασίᾳ. Αἱ Ινδίαι.**

—Τὸ πράτος τῶν Ινδῶν οἰκεῖται ὑπὲ 295 ἔκτατον κατοίκων διαμειρασμάτων ἐπὶ 5 ἔκτατον, τετραγ. γιλικού. Οδεύεια γόρα τοῦ κέντρου εἰς εὐφροτέρα τῆς κοιλάδος τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ ἀνω λακονιστοῦ τοῦ Ινδοῦ τὴν δάση τῶν πολυτέμνων ξύλων ἐκτείνονται ἐπὶ τῶν κλιτῶν τῶν Ιμαλαίων. Η πεδίκη παράγει ἐν οφθονίῃ τὴν ζηρυγάνη τὰς καρέν, τὸν κατανέ, τὸ σπιον, τὸ τένον καὶ τὸν βόμπακα.

"Ηδη οὐδερρέθομοι ἐνώνουσι τὴν Αζέρων, τὴν Κάλικοταν, τὴν Βερδάνην καὶ τὴν Μαράσην. Η ἀνακαλύψις τῶν γιανιθερών στρωμάτων ἐπὶ λευκονιστοῦ τοῦ Γάγγου οὐ καναπτεῖ ἐπὶ πελλίλον τῶν ζηρυγών τῶν έγχρωτων βρυσογράνια.

Ἐπεὶ τὸ Ινδοτόνος τῆς Αγγλίας προσέθηκε τὴν εὐθόρυον Κεϋλάνην, παλαιὸν ἀλισθανόν ἀποικίαν τὴν βιομηχνίαν καὶ τὰ ίδιωματα τοῦ Πορθμοῦ περιλαμβάνοντα τὴν Μαλάκκαν καὶ τὴν Ούελελένην ἐπὶ τῆς ηπείρου καὶ τὰς νήσους Συγγασσούρης καὶ Ηλιγάνην, κίτινες ξεσταθλίζουσι τὴν ἔκστων συγκονιωνίαν μετὰ τῆς Σινικῆς θαλάσσης τὸν σταθμὸν τῆς Λασσούνας παρὰ τὴν Βέροιαν τὸ 'Αλεν ἐπὶ τῆς Αρειανῆς καὶ τὸ νησίδιον τοῦ Περιν ἐπὶ τὴν εἰσόδου τῆς Ερυθρᾶς ελάσσης.

Η πόλη τῆς Κεντόνος ὁ σταθμὸς Χάν-Κένγκ είναι ἡ ἀποθήκη τοῦ Ἀγγλικοῦ ἀμποτοῦ ἐν Σινικῇ καὶ ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ κάλπου Ητσιγκού, ἡ Βεν-χάρβετ εἶναι νυστικὸς σταθμός απέναντι τοῦ σταθμοῦ τῶν Ρόστον τῆς Ηέρτ-Αρθορό.

378. **'Αποικία εν Όμεα-**

νίᾳ.—Τῇ; Αὐστραλίακης ἡ πεπίσιον τὸ κέντρον ἀποτελεῖται ἡ δρόπεδην ἑρμῆν, οὐ δὲ ἐν κύτῳ ἀποικίαις ἔχουσιν ἑρμῆν ἐπὶ 2 ἔκτατον, τετραγ. γιλικού καὶ ἐπέντειν, οὐ δὲ ἀποικίαις οἱ ἔγκαττασταθμίνεται ἐν κύτῃ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰώνα, ἐκκυρώθησεν ὑπὲ τῶν κρυσταλλούχειών, ὑπερβάνουσι τὰ 4 ἔκτατον.

Τὰ Κράτη τῆς Κονιόνικάνδης, τῆς Νέας Ουαλλίας, τῆς Βιρτζίνιας, τῆς Μεσημβρινῆς Αλστραλίας, τῆς Δυτικῆς Αλστραλίας ἀπό τοπελάτων ἀπὸ τοῦ 1901 μετὰ τῆς Τασμανίας τὴν Αλστραλιακὴν Ομοσπονδίαν, ἀφείσιος τὴν εὐθυμιούν αὐτῶν μᾶλλον εἰς τὰ ἔρυχειται στόθη καὶ τοῦ γαύλικηρος καὶ εἰς τὴν διατροφὴν τῶν προσώπων παρὰ εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν γρυπωρυχείων. Η Σιδηνία ἔχει 125 χιλ. κατ. ή Μελβούρνη 440000 χιλ. ἀλλ. 140000. Εγ Νέα Ζηλανδίαί αἱ πρόσδοτεί εἰναι ἐπίσης σημαντικώταται καὶ ὅφεισκονται εἰς τὰ κατοικία.

379. **Συμπέρασμα.** Η Ἀγγλία ἔχεινει μεγάλην ἐλεύθεριαν εἰς τὰς ιερέδους αποικίας αὐτῆς, συντρέχει γενναῖος τὰς αρχηγίσιες αποικίας της, οὐ συγκαταλείπει ποτὲ οὐδεμίων ἐν οικδύνων καὶ γνωρίζει να διατηρεῖ τὴν τιμὴν τοῦ 'Αγγλικοῦ ἐνέδρατος πανταχοῦ ἐπου ζεπιλεῖται.

Ανεπλήσιωσι τὸ ἐλεύθερικα τοῦ προσπολογισμοῦ τῶν Ινδῶν τὰ προκύψαντα ἐπὶ τοῦ κατόπιν τῶν Αγρικαντού πόλεων, έδωκεν εἰς τὸ ἀπέργυτον τοῦτο πράτος ἑρμῆν ποτὲ συμπαγή, ἡλεύθερος τούς ερπέρους τοῦ Λάγος ἐπὶ τῆς ἀπειλῆς τῶν Αγγελινῶν ταῖς τὴν ποταμούς ποταμούς ζηρυγών τῶν έγχρωτων βρυσογράνια.

Η φιλελέθρεος αὐτὴ ποιιτική, ἡξία καὶ σταθερά, ἐπὶ πολὺν χρόνον διετήρησε καὶ οὐ διατηρήσει τὴν θερογόνην τῶν 'Αγγλων. Η πτολεμεία τῶν 'Αρειανικῶν πολεστῶν, κίτινες ἐνέργειες ἀποικιών ταῖς ιστορικάς τύχας.

ΣΚΑΝΔΙΝΑΪΚΑΙ ΧΩΡΑΙ
380. Τι ἐννοοῦμεν διὰ τῶν Σκανδιναϊκῶν χωρῶν.—Διέγοντες Σκανδιναϊκάς γύρως ἐννοοῦμεν τὴν Σουηδίαν, τὴν Νορβηγίαν, καὶ τὴν Δανίαν, ὃν οἱ λαοὶ ομοίωσι γιλάσσας ἔχουσιν μεγάλην διαστάσην καὶ ἔσχον σχέδιον κοινάς ιστορικάς τύχας.
Αἱ Σκανδιναϊκάς γύρως εἰναι αἱ 800

χερσόνησοι αἱ κείμεναι πρὸς δυσμάς τῆς Βάλτικῆς καὶ ἵσως ἡμορέναι ἀλλοτε πρὶν ἢ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης διανοίξωσι τὰς στενὰς διάδους τοῦ Μεγάρου καὶ Μίκρου Βίστου καὶ τῆς Σουνέδης.

381. Τὸ Νορβηγικὸν ὁροπέδιον.—Αἱ φύσιδαι.—Λίσουλιναὶ λίμναι. — Η Νορβηγία ἀποτελεῖ ὄροπεδιον περιβάλλον τὸν Όλενσκον ἀπὸ τοῦ βρετανικοῦ περιφερόντος μέροι τοῦ Σκανδιναϊκοῦ διατρέπεται ὑπὸ κάτιον ἐγκόντων μῆκος πλεύσης 100 γειτονέων καὶ πλάτους ἔλαττον τῶν 100 μέτρων, εἰδος ἐντομοῦν. διαδέσμον στενῶν καὶ ἐλύτεσθων, ὃν τὰ τετρήγ. ὅμοιος 300 μέτρων, περιστέφονται ὑπὸ δασῶνες ἔλαττον καὶ ὑπὸ παραγενίσιων πεδίων πάχει. Ἐγκή Νορβηγίας εἰναι γύρως κατοικήσμος καὶ σχετικῶς ἐνκρατος, δρεῖσι τοῦτο εἰς τὸ ἐγκρατόν φέναι, τὸ ἐπονούντον οὔραται ταῖς ἀπέταξιστήσι.

Τὸ Σκανδιναϊκὸν ὁροπέδιον, τὸ ἀπόντον πίπτει εἰς κλιτῆς ἀποτόμους ἐπὶ τοῦ Όλενσκον, γαμψήλωτοι τούναντον ὕμαλων καὶ ἥρμα πρέπει τὸ μέρος τῆς Βάλτικης. Ἀντὶ τερρανῶν, ἡ Σουνέδη ἔγειτικίνας στενῶν καὶ βαθείας, αἰτίαις ἄλλων τε ἐμπλέκουσι τὰς φύσιδας καὶ ἐξ διατεργώντων οἱ καταρράκται οἱ τροποδοτοῦντες τοὺς ποταμούς.

Η ἀνάγκησος διατάξαις τῆς γύρως εἰς ἔργονθεν καὶ ἀπλῆκα, Εὐρύσκεται εἰς ἡν τακτάσαις ἀρχέσαι μάγης ἡ παγετωδής περιοδος. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ποταμῶν αὐτῆς είναι πλατύς, πάντες δὲ κατατίμονται ὑπὸ καταρράκτων.

382. Η Γοθία, ἡ Ιουτλάνδη, καὶ αἱ νῆσοι. — Η σειρὴ τῶν μεγάλων λυμάνων Βένερ, Βέττερ, Χειλέμαρ, Μέλαρ, γωρίζει ἀπὸ τοῦ σκανδιναϊκοῦ ὁροπέδιον τὴν γερσόναν τῆς Γοθίας, ἔνθα εὑρίσκονται αἱ κυρίαι λεγόμεναι Σκανδιναϊκαὶ γύρως. Η Γοθία εἶναι τοῦ βρετανικοῦ τοῦ φραγμοῦ τούτου ὅποτελεῖται ἐν γκρούν ὀλίγον ὑφῆλον καὶ ἔκλειται τὸ πάλαι τὸν Βάλτικην, καὶ ἡ Ιουτλάνδη εἶναι τὸ μεσομέρινὸν τεμάχιον τοῦ φραγμοῦ τούτου· αἱ δὲ Δανικαὶ νῆσοι εἶναι τὰ λειψάνα αὐτοῦ.

Μένος ἔξι ἔλων τῶν πορθμῶν ἐ τῆς Σουνέδης είναι κατάλληλος διὰ τὴν νωριαῖαν παρουσίαν δημιουρῆλαν τεχνήτης διώρυγος καὶ είναι ἡ πύλη τῆς Βάλτικης.

383. Ιστορικὴ ἀποίησις. — Μετὰ τοῦ μεγαλου αὐτῆς λημνούς τῆς Κοπεγχάγης, προσφύλασσομένη ἐπὶ τῷ Σηλευκίᾳ ὅποισθεν τοῦ νησοῦσιον Ἀγριγέρ, ἡ Δανία είναι ἡ θύρωρος τῆς Βαλ-

τικῆς. Οὗτοι ἔργησιται ἡ ὑπεροχὴ καὶ ἡ δύναμις αὐτῆς εἰς τὰς βαρείους γύρως κατά τὸν μεσαίωνα.

Ἄλλα τὰ μέρα καὶ οἱ πάροι, εὖ, διεθετεῖν, ἵσου ὄλιγοτον, ὅπως συμπρατήσῃ τὸν ὑπεροχὴν ταύτην, τὸ ποτὲ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου χιλιοειδούς ἡλιούσεος ὑπεκειλόντος ὑπὸ τῆς Σουνέδης, ἡτι εἰπειράθη νὰ δεσπόσῃ ἡρ' ἰλοκάληρον τῆς Βάλτικης. Πρός στιγμὴν κατέκτησε τὸν Φιλλάντικον καὶ τὴν Πρωσίαν καὶ ἡπειρήστη τὸν Ρωσίαν, τὴν Πολωνίαν καὶ τὴν Δανίαν. Η Στοκχόλμη, ἐν τῇ τρισδόν τῶν κατοπίν Βερούνοι, Φιννίκου, Λιθουανίου καὶ τῆς μετρηθεῖται; Βελτικῆς, ὑπῆρχεν ἐπὶ τινα γράντα η βραδύτατος τῆς οὐλάσσοντος ταύτην.

Η ἀνάπτυξις τῆς δωσικῆς διακίνησος κατέρριψε κατὰ τὸν δεκάτον ὕδησον αἰλούν τὸν σουδαρίον ὑπεροχῆν. Η Σουνέδη περιωρίσθη εἰς τὴν γερσόναν την, κατόπιν δὲ συνηθώθη μετά τῆς Νορβηγίας, ἡτι εἴναι ἔργοντας Δανικής ἀποικίας.

Η σημερινὴ διαίρεσις τῶν σκανδιναϊκῶν πρατών, δι' ἡρ' ἐκάστη γερσόνησος ἀποτελεῖται κράτος χωριστον, φυσικῶς πυσική. Η παλαιὸν διαίρεσις διὸ ἐπιγινοτέρα τὰς διεύκριταν ἐπὶ τῶν περιβρέχουσῶν αὐτας θαλασσῶν. Η Σουνέδη είναι κράτος Βάλτικην. Η Δανία είναι, διως ἡ Νορβηγία, γύρως Ἀτλαντική.

384. Η Σουνέδη καὶ ἡ Νορβηγία ὡς ἔργοιοι μηδόφωνοι — Σκέμαρον ἡ Σουνέδη, κράτος δευτέρας τέσσεως διαιμετεῖται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλείου μετα τῆς Νορβηγίας, ἀλλ' ἔχει στονταγματικὸν διάρρογον. Σχεδὸν δὲν ἔχει μήτραν τῶν μεταμόρφων κάτιος ἐπαρκῶν, τῶν μένον, ἐν αἵς καὶ καλλιέργειας είναι συντηκτή. Κατεστάσεις σιδηροδρόμους εἰς τὰς βαρείους αὐτῆς γύρως πρὸς ἐμπατέλλεσθαι τῶν ἀπεραντων εἴτε μέλατῶν αὐτῆς διανούν τῶν καταπόνων τὰ ὅρη τῆς γερσονήσου.

Οἱ τολμηροὶ ναυτικοὶ τῶν Νορβηγίανων θυρράδην ἐπιτέλουνται εἰς τὴν ἀλιεύειν μεταφέρουσιν εἰς πάσαν τὴν Εὐρώπην καὶ Αμερικὴν ἐπὶ πλοίοις, ὡν δέ μεγίστος ἀριθμὸς ἔξηγεται ἐν τῆς ἀφρούν τῶν αἰακόδημασιν μόνον, τὸν ἔξαιρετον σίδηρον καὶ τὴν ἔμελιτον τὸν δύο κορωνῶν διενεγγόντων ἐν τῷ πλοίῳ. Η μεγαλὴ ἀνάπτυξις τῆς ἔμμοτικῆς ἐκταθεύσεως ἐν ταῖς σκανδιναϊκαῖς γύρωις κατετάσθησ τοῦ πολιτικοῦ θύρας χρηστούς καὶ φίλελευθέρους. Ατυχῶν ἡ δριμύτης τοῦ κλήματος ἀνέπτυξε ταῦταρχόνιος καὶ τὴν χρήσην τοῦ οὐνοτεμέματος καὶ ἐδέσει τομογραφίας θύμοις αἱ συντητοτάτοι πρέσεις καταπολέμησθαι τῆς μάστιγος ταύτης, ἡτις φάνεται σήμερον ἀποσθεθεῖσα.

Μετειρολογοῦσιν ὡσάκτωρι, τὸ δὲ ἀστεροκοπεῖσον τῆς Χριστιανίας συγκεντρώνεις απάτες τὰς μετεωροσκοπήσεις τὰς καταλλήλους πρέσεις ἐπικύρωσιν τῶν γηποτῶν μαζ.

Ο πρότοις διανύκτεις τῷ 1879 τὴν βρετανικοτάτην διόδον ὑπῆρχεν ἡ Σουνέδης Νορβηγικώνδι, ὃ δὲ ἔμετος τῷ 1896 εἰς τὸ ἐγγύτερον πλάτος τοῦ Πόλου ὑπῆρχεν ἡ Νορβηγίας Νάνσεν.

385. Η ομηρεινή Δανία. — Οσου ἀρχοτάτην Δανίαν, στρηγμένης αὐτῇ τοῦ νεανικοῦ τῆς θεοῦ τῆς απώλειας τῆς Νορβηγίας, απογεμνωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ηρωσίας, περὶ τὴν οἰστράτην τῶν γιαποτῶν της επαρχίων Ὁστέτειν καὶ Σλέσβιον, περιφρίσθη εἰς τὰ βρέσταις της Ιουτλάνδης καὶ εἰς τὰς νήσους αὐτῆς. Καὶ ἐν οἰστράταις σήμερον, τούτῳ ὀρείλιοι εἰς τὴν κατηγόρηλην τῆς Γερμανίας καὶ Ρωσίας ἐπὶ τῆς Βάλτικης καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Εδρωταίν ιθνῶν τοῦ να μη ἐγκαταλειπθῆ περὶ πορθμῶν τῆς Σουνέδης εἰς τὰς γειτονίας δυσάρεστας.

Τούλαχιστον ἐν τοῖς στενοῖς αὐτῆς ὄριον δίσει εἰς τὸν πέτρων τὸ θέμα ἔμνους θυτάζεται τὸν κυριωτέρους αὐτοῦ πόρους εἰς τὴν ἐκπαθεύσει καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστήμης. Οὐδαμοῦ δὲ μέση σιδηρωτείας είναι μᾶλλον ἀνέπτυξεν, ἡ ἐν Δανίᾳ, τὰ δὲ ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα τῆς Κοπεγχάγης εἰναι λόγητη πρεστώτας καὶ τούτοις ἐν δέξια σηνατέρα τῆς τῶν ἀπλῶν καὶ τῶν κατακτήσων.

386. Η θαϊκὴ μόρφωσις εἰς τὰς σκανδιναϊκαῖς κώφας. — Η μέραμνα αὐτὴ πρέσεις ὀικνοτηκην ἀνάπτυξην παρατηρεῖται ἀλλοιος τε κατὰ εἰς τὰ δύο ἄλλα σκανδιναϊκά κυράτα. Εξηγερτεῖ δὲ ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ κλήματος, ἐπεὶ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους πάσταν ἐν ὑπαθιρῳ ἐργασίαιν καὶ κρατεῖται τὸν Νορβηγὸν ἡ Σουνέδην γωρίεν τὸν τῷ οὐρανῷ. Η μεγαλὴ ἀνάπτυξις τῆς ἔμμοτικῆς ἐκταθεύσεως ἐν ταῖς σκανδιναϊκαῖς γύρωις κατετάσθησ τοῦ πολιτικοῦ θύρας χρηστούς καὶ φίλελευθέρους. Ατυχῶν ἡ δριμύτης τοῦ κλήματος ἀνέπτυξε ταῦταρχόνιος καὶ τὴν χρήσην τοῦ οὐνοτεμέματος καὶ ἐδέσει τομογραφίας θύμοις αἱ συντητοτάτοι πρέσεις καταπολέμησθαι τῆς μάστιγος ταύτης, ἡτις φάνεται σήμερον ἀποσθεθεῖσα.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

387. Εκτασίς τῆς Ρωσίας. — Η βόρειος πεδιάδας τῆς Εὐ-

ρώπης τοσούτου ενδύνεται πρές άνατολάς, όπου τα καταλαρβάνει ο πασαν τηγανόπεραντον έπειταν την περιπλανανέμενη ματαξή της Λευκής Θαλάσσης και της Αζερικής;

Τοισιοτερόπως πλησίσσειν τῶν μικρῶν κρατῶν τῆς θρεπής Εύρωπης ήδην θήνη νὰ γνωριθῇ κράτος εὐρύτερον ὅλων κύτῶν ἡγεμόνων, καὶ νὰ ἐπεκτεῖνη μάλιστα ἐπὶ τῶν πεζάδων τῆς Ασίας; καλύπτειν τὸ ἔκτον τῆς δικτιᾶς ἐπιφενεύοντας τὴν ηπειρών;

Οδειξε δρεπίνες φραγμὸς ἡμέρους αὐτὸς τῶν νὰ ἔκταθῇ ἀπὸ τῶν παγκομένων γέρων, τῶν καλούμενων Τούρχων καὶ περιβόλουσθων τὸν Ἀτταχτικὸν Ωλενόν, μέρη τῶν εὐρύτερον καὶ σιτοφέρων γαιῶν (τερενοστίρω) τοῦ Δνειπέρου καὶ τοῦ Δέν.

Πρές δυσμάς ή Τροσσία δύνης τὰ ὄρια αὐτῆς μέρης τοῦ Βιστούλα, ὅπου μόνον ή Γερμανία ἀνεγκίσσειν αὐτήν.

Ἄπο τῆς καταλύσεως τοῦ Ηλανικού κράτους τὰ δύο ταῦτα κράτη, τὸ μὲν εὐρύτερὸν διὰ τὸν στρατιωτικὸν αὐτὸν ἀργανισμὸν, τὸ δὲ οἰστοφρέζεμον ὑπὸ τοῦ ὄχρου τῷ 119 ἐκατόντα. αὐτὸν κατόντων, εὐρύτεροντας παρόντα ἐπὶ τῆς ἀπερκαντοῦ ταύτης πεδίου, ἐν ἡ τὸ ορία τῶν Κρατῶν ἔξτρητην μαζίλον ἐν τῆς δυνάμεως αὐτῶν παρὰ ἐν τῇ φύσει τῶν εδάφων.

Πρές Α. τὰ Οὐράλια, ἀπίνα οὐδεμῶς εἶναι ὑψηλότατα, γανγκλῶνται οὐργὶ μηχανῶν τοῦ Πίρου, μεταξὺ τοῦ Βάλια καὶ τοῦ "Οδίος" ἐν τῆς φυσικῆς ταύτης Ηὔλης διηλθον οἱ Ρόστοι, ἀπώς εἰσελθωσι καὶ κατατίθησον τὴς Σέργειαν μέρης τοῦ Είρηνικοῦ οἰκείου.

Κύριοι τῶν δυτικῶν ὄχθων τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἔκαμον ταχίσις τῶν γυρῶν αὐτῆς καὶ ωδησεν μέρχει τὸν γρηγοριανὸν ἀριόν τοῦς τῆς κεντρικῆς Ασίας, κατέλαβον τὰς ὑψηλὰς κοιλάδας τοῦ Ἀράν Δάριου καὶ τοῦ Σύρου-Δρίου.

Τέλος δὲ Κάκινος, ἐν ἥδυναντο νὰ καλύψωσι διὰ τῆς Κασπίας ἢ διὰ τοῦ Εὔξεινου Πόντου ή νὰ διελθωσι διὰ τῶν πολὺῶν τοῦ Δαρείου, δὲν τοὺς ανεγκίσσει, καὶ ἔγενοντο κύριοι μεγάλου μέρους τῆς Αρμενίας.

388. **Η πολιτικὴ αὐτῆς σπουδαιότης.** — Η Τροσσία ἔγενετο, ἔπος δύο λιόνων, μίας ἐν τῶν μεγίστων δυνάμεων τῆς Εύρωπης καὶ τοῦ κόσμου. Τοποτισθεῖσα ἐν τῷ Βαζαρικῇ καὶ προσβαίνειν ὡς γνωτία μεταξὺ τῆς Αλσοτρίας καὶ τῆς Γερμανίας. Έπει-

τοῦ Εὔξεινου Πόντου ἐγγίζει τὸν κάτω Δόριον. Ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἀπειλεῖ τοικογράνως τὰς βορείους ὅγκους τῆς Μερκεζί; Ασίας καὶ τῆς Περσίας, τὴν κοιλάδα τοῦ Τίγρητος, καὶ τοῦ Ευφράτου. Ἡ κατατάσσει τοῦ κάτω ἁρού τοῦ Ἀμούν-Δάριου τὴν θάτει ἐπὶ τῆς δύο διοί τῶν Τιδιῶν. Αἰτί τῆς Ἱράνης, τῆς λίμνης Βεζκάλης, καὶ τοῦ Ἀμούν, πολιορκεῖ τὴν Κίναν. Έγγιγίζει τὴν Καρθένην καὶ τὴν Ισπανίαν.

389. **Ο ἐθωτερικὸς πλοοῦτος.** — Εγνή ή Τροσσία καθίσταται πολιτικὴ δύναμις πρώτης τοξεύος, ἐμάνθινεν τὸ μαζίλον ἡ εὐφύής καὶ πεπικευμένη ἐπισκεπτὴν αὐτῆς; ταῦτα ἐμάνθινεν τὸ πατροφέρει τὸν πολούν τοῦ ἀδέρφου κατῆται. Συνείσιοικούμησις, πῶν βορείων γωρῶν, μέταλλα τῶν Οὐραζίων ὄρεων, χρυσοί, σίδηροι, φυσεργυροί, γάλινοι, νέφελοι παρὰ τὴν Κασπίαν, ψηπεῖσαν ἐν Κρημαίῃ, ἐν Κουκάσιῳ, μετασχημάτισαν τῶν Στεππῶν τῆς Νατίου Τροσσίας εἰς Ουκασίους σιτοφόρους πεδίου, τὰς ὑπεροχὰς διὰ τῆς Οδόστοις τροφοδοτοῦσαν διὰ διυπόταν Εύρωπην, 37,700 γρι. σιδηροδρόμους κατεσκευάσθησαν. Η προστατευμένη ὑπὸ τελωνικῶν ἀστραφῶν ἡ Εύρωπη βιομηχανίας ἡρύσκει μερικῶν νάραν ἡ πατροφέρεται εἰς τὴν γωρῶν τῶν γκανθίων τῆς Δονεζῆς. Τὸ ἐμπόριον, παρὰ τὰς ἀποστάσεις εἴναι ζωηρότατον καὶ γάριν ςτοὺς οἱ γειτονεῖς τῆς Τροσσίας Εύρωπαις καὶ Ασίαις τοικαντῶν εἰς τὰς μεγάλας αὐτῆς ἀργότες καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν τῆς Νιζί-Νοβρορόδσα.

390. **Πολιτικὴ κατάστασις.** — Η Τροσσία σήκωσε λιόπιτα ταυτογράνως εἰς τὴν Εύρωπην καὶ Ασίαν. "Άλλη" εἰς τὸν μίαν ὄπα καὶ εἰς τὴν ἀλλήν, ἡ ἀπειλεῖται κατῆται δὲν δυνατεῖ νὰ ἔξαπλευθῇσται γωρής νὰ θέσῃ ταῦταν εἰς σύγκρουσιν μετ' ισηγράφων γειτονῶν. Εν Εύρωπῃ εἰς δύο θάλασσας, ἐφ' ὧν ἔχει ἀπάτη, τὸ Βαζαρική καὶ τὸ Εὔξεινος Πόντος, εἴναι θάλασσαι σχεδὸν κλειστοί. Έπει τῆς μικρῆς, η Γερμανίας πένησε τὴν δύναμιν της διὰ τὰς διατρήσεως; δὲν διωργούσσει, τῆς βρίνει ἐκ τοῦ Κελέου εἰς τὸν Ἀλιβεν. Έπει τῆς ζηλης, η διευθείρεια τοῦ Βοσπόρου δὲν δύναται νὰ

κατατεθῇ εἰών διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, πρέπεια εἰς τὸ διοίον ὀλόκληρος ἡ Εύρωπη θὰ ἀντιτεθῇ. Εἳς Ασία, η Ρωσσία πάλιν προσκρούει εἰς τὴν Τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν ἐν Αρμενίᾳ, πρός τὸ μέρος τοῦ Αργανιστάν, ἔχει ἐπόπιον της τὴν Αγγλίαν, τῆς θοικούς ἐγγίζει σηρδὸν τὴν Τιρκικὴν Αὐτοκρατορίαν εἰς τὰ ορειδεῖα τοῦ Πιριτού. Επει τοῦ Ελεγκτοῦ Πλευρῶν, εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ κόλπου τοῦ Ησπαλῆ, κατέκτησε τὸ Πόρτ-Αρθούρ, ἀλλὰ συναντεῖ πρὸ κύτης την Γερμανίαν. Εἰς Κέου-Τασίον, τὴν Αγγλεῖ, εἰς Βεζ-Χάτ-Βεζ τὴν Ισπανίαν. Οποίος ἐνισχυθῇ δὲ καθ' ὅλων τουτων τῶν ἀντεπόλεων η Τροσσία συνηρπεῖσε συμμαχίαν μετά τῆς Γαλλίας, ή, ή κυβερνητούς καὶ τὰ θήρη εἰς δύο, συντίθεται.

391. **Κοινωνικὸς δογματικός μορφός.** — Η Τροσσία τὸ δόπι εἰς εὐάλλον Ασιατικὴ η Εύρωπαική. Τὸν ὀλιγαρχιμόν τονερητικὴν δριστικρατίαν μεμυρηθέντα εἰς τὰς δύο εἰς τὸ ηλικιωτότατα τῶν Δυτικῶν λαῶν, ζῶσι λεγένεις γωρικού σταύρου ή κοζάκων μοργάδων, φυλαί καθηρεύονται, ζωτολικοί, εἰσέτι μακρινούς πεδίους ταῖς διανοτήταις, καὶ συντελεῖσαν προτεινούσαι καὶ βαρύσαρπες. Μόλις ἔξελθοντες ἐκ τῶν κίονων τῆς δουλείας, ή τὸν τύπον θὰ διατηρήσουν εἰςτεί μεταρχόντες καὶ μαργόντες, εἴναι Εργατοίνων διῆς τῆς ἀπογεννητικῆς, των καὶ τῆς ἀκολάτων κύτων κλίσεων πρός τὸ οἰνόπνευμα, τῶν ισχραγιτῶν καπτήλων καὶ τοκογλυφών.

Η κατὴ ἀγτίθεσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων τάξεων τοῦ βροῦ. Εἴναι ιτιά μεταξὺ τῆς νέας Ηρωτευόσας, τῆς Ηστρουπόλεως ώργαζες καὶ κανονικῆς ώς καὶ πρωτεύουσας τῆς δύσεως, καὶ τῆς ιερᾶς Μόσχας, τῆς παλαιάς Θρησκευτικῆς πόλεως, ή τὸ χρυσού ποικίλτα καὶ ζωγραφημένα κοινωνοτάταις προδιδόουσαν ἡρην την πολυτέλειαν καὶ ἐπιδειξίαν τῆς ἀπολικῆς πετονικῆς. Ούδεν μέσον δρόμου ὑπάρχει μεταξὺ τῶν χιλιωπούν οἰτεντούς διοίκουσαν περιβόλουσθων τὸν πολιτικὸν καὶ θρησκευτικὸν αὐτοκράτορας τοὺς διεπόπειτος τοὺς πολιτικούς καὶ θρησκευτικούς πολιτεύοντας τῶν πλήν της

ρίθιου ταξιδεώς τῶν ὄψιπλούτων καὶ περιποιημένων ἔτσι τοι.

392. **Ἐλληνίς ισορροπίας μεταξὺ τῶν χωρῶν της.** — Η Ρωσία σπερτεῖται ἴσορροπίας, ἀρμάνις, ἐνότητος. Η ἀπέρχυτος κύτης ἔκτασις ἔχει ἀκριβές κίντρον. Οἱ μεγάλοι αὐτῆς ποταμοί (Βόλγας, Δόν, Δνίστερος, Δνίσκας, Δνίσκα) εἰς πολυάρθρους καὶ ἐκτεταμένους κύτης λίγυνται, ἀποτελοῦσιν ἐν θυματίσιοι πλωτούς δίκτυους δισταγμῶν· δισταγμῶν· τὰ δίκτυα τούτο διέρχεται πολλάς στέπας· ἀγράνους, στίπτης· γοργίστους ἢ ἄλλήλων τάξις· εὐφροτέρων· γάρων.

Ἐπειδὴ η Ῥωσία, ὅ; ἐκ τῆς ἑπτασίων κίτης, δέχεται ὅλης· βρογχά, ἡ ὑπερβολικούς διέρχεται ἀπότομος· ἐπειδὴ τούς ὑπερβολικούς βρογχούς· εἰς τὴν ὑπερβολικήν θερμότητα, εἰναὶ δὲ λίγων πλευτεῖ, δὲν συντατῶν· εἰναὶ τὴν ἀπεράντους διμοιρόθρονος ἔκτασις, ἐν αἷς· τοῦ διετοῦ ἐπαρχείου τὰ παχαμένην ὥλη, καὶ οἱ ἀπέρχυτοι ἄγροι τῶν ὄηματρικαλῶν τὰ κυματίζοντα χύρτα τῶν στεπῶν.

393. **Συμπέρασμα.** — Ἐν ἑνὶ λόγῳ, η Ῥωσία παρασταῖται ἐν κράσισι λογίους καὶ ἔδυνταίτις. Κλιύπτει πλέον τοῦ ἡλίσιων τῆς Εὐρώπης, ἔχει πλέον τῶν 119 ἱστοριῶν κατοικους, ἔχει τὴν ἐπιρροήν της ἐφ' ὅλων τῶν Σλάβων τῆς Εὐρώπης· καὶ ἀπειλεῖ ἐν 'Ασίᾳ τὴν Ἀργηλίαν καὶ τὴν Σινικήν. Ἄλλη ἡ Εὐρώπη τὴν κρατεῖ πάντας ἀποκειμενήν ἐν τῇ Βελτικῇ καὶ τῷ Εἰσένι· φότον, ἐσωτερικῶς δὲ ἀπειλεῖται ὑφ' ὅλων τῶν διενόν, ἀπινα ὄηματριγόνους ἡ μεγίστη ἐκτασίς καὶ αἱ λίγες ἔντονοι ποικιλίαι τοῦ ἁδίσθρους· αὐτῆς, ἡ ἀποιλατρική τῆς διαιρήσεως· της· καὶ αἱ κακές κοινωνίες κατῆς· ὁργανισμός.

ΑΙ ΦΥΛΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

394. **Αἱ ἔξαρανισθεῖσαι φύλα.** — Εἴ των ἀρχαίων ἀταριῶν ὄντων, τῇ Εὐρώπῃ οἱ Φοίνικες, οἱ 'Ιθηρες, καὶ οἱ Λίγιες, περὶ ὧν μᾶς ἡμιούσιοι ἀρχαῖοι συγγράφει, φυσικοῦται τοῦ εξηγοφανίσθηκεν καὶ ἐπίγνωσαν μετεξὸν τῶν νεωτέρων ἐπιδρομῶν. Οἱ Κελταί, ὡν τὰ ἔγνη ἀνευρίσκονται ἐν τῇ Μικρᾷ 'Ασίᾳ καὶ κατὰ μῆκος· τοῦ Δουνά-

βεως καὶ σίτινες· κατέφυγον τὴν Γκλατίνη, ἀπεσύμφυτοι εἰς τὴν ἄσκρην Δνίσιν, τὴν Σκοτίνην, τὴν Ἰρλανδίαν, τὴν Οὐάλλανην, τὴν γελλήνην Βρεττανίην, ἐνθα κατώθιστοι· εἰς τὸν γερακτήρα, τὴν ἐνδυματίαν τῶν καὶ τὴν γλώσσαν τῶν. Ἐπέξης φυλῆς, ἡς ἔν γνωρίζομεν οὔτε τὴν κοιτίδα οὔτε τὴν συγγένειαν, ἡ Βρεσική φυλή, εὑρίσκεται μεμονωμένη ἐν τῷ μεσῷ τῶν Ημερονίων, ἐν Ναυσφράζ, ἀρθρομοστ πλέον τῶν 600,000 προσώπων.

395. **Ἴνδονευρωπαῖοι.** — Αἱ πρωτεύουσαι φυλαὶ σήμερον ἐν Εὐρώπῃ εἴναι οἱ 'Ινδονευρωπαῖοι. Ὁμιλοῦσι γλώσσας, περὶ τῆς κοινῆς καταγγωγῆς τῶν δικτίων ἔμενον πολλὰς ἀπέξεις.

396. **Οἱ Ελληνες.** — Οἱ 'Ελληνες ἐκπλύνουσι διὰ τῶν ἑπτακινῶν των ἀπάσους· τὰς ὄγκους καὶ τὰς ὑψησούς τοῦ ἀρχιπελάγους· ἡ πληθυμένης κύτων πυκνότατος πολιζήτη παρὰ τὰς ἐπίδυορμάς καὶ τὰ πολιτικά ἀποχήματα καὶ σφριμεῖ σημερον πλέον τῶν 4 ἑκατ. ἀπογοήν. Οἱ μεγάλειτεροι ἀρχιμόλοι κατοικεῖται πόλισσαις ἀλλαζοῦσι, οἱ δὲ λοιποὶ εἰσὶ διεσπαρμένοι ἐπὶ τῶν νήσων καὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Τουρκίας.

397. **Οἱ Αστίνοι.** — Η Ῥώμη, ἡδὲ οἱ κατέπτυστοι τὴν Ιταλίαν, ἔξιτάλιον τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν 'Ισπανίαν, καὶ τέσσαν βαθέως πολιτοποιησαν κύτον, ὃστε παρὰ τὰς γερμανικὰς καὶ ἀραβικὰς ἐπιδρομάς, οἱ Πορτογαλικοί, οἱ Γαλικοί, οἱ Ιταλικοί καὶ οἱ Ισπανικοί λαοὶ εἶναι φυλῆς λατινικῆς, ἐκ τῆς συγγενείας τῆς γλώσσης, ἐκ τῶν κοινῶν πολιτικῶν τάσσων πρὸ τῆς ὄηματριτικῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ουγγρίας.

Οἱ λατινικῆς φυλῆς λαοί, εἰς οὓς πρέπει νὰ προσθέσαμεν τοὺς Ρωμανούς (καταγομένους ἐκ τῶν ἐν Δανίᾳ ἐγκατασταθέντων Ρωμαίων ἀποικιῶν) ἀριθμοῦσι περὶ τὰ 98 ἑκατομ. κατοίκων.

398. **Οἱ Γερμανοί.** — Ἐπιδρομεῖς τοῦ ὁμαδικοῦ κράτους κατὰ τὸν πέντεν αἰώνων, οἱ Γερμανοί διαιρετοῦθενται ὑπὸ Καρπάθου τοῦ Μεγάλου κατοίκωντας ὑπὲρ μέρει την Ἀγγλίαν καὶ τὰς Σκανδιναβικὰς χώρας.

Σύμμερον τὸ κυριώτερον κύτων πλή-

θος ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ 'Ρήνου μέχρι τοῦ Βιστούλα καὶ ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς οχλάστης μέχρι τῆς Σαξωνίας. Τούτοις ταῦτογενεῖς, τῶν Σλαβῶν, οἵς οὐλῶν, κατίνες εἰνεὶ οἱ πρός δισμάς κύτων γείτονες, καὶ τῶν Σλαβῶν, οἵς ἀπόδημοι τοις ἀνατολαῖς, κατώρθωσαν μετὰ μυκράς δινικρέσιες νὰ ἔνωθοσι σχεδὸν ἀπαντοῦσι· μέσον μόνον στρατιωτικῶν κράτους, ἐν τῷ ὑπεριθό Η. Πρωσίας (σλαβικῆς καταγωγῆς) ὑπερέχει.

Τὸ σύνολον τῶν Γερμανῶν, συμπεριληφθεῖον μέντον τῶν 'Αγγλοσαξῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων καὶ τῶν Σκανδιναβικῶν λαῶν, πολὺ διερχόντων τῶν κυρίων λεγομένων Γερμανικῶν λαῶν, ἀποτελεῖται ἐξ 100 καὶ ἀπέκεινα ἑκατόντα· ἀτέμνων, αἱ 56 ἐν τῇ Γερμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ καὶ τῇ Γερμανικῇ Αυτοκρατρίᾳ.

399. **Σλαβοί.** — Η Σλαβικὴ φύλα κατέτεινε ἀπανταν τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην. Οἱ 'Ιασσοῖς διεπάρησαν τὴν μεγάλην Ρωσική πεδιάδα, οἱ Παλαιοί τὴν γωνιαθήσαν πρὸς τοὺς Γερμανούς ἐπὶ τοῦ 'Αλλεως καὶ τοῦ Οδέρου.

Οι Τσέροι εἰσέδυσαν εἰς τὸ βορειακὸν τετράπλευρον τὸ ἀνεωγύμενον εἰς τὸ νότιον μέρος. — Οἱ Σλαβοί (Κρασταί, Τλλοροί) εἰσεγέρθησαν τὰς μεγάλας· ἀπλείσους πεδιάδας τοῦ Δραύνου καὶ τοῦ Σανού. — Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι, κατώκησαν εἰς τὴν Ελληνικὴν Χερσόνησον.

Πρὸς ἀνατολὰς μικτές γραμμῆς, ἀγομένης ἐκ Καινοζέρης εἰς Τεργέστην, δέν γενέρωσαν μεταξύ τῶν διεσπαρμένοις ἐν τῷ Ανταρκτικού γερακάτων, οἱ δὲ στασιωμένοι πέριξ τοῦ μεγάλου Ρωσικού κράτους· οἵτοις ὑπὲρθεραντοίς τὰ 100 ἑκατομμύρια.

400. **Μογγόλοι.** — Οἱ Maynά—οι. — Εἴ τῷ μεσῷ τῶν 'Ινδονευρωπαῖος καταγωγῆς λαοῖς εὐρίσκεται μεμονωμένος πληθυσμός τις Μογγόλων ἢ Ταυρανίων, συγγενῶν τῶν Κελτῶν τῶν οἰκούντων ἐν τῇ 'Αιγατοικήν· Ασίᾳ.

Οἱ Ούννοι, σίτινες κατὰ τὸν δυοιάδες κατατείρεσαν τὴν Εὐρώπην, οἱ 'Ασβαροί τιμωρηθέντες βραδύτερον ὑπὸ

Κερόλου τοῦ Μεγάλου, ἀλλὰ πρὸ πάντων οἱ Μαχαρίοι ἀπειλέστενοι τούς Οὔγγρους ἀρμούσανται; 7 ½ ἐκ. ψυχῶν. Οὗτοι ἐγκατστηθέντες ἔν τῷ μεγάλῃ πεδιάδι τοῦ Τιτίου, διετήρησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των τὴν γλωσσῶν των, τὴν ἴστορικην των συνέδησιν καὶ ἀπερρέφθησαν βαθυτάπειροι τοὺς πέριξ λους· ἀλλοι λαοὶ Μογγολοί εἰναι οἱ Λάπωνες τῆς Σουνδίας καὶ Νορβηγίας, οἱ Φλάλανοι τῆς Ρωσίας καὶ τέλος οἱ Τούρκοι.

401. Οἱ Τούρκοι. — Ἐλθόντες ἐκ τῆς Ασίας κατὰ τὸν ίδιον ἀλώνιον οἱ Τούρκοι κατέτηραν ἀπασχολοῦσαν τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον, χωρὶς ὅμως νὰ κατακήρυξαν κύριον ὄλοκληρον. Πολλοὶ δὲ εἰς αὐτῶντας ἐγένοντο ἀνεξάρτητοι.

402. Σημῖται. — Οἱ Ἐβραῖοι. — Μεταξύτῶν συμπατῶν πληθυσμῶν τῶν Ἰνδοευρωπαίων καὶ Μογγόλων εὑρίσκονται διεσπαρμένοι οἱ αντιπεριβοποιοὶ τῆς σημιτικῆς ὑπῆκολος, εἰς ἡν̄ ἀνήκουσι καὶ οἱ Ἀράβες. Οὗτοι εἰναι οἱ Ιουδαῖοι. Διαπεριέντες ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς μαρτυρόπολεως κύρων Ιερουσαλήμ ὑπὸ τοῦ Τίτου (70 μ.Χ.), κατεδιωχθέντες πνευταχοῦ καθ' ὅλον τὸν μεσαιωνικαν, κατώρθωσαν εἰς τὴν ἐνεργείαν καὶ ὑπουργοὺς κύρων διατηροῦσαι τὴν φύσιν των καὶ συνεκτιρωσαν μάλιστα μέρος τοῦ κυνηγοῦ πλούτου τοῦ κόσμου εἰς τὰς γεῖρας αὐτῶν. Τοῦ Γαλλικῆς ἐπικάστησος συγγένειών των μετὰ τῶν λοιπῶν πολιτῶν. Ἐν Ἀγγλίᾳ τινὲς ὑψηλούταν εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα. Περηγκωνισθησαν ὑπὸ τῶν καθολικῶν τῆς Ιεραπόλεως καὶ Τραλίζες καὶ κατεδιωχθησαν ὑπὸ Ρωσίκων. Τὸ κίνημα τοῦτο τῆς ἀχριπροσεξίας τὸ διευθύνομενον κατὰ τῶν Ιουδαίων ὑνομάζεται ἀντισημιτισμός, διστις εἶναι σφραδρότατος ἰδίως ἐν Αὐστρίᾳ.

ΑΣΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

403. Ἐκτασις τῆς Ασίας. — Η Ασία εἰναι ἡ μεγίστη τῶν ἡπειρων. Οὐδεμιαὶ ἡπειρος παρουσιάζει παρομοίας διαστάσεις κατὰ τε τὸν

ὅγκον καὶ τὸ ὑψός. Η ἐκτασις κύρτης ὑπερτερεῖ τὴν τῶν ὑπὸ Ἀμερικῶν.

404. Θέσις τῆς Ασίας. — Οπως τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἐκτασις κύρτης, οὕτω καὶ ἡ θέσις τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει μεγίστην σπουδαιότητα.

Συγχέεται μετά τῆς βορείου Εὐρώπης διὰ τῶν ἀπεράντων Σινεργιακῶν πεδιάδων. Η στενὴ ἐντομη τοῦ Βορεαποντοῦ μόλις γχριζεῖ αὐτὴν τῆς μετανησίων Ἐύρωπης. Η Ἀράβη καὶ δὲν συνέχεται μετ' αὐτῆς μόνον διὰ τοῦ Ιερουσαλήμ τοῦ Σουεζ, ἀλλὰ διὰ τῆς καταπληκτικῆς ομοιότητος τοῦ δύο ὄχυρων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Η 'Ασια εἰναι λοιπόν τὸ κύριον μέρος τῆς Ἀρχικαὶς Ἡπειρου.

'Αρ' ἔτερος ἔγγριζει εἰς τὴν Νέαν 'Ηπειρου' οἱ Βεργίγγεοι; ποθμὸς δὲν ἔχει βάθος, ἡ δὲ Βεργίγγεος οὐδὲτος οὐέντεν ἀλλοι εἶναι ἡ μία θαλάσσα πληρῆς ἀκτῶν, ἡς ἡ μεσημβρινὴ ἀκρις ἐσχηματισμένη ὑπὸ τῶν 'Αλεντονών' νησῶν συνδέει τὰ ἥραστες τῆς Κερτιάτης; πρὸς τὰ τέλη 'Αλάσπας.

Τέος ὁ νησιωτικὸς κόσμος τῆς Μελαισίας καὶ τῆς Αἰγαίου πεδιάδεται μετά τῆς Νοτιανατολικῆς 'Ασιας; καθ' ὃ προσέπονται οἱ 'Αιγαίη πηδοὶ τῆς Βορειανατολικῆς 'Ασιας, ἡς ἡ Γεωλογίας ἀπέδειξεν ὅτι αὐτὴν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡμεροντας ἀπό τῆς 'Ασιας, ὅπως καὶ οἱ Βρετανικοὶ νῆσοι εἰναι ἐξάρτημα τῆς Ἐύρωπης.

405. Ιδιαίτερος χαρακτήρας τῆς διανομῆς τῶν ὑψηλῶν καὶ ταπεινῶν μάτων. — Εἴναι εἰσθμωμένες εἰς τὴν μελέτη τῆς γενικῆς ἀνάγλυφου εἰκόνατος, βλέπουσαι ὅτι διασκορπισμένα τῶν ὑψηλῶν των καὶ ταπεινῶν μάτων χρακτηρίζει τὴν 'Ασιαν καὶ τρόπον πεδίου στουνακίστερον ἢ τὸ μέγιστον ὑψός τῶν ὄρεων αὐτῆς.

Η 'Αφρική καὶ ἡ Αὔστραλις εἰναι ἐκτετμένα σύμπτηκτα ὄροπεδιά, πεπιεσμένα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ τόπου καὶ περιβαλλόμενα ὑπὸ ὑπέρθινης ὄρεων, συστημάτων. Η Εύρωπη τουνακίνη, πρὸ πάντων ἡ Μεσημβρινή, παρέχει ζητησία πολυπλοκού γερσονήσιου ψηλῶν, μεταξὺ τῶν ὅπων τῆς θαλασσας καλλύπεται τὸ πλείστον τῶν βαθυτάπειρων, καὶ ἐν ταῖς ὑποσιάκις δὲν μένει θέσις

εἰμὴ διὰ περιωρισμένας πεδιάδας καὶ ὄροπεδιών.

Μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων τούτων τύπων ἡ 'Ασια κρατεῖ τὸ μέσον. Ο σκελετός κύρτης εἶναι ἐσχηματισμένος ἐκ παρμερίστων ὄροπεδίων, διὸ τὸ κυριότερον ἔχει ἐκτασιν ὅμοιαν πρὸς τὴν τῆς Αἰγαίου πεδιάδας καὶ τὸν ὑψός μεγαλύτερον αὐτῆς.

Τὰ ὄροπεδιά ταῦτα συνδέονται πρὸς ζηληλαὶ δι' ὄρεων ἀρθρώσεων σχετικῶν λεπτῶν, τὸ Παχύτερο μεταξὺ τῆς θεσιτικῆς καὶ τοῦ Ιράν, τὸ τῆς Ἀρμενίας μεταξὺ τοῦ Ιράν καὶ τῆς Μικρᾶς Ασίας.

Ηλήνην τῶν τριῶν μερῶν τῆς Μικρᾶς Ασίας καὶ τῆς μετανησίων ἀκρας τοῦ Ιράν, τὰ ὄρεστά ταῦτα δὲν περιβάλλονται κατ' εὐθείαν ὑπὸ θαλασσῶν. Απέρχονται πεδιάδεις, ὡς τὸ ὁστικόν Τούρκεστάν, η Μεσοτοτική, η Πεντάζερη, η Βεγγάλη, εἰσάνουσι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ διαχωρίζουσαν επ' ἀλλων ὄροπεδιών, ἀπινα εύρισκονται τοινοτόπες ἀπομεμονώμενα ἀπὸ τῶν ὑψηλάτων του ἐπωτερικού. Τοῦ δὲ οὐπερσύνην διὰ τὴν Ἀράβικην καὶ Δεκαν.

Αἱ πεδιάδεις αὐταὶ παρέχουσιν εἰς τοὺς ποταμοὺς τοὺς πλείστους ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ὄροπεδίων ἐκτετμένα διαστημάτα, ἐν οἷς ἀποτύπωσται εὑριστάτε διάτονος τοῦ ὄρους αὐτῶν. Οὗτοι δὲν ἔχουσιν οὐδέποτε, ὡς οἱ τῆς Αρμενίας, φραγμούς νὰ ὑπερτερήσωσι πρὸς τὴν θεάσων εἰς τὰς ἐκθόλας των καὶ εἴναι πλωτοί ἐπὶ μεγάλους μέρους τῆς ἐκτάσεως κύρτης.

406. Νησιωτικὸν πλαίσιον τῆς Ασίας. — Εἰς τὰ χρεκτηριστικὰ ταῦτα τῆς Ασίας ὑπέρχουσαν διαπλάσεις τῆς 'Ασιας; προσιθέτει πρὸς τοὺς συμπλήρωμά της τῆς φυσιογνωμίας; ἐν μακρῷ πλαίσιον ηπιωτικὸν ἡραιστειγονές, τὸ διότονον σχηματίζει μεταξὺ τῆς ἡπειρωτικῆς κατῆς; καὶ τοῦ Μεγάλου 'Οκεανοῦ μίαν σειράν θαλασσῶν κλειστῶν καὶ δίγονην βαθειῶν. Η Βορειοτέρη τῶν θαλασσῶν τούτων συνδέει τὴν 'Ασιαν πρὸς τὴν Αμερικήν, ἡ δὲ νοτιοτέρη την 'Ασιαν πρὸς τὸν Μαλαισίαν. Αὖτις δὲν εἴναι, κυρίος εἰπεῖν, εἰκῇ ἐν ἀρχιπελαγας καιστικόν.

407. Η 'Ασια σηματική

πράγματι πολλοὶ διακεκούμενοι κόδιμοις. — Ή τοιούτην ἀνάγλυφην διαπλασίαν ἀπετέλεσεν ἐν θέρισμαν κόσμων κεχωρισμένουν, ἐν οἷς διάφορος πολιτισμούς καὶ ὑψηλορητής προσένεματα ἀνεπτύγθησαν μεμονωμένως, γιατὶ οὐδεμίς μετανάστευσις οὐδεμία κατάκτησις οὐδὲθη καὶ ἔνδον κύτους.

Η Μεσοποταμίκη, καὶ Ἰνδίαι, η Σινικὴ ἔζησαν ἐπάστην ὅτι τοῦ λειτουργῶν βιού ἀπὸ ἀρχαριτάτων γρανῶν καὶ οὗτος πρὸς ἄλληλα είχον σχέσιν τινὰ οὗτος μετὸς τοῦ Ἕρωπατικοῦ ἡ Ἀρρινανικοῦ τόπες κόσμου. Εκάστη φυλή, ἔκαστον ὥρασμαν εὑρίσκεται ωργωρωμένη περὶ ἔστων. Τὸ δυτικόν μέρος: ἔντοκει εἰς τὸν Μωαμεθικοῦν, καὶ Ἰνδίαι εἰς τὸν Βραχγανικοῦν, η Σινικὴ εἰς τὸν Βουδινοῦν.

Οποιος διερρώξῃ πρὸς τὴν Εὐρώπην ἡ Ἀρρινικὴ! Αὐτῆς (ἡ Ἀρρινικὴ) σχηματίζει ἐν σύνολον τὸν συμπεγμένον, ὅπερες η Μωαμεθικοῦς: ἔξτασις ἀπὸ τοῦ ἑδοῦ: ἔκρος μέγερι τοῦ ἄλλου μετὰ καταπικτήτως ταχύτητος καὶ θεᾶπορροφήση μετ' οὐ ποτὲ πάντας τοις θεογενεῖς πληθυνούσι. Εν ἑκατῷ (τῇ Εὐρώπῃ) καὶ πολιτική ἁνότας καὶ περὶ λίκην διακερμέναις τόσον προσεγγίζουσι πρὸς ἄλληλας, ἃς ἐφένοντο τὰ ἄλληλέγουσα μέλη ἑνὸς πολιτισμοῦ κανούν καὶ τρόπους τινα μᾶς καὶ τῆς κατῆς: μεγάλη: οἰκογενείες.

Οὐδέν περιβόμοιο ὑπάρχει ἐν Ἀσίᾳ καὶ τοῦτο ακρίβεις: συμπετέλεσεν εἰς τὸν κατακτήσασιν διοκλήτους πληθυσμούς συμφυρωμένους περὶ τὸ κεντρικὸν ὄροπέδιον.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΟΡΟΠΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

408. Ὁρεινὴ ζώνη τῆς Κεντρικῆς Ασίας. — Τὸ κεντρον τῆς Ασίας ἀποτελεῖ ἐν συγκρ. ὑψωμάρτων, ὡς ὁ δῆκος: δεσπόζει ὅπου των λοιπῶν ὑψωμάτων τῆς ἐπιφανείας τοῦ κόσμου· ἡ ἔκτασις δὲ τοῦ ὑψοῦ μάτων τούτων ἐίναι σημεῖον πρὸς τὴν ἔκτασιν διοκλήτου τῆς Εὐρώπης;

Ἐίναι ἀληθῆς ἡ στέγη περὶ τῆς κατάθεων τῆς ὀπίσιμης συνωστίζονται πάστοι καὶ λοιποὶ γέρων τῆς ἡπέιρου ταῦτης, η Σινικὴ, η Ἰνδοσινική, οἱ

Ἰνδίαι, τὸ Ἱράν, αἱ ποδιάδες τοῦ Τουρκεστάν καὶ τῆς Σινέρης.

Ορειτοί δῆκοι, ἀπεντάντι τῶν ὑπώπιστον αἱ "Ἄλπεις τῆς Ἑύρωπης" οὐ ἔσπειντο ἐλάχισται, περιβάλλουσι πανταχθέν τὸ ὄροπέδιον τοῦτο.

Πρὸς νότον τὰ Ἰμαλάῖς, αἱ διαμορφῶν τῶν χιμάνων σχεδὸν ὅπους κακάδησον καὶ ἡ Μεσόγειος, τάσσουσι αληρυκητὴν τὰ γηγεντιάτικα σύντονα τείχη ἐπὸ τῆς πεδιάδος τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Πάγγου μέχρι τῶν κορυφῶν τοῦ Γασούρικανάζου ἢ τοῦ Δακτελίαγρη, αἴτινες φύσιουσιν εἰς ὑψοῦ 9000 μέτρα.

Πρὸς ἀνατολὰς: τὰ Σινικά ὅρη, συνασπιζόμενα πρὸς ἄλληλα, συναυτωτοὶ πρὸς τὰ ΒΑ, ἐν Σινέρης, τὰ Σταναχότικα ὅρη.

Πρὸς τὸ ΒΔ. διακέρονται ἄλληλα τρίχις συμπλέγματα παραλλήλων ἀλλοτείων — τὰ Τιβανί-Νανίαι καὶ τὰ Ἀλαζάου, τὰ ιποία ὑψοῦντα ἀπὸ 4000 μέτρων πέραν τοῦ βαθυτέσσου τῆς Τζουγκαρίκης, δι' οὐ διέρχεται ἡ Ἱερούρη, καὶ τὸ ὑπόνοιαν εἴναι ἡ διατική πύλη τοῦ ὄροπεδίου, τὰ Ἀλατίαι, τὰ ὄπεις φύλανον εἰς ὑψοῦ 3000 μέτρα.

Τέλος τὰ Ἰαθλονόιδαι, ὧν ἡ διεύθυνσις ἔμφαντες ἀπὸτεῖης: Βαχάλης, τῆς μεριότητος ὥρεντας λίκην τοῦ κόσμου οὓς οὐδὲν ἔχει εἰναι εἰναι βούθησίσιον κοιλάδη τῶν ὄφεων τούτων.

Ἡ συναυτητική Τιβανί-Νανίαι μετὰ τῶν Ιμαλαΐων ἀποτελεῖ, εἰς τὴν δυτικὴν ἔκρον τοῦ μεγάλου ὄροπεδίου, τὸ Πακιρί, χώραν σχετικῶν γηφυκιών, ἔχουσαν μέσον ὑψοῦ 2, 500 μέτρων.

409. Τὸ Θιβέτ. — Τὸ ἀπιστικὸν κεντρικὸν ὥροπέδιον διαμετέτασι εἰς δύο ὕφεστους ὑπὸ τῶν Κουεν-Λανιών ὄρεών, ζτινὰς διαπερῶσιν ἀπὸ τὸ ἔξ άνατολῶν πρὸς δυσμάς ἀπὸ τοῦ Πακιρί μέχρι τοῦ ποταμοῦ Νοάνγκ-Νό.

Αλλὰ τὸ ὑψοῦ: κύτοσις ἀναχρητίζεις: ἀπασκον τὴν ὑγρασίαν τῶν θαλασσίων ἀνέμων. Επὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρῆς τοῦ Θιβέτ, ἡτοι ἐν τοῖς Ιμαλαϊόντας ἔκτεινονται κολοσσαῖς δάση, ὅγκοι δὲ πολύγυροι, καὶ οὗτοι ἡραπτικά διατρυπώσι τὸ δρός πρὸς τὸ μέρος τούτο καὶ διαισχίουσιν ἐν αὐτῷ τὰς φυσικὰς ἥδους.

Πρὸς βορρᾶν τα Κουενλύνια, τουνάτιον, μένουσιν ὡς τείχος ὁγκώδεις, γυμνόν, καὶ μολύστοι ὀλιγότερον ὑψηλόν, εἰναι διαιρέσιον εύπρόσιτον τῶν Πακιλείων.

410. Αἱ στέππαι καὶ οἱ ἔρημοι πρὸς βορρᾶν τῶν Κουενλύνιων διέρων. — Πρὸς βορρᾶν τῶν Κουενλύνιων, ἐν ἀπέραντον βαθύπεδον, είσις μεσογείου θαλάσσης, ἀπότελησται: διαιρέεται εἰς δύο λεπανόπεδα διὰ τὰ προσεγγίσεως τῆς ἀνατολικῆς ἡντηρίδος τῶν Τιγκνίων καὶ τῶν Κουενλύνιων ὄρεών. Είναι ἡ ἔρημος Γόρη.

Τὸ δυτικὸν τὸ τουρκικὸν αὐτῆς μέρους ὑνουμάζεται ἔρημος Τάξλα-Μακάν: είναι μαλλόν στέπη τὴς ἔρημος. Τὰ κατεργάζομενα θύεται ἐν τῶν ἐπωτερικῶν κλιτίνων τῶν Τιγκνίων, καὶ ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς ἀπίστελνοι μέρους τοῦ Πακιρί: συνασθεῖονται εἰναι ἡ τῆς κοιτή τοῦ Ταριφί, τὸ ὄποιον ἀπόλλουν ταῦτα διὰ ἔξτημάσιος καὶ μικρὸν μόνον μέρος: οὗτοι εἰς τὸ τέλμα τῆς Λοβηνοցης, κεντρικοῦ βαθυπέδου κειμένου 170 μόνον μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανειας τῆς θαλάσσης.

Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Γόρης: είναι ἡ κυρίας λεγομένη Γόρη. Η βροχὴ καὶ ἡ βλάστησις ἐν αὐτῇ είναι σπάνια. Είναι ἡ ἀληθῆς ἔρημος.

Τουτοποτρόπων: ἐν τῇ κεντρικῇ Ασίᾳ ἡ ζωὴ ἀναπτύσσεται βαθυτέρων εἰς Βερρᾶ πρὸς Νότον μετά τῆς ὑγρασίας. Φθανει ἐν εἰς πάσας τὴν ἐντασσον κατῆς: ἐπὶ τοῦ ὕδατος Τίδοι, ἐν τῇ γεωργικῇ καὶ βιομηχανικῇ γέρῳ τῆς Κασπιαίς τῆς: ἐπὶ τοῦ ὕδατος Βερμπαύτρα, ἔκτιση ἡ Δράσα είναι τὸ θρησκευτικὸν κέντρον τῆς Θιβετίας: καὶ ὅλου τοῦ βουδιστικοῦ κόσμου.

411. Ιστορικὴ δοδοῖς τῆς Κεντρικῆς Ασίας. — Τὸ κεντρικὸν ὥροπέδιον τῆς Ασίας εἴησκησε μεμήστηση ἐπιφρονή ἐπὶ τῆς ιστορίας τῆς οὐληράπτητας.

Ἀπεμόνωσε διὰ μεγάλου τείχους φυσικοῦ τὴν Σινικὴν ἀπὸ τῶν Ινδῶν καὶ τοῦ ἐλληνορωματικοῦ κέσμου.

Πολὺ δὲ βραδύτερον οἱ Σινιταί, προστατεύομενοι πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τοῦ μεγάλου αὐτῶν τειχητοῦ τείχους ἀπὸ τῶν

έπιδερμον τῶν νομάδων τῆς ἐρήμου ήδυνθησαν νὰ κατακτήσωτι τὴν γεωργικὴν ήδωρον τοῦ Ταρίξ, ἔνθι εύρον τὴν βιομηχανίαν τῆς μετάζην καὶ διερχόμενοι τὴν δίσοδον τῆς Τζουγγάρεις, ἐφύσσαν εἰς Ινδίας, κάμπτοντες τὴν δυτικὴν αὐραν τοῦ κεντρικοῦ ὁροπέδιον. Ή ἐλλείψιν φυσικῶν ὅδων ἀπαγορεύει καὶ σῆμαντον εἴτε εἰς τὸν Σίνας τὴν ψευτὸν δίσκον τοῦ Βεγγάλικον κέλον, καὶ ἐμποδεῖται τοὺς "Αγρούς να ἔλκουσιν εἰς Κάλκούσταν τὸ ἐμπόριον τῶν γονίμων χωρῶν τῆς μαστηνής Σιναϊκῆς.

Τὸ ίδιον τοῦτο ὁροπέδιον συντελεῖ τουναντίν εἰς τὸ νέα συναθέσιον ἐμπορίου καὶ σχέσεις κανονικαὶ μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῆς Ἀργεντίνης. Τῷ μέρτον θερμανθυμῶν κατὰ τὸ θέρος ἐκ τοῦ βορείου ήμιστραχίου, εἰσπνέει τοὺς ἀνέμους τῆς θαλάσσης τῶν "Ινδῶν" τὰς ἀστέρες τὸ ὁροπέδιον τῆς "Αφρικῆς", κείμενον τὸν νοτιό ημιστραχίον, απολαύει: ὥστετος τοῦ θέρους καὶ ανατρέπει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Ενεπεινὴ ὁ διπλωτὸς οὐτὸς μουσώνιος ἄνεμος, ὃς τις φέρει ἐναλλαξτὸν τοὺς θαλασσοτορούματα τὸν Ἰνδῶν εἰς τὴν Ἀργεντίνη καὶ ἐπὶ τῆς Ἀργεντίνης εἰς τὰς Ἰνδίας. "Εντείνειν" ἡ ἐγκατάστασης ἐψήλων τούτων τῶν ἀκτῶν καὶ ἐπὶ τὸν μεσαῖον ὁ τὸν ἐμπόρων Ἀράβων, ών οἱ Σούλιτάνοι τῆς Μακάντης καὶ Ζανζινέρης είνοι εἰς τελευταῖς μεγατίσσεις. Οἱ "Αραβίς, οἵτινες σήμερον παρθέματαν, ἐκτήσανται μεταξὺ τῶν χιρῶν τῶν τὸ ἐμπόριον τῆς θαλάσσης τῶν Ινδῶν εἰς τὴν Μέρκερ τῆς ἡμέρας καθ' ὃ οἱ Πορτογαλοί καὶ κάμπτοντες τὴν Εὐελπίδα ἀκραν, ἐγίνονται εἰς τὴν Ἐρύζων τὴν θαλασσίν δὲ τὸν Ἰνδῶν, ἥτις διέρχεται σήμερον διὰ τοῦ Σουέζ, καὶ τὴς οποίας εἰς Αγγλίαν προσπαθεῖται νῦ μείνωτι κύριοι.

ΟΡΟΠΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΙΡΑΝ

112. Θεσίς τοῦ Ιράν. — Ο σκελετὸς τῆς εἰς ἀνατόλην πρὸς δυσμάς ἐπεινομένης "Ασίας, σύγκειται ἐκ σειρᾶς ὁροπέδιων. Κτοτεὶς τῶν ἐρυθρῶν τῆς κεντρικῆς "Ασίας, τ. ι. Ίραν καὶ τῆς Μικρᾶς "Ασίας, ἀτίνα βαίνουσιν ἐλαττούμενα κατ' ἔνταξιν απὸ τῆς Σιναϊκῆς θαλάσσης τὸν Μ. σόγειον. Τὸ Ίραν ὑπῆρξεν ἐπὶ τῇ ἀρχαιότητι ἡ ἐδρα τῶν μοναρχῶν, ἀτίνες ἐξήκουσαν μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς άνωπλήσεως τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὡς πρὶν ἡ ἀπορροφήθισσαν ὑπὸ αὐτοῦ, καὶ αἱ μοναρχίαι αὐτοὶ συνετέλεσαν καὶ εἰς αὐτὸν, τὸν Εύρωπακάν πολιτισμόν.

Συνεδέμενον μετὰ τῆς Κενιρικῆς

"Ασίας διὰ τοῦ ὁροπέδιον τοῦ Ημέρι, τὸ Ίραν κατέχει τὴν εὐρεῖταν ἔκτασιν τὴν περιλαμβανόμενην μεταξὺ τῆς πεδιῶν τοῦ "Ινδῶν πρὸς ἀνατολὰς τῆς τοῦ Τίγρητος καὶ τοῦ Εύρετρου πρὸς δυτικά, τοῦ βαθυτέρου τῆς Κασπίας καὶ τοῦ "Ωξοῦ πρὸς Βορράν, τοῦ Ηπειροκύνηλου πρὸς νότον.

Ἐμπλήνυται ὡς γνώνια μεταξὺ τῶν "Αγγλικῶν κτήσεων τοῦ Ινδοῦ, καὶ τῶν ρωσικῶν κτήσεων τοῦ Τουρκεστάν τοῦ Τορού, εἰναι ἐν ἐπὶ τῶν κυριωτέρων θεάτρων τοῦ ἄγνοιος μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀντικήλων δύναμεων.

413. Ορεινὸν πλαίσιον τοῦ Ιράν. "Ανατολικὴ πλευρά.

Αἱ ἀκταὶ κτίστων ἀποτελούνται ἐκ περιλαγήλων ὀλύμπων ποικιλοτρόπων καὶ μέμνημάς. Η ἀνατολικὴ ἀκτὴ, ἡ ἐπεινομένη κατὰ μῆκον τοῦ Ινδοῦ, ἀπὸ Νότου πρὸς Βορράν, σύγκειται ἐκ σειρᾶς πορυφανῶν, αἰτίαις διεύθυνσιν τοῦ ΒΑ. πρὸς ΝΔ., καὶ τῶν ἔστων ἡ διάταξις εἶναι πολὺ δύσκολος: αἱ δίσοδοι τοῦ Κάτιερ καὶ τῆς Κετάχ, αἱ ἀγουσταὶ ἡ μὲν εἰς Κασσούλην ἡ δὲ εἰς Κανδάχαρην, εἰναι λαμποι στενοτάτοι.

414. Βόρειος πλευρά. — Πρὸς Βορράν ἀναγκωροῦντες ἐκ τοῦ Ημέρι, βλέποντες τὸ πλίσιον σχηματιζόμενον ἐν πρώτοις ἐπὶ τῶν παραλαγήων κορυφῶν τοῦ Ινδοκούγου, αἵτινες ἔστουν ἀπανταῖς ὑπὸ 3—4000 μέτρων, καὶ αἵτινες είναι ἡ ἐπέκτασις τῶν Τιγ-Χανίων. Δύο ἔξι αὐτῶν ἐγκλίσιαι τὴν κοιλάδα τοῦ Κασβού, κατίσια διανοίγονται ἐπὶ τοῦ Ινδοῦ.

Πέραν τοῦ Κασβού, ἀλλούσιας ὀλύμπων υπελήλαται καὶ διευθεύνεται εἰς ΝΔ. πρὸς ΒΔ. ἐγκλίσαις μεταξὺ δύο πλευρῶν αὐτῶν τὰς κοιλάδας τῆς Μεχίδης τῆς Ηράτης καὶ τοῦ ποταμοῦ Μεχίδη, αἵτινες σχηματιζοῦσι πλειστάς δύοδος πρὸς τὸ ἐνωτερικόν. Η νοτιώτατη περιστρέψη τῆς Κασπίαν ἐκ τοῦ πλησίον μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ ἥχιστασθων τείχους τοῦ Ερέζου, ἀνοικούσι διὰ μάζας μέντος διέσοδον, τῆς τῶν Κασπίων Πιλωλῶν, οὐ μαρκῶν τοῦ Διμαζένδου (πλέον τῶν 5600 μέτρ.) συγχέεται δὲ πρὸς δυτικά μετὰ τῶν ἡραστεούμενῶν θύμωμάτων τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀραράτ (λίμναι Βάν καὶ Ούρμια).

415. Νοτιοανατολικαὶ καὶ ηπειρωτικαὶ πλευραί τοῦ Ιράν.

Η νοτιοανατολικὴ πλευραὶ τοῦ Ιράν την τελείωσιν τοῦ Ταρίξ την τηγματάζεται διάτης ἡλεπαλλήλων θελήματων, αἵτινες βαίνουσι κατὰ μῆκος τοῦ Τίγρητος καὶ τοῦ Ηπειροκύνηλου μέχρι τοῦ "Ορμουζίου πορθμοῦ, καὶ τῶν ἔστων αἱ πα-

ράλληλοι κοιλάδες ἀρδεύονται ὑπὸ ποταμῶν τροφοδοτούμενων τὸν Τίγρητα. Η νοτιοανατολικὴ ἀστικὴ ἀριστερά, ἡ καλούμενή "Ελέρδια δρῦ (3270 μετρ.) συνδέεται πρὸς νότον μετὰ τῆς ἀνατολικῆς ὁροφήρας διὰ τῶν μετρίων ὑψωμάτων τοῦ Μερκον καὶ τοῦ Βελούτισταν.

416. Εσωτερικὴ ἀνάγλυφος διάπλασις τοῦ Ιράν.

Τὸ "Αργανιστάν, ἔχον κατὰ ρέσην ὅρην ὑμείς 2500 μέτρων μετὰ κορυφῶν 4000, κατέχει ἀπὸ τὸ οὐρηλόν μέρος τοῦ Ηπειροκύνηλου πρὸς τὸν Όχην πρὸς Βορράν, τοῦ Ηπειροκύνηλου καὶ τοῦ Όχου πρὸς Νότον.

Ἐμπλήνυται τὸν Όχην πρὸς Βορράν, ἔντος τοῦ Ηπειροκύνηλου πρὸς ΝΔ., ἡ έστωτης αὐτοῦ καὶ τοῦ Κασπίου ποταμούς.

417. Βίος ἐπὶ τοῦ Ιράν.

— Η σπάνιες των θραύσων ἐπετρέψει τὴν ἐγκαθίδρυσιν μονιμῶν πληθυσμῶν εἰπών· εἶπον τοὺς ορεινούς ήδη τοὺς ίασινθούς.

Ἐν τῷ ἐστατικῷ αἱ ἐργασίες εἰναι τῆς Περσίας εἰναι ὅλως ἀπατείησται. Εἴ τοι τὴν Αργανιστάν καὶ τῷ Βελούτισταν φυλαὶ ναρμάδες περιλαμβουσι τὰ πιμενικά συτῶν διὰ μέσου τοῦ θρεπτούντων τῶν Τιγ-Χανίων. Δύο ἔκαναν εἰπώντες εἰς τὸν ορεινὸν ήδη τοὺς ιάσινθούς.

Ἐν τῷ Αργανιστάν καὶ τῷ Βελούτισταν φυλαὶ ναρμάδες περιλαμβουσι τὰ πιμενικά συτῶν διὰ μέσου τοῦ θρεπτούντων τῶν Τιγ-Χανίων. Δύο ἔκαναν εἰπώντες εἰς τὸν ορεινὸν ήδη τούς ιάσινθούς.

418. Πολιτικὴ σπουδαιότης τῶν περιβαλλόντων τὸ Ιράν οὔρεων.

— Η ζωὴ συνεγκεντρώθη εἰς τὸ νότιον τῆς Κασπίας καὶ κατὰ μῆκος τοῦ Τίγρητος τοῦ Ηπειρού, η Χεράτη, η Κασβούλη, η Χανάζχαρη, η Κετάχη, η Λελάτη εἰς τὴν εἰσέσοδον τῶν στεπῶν.

Αἱ πιο σημαντικοὶ οικισμοὶ τοῦ Ηπειρού εἰναι η Μηρά, η Χαμαδζέν, η Χανάζχαρη, η Κετάχη, η Λελάτη εἰς τὴν εἰσέσοδον τῶν στεπῶν.

419. Πολιτικὴ σπουδαιότης τῶν ηπειρωτικῶν τοῦ Ιράν οὔρεων.

— Η ζωὴ συνεγκεντρώθη εἰς τὴν Αρμενίαν την τηγματάζεται διάτης της Ηραστεούμενων τείχους τοῦ Ερέζου, ἀνοικούσι διὰ μάζας μέντος διέσοδον, τῆς τῶν Κασπίων Πιλωλῶν, οὐ μαρκῶν τοῦ Διμαζένδου (πλέον τῶν 5600 μέτρ.) συγχέεται δὲ πρὸς δυτικά μετὰ τῶν ἡραστεούμενῶν θύμωμάτων τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Αραράτ (λίμναι Βάν καὶ Ούρμια).

Αἱ πιο σημαντικοὶ οικισμοὶ τοῦ Ηπειρού εἰναι η Τεχράν, εἶναι ἐν τῇ ἡραστεούμενων τείχους τοῦ Ερέζου, η Μηρά, η Χαμαδζέν, η Χανάζχαρη, η Κετάχη, η Λελάτη εἰς τὴν εἰσέσοδον τοῦ Σοχού, εὑρίσκεται εἰπὸν τῆς θέσης των ορεινῶν ηπειρωτικῶν τοῦ Ηπειρού.

Η ἡραστεούμενη ζωὴ σημαντικοὶ οικισμοὶ τοῦ Ηπειρού εἰναι η Κενιρικής ηπειρωτικής Πολιτικής

(παρὸ τὴν Οὐρμίαν[ην]), ἀριθμοῦσαν πλέον τῶν 180,000 κατ. Διευθύνεται πρὸς τὸν Ὀμανικὸν κόλπον διὰ τῶν ἐπιμήκων κοιλάδων τῶν ὁρεοειρῶν, οἵτινες χωρίζουσι τὸ ὄρεστένιον ἀπὸ τῆς πεδιάδος τοῦ Τίγρητος. "Απαστριαὶ αἱ ὄρειναι καὶ κατάρρυται χῶραι, ὑφὲ ὧν περιβάλλεται τὸ Ἰράν, εἰναι ἔλαχος ταῖς ὁδοῖς πρὸς τὰς Ἰδαῖς. Εἶναι δὲ τὸ Μέτατρον τῆς ἀντικυλίας τῶν κατεχόντων αὐτὰς "Αγγὺων καὶ τῶν Ρώσων, εἴτινες τὰς ἀποφθαλμῶσιν.

Οὕτως εἰ "Αγγὺλοι ἡναγκάζονται να πλευμῆσσαν, ἥπως ἀφριξέσωτι τὸ Ἀρμενιστάν ἀπὸ τῆς Ρώσικῆς ἐπιφροτῆς, καὶ νὰ ἔχαστραθίσωσι τὴν κατεχὴν τῶν ὄρεων διάδον, οἵτινες ὅγειροι εἰς τοῦ δροπεδίου τοῦ Ἰράν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰδαοῦ.

Πρεστήσαντος ὑπάτως καὶ τὸ Βελούτιστάν, σύν οἱ Χάνης εἶναι σύμμερον ὑποτελεῖς εἰς αὐτούς.

Οἱ Ρώσοι ἀφ' ἑτέρου κατέκτησαν τὸ Μίρο, εὐτίνες ὡς ποταμὸς Μεωργάλ εἶναι ὁδοῖς πρὸς τὴν Χεράτην, καὶ ἐπεφθαλμῶσι τὴν πολὺν Μεγέδον, ηὗται ἀστραλέτερον θὺ δηγήσῃ αὐτούς εἰς Χεράτην.

Ο ΚΑΥΚΑΣΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΜΕΝΙΑ

419. **Σπουδαιότης τῆς μεταξὺ Εὐξείνου καὶ Κασπίας περιβαλλονύμην οὐρανὸς**. — Η χώρα τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Ἀρμενίας ἀποτελεῖ ἐν εἰδοῖς ισθμοῦ μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Κασπίας.

Ως εἰ τῆς θέσεώς του ὁ ισθμὸς εὐτὸς ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα. Οἱ Καύκασος ἔμφαντεν τὸ ὄρον μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν στεπῶν τοῦ Βερρᾶ καὶ τῶν Ασιατικῶν δροπεδίων τοῦ Νότου. Η Ἀρμενία συνδέει τὸ δροπεδίον τοῦ Ἰράν μετὰ τῆς Μικρᾶς Ασίας.

Οὐδὲλληρος ὁ ισθμός, ὃν διαπερῇ ἡ ἀπὸ Κασπίας εἰς Εὐξείνον Πόλητον διὰ ξηρᾶς ὁδοῦ διεσπόζει ἄλλως τε τοῦ τεμπλατοῦ τῆς Ασίας, διπερ εἶναι τριῶδες, ἐνδια σύμπτευσι πέντε ζένοι καὶ βιθεῖς κόλποι, ὁδοὶ φυσικοὶ παρεχόμενοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους; ὁ Εὐξείνος Πόντος, ἡ Μεσόγειος θάλασσα, ἡ Ερυθρὰ θάλασσα, οἱ Περσικὸς Κόλπος καὶ ἡ Κασπίας θάλασσα προσ-

εγγίζουσα τοισυτοτρόπως τὴν ἄκραν Ἀνατολὴν καὶ τὴν ἄκραν Δύσιν.

Διὰ ξηρᾶς δὲστι ἐπετείνουνται τὰς θελαστίνες ὁδοὺς ἐγένοντα μεταξὺ τῶν καθύπων τεύτων καὶ γεδόν πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ διασταύρουνται ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ.

420. **Ἀνάγλυφος διαπλασίες τῆς Ἀρμενίας**. — Η Ἀρμενία χώρα εἶναι ἀξιοπρεπεῖτος διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τῆς ονομάζουσαν κατήρης θειαπάντως, ητίς μιτεμορφώθη καὶ ἀνερράπη τὸ θέρμαντιστικῶν, ὡς τὸ Ἀρράπιτ εἶναι τοις κατακόρυφοις, ὡς ἔμφαντεις ἀλλοὶ τοις κατακόρυφοις, ὡς τὸ Λαρράπιτ εἶναι τοις καθύπων Βάνι καὶ Γέντα.

Η χώρα αὕτη ἐγκλείει πεδιάδας ὑψηλὰς καὶ καταρρύτους, ὡς τὴν τῆς Ἐγκριουμῆς παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Εὐρράτου καὶ τὴν Ἐριθίνην ἐπὶ τοῦ Αράξου.

Αἱ ὑψηλαὶ κοιλαδίες, διὰ τοις ποταμοῖς διεύθυνονται πρὸς τὰς πέριξ θελαστίκας, καθίτισαι τὴν Ἀρμενίαν λιγαν εὑρίσκονται.

Κατὰ τὴν ηγετινὴν κανάνα, ἣν αὐτὴν ὑπάρχει ύψος αὐξανόμενον ἀπὸ τῶν ὑπέρβολων, περιβάλλουσαν ἡμέας τὴν πεδιάδα τῆς Μασσηροῦ καὶ τὸν ἥρην τοῦ Τίγρητος, μεγάρι τῶν πλουσίων εἰς ἄνωκρηστοισι, αὕτην τοις ὄροισιν πρὸς βορρᾶν πέπλον τοῦ ποταμοῦ Κούρα καὶ τῶν ὑπέρων ἡ καρυκὴ Ἀλαγήνας ὑπὲρ, διενίπει τας 4000 μ. τριῶν.

421. **Η μεσοδαβούσα μεταξὺ τῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ Καυκάσου χώρα**. — Μεταξὺ τῶν μεσοτιμρίων κλιτῶν τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς βορείου ἐπιστήμης ἄκρως τῆς Ἀρμενίας ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Εὔξεινοῦ Πόντου μέχρι Κασπίας θαλ., μεγάλην φυσικὴ δέση, ἡ τοις μέγιστον ψήφοι διενεργεῖ τας 800 μέτρων. Πλάτη ἀνάλογης τηρούμενης, τὰ βαθύτατα δον τὸ κατεχεῖμενον μεταξὺ τῶν δύο ἀξεστάτων τοῦ τηγανῆρος κοιλάδων τοῦ Πίνου καὶ ὑπὸ τῶν στεπῶν τοῦ Κούρα, διενίπει διατριψέτων συνεγέρτεις τοῦ βαθυτέσσον τοῦ Περσικῶν καὶ τῶν Γαλακτίων κεντρικῶν ὄρεών.

422. **Ο Καύκασος**. — Ο Καύκασος σηματίζει διακεκομένον φραγμό μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν σισπεδῶν καὶ τοῦ δρεπανοῦ στελεκτῶν τῆς Ασίας. Ομοιοζεῖ πρὸς τὴν ἀλιστον τῆς Περσικῶν ἀλλὰ διε μειροτέραν καὶ πολὺ ψηλοτέραν.

"Ἀπὸ τῆς χερσονήσου Ταρμάν ἐπὶ τῆς

Ἄζορικῆς θαλάσσης μέχι τὴς γεωσήνας "Απγέρους ἡ Βασοῦ ἐπὶ τῆς Καστονίας μεταξύ δύο ὑπάρχει, τὸ στενὸν πέρας τοῦ Δαριελ, ἐπειδὴ διετρέχει ἡ ἀπὸ Βλαδικευατοῦ εἰς Τυελίθα ὁδός.

Οποιας τὰ Περσικάναι, εὐτὸν καὶ οἱ Καύκασος γχμαλοῦται βραδέως περὶ δύο μέρας, περιστήγων ἐπὶ τοῦ πληρούν τὴν ὑπέρβολην παραγόντας τῆς Κοκχίδος καὶ περιστείλαντας παραγόντας ἀνατολὰς ἐπετελεύτην ἄνοιγμα, ἵστη δὲν ἀρίει εἰμὴ στενὴν διοδὸν κατὰ μῆκος τῆς Καστονίας. Οποιας τὰ Περσικάναι, οὐτῷ αἱ Καύκασος φέρει τὰς κίνησας του καὶ τοὺς σχέδιους δέσποτας πάγων του εἰς τὸ κεντρικὸν αὐτοῦ τμῆμα. Όπως αὖτις, συνειδεῖται ὡς μετριόν περιβλήτων ὄλων, ἦντος ὑπότετρων τῆς κυρίως ποσοφής. Όπως αὖτις, γχμαλοῦσι αἱ ποταμοὶ πρὸς νότον, ἐν δὲ πρὸς βορρᾶν ἐπεκτείνεται διὰ τῶν δρεπενῶν ρέχειων τῆς Καρδάρας.

423. **Σπουδαιότης τῶν χώρων κτικῶν τοῦ Καυκάσου**. — Ο Κύρκουσας ὑλοῦσαι ωραῖας οὐρανόδιες μεταξὺ τῶν νομάδων διώδην τῶν Εὐρωπαϊκῶν σισπεδῶν καὶ τῶν κατοικησίμων ἔρεων τῆς Ασίας, ἐνθα μόνον πρὸς τὴν δρεπήν τοῦ Μεσαράτη, τοῖς προτετάτωσιν καὶ τοῖς προτετάτωσιν τοῖς Μεσαράταις γραμμοῖν.

Η κατάληξις τοῦ Βερρᾶν ἐπὶ τοῦ Βασοῦ προστελλεῖται εἰς τὴν Ρώσιαν πόλην ἐπὶ τῶν αρχαίστων πεδίων, αἵτινες γῆωσαν τὴν ἄκρην Ἀνατολήν μ. τὰ τῶν πατρῶν Μεσαράτων γραμμοῖν.

Η κατάληξις τοῦ Βερρᾶν ἐπὶ τοῦ Εὔξεινοῦ Πόντου προστήγησεν κατήν τοις ἐδόν τὴν ἄγρουσσαν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόπετον εἰς τὸν Εὔξεινον. Η πόλη τοῦ Βεστόρας εἰς Τεταρτούντα, διερχομένην ἐπὶ Διαστιβίτης καὶ Εὔκρεούμης. Καταλαμβάνουσα τὴν Ἀρμενίαν πρὸς βορρᾶν τοῦ Αράξου πετελεῖ τὴν Ταρμάνηδην εἰς τὸν Ουρμίαν καλέσαντας τὴν δυτικῆς Ασίας.

Τησιοτερέπωτας ἐπὶ τῆς Τυελίθας ἀναγρύνοται τὰ μέγιστα εἰς ἀπόντα το πολιτικὰ καὶ ἐμπορικὰ ζητήματα τῆς δυτικῆς Ασίας.

ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ

424. **Ορεινὴ χώρη τῆς Μικρᾶς Ασίας**. — Η Μικρὰ Ασία εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου, τῆς Προποντίδος, τοῦ Αιγαίου πελάγους καὶ τῆς θυετικῆς ἐσγειτεῖς τῆς Μεσο-

γείου περιλαμβανομένην χερσόνησος, και είναι το δυτικότερον των μεγάλων απιστικών ὄροπεδίων. Πανταχόθεν περιβάλλεται υπό όψη ήπανθρώπων. Πρὸς νότον δὲ Ταύρους τῆς Λυδίας καὶ τῆς Κιλικίας ὑπερβαίνει τὰς 3000 μέτρων καὶ ἐσπεζεῖ διὰ τῶν ἀποκρήμνων καὶ γλυπτῶν αὐτοῦ κλιτίνων ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, προβάλλων εἰς αὐτὸν δύο χερσόνησους λίκην ὥργων δεινούς, οὓς γλυπτεῖ ὁ κύπελλος; τῆς Ἀπταλίσσιος. Οἱ Ἀντίταυροι, δύστις εὐδέν ἄλλο εἴναι ἡ μία ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ Ταύρου, φθάνει εἰς ὑψός τοῦ 3850 μέτρων.

Πρὸς Ἀνατολάς τὸ ὕρενὸν πλαισίον τῆς Μ. Ἀσίας συναντήσῃ τὰ Ἀρμενικὰ ὄρη, ἔπινα συνδέουσιν αὐτὴν πρὸς τὰ ὄρη τοῦ Κουρδιστάνη, δηλασθῆ πρὸς τὸ ὄροπέδιον τοῦ Ἰράν.

Ἡ Θάλασσα ἀντικαθίσταται πρὸς νότον τῶν ὑψώματων τεύτων διὰ τῶν ἀπεράντων πεισθάδων τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῆς Συρίας.

Πρὸς Β. ἡ Μικρὰ Ἀσία περιβάλλει τὸν Εὔξεινον πόντον διὰ ἀποκρήμνων ἀκτῶν, ὑψός 2500 μέτρων. ἀρενούμενων υπὸ τῶν ἀρθρῶν βρυχῶν, ἐντυπὼν ἔξεστένετο τὸ κράτος τοῦ Ισηγοῦρου βασιλεύοντος τοῦ Πόντου.

Πρὸς Δυσμάς, ἡ Μικρὰ Ἀσία ἔχει δύοις διαγώντερον εὐκρήτην. Ἡ ὄρειν ζώνη εὑρτάτη κατέρχεται πρὸς τὸ Αιγαίον πέλαγος εἰς κλιτούς καταστροφείσκες υπὸ ἡρακλειωδῶν ἔνεργειν καὶ βαθείας. Κατατέμενται εἰς βαθείας ἐντομός, εἰς πολυπλόκους χερσονήσους καὶ περιβάλλεται εἰς ὄρυζαθούν γῆσιν βρυχωδῶν ὡς ἡ Λέσβος, ἡ Νίος, ἡ Σάμος· ἡ Ρόδος κατέπι.

425. **Ἡ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ διάπλασις τοῦ ἐδάφους.** — Καὶ τῷ ἐσωτερικῷ ἡ Μικρὰ Ἀσία ἔχει ἀναλογίαν τινὰ μετὰ τοῦ ὄρεπεδίου τοῦ Ἰράν ἡ μετά τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας. Στενωτέρχ, περιβαλλομένην υπὸ ὄρεων σχετικῶς ὑψηλητέρων, περιβρεχομένην ἐκ τριῶν μερῶν οὐκέτι τοῦ λασπόντη, οὐδὲντες καλλιέργειαν. Εν αὐτῇ εὖδοκιμούσιν ἡ ἄμμετες, ἡ συκιά, οἱ δημητριακοὶ καρποί, ὁ βαμβάκης, τὰ ἐπεριβούντα καὶ πολλὰ ἀλλα καρποφόρα δένδρα. Η ἀπτηντρεφία τοῦ μεγίστης ἀγράρει, καίτει οὐδεμία ἐπιστημονικὴ φροντίς λαμβάνεται δι᾽ αὐτήν. Τὰ μεταλλεῖα τῆς Χερσονήσου εἴναι πολλά καὶ σπουδαῖα, ἀλλὰ τὸ πλει-

εῖ τὰς ὄποιας πολλοὶ σταυροφόροι κατεστρέψησκαν.

426. **Οἱ ποταμοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.** — Οἱ ποταμοὶ τῆς Μ. Ἀσίας ἔχουσι ἕχοντας ὑψόματον καὶ ἐλικοειδῆ σχηματιζούσαι εἰναι γένει ἐπὶ τῷ ἐσωτερικῷ καὶ διαρρέουσι δι'. ἔξωθεν, οὓς διήκανταν μόνοι των διὰ μέσου τῶν ὄρεων. Τοιούτοις εἴναι ὁ "Αλυς, ὁ μέγιστος τῶν ποτωμῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐρέων Πόντον, οἱ Σάρρος καὶ ὁ Πύραμος εἰς τὸ τῆς Κιλικίας πέλαγος.

Οἱ εἰς τὸ Αιγαίον Πέλαγος ἐκβάλλοντες ποταμοὶ ὑπερπρηδώσιν ὀλιγώτερα ἐμπόδια διὰ εἰς εὐτῶν, ὁ Ανδρός, οὐνομαστοὶ διὰ τοὺς ἀπειρους αὐτοῦ ἐλιγυμάν, ἀρένει τὰς πλευραῖς πεδιάδας τῆς ἀρχαίας Λυδίας.

Τέλος οἱ ποταμοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν εὐείκειν διάπλασιν, ἢν ἔχουσιν εἰς παράλιοι, μεγάλην δὲ δισταντιλογίαν τῶν ὑδάτων παρατηρεῖται, διὰ τοῦτο καὶ μέρη τινὰ κατὰ τὸ θέρας ὑπορρέουσιν ἔντονας ἔχορτους καὶ λειψοφράτ. Τὸ μέσον αὐτῶν βάθος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 2-3 μέτρα, διὰ τοῦτο καὶ δὲν εἴναι πλωτόι. Ή μετεξὺ τῶν πηγῶν καὶ τῶν ἑκοσιῶν διαφορῶν εἴναι μεγάλη, διότι τὸ ὑψός περὶ τὰς πηγὰς φύεται μάργη δισκηλίων μέτρων. Ως ἐκ τοῦ ὑψών αὐτῶν καὶ τῆς ὅρμης κατακομβίουσι πολλάν ίδιαν καὶ συντριμματα λίθων, εἴς οὐ πρόσχετοι ἢ πρόσχωσι τῶν ἐν ταῖς ἑβδομάδαις παραλίων καὶ αὐτοῦ πελλάντις τοῦ δού δύο αὐτῶν ἡ τροπή. Τούτου ἔνεκα παρατηρεῖμεν ἐν τῷ ιστορικῷ ποταμῷ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἡσαν πλωτοὶ καὶ ὅτι ὁ Σάρρος καὶ ὁ Πύραμος ἀναφέρονται πλάκις συνεγωθέντες καὶ χωρισθέντες.

427. **Τὸ ἔδαφος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.** — Εἴπεν γονιμώτατον, οὐλάπέραντοι ἐκτάσεις ἐν τῷ Χερσονήσῳ μένουσιν ἀκαλλιέργητοι. Εν αὐτῇ εὖδοκιμούσιν ἡ ἄμμετες, ἡ συκιά, οἱ δημητριακοὶ καρποί, ὁ βαμβάκης, τὰ ἐπεριβούντα καὶ πολλὰ ἀλλα καρποφόρα δένδρα. Η ἀπτηντρεφία τοῦ μεγίστης ἀγράρει, καίτει οὐδεμία ἐπιστημονικὴ φροντίς λαμβάνεται δι᾽ αὐτήν. Τὰ μεταλλεῖα τῆς Χερσονήσου εἴναι πολλά καὶ σπουδαῖα, ἀλλὰ τὸ πλει-

στον αὐτῆς ἀνεκμετάλλευτον. Ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χαλκός εἴναι ἐτόν συνηθεστάτων (Γιουμουσχάνη, καὶ σειράς τοῦ Ταύρου). "Ἐκ τῆς Ηοντορράκης καὶ ἐκ τῆς κοιλάδος τοῦ Κεστοῦ ἔξαρχεται ἡ θρηνος γατάθρας.

428. **Αἱ Πολιτικαὶ τύχαι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.** — Στενῶς συνοւσιν μετα τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἡς χωρίζεται διὰ στενῆς ψωμαρῆς τοῦ Βοσπόρου, ἡ Μικρὰ Ἀσία εἴναι ἐλεύθερη περιποταμῆς Ασίας. Εκ τούτου καὶ ἡ ιστορία τῆς ὑπέρβρες ταρχωδεστέρα καὶ ζωηρότερα τῆς ιστορίας τοῦ Πράνη τῆς Κεντρικῆς Ασίας. Άπλο τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπέρβρεν ἡ ἔδρα ἴσχυρῶν κρατών καὶ ἐχρησίμευσεν ως παλαιότερη τῶν ἔνταχτα εἰν τῷ πολεμῷ καὶ ἐν τῷ ἐμπορίῳ συγκρουσμένων ιθύων. Πρὶν οἱ Κύρος ἰδρύσῃ τὸ κράτος; αὐτοῦ ἡ κυριαρχία τὸ βασίλειον τῆς Λυδίας ἐπὶ δὲ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς, ἡτις εἰχε πολυκρηπίδους καὶ λαμπροτάτευς λιμένας, ἔδρυσαν οἱ "Ελλήνες πλουσιώτατας ἐμπορικάς πόλεις, τὴν Σιμύνην, τὴν Μίλητον, τὴν Φώκαιαν, τὴν Εφέσον, τὰς Κλαζομενάς, τὴν Αιλικαρνασσούν πλησίαν καὶ ἀποικίαι αὗτας τοῦ Αιγαίου, ἐνθα δὲ ἡ Ελληνικὴ παιδεία ἡθιστεῖ ἐναριτατα (Ομηρος, Θελης, Ηρόδοτος κατ.). Προσθίλθεσαι ὑπὸ τοῦ Περσῶν, ἐποιήσαντο ἐκκλησιν εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτῶν, ἡ δὲ εὐτυχὴ ἔκβασις τοῦ πολέμου ἀποδεικνύεται τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος, ὅπερ ἐντεπροσθόπευσον τότε οἱ "Ελλήνες.

Διὰ τοῦ Μ. Αλεξάνδρου ἡ Μικρὰ Ασία περιήθην ὑδάτηρες υπὸ τῶν ξυνούσιαν τῶν Ελλήνων. Μετὰ δὲ τὸ θάνατον αὐτοῦ ἐν μέρει μὲν ἐγένετο ἐπαρχία τοῦ Συράποιον κράτους, ἐν μέρει δὲ ἵδρυθησαν ἐπί αὐτῷ μικρά τινα αὐτοτελή βασιλείαι. Οἱ "Ρωμαῖοι τελευταῖον ἐκύρευσαν τὰ παντα καὶ διέτο τὸ "Ρωμαϊκὸν κράτος περὶ τὰς ὄργιζες τῆς Βασιλείας, η κατατοντεπτρίδος· μ. Χ. διτρέθη εἰς δύο τμῆματα, ἡ Μικρὰ Ασία καὶ απετελεῖται μέρες τοῦ Ἀνατολικοῦ κράτους καὶ ὑπῆρχε καθ' ὅδον τὸν μικρόν βίον τῆς Βοζαντινῆς αὐτοκρατορίας τὸ σπουδαιότατον αὐτῆς τμῆμα καὶ

τὸ προπύργιον κατὰ τῶν βαθαικῶν ἐπίπεδων.

429. Οἱ Τούρκοι.—Οἱ Τούρκοι ἀρχέσσοντας τὴν Μικρὰν Ασίαν ἀπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους καὶ ἐγκατεστήσησαν ἐν αὐτῇ πρὶν ἡ κυριότεροις τὴν Κωνσταντινούπολιν (1453). Η μάχης γινεται καὶ ἡ διάλιπταις τῶν βαρβάρων τούτων ἀκόντια εἰργάζεται σημεῖον πρὸς καταστροφὴν τοῦ τέως κατακόντερον εἰλληνισμοῦ καὶ ἐρήμωσιν τῆς γῆραξ, ἡ δὲ ἀλλοτε βρίσκουσα λαμπρότεραν πόλεων χερσόνησος εὑρίσκεται νῦν ἐν θυεῖρῃ καταστάσεις ἐξαργιτώσεως καὶ καταστροφῆς. Πλευραῖς ὁ πόλεων προτρέπει εἰς ἔρεις ποτίστων ἀργυρίων πέλεων, ἐν τῶν εὐγενῶν συγγραμμάτων τὸν έπονον συμπληγυνωταί αἱ ρύπαντες καλλιέργειαὶ τῶν νῦν κατοίκων.

Ἐν τούτοις εἰ τὸ τέος παρακίοις οἰκοντες, πολύστριμοι· Ἐλληνες εἰσγεγρουσίν εἰς τὰ μερούς, πρὸς ανάπτυξιν τῶν οἰκουμενικῶν πόλεων, βοηθοῦσιν ποτὲ τοῦτο ὑπὲν τῶν αἰθροδρομικῶν γραμμῶν, οἵτινες ἐν τῇ Ηράστης καὶ Σμύρνης βαίνουσιν εἰς τὸ ἐστιερικόν.

ΣΙΒΗΡΙΑ

430. Η Σιβηρία δὲν εἴνει οὐδὲν λιγόπος ἔμμιος παγωμένη.—Τὸ ὄφοπεῖον τῆς κεντρικῆς Ασίας γωρεῖται ἀπὸ τῶν πολικῶν θαλασσῶν διὰ τῆς παγκαίσας ζήντης τῶν σεπτηριανῶν γατῶν ἢ ὅτι η Ψωτάσια εἰσίτειν τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς μέχρι τοῦ Ειρηνικοῦ Ωκεανοῦ.

Μόνον τὸ δόναυ Σιβηρία διεγέρει τὴν ίδεων γόρας κεκλυμένης ὑπὸ πάγων καὶ γιγάντων.

Τῷ ὄντι τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς Σιβηρίας εἴνει ἀκατότοπον· καὶ ἀπὸ τῆς δῆμος πλάτους περίπου ὡς ουρανόδιος βλαστητοῖς πάνει· ἡ παγωμένη Τούρνερα δὲν γλιάσει εἰη· τινας ἔβδομάδες κατὰ τὸ θέρος. «Ἀλλ᾽ ἡ Σιβηρία ἐγκλείει γηγαντιστὰ δάση δύοις πρὸς τὸ τῆς βραστού Ἀμερικῆς καὶ καλλιεργητήμος γόρας γονόμοις εἰς δημητριανά ὑπομνήσκοντα τὴν μεταμερίνην· Ρωσίσιαν.

431. Τὸ ψυλλά ὄρος τοῦ Νότου.—Πρὸς νότον δύενή γάρ, ἔξιρηταν τὸν Ἀλταίων καὶ τὸν Ἰσθλονίων ἔρεων, περιβάλλει τὸ ὄροπεδον τῆς Μογγούσιλέων· ἐκεῖ εὑρίσκονται αἱ πηγαὶ οἱ τροποδότεροι τοῦς μαγάλων σιδηροποιοὺς ποταμοὺς «Οἴνη», Τενεσέη, Λέναν, Αμούρ. Ο σημαντικότερος τῶν τεσσάρων εἴνει ὁ Τενεσέης, εἰς ὃν παρα-

πέταρμος κατούσι· Ἀγγάρας φέρει τὰ θάλατα τῆς λίμνης Βαϊκάλης ἐγκύσης βάθους 1300 μέτρων.

432. Ορος πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ιενεσέη.—Πρὸς Β. τῷ βορείου τείνεις κατόπιν τῆς κεντρικῆς Ασίας καὶ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ιενεσέη μέρη τοῦ Βερμγέτον πορθμοῦ, ἡ γόρας ἀπελεύθερη καταλληλεῖ τοῦ ποταμοῦ τῆς Ζέρεντας, εἶναι δρεπονταί της Ἀλταίων καὶ τῆς Δασούριας, κατόπιν δὲ διατρύμνεος εἰς λεπτοτέρους κλάδους, σύντεις διήκονους κατὰ μήκος τοῦ Ιενεσέη μέχρι τοῦ Ηλαγμένου· Όλεσνος, πατά τοῦ μήκος τοῦ Λένα καὶ τοῦ Αμούρ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ειρηνικοῦ, ἐνώς οἱ λαμπεῖς τῆς Οὐρώπης, τὴν Νικολαΐδεσσην καὶ τῆς Βλαδιστόντης ἀπὸ ισούσι τὴν Κορέαν καὶ τὴν Σινικήν.

Οἱ Αγγάραις, ἐν τῷ κατώ τοῦ ποταμοῦ φθι, ἡ Λένας μέρει τῆς Ιανοῦ σκηνοτεχνουσιν ἐν δυσμῷ πρὸς ἀνατολὰς γεννητούς ποταμούς καὶ διαρρέουσαν τὴς γόρας τῶν σπειρῶν τοῦ Οἴνη μεταξὺ τῶν παραποταμῶν τοῦ, ἡ Τούδης καὶ ἡ Ιερόχη. Διακρίται εἰς δύο σημεῖαν τοῦ μέρη πάντα τὸ βρεύον μέρος τῆς ἀρχαίας Ηπείρου, πρὸς Α. τὰ θύφωντα καὶ πρὸς Δ. τὰ ταπεινωμάτα.

Η Σιβηριανὴ πεδίος γοργεῖται ἀλλὰ δὲν ἀπορούσται ἀπὸ τῆς ἡσωτικῆς καὶ γερμανικῆς πεζιάδος διὰ τῶν Ούδρων δρόσων.

Τῶν ἔρεων τούτων τὸ υψός οὐδαμοῦ περιβάλλεται τὰ 2000 μ. Ἐν τῷ κεντρικῷ κύτων τοῦρατι, ἐνθα δὲ μεταλλικὸς πλούτος, ἡ γορύς πρὸ πάντων, σχεδόντες πρὸ παραπέτασμοι· τοῦ Βόλγα εἰνεὶ πλησιεσταῖς τῶν παραποταμῶν τοῦ Τούδηλη, μια πλατεῖα διδόται διευκολύνει τὰς συγκανουνικὰς ὁ σιδηρόδρομος ἐπὶ Ήπειρος εἰς Αίγαντερινούπολιν δὲν ἔχει ούδεν οὐφράτερον τῶν 600 μ.

433. Η ωδοσικὴ κατακτητική.—Ἐκ τῆς πύλης ταύτην περὶ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἑκατονταρίου αἰώνος, ἡ Κοζάνης Τερμάτης εἰσέδων εἰς τὰς Σιβηρικὰς τοῦ πετρεπάσι. Οἱ Ρωσοὶ έθερψαν τὸν Γ. θεόλακτον τῷ 1587, τὸν Τούσκην, κατόπιν τῆς Τενεσέης καὶ Κρασμούτσκην. Φθάσαντες ἐπὶ τῶν ἔρεων τῆς λίμνης Βαϊκάλης, κατῆλθον τὸν Λέναν, ἔγκαθθροντας εἰς Τακούστην τῷ 1632 καὶ ἐθερψαν τῷ 1639 εἰς τὰς ὄγδοας τῆς Ογκοτακῆς θαλάσσησης.

Οἱ φυνικοὶ λαοὶ αἰσθάνεταισαν αὐτοὺς ἐπὶ μαρέν. Οι Μογγόλοι καὶ οἱ Σινικαὶ ἀντετάχθησαν εἰς αὐτοὺς πειστοτερούς. Εν τούτοις τοῦ 1661, ἡ Ιερούσαλη ἐπέλιθη τοῦ Αγάρου πλησίου τῆς Βαϊκάλης. Τριάκοντα γηιτάδες ἔξωριστων καὶ διληγοῦ ἀποικοι συνετελέσαν εἰς

τὴν ἐπανᾶσσιν τοῦ ὁντωτικοῦ πληθυσμοῦ. Ουρούσις πρὸς ποταμὸν ἐπικοινωνεῖ βαίνει· βριχθέντων πρὸς Α. εὑρός ἐν πρώταις εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀλταίων καὶ τῆς Δασούριας, κατόπιν δὲ διατρύμνεος εἰς λεπτοτέρους κλάδους, σύντεις διήκονους κατὰ μήκος τοῦ Ιενεσέη μέχρι τοῦ Ηλαγμένου· Όλεσνος, πατά τοῦ μήκος τοῦ Λένα καὶ τοῦ Αμούρ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ειρηνικοῦ, ἐνώς οἱ λαμπεῖς τῆς Οὐρώπης, τὴν Νικολαΐδεσσην καὶ τῆς Βλαδιστόντης ἀπὸ ισούσι τὴν Κορέαν καὶ τὴν Σινικήν.

435. Η νῦν σπουδαιότερης τεῖς Σιβηρίας.—Πεδίον ἐκπλεύεσσω ταχέως ἀνεξηντλητον, ἡ Σιβηρίας ἔγει ἀπέραντα δάση, ὃν τὰ δένδρα στρονταὶ ἐν τῇ ἔρη τῶν ἐλλείψεις καταλλήλων ἔδινον, ποτὶ γάιας μελαίνας μέρεις καλύπτερηνεσσαν καὶ ἡδη εὐφροροτάτας.

Η θυετὴ Σιβηρία είνει τοισυτοτέπως εἰς τὸν στοιβαλώνων τῆς Εὐρώπης, ἔγκλειει πλήθυσαν σχετικῶς ἀρκούντως πυκνόν. Η Κρασνάρατη ἔγει 27000 κατ., ἡ Τσουρίνη, κέντρον βιοπρηγηκόν, ἔγει 35000· ἡ Τελέλατη, συγχέουσαν παραμάσσατα, ἀρ̄ ἔτους ἡ ὁδὸς τῆς ἐργατέλιτην, ἔγει πλέον τὸν 20000· ἡ Τόμσκη ἔγει 45 χιλ. περίπου.

Η μάντικη Σιβηρία, ἐν ἡ ἀπληθυσμῷ; είνει ἀραιότατος, διστελεῖ εἰς σχέσην μετα τῆς Σινικῆς, εἰς ἣν πωλεῖ σινόρων εἰς ἀνταλλαγμάτων τοῦ πιν τῆς ἡ Ιερούσαλην, τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ἐμπειρίαλεσσούς τῶν χρυσούρων, εἰς 33 χιλ. κατ. ποτὶ ἡ καταστροφὴ ὑπὸ τομεμέσω πυρκαϊκῆς ἐπισυμβάσης τῷ 1879^ο σήμεριν ἔγει 50 χιλ. περίπου.

Τηλεγραφικὴ γραμμὴ δέρχεται ἡδη ἀνελληπτον τὴν Σιβηρίαν. Σιδηροδρόμος ἔστις θά δέσση μέχρι τοῦ Ιενεσέη, εἰς ἣν πωλεῖ σινόρων εἰς ἀνταλλαγμάτων τοῦ πιν τῆς Μόσχας καὶ Πετρουπόλεως. Ο σιδηρόδρομος αύτος θά δέστηθεις μεγάλη δύθησις εἰς τὸν αποικισμὸν τῆς Σιβηρίας, ταυτοχρόνως δὲ καὶ θά χρηματικὴ ὧδις βάσεις στρατιωτικῆς ἐνεργείας εἰς τὴν ἄκρα ἀνατολῆς, πρὸ κυρτῶν θυρῶν τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Ιαπωνίας.

ΤΟ ΚΑΣΠΙΑΚΟΝ ΒΑΘΥΠΕΔΟΝ

436. Τὸ Κασπιακὸν Βαθύπεδον καὶ ἡ γόρα παταλανήλως ὡνομάσθι Κεν-

τοική Ασία. — Όνομάζουν ἐν γένει, ἀλλὰ κακώς, Κεντρικήν Ασίαν τὸ βαθύπελον τὸ κείμενον πρὸς νότον τῶν Οὐραζίων καὶ τῆς Σιβηρίας.

Τὸ βάθος; σύντοῦ κατέρχεται ἀπὸ τῆς Κασπίας, ἡ τὰ ὕσπειτα εἰναι 26 μέτρων ὑπὸ τῆς ἐπιφάνειαν τοῦ Εὐ-ζείνου Πόντου καὶ τῆς ἐν γένει ἐπι-φανείας τῆς θαλάσσης.

Εἰς 48 μέτρα, πουκανίον, ὑπερ-ἀνατῆται ἐπιφάνεια; ταῦτη ἡ λίμνη Ἀράλη, ἐκτείνεται πρὸς ἄνατολήν τῆς Κασπίας, ἥδη γωρίζεται διὰ τοῦ ὁροπεδίου τῆς Οὐραζίας.

Αὕτη συνεδέεται πικίνῳ ἀλλοτε μετὰ τοῦ βορείου μέρους τῆς Κασπίας. Τότε δὲ ἀναμφισβήτως αὔτη ἡ τοῦ πολὺ βυθύτερα καὶ εὐέλετο κεγχορμένη τῆς λίστης αὐτῆς καὶ μεσημβρινῆς λεκάνης διὰ μιᾶς ἐπεκτάσεως τοῦ Κασπίου μεταξύ τῆς γερασ.-ήσου τοῦ Βεκού καὶ τῆς Κρασινόβολης, ἐν ᾧ καὶ αὐτὴ ἡ αὐτῆς λεκάνη δὲν εἴλεται σύνδολως ἀπομονωθῆ ὅπερ τοῦ Εὐζείνου Πόντου διὰ τῆς ἀνύψωσεως τῶν ἡπακτιστω-ῶν ὄρεών της Ἀρμενίας.

437. Βαθμαῖα ἀποξήρανθις τῆς χώρας. — Ή σημειεύνη ἐπιφά-νεια τῆς Κασπίας ἔχειται ἀπὸ τῆς βελτιώτερης ἀποξήρανσεως τῆς περιο-κλούσης αὐτὴν χώρας. Ο ποταμὸς Βόλγας φέρει εἰς τὴν Κρασίπειαν διαρ-κῶς μετρίστην ποσότητα θάλαττος. Ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ασίας, τουλιπίου, ἡ ζηραζότης εἴνει τόσον ἔντονος, ὅτας τὰ ὑδατοσυστήματα καθίστανται πεν-χζαὶ καὶ ὑψίστανται ἀτροφία, ὁ δὲ σγκος αὐτῶν ἀπατοῦται βαθύτερον.

Αἱ βροχαὶ τοῦ βορείου πλαισίου τοῦ Ιράν, καὶ χιόνες τῶν Τιταγγαλίων ὄρεών, τὰ δέοντα δύστατα καὶ αἱ λί-μναι, δὲν ἔρχονται πρὸς ἀνταπόρο-σιν τῆς ἀπωλείας, ἢν προσενεὶ μεγί-στη ἀδέξιμης εἴλη πάντας τὴν χώραν ταῦτην ἡ μεγάλη λίμνη Βεικάλην ἐλέγεται ταχίσια, ὁ δὲ "Πλ.; δὲν φέρει πλέον εἰς αὐτὴν εἰμὶ διὰ μέ-σου ἓλλων.

Ἡ κατάπτωσις τῆς ἐπιφάνειας τῆς Ἀράλης είνει ὀλίγον ἵπασισθητή πρὸς δυσμάς, ὅπου εἴνει τὰ μεγάλα βάθη καὶ τὸ ὑψήλων πλαισίου τῆς Οὐστούρης, ἀλλὰ λίγη ὀρατὴ πρὸς ἄνατολήν, ὅπου ἡ κλίσις τῆς ὁδύς είνει ἀσθενεστάτη.

Ο Σύρ-Δάρια καὶ ὁ Ἀμού-Δάρια ἐπικυρώνειν νὰ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κα-σπίαν καὶ σταματῶν εἰς τὴν Ἀράλην· ἡ πελαγὸς κατέντη τοῦ Σύρ δὲν ἔμφασι-νεται πιλόν εἰμι διὰ μιᾶς επιφύτη τελ-μάτων πρὸς βορράν· ἡ τοῦ Ἀμού, πρὸς νότον τοῦ αὐτοῦ ὁρατοῦ διατετάσθη, διὰ μιᾶς κοιλασίας εἰσέτει ὑγρᾶς καὶ γλυκῆς. Ο Ζερπάριαν δὲν φθεγγεῖ πλίον μέρος τοῦ Ἀμού. Απαντεῖον οὐδὲν εἰπειν τοῦ Σύρος εἰπειν τοῦ Αμού· Απαντεῖον οὐδὲν εἰπειν τοῦ Σύρος εἰπειν τοῦ Αμού· Ταῦτας οἱ ἀκείνεται τοῖς εῦτοις πιπεριώδεις εἰπειν τοῦ Σύρος, καὶ ὅπου ὑψώνεται ὀπάτες.

438. Λί ζημιοι. — Ηρόδ. Β. τῆς Κασπίας καὶ τῆς Ἀράλης ἡ χώρα είναι ἐντελῶς ἔρημος καὶ πρὸς νότον

κατὰ μῆκος τῶν Ηερικῶν συνόρων κατεσκευασθήθη ὁ ὑπέρ την Κασπίαν σιδηρόδρομος, θετοὶ φύλαι εἰς τὸν Ἀμού Δάρια.

Μεταξύ της Βεικάλης λίμνης καὶ τοῦ ὄρους ἐκτείνεται μίλα ἔρημος καὶ ἐπέρα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁρθῆς τοῦ Σύρος.

Ο ποταμὸς εὗτος; χωρίζεται ἀπὸ τοῦ Ἀμού Δάρια διὰ τῶν στεπῶν τοῦ

Κιλή-Καρά, ὃ δὲ ἡ Αμού χωρίζεται ἀπὸ τοῦ Ιράν εἰς τὸν Καρ-

Κούμ.

439. Λί ποταμοί οὐδέσις καὶ η δύσματική κατάκτηση. — Αἱ

ποταμοί περιγραφούκι καὶ κατοικήσιμοι χώραι είναι τοῦ ντιναντούλιον κρά-σπεδον καὶ οἱ οὐδέσις αἱ ἔρημοι μένεναι ὑπὸ τῶν βράκων τῶν ὑπὸ τῶν ποτα-μῶν περχομένων.

Παρὰ τὴν ἐλλειπό-ψυχην δὲ τῶν ὄρεών ἡ Ρωσία ἔχειται σύνθετον

περισσότερον χρόνον πρὸς κατακτήσιν τῆς χώρας τούτης περ' οὖτον δὲν ἔχει-ται διὰ τὰς ὄχανεις ἐκτάσεις; τῆς Σιβηρίας;

Ηνηγάθητον δὲν διέλθησαν ποταμοί τοῦ Τίρητρος καὶ τοῦ Εύ-ρωπάου, διὰ τὰς στεπῆς καὶ τὴν ἔρημον τῆς Σιβηρίας, γ') τὸ στενὸν πλαίσιον τῶν ὄρεών, ἦτοι βαθύ οὐσια κατὰ μῆκος τῆς Μεσογείου ὑπὸ τῆς Σιβηρίης;

Ηνηγάθητον δὲν διέλθησαν ποταμοί τοῦ Τίρητρος καὶ τοῦ Εύ-

ρωπάου, διὰ τὰς στεπῆς καὶ τὴν ἔρημον τῆς Σιβηρίας, γ') τὸ στενὸν πλαίσιον τῶν ὄρεών, ἦτοι βαθύ οὐσια κατὰ μῆκος τῆς Μεσογείου ὑπὸ τῆς Σιβηρίας;

Ηνηγάθητον δὲν διέλθησαν ποταμοί τοῦ Τίρητρος καὶ τοῦ Εύ-

ρωπάου, διὰ τὰς στεπῆς καὶ τὴν ἔρημον τῆς Σιβηρίας, γ')

πρᾶγμα ἀταπόλιον ἐπὶ τοῦ ἀρχιτε-
κού ('Αμού-Δάρια).

Κατὰ μῆκος τοῦ ἑσπεριερικοῦ πλαι-σίου τοῦ Ιράν κατεσκεύασε σιδηρό-δρομον ὑπεράσπιστον ἐκπρέπειας τὸν Μέρο, διστοὶ εἰναι ταυτοχρόνως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Χεράτης καὶ τῆς Κανδυχά-ρης ('Αργανιστάν) μέλλον σημένων τοῦ σιδηροδρόμου τῶν Νιδῶν, καὶ ἐπὶ τὴν δύο τῆς Βελήη καὶ τῆς Φει-ζάραδ, ἤτοι τῶν βαρείων πλευρῶν τοῦ Τιγλακούχου.

Τοισυοτερόποτε, ἡ Ρωσία είναι εἰς τὸ ἔξης κυρία τῆς μεγάλης τούτης χώρας, πειναὶ ὑπῆρχεν ἐλλογεῖς καὶ κατέτης τῶν Τσιρκων καὶ ὡς δύος τῶν μεγά-λων ἐπὶ τῇ "Ασίας ἐπιθέμων. Αὐτὴ σημέρον ἀπειλεῖ τὰς δύο πρώτας δυ-νάμεις τῆς Ασίας, τὴν Ἀγγλίαν διὰ τοῦ Μέρου καὶ τοῦ Ἀμού Δάρια, τῶν Σινικῶν διὰ τοῦ Σύρος καὶ τοῦ Τίρητρου.

ΣΥΡΙΑ ΚΑΙ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

440. Η θάλασσα καὶ αἱ μεγά-λαι αἰτώδιν ἀναμνήσεις. —

Ο τριγωνικὸς χῶρος ὁ περὶ τὸ μεταξύ τῆς εὐθυγράμμης μεταξύ τῆς περιβαλλούσας τῶν αντικατοικητικῶν ἄκρων τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ δυτικού περιφραγμάτος; Ἡ Αμενίτες καὶ τοῦ Ιράν, διαφεύγεται εἰς τρεῖς διεκκερμένας χώρας, α') τὸν πεδιάδα τῆς Μεσοποταμίας ἥρδευμένην ὑπὸ τῷ δύο διδύλιον ποταμοῖν τοῦ Τίρητρος καὶ τοῦ Εύ-ρωπάου, διὰ τὰς στεπῆς καὶ τὴν ἔρημον τῆς Σιβηρίας, γ') τὸ στενὸν πλαίσιον τῶν ὄρεών, ἦτοι βαθύ οὐσια κατὰ μῆκος τῆς Σιβηρίας;

Ηειδηθήσαν τὰ μεγάλα κράτη τῆς Ασσυρίας καὶ τῆς Βαβυλωνίας δι-ταύθησαν τὸ ἐμπόριον ἀπαντοῦτο; τοῦ παρὰ τὴν Μεσογείον κάρδιου συγενε-τρώθη εἰς χειρας τῶν Φουνίκων καὶ ἐν τῇ Ιουδαίᾳ ἡ Ιερουσαλήμ οπι-μηνύεται τὴν ισούσιαν τοῦ Ιουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ τὸν βίου τοῦ Ιησοῦ.

Καὶ τὸ πλείστον τῶν μεγάλων τούτων ἀναμνήσιων ἐκπληρώθησαν μόνον διέρεπτοι.

441. Ο Τίγρης καὶ ὁ Εύ-ρωπας. — Ο Εύφρατης γεννᾶται

ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀρμενίας, ἡ διέρχεται σχηματίζων πολυστρίμους; περικαρπάς καὶ πλέον τῶν 300 καταρρακτῶν. Ἐκ πρώτης ὅψις φαίνεται ὡς μᾶλλον νῦν καταλήξῃ εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀλεξανδρέτας, ἀλλά, φθόνων εἰς 170 χιλιόμ. μακράν τῆς Μεσογείου, στρέφεται ἀποτόμως πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Οἱ Τίγρης ἔρχεται ἐκ τῶν τελευτῶν κλιτῶν τῆς Ἀρμενίας, εἰς μικραστάνην ἄνοστασιν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μετὰ τοῦτα διέρχεται κατὰ μῆκος τοῦ δυτικοῦ πλαισίου τοῦ Ιοάν, οὗτον περιουλέγει πάντα τὰ Σάστα, καὶ δὲν παύεται ὥγκων μερός τῆς συρροής αὐτοῦ μετὰ τοῦ Εὐφράτου, ἐν ᾧ οὔτες ἔρχερχομενος ἐκ τῶν στεπῶν καὶ τῶν ἔρημον ὑλάτοιται ὡς τὴν ἔκτη εἰστιμάντης.

Οἱ δύο οὖτες ποταμοὶ, ἥφ' εὑρεγγίσσοντι ἀλλήλους τὸ πρώτον πληγεῖσαν τῆς Βαγδάτης, δὲν συνενοῦνται καὶ πάλιν εἰμὶ πλὴν πλαίσιον τῆς θλάσσης ὃν τῷ δύνεται Σχ-τ-ἄλ. Ἀράβ. Διὰ τοῦ Δέλτα αὐτῶν ἐπλήσθων τὸν βυθὸν τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, ἀπὸ τῆς Βασσόρας, ἡτις ἀλλοτε μὲν ἦτο θαλάσσιος λιμνὴ, σήμερον δὲ εἶνε ποταμός.

Τὰ μεγάλα καὶ ιστορικά ἱεράματα Νινευί (οἵμερον Μεσσούλη), Σελεύκεια καὶ Κτηνιφῶν, (οἵμερον Βαγδάτη) ἱερόθηναν ἔπειτα τοῦ Τίγρητος.

Ἡ Ερυθρὰν εύρισκετο ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος ὃπου τὸ πρώτον οὔτος ἔνουται μετὰ τοῦ Τίγρητος, διστις διὰ τεχνητῶν αὐλάκων τῷ ἔστελλε μέρες τῶν ὑδάτων του.

Οἱ Τίγρης καὶ ἡ Εὐφράτης εἰνὲ ἡ μεγάλη διὰ ἔρηπτος ἁδὸς; μεταξὺ τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Περσικοῦ κόπου. Ή κυρωτέρα δόδες ἔρχεται ἐκ τῆς Ἀλεξανδρέτας, φθάνει τὸν Εὐφράτην ἐν Βερετίκῃ, συναντᾷ τὸν Τίγρητα εἰς Διαρβενίρ, ἔρχεται εἰς Μεσσούλην καὶ Βαγδάτην, ἔρχομένη πολυσίσις καὶ εὐφρόσυνης χώρας, τὴν ἀριστερὰν ὅγην τοῦ Τίγρητος καὶ τὴν Βαβλώπον, ἐνθα συγκεντρώσται ὁ βιος ἀπάσιος τῆς χώρας.

Ἀγγλική τις ἔταιρια κατεσκένεσε τηλεγραφικήν γραμμήν ἐν τῆς Μεσ-

γείου (κόλπῳ Ἀλεξανδρέττας) εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, καὶ ἀλλήλη τις ἔξυπητετεῖ τῶν ποταμοποιίων τοῦ Τίγρητος μεταξὺ Μεσσούλης καὶ Βασσόρας.

442. Αἱ στέπαις καὶ ἡ σημιούσας τῆς Συρίας.—Πρὸς ἑστήρας τοῦ Εὐρατοῦ στέπαις καὶ ἔρημοι ἔκτεινονται μέργρι τοῦ ὄρεων πλαισίου τῆς Μεσογείου, τῷ ὅπειον ἀναγυριτέοις τὴν διάσπασην τῶν νεφῶν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς θαλάσσης ταῦτη.

Εἰναι μία ἑπταετεμένη πεδίους, ἡτις ὑψοῦται καὶ καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἔνορος πρὸς νότον, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀράβεως.

Οἱ Εὐράτης λεμβάνει σταγόνας μόνον τινὰς ὅδοτος ἀπὸ διελκεπόντων ποταμῶν ὄμοιων πρὸς τοὺς τῆς Σαχάρας ἥπερ τῆς Ἀράβεως. Αἱ ὅδεις, αἱ ποδαῖς εὐρίσκοντο ἐν τῷ βροτερῷ τηματι, τῷ στενωτέρῳ, βαθύμοιν ἐνηρφανίσθησαν μετὰ τῶν πρὸς ἄρδευσιν διωρύγων, αὐτινες διετήρουν αὐτούς.

Η διαστάσει τέρμα τῶν ὑδάσεων τούτων ἡ ἥπη Ηλαμύρας, τεχνητὸν δημιουργημα, ἡτις ἐπὶ στιγμῇ μόνον διηρκεῖ καὶ ἡς λείψανα τινὰ μόνον μένουσι.

Μόνοι αἱ ὁδοί τῆς Δημασκοῦ καὶ τοῦ ἡρακλειστοῦ Τέλεβλ-Χωραῖον ὑφίστανται εἰσέτι ἔνεκα τῆς γειτνιάσεως αὐτῶν πρὸς τὴν θάλασσαν.

443. Τύλωματα τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Παλαιούτινης.—Τὸ ὄρενόν τοῦτο πλαισίον ἀποτελεῖται ἐκ δύο ὑψωμάτων διακερμένων. Τὸ μὲν μεταγενέστερον καὶ ὑψηλότερον εἴναι ὁ Λίβανος πρὸς βορρά, καὶ πρὸς ςυντόνως τὸν "Αντιλίβανος μετὰ τῆς στενῆς μισαλούδησης κοιλάδος τῆς Κοιλῆς Συρίας.

Τὸ ἔτερον, πρὸς νότον, ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐμὲ μέρει φαιστειωδῶν ὑψώματων τῆς Παλαιούτινης, ηδὲ ὅπεια συνέδονται πρὸς νότον μετὰ τοῦ ὄρους Σινᾶ. Ή μετολαβόδησα κοιλάς, στενάτη, χθυμαλοῦται 400 μέτρ. περίπου ὃποιον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τὸ δὲ βάθος αὐτῆς κατέχεται ὑπὸ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, εἰς ᾧ ἐκβάλλει ὁ Ιερόδανης.

Τὸ βαθύπεδον τοῦτο τελευτᾶ πρὸς Νότον ὡς καὶ καλλίδος Γάρ, ἦν

ἡδὲ μόνον 300 μέτρων χωρίζει ἀπὸ τῆς κοιλάδος Οὐάζ-Αραβίδη.

444. Αἱ χωραὶ τοῦ Αιθάνου.—Οἱ Φοινικικοὶ Αἰθανοὶ κομιούμενος ὡς καὶ φαίνεται τοπειών, περιστερόφυλλος ὃντα δασῶν, ἐξ δύν ἡ κέρδος ἀπυγῶς ἔξιλιπεν, ἐπέσποζε τὸ πάλαι πολλῶν παραβάλασσιών πόλεων εὐδαιμόνων καὶ πολυαὐθόρωπων, ὃν αἱ ἐπίζησι συγκαταλέγονται εἰσεῖ μεταξὺ τῶν λικένων τῆς ἀντοτόλης. Η μεγίστη ἐίναι ἡ Βηρυτός ἀριθμοῦσα σήμερον 120,000 κατ.

Οἱ Αντιλίβανος ὑπῆρχε πάντοτε γυμνὸς καὶ ἔρημος. Χθυμαλοῦσαι εἰς τὴν μέρη καὶ ἀφίει πολλὰς ἀλιθέσους ὕδατας τῆς Κοιλῆς Συρίας, ἐν ᾧ ἡ Ιερόθη ζήλοτες ἡ πολυτελῆς Ημούτοις (Βαλλέν) καὶ αἱ ὕδατες τῆς Δαμασκού, τοῦ Χαλεπίου, εἶδος λιμένων γενομένων εἰς τὰ καρπάνια ἐπὶ τῆς παρυφῆς τῆς ἐρήμου. "Απαν τὸ ἐμπόριον κατέληγεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι εἰς Ἀντιόχειαν, κειμένην πεποιητοῦ Ορόντεω, πρὸς τὸ μέρος, ὃπου εύτοις διαπερᾶ τὸν "Αμανόν, βόρειον ἐπέκτασιν τοῦ Αιθάνου. Αὕτη ὑπῆρχε μία ἐκ τῶν μητροπόλεων τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἡριστεῖται περὶ τὸ ἐν ἔκατον, κατοικών. Σεισμός, ἐπισυμβάντι τῷ 1872, συνετέλεσε τὴν καταστροφὴν τῆς.

Η ΑΡΑΒΙΑ

445. Θέσεις καὶ ἀρχαικανούσας χαρακτήρος τῆς Ἀράβιας.—Τὸ ὄρεστόν της Ἀράβιας, καὶ περὶ ἀνήκον εἰς τὴν Ἀσίαν, φαίνεται ἡ ἔξαρτημα τῆς Αιρετίδης.

Η νοτιανατολικὴ αὐτῆς ἀκτὴ, σχεδὸν εὐθυγράμμη, εὐρίσκεται ἐν τῇ προεκτάσει τῶν μᾶλλον μεσημερινωτέρων ἀρχαικῶν ἀπτῶν ἡ τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης ἔνταπτορίατα εἰς τὰς αἰγυπτιακὰς παραλίας τὰς ἀπέναντι αὐτῆς κειμένης, καὶ ἐγγίζει σχεδὸν αὐτάς εἰς τὸν περιθόνιον τοῦ Βαβέλ-Χανδεῖ. Ή στενή αὐτῆς θαλάσσας οὐδὲν ἔλλοι εἰναι εἰμική βήγμα μεταγενέστερον μεταξὺ τῆς Ασίας καὶ Ἀφρικῆς.

Οἱ οἰκόληροι η Ἀράβια, καὶ ὅλη ὁ Ισθμός τοῦ Σουέζ, μόνον, εἴτε τὸ ἀλληλεστέον σημεῖον τῶν δύο τοιωτῶν ἡπειρῶν εἴκεντο δὲ πέρα ἀληθῶς

χωρίζει αὐτάς, δὲν είνε τὸ στενὸν κοιλαριά τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀλλ᾽ εἴνε μία ἐκ τῶν μεγίστων πεδιῶν τοῦ κόσμου, ἔπεινή εἰς ἣν ἔσουσαν ὁ Εὐφράτεις καὶ ὁ Τίγρης καὶ ἡ τις πρεσβύτερηται πρὸς Ν.Α. διὰ τοῦ Ηερσικοῦ κόλπου. Ἡ Ἀραβία ἀνήκει λοιπὸν τὸσον εἰς τὴν Ασίαν ὅσου καὶ εἰς τὴν Ἀφρικήν.

446. Ομοιότης τῆς ἐδωτερικῆς αὐτῆς ἀπόψεως γετά τῆς Σαχάρας.— «Ἡ ποικιλίας αὐτῆς είνε ὁμοιότατη πρὸς τὴν τῆς ἀφρικανικῆς Σαχάρας. Ἐν τῷ ἐστατικῷ, δροσέδιον κυματοειδές, κατὰ τὸ πλεῖστον ἔρημον καὶ κατάστικτον ὑπὸ ὄάσεων, ὑψοῦτος ἐβ. πρὸς Ν. Ἐν ὅψηντος ἀυτοῦ τοῦ μάκτην παρουσιάζει ὅρη καθέτως τῆς γερονήσσαν ὑποκοντα, ὃν τὸ τροπικό πλάτος, καὶ χρησιμεύοντα ώς ὄρια μεταξὺ τῶν ὀχυρωτάτων βοσκῶν μερῶν καὶ τῶν νοτίων, ἀτίνα καλύπτονται ὑπὸ βλαστάσεώς τινος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν (Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον) καὶ ἐγκλείονται διαλειποντας παταγούς πρὸς τοὺς τῆς Σαχάρας.

Τάχιστα καὶ τὰ φυτά τῆς Ἀραβίας ὑμισάσουν πρὸς τὰ τῆς Σαχάρας. Τὸ φυικόδενδρον είνε τὸ δένδρον τῶν ὄσεων, ἡ κερμής, ἡ ζυντα καὶ ὁ θώρακας διατρέχουσι τὰς ἔρημους καὶ στέπας καὶ περιφέρονται πέριξ τῶν πλανοδίων σηκών τῶν φυλῶν.

447. Ακταὶ ἀνὴρ λογοι πρὸς τὰς τῆς Σαχάρας.— Μάλιστα παράπλια ὅρη τοῦ μεταξὺ τῶν πορθμῶν Βαδέλ-Μα δὲν καὶ οἱ Ορμούζοι κείμενα λαμβάνουσι, θωρὶς ἡ Ἀτλας καὶ τὰ αἰθιοπικὰ ὄρη, βροχής λίκνας ἀφθόνους, αἵτινες διατρέψουν βλάστησιν ὄντην. Οἱ δύο μούσωνεις τοῦ Ἰνδοῦ ὠκεανοῦ καταβέστουν διερχόμενοι κατὰ μῆρας αὐτῶν μέρες τῆς ὑγρασίας των.

Ἐνταῦθα είνε ἡ εὐδαιμόνων Ἀραβία, τὸ ἀρχαῖον βασίλειον τῆς Σαβᾶ, ὃν μαστὸν ὅλοτε διὰ τὸν μεταλλικὸν αὐτοῦ πλούτον καὶ σῆμαρον διὰ τὸν καφέν του, ἔνθα σι "Ἄγγλοι θεοί ποδαὶ ἐγκαταστάντες εἰς, "Αδεν.

Ἐνταῦθη ωστάτης ἰσρήθη κατὰ τὸν μεσαίων τὸ σούλαταν τοῦ Ομάν, ὃπου ἡ Μασκάτη ἦτο μητρόπολις τοῦ μεγάλου ναυτικοῦ ἀραβικοῦ κράτους,

ὅπερ ἔξεπεντετο ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Μαλάζεργας (Ινδοστάν) πρὸς τὰς τῆς Μαζαρίκης. Αἱ λειτοί ἀκταί, αἵτινες ὑάκεινται καταμακήδον πέριξ τῆς Ἀραβίας, ἀφίουσαι ἔντοστε κατὰ μῆρας τῆς θαλάσσης στενὴν ζώνην ἀμμωδῶν παραλίων ἔχουσαν, ώς καὶ τὸ ἵστερον, ἐλαχιστὸν ὑγρεσίαν. Ἡ Ἐρυθρᾶ θάλασσα καὶ ὁ Ηερσικός κόλπος ὑδεσσαν ἐλαχίστους ἀπόμονούς, ὅποις ὅμητις υργήσωσι πρέπει αὐτῶν ὑάκασσον κλίμα.

Η Μέκρα, ἡ ιερὰ πόλις τῶν Μεσουλιμῶν, κεῖται ἐντὸς ἀμμωδώνς καὶ ἀγάνου κοιλάδος· καὶ οὐδέποτε ἔχει σπουδιότητα εἰμὴ ώς ἐντευκτήριον τῶν προσανητῶν. Πρὸ τοῦ Μωάμεθ, ἡ Καζάκη ἦτο ἡ τόπος τῆς συναθροίσεως τῶν νεαρών φυλῶν τῆς Ἀραβίας. Δέχεται σήμερον τοὺς πιστούς μισουλιμάνους τούς προερχομένους ἐκ τῆς Εύρωπης, τῆς Ασίας, τῆς Λακεδαιμονίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

448. Ομοιότης περὶ τὴν πολιτικὴν καταστασίν τῆς Σαχάρας καὶ τῆς Ἀραβίας.— «Ἐξ ὄντων τῶν κατακτήσεων τῶν Ἀράβων ἡ μόνη ἐναπομίνασσε εἰς αὐτοὺς ὅπο τὰς ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέρει τῶν ὄχημάν του Ἰνδοῦ εἴνε ἡ Ἀφρικικὴ ἔρημος, καθ' οὓς ἐντὸς εἰς 300 μέτρα, τὰ Ιμπλάκια οὐ ἔχωντο ἐκ τοῦ ὄροπεδίου τῆς Δεκάνης δί· ἐνὸς ἐρυτόποτου τῆς Δεκάνης δί·» ἐνὸς ἐρυτόποτου τῆς Δεκάνης δί· τοις μεγίστηροις διατάζονται πρὸς μεγίστηρον ὑάκασσον τῆς Μάγγης·

451. Η Δεκάνη.— «Ἐκ τοῦ ὄροπεδίου τῆς Μελούντας καὶ ἐκ τῶν ἡπειρῶν τοῦ Γάγγους ἡ Δεκάνη ὑφεῖται καὶ στενοῦται βαθμήδον πρὸς Νότον μέχρι τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ἀκρας, τῆς Νικαΐης, ἡτοι ἐν ταυτοχρόνως ἡ ὑψίστη κεφυρή (2396 μέτρα).

Ἐκ τῶν ὅλων μερῶν ἡ Δεκάνη περιβάλλεται ὑπὸ ὄψιμωτῶν ὄξειδων, ἔτινα οὐομάζουσαν Γατούι. Τὰ δυτικά Γατούι, ὑψηλότερα περιβάλλουσαν ἐκ τοῦ σύνεγγυον, τὸν θάλασσαν τὸν ἀνατολικά, οὐλιγάτερον ὑψηλό, διαπερνῶνται ὑπὸ τῶν μεγάλων ποταμῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ, οἵτινες ἡπέωνται εἰς τοὺς πρόποδας αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου, παρυφήν διελαταίνων πεσιάδων, εἰς δὲ διαγένονται εἰς πολυαρθρίους αὐλακας.

**452. Τραβανκόρην καὶ Κεϋ-
ζάνην.**— Πρὸς νότιαν τῆς Δεκάνης ἔτέρα Δεκάνη, ἐμπειρογραφίζει, εἰς ἡ δροσερὴ τῆς Τραβανκόρης.

«Ἄσις ἔν σύνθετον χωριστὸν καὶ ὄποιμονωμένον.

Πρὸς Βορρᾶν ὑδούνται τὰ Ἰουλαῖται, φραγμὸς ἀνυπέρβλητος. Ν.Α. ὥρη ἀντίξοος ἐμποδίζουσι τὴν διάβασιν τῶν σινικῶν, καὶ ἱδρυοῦνται τοῦ Ἱράν αποτελεῖ κατὰ τὴν ὄγγληκην ἐκράσειν ἐργάσιον ἀριστημονικόν, τὸ ὄποιον ἄλλως τε ἡ Ἀγγλία διεπέρασεν, ὅπως καταστῇ κυριαρχίας τῶν κυριωτέων δύοταν.

453. Η πεδιάς τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Γάγγου.— «Ἐν φύη ἀνάγλυφος διάπλατης τῆς Σινικῆς, τῆς Ἰνδοκίνας καὶ τοῦ Ἱράν συνδέεται μετὰ τοῦ κεντρικοῦ ἀστικοῦ ὄροπεδίου, τὰ ὄρη τῶν Ἰνδῶν ἀπεπλέουσιν ἐν διεξάφτασην. Εἶναι εἰδοῦς ἡ πειρίου προστημένης εἰς τὴν μεγάλην ἡπειρον εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ιμπλάκων. Εντὸς ἀπεργάτου τοῦ ὄροπεδίου εἰς 300 μέτρων οὐ ἔχωντο εἰς 300 μέτρα, τὰ Ιμπλάκια οὐ ἔχωντο ἐκ τοῦ ὄροπεδίου τῆς Δεκάνης δί· ἐνὸς ἐρυτόποτου τῆς Δεκάνης δί·» ἐνὸς μερικούς διατάζονται πρὸς μεγίστηρον ὑάκασσον τῆς Μάγγης·

454. Η Κεϋζάνη.— «Ἐκ τοῦ πρόποδεων τῆς Μελούντας καὶ ἐκ τῶν ἡπειρῶν τοῦ Γάγγους καὶ τῆς Μεσατίας διαπερνῶνται βαθμήδον πρὸς Νότον μέχρι τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ἀκρας, τῆς Νικαΐης, ἡτοι ἐν ταυτοχρόνως ἡ ὑψίστη κεφυρή (2396 μέτρα).

Ἐκ τῶν ὅλων μερῶν ἡ Δεκάνη περιβάλλεται ὑπὸ ὄψιμωτῶν ὄξειδων, ἔτινα οὐομάζουσαν Γατούι. Τὰ δυτικά Γατούι, ὑψηλότερα περιβάλλουσαν ἐκ τοῦ σύνεγγυον, τὸν θάλασσαν τὸν ἀνατολικά, οὐλιγάτερον ὑψηλό, διαπερνῶνται ὑπὸ τῶν μεγάλων ποταμῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ, οἵτινες ἡπέωνται εἰς τοὺς πρόποδας αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου, παρυφήν διελαταίνων πεσιάδων, εἰς δὲ διαγένονται εἰς πολυαρθρίους αὐλακας.

455. Τραβανκόρην καὶ Κεϋζάνην.— Πρὸς νότιαν τῆς Δεκάνης ἔτέρα Δεκάνη, ἐμπειρογραφίζει, εἰς ἡ δροσερὴ τῆς Τραβανκόρης.

«Ἅσις ἔν την κυριαρχίαν τῶν κυριωτέων δύοταν.

ΙΝΔΙΑΙ

449. Απομόνωσις τῶν Ινδίων.— Αἱ Ινδίαι ἀποτελοῦσιν

προέκτασις των Ινδών, διότι ό πάλι καις περθύρις είναι άλλης βραχύς και διαπεράται υπό είδους ισθμού κατά τό έμμισυ κατεστραμμένου έναντινον χθαμαλῶν, αιτίας φίρουσι τό έκφραστικότετεν ήσμα Γέργυρα τοῦ Ἀδάμ και δηπει μία μάνι αὐλαῖ στενή ἀφίνει νύ διέρχω ται τὰ μικρὰ πλοῖα.

453. Ποταμοὶ τῆς Δεκάνης. — [Προκειμένουνται τριγω. εἰδῶν; ἐν τῷ Ὁλευχῷ καὶ Ἰνδίαι λαμβάνονται πολλὰς βροχάς.]

Οἱ ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Βεγγάλης βορειαποτελικοὶ ἑτησίαι διέρχονται υπεράνω τῆς χερσονήσου και φέρουσιν ἀφθόνους βροχάς ἐπὶ τῷ ἀνατολικῶν κλιτών τῶν δυτικῶν Παταίων ἐκεῖ γεννώνται ὁ Γοδαζέρης, ὁ Κρήγαν, ὁ Καζέρης κλπ. Μέρος τῶν ὑδάτων συστρωμένα εἰς πελαργήματα λίμνας ἐπὶ μεγάλου μέρους της ἐπιστρένας τῆς χερσονήσου, ηδὲ τὸ ἔδαφος εἶναι ἀδάνθροχον. Ὁ ὑσιδυτικός μονσώνεος ἡ πνέωνται τὸ θέρεος ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς ἢ Μιλάζερης, τροφοῦ μηκρού; μόνον κειμένους και φέρει τὴν μεγίστην ποστήσατε τῶν ἀτμῶν αὐτοῦ εἰς τὰ Ἰμαλάῖς.

454. Ὁ Ἰνδός και ὁ Γάγγης. — [Αἱ θροχαὶ τῶν Ἰμαλαίων εἴνε τόσον ἔφοντος, ὥστε ἀπὸς ὁ δέρεινος; πρόποντος πλημμυρεῖ και ἀποτελεῖ μίαν ἐλώτη ζύνην καλούμενήν Τερέζη, διποθεν τῇ; ὅποιας τὸ Νεπαύλον και τὸ Βουδάν ἡρόνησαν νά πρερψλγήθων, ὥστε διετήρησαν τὴν ἀνέξαρτησίαν των.]

Αἱ θροχαὶ καὶ τοὺς ἔξαρχοὺς ποταμοὺς Γάγγην και Βραχαπούτραν, τὸν Ἰὸν και τὸν περατωταύον αὐτούν, και τὸν Σαλέζην γεννώνται ἐν τῷ Θέρετι, ἵσχον μεγάλη δύναμιν ὥπως διατρύπησαστον ὁρειδῶν φρεγμόν, διστις διαχωρίζεις αὐτοὺς ἐν τοῦ Ἰνδικοῦ οικείου.

Ο Γάγγης, διερχόμενος κατὰ μῆκος τοῦ δρόου, συλλέγει ἄπαντα τὰ ὕδατα αὐτοῦ, διὰ τούτο κατὸ Δέλτα αὐτοῦ είναι γεγαντιαῖον.

Ο Ἰνδός, τουναντίον, υπάξις ἔξερχόμενος ἐν τῇ Πεντάλη, ἐννοιεῖ καὶ τοὺς ὑπὸσύνεντος περαποτάμους, ἔξατμος είσιται ἐν τῇ ἐρήμῳ Θούρῃ, και

φθίνει εἰς τὴν θάλασσαν λίαν ἡλατωμένος.

455. Πολιτικαὶ συνθῆκαι τῶν Ἰνδίων. — [Ἐπό τὸ ὑγρὸν και καυστικὸν κλίμα, ἐπὶ τοῦ πλευσιοῦ και εὐφόρου ἴσχόφυντος τῶν Ινδῶν, ἀνεπτύχθη ὑπὲκτη ἐν 300 ἑκατομ. ἀνθρώπων, ηδὲ ὁ ἀργαλος πολιτισμός εἶχε ὀγκωματικούς ήση ισχυρὰ κράτη.]

Ἀποχρυσωθεντες εἰς τῆς ὑπερβολικῆς εὐημερίας και ἡ ξεσθενήσαντος τῆς διακρίσεως αὐλ. ὧν εἰς κοινωνίας τάξεις, οἱ Ἀράβες ὑπέστησαν τὸν Λογγόν, τῶν Αράβων, κατόπιν τῶν Μογγολίων, τῶν Πορτογάλλων, τῶν Ὀλαζδῶν, τῶν Γέλλων και τῶν Λγγήων.

Οἱ τελευταῖοι, μείναντες κύριοι κατά τὸ δέκατον ὅρον, αἰδῶν, ἰσχονταί τοις διάσιμοις γιγαντιαῖς ἀπεικακέν τράπτονται, εἰς τὸν ἔξαρχον δρυζάνων θυμόν, σίτον, κανάβην, τέσσαν διὰ τὴν Εὐθύνην, ἔπον διὰ τὴν Κίνην, και ὅπει καταναλίσκουσι τὸ βιομηχανικὰ αὐτῶν προΐόντα. Η Καλκούτα, ἡ Μαράκορ και πρὸ πάτων τὸ Βρετάνη, λιγέντες τοῦ θεωρωπούς ἐμπορίου και στηλού πρὸς τὴν ἄκραν Ανατολήν, παρηγκώνισαν τὰς μεγάλας Ἰνδικές πόλεις τοῦ Ἰνδοῦ, τοῦ Γάγγου και τῆς Δεκάνης, Δαχρή, Δελχή, Ἀγράζην, Σαναζέρην, και Χαϊδεψβάζεν.

Οἱ οἵας ἔσαφαλισαν τὴν ἄμμην τῶν Ινδῶν, οἱ Ἀγγλοι κατεσκευάσαν αιδηροδρυμικὰς γραμμὰς συνδεούσας τὴν Βερμάτη μετα τὴν Αλαζέρη, τὴν Μεχράστη και τὴν Καλκούταν και τὴν Βεγγάλην μετα τὴν Πεντάλην και τῶν διόδων τοῦ Ἀργανιστάν.

Η Ῥωσία ωστώτως ἐποφθαλμίζει τὸν Ἰνδοῦ, ἵνα ὀγκωμαργήτη ἐν αὐτοῖς μέσον κατανήλωσαν τῶν ἀνθρώπων τηρη, οἱ ἔκεινα τὰ ὅποια ἔχει εἰπει τοῦ Μεγάλου Ωλεωνού, ἀλλὰ περιορίζεται πρὸς τὸ παρόν ν' ἀπειλῇ τὴν ἱδού αὐτῶν διὰ τὸν κτήσεων τῆς Ἀρμενίας και τοῦ Τουρκεστάν.

Ἐτερος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὴν Βρετανικὴν κυριαρχίαν εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἐνότητη ἡ ἐπικαίεσσις διαδίδεται, τὸ αἰθημα τῆς θιβηκοτήτος διεγείρεται παρὰ τοῖς θιβηγένεσι και ἀπὸ τοῦ 1885 συνέδρια ἔθνικά διεκδικοῖσι τὴν κυβερνησίαν τῶν Ἰνδῶν.

ΣΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΙΝΔΟΚΙΝΑ

456. Σχέσεις τῆς Σινικῆς και Ινδοκίνας μετὰ τοῦ κεντρικοῦ ὄροπεδίου τῆς Ασίας. — Αἱ δύο χερσόνησοι τῆς Σινικῆς και Ινδοκίνας συ δέσνοται στενώτατα μὲ τὸ κεντρικὸν ὄροπεδίον τῆς Ασίας. Αὗται είναι ἔξαρτημα δραγματικῶν τῶν ὄρεων, ἔτινα ὄβλιψαν πρὸς ἀνατολὰς τὴν Θεσείαν και τῶν ὅποιων ἡ κάθετος παρυφή περιβάλλει τὴν Ἐρημον τῆς Γόρης.

Πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς πεδιάδος τοῦ Πεκίνου ἐκτείνονται αἱ παράλιηλοι ὄροσειραί τῆς Μογγολίας διὰ μέσου τῶν θυμογονῶν διὰ τῶν δοτον ὀρέχεται δι ποταμούς Χανγκάν. Εν τῷ τηματι τοῦ Γιανγκ-τσε-κάνγκ φύνεται διανοιγμένη ὡς πλατύ ριπτόν η ἀνατολική προέκτασις τῶν Κουενλυνίων ὄρεων.

Η Ἰνδοκίνα περιβέβαιται ἐκ Βορρᾶ ποὺς Νότου ὑπὸ γιγαντιών πτυχῶν, αἵτινες είναι συνέχεια τῶν Ιμαλαίων και αἵτινες ἐπὶ 200 χιλιομέτρων ἐγκλιεῖσον τὰς ἄνω κοιλαλές τεσσάρων μεγάλων ποταμῶν προερχομένων ἐκ Θεσείας, οἷοι είναι δι Ιραζουάδης, δι Σελουένης, δι Μεκόγκος, δι Καμβόδης, και δι Σινγκ-ταῖ Κίνη, και αἱ πηγαὶ τοῦ Μενάμη, δι ποταμούς τοῦ Σάρι.

457. Οἱ δινικοὶ ποταμοί. — Ο Χανγκ-χό και δι Πιανγκ-τσε-κάνγκ είναι αἱ δύο ζωτικαὶ ἀρτηρίαι τῆς Σινικῆς, και δύνανται νὰ καταλεθθῶσι μεταξὺ τῶν μεγίστων ποταμῶν τοῦ κοσμοῦ. Διατρυπήσαντες τὰ δέηντοικαὶ τοὺς Σίνας τὴν διόδον τῶν ἐσωτερικῶν ὄροπεδίων, τὰς πύλας τῆς Θεσείας και πέραν τῶν ἔρημων, τὴν κοιλάδα τοῦ Ταρβίμ και τὴν Τζουγκαρίαν. Ηύπέρσην τοῖς πολιτικήν και στρατιωτικήν ἐπιδρόμην τῶν Μογγολῶν, οἵτινες είσησαν εἰς Πεκίνον ἀπὸ τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰώνας, και τὴν θηρακευτικὴν ἐπιδρόμην τοῦ κομισθέντος τῆς Ιάνσης, ἦν καταφέρουσιν, κηρύξσαν σημαντικῶς τὴν εὐφορίαν τῶν ἄγρων. Οὗτοις ἡ ὄρευη χερσόνησος τῆς Χαν-

Τούνγκ ουρδεζέν άλλοτε νήσους, ήν δέ Χάνγκ-χό συνέδεσε μετα της ήπειρου καλύπτων αυτήν διά των δύο του Δέλτα, ών τὸ μὲν ἀρχαιότερον προσβαλλεῖ εἰς τὴν Κιτρίνην θάλασσαν, τὸ δὲ νεώτερον πήγετο βαθύμερόν τὸν κόλπον τοῦ Πετρούλι. Οἱ Κίτρινος ποταμοὶ ἔκανον οὐδεὶς καλλιεργῶν κατὰ τὰς τρεις οὔστον πλημμύρας τὸ μεταρρυθμετρον τοῦτο έδερος. "Οσον δέ ἄρρεν τὴν ἐπαγγελίαν Κιτρίνη-Σού, αὕτη εἶναι μία μεγάλη δεῖταική καὶ γόνιμος νῆσος τοῦ Γάγα-τοι-Κιάνη, διτις, μονότονή ἐπονομάζεται Κυανοῦς, εἶναι λίγην θαλάσσης, ὡς ὁ Χειρίδης.

458. Οἱ Ἰνδομνίκοι ποταμοί.—Η ὑπὸ τῶν Ἰνδοσικῶν ποταμῶν ἐπεκτείνεται ἔργασις εἰς διηγάθερον μεγάλην. Σχεδὸν οὐδεὶς τοῦτον ἔχει κανονίσθαι εἰσάποντας τὸν θρύην αὐτοῦ. Δικτύωνοται ὑπὸ καταρρακτῶν, οἵτινες λίγην δυσκόλων ἐπιτρέπουσιν εἰς αὐτοὺς τὸ χρησιμεύσωσαν ίχνος δόσοι ίμπερικαὶ χρήσιμοι μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πλευρῶν σινιῶν ἐπεγγάγων τοῦ "Ταγανή καὶ τοῦ Κουάνγκ-Σέ, τὰς ὅποις οὔτεις διέρχονται ἐπὶ τὸ άνω αὐτῶν φῦτο.

Μόνος ὁ Σάνγκ-κός ή Τερβίζης ποταμὸς τοῦ Τογκίνου εἶναι ἀρτηρία σχεδόν πλωτὴν ἀλλ' ἥπαντες ἐσχημάτισται εἰς τὰς ἔβολας ή αὖ πάνερύτερα καλλιεργηθεῖσιν ἐδάφῳ, ἐν τοῖς κυκλοφοροῦσιν εἰς πολιαρθρίσματα δύνακας καὶ ἀπίνα εἶναι ἄνοιξι πρὸς τὰ Δέλτα τῶν ποταμῶν τοῦ Ἰνδοστάνην καὶ τοῦ Σινάι οὐ κάρπι.

Ἐντυπωθεὶς, εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Μεκόγγου, ὃπου ἡ Γαλλία καθεύδεται τὴν Βαρδόδηγην, κατέκτησε τὴν Κογκίνην καὶ ἔργεις την Σατγίνην, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρύθρου ποταμοῦ, ὃπου ἀφήρεσαν τὸ Τογκίνον ἀπὸ τῶν Σινῶν πειρατῶν, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μεάρμη, ὃπου τὸ Βασίλειον τοῦ Σιάμ, εἰς τὰς ἐκβολὰς τῶν Σαλανουέν καὶ τοῦ Ιραουάδη, ἢς ἡ Αγγλίας ἀφήρεσαν ἀπὸ τῶν Βιρμανῶν, ἐν τῷ μέσῳ ἀνθεμίγεινων ἀνθεμιώτατων τῶν ἐλών, ἐν κλίματι δειλερίῳ εἰς τοὺς Ἐνδρωπατίους, φύται ή ὄρυζα, ήν συλλέγουσι μὲ τοὺς πόδιαν ἑτούς τοῦ θάλατος καὶ τὴν κεραλήν ὑπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτίνας του γλίσιον.

459. Η Κορέα καὶ η Μαλάκκα.—Διος χερσόνησος μικρότεροι προστητοί ήσαν μία εἰς τὴν Σινικήν ἡ δέ ἔπερσα εἰς τὴν Ἰνδοσικήν.

Η δευτέρα εἶναι ἡ χερσόνησος τῆς Μαλάκκας, ητίτι εἶναι πρόγραματι η πρώτη τῶν ιψών τῆς. Σύνδης καὶ συνέχεται μετά της Ἰνδοσικής μένον διὰ τοῦ γύμνασιον θεμού τοῦ Κράχ.

460. Κατάστασις τῆς Σινικῆς.—Η Σινική καὶ η Ἰνδοσική, οικούμεναι ὑπὸ θύμων ἔργωντων μεγάλην ὁμοιότητα κατὰ τὴν φυλήν, εἰσχρον ιστορικά τύχας διώς διαφέρουσι.

Ἐν Σινικῇ, ὃντος τὸ κληρονόμος μᾶλλον εὑρετον, τὸ ἐμβαδὸν τῶν καλλιεργειῶν πολὺ μεγαλεῖτερον, αἱ φυσικαὶ δόδι πειράτεραι, εἰς μένος λαὸς διεμφρόδηθι, ἐν 350 ἑπτα, δοτις ἀνυψώθη ἐξ ἀγριοτάπων γράνων εἰς μεγάλην δινονικήν ἀνάπτυξιν καὶ εἰς μεγάλην βιομηχανικήν ικνούντα.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀντέταξε λυστρόδη ἀντίταπαιν κατὰ τῶν Εὐρωπαίων κατακτητῶν.

Δέκα ἑνίκα μόνον λιμένες, οἱ μὲν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, οἱ δὲ η Σαγγάρης, η Φεύ-Τσεσούκας Κινένδων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ποταμῶν, οἱ ὁ Τσιγκ-Κιάρης, η Χάγκ-Κέου καὶ ἡ Τσάγκα (Κυανοῦ ποταμοῦ) εἰναι ἐνοικοτοι εἰς τὸ ἐμπόριον εἰς ὀλόκληρον διὰ τὴν Σινικήν ὑπόρχουσι μάνιον ἱεράματα εὐσόπατα μετὰ 10,000 ἀτόμων ἐγκατεστημένων καὶ ὅλην τὴν Σινικήν.

Ἡ Σινική ηδούστετο τὸν ἀπειλοῦντα αὐτήν κίνδυνον, ἐὰν ὑπεγράφει εἰς τὰ θήρα καὶ εἰς τὰς θέας τῆς Δύσεως. Συγκατένευσε νὰ πωλήσῃ εἰς αὐτήν την μέταξην της, τὸ τέλον καὶ τὰ μετάλλα της, καὶ τὸ ἀγροτικό τη λινὰ καὶ βαμβακερὰ οὐράνιατα τῆς Αγγλίας ή τὸ διπον τὸν Ἰνδιῶν, ἐκεῖνο δέ, ὅπερ ἐδέκθη μᾶλλον εὐχαριστώσας, ἡσαν τὰ δόπια καὶ τὰ τηλέα δόλας καὶ τούτο διώς μετὰ περισσοτέρου εθέλους δυνηθῆ νὰ ἀντιστῆται ἀλλ' ὁ ἀτυχής πόλεμος, διναιξήγαγε κατὰ τῆς Ταπωνίας τῷ 1896 τὴν ὄργην ἀνυπεράπτωσιν καὶ ἔκτοτε ηναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Πρωσίαν τὸ Πόρτ-Αέρβιορ, καὶ τὸ δικαιώματα κατακτηνήσεις σιδηροδρόμου ἐν Μαν-

τζουρίᾳ. Η Γερμανία ἐπεδίκασεν εἰς ἵστατην τὸ Κλου-Τσέον μετ', ἐμπροσώπῳ προσημιῶν εἰς τὸ Κινγγ-Τούνγην· ἡ Αγγλία τὸ Βίτ-χε-Βέτ, ἐν φρουρίον τοῦ Πόρτ-Αέρβιορ, μὲν ἐδός δικαιώματος προσαγορῆς ἐπὶ τῶν χωρῶν τοῦ Κυανοῦ ποταμοῦ η Γαλλία τὸ Λέτ-Τσέον καὶ ἐν δικαιώματα προσαγορῆς διὰ τοῦ Χάι-Νότιον, καὶ τὴν ζέσια τῆς προστάσεως τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Τογκίνου μέχρι τοῦ Γούν-Νάν.

Δυνάμεις νὰ εἰπωμεν διτι ἀπό τοῦδε τέσσαρες μεγάλαι εὐρωπαϊκαὶ διυσθέμεις κατέτασθον θέσιν διὰ τὴν διαιροήν τῆς Σινικῆς.

461. Κατάστασις τῆς Ινδοκίνας.—Εἰς τὴν Ἰνδοσικήν, ητίτι εἶναι μᾶλλον εὐπόρωπος, τὰ βασιλεῖα τῆς Βιρμανίας, τοῦ Σιάμ, τῆς Καμβόγγης καὶ τοῦ "Ἀνάμ" δὲν διέφυγον, τῶν κυριαρχίαν τῆς Σινικῆς ειμί διώς περιπέσων εἰς τὴν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κράτων.

Τὰ δύο τελευταῖα διατελοῦσι σήμερον ὑπὸ τῶν προστασίων τῆς Γαλλίας, η δὲ Βιρμανία προσητήθη εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἰνδίων.

"Ολόκληρος η Χερσόνησος ππροσιζέται ἀπέραντον πεδίον ἐκμεταλλεύσεως εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ὁρατηρίοτητα καὶ δηὖτη τὰς Αγγλικὰς ιδρύματα τοῦ Ισαουάδδη καὶ τὰ τές Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Μεκόγγου ἀμύλωνται κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν.

"Ἐκτος τῶν ιδίων αὐτῆς πόρων, η Ινδοσική εἶναι σπουδαίοτάτη ὑπὸ τὴν ἐποψὺν τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου. Η Μαλάκκα δεσποτεῖ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς Μαλαικίας καὶ ἐπὶ τῶν σινικῶν θαλασσῶν, οἱ δὲ "Αγγλοι δρυγούνται" αὐτῆς τὸ Τογκίνον, κατέχουμενον ὑπὸ τῆς Γαλλίας, εἰς τὸ ἀντηθεῖται κέντρον καταναλώσεως τῶν μεταλλεύμάτων καὶ ἀνθρακοφόρων, ἐπαρχίων τοῦ άνω Γαγά-τοι-Κιάρη.

Ἐπειδὸν πρωτων για ἀποκίνη γεωργικῆς παραγωγῆς καὶ μία πολύτιμος ἀγορά εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς Γαλλίας.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΟΝ ΗΛΑΙΩΝ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

462. Αἱ οφιαιστειώδεις όγωγια.—Τὰ κυριωτέρα οφιαιστειώδη

όρη τῆς θύρας είναι σχεδόν πάντοτε διαταραχένα κατά γεωμετρίας ἐλαφρές καμπύλες, αἵτινες ὑσομάζονται ἡραὶ στενώδεις ἡρωματίαι.

463. Ηραὶ στενώδεις πλαϊδίου τῆς Ἀνατολικῆς Ασίας. — “Η μερήδη διέκαμψεν θύρας τῆς θύρας είναι, οὐ Εἰρηνούς Ὁμενούς, περιβόλεται ὑπὸ φωμῶν, αἵτινες περιβάλλουσιν αὐτὸν ὡς διὰ πυρίνης ζώνης.

Ἐν τῇ Αμερικῇ αἱ φωμαὶ αὐταις κεῖνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ ἔσω τερικῷ τῆς Πενίουν ἐν Ἀσίᾳ αἱ ἡραὶ στενώδεις ἐκρήνεις ἀποτελοῦσι πέριξ τῆς ἡραίου σιταὶ ἀρχιπελάγων καὶ γερανούσιν, αἵτινες παρουσιάζουσι σῆμα κανονικοῦ θυμικούλιου.

Τὸν νησιωτικὸν τοῦτο πλαϊδίον ἔμφανεν τῷ ὄντι τὸ ἀνατολικὸν δῖον τῆς ἀρχαίας ἡραίου, καὶ γνωσὶεν τὰ μεγάλα βάθος τοῦ Εἰρηνούς Ὁμενούς αὐτὸν τῶν ἀσθενῶν καὶ υπερμάθων τῶν κατεγγεμόων ὑπὸ τῶν ἑωτερικῶν θαλασσῶν τῆς Βεργίγγειου, τῆς Ὑγετικῆς, τῆς Ἰαπωνίκης, ὑπὸ τῆς Κίτρινῆς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς Σινηκῆς καὶ ὑπὸ τῶν θαλασσῶν τῆς Μαλαικίας.

Ἄπο τῆς γερανούσης τοῦ Ἀλάσκας (Βέρειος Ἀμερικῆς) μέργει τῇ γερανούσης Μαλαικᾶς (Τσούκιας) ἡ ἀπόστασις τῶν ἡρακτιστῶν ἡγεμονίων εὐδὲ ἐπὶ στηγανοῦ διπλακτεῖται. Περιηγήθανεν δὲ τὰς νήσους Ἀλεούτας, τὴν Χερσόνησον Καμτσιτανῶν, τὰς Κουριλλαῖς νήσους, τὰς Ἰαπωνίας, τὰς νήσους ιεζού-Κουρού, τὴν Φορδηρίην. Συνέχεται δὲ τῶν Φιλιππίνων, τῶν Μαλούκων, τῆς Κελέθης, τῆς Βορέου καὶ τῶν νήσων τῆς Σούνδης, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν μεγαλύτερην πόλιτευσιδίην Πελαγίου συστάδα τοῦ κόσμου, ἡ οποία εἶναι ἀλτήρις ἐξάρτημα τῆς Ἀσίας, ὅπως ἡ Ιαπωνία καὶ αἱ Κουριλλαῖς νήσοι.

Καὶ αὐτὴ ἡ γερανούσης τῆς Μαλαικᾶς δὲν εἴναι εἰκὸν ἡ τελευταῖς τῶν νήσων τῆς Σούνδης συνέσεμένη μετὰ τῆς ἡραίου διὰ τοῦ στενωτήκου καὶ λίαν χθωμαλοῦ ίσθμου τοῦ Κράθ., ὅπου τροφεύεται θαλασσίη.

464. Ιαπωνία. Ο χαρακτὴρ αὐτῆς. — “Η Ἰαπωνία συγκειμένη ἐκ τεσσάρων νήσων τῆς Τεσσούνης, τῆς Νιφώνης, τῆς Κίου Σέου καὶ τῆς

Σικόκης, εἶναι ὥρενή, γραφική καὶ δασύριττες εἶναι ἄγρια εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς Νιφώνης καὶ ἐν τοῖς Τεσσούνης, ἔνθα ζώναις βάρβαροι λαοὶ· αἱ ἀκταὶ αὐτῆς ἐσχιθηραν βεθέως ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἡτις ἀνέσταψε καὶ ἐσγυμάτισεν ἐν εἰδοῖς μικροῖς Μεσογείους Ἰαπωνικῆς μεταξὺ τῆς δυτικῆς ἀκρας τῆς Νιφώνης καὶ τῶν νήσων Σικόκης καὶ Κίου-Σέου.

Τὸ κλίμα αὐτῆς εἶναι εὔκρατον· γινέντες πάπιστους εἰς τὰ ὄρη κατὰ τὸν γειμιδιόν, ὀλόλ' ἡ θερμότης εἶναι μεγάλη εἰς τὰ μεσημέριαν αὐτῆς μέρη. Ο πληθυσμὸς αὐτῆς εἶναι πυκνότατος. Οἱ Ἰαπόνες εἶναι δραστήριοι, φίλοι γυναικῶν, ἐπέδεινοι εἰς ἀπάσας τὰς λεπτὰς ἐργασίας, διέπτενοι μετ' ἐπιοξεῖσθαις καὶ φιλοκαταλίας θυμοπλασταῖς. Εύνοιανενται ὑπὸ τῆς θαλάσσης, περιβλέποντες αὐτοὺς πανταχούς, παρέχουσι μίαν πολυύφθιμον φυλὴν τολμηρῶν ἀλιέων.

465. Ο μετασχηματισμὸς τῆς Ιαπωνίας. — Ο Ιαπωνικός λαὸς εἰναι ὁ πρώτος τῶν ἀνατολικῶν νησιών, ὃνται ἐδέχθη καὶ ἀνέπνευσε παρ' ἐπιστρέψατος τὸν θυμόν του.

Πρὸ τῆς Σινηκῆς εἶχεν ἀνοικῆ τοὺς λημένας αὐτοῦ εἰς τοὺς τοῦ Ολλαγῶν.

Ἐν φύῳ οὐρανούν πράττοι, πιστοῖς εἰς ἀρχαίας αὐτοῦ παραδόσεις, μετὰ συνέστων: ἀνοιγεται εἰς τὸν Εύρωπαίσιον, ἡ Ιαπωνία ἐδυνεῖσθι διὰ μιᾶς παρὰ τῆς Δύσεων τὸν λαυρῆν ὄργανισμὸν τοῦ Κράτους καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτῆς, ἡ πετισμονικῆς ἀνακαλύψεις της καὶ ἀπάσας τὰς προσδόσεις της.

Μετὰ τὴν πτωσίν τῆς φευδαρικῆς ἀριστοκρατίας τῶν Δαιμόλων καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν τοῦ Δαιμόλου, εἰδον τὸν ἀντιτρόπωπον τῆς ἀρχαίας βασιλικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὑπερστείας, τὸν Μικάδον, νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν καὶ νὰ ἐπιγειθῇ ἡ περιουσιακῶν τῶν μεταρρυθμίσματος λοῦσι τοῦ τοῦ Κράτους του.

Νέοι Ιαπωνες μετέβησαν ἵνα μορφωθῶσιν εἰς τοὺς στρατοὺς καὶ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Γελλήν δὲ καὶ “Ἀγγλοὶ ἐκλήθησαν εἰς Ιαπωνίαν, διότι διάχεωσι, διοργανώσωσι τὴν δικαιούσην καὶ μορφώσωσι μηχανικούς.

Σήμερον ἡ Ιαπωνία κατασκευάζει μάνη της τὰ ὅπλα της καὶ τὰς μηχανάς της. “Βγει ἀτμόπλοια, σόηροδόμους, τηλεγράφους, ἐργοστάσια καὶ διατελεῖ εἰς ἀμέσους σχέσεις διπλωματικάς ἡ ἐμπορικάς μεθ' ὅλων τῶν μεγάλων πεπολιτισμάων Κρατῶν.

Ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε τὴν Κίναν, παρ', ἡς ἔλαβε τὴν Φορμόζαν, καὶ ἀπῆλλαξε τὴν Κορέαν ἀπὸ τῆς Σινηκῆς ἐπιρροῆς.

Η Ρώσια καὶ ἡ Ἀγγλία ἐπιτηροῦσσαι ἀμφότεραι μετὰ προσοχῆς τὰς προσδόσεις τῆς Ιαπωνίας.

466. Τὸ ἀρχηγεπάρχος τῆς Μαλαικίας. — (Ίδε περὶ Μαλαικίας σελ. 126.) Λί νησοι τῆς Μαλαικίας ὧν ἡ ἐκνευρισμένη καὶ μελλοκή φυλὴ διστάσται ἀπὸ τοσούτου χρόνου· τὸν Κυρόν τῶν Ιαπανῶν καὶ τὸν Ολλαγῶν, ἀποτελεῖ πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ιαπωνίαν.

Αἱ Φιλιππίναις ὑπῆρχαν διὰ τοὺς Ιαπωνίους, αἱ Μολούκαι, ἡ Κελέθη καὶ ἡ Σούνδη ἔνεις ἀκρί διὰ τοὺς Ολλαγῶν διὰ τοῦ Τινδεστάν διὰ τοὺς Αγγλίους, ἀηδ. ἀποκτικαὶ ἐκμεταλλεύσεως.

Αἱ πόλεις τῆς Μαλαικίας (γῆσαι Φιλιππίναι) καὶ τῆς Βαταβίδος (γῆσαι Ιάβη) εἶναι μεγάλοι ἐμπορικοὶ σταθμοί, οποιοὶ ὁ μεγαλενής ἐργάτες ἔρχεται νὰ φέρῃ ταπτικῶς τὸ δέκατον, ὥπερ ἐκέρδησεν ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Ἐκτὸς τῆς Ιαπωνίας ἐκμεταλλεύσεως τῶν μετατλείων (καστετέρες τῆς Βενιζέλου) καὶ τῆς Βελτιόνης, τὴν πόλεαν διεύθυνσιν οἱ Εὐφρωποί, τὰ πριόντα τῶν θυμυπλασίων τούτων νήσων συλλέγονται μόνον ὑπὸ τῶν θειγενῶν. Αὗτοι μόνοι συγκρυμμένοι τὸ πέπειρι, τὰ γαρύφαλα, τὴν ουράζων, τὸν καρέν, τὸ ζαχαροκλάδιον, τὸ καπνόν. Οἱ Ολλαγῶν δὲ καὶ οἱ Ιαπωνοί πήγαριστήθησαν πάντοτε νὰ λαμβάνωσιν εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς αὐτῶν σταθμούς τὸ μερίδιον τῆς μητροπόλεως ἢ τῶν ἐμπορικῶν ἐπαυξεύσων, αἵτινες ἐμίσθωσαν τὴν ἐκμεταλλεύσιν τῶν ἐδωλίμων.

Εἴκοσιν ἰκατομύρια Μαλαικίων καὶ Σινῶν ὑπακούουσι τοισυτορέπων εἰς 200 χιλ. Εὐρωπαίων.

ΑΙ ΦΥΛΑΙ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

467. **Η 'Ασια είνε ν κοιτής του Εύωπαϊκού πολιτισμού.** — Η ανακάλυψις των ιχνών προϊστορικών πληθυσμών άπο αρχαιοτάτων χρόνων ώποιθεν οργήσε χωρίς νά λύσῃ τό πρίβλημα της καταγωγής των Εύρωπαϊκών λαῶν. Είναι πιθανότατον τούς τους δέδοτε οι μεταγενέστεροι έφερον έξι 'Ασιας.

"Η Ασία, ητοί είνε δι' ὑπάρχης ἀποτολή, είνε βεβαίως ἡ μήτηρ τούς της ιστορικούς πολιτισμού.

Η σπουδή των γλωσσῶν μᾶς διέπειν δειπνεῖται εἰς τούς εἶπογένη, σχετικῶν μεταγενεστέρων, πολυάριθμικῶν μεταναστεύσεις πρὸς Δυσμάς έφερον έξι 'Ασιας εἰς Εύρωπην δύνασιςεις λαῶν διακριμένων ἄποι ολλήλων. Έν τούρων ήτον οἱ 'Αριοὶ ονταζόμενοι διατάσσουν Τιδευρωταῖς; (Κέλται, 'Ελληνες, Λατίνοι, Γερμανοί, Σλάβοι), βραδύτερον δὲν λαοὶ διάφοροι τετάγμοναν ήπο τὴν δεσποτικήν κυριαρχίαν μοργολιών λαῶν: Φινωΐ, Ούγγροι, Μογγόλοι, Τούρκοι.

Οὐδεμία εἴτε τῶν φυλῶν τούτων ἐγκατέστη περὶ θέλοντος τὸ έδαχος τῆς 'Ασιας ἀναμφιδόλως μέρος τῶν ἀποτροπώντων αὐτῶν διεσκριθήσαν εἰς Εύρωπην, δέπου ἔνεκα διαιτέρων συνθηκῶν μέσον ἔφθασαν εἰς μέρην βαθύμον πολιτισμού· ἀλλὰ πολλοὶ εἴτε αὐτῶν ἐπίσης ἔμειναν ἐν τῇ ἀρχικῇ πατρίδι αὐτῶν, ἡ δὲ τύχη των ὑπῆρχεν διλιγότερον λαμπρὰ τῆς τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἀσέδωφων των.

468. **Οι 'Ινδοί.** — Υποθέτουσιν διτοί πρῶτοι οἱ 'Αριοὶ κατόρκησαν ἐν ἀρχῇ τὴν χώραν τοῦ ἄνω Οὔξου καὶ τοῦ Ἰνδοκούχου. Έν φύτε μέρος αὐτῶν διηθύνετο πρὸς δυσμάς, ἀλλοὶ διέθησαν τὰ δρεινὰ ὅρια τὰ περιβάλλοντα αἰτούσι πρὸς ΝΑ. καὶ διέμειναν ἐπὶ τιναχρόνιον ἐν Πεντέλῃ, ητοί ἐπὶ τῶν ὄχθων τῶν πέτε ποταμῶν τῶν σηματιζόντων τὸν Ἰδόν, κατόπιν εἰσεπάρκησαν εἰς ὅλην τὴν κολλάδα τοῦ Γάγγου, εὗτοι δὲ εἴνε οἱ Ἰνδοί.

Ἐφθασαν πολὺ ταχέως εἰς πολιτισμούς τινας, καθυπέταξαν μέγχαν ἀριθμὸν ἐκ τῶν πρώτων πληθυσμῶν τῶν Ἰν-

διῶν καὶ ἀναμιχθέντες μετ' αὐτῶν ἐπέβαλον εἰς αὐτούς τὴν ἡροκείαν τῶν, τὸν βραχμανισμόν· ἡ γλώσσα αὐτῶν, ἡ σανσκριτική, είνε ἡ μήτηρ σχεδὸν ὅλων τῶν διαλέκτων τῶν λαλουμένων σήμερον ἐν Ινδίσταν.

469. **Οι Ιράνιοι.** — 'Αλλοι 'Αριοι, οἱ Ίρει ιει, ἐσταμάτησαν ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου τοῦ Ιράν, ἐπὶ τῶν ὄρων τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Μικρᾶς Ασίας. Οἱ Βακτριαῖοι καὶ οἱ Πέρσαι ὑπῆρχαν οἱ κυριώτεροι αὐτῶν ἀντιπρόσωποι ἐν τῇ ἀρχαιότητι· εἰ τελευταῖς ἀφῆκαν τὰ ἔγχη ἐνδός ισχυροῦ πολιτισμοῦ.

Οἱ σμερινοὶ Πέρσαι, οἱ Κοῦρδοι, οἱ Ἀργηνες, οἱ Βαλουτισταῖ, οἱ Ὀσετέας τοῦ Κουκάσου, οἱ Ἀρμενιοί εἰνε Ιράνοι.

Η γλωσσικὴ αὐτῶν συγγένεια τουλάχιστον ἀπειδείχθη ἐκ τῶν πολυκτελέμων σχέ εω τῶν διαφόρων αὐτῶν γλωσσῶν μετὰ τῆς Ζένδης, ητοί είνε ἡ γλώσσα των ιερῶν βρεθέντων θρησκείας τοῦ Ζεράστου. 'Αλλὰ καὶ αὐτή ἡ θρησκεία ἐξηγονίσθη σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν ὁ μωσειανισμός καὶ διχριτιανισμός ἀντεκατέστησαν αὐτήν.

470. **Οι Μογγολικοί Λαοί.** — Οι ομάδων τοῦ οἴνδιφρου λαοῦ οἱ κατοικοῦντες τὴν Κεντρικήν Ασίαν, οἱ Φουγκάζοι ἀλίεις καὶ κυνηγοὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ινεσένη, φειγούσται ἀλλὰ νοήσουσεις καὶ φωλέσουσεις οἱ Μανζζούσιοι, οἵτινες ἐπέδραμοι εἰς τὴν Σινικὴν κατὰ τὸ ξέπαντον ἔδει μον αἰδώνα, ἐπέβαλον εἰς αὐτὴν δυνατείσαιν εἰς τοῦ ἀλματός των, καὶ διατηροῦσι; τὸν φιλοπόλεμον αὐτὸν χαρακτήρα ἵλαβον τὸν πολιτισμὸν τῶν ἡττηθέντων οἱ Μογγόλοι, νομάδες ποιμένες, σχεδὸν ἀπεκτεινώς ἐγκυρούμενοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου ὁροπέδιου τῆς κεντρικῆς Ασίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Θετείας, οἵτινες κατέτησαν σχεδὸν ὀλόκληρον τὸν Ασιαν κατὰ τὸν Ιζεν αἰδώνα, ὑπὸ τὴν ὀντίγιαν τοῦ Γένυση-Χάν, καὶ ἀπεκτηνώσαν καὶ αὐτὸν τὴν Εύρωπαν, κατόπιν δὲ ὑδρευσαν εἰς τὰς Ινδίας τὸ κράτος τοῦ μεγάλου Μογγούλου τῆς Δελχῆς· καὶ ἐξειδώλησαν μὲν ἐκεῖθεν κατὰ τὸν 18ον αἰώνα ὑπὸ τῶν Εύρωπαιών, ἀλλὰ διετήρησαν ἐπὶ τῆς έξι Ινδίων διεβάσεως αὐτῶν τὴν

θρησκείαν τοῦ Βούδα ἡ βουδισμόν· οἱ Τάταροι τῆς Τούδολης καὶ τῆς Τόνσκης, ἀδελφοὶ τῶν Τούρκων τῆς Κωνσταντινουπόλεως· οἱ Ὑακούντας ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Λένα οἱ Σαμογίται, οἱ Οστιάκαι, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ "Οθίς" καὶ τοῦ Ινεσένη, οἵτινες ἐκτείνονται διὰ μέσου τῶν διασυνῶν χωρῶν τῆς Σιβηρίας μέχρι τῶν ἀκτῶν τοῦ Πλιγονίου 'Ολκεανού. Οἱ Κιράται· οἱ πλανώμενοι εἰς τὰς περὶ τὸν Κασπίαν καὶ τὴν Ἀράλην στέππας καὶ οἵτινες διάγουσι βίον μόνην ἐπὶ τῆς ὕδαις τοῦ Ιαζέρου (Σύρ-Δάρια). Οι Τουρκάνοι, εἵτινες ζεσαύοις τούς ληστρικούς αὐτῶν βίον πρὸς νότον τῆς Ἀράλης καὶ τοῦ 'Ολζου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Περσίας.

Οἱ τελευταῖς οὖτοι λαοὶ, σχεδὸν ἐκχριστιανισθέντες, τυνὲς δὲ γενιμενοὶ μετουσιωμάνοι, εἴνε σήμερον ὑπήκοοι τῆς Ρωσίας.

Οἱ λοιποὶ ἀτιράστωποι τῆς Μογγολικῆς φυλῆς εἴνε ἀρ' ἐνδός ἐν τῇ Ασιατικῇ καὶ ἀρ' ἐπέριν ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τσερέλη οἱ Οσμανῆδαι Τούρκοι· ἐν τῷ Ρωσίᾳ οἱ Λάπτωνες, οἱ Φινοὶ η Φιλαδόδοι, καὶ ἐν Οὐγγαρίᾳ οἱ Μαγαράζαι.

471. **Οι 'Αραβες.** — Οπως εἰνέ Εύρωπη, οὖτοι καὶ ἐπὶ τῆς Αφρικῆς ἐπικηρύξησεν ἡ 'Ασια κατὰ τὸν ἑδέμονα καὶ ὄγκους μ. Χ. αἰδῶν οἱ καταπτητοί 'Αραβες τῆς σημιτικῆς φυλῆς καὶ ἀδελφοῖς τῶν Εὐρωπαϊών, κατοικήσαν τὴν βόρειον Αφρικήν, ἐπιθημέντες ἐπὶ τῶν Αιγαίων καὶ τῶν Βερβέρων καὶ πανταχοῦ φέροντες μεθ' ίπατῶν τὴν θρησκείαν τοῦ Μαζάμεθ.

'Αλλ' ἡ 'Αραβία δὲν ἔμεινεν εὐδόλως ἐργμός διετήρησεν, ὅπως η Συρία καὶ η Παλαιστίνη, τὰς νομαδικὰς καὶ μονίμους φύλας τῶν Σηματῶν, ὡν ἡ θρησκεία καὶ ἡ γλώσσα ἐκτείνονται σήμερον ἀπὸ τοῦ Μεράκου μέχρι τῆς Σινικῆς καὶ εἰς τὰς Μαλαισίας καὶ τὸν Κουκάσου μέχρι τῆς Κεντρικῆς Αφρικῆς.

472. **Οι Μαλαϊοί.** — Η 'Ασια περήγαγεν ὡσεύτως τὴν Μαλαικήν φυλὴν καταγενέντες ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Μαλάκους, διεδέσμενόν δὲ ἐφ' ὅλων τῶν νήσων τοῦ Ινδικού Ήκεανού.

Τολμηροί ναυτικοί σις Μελάταιοί ήδη νήθησαν πρώτοι ούτοι νά έπωρελθησαν έπι τών ουσωνέων ἀνέμων, ὅπως έμπορευθήσοι μετά τών ἀκτών τῆς ἁνατολικῆς Ἀρρεκῆς, τῆς Σινικῆς, καὶ μετά τῆς Φερμόζης καὶ τῶν Φιλιππίνων νήσων.

Οἱ Ὀλλανδοὶ κατέστρεψαν τὸ κράτος αὐτῶν ἐπὶ τῆς Ἰαΐδας, ἀλλὰ χωρὶς νά διυηθῶσι νά δυρμάσωσι καὶ ὅλο κληρόταν ἡ οἰκουμένη Μαλάικην κράτη, οἵτινα ύφίστανται ἐν Σουμάτρᾳ.

473. Οἱ Δραβιδιανοὶ. — "Οτε οἱ Ἀριοὶ ζήθησαν εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Γάγγηου, εἴρον αὐτὴν κατεχομένην ὑπὸ τῆς Δραβιδικῆς φυλῆς, ἦν ἀπόθησαν εἰς τὸ δρόποτον τῆς Δελχίας, ἔνθα οἱ κυριώτεροι ἀντίπροστοι εἰνὲ σῆμαρεν εἰς Ταρούλσου πρὸς τὰ ΝΑ. καὶ οἱ Μαλάιρους πρὸς Δυσμάς.

Καὶ οἱ Δραβιδιανοὶ εἶχον καθηυπότατος τὸν πρώτον κατοίκους τῶν Ἰνδίων, ἀντιπρωτεύοντα μεριμνῶν: ὑπὸ τῶν μακρά, φυλῶν, αἵτινες ύφίστανται εἰστή εἰς τὴν Βίνδυγια ὄρη.

474. Οἱ Σῖναι. — Οἱ κυρίως Σῖναι, ἕγκαθιθρυμένοι εἰς τὰ Δέλτα τοῦ Κυνουρίου καὶ Κιτρίου ποταμοῦ, ἔξτειλαν βαθμῆδό τοι κράτος αὐτῶν ἐπὶ πληθυσμῷ λίγων διαφέρων, σὺν εἰσέτι δὲ γνωρίζομεν καλῶς. "Ἀπαντες δὲν ἔγουσι τὴν χρονίαν κιτρίνην, τὰ μῆλα ἔχοντα, τοὺς ὄφθαλμούς συνεπιγένευσι, τὸν πόλυων ἀριστό, τὴν κόμην πεπλεγμένην εἰς μακρὸν βόστρυχον, τὸ ἀνάστημα βρεχοῦ καὶ παχύ.

"Ἔπειρειμέργεις ὀρθοῦμες Σινῶν, δύτις οὐδὲν τὸ κινίν ἔχει μὲν τὸν γνωστὸν τοῦτον τύπον, ἀλλ' ἔπαντες ὅμιλάζουσιν ὡς πρὸς τὴν ἥπην καὶ τὸν πολιτισμόν· ὑπερονθικοί, σίκονδροι, φίλεργοι, στερεόμενοι φυτασίαις, ἀγριωπῶντες καὶ διατηροῦντες τὸ παρελθόν, λίγων ὑπερήφρων οὐδὲ τὸν πολιτισμὸν τῶν καὶ τούς μόνους δὲν εἰνε ἀνεκτικοί, ὅταν προσβάλωσι τοὺς νόμους τῶν καὶ τὰ ἥπη τῶν.

Φόδαντες λίγαις ἐνωρίες εἰς διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, ἐμειναν στάσιμοι, καὶ μόλις σημειούν ἀργίζουσαν νὰ αἰσθηνωνται τὴν πρόσδοτον τοῦ ιδυτικού πολιτισμού· ἔξηκανταν τὴν ἐπιρροὴν κύτων ταυτοχρόνως μετά τῶν Ἰνδῶν,

ἐπὶ τῶν γειτονικῶν λαῶν τῆς Θιβείτις καὶ τῆς Ινδοκίνας.

475. Οἱ Ἰάπωνες. — "Η καταγωγὴ τῶν Ιαπώνων εἰνε ἄγνωστος· ἐλθήτες ἐκ νότου ἔξαρσοι ἐπὶ πρὸ Χριστοῦ, ἀπόθησαν πρὸς βορρᾶν τὸν πρώτον πηληθυσμὸν τοῦ Ἄινδο, σήμερον περιφρούτης ἐν τῇ νήσῳ Ιεζώφῃ.

Μαθήται τοῦ σινικοῦ πληθυσμοῦ, οἱ Ἰάπωνες διετήρησαν μήσθετον τε τὸν χαρακτῆρα πρωτότυπον· ἡ ζωηρὰ αὐτῶν φυτασίαι, καὶ ποικιλία ἡ ἀλληλεια, ἣν θέτουσιν ἐπὶ τὴν ἀναπαραγωγὴν τῆς φύσεως, ἀνήκει μόνον εἰς αὐτούς. Τεῖδην τῶν ἀποτικῶν λαῶν, εὗται εἶνε ὁ διηγήτερος ἀστικούς κατὰ τὸ πανύμα, καὶ εἶνε λίαν εὐπίκειτο τοῦ εὐροπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

476. Συμπέρασμα. — "Ἐν διλογίοις τῆς Ἀσίας οἱ Μογγόλοις καὶ οἱ Αἴρους, συγγενεῖς τῶν Μογγόλων καὶ Εδρωπτῶν 'Αριν, Σημίτας, συγγενεῖς τῶν Ἀρρακινῶν Σημίτων, Μαλάικους συγγενεῖς τῶν Μαλάιων τοῦ Ειρηνικοῦ.

Φυλαὶ δὲ ἀνήκουσι κυρίως εἰς αὐτούς· εἶνε αἱ τοῦ μεταριθμοῦ Ἰνδοτικῶν καὶ αἱ τῆς Σινικῆς. Οἱ δὲ Ἰάπωνες ἀντιπροσωπεύουσι στοιχεῖον επιδρωτικόν, φύσσαν εἰς αὐτὴν εἰς ἐποχὴν πολὺ μεταγενεστέραν.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

477. Γνώμεις τῶν Ἐλλήνων περὶ τῆς Ἀσίας. — Λί διτικαὶ τοῖς τῆς Ἀσίας· Μικραὶ Ἀσίαι ἢ πρέσβει ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων γράμμων ἡ Ἐρρά σπουδαίων ἐλληνικῶν ἀποτικῶν. 'Ἄλλ.' εἶναι δίλιγον πιθανὸν δτὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς γῆρας ἥτο γνωστὸν εἰς τοὺς 'Βλληλοὺς' οι.

Ο Μηδικοὶ πόλεμοι περιήγαγον τὸ πρῶτον εἰς πόλεμον τὸν Ἐλληνικὸν

κόπρον μετά τοῦ ἴσχυροῦ κράτους τῶν Περσῶν, ὅπερ διεσέπειτο ἐν Μεσοποταμῷ τὰ κράτη τῶν Μάδων καὶ Ἀσσυρίων.

Νικηταὶ οἱ Ἐλληνες εἰσεχώρησαν

τοῦ Μεγάλου Ἀλεξανδροῦ ἡ Ελλὰς ἐγένετο ἐπίθετική. Ταῦ Μακεδονικά στρατεύματα ἐθίσκουν εἰς Πεντέλην καὶ εἰς τὸ βαθύπεδον τῆς Κρητίδης, ἐν ὧ στόλος περιέπλεε τὸ μεσημερινόν κράτεσσον τοῦ ὄρπεδου τοῦ Ἰράου, μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ.

Μετάξη τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξανδροῦ οἱ Σελευκίδαι, κύριοι τοῦ ὄρπεδου τοῦ Ἰράου, καὶ οἱ Πολεμικοί, κύριοι τοῦ Ἀγρίουποντού, ἐποιλαπλασιανοί τάς ἐμπορικὰς σχέσεις τοῦ κόπρου τῆς Μεσογείου μετά τῶν Ἰνδῶν.

478. Σχέσεις τῶν Ρωμαίων μετὰ τῆς Ἀσίας. — "Ἡ Ρωμαϊκὴ δύναμις ἐπεξελθεῖσαν ὡσεύτως μέχρι τῶν ὄχλων τοῦ Τίγρητος. Οἱ πρὸς τοὺς Περθίους πόλεμοι κύριοι κατὸ τὸν ηγεμοναῖτερον μέχλον τῆς γεωργαρικῆς αὐτῶν γνώσεως. 'Ο Μάρκος Αύρηλος ἐφόδος διὰ θαλάσσης εἰς Κίναν (165 μ. Χ.) καὶ ἐπὶ Ιουπιτιανοῦ, γραμμικοῖς νεστορικοῖς, εἰτε ηρχίζοντας ἐγκαθιδρώσωνται ἀποστολάς· ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ ὄρπεδου, ἐκόμισαν ἐκ τῆς Σινικῆς τὸν μεταξόπορον.

479. Ταξιδίων τοῦ μεδαίωνος. — "Ἡ ἁραβικὴ κυριαρχία ἀντικατέστησε καὶ κύριη τοὺς τελευταίους κληρονόμους τοῦ φρυκτικοῦ κράτους ἐν τῆς Ασίᾳ.

Αἱ πρόσδοι τῶν εὐρωπαϊκῶν γνώσεων ἐσταμάτησαν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν εἰς σταυροφορίας καὶ ἀνένεωσαν τὰς κληρονόμους τοῦ φρυκτικοῦ κράτους ἐν τῆς Ασίᾳ.

Τῷ 1253, δὲ Ἀγ. Λουδοβίκος ἐπενέψει τὸν μοναχὸν Φρέρικον πρὸς ἀνακήπτην γραμμικῶν μεγιστάνων, ὃν ἐνόμιζον ἐγκατεστηπάνον ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ ὄρπεδου τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τῷ Ιερεύς Ιωάννης. 'Ο Ρίζερυκος συνῆψε σχέσεις μετά τοῦ Χάνου τῶν Μογγόλων, τότε κυριαρχούσης ἐπὶ τοῦ Αἰρίου.

Τῷ 1271-1295) τὸ σπουδαιότατον γεωργαρικὸν γεγονόν τοῦ Μεσογείου. 'Ο Μάρκος-Πόλος γενόμενος δεκτός εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Χάνου Μογγόλου, δύτις ἐξασίλευεν εἰς Πεκίνον, ἔχετέλεσε σπουδαίας ὑποθέσεις καὶ ἐπεσκέψθη ἐν ἀνέσει τὸ

Τουρκεστάν, τὴν Μογγολίαν, τὴν Κίναν, καὶ τὴν Βεγγάλην. Κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰώνων αἱ περιηγήσεις τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῶν Ἀράβων ἐν Σινικῇ ἑπολλαπτασιάσθησαν ἐπὶ μᾶλλον. Ἄλλ' αἱ Τυνιζίης ἡσαν ἡ κυριώτερος σπούδας εἰς ὃν προετίθεντο νόμισμασσι. Κατὰ τὸν 15ον αἰώνα ὁ Βενετός Νικολό-Κόντος, ἀναχωρήσας διὰ Δαμασκοῦ καὶ Τίρυτος, διετρέψας τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰνδοστάνης, τὴν Βεγγάλην, τὴν Βερμανίαν, τὴν Μαλάκκαν, τὴν Σουμάφρων, τὴν Κεϋλάνην, καὶ ἐπέτρεψεν τὴν Εὐρώπην διὰ τῆς Σουκότρων, τοῦ Ἀδεν καὶ τῆς Ερυθρᾶς θαλασσῆς. Εἶχε τοιουτορόπως ἐπισκεψθῆ τὰς γύρως τῶν ἔθνων ἰμπωμάτων καὶ ἀρματῶν καὶ ἡκολούθησε τὰς κυρωτέρες; τότε δύοντας τοῦ ἀράβικοῦ καὶ βενετικοῦ ἐμπορίου.

480. Η κατάκτησις τῶν Ινδῶν.—Οὐάζος δὲ Γάμες κάμπτων τῷ 1498 τὴν Εὐρώπην "Ἀκρανούν δύον, ἥπερ δὲν εἴκον ἀντικυνθῆται μετολαβάντες τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Βενετῶν. Χάρις εἰς αὐτὸν διὶ Περσικῶν δέρσασα πολυχρήματος ἐμπορεύοντο σταθμοῖς εἰς Τυνιζίης, ἡ δὲ Εὐρώπη ἀπέτησε περὶ δύο τῆς Μεσογείουν· Ασίας γνώστεις γεωγραφικαὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀκριβεῖς.

"Ολλανδοί, "Αγγλοι, Γάλλοι, Βρετανοί Επικείριες διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ πλούτου τῶν Ἀνατολικῶν Τι-δῶν. Πρὸς στιγμὴν δὲ Δαπλᾶς κατώρθωσε νὰ ἐπικάλῃ ἐπὶ τῶν Ιωνίων βασιλείων τὴν ὑπερτερίαν τῆς Γαλλίας, ἄλλ' οἱ ἀτυχεῖς ἐν Εὐρώπῃ πόλεις τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 15ου δὲν ἐπέτρεψαν εἰς αὐτὸν νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του, οἱ δὲ Αγγλοι ὑπερτερήσαντες (1763) ἐρύσαν ἐπὶ τῶν λειψάνων τῆς Γαλλίας κυριαρχίας; τὸ νῦν μέγχας ἀποικιακὸς αἵτιναν κράτος.

481. Κατάκτησις τῆς Σιβηνοίας.—Πρὸς βορρᾶν, οἱ Ρώσσοι Καζάκοι εἰχον διεῖλη τὴν Οὐράλια τῷ 1580 ὑπὸ τὴν δημιγίαν τῶν Τερμακίων. Ἀπὸ τοῦ 1639 ἐθέστων εἰς τὸν Ελεφηνὸν Ὁλκενόν οὐδέποτε δὲ κυριαρχία ἐπέξεπεθή μετὰ τοσύτης ταχυτητος ἐπὶ τόσον ἐνυπάττης γύρως οἷς ἡ Σιβηρία.

482. Οἱ Ινδούται ἐν Κίνᾳ.—Εἰς τὴν Σινικὴν καὶ εἰς τὴν Θιβετίαν, οἱ ἀπόστολοι τῶν Ἱησουτῶν προσέφερον εἰς τὴν Γεωγγαρίαν σπουδαῖας ὑπηρεσίας κατὰ τὸν 17ον καὶ 18ον αἰώνα. οἱ δὲ γάρται τῶν σινικῶν ἐπαρχιῶν, οὖν συνέταξαν, ἔγουσιν εἰσέτι κύρους.

483. Συμερινὴ πολιτικὴ κατάκτησις τῆς Ἀσίας.—Σύμερον ἡ Ἀσία δύναται νὰ θεωρήσῃ ὡς πολιτικὸν ἐξάρτημα τῆς Εὐρώπης. Οἱ Τσάροι τῆς Ρωσίας εἰς κύρους τοῦ βρετανοῦ μέρους τῆς Ασίας, οἱ Βρετανοί τῆς Ἀγγλίας εἰς εἰσαγωγατώρων τῶν Ινδῶν, οἱ Αγγλοί καὶ Γαλλοί ἐπηρέαζουν τὸ προσώπουν τῶν γαλλικῶν κατακτητῶν, εἰς δὲ θείελομενούς τούτους περὶ Μεσογείου.

Τὸ Ινδοστάνι ενεκά τῶν Ἀγγλῶν, εἰς δὲ μᾶλλον γνωστὴν γόρα τοῦ καρποῦ.

Ἐν τῇ Δυτικῇ Ἀσίᾳ, αἱ ἔξερυνήσεις ἔχουσι χαρακτῆρα ἀγγοικογόρων.

Ἐν Σινικῇ τὰ διασημότερα ὄντα μάτα εἰς τὰ τοῦ Γερμανοῦ Τυχόφρεν καὶ τοῦ Γάλλου ἱεροποστόλου Δασίδι, τοῦ Ἀγγλοῦ Τζέου, οἵτινες ἡνίκαιν τὴν δύον. Μετ' αὐτούς τὰ τοξείδια ἐπολλαπλασιάθησαν καὶ ἐν τῶν σπουδαίστερων μεταξὺ τῶν μεταγενεστέρων εἰνε τὸ ἀκτελεσθέν ὑπὸ τῆς ἐπορικῆς ἀποστολῆς, τῆς διοργανωθείσης ὑπὸ τῶν ἐμπροκρίνων ἐπιμετητηρίων τῆς Λαμάνων, τῆς Ρόσκην, τῆς Λίλητος, τῆς Ρουζεΐ, τῆς Μασσαλίας καὶ τοῦ Βρεζό.

Ἐν τῇ Ἰνδοκίνῃ αἱ περιηγήσεις τοῦ Δουνάρτ, Δελαγάρε καὶ Γαρούνε ἐπηρέαζουν τὸ προσώπουν τῶν γαλλικῶν κατακτητῶν, εἰς δὲ θείελομενούς τούτους περὶ Μεσογείου.

Τὸ Ινδοστάνι ενεκά τῶν Ἀγγλῶν, εἰς δὲ μᾶλλον γνωστὴν γόρα τοῦ καρποῦ.

Ἐν τῇ Δυτικῇ Ἀσίᾳ, αἱ ἔξερυνήσεις ἔχουσι χαρακτῆρα ἀγγοικογόρων.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ

485. Η Αλφοκίνη εἰνε ὄδος πεδίον περιβαλλόμενον ὑπὸ δρυενῶν ἀκτῶν.—Η γενικὴ γεωγραφία τῆς ἀπεράντως Ἀφρικανικῆς χερσονήσου καθωρίσθη ἡδη εἰς τοὺς οὐσ ὀδεις αὐτῆς χαρακτῆρας. Χάρις εἰς τὰς ἀκριβεῖς πληροφορίες τῶν συγχρόνων ἔξερευνητῶν, γνωρίζουμε σήμερον ὅτι οὐδεμία ἡπειρος, πλὴν τῆς Ανταρκτικῆς, δὲν παρουσιάζει ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ τὸν χαρακτήρα ὁραπόσεων.

Ηδηνάμεθα ἀλλως τε νὰ συμπεράνωμεν τούτῳ ἐν μόνης τῆς ἀπόψεως τῶν ἀκτῶν πρὸ πελλοῦ γνωστῶν εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν τοξείδιων των θαλασσοπόρων.

Εἰς οὐδὲν μέρος δικυνογόνων εἰπὶ τῶν παραλιῶν πειθάδες εὐρεῖται καὶ βαθεῖται, διὰ τὸ ἔπειρος κλίνει ἡρέμα καὶ συγχέεται μετὰ τοῦ ὑποθαλασσίου ἐδήσους.

Τῷ ἀληθεῖαί αἱ ἀκταὶ τῆς Γουνένας, πρὸς δυσμὰς τοῦ Νίγηρος, τὸ Δέλτα τοῦ ποταμοῦ τούτου, τὸ τοῦ Νείλου καὶ αἱ ἀκταὶ τῆς Μαζαρικής εἰνε χθυμαλαῖ καὶ υγραῖ, ἀλλὰ ταῦτα δὲν

είναι είμην στενή πλαίσια. "Οποιούν των έτών της Γουνέας έγιρονται άμεσως ορεινοί όγκοι, αἱ δίνεις τῆς έρημου περιβάλλοντας τὸ αἰγαλιόπιτακόν δέλτα, οἱ δὲ κορυφαὶ Κέντα καὶ Κλεμάντζαρον δεσπόζουσι τῷ ἐμπορικῶν σταθμῶν τῆς Ζαΐζερης.

Εἰς πάντα τὰ ἄλλα μέρη ἔκτεινονται εἴτε πετρόδοιροι ὁρεόπεδια καὶ θίνες ὕψους, ὡς ἐν Τριπολίτει καὶ κατὰ μῆκος τῆς δυτικῆς Σαχάρας εἴτε ὑψηλός βυθίζομενα ἡμέρας εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς οἱ τρεῖς μεγάλοι όγκοι τοῦ Ἀτλαντοῦ, τῆς Εὐρώπης Ἀκρας καὶ τοῦ Γευναράσφυτου ἀρχιτυργοί.

486. Τὸ Ἀφρικανικὸν ὁροπέδιον εἰνεὶ διπλούν. — Η 'Αφρική ἀπότελε πολυμεγέθες ὁροπέδιον, ἀλλὰ τὸ ὁροπέδιον τοῦτο εἶναι διπλούν καὶ διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, ἀπίνακας ὑψοῦνται ἀνίσοις καὶ ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς δύο μεγάλας ἀντιρέσεις τῶν ἀντῶν, ητοι τῆς Βορείου Ἀφρικῆς ἐκτεινομένης εἰς ἀνατολῶν πρὸς ὑσμᾶς καὶ τῆς Νότιου Ἀφρικῆς προσαντολοῦμένης εἰς Βορρᾶ πρὸς Νότον.

Τῷ γηλοτέρῳ εἶναι η 'Νότιος Ἀφρική. Γνωστὸν ἐν δια τοιλαχι τοιχογόνοισι ἐν τῷ ὑδροπτερῷ ὑψοῦνται καθ' ὅσον ἀπομακρύνονται ἐκ τῆς εὐρυτέρας αὐτῶν βάσεως.

487. Η Βόρειος Ἀφρική. — Ο όγκος τῆς βόρεος Ἀφρικῆς σχηματίζεται ἐκ τοῦ ὁροπέδιου τῆς Σαχάρας, διπερ ἐπεκτεινεται πρὸς ἀνατολὰς διὰ τῶν ὁροπέδων τῆς Αιγαίου πτυσί, τῆς Νευθίας, καὶ οὐτῆς τῆς Ἀραβίας.

Ἡ κοιλάς τοῦ Νείλου οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμην στενὴ βραχή, ητις φυκομενικῶς μόνον διακόπτει τὴν ἐνότητα τῶν ὑψηδῶν.

Τὸ σύνολον τῶν ὁροπέδων τῆς Σαχάρας κυρτούται πρὸς τὸ κεντρικόν κύτου μέρος, ὃπου ὑπερβαίνει τὰς 2000 μέτρων ἐν τῷ ὀρειώφ οὔγκῳ τῆς Ἀχαγγάρης κυρτούται χθυμαλούται πρὸς τὴν Ἔρημόθεν θάλασσαν πρὸς ἀνατολὰς (340 μέτρ., ἐν τῇ Λιβυκῇ Ἔρημῷ) καὶ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν πρὸς δυσμάς (250 μέτρ., κατὰ μέσουν ὅρον ἐν τῇ εὐτεκτῇ Σαχάρᾳ).

Τελευτὴ δὲ ἐπὶ τῇ ὠκεανείου ἀκτῇ,

διὰ σειρᾶς θινῶν κειμένων ἀπὸ ΒΔ. πρὸς ΝΔ. καὶ ἐπεκτεινομένων πέραν τοῦ Λευκοῦ Ἀκρωτηρίου δι' ἐκτεταμένης ὑποθαλασσίου σύρτεως.

Πρὸς βορρᾶν διατίθεται ὑπὸ τοῦ ὁροπέδιου τὴς Βίρρος (1000 μ.) καὶ ὑπὸ τῶν Βαρθερόκαπων ὅρέων τοῦ Ἀτλαντοῦ (4000 μέτρ., ἐν Μαρόκῳ) διόπιτι καρωτίζεται ἀπὸ ἀνταντὸν μακροῦ κοιλώματος ἐκτεινομένου εἰς ἀνατολῶν πρὸς ὑσμάτα, ὃποι τοῦ Νείλου μέχρι τῶν ὥρων περιπλέουν τελείων τοις τοῖς Ἀλγερίας εἰς πολλὴ μέρη, ιδίως ἐν εἰς Ἀλγερίαν καὶ Τύνιδα, ταπεινούται ὑπὸ τῆς ἐπιφάνειας τῆς θαλάσσης.

Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁροπέδου δια νοιγοντοι δύο βραχέα κοιλώματα, τὸ λεκνευπέδιον τῆς Ταυρικοῦ καὶ τὸ ζώνη Νίγρας, καὶ τὸ τῆς ἱμένης Τούδη (270 μέτρ.). ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Πρὸς νότον η Βόρεος Ἀφρική ὁρίζεται ὑπὸ τῶν ὁρέων τῆς διετακής ἀκτῆς τῆς Γουνέας καὶ ἐν τῷ ἐστερεῷ ὑπὸ μακρῶν οὐφήτων καρωτίζεται, ητοι καρωτίζεται τὸ βραχύπεδον τῆς λ. Τούδη, ἀπὸ τοῦ λεκνευπέδου τοῦ Κόργουν ἡ ὁρεὴν αὐτὴν πύλην ὑπερβαίνει τὰς 3900 μέτρα μετὰ τοῦ ἡρυκτείου Καμερούν.

Ταπεινούται ἐν τῷ κεντρικῷ αὐτοῦ μέρει μεταξὺ τῶν εἰς τὴν λίμνην Τούδη ἑκατταλόντων ποταμῶν καὶ τῶν παραποτάμων τοῦ Κόργου καὶ οὗσοῦται πάλιν μόνον μεταξὺ τοῦ Κόργου καὶ τοῦ Νείλου, σπῶς συνέθημετά ταῦτα εἰς τοὺς ἡφαιστεώδεις όγκους τοῦ ὁροπέδιου τῆς Ἀβυσσηγίας, δῆ τὸ μέσον ὅποι εἶναι πλέον τῶν 2000 μέτρων.

488. Η Νότιος Ἀφρική. — Η Νότιος Ἀφρική εἶναι ὑγιὴτερά καὶ περιβάλλεται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς ὑπὸ μεγίστων ὄρέων, ἀπίνακας συνενοῦνται πρὸς νότον ἐν τῷ ὁροπέδιῳ τοῦ Ἀκρωτηρίου.

Πρὸς ἀνατολὰς εἶναι τὸ μέγιστο ὁρεινὸν σύστημα, διπερ καλύπτει τὰς περιφήμους λίμνας, ὡφὲς τὸ τροφοδότονται τὸ Κόργος καὶ οἱ Νείλοι. Αἱ λίμναι συντείνονται κατὰ μέσουν ὅρον εἰς ὑψός 1000 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, αἱ δὲ κορυφαῖ, αἰτινες δεσπόζουσιν αὐτῶν, η Κίκκα,

τὸ Κλιμάντζαρον, η Ρουθενζορη, ὑπερβαίνουσι τὰς 5500 καὶ 6000 μέτρων.

Πρὸς δυσμὰς τὰ ὑψώματα εἶναι ὀλιγώτερον σημαντικά καὶ δὲν ὑπερβαίνουσι τὰ 1600 μ. ἀλλὰ σχηματίζουσιν ἐν πλαίσιον, τὸ ὄποιον βαλεὶ ζωρὶς νὰ δισκοπῇ μέχρι τῆς Εὐάλπιδος, "Ακρας, ἐνθα ἀνύψωται καὶ φένει εἰς 3,150 μέτρα διὰ τῆς κορυφῆς Κάτκεν.

Πρὸς τὴν 120° μετρών νοτίου πλάτους τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁροπέδου διαιρεῖται εἰς δύο, διὰ μαζὶ ἔξεγκωσεως, ητοι καρωτίζεται τὸ λεκνευπέδιον τοῦ Κόργου (350 μέτρα κατὰ μέσου δροῦ) ἐπὶ τῷ ὑψηλεστέων χωρῶ, ἐνθα βέουσιν ὁ Ζαμβέζης καὶ ὁ Ὁράγγης καὶ ὅπου η λίμνη Νγάμη, η κατέχουσα τὸ βάθος τοῦ μεστηρίουν βαθυτάτου, εὑρίσκεται πάλιν εἰς ὑψός 200 μέτρων.

489. Συμπέρασμα καὶ συνέπειαι. — Ταύτους εἰναι εἰς γενικούς χαρακτῆρες τῆς ἀναγγλύφου διαπλάσεως τῆς Ἀφρικῆς. Η ἡπειρος αὐτὴ περιελεῖ ὁροπέδιον, ή μᾶλλον σειράνων ὁροπέδων, ἀπίνακας περιπλέουσιν τῆς θαλάσσης.

Ἐκ τῆς ἀπεικόνισεως ταύτης ἔξαγεται διετοίτα τοῦ ἐσωτερικοῦ δὲν δύνανται νὰ φύσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν εἰμὶ διανοίγοντες δόδον διὰ μέσου τῶν παρακτίων ὄρέων, πάντες δὲ διαικόπονται τὸν υφό της πολλῶν κατατράκτων. Ο Νείλος, οἱ Νίγρη, οἱ Κόργος, οἱ Ζαμβέζης, πάντες ὑπακούουσιν εἰς τον κοινὸν τούτον νόμον.

ΑΙ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑΙ ΧΩΡΑΙ

490. Τὸ μεμονωμένον τῶν βαρβαρικῶν χωρῶν. — Πρὸς τὰ βορειοδυτικά τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχει εἰδος Μικρᾶς Ἀφρικῆς, η δυνάμειαν τοῦ παραβάλλομεν προς τὴν Μικρὰν Αἰγαίαν. Συγχριτίζεται αὐτὴν ὑπὸ ὀρεινῆς ἀνυψόσεως ἀνεξαρτήτου τῶν δύο μεγάλων ἀφρικανικῶν ὁροπέδων. Η Ιστερία αὐτῆς ὡς καὶ τῆς Μικρᾶς Αἰγαίας ἔχει στενὰ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ιστερίας τῆς Εὐρώπης, ἐν φι ἀλλαί χωρᾶς τῆς Εὐρώπης, Ασίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς διέφυγον κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῆς δράσεως τοῦ μεγάλου παρὰ τὴν Μεσόγειον κέντρου.

Τὸ ὑψωμα τοῦτο εἶνε τὸ τοῦ "Ατλαντοῦ, περιβαλλόμενον πρὸς δυσμάς ὑπὸ τοῦ 'Ατλαντικοῦ' Ωκεανοῦ, πρὸς Βορρᾶν ὑπὸ τῆς δυτικῆς Μεσογείου, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τῆς ἡνατελικῆς Μεσογείου, καὶ πρὸς Νότον ὑπὸ τῆς Σαχάρας. Χωρίζεται δὲ ἀπ' αὐτής, περὶ τὴν μεταξὺ Σύρτων, ὑπὸ βυθισμένου κείμενου ὑπὸ τῆς περιφένειας τῆς θαλάσσης κατευθεῖαν ἦν ὑπὸ ἀλμυρῶν τελμάτων.

491. **Ἡ ἐνότης αὐτῶν.** — Οἱ διακριτικοὶ χαρακτήρες τῆς ἀνατολῆς φοιτινάτεροι τοῦ 'Αλγερίου 'Ατλαντοῦ συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἀνατολήν τοῦ οἰκουμένου πρὸς τὴν ἀνατολήν τῆς θαλάσσης, εἶναι δηλ. σύνολον ὁγκοσιρῶν βαθέων; Οἱ συαρμένοι ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἀλλ᾽ ἐν γένει προσανατολιζόμενοι ἐναντοῖς πρὸς τὴν ὑπεράπειραν μῆκος τῆς Σαχάρους, καὶ ἔτερον σύστημα ὄγκοσιρῶν, μᾶλλον σύμπτυχον, διαποτόμενον μόνον ὑπὸ μεγάλων ἔδρων πρὸς τὴν ἔρημον· μεταξὺ τῶν ὅποιοι οὐρανοὶ ὅρπεταις, ὡς τὰ ἀλμυρά τελμάτων πλήρη θάλασσας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν διατηροῦσι κατὰ τὴν Ἑρημὸν ἐποχὴν πηγὴν ὑπὸ στρώματος;

Τούστοις εἶναι ὡς 'Ατλας ἐν Τούνιδι, Μαρόκῳ καὶ 'Αλγερίῳ τὰ διειρημένα τῶν τριῶν χωρῶν εἶναι καθαρῶς τελμάτων.

492. **Ἐνότης τοῦ κλίματος καὶ τῆς φύλαξ.** — Κερμάτην πρὸς βορρᾶν τοῦ Καρπίνου, ἡ δροσοτοιχία τοῦ 'Ατλαντοῦ διαφένεται τὴν δραστὴν ἀτησίων ἀνέμων, καὶ ἐν φέντῃ τροπικῆς ζώνης ἡ διερμητέα ἐποχὴ εἶναι ἡ τῶν μεγάλων βροχῶν, κατὰ τὸν χειμῶναν αὐτὴν λαρισάνεις τὴν μεγάλετέραν ποστήτη θάλατος.

Οἱ βροειδοτικοὶ καὶ δυτικοὶ ἄνθρωποι φέρουσιν ἐκ τοῦ ὥκεινοῦ διατειπούσας βροχὰς ἀλλὰ συνήθως ἀρθρόντους καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου μέροι τοῦ 'Απριλίου. Ἡ Τόνις ήτις δέχεται προσέτι τὰς βροχὰς τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου εἶναι μάλλον πολύνερος ὡς τὸ Μαρόκον.

Ἐν ὅλοις, ἀπειλεῖται τὸν 'Ατλας ὑπέκειται, ἥπως αἱ εὐρωπαϊκαὶ χώραι, εἰς τὰς βροχὰς τοῦ χειμῶνος, ἐν φέντῃ Σαχάρας σχεδὸν στερεῖται βροχὴν, τὸ δὲ Σουδάν

λαρισάνει τὰς βροχὰς αὐτοῦ κατὰ τὸν χειμῶνα.

Εἰς τὴν ἐνότητα τοῦ κλίματος προστίθεται ἡ ἐνότης τῆς φυλῆς Καζ' ὁλοτὸν "Ατλαντικός ἐπικαιρούστους τὰ λείφανα ἀρχαιού πλήθυμοι, ὃν οἱ Ρωμαῖοι ἐκάλουν Μαυριτανούς. Οὗτοι δὲ εἶναι οἱ Βέρεοι, οἵτινες ἐν Τζουζούνεξ ἐνομάζονται Καζόλαι, καὶ διεγέρθησαν ὑπὸ τὸ σφόδρα τῶν Τουρκέρων μέχρι τῆς Σαχάρας. Οὐασάτως καὶ ἡ Μικρὰ Αζερική δύναται νὰ ἐνομασθῇ Βεζεράλα. Οἱ 'Αραβεῖς εἶναι μεταγενέστεροι ἐπιδρομεῖς (Τες πλώ).

493. **Στεναὶ σχέσεις μετά τῆς Εὐρώπης.** — Η Βαρβαρίας ἐνεργεῖ πάντοτε εἰς ἀπάντης τὰς μετασειρεῖς τῆς ιστορίας τῶν παρὰ τὴν Μεσογείου λαῶν. Ηερείλουσσα εἰς τοὺς Φοινικαὶς καὶ κατέπιν εἰς τοὺς Ρωμαίους ὡν ὑπῆρξεν 'αεὶ σιτοβολών' ἐγένετο κατὰ τὸν μεσαίωνα λεία τῶν Ἀράβων καὶ βραδύτερον τῶν πολιτικῶν αὐτῶν κληρονόμουν, τὸν Τούρκων.

Οἱ Ισανοὶ εἶχον ἐν αὐτῇ ἰδρύσαν πολλὰ ἰδρύματα καὶ ἀσκοῦσιν εἰστίται ἡ Μερέκιον ἴστροφον τελαντευμένην ὑπὸ τῆς γεντιάσεως τῶν 'Αγγλῶν ἐν Γερμαλτάρῳ καὶ τῆς Γαλλίας ἐν Τόνιδι.

Ἡ προσαστίς τῆς Γαλλίας ἐν Τόνιδι εἶναι μία νέα πρόδος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ Κάφρᾳ τοῦ 'Ατλαντοῦ.

Η ΣΑΧΑΡΑ

494. **Ζῶναι τὰν ἐρήμων τῆς ἀρχαίας ἡπειρου.** — Αἱ ἔρημοι τῆς ἀρχαίας ἡπειρου ἐπελανοῦνται ἐγκαρποῖς ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς 'Αφρικῆς καὶ τῆς 'Ασίας ἀπὸ τοῦ 'Ατλαντικοῦ' Ωκεανοῦ μέχρι τοῦ κόλπου Πατσαχίλη.

'Η Σαχάρα, ἡ 'Αραβία, τὸ 'Ιράν, ἡ κεντρικὴ 'Ασία, ἀπότελοῦσι πρὸς βορρᾶν τῶν μεταμερῶν χρεσονήσων τῆς ἀρχαίας ἡπειρου ζώνην ἀγονον, ἢν δὲν ἔρδουσιν οὔτε αἱ περισσαὶ τοῦ βροχαὶ τῶν Ισημερινῶν χωρῶν σύντελε αἱ διαλαίπουσι τροχοὶ τῶν εὐκράτων χωρῶν. 'Η Ἐλλείψης τῆς βροχῆς καθιστάει τὸν σχηματισμὸν τῆς μεγα-

λειτέρας ἐρήμου τῆς ὑδρογείου, τῆς Σαχάρας.

495. **Ἡ ἀνάγλυφος διάπλασις τῆς Σαχάρας.** — Πάντοτε τοῦ φαντασίων ἐλέγετο ἀλλοτε περὶ Σαχάρας διεσκεδόσθη κῦρη χάρις εἰς τὰς πολυαριθμους ἔξερευνήσεις, ἡς ὑπεκληθησεῖς ἡ ὑπὸ τῶν Γάλλων κατέκτησεις τῆς Αλγερίας.

Ἡ Σαχάρα εἶναι ὑπὸ πεντικού ἀναγλύφου διεπλάσεως ὡς πάσα ἡληκίας χώρας ἔχει τὸ ὄρη της, τὰ ὄροπεδιά της, τὰς κοινάδας της; καὶ τοὺς ποταμούς της ακόπι, μελανότι ἡ κοίτη αὐτῶν εἶναι συνηθέστατα ἔρημοι.

Μόνον αἱ τινα σημειαὶ παρὰ τὸν Μεσόγειον θάλασσαν εἶναι καμηλοτέρα τῆς ἐπιφνείας τῆς θαλάσσης ἀλλάτιστης ἐπιστένετο ὅτι ὑπῆρχε βαθύπεδον μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Βογαΐδορ καὶ Ταμπουκότου ἀλλ᾽ ὁ Αύστριακός περιγρήτης 'Οσκρό Λέζ (1880) κατέρριψε τὴν εἰκασίαν ταῦτην. Η Σαχάρα ἐποτελεῖ εὑρίσκεται πέντε τοῦ θαρραρίου τῶν βαρβαρικῶν ὁρέων πρὸς τὰ μεθύρια τοῦ Μαρόκου καὶ τῆς Αλγερίας, χωρίζεται ἀπὸ τῶν οὐρανοειδῶν τελμάτων, πρὸς δυσμάς, διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ουέδ Δρα καὶ πρὸς ἀνταντάς διὰ τοῦ βαθυπέδου τῶν ἀλμυρῶν τελμάτων τῆς Αλγερίας καὶ Τόνιδος.

Τὸ κέντρον τοῦ ὑποτελεῖου εἶναι ἡ γρανιτοῦδης ὁροφερή τῆς Αγαγγέρως, ητοῦ ἔχει τερψύδα 2000 καὶ 3000 μέτρων ἐνίστη κεκαλυμμένην ὑπὸ κρύος καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα· ἡ δροσειρά αὕτη ἐπεκτείνεται πρὸς τὰ ΝΑ. πρὸς τὴν διεύθυνσι τῆς Αύστρηνας, διὰ τῶν ὀρέων τοῦ Τίβεστης (2700 μ.).

496. **Τὰ δάσα τῆς Σαχάρας.** — Εἴναι ἡ ἐν 10 περίπου ἑκατ. τετρ. χιλ. ἀπέραντος οὖτη ἐκτοποιεῖσθαι, ταῖς σχισίδον πρὸς τὸν Εὐρώπην, εἶναι ἔρημοις αἰτία τούτου δὲν εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἔδαφους του, ἀλλ᾽ ἡ ζηρασία τῆς ἀτμοσφαίρης. Μὲ βροχῆς συγχωτέρας καὶ κανονικωτέρας ἡ Σαχάρα θελενεῖσθαι γόνιμος, ὡς αἱ πλεισταὶ τῶν εὐκράτων χωρῶν.

Ἄλλοτε ἔρεχνες ἐν Σαχάρᾳ, τὰ δέ ουρθρά θελατεῖσθαι ποταμούς, ὡς δὲν μένουσι σήμερον εἰνὶ καὶ

ἀποδημανθεῖσαι καταὶ ὑπὸ δὲ τὰς ἀποξύρανθεισας τάντας κοίτας τὸ ὄνδωρ κυκλοφορεῖ εἰσίτει κατὰ στράματα σχετικοὺς ἅρθρους. Φέρεται ἀναδηλυζόντων ὕδατων παρέχουσι ζωὴν εἰς τὰ φωνικόδενδρά των ὄσσεων.

Ἄπο τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀλγερίας ὑπὸ τῶν Γάλλων ἡ ὄνδρυς τῶν φρεστῶν τούτων γίνεται συστηματικῶτερον καὶ τογύτερον, ἡ ἐπιπλοιακούς κοίτης τοῦ Ουάζου Γῆρέτερον μέσην ὑπὸ τῶν ὄσσεων.

497. **Ἡ Βλάστησις τῆς Σαχάρας.**— Η βλάστησις τῶν ὄσσεων εἰναι ἡ μόνη πρασινίζουσα ἐν τῇ ἑρμῷ. Υπάρχουσιν ἀληγῶς πολλὰ πετρόβραχοι εἰδῶν ὀνκώτερίν γυμνάν. Ἄλλη τῇ "Ἐργῃ, χώρᾳ των θινῶν, παρέγει πολλάκις ἀποψύν μαζί λοιπον στέπης ἡ ἑρμός.

"Οχι μάνει αἱ τυχαῖαι θύελλαι παράγουσιν χλωρίδειν ἑρμέρευσον, ἀνθούσαν καὶ καρποφορεῦσαν ἐντὸς ὅλην τὸν ἡμέραν, καὶ ἀναμένουσαν ὓπο νέαφεροντες θύλον καὶ γονιμοποιήσῃ τὰ σπέρματα αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ 'Ἀλφά, φυτὸν της εἶδος ἥγρωσθεντος (καὶ οὐδὲς ἀγράδας), καλύπτει τὰ ώψιλὰ ὁρατεῖν, συγκρατεῖν τὸ ἀμύδως ἔδαφος, καὶ εἰς τὰ κοιλάδας, φυεται ἡ ἀκανθωδὸς ζιζιφέα, ἥση οἱ θυμοὶ αὐτῆς προστατεύουσι τὴν φυμένην ἥγρην τοικικέναν, τὸ μόνον δένδρον της ἑρμοῦ.

Ἡ Σαχάρα τέλος εἰς πολλὰ σημεῖα αὐτῆς παρειστάτει ποτὶς γλεσούς ἐν εἰς τὸν νεαδέσιν, τα πρέπειαν καὶ οἱ κάμηλοι εἰς τὸν εὔροτεσσούς τοῦ άρκεψαν τρέφονται.

498. **Ἡ Πλωτούμοδος τῆς Σαχάρας.**— Τοικύτη ούσα ἡ Σαχάρα ἐγκλητεῖ ζ ἔκατ., κατ. Οἱ μὲν διαγενοῦσι βίον μέντοιν ὡς γεωργοὶ καὶ μετροὶ, καὶ ζῶσι τὸν ἄστον τούτον οἱ μελλοντοὶ γνωστοὶ εἰναι οἱ Μέζεται, εὐκούσης πρὸς Ν. Τῆς Ἀλγερίας ἐπὶ τῆς ὄσσεων τοῦ Μέζεος, ὃν κωμοτέρα φυλὴ είναι ἡ τῆς Οὔρηλας, πρατοῦντες εἰς γειράτας τῶν μέρων τοῦ διει τῆς Σαχάρας διατεκτακομοῦσι οἱ ἐμπειροί. Οἱ δὲ εἶναι νομάδες καὶ φιλοτέλαιοι καὶ ἀνάλογοι τοῦ συμφέροντος ἐπειρχούσι προστατεύουσιν ἡ λιγέστεροι οὐσι τὰ καρπάνθια. "Οὔσεις πινεὶς ἵπαρτῶνται εἴτις αὐτῶν οὐσας τρόπον την ὑποτελεῖς. Οὔτοι δὲ εἶναι οἱ Τουαρέζοι, οἱ ἀσπονδετοῦσι ἔχοντες τὸν Γάλλων.

499. **Ἐμπόριον τῆς Σαχά-**

ρας.— Διὸ εἴδον ἑμπόριον ὑπάρχουσιν ἐν Σαχάρῃ. Τέν πρότοις τὸ διεισάγουσαν μετὰ τῶν Βορρᾶν γωρῶν Μαρέκου, Ἀλγήρας, Τύνιδος, Τριπολίτεως καὶ Ἀγρίππου, καὶ τόν πρότερον Νέστον (Σουδάν) διειστρέπονται διεισάγοντες τὸν πρόσθιον τοῦ νότου νότιων γωρῶν.

Ἡρόδος Βορρᾶν τὸ ἔξαγωγικὸν ἐμπόριον σύγκειται ἐν φυνίων παραγμένῳ ἐν ταῖς ἔσσεσι, πρὸς Νέστον ἐξ ἀλατος, οὐ τυνος στερεται καὶ ἐλούσηριαν τὸ Σουδάν ἀλλ' ὅτε ἔχθονεται ἐν Σαχάρῃ (Βίλμα, Ταΐνεν).

Αἱ ἔσσεις εἰσάγουσιν ἐν Νέστον τὸν ὄσσεαν καὶ τὸ μέλι. Τε Β.ρ. ἂ τὰ ἔρτα τῶν στεπῶν τοῦ Μαρέκου ἡ Ἀλγερία, τὴν κρητήν καὶ τὸν εἴτε τῆς Τύνιδος, εἰς τοικιαία τινα εἴδη, πρὸ πάντων δὲ ἐπλα καὶ πορτίστα.

Τὸ διεκεπταν ματικον ἐμπόριον περικλείεται πρὸ πάντων, ἐν Βορρᾷ πρὸς Νέστον ταὶ ερωτακονταὶ εἴδη, φύλικα, ὑπαλικά, ἄγριην τινα βραχειάς ὑπάρχουσα εἰς Σουδάν τὸν Νέστον δὲ πρὸς Βορρᾶν ἕλερτανδεντον, γρυπούν πτερεστορούσαν καὶ τοῦ Σουδάν, ἀλλὰ πρὸς πάντων μαρύσιον δύσινες προστιμέναι ποιειαν διει τὰς μουστακον καρπωντικής γωρῶν.

ΔΥΤΙΚΟΝ ΣΟΥΔΑΝ

500. **Μετάβασις ἐκ τῆς Σαχάρας εἰς Σουδάν.**— Απὸ τῶν ὁρίων τοῦ 'Ασσεν, κενεμάνων εἰς τὴν 17 μοίραν βορείου πλάκους, αἱ τροπαικοὶ βρογχοὶ ἀρχίζουσαν εἴς εἰσαρχοῦσαν τὴν ἐπιρροὴν κατεύθυνται ἐπὶ τοῦ 'Ασφρικανοῦ ἔδάσους· ἡ γώρα καλύπτεται φυσηθεῖσαν ὑπὸ στεπῶν γλωττῶν. ἐν τῷ μεταξύ τῶν ἀπόστολον ἡ 'Αἴρ καὶ ἡ 'Αδράρ μεταξύ τῶν φυνίων αὐτῶν ἔχουσαν ἄπον δάσους.

Μετ' ἑταῖρον δι μυμοσαῖς, δεινάρια εὐχαριστούμενα εἴς ἐλαχίστης ποσότητος θέστος, φαίνονται πρὲς τὴν 150 μοίραν πλατειαὶ.

Ἡ ἀποψίς τοῦ Σουδάν μὲν δένδρων εἴναι ἡ κυρία ἀποψίς τοῦ Σουδάν. Σαχάρας καὶ τοῦ Σουδάν ἐμριζίνεται οὐργί· ὧν τῆς ἀναγκήν διαπάσσων, ἀλλ' ὧν τοῦ καλύματος. Η Σαχάρα πάνει καὶ τοῦ Σουδάν ἀρχίζει εἰς τὴν τελευταίαν ζώνην, εἰς ἥν φύλανος πρὸς βορρᾶν αἱ τροπαικοὶ βρογχοί.

Ἡ Αἴρος τοῦ Σουδάν μὲν δένδρων εἴναι ἡ κυρία ἀποψίς τοῦ Σουδάν.

501. **Ἀνάγλυθος διάπλασις τοῦ Σουδάν.**— Τὸ υψός τοῦ ὄντικοῦ Σουδάν (400—500 μέτρα) εἶναι σχεδὸν τὸ εὐτὸν μεταξὺ τῆς Σαχάρας, ἀλλ' ἔλιγον πρὸς βορρᾶν τῆς 10° μοίρας βορ-

παλέτους παρέχει ἀνάγλυφος διάπλασης ἀρχούντων ἰσχυρὰ προσαντακτοῦμενον ἐξ συντολῶν πρὸς θυμάς. Λύτη ἔχεται ἀπὸ τῶν ἔρεων τοῦ Φούτα-Τζαλών, ἐπόσιν πηγάδουσιν ἐν Σενεγάλης καὶ ἐΝίγηρης καὶ ἐνθα δέσμευτοι κορυφαῖ 1300—1500 μέτρων. Συνέχεται δὲ ἐν τῷ στομῷ τοῦ Νίγηρος μεταξύ τῶν ἔρεων τοῦ Νέστον εἰς 1808 μέτρα διπλασιερού τὸ Νίγηρ διέχεται τὴν ὑψηλὴν ταῦτη γύρων διει ταχρεπτῶν, στίνες διατείνονται ἀλλήλους ἐπ 300 χιλιόμετρα. Πρέστι νέστον τῶν ὑψηδῶν τούτων, ἡ ἀνάγλυφος διά πλαστικὴ χθυμαλοῦται ἡρμα πρὸς τὴν διάλλασσην, ἢν πρεπέλλονται παράκτια τελμάτων, κατέπιν χρωμάδεις περιλαίται ἐπὶ τῶν ὑποίων ἡ διάλλασση θρέπτεισι παπατσούς καὶ ἐμποδίζει τὴν προσπλέασιν τῶν πλεοναῖς πλήν τῶν μερῶν κατεκεπάσσων πολυκρύμμων στίνες ἀνακέπτουσι τὸν διάπλουν.

502. **Ο Νίγηρ.**— Ο μέγιστος ἀνταλικὸς ποταμὸς τοῦ Σουδάν εἰναι δι Νίγηρ.

Ο Νίγηρ, σχηματιζόμενος ἐν Φούτα-Τζαλών, ἐκδάλλειει εἰς τὸν κόλπον τῆς Γουνέας αρδοῦ σηγματική μεγάλην καρφίτων, ἡ Λαχού καὶ Κεμέρες, ἡ Βέλτας, κατέρχονται, διυτύχουσαν ὅμως διακεπτώνται ὑπὸ καταρρακτῶν πολυκρύμμων στίνες ἀνακέπτουσι τὸν διάπλουν.

Ο Νίγηρ περιειλέγει πάντοτε, κατὰ τὸ μέρος του ἕστος τοῦ τε βρογχάς, ἀλλ' ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἐποκών περιέρχεται πάντοτε, εἰς τὸ ἔριον τῶν μερῶν τοῦ ἴσημερον β οχην. Χάρις εἰς τὴν ἐπ 4000 χιλιομ. ταύτων καμπάη, ὁ Νίγηρ περιειλέγει πάντοτε, κατὰ τὸ μέρος του ἕστος τοῦ τε βρογχάς, ἀλλ' ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἐποκών περιέρχεται πάντοτε, εἰς τὴν ζώνην τοῦ ισημερούν, καὶ ἀρ θεύει ποιουτοτόπων τὰ τρία τέταρτα τοῦ Σουδάν.

Ἄθενονώτατος καὶ ἀρχής, γάνει μετὰ ταῦτα βαθυμήν τὴν δύναμιν του, καὶ φύλα τοῦ εἰς Ταμεσοντού εἰς τὸν κανότερον βαθύσαν τῆς χαρηλώσεως τῶν διετῶν του· κατὰ τὴν φύλανος προειδόποιης, διέρχεται ἄποτε παπαλέξη τὴν κοίτην αὐτοῦ πάπ τοῦ βεβαίων μετατόπιστας εἰτε την βραχίοναν την περιτέραν τοῦ Σουδάν.

"Άλλα μετ' ἔληγον, ἔξογκον μενονὸν ὑπὸ τοῦ Βενούέτη, διέρχεται ἀνεύ ἐμποδίων σοδαρεῖν τὸ πλαίσιον τῶν διετῶν τῆς Γουνέας καὶ σχηματίζει εἰν ἐν τῶν εὐρυτέρων καὶ μελλον ἀνθεγεινῶν

Δέλτα του κόρμουν, συνεχόμενον μετά μακρής σειράς ήδην ἐπί της βορείου ουσίνεσσαν. Αποτελεῖ τοις απότομά της Νέγρης δύο πλωτάς ήδους διακεκριμένας, τὸν ἄνω γαλλικὸν Νέγρην, καὶ τὸν κάτω αγγλικὸν Νέγρην.

503. Λεκανοπέδιον τῆς Λιμνῆς Τσάδος.—Τὸ λεκανοπέδιον τῆς λίμνης Τσάδ κατέχει τὸ κεντρικὸν Σουδάνικον κέρμενον εἰς 270 μίτρα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, ἔχει δὲ κυριώτερον παταμὸν τὸν Χάρι, ὀπίνοις δὲ Δέλτα μεγεθύνεται ἀναπτυξάσθεν ἀπὸθεν τὴν λίμνην πέρις βορρῶν. "Οταν τὰ θάλαττα φθάσασιν εἰς τὸ ἄνωτέρα ἔξαρχόντα τῆς αὐξήσασιν τὸν χώρων εἰσιτούσιαν διὰ τῆς διώρυγος τοῦ Βάχρ-ελ-Γράζη, εἰς ἕτερον βαθύπεδον κείμενον πρὸς ΒΑ. εἰς 200 μέτρων μόνον ὑψος, τὸ Βεδέλ.

504. Παλαιόν αιγυπτιακὸν Σουδάν.—Τὸ ἀνατολικὸν Σουδάν ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς περιφερίας τοῦ μέσου Νείλου, μέχρι τῶν Ἀσυντακανῶν δρόων. Αποτελεῖ δὲ τὰς πλανίσας γράμβες τοῦ Καρδοφράν καὶ τοῦ Δαρφορίου, ἀλλοτε ὑποτελεῖ τὴν Αίγυπτο, σημειώνεται ἀνηκουσῶν εἰς τὴν συμπαρίγματαν τῶν Μαύρων καὶ τῶν Ἀράζων μωασθεῖσιν, οἵτινες ὑπὸ τὸ δυομάρι τὸν Δερβεῖσιν ἐπάταξαν τὴν κυριαρχίαν τῆς Αίγυπτου μέχρι τῶν βορείων τοῦ Καρθών.

505. Προϊόντα τοῦ Σουδάν.—Τὸ Σουδάν εἶναι ἐπτάκις ἡ δυτικάς μεγαλύτερος τῆς Γαλλίας, τὰ δὲ ἐκ τῶν προσχώσων τῶν ποταμῶν κατὰ περιόδους σηματισθέντες στρώματα εἴναι εὑρόστατα ὡς τὰ τῆς Αίγυπτου καὶ τῶν Ινδῶν.

Ἡ έρημος, ὁδόμας καὶ τὸ ινδικὸν αὐξάνουσιν εἰς ἀγρίαν κατάστασιν τὰ σπέρματα καὶ οἱ ἐλαύνοντες κυρποὶ, ἡ ὄραγχιδα καὶ τὸ σῆσαρον καλλιεργοῦντα ἐν ἀσθούσι. Τὸ ζαχαροκάλαμον καὶ ὡς τερατὸν οὐ γηδοκίμουνον θυμασίως. Πολύτιμα φυτάς τὸ βουτυρούνθεν, καλύπτουσιν απεράντως τὸ έπατεσίσι.

Τὸ Σουδάν παρέγει ωτάστως χρυσὸν εἰς ψῆφην ἢ εἰς φλέβαν, ἀλλαντόδοντα, ὅστις ἀποτοπτηριών, περὶ τὸ στρουθοκαρκίλιον, δέσματα κεφαλῶν, κτλ.

506. Δαοὶ τοῦ Σουδάν.—Τυπολογίζουσιν εἰς 40 ἑκατομ. τοὺς κατοίκους τοῦ Σουδάν. Εἶναι δὲ οὗτοι καὶ τὸ πλεῖστον μαρσύπιοι μακρίνγιαι ἡ γαυδίσσας, παρὰ τοὺς ἐποίσις ἥλιους καὶ ἔγκατεστάθησαν οἱ Φειλάτας, οἵτινες δέσμωνται τὸν μωασθεῖσιν καὶ διοργάνωνται κρατιδία τινα.

507. Ευπόριον τοῦ Σουδάν.—Η μεγάλη δίκονομική σπουδαιότης τοῦ Σουδάν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι εἶναι ἡ πληρωτεύτερα εἰς τὴν Εὐρώπην τροπικὴ γέρα.

Τὰ κυριωτέρα ἔξαρχάμενα προϊόντα εἶναι, ἐν τῷ βορείῳ μέρει, ἡ ὄραγχιδα, καὶ ἐν τῷ μεσημβρίνῳ τὸ φοινικέλαιον, ἀντιπροσωπεύοντα μόνον τοῦτο τὸ τρία τέταρτα τῆς ἔξαρχηγῆς τῆς ακτῆς τῆς Σουδάνιος. Τὰ κάρυον Κέλαι, τὸ καρυτόν, τὸ ἀλερανθόδοντον, ἡ κρυστάνοντις, τὰ πετρέα στρουθοκαρκίλων ἔργονται εἰς δευτέραν σειράν.

508. Πολιτικὴν κατάστασις τοῦ Σουδάν.—Δύο γεγονότα γραπτηρίζουσι τὴν σημερινὴν πολιτικὴν κατάστασιν τοῦ Σουδάν. Εν πρώτῳ πρὸς ἀνατολάς ἡ πρόδοση πρὸς τὴν λίμνην Τσάδ τῆς ἀραβικῆς καὶ μουσουλμανικῆς θυμάσιας, ὡς τὸ ἡγαγαρίδιον νὰ ἐπιστροφήσῃ ἐπὶ τοῦ Νείλου πρὸς τὸν αγροτικαπακῶν δυνατόν. Τὸ ἔτερον γεγονός, ἡ ἀναπτυξιομένη δραστηρίτης ἐν τῇ ἐδαφῇ τοῦ Νέγρησ, καὶ μεταξύ τοῦ Νέγρησ καὶ τῆς λίμνης Τσάδ ὑπὸ τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας πρὸς σφετερισμὸν τῶν ἰδεαζῶν τοῦ δυτικοῦ Σουδάν.

Ο ΝΕΙΛΟΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑΙ ΧΩΡΑΙ

509. Η Αίγυπτος καὶ η αιχνεῖος τοῦ Νείλου.—Οἱ ἀρχαιοτάτων τοῦ Νείλου ὡς γέροντας ἐξηλαρώντων καὶ περιστογίζουμενον ὑπὸ ἀναρρήματος τέκνων. Καὶ τοῦτο διότι πράγματι ὁ Νείλος ἐν τῷ πατήρ τῆς Αίγυπτου. Αὕτη περιλαμβάνεται: ὁλόκληρος ἐν στενῇ, κοιλαῖτι προσχώσων μεταξὺ δύο ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμνων ἀκτῶν, παραλίηντις καὶ πλωτῶν πλεύσεων τῆς οὐράνιστης ἐν τὸν εὐρυτάτος Δέλτα. Κοιλάς, προσχώσεις, Δέλτα, εἴναι ἔργα τοῦ Νείλου καὶ τῶν πλημμυρῶν αὐτοῦ.

Περὶ τὴν 20 Ιουλίου τὸ θύελλον τοῦ ποταμοῦ λαρυγνῶνται χρόνια πράσιναν καὶ ἔρχεται αὐξηνόμενον. Η αὔξησις ἀνέρχεται βαθυτάτων, τὰ δὲ οὐδάτα λευκαινοῦνται. Περὶ τὴν 20 Ιουλίου, ἐρυθράνονται κατάπιον γίνονται μελανὰ ὑπὸ τῆς ἱλός, ἡρὶ καταρρέουσι. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αύγουστου, στὸ Νείλος ἐθάβει τὸ θύμιο τοῦ Θεοῦ μάστον, ὅπερας προπούσι τὸ συγκρατοῦν τὰ οὐδάτα πρόχωρα ἐν μέσῳ ἑρτῆς. Θεόσασα εἰς τὸ πλωτέρον τὸν αὐτῆς σημεῖον περὶ τὴν 25 Σεπτεμβρίου ἡ αὔξησις διατηρεῖται

μέχρι τὴν 20 Οκτωβρίου καὶ τὸν ἡργάντη τοῦ Νειλέρου.

Τότε ἡ κατάπτωσις τῶν θεράτων ἐπέρχεται ταχυτάτη μέχρι τοῦ Ιανουαρίου, βραδυτέρα κατόπιν καὶ περατοῦται μέσην κατὰ τὸν Ιούνιον. Τὰ θεράτα καθίστανται δικυρῆ, ἐνσιφ χρυσήλουνται, καταβίοντα βαθμηδόντες τὴν Ἰλύν καὶ τὴν Ἡράκλειαν, ἢ μεταφέρουσι.

510. Ο δύος τοῦ Νείλου.—Η κανονικότης καὶ τὰ εὐρετηρίκητα τῶν πηγαμβρῶν τοῦ Νείλου εἰς τὸ πλήκτητον εἴτε μᾶλλον τοὺς ἀρχικούς, καθίσθοντος οὗτοι ἡγράνους τὰ αἰτια. Αἱ πηγαὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου ἡσάν ἀγνοοῦσι εἰς αὐτούς.

Οι Αἰγύπτιοι ἐδέσποσαν ἐπὶ τῆς Νείλου, ἔνθα καὶ μημεῖα αὐτῶν εἶναι πολυάριθμα· ἀλλὰ οὐδέποτε ὑπερέσσην τὰ ἔλη καὶ τὰ ἐκ καλάμων δάση τοῦ Βάχρ-ελ-Χαζάλ.

Ἐπεργύλωσετο εἰς τὸν 1900 εἰδῶν νὰ εἰσίσθῃ εἰς τὰ μαστήρια, τὸ ὅποιον περιέβαλλε τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου. Η ἀνακλόψις αὐτὴ ἀρκεῖ εἰς τὸν Αἴγυπτον. Στέπει, ὅποιας πρόδοτος έθαψε, τὴν 30 Ιουλίου 1858, εἰς τὴν ἔνθη τῆς λίμνης Ούκερεούεας ἡ Βικτωρίας - Ναύαρης (1120 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφύλαξεν τῆς Λαζάρου). Ο Χιμιγλούς καὶ ὁ Καρούσερ, οἵτινες εἶναι οἱ μεσημβρινώτεροι παταμοὶ τῆς λίμνης ταύτης, δινούνται νὰ θεωροῦσται τοῦ Νείλου, οἷοι τοιχίοι καὶ λίπη τοῦ Νείλου, οἵτινες εἶναι τοιχοτορπῶν ἀλικένες 6,400 χιλιομέτρων (ἀπέστατις ἀπὸ Κάιρου μέχρι Ἀρχαγέλου).

Ἐν φόρτῳ πλέοντων τῷ περιγέλων ποταμῷ, ως ὁ Αγαζένεας ἡ ἐκ Κέργας, διελέρχεται μίαν μόνην λίωνην καὶ δὲν παύουσιν αλένεμόντων μέχρι τὸν ἔβδολον αὐτῶν, στὸ Νείλος, προσταντόλιζόμενος ἐν Νέστοι πρὸς Βορρᾶν, διέρχεται ἀλίεπαλλήλων πολλὰς λίωνας, καὶ αὐξανόμενος στὸ της γεννήσεως τοῦ πεπτού την Ισημερινῶν βροχῶν, ἥσεις γωρίς νὰ ζεχῇ κανέναν παραπόταμον ἐπὶ 2800 χιλιομέτρους, ἐντὸς γόρας ἀνόδου, ἐνθα δὲ ἔξαρματις ἔξασθενεται αὐτόν.

Ο δύος τοῦ Νείλου διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

Τον Εἰς τὴν λίωνην τῶν θρυσσῶν, ἀπομεινάεις ὡς ροή τῶν λιγνῶν Οὐκερεούεας καὶ Λαύτος-Ν. Σιλιγρίας οὐκερεούεας καὶ λαύτος τοῦ Βάχρ-ελ-Χαζάλ. Λαύτος (Λευκός Νείλος) χύνει τὸ μεῖζον μέρος τῶν θεράτων αὐτῶν ἐν τῇ ἀπεραντῷ σπογγῷδεις γωρίς τοῦ Βάχρ-ελ-Χαζάλ.

στην έποχήν των βρογχών εν γιγαντιαίον
έλος.

Σον Εἰς τὴν ἐμμεσὸν ζῶντα, δέχεται
εἰς Καρπούμ τὸν Βάζχε-ελ-'Ασράκ (Κυα-
νοῦν Νεῖλον) καὶ εἰς Βερέδο τὸν 'Ατ
έραν, σχηματίζουσαν όμορφόν τους ἐκ
τῶν ὅρων τῆς Ἀ'έρησυνάς.

Τον Εἰς τὴν ξηρὰν ζῶντα δὲν δέχεται
τοὺς πλέον εἰκῇ διάλειποντας γεινάρχους
δὲ δέριον αὐτὸν διακόπτεται ὑπὸ σειρᾶς
καταρρακτῶν.

Η ἔνδειξης τῆς αὐξήσεως αὐτοῦ προ-
τὸν 20 Ιουνίου, καθορίζεται ὑπὸ τοῦ

'Ατέρα, ἐν ἔσοχοῦσσιν αἱ πρῶται βρο-
γχαι. Οἱ Βάζχε-ελ-Χαζέλι καὶ τὰ ψυτικὰ
κείθουν στίσια παραχύεται, χρωματίζουσι
μετὰ τοῦτα τὰ θεάτρα αὐτοῖς εἰς πράσινα
γίνεται ἐρυθρός κατέπιν καὶ μέλας δὲ
ὑπὸ τῆς συρροής τοῦ Βάζχε-ελ-'Ασράκ,
ὅτις εἴναι καταρρακτός ἐπ τὸν λειψανῶν
τὸν ἀποσταθέντα εἰς τὸν οὐρανότειμο-
θους ἐδέχουσαν τῆς Ἀ'έρησυνάς.

Οἱ καταρρακταὶ καὶ τὰ ρέματα, τὰ
ἐμποδίζοντα τὸν πλοϊσμόν, ξερούνται τούτῳ,
στον τὸ πλονέαντας συγκρατοῦσι καὶ
ἐπεριδόντους τὰ θεάτρα καὶ συνεπῶς
μετριόδους καὶ ἐπεκτείνουσι τὴν αὐ-
ξήσιν εὐνοῦντα ποιεύσποτες τὴν κατ-
θεσιν τῆς γονιμοποιοῦ ἱδούσι.

**511. Τὰ ουρανικά ουμεῖα
τοῦ δοῦ τοῦ Νεῖλου.** — Τὰ
σπουδαίστερα σημεῖα τῆς μίσης κοιλά-
δος τοῦ Νεῖλου εἴναι τὰ μελλοντικά
πηγαδιέτερα εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν
καὶ τὰ θέστοντα αὐτοῖς εἰς συγκονονίαν
μετὰ τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς ἀρχῆς της
ἔνοιστος τῆς Μεσογείου μετα τοῦ
Τυνιδοῦ Ωκεανοῦ διὰ τῆς διώρυχος τοῦ
Σουέζ.

Ἐν Καρπού, εἰς τὸν σύρρουν τῶν
δύο Νείλων, οὐ μαρτὸν τῶν ἐρειπιῶν
τῶν ἀρχαρίων Θηρῶν, τὸ ποταμὸς περι-
γράφουν ἐν μέγᾳ S, ἀναγκάζεται τὰ παραβή-
να να διέργονται κατεύθυντας τὰ γραμμῆ-
την Νουσιακὴν ἔφορον. Ή Βέρεδος καὶ ἡ
Κένεχ συνδέονται δι' δύον, ὥστε τοὺς
μέσου τῆς ἐρήμου εἰς τοὺς λιμεναὶ τοῦ
Σουεκεῖμ, καὶ τοῦ Κοσσεῖρ.

Ἐν τῷ κάτω χώρᾳ, τὸ Κάιρον καὶ ἡ
Ἀλεξανδρεία κατέχουσι τὴν πρώτην θέ-
σιν. Τὸ μὲν κεῖται εἰς τὴν γένεσιν τοῦ
Δεῖτα καὶ οὐ μαρτὸν τοῦ Σουέζ. Η δὲ
συγκρίνοντεν τὸν λιμέναν αὐτῆς ἀπὸ τὸ
ἐμπόριον τῆς Μεσογείου, μέρος τοῦ δια-
μετακομιστοῦ μετα τοῦ Σουεζ διὰ τοῦ
Νεῖλου, καὶ τὰς σχέσεις μετα τῆς θα-
λάσσης τοῦ Ινδοῦ καὶ τῆς ἄλλας Ἀγ-
τολῆς διὰ τῆς διώρυχος τοῦ Σουέζ.

512. Οἱ Ἀγγλοι ἐν Αἰγύ-

πτῳ. — Βογθέμενοι διὸ ἐπιστρένον
εὔποριάν, οἵοι οἱ Ἀγγλοι. Βάκρε πα-
τέσσι καὶ Γέρδει πατέσσι, οἱ ἀντίστατεις
τῆς Αἰγύπτου κατωρθώσαν νὰ ἐπεκτεί-
νοσι τὸ κράτος αὐτῶν μέχρι τῆς λίμνης
Οὐκρεσεούς καὶ ταῦτα γέρασαντες ἢ ἀνά-
μενις τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἐπὶ
τῶν οἰκουμενῶν τῆς Αἰγύπτου πατώρ-
θουσι νὰ ἔχουσερθοστή σχεδὸν ἐντελῶς
τὴν ἐπικυρεύσιν τοῦ Σουεζάνου καὶ νὰ
καταστήσῃ αὐτὸν χώραν σχεδὸν Εὐρω-
πανίκην.

Μὲν διέγερσι τοὺς μουσουλμανικοῦ
φανατισμοῦ πατέστρεψι τὸν ίσχυν τῆς
Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, ἡ δὲ Ἀγγλία
εὐθελεψάσθε τῆς περιπτώσεως πατέλεις
στρατιωτικοῖς τὴν γράμμην, ἐπως
πάντα τὴν στάσιν. Άλλο, ἀπαξί ἐγκατα-
σταθεῖσα ἐν κυρτῷ, θηρεῖς γειρά ἐφ ὅλων
τῶν κλάδων τῆς διοικήσεως καὶ πάντα
τὸν στρατιωτικὸν δυνάμεων. Η κατοχὴ
δὲ αὐτῆς καθιστᾶ κυρίων ἐπὶ τῆς διώρυ-
χου τοῦ Σουεζ τὴν Ἀγγλίαν, ητοις ανε-
πειστος μέρος τοῦ ἡνὸν Νεῖλου, καὶ ἐπι-
χειρεῖ νὰ συνδέσῃ τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὴν
ανατολικὴν ἀγγλικὴν Ἀφρικήν.

Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΕΡΙΝΟΥ

ΑΦΡΙΚΗ

513. Γενικὴ ἀποθεὶς. — Πρὸ
πεντήκοντα ἐπὶν οἰδεῖς ἡπάτευεν ἐπὶ τοῦ
Ἀ'έρησυνής πειρεῖς ἡδύντα νὰ ἐγ-
κλείῃ, ὅπ' αὐτοῖς τὸν 'Ισαμπερινόν, σύ-
στημα λιμνῶν ἐμρισαν πρὸς τὸ Βε-
ρεδόν 'Αμερικῆς. Αἱ ἀνακαλύψεις τῶν
συγχρόνων ἐξερευνητῶν καὶ ἡ γράφησις
ἐπὶ τὸν δραγμὸν τῆς Ἀ'έρησυν τοῦτο
φανύνενται.

Αἱ κορυφαὶ Κένια καὶ Κιλιμάντζε-
ρον πρὸς ἀνατολάς, Ρουμινίδροι πρὸς Δ
Μύους πλέον τῶν 5000 μέτρων, δευτερ-
ουσι τοὺς πάντας διατρέπεται ἐπερω-
τεγονῶν καὶ ἡγιαστειογενῶν πετρωμάτων
τῆς ἀποικίας τοῦ Φύσος εἰναι περίπου 2000
μ., καὶ τὴν δύοις διατρέψουσι ἐν βορε-
πρὸς πόρον πλατεῖαι καὶ βαθεῖαις γαράδραι.

Η μὲν γάλη ἀφίνει τῶν βρογχῶν μετε-
βαλλειν εἰς λίμνας τὰ κυριώτερα βαθύπεδα
τοῦ ἀδάνων. Αἱ λίμναι κάπτεις περισσότερούσι
τὸν Νεῖλον, τὸν Κέργυρον καὶ τὸν Ζαρ-
θέζην. Εἰς ἀπόστασιν 1000 χιλιομέτρων
ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἀπλῆς ἐωραγῆ μα-
ραζοῦνται στενοὶ ἡ σπουδαιότεροι τῆς ἀγ-
κούσεως, ἐπτευνομένη ἀπὸ τοῦ ἡνοῦ
Νεῖλου μέρει τοῦ καὶ τοῦ Ζαρθέζηου, ἐγ-
κλείει τὰς λίμνας Λούντα N. Σηγὲ ἡ
Ἀλέρτερον καὶ Μούτα N. Σηγὲ ἡ Ἀλ-
έρτερον Τεδουράζουν, ἐκελλούστας εἰς τὸν

Νεῖλον, τὴν Κίδην καὶ τὴν Ταγκανύναν,
ἐκελλούστας εἰς τὸν Κέργυρον, καὶ τὴν
Νίσσαν ἐκελλούστας εἰς τὸν Ζαρθέζην.

Η Ταγκανύνα, ἡ κατέχουσα τὸ κέν-
τρον τῆς βαθείας τοῦτης γαράδραις, ἔχει
μήκος ἵνα πρὸς τὴν Επιρροὴν πρὸς
Πυργονταῖς ἀπέτασιν. Εγεῖ δὲ ώρας 800
μέτρων, ὃν ὡς Λούτα N. Σηγὲ πρὸς
Βορρᾶν καὶ η Νάσσα πρὸς νότον, ἔχουσι
650 καὶ 480 μέτρα.

Καὶ αἱ τρεῖς ὁμοιάζουσι κατὰ τὸ ἐπί-
μηκες καὶ στενόν αὐτὸν σχῆμα, καί
πρὸ δὲ κεχωρισμένα αὖθις πρόχειται
εἰς τὴν σύντην θάλασσαν.

Πρέδε τὰ βρορευόστατα καὶ τὰ ιστιοδυ-
τικά δύο λεκανῶν εύρεται καὶ οὐ ψηλότε-
ρον διεπίστουν κύπελλον, ητοις ἡ λίμνη Οὐ-
ρού φευγεῖ η Νεῖλον, καὶ ἡ λίμνη Βαγνού-
ρειος ἡ Κέργυρος, καὶ ἡ λίμνη Βαγκρίζη
λος, ἡδὲ ἐξέρχεται ὁ Κόργος, ἡ πρώτη
τὸν ἐπεταμένην ὅρον καὶ η Βαγκρίζη,
ἔχει 1190 μέτρο. ἡ δὲ ἡλικία 1140 μέτρο.
Οὗτος

**514. Αἱ μεγάλαι ἀνακαλύ-
ψεις τῆς χώρας τῶν Νιμνῶν.**

— Έν τῷ δραγμῷ διαστήματι τῶν τε-
λευταίων 30 ἐπὶν ἀπεκαλύψθη ἡ γεω-
γραφεία τῆς χώρας ταῦτης.

515. Η Ταγκανύνα εἰς τὴν
πρώτην ἀνακαλύψειται λίμνη ὡρὸν τῶν
Ἀγγλῶν Βούρτων καὶ Σπέκες, ἐλλέντων
Ζαντζέρης τῷ 1858. Δέκα πάντες
ἐπὶ μετα τοῦτος ἡ Συλτός Καμρέν δι-
πόπτευσε τὰς σχίσεις αὐτῆς μετὰ τοῦ
Κέργυρον στίνεις ἐξηγειρθεῖσσαν ὡρὸν τοῦ
Σταντάν τῷ 1876.

Πρός βορρᾶν τῆς Ταγκανύνας, ἡ Λούτα N. Σηγὲ ἀνεκαλύψθη τῷ 1864
ὑπὸ τοῦ Βάρνου πασχ, ταχιτηθεῖσης
τῆς χώρας ταῦτης πρὸς ζέσλος τῆς
Αἴγυπτου. Η Μούτα N. Σηγέην παρετή-
ρησε τὸ πρῶτον ὁ Στάνλεϋ τῷ 1876,
ανεγνωρίσθη διοικητικῶν θεριστικῶν ὡρὸν αὐτοῦ τοῦ
Σταντάν τῷ 1889.

Πρός νότον τῆς Ταγκανύνας, ἡ Νυ-
άσσα ἀνεκαλύψθη ὧδε τοῦ Στάνλεϋ τῷ
1884. Ο αὐτὸς δὲ περιηγήθη ἀνεκά-
λυψε τὰ λίμναι Βαγνούρειο καὶ Μορέο,
τὴν πρώτην τῷ 1868, τὴν δευτέρην τῷ
1867 καὶ ἀπέθηκεν εἰς Τέιταρδο παρά
τας ζηγάνη τῆς Βαγνούρειο τὴν Ιητ Μαΐου
1873.

Η λίμνη Οὐκρεσεούς τέλος ἀνακα-
λύψεισαν ὡρὸν τοῦ Σπέκες, τὴν 30 Ιου-
νίου 1858, ἔσθηγον τὴν ἐπίσεκψιν αὐτοῦ
τῷ 1860. Η τελευταῖς περιοδείαι τοῦ
Στανλέϋ τῷ 1890 παρέθεσαν κατὰ τρό-
πον ὀρειστικὸν τὰ μεσημέριαν ὄρια.

Τα ταχύτητα τῶν γεωγραφικῶν ἀνα-

καλύψεων δύναται νῦ παραβληθῆ πρὸς τὴν ταχύτητα, μεῖν' ἡς οἱ Εὐρωπαῖοι εἰς μοιράσθησαν τὰ ἐδάφη τῆς γώρας ταῦ της. Καὶ οὐ κατοχῇ αὐτῆς διήγειτο πατέρων λόγον μερικὸν ἀριθμὸν περιηγήσιων, ὃν κυριότερος μὲν λόγος ἦτο μᾶλλον τὸ πολιτικὸν συμφέροι, ἢ τὸ γεωγραφικὸν, οὐκ ἡτον δι' αὐτοῦ ἔλασθεν τοις εἰκρίσεις περὶ τῆς γώρας ταῦτης.

516. Η ἀνατολικὴ ἄγρια-καὶ Ἀφρική. — Τὸ μεῖζον μέρος τῆς γώρας τῶν λιμνῶν τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ Ινδοῦ Οκεανοῦ ἀφ' ἣνδες καὶ ἀπ' ἑτέρου τῆς αγριότερης τῶν λιμνῶν Λούτας Ν' Σηγέ. Ταχηκύνας καὶ Νάσταζη, διερριζόμενη σημερον μεταξὺ δύο Δανύμενων Εὔρωπαικῶν, τῆς Αγγλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Χρυσοῦρη βαίνουσα ἐκ τῆς λίμνης Μόλτα Ν' Σηγέ εἰς τὴν νήσον Πίρρεν, διερχόμενη τὴν λίμνην Ούνερεσμένην, πορεύεται ταῦθεν κτήσεις. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐγκαθιδρύθησαν πρὸς βορρᾶν τῆς γραμμῆς ταῦτης.

Κατέπερ ἀνήκουστα εἰς τὴν γώραν τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἡ ἀνατολικὴ ἄγριακαὶ Ἀφρικῆ, συγκεκμένη, κατέστη τὰ δύο τρίτα ἐκ γωρῶν λίσιν ὑψηλῶν, δύναται νῦ αποδῆ σημαντικὴ ἀποικία πρὸς νηστορεσφέραν. Επὶ τοῦ παρθένου τὸ κυριότερον εμπόριον ἐξηγωγῆς εἶναι τὸ ἐξεργαστόδουτον. Άλλ' ἔτσι τοις Ἀγγλοῖς δὲ σέριναι εἰς πέρας τὸν σιδηρόδρομον, διν κατασκανεῖσιν ὅπερ τοῦ λιμένος εἰς τὴν Μερκάζην μέχρι τῆς λίμνης Ούνερεσμένης, ἡ ἐκ μεταβλητῆς τῆς γώρας τοῦ εἰδῆθεν εἰς νέαν, φάσιν. Οἱ σιδηρόδρομοι δύος οὐ πυρσησθεῖσι τοῖς Ἀγγλοῖς τῶν ἐνεργειῶν πρὸς κατακτήσιν τῶν λιμνῶν τοῦ Νείλου, καὶ πρὸς ἀπεισούντων τῆς ἀνατολικῆς Ἀριανῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον.

517. Η ἀνατολικὴ Γερμανικὴ Ἀφρική. — Τὸ γερμανικόν τημῆμα τῆς γώρας τῶν λιμνῶν ἐκτείνειμενον ἐπὶ τὴν αὐτῆς απὸ τῆς νήσου Ήενίας μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ρούδου, ἐγγίζει πρὸς βορρᾶν τὴν λίμνην Ούνερεσμένην καὶ πρὸς δυτικᾶς ἀπαντᾷ τὴν λίμνην Ταγγανύλαν, ἥτις τὴν γωρίζει ἀπὸ τοῦ καὶ τοῦ Κάρχην.

Αὕτη εἶναι ἡ κυριωτέρα ἀποικιακὴ τεχνητὴς τῆς Γερμανίας, ἥτις καταστάθησε μεγάλης προσποθετικῆς ἐπως ἴπωσειθη ἔξ αὐτῆς. Λί φυσιται τοῦ καπονίου τῆς βασιλικῆς, τοῦ καπονοῦ, τοῦ καυσού, τοῦ κακού, τοῦ καρκινοῦ, τῆς γηρατικούτατης ἥ δὲ ἀνω γωρά εἶναι καταληγοτάτη πρές νηστορεσφέριν. "Οπος οἱ Ἀγγλοὶ, οὐτω καὶ οἱ Γερμανοὶ κατα-

σπεύσουσι σιδηρόδρομον, διστάσιον ὅ ἀνέλθη μέχρι τῆς λίμνης Ούνερεσμένης, ἀρχόμενος ἐκ τάνγρας.

518. Η Ζανζιζάρη.

— Αλλὰ παρ' ὅλας τις ἐνεργειακὲς αὐτῶν, εἰς Γερμανοὺς οὐδὲν ἡδυνήθησαν ἐπὶ τῆς Ζανζιζάρης, ἡτοις λειτάνται ἀπέναντι τῶν κυριωτέρων αὐτῆς λιμένων καὶ οἵ τις "Ἀγγλοὶ ἐτήγησαν δί" ἐστούς. Η Ζανζιζάρη εἶναι το Χάργη-Κάρη τῆς ἀνατολικῆς Αφρικῆς, Λεύκηνσιν ἀριθμοῦντος περιορίου κράτους, ὅπερ ἐξετίνεται καὶ τοῦ ἑπτακοσίου ἡπτακοσίου τῆς Αφρικῆς, καὶ τῶν ἑπτακοσίων τῆς Ιταλίας, η Ζανζιζάρη ὑπάρχει πάντοτε, ἔνεκκ τῶν μετωπών αὐτοῦ, ἀπεισελθεῖσα πάντοτε, τὸ σημεῖον εἰς οὗ αἱ Ιδαί τοῦ ηροντο εἰς τὴν σφράγιαν μετά τῆς Αφρικῆς. Αἱ Βιομηχανικαὶ πρόδειν τῶν Ινδίων καὶ πρὸ πάντων τῆς Βαρβάρης, ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυριαρχίαν, ἐπηρήσαντα τὰ μεγίστα τῶν ὑδάσπεων τοῦ Ινδοῦ ἐμπόρου. Ή κατακτήσις τῆς Ζανζιζάρης ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ἐξηράσταισεν εἰς τὰ τείχη, τὸ μείζον μέρος τοῦ ἐμπορίου τῆς Αφρικανικῆς ἡπτακοσίης, ὅπερ ἥπτον συνεκτρώθη σχεδόν τοῦ πεπολεστικῶν εἰς τὰς γειτονίας τῶν Ινδῶν ἐμπόρων τῆς Ζανζιζάρης.

519. Τὰ σφέδια τῆς Ἀγγλίας.

— Τὸ μεγαλεῖδον τῆς Ἀγγλίας, εἶναι νῦ συνέστη τὰ ἐν τῷ Λεωφόρῳ αὐτῆς ἱδρύματα μὲν τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου καὶ μὲν τὴν Αἴγυπτον δὲν σεργεῖσι ὅδους οὐδὲν τῶν διακοπομένων. Άπο νότου πρὸς βορρᾶν, ἡγαγεῖ τὸν σιδηρόδρομον ἀπὸ τοῦ Ακρωτηρίου μέχρι τοῦ Βασιλόχαργου αἷς πρὶν τῆς αὐτῆς φύσινουσι μέχρι τῆς λίμνης Ταγγανύλας. Άπο βορρᾶς πρὸς νότον προσπαθεῖ νῦ κατακτήσῃ τὸ ἀνατολικὸν Σουδάν ἀνερχόμενην μέχρι τοῦ Καρπούμ.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων διευθύνεων τῶν συγκεντρωτικῶν ἐργασιῶν, τὸ θυμητόν δρόσεπόντον τῆς Ούγανδης εἶναι ὁ μέλλων δεσμός τοῦ μεγάλου Κράτους, ὅπερ σχεδιάσουν εἰς Ἀγγλοὺς ἐτοι η ἀνατολικὴ Αφρική, Αλλά τοῦτο, κατεργάσθωσι τοῦτο, πρέπει ἀφ' ἣνδες ἡ Αΐνστονία καὶ οἱ Γερμανοὶ τῆς Ούγανδης, ἀφ' ἑτέρους οἱ Γάλλοι, φύσινοτες διὰ τοῦ Βάχρα καὶ Γχάζα, νῦ ἀφήσωσι εἰς αὐτοὺς στάδιον ἐνερ-

γείσας καὶ τὸ Βελγικὸν Κόγγον νάτις ἀφῆση ἐλευθέρων τὴν δύσσον.

ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΚΟΓΓΥΟΥ

520. Ο κάπτω Κόγγος. — Τὸ στόμιον τοῦ Κόγγου ἀνεκκλιθεῖ τῷ 1484 ὑπὸ τοῦ Πρότογάλου Διέρο Κάμ.

Ιὸ πλάτος τοῦ στόμου εἰνε περὶ τὸ 10 χιλιόμετρα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τὸ βάθος εἰνε 270 μέτρων. Η παλίρροια, ὁ ὄγκος τῶν ὑδάτων καὶ ἡ δύναμις τοῦ βεβάματος ἐμποδίζειν τὸ σηματισμὸν Δέλτα.

Ο Κόγγος λοιπόν, θηλεῖν εἰσθειται θυματοῖς πλωτὴ ὅδος, ἐὰν δὲν εἴη ἡ ἀειθερί εἰς 225 χιλιόμετρα ὑπὸ τῶν ἑβδομάδων αὐτοῦ τοὺς καταρράκτες τοις καταρράκτες τοις Λίθιγκτονοι καὶ Τελλάδα, εἰς μῆκος 60 χιλιόμετρων.

521. Ο ἄνω Κόγγος. — "Οποις διὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου, οὐτω καὶ εὐθέων καὶ χωρίς νὰ ἀνέλθωσι τὴν κοιλάδα ἐφίστανται εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Κόγγου.

Πρώτος διέβηκτων εἰδε τὸν Λουαπόύλα (ἄνω Κόγγον) ἐξερχόμενον ἐκ τῆς λίμνης Μέροε διὰ λαμάν μεγαλοπερπάνη, ἀλλ ὑπέθεσεν διεύρε τὸν ζωνο φύν τοῦ Νείλου.

Τῷ 1784 ὁ Κάμερον ἐφίστανται ἐπίσης εἰς Λουαπόύλα, πληγίσιν τοῦ Νυανγούση, καὶ ἀπέδειξεν διτὶ τὸ βέσον τετού Σούδωρ δὲν ἡδυνατο νὰ ἀνήκει τοῦ Νείλου, ὡς ὑπέθεσεν ὁ Λίθιγκτονοι.

522. Ο μέδος Κόγγος. — Ο Στάνδαρεν (1876-1877). — Ο Στάνδαρεν, ὁρὶς τοῦ οὐδέτερον διτὶ οἱ Λουαράκηα γένεται πράγματι ἐντὸς τοῦ Λουαπούλα, ἐρήθη ἐπὶ τοῦ Κόγγου καταπτήθειν αὐτὸν (1876); τὴν 8 Αύγουστου 1877 ἐφίστανται εἰς τὸν Περιτογάλικον σταθμὸν Βόρα κατώθεν τῶν πτώσεων τοῦ Τελλάδα, διατρέξας 2.250 χιλιόμετρα.

523. Αἱ ἀποστολαὶ ἐπὶ τοῦ Κόγγου καὶ τῶν παραποτάμων αὐτοῦ. — Η θεραπεία τῆς διεύρους ταῖς αὐτοτερίαις τοῦ Κόγγου κατέπιν διεταράξιαν τοῦ ποταμοῦ τούτου τὰς παραποτάμους εἰς ἀνέκρητον Κράτος τοῦ Κόγγου (1885) ἐπολλαπλασίσανται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου τὰς παραποτάμους αὐτοῦ τὰς ἀποστολαὶ καὶ ἐπέτρεψεν ἐντὸς εἰκο-

σαιτίας τὸν καταρτισμὸν χάρτου νέρεται γραφικοὺς διετόνους, διπερ ἡτο ἐντελῶς ἄγνωστον τῷ 1876.

524. Φύσις τῆς χώρας τοῦ Κόγγου. — Η χώρα τοῦ Κόγγου εἰναὶ πρὶ πάντων ἡ γηρα τῶν Ιονιαρίων νῶν βροχῶν καὶ τῶν παρθένων δασῶν. Σχεδὸν ἐντελῶς στερεωμένη ἀναγλύφου διαπλάσεως, ἐπεὶ τῆς απτῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, εἰναὶ ἐπὶ τῷ ὅρθῳ τοῦ Κόγγου καὶ τῶν παραποτάμων αὐτοῦ κακελυμένη ὑπὸ ἀπεράτων ἔλων, ἀτινα μετασχηματίζεται εἰς ἀλιμανας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ὀφθόνων βροχῶν. Οἱ μάραι πληθυσμοὶ εἰσὶ διεσπαρμέναι εἰς τὰ διδενάρια μέρη τοῦ περιβόεινος δάσους, ἡ δὲ κυρια αὐτῶν ἐναγόληπη εἰναὶ ἡ θήρα τοῦ Ἐλέφαντος καὶ ἡ περισυλλογὴ τοῦ ἐλεφαντούδοντος. Τὸ κλίμα εἰναὶ καταπρεπικὸν διὰ τοὺς Εὐρωπαίους ἀλλὰ διὰ τῶν ἀτμοπλειῶν αὐτῶν, ἀτινα διαπλέουσι δῆλους τοὺς μεγάλους ποταμούς, ἐξηργάζονται τὴν πολιτικὴν καὶ οἰλουμενῆν αὐτῶν κυριαρχίαν, ἡ δὲ κατασκευὴ τοῦ σιδηροδρόμου κατὰ μῆκος τοῦ καταράφοτον γέλαθα διὰ ἐπόρειας ἐπὶ τοῦ κατακτητικοῦ ἔργου.

525. Λί παλαιαὶ ἀποκιαὶ. — Μέχρι τοῦ 1876 εἰς ἐνρωπαῖκι ποτοκοῖς περιφέροντα ἀποκιεῖσθαις; ἐν τῇ γῇ ὡρ τοῦ Κόγγου. Οἱ Πορτογάλοι εἴχον ἐμπατετελῆ πρὸς πολλοὺς χρόνου πρὸς βορρᾶν τοῦ στοιοῦ τοῦ Κόγγου, εἰς Κελείδα πρὸς Νότον τοῦ Ἀγίου Παύλου Λοσκήν, τοῦ Ἀγίου Φιλίππου Βενγάλου καὶ τοῦ Μοσακούπην, οἱ δὲ ἐμποροὶ αὐτῶν, ἐν γένει μηγαδεῖς ξε Εὐρωπαίους καὶ Νιγηρίους, εἴχον προχωρήση πολὺ μαρτιρὸν εἰς τὸ ἑστερικόν.

‘Ἄλλη’ οἱ Πορτογάλοι εὐρέθησαν λίκιν ἀσθενεῖς, ὅπως συμμετάσχωσιν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐπέκτασιν, ἥτις ἐγένετο μετάλλων ἐνίστινται αὐτῶν οὓς ἡμιπόδισε νὰ συνδέσωσι τὰς ἐν τῇ ἀντική ἀκτῇ ακτάς των πρὸς τὰς τῆς ἀντολικῆς ἀκτῆς ἐπομένως αἱ πορτογαλικαὶ αὐται κτήσεις περιφέρονται σήμερον μεταξὺ τοῦ Κράτους τοῦ Κόγγου, τῆς νοτίου ἀγγλικῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς νοτιοδυτικῆς γερμανικῆς Ἀφρικῆς.

526. Ο Γάδων καὶ τὸ γαδ-

λικὸν Κόγγον. — Τὸ γερυμανικὸν Καυγεδούν. — Η Γαλλία πεπείσθη ἐπὸ τῆς ἐργῆς τοῦ κιλωνοῦ τὸ στόμιον τοῦ Κόγγου, ὃτι αὐτὸν τὸν Ιονιαρίων κατεστόκει δὲ τὴν κτήσην ταῦτην βάσιν σπουδαίων ἀποστολῶν, ὃν κύριος σκοπὸς ἦτο ἡ ἁνεξιητησία πλωτῆς δέσμου πρὸς τὸν μέσον Κόγγου διὰ παρακτικῶν ποταμῶν. Οἱ κυριαρχοὶ εξερευνῆσθησαν δὲ τὸ Σελόριον δὲ Βραζιλίαν. Οἱ Ὀγκοί οὖστε η Νιαρέη, ἀμφοτεροὶ κατεχόμενοι ὑπὸ κατακεκυτῶν, δὲν παρεῖχον εἰς αὐτὸν τὴν δύνην, ἡ ἀνεξιητησία, ἀλλὰ προστέθονται εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπετεκμένη ἐδόκει, ἀτινα μεταποιεῖσθαι ἀποστολὴν ἐπεξετείναν πρὸ τῆς Σάνγκης καὶ Ούβανγκης μέροι τῆς λίμνης Τσάζ καὶ τοῦ εἰς αὐτὴν ἐπέβαλλοντο ποταμοῦ Χάρη. Αἱ δὲ γαλλικαὶ ακτῆς τῆς ἐπὸ τοῦ Ιονιαρίου Ἀρρεκῆς συνορεύουσι σήμερον πρὸς πήνα κύρων τοῦ Νείλου.

527. Τὸ ἐδεύθερον κράτος τοῦ Κόγγου. — Η δέρυσι καὶ δὲ δραματικῶν ὁροπεδίων πρὸς νότον, αποτελεῖ κυρια εἰπεῖν τὸ Ἀκρωτήριον. Τὸ Ἀκρωτήριον, δὲν εἰνε μόνον ἡ Εὐελπίς ‘Ακρη, εὔσπλαχνομένη ὡς ὁ βράχος τοῦ Γερεχτάρη μεταξὺ τοῦ Όκεανον καὶ τοῦ ὄρους οὔτοῦ εἶναὶ δῆμος τυπογράφων ἐπιμήκης καὶ σύμποτος, δεσπιτείνει δὲ δρός μεταξὺ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ Διοκοῦ Όκεανος, τὴν συνάντησιν διὰ αὐτοῦ μεταξύ τοῦ Εὐρωπαίου καὶ διὰ πολυχρύσιον ἀποστολῶν εἰς τὴν εὐαντίον τῶν Νιγηρῶν βρυσιλίσκων, εἴτε ἐκντίον τῶν Ἀρεβῶν, ἐμπόρων διούλων καὶ ἐλεφαντόντων. Οἱ Βελγοί, εἰνε κυρίαρχοι τοῦ Κρατοῦ, εἰδοῦν δὲ σύμβασις γενομένη τῷ 1890 ἐπεψήλαξεν εἰς τὸ Βέλγιον τὸ δικαιούμαν τὰ προσκρήτην τὸ Κόγγον τῷ 1900. Ἐκτοτε εἰς αὐτὸ το μεγαλείστερον μέρος τοῦ ἐποποίου τοῦ Κόγγου διενεργεῖται μεταξὺ τῆς Ἀριζόνης καὶ τοῦ Ροττερδάμης.

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

528. Ενότης τῆς ἀναγλύφου διαπλάσεως τῆς χώρας ταύτης. — Τὸ νότιον ὁροπέδιον εἰνε ψηφιστέρον τοῦ βορείου ὁροπεδίου διὰλλα καὶ ἐν αὐτῷ τῷ νοτιῷ ὁρόπεδε-

ει τῷ μεσημβρινὸν τημῆα ἀποτελεῖται βαθύτερος ὑψηλοτερέστερος καὶ ἡ βαθύτης αὕτη φέρει λεκανοπέδιον, οὐτίνος τὸ ὄφος ὑπερβολεῖ τὸ τοῦ λεκανοπέδιον τοῦ Κόγγου.

Η λίμνη Νιγάμη, ἡ κατέρχουσα τὸ βαθύτερον μέρος αὐτοῦ, κείται πάλιν εἰς 800 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Η ζημία Κατζαχάρη, ἡ καλύτερος εξερευνήσθησαν δὲ τὸ Σελόριον δὲ Βραζιλίαν. Οἱ Ογκοί οὖστε η Νιαρέη, ἀμφοτεροὶ κατεχόμενοι ὑπὸ κατακεκυτῶν, δὲν παρεῖχον εἰς αὐτὸν τὴν δύνην, ἡ ἀνεξιητησία, ἀλλὰ προστέθονται εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπετεκμένη ἐδόκει, ἀτινα μεταποιεῖσθαι ἀποστολὴν ἐπεξετείναν πρὸ τῆς Σάνγκης καὶ Ούβανγκης μέροι τῆς λίμνης Τσάζ καὶ τοῦ εἰς αὐτὴν ἐπέβαλλοντο ποταμοῦ Χάρη. Αἱ δὲ γαλλικαὶ ακτῆς τῆς ἐπὸ τοῦ Ιονιαρίου Ἀρρεκῆς συνορεύουσι σήμερον πρὸς πήνα κύρων τοῦ Νείλου.

529. Τὸ τρία υψίπεδα τοῦ Ἀκρωτηρίου. — Απασα ἡ ὁροπεδία αὕτη ἡ δεσποζόυσα ἐπὸ τῶν ἀραικανικῶν ὁροπεδίων πρὸς νότον, αποτελεῖ κυρια εἰπεῖν τὸ Ἀκρωτήριον. Τὸ Ἀκρωτήριον, δὲν εἰνε μόνον ἡ Εὐελπίς ‘Ακρη, εὔσπλαχνομένη ὡς ὁ βράχος τοῦ Γερεχτάρη μεταξὺ τοῦ Όκεανον καὶ τοῦ ὄρους οὔτοῦ εἶναὶ δῆμος τυπογράφων ἐπιμήκης καὶ σύμποτος, δεσπιτείνει δὲ δρός μεταξὺ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ Διοκοῦ Όκεανος, τὴν συνάντησιν διὰ αὐτοῦ μεταξύ τοῦ Εὐρωπαίου καὶ τοῦ Αφρικής δένεται τὸ άκρωτήριον τῶν βελούδων.

Τὸ σύνολον τῶν ὁρέων τούτων εἰνε ἐπηγματισμένον ἐκ τριών ψηφιστῶν ἱματικούλικων, προσιωπιτοῦ ζιμέων ἐπιτηδεύμαντος, βαθύτερον δὲ πάλιν διῆθων τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ στόλου κατακεκυτῶν ὁροπεδίου καὶ πειθαλλομένου ἀκέστου ὑπὸ κιγκλιδώματος ἐξ ὁρέων.

Τὸ περιστον τῶν ὁρέων σταύρωσιν στενής ζώνης πολυύδρου καὶ εὐφοριωτάτης, ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Οράγγη μέροι τοῦ οὔμου ‘Αλγος, ὃντος φθίνει μετὰ τοῦ Σελόρη-Κότ τε εἰς τὸ μέγιστον αὐτοῦ ὑψοῦ ἀποτελεῖ δὲ τὸ θωράκιον ψηφιστῶν κεκαλυμμένου ἐκ λει-

μάνων, όπερ είνε τὸ Κανναράκι ή τὸ Μικρὸν Καρύο.

Σων Ἡ δευτέρα ὀρεινὴ σειρά, πάλι ύψηλοτέρα τῆς πρώτης, η Σέρπτε-
βίγην, έχει μέσον 1500 μέ-
τρων, περιθόλλει δὲ εύρι στεππώδεις
ύψητεδον, τὸ Μέγα-Καρύο.

Τοῦ Τρίτου σφρένων τεχνος, σύτι-
νος σὸς μέριστον θύει αὐξάνει ἐκ
ἐνυπόνων πρὸς ἀνατολάς, εἰνὶ ἀνάτε-
ρον τῶν 2000 μ. εἰς τὰ ὅρη Νιε-
βέλια, οὗται ἔως 2700 μέτρα μετά
τοῦ Κόρμος Βέργη, ἐν δὲ τῷ Δράκε-
νερος ὑπερβαίνει τὰς 3000 μετρ. μετά
τοῦ Κάτων-Πίλα.

Τὸ τέλευτον τοῦτο ὑποστηρίζει τρί-
τον ὑψίεδον, όπερ οὐδὲν ἄλλο εἴνε
εἰκῇ κύτον τὸ Ἀφρικανὸς ὁροπέ-
διον ἡρέμων θαμαλῶμενον τρός τὸν
ποταμὸν Ὁράγγην.

530. Ο Ποταμὸς Ὁράγγης.
γνης.—Τὰ ὑψίεδα ταῦτα συ-
κειωνοῦν πρὸς ἄλληλα μόνον διὰ στε-
νῶν διδύμων ἡ Κλαδόφ., ἄτινα δύνοι-
ζειν τὰ δέρνατα θύεται.

Οἱ δὲ λίγον σημαντικοὶ ποταμοὶ κα-
τέρχονται ἐλικοειδῶς ἀπὸ πατωμάτων:
εἰς πάνωμα, περιστολήγοντες κατὰ
τὴν ἀνάβολον τῶν παραπόταμούς, οὓς
ἡ διάταξις τῶν ὄρεων κάμειν νὰ φέστω
παραλλήλως πρὸς τὴν ἀκτήν.

Εἰναι δὲ ἥψινοι μάνοι εἰς τὴν πα-
ρόκτιον ζώνην, πρὸ πάνων εἰς τὸν πα-
ρόδον: τοῦ Δράκενθερο. Τὸ δρός
τοῦτο, ἵσχυρός συμπικνωθῆτων βρο-
γχῶν, τροφοστεῖ τὸν χ.ω. Ὁράγγην
καὶ τὸν παραπόταμον αὐτοῦ Βάζο.

Ἄλλη ὁ παταμός, ὃστις δέρχεται
μετὰ ταῦτα μάνοι διελείποντας ἡ ξη-
ρανομένους ποταμούς, ἐλαττοῦται διὰ
τῆς ἔξατμίσεως, ἐν διφ. πλησιάζει πρὸ-
τὴν θάλασσαν.

**531. Η ἔφυμος Καλα-
χάρη.**—Πρὸς βραρῶν τῶν ποταμῶν
Ὕσάγγη ἐκπεινεῖται ἡ ζώνη τῶν ὑψη-
λῶν λειμῶν ἀνάλογος πρὸς τὴν χω-
ραν τοῦ "Α"φρείτ." Η βροχὴ¹
καθίσταται ἡτον θέρμοντος, ἡ δὲ βλά-
στησης σπανιωτέρα: ὁ ἀνατολικὸς ἔνε-
μος, ὁ ἐρχόμενος ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Όκε-
ανου, γάνειν βοηθηδὸν τὴν ὑγρασίαν
αὐτοῦ.

Φθάνει καθ' ὅλην τὴν ξηρόδην εἰς τὴν
ἔρημον Καλαχάρη, κειμένην ὑπὸ τὸν

τροπικὸν τοῦ Αἰγαίου, εἰς τὸ αὐτὸν
πλάτος, εἰς δὲ καὶ αἱ ἔχουσι τῆς Λύ-
στραλίας καὶ τῆς Νοτίου Ἀγρικῆς.

Ἀπ' τοστούχων πρὸς τὴν Σαχάραν,
ἄλλα πολὺ ὁμιγάντερον ἐκτεταμένη,
ἡ Καλαχάρη ἔχει αὐτὴν θεμένατον τὴν
ἥμεταν καὶ Φυγρότατον τὴν νόκταν: εἴνε
ἐπισπαρμένη ὑπὸ ἀλμυρῶν τελμάτων
καὶ ἀρδείντων ὑπὸ οὐδαίδων, οἵτινες
ἴκτενται κατὰ στρώματα ὑπὸ τὴν
ἐπιρόπειαν τοῦ ἔδαφου. Πολλάκις δὲ
ἡ ἔρημος αὐτὴ καλύπτεται ὑπὸ πυ-
κνῶν χόρτων.

Μία ὑψηλὴ σειρὴ ὀρεινὴ, εἰς δὴ ἐλ-
εύσην ἡ βροχὴν, ὥρζει τὴν Καλαχάρην
πρὸς δυσμάς. Εἰς τὸν πρόποδας τῶν
ὅρέων τούτων, κατὰ μήκος τοῦ Ἀτ-
λαντικοῦ, ἐκτενεῖται παραλία ἔρημος,
ἀνάλογος πρὸς ὧν ἔρημον τῆς Ακα-
τάμας (πρὸς δυσμάς τῶν "Ανδεων")
εἰς δὴ εὔρεσκουσιν ὁσπατωτας λιπα-
ριστικήν κάπρων γυανῶν.

532. Ο Ζαυγέζης.—Πρὸς Β.
τῆς Καλαχάρης, ἐπως πρὸς Νότον τῆς
Σαχάρας, ἐκτενεῖται εὐρεῖς γόρας ἐν ἡ-
ργίζουσιν βροχῇ τροπικῇ θερινῇ ἀντί-
ποτηγούσσι τόρες τὴν καρυάνην τοῦ βο-
ρείου ἡμισφαρίου αἵτινες εἴναι ἐπὶ μᾶ-
λλον καὶ μᾶλλον ἀρθονται καθ' ἔστιν προ-
γραφούμενην πόρον βορρείων καὶ αἵτινες τρο-
φοδοτούσι τὸν μέγαν ποταμὸν Ζαυγέζην,
πρως καὶ αἱ τροπικαὶ βροχαὶ τοῦ Σουδάν
τροφοδοτούσι τὸν Νίγρην.

Ο Ζαυγέζης λαμβάνει τὸν παρόγην αὐ-
τοῦ εἰς τὴν λίμνην Διλόδον ἡ μᾶλ-
λον εἰς ὑψηλούς πλημμυρίζουσαν κύρων
ὅμοιαν πρὸς ἐκείνην τῆς γεννήσαντος
ἐγένετο, καὶ ἀξιούσιατο τέλος διὰ τὸν
οὖρον ὁ Σενεγάλης καὶ δὲ Νίγρη.

Ο Ζαυγέζης, ἀφενότατος κατὰ τὸν
ἄνω αὐτοῦ ὁρού, δέρχεται εἰς τῷ πάτωτον
τὸ δέ τοι βροχῆς ἡ δέ φέρει εἰς ἡλι-
τῆς ἀνατολικῆς αὔτης ἡ Νοτιανατολικής
ἐγένετο, καὶ ἀξιούσιατο τέλος διὰ τὸν

οὖρον τῆς λίμνης Νούστες.

Μολονότι δὲ διέρχεται κατὰ μήκος τῆς
βορείου κορυφῆς τῆς ζώνης εἴναι ὁ μεγα-
λείτερος πρὸς τὸν Αφρικανὸν ποταμὸν τῶν
ἐνδέκαλόντων εἰς τὸν Ινδικόν. Ο Ζαυγέ-
ζης ἐξηρευνήθη δύσκολης ὑπὸ τοῦ Αι-
γαίουτον στάτης κατὰ τὸν Νοερότον τοῦ
185δ., ἀνεκάλυψε τὸν γηγαντιαῖς πτώ-
σεις τῆς Βικτωρίας ὅπου ὁ παταμός εὑρὼν
πλέον τοῦ ἔνδον γιγαντούμετρον, ὅμηρ μετὰ
τρομεροῦ τατάγου ἐντὸς ὀνειρῆς ἡρα-
τούσιος βαθύτατης, ἐξ ἡς ὁ ἄρχος του

ἀναπηδᾷ εἰς στήλας νεφελώδεις ώφους
100 μέτρων.

Ο Ζαυγέζης, διέρχεται εἰς Κεβρα-
ΐαν, διὰ καταρρακτῶν, τὴν ζώνην παρα-
κτίων ὀρέων. Εἰνιοτέρα εἰς τὴν θάλασ-
σοποιῶν τὸν Περσογιαλικὸν σταθμῷ
Τετέ, καὶ τῆς γηματίζει πρὸς δέκα Νότον τοῦ
Κελιμανὲ εὐρέστατον δέλτα.

**533. Ιστορία τοῦ ἀποικι-
ούσιον ἐν τῷ Νοτίῳ Αφρικῷ.**—
Οι ἀνακαλύπτεται τὴν μεταμερίνην
ἀπό της Αζρικῆς καὶ θέριστας τὰ
πρότοις εὐρωπαῖς ιδρύματα ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ησαν οἱ Πορτογάλοι. Άλλὰ δὲ
διετηρήσαντες εἰλικρίας πατελεούσιαν σήμα-
ρον τὸ Πορτογαλικὸν Κράτος τῆς Ἀγα-
ρικῆς.

Ο ἀληθῆς ἀποικισμὸς ἀρχεται μό-
νον περὶ τὰ μέσα του δεκάτου ἑδρέου
αἰώνος, εἰς τὴν ἄνων τῆς ησπερίαν ὅπου
τοῦ κλίματος ητο κατάλληλον διὰ τοὺς Εὐ-
ρωπαίους. Οι θέριστας τὴν ἀποικίαν τῶν
Ἀγγλῶν. Κατέφευγον τότε εἰς τὰ μεσο-
γεία καὶ θέρισαν τῷ 1835 τὴν δημοκρα-
τίαν τοῦ ποταμοῦ Ὁράγγη, ἢν, ἡ ἐγω-
ρίση τῷ 1848 ἡ τῆς Τρανσόβλητης.

Τοῦ Ἀκρωτήριον καὶ ἡ Νατάλη καὶ
οἱ Ολλανδίαι ἀποικίαι οἱ ἔποικοι οἱ Ολλανδοί
(Ζυρκού) βέβαιοι, μετέθεσαν καὶ θέρι-
σαν τὴν ἀποικίαν τῆς Νατάλης τῆς πε-
ριπέπτεις ὕστερων εἰς τὴν ἔξουσιαν τῶν
Αγγλῶν. Κατέφευγον τότε εἰς τὰ μεσο-
γεία καὶ θέρισαν τῷ 1848 τὴς Τρανσόβλητην. Τότε οἱ
Ἄγγλοι αφέτορεν τὰς αξανταρυμεῖς
τοῦ Κιμπρέλου τῆς Ὁράγγης καὶ ἡ ηπεί-
ληται τὴν ἀνεξαρτήσαν τῆς Τρανσόβλητης.
Δι' ἀλλεπαπλήλησιν καὶ ταχυτάτων ἐπε-
κτασιῶν αἵτινες ἔγονοι ὡς κυρώτερα ὅρ-
γανα τὴν Εταιρείαν τῆς Νοτίου Αζρι-
κῆς, διευθυνόμενη ὑπὸ τοῦ Σετίλ· Ρέδ
καὶ τὴν Εταιρείαν τῶν λιμνῶν, ἡ Ἀγ-
γλία εἰκλιψιψε πρὸς δυσμάς καὶ βορράν
τοῦ Ολλανδικᾶς δημοκρατίας, καὶ ἀπε-
μόνωσεν αὐτὰς ἀπὸ τῆς Νοτιανατολικῆς
Φραγμανῆς Αζρικῆς διὰ τὴν πεισαρ-
τίσεων τῆς Μαχγούλανδης καὶ τῆς Μα-
τιέλειανδης ἔρθοντας εἰς τὸν Ζαυγέζην,
ἔκψει τὰς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀνα-
τολικῶν Πορτογαλικῶν ἀποικιῶν καὶ
τῶν δυτικῶν τοιούσιων, καὶ προστητυγεῖσ-
εις τὸ Ακρωτήριον τὰ ἰδεάρη τὰ ἔξε-

ρευνθήντα ήπο της Εταιρίεις τῶν λιμνῶν ἐν τῇ Νυσσαλάνδῃ.

534. **Ἡ κτῖσις τῆς Ἀγγλίας.** — 'Ἐν τῇ ἀγγλικῇ τεών κτήσει τῇ σχεδὸν τόσον ἔκτεταμένῃ ὁσοῦ καὶ τῷ Ινδοτάνῳ, τὸ πᾶν δεν εἰντῆς αὐτῆς ἀξίως, ἡ δὲ Καλαχάρη παρεντιθεται μεταξὺ τῆς ἀποικίας τοῦ Ἀγρωτηρίου καὶ τῆς Σαρβεζίας. Ἀλλὰ διὰ τοῦ πατριούσαν καὶ τολμηρούσαντῆς πνεύματος ἡ Ἀγγλία κατεσκεύασε τὴν πλεγερακήν γραμμην μ. ταῦτην τοῦ Ἀγρωτηρίου καὶ τῆς Νυσσαλάνδης προσωιθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σεσιλία. Τὸ δέ συνδεθῆ μετὰ τοῦ Νείλου καὶ τῆς Αίγυπτου¹ κατέσκευασε συ-θηρέθρους, ὅπις διὰ μέσου τῆς στεπῆς θίερεται κατὰ μήνος τῶν 'Ολλανδικῶν ἡμικρατιῶν, κατὰ τῶν ὥποις ἀποτελεῖ βάσιν ἐπιθετικήν. Η σιδηροδρομική αὐτὴ γραμμὴ ηὗται διακαθάδυται πρὸς νότον ἐν τῇ οἰστοποικῇ τοῦ Ἀγρωτηρίου, φθάνει δηδὴ πρὸς βορράν εἰς Σάλισθρον μ.ρ. Τουτοπόρως πάντα στεκεται, παρὰ τὴν φύσιν τοῦ ιδρύματος, ἔκταστης ἡ οὐλὴ, ἑντάς τῆς ἀγγλικῆς κτήσεως ἐν τῇ Νοτιώ της Αγγλίας.

535. **Οἱ Βόρεοι καὶ οἱ Ἀφρικάνωνδεροι.** — 'Ἐν μίᾳ γε γενον· εἰς γεῖ τὴν κατάστασιν τῆς Νοτιού Ἀφρικῆς. Ἐν τῷ λευκῷ πληθυσμῷ οἱ Ἀγγλοί ἀποικοὶ εἰνὶ ἀλγετέρων καὶ φέροις διάκητοι καταχρήσθησαν περιορθῶς εροῦσι. Οὕτω δὲ ὑπαρχόντων ἑκατόντας ἀριθμός εἰς τὰ βρετανικά ἀδέρφα, Βόρεος δὲ ὑπὸ Ὁράγγης καὶ Τρίνοβα. Πρὸς τιμονιστικές οἱ Ἀγγλίας προστάσθησαν εἰς μάτην να τοῦ συγγενεύση. 'Ηδη τῷ 1877 προσῆτος τῷ Τρίνοβα, ἀλλὰ τῷ 1881 ἡναγκάσθη να ἀναγράψῃ τὴν ἀνεξαρτήσιν αὐτοῦ ὃντας ἔνον τὸν ἄρρον καὶ ἡ νέα Δημοκρατία νὰ μὴ ἔχῃ τὸ δικαιώματα να συνάψῃ συνθήκην τῆς ἑνός διαμέρους, ἀνευ τῆς συγκαταβίτεσσης τῆς.

"Ἐκτοτε ἡ ἀνακάλυψις τοῦ χρυσοῦ ἐν Βιτεβερόσανδρῳ, ἀπόπειρα εἰς τὸν Νοτιοτερικανικὸν Δημοκρατίαν μέγαν ἀριθμόν μεταναστῶν ('Υπάλανδρες) καὶ ἀγγλικανούσαι, διῆγεται νέας κατακτητικᾶς τάσεως τῆς Ἀγγλίας, αἵτινες εἴσωπεικούσθησαν τῷ 1896 διὰ τολμηρᾶς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς μεγάλης πόλεως την Χανούσθρουγκης.

Ταυτοχρόνως ἡ Νοτιαερικανικὴ Δημοκρατία μετερρυθμίσθη. Δέν εἶναι πλέον Κράτος καθαρὸς γεωργικὸν παρέχει βιομηχανίαν πρότυτη τάξεως. Εξῆγει γεωργίας, οἵτινες ἀπάλλαξτοσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἔξαρτησης ἐν τοῦ Ἀγρωτηρίου καὶ τῆς Νατάλης. Κατεσκεύαστε σιδηρο-

δρόμους, οἵτινες συνδέουσιν αὐτὴν ἔχοι μόνον μετὰ τῶν βρετανικῶν λιμένων, ἀλλὰ μετὰ τῆς Ὁράγγης ἀρ, ἔνος καὶ ἀρ' ἑτέρου μετὰ τοῦ λιμένος Λουρένσο Μαρκούει, ἐν τῷ πορτογαλικῷ ἔδραις. Η μεταξὺ τῶν δύο Δημοκρατιῶν συνενδησίς εἶναι πλήρης. Διαχειρίζεται ὑπὸ τῆς πείρας ὁ Κρυπτός, ὁ πρεσβύτερος τοῦ Τράνσαλ, ἵης συναρθρίσθη ὅπλα, πολεμεόδια, στρατωπέλων θησαυρού. Οἱ Βόρεοι ησαν ἔτοιμοι νὰ ἀμυνθῶσιν ὅτε ἡ ἐμπειρια-λιστικὴ πολιτείη τοῦ Ταύμαρελων τοὺς ὅδηγους εἰς πόλεμον τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1899.

Κατὰ ἀρχῆς οἱ Βόρεοι εἰσέβαλον εἰς Νατάλην, ἐποιέρχονται τὴν Κυμβρεῖαν καὶ ἐπέφερον σκληρὰς καταστροφὰς εἰς τὰ ἀγγλικὰ στρατεῖα. Εἰς μάτην ὁ λόρδος Τέρμπερτος εἶπε κεφαλῆς 25,000 ὄντρων διέσχισε τὴν Ὁράγγην καὶ τὸ Τρανσάλ, καὶ ὁ λόρδος Κίτσενερ, ὁ διάδημος αὐτοῦ, ἐπειρθόν νὰ εἰργενεύσῃ τὴν χώραν.

Τα ποταπάστατα τῶν Βόρεοι ἐπεγείρησαν πόλεμον εἶς ἑνέδρας. Πολλοὶ Λερμάνδεροι συνγένθησαν μετ' αὐτῶν Αἴδοι φύλαι, 'Αγγλοί καὶ Ολλανδοί, συνήψαν ἀγάνα λυστόδη Μετά πολλὰς πειρατεῖας καὶ καταστροφὲς ἀμφοτέρων ἐκπρύγθησαν αἱ δημοκρατίαι αὐταις αὐτοῖς νοτίοις Ἀγγλοικαὶ ἀπαρχαί.

536. **Τὸ Πορτογαλικὸν κράτος τῆς ἀνατολικῆς Λ. Φρικῆς.** — 'Η πουδακιότητα τῶν πορτογαλικῶν ἐδάκην τῆς ἀνατολικῆς Λ. Φρικῆς ἔγκειται εἰς τὸ δὲ οἱ λιμένες κατῆται εἶναι καὶ φυσικοὶ διεξόδοι τῶν μεταναστῶν χωρῶν τῶν πρὸς δυνάμεις κειμένων. Τῷ δοῦτον τοῦ καταστροφῆς τῆς Σαρβεζίας εἰναι δὴ φυσικὴ ἔξοδος τῆς ἀγγλικῆς Νυσσαλάνδης, ἵτως τῶν ίσουμάτων τῆς Χιρέ, καὶ εἶναι προσάσσεις οὐτοῦ Η Μαρκουλάδη καὶ η Ματεβελένδη θὲ συνεκοινώνων πολὺ εὐεκτιλώτερων μετα τοῦ ἐξωτερικοῦ διάτητο πορτογαλικῆς ἀκτῆς, η διὰ τοῦ Ἀγρωτηρίου. Μία 'Αγγλικὴ Εταιρίεια κατεκτενεύεται σιδηροδρόμου, ὅπις ἀπὸ τοῦ πορτογαλικοῦ λιμένος Βεΐρα θὲ οὐρανή προσεγγίσεις εἰς τὸ Φέρ Σαλισθούρη.

537. **Ἡ νοτιοδυτικὴ γεωμαρικὴ Ἀφρικοί.** — 'Η Γερμανία κατέλαβεν ἐν τῇ Νοτιοδυτικῇ Ἀφρικῇ ἐν μόνον μέρος, ούτινος ἡ πραγματικὴ ἀξία δὲν ἔνταπτοκρίνεται εἰς τὴν ἐκτασιν. Η κτηνοτροφία εἶναι η μόνη

δύναται ἔνασχολησις. 'Ο μόνος καλὸς λιμάνι, ὁ λιμήν τῶν Φαλεσιδῶν, ἔμενεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς Ἀγγλίας. 'Αλλ' ούτοι μετρίαι καὶ ἡγεῖς ἡ κτήσις αὐτη, παρέχει οὐγὸν ἡπτον εἰς τὴν Γερμανίαν μίκη μέτιαν ὑπὸ ἀντιτείης εἰς τὴν ὁπλιστὸν τοῦ Ταύμαρελων τῆς Ἀγγλίας, ἐν τῇ Νοτιώ 'Αφρικῇ.

ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ

538. **Τὸ ἔδαφος καὶ τὸ κλίμα.** — 'Η μεγάλη αὐτῆς τῆς Μαδαγασκαρίας εἶναι μεζίδιον μικρὰ κλαυστράτη ἡ πέπτηρος η ἐξάρτημα τῆς 'Αφρικῆς. 'Αποτελεῖται μαλλιὸν ἐκ μικρῶν γρανιτῶν ὀγκοειδῶν ἀγκερίσεων ἀπεινομένης ἐκ βορραὶ πρὸς νότον ἐπὶ 1500 γιλούμ. Ἐδὴ ἡ ἀσπεζουσαν ἀρχῆς ἐσθεσμένα νηφαίστεια, σπῶς η Ἄνωκαρατρος. Η ὁροσειρά αὐτης κλυμαλούσαι πρὸς ἀντανακλασίας ἐπὶ αὐτῶν παρακτιόν πεδίσιδος, ἐδὲ ἡ ἀσθενοῦσας τὰ Ἐλλήναι τοι τέλματα, καὶ πρὸς Δ. ἀνακόπτεται ὑπὸ ὑψηλῆς ἀποκρήμου αὐτῆς.

Αἱ ἀνατολικαὶ κλιτείς τῆς ὁροσειρᾶς, ἀρχόντως ἀρδεύουσαι μάτη τῶν νοτιοκατοικῶν ἐτήσιων, εἶναι ὑγρόταται καὶ ἀνθυγειειναι· ἡ δυτικὴ πεδιάδη εἶναι ὑπερμέτρος; Θερμή· Επει τῶν υψηλῶν ὅπου τη Ταναϊρίζια εὑρίσκεται εἰς 1200 μέτρα καὶ η Φιαναρκαντόσα εἴτε ὑψηλότερον, τὸ κλίμα εἰναι πολὺ εὐνοικωτέρων εἰναι τοῦ Εὐρωπαίους· εἴει δὲν πέρχεται ἐποχὴν ἔηρα, ἡ δὲ θερμότης εἴναι διγνωτέρα. Πρὸς νότον τῆς νήσου, ἐκτεινεύεται εἰς τοὺς ψυχρούς νοτίους ἀνέμους, η βροχὴ εἴναι πονίας καὶ η χώρα εἴναι μαλλον ἔηρη.

539. **Οἱ Ίθαγενεῖς.** — Οἱ Ίθαγενεῖς συμπυκνούνται ἐπὶ τῶν υψηλῶν. Πρὸς Β. τοῦ 'Ανκαράτρου εὐρίσκεται η Τιμερίνη, χώρα τῶν ὄρυζων, κατοικουμένην ὅπο τὸν Χόδρας, εἴτινες ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰώνος κατώρθωσαν νὰ ἐκτενῶσι τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν ἐφ' ὅλων τῶν ὄλων πληθυσμῶν τῆς νήσου· εἴναι δὲ οὐτοὶ φύλη εὐφύης. Οἱ Αγγλοί ερεπτόστοιται, μεταστρέψοντες εἰς τὸν χριστιανισμὸν τὴν βασιλείασσαν τῶν Χόδρας, ἀπέκτησαν εἰς τὴν χώραν μεγίστην ἐπιφρονή, δι' ης τὸ ἀγγλικὸν ἐμπόριον διεδόθη. 'Αλλ' οἱ

Γάλλοι καταστρέψαντες τὴν μοναρχίαν τῶν Χόθων τῷ 1895, παρηγκραντούσαν τὸ ἀγγλικὸν ἐμπόριον καὶ υπέταξαν πάντας τοὺς λαούς πληθυσμούς τῆς νήσου ἡτοι, τοὺς Ἀνταυραϊμάς πρὸς Β., τοὺς Βετσιμπορίνας πρὸς Β., τοὺς Βετσιλέας ἐν τῷ κέντρῳ, τοὺς Σακαλέας πρὸς Νότον καὶ τοὺς Σακαλέας πρὸς ὑσυμάρ.

540. Αἱ ὁδοὶ τῆς ουγκονωνίας. — Η Ταναφίζε, ἡ παλαιὰ πρωτεύουσα τῶν Χόθων, ἔγενοτο τὸ κέντρον τῶν πρὸς τὴν Ἰμερίναν ὀλίγακοι δύνανται νὰ κατεῖθωσι μέχρι Μαργιύκας, αὐδηροδρεμικὴ δὲ γραμμὴ μέλλει νὰ ἐνώσῃ τὴν Ταναφίζεν μετὰ τῆς Ταματάνης.

541. Προΐόντα τῆς νήσου. — Τὸ κυριώτερον προῖον τῆς νήσου εἰναι ἡ ὄρυζα. Η κτηνοτροφία ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον πλοῦτον τῆς Μαδαγασκάρης ὁ σίδηρος, ὁ χελώνας, ὁ ἕρπυς, ὁ μόλυβδος, ὁ γαιαθρέξ δραγούσσων ἐν τῇ νήσῳ, τὰ δύση δὲ κύττας παρέχουσα πελάγια ζέλα.

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

542. Βορειοδυτικὰ ὥδαις τειογενῆ ἀρχιπελάγαν. — Οὐ μακρὰν τῆς βορειοδυτικῆς ὥδης τῆς ἀφρικανικῆς ἥπερου εἰσὶν ἐσπασμένα ἀρχιπελάγη ἥφαιστες τῆς τάπαιας συνέδενται στενῷ μετ' ὥδης τοῦτα δὲ εἴναι οἱ νῆσοι Ἄζερι, ἡ Μαδέσι, ἡ Κενάριος, καὶ ἡ νήσος τοῦ Πρασιτοῦ Ἀκρωτηρίου.

543. Ἄζεραι, Μαδέσι, ἀρχιπέλαγος τοῦ Ηοασίνου Ἀκρωτηρίου. — Αἱ Ἄζεραι (πορτογαλικὴ κτήσις) ἀνήκουσι πράγματι εἰς τὴν Εὐρώπην, διότι ὑφίσκονται εἰς τὸ αὐτὸν πλάτος, ὅπου καὶ ἡ Δισαύλων.

Σύγκεινται δὲ εἴς ἑνέα νήσων, δῶς οἱ κάτοικοι συμποτούνται εἰς 250,000, ἀπόγονοι τῶν πάντων ἀποίκων Ισπανῶν καὶ Πορτογάλων. Πρωτεύουσα εἶναι ἡ Ἀγγρα ἐν τῇ νήσῳ Τερσέρα ἀλλὰ ἡ σπουδαιότερά πόλις εἶναι ἡ Πόντα-Δελγάδα ἐν τῇ νήσῳ Σὸν Μαγέλ (2000 x.).

Τὸ κλίμα εἶναι γλυκύ, ὑγρὸν καὶ ὑγιεινόν, τὸ δὲ ἔδαφος εὐφορεν. Μέγα

μέρος τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν μεταναστεῖεν εἰς Βραζιλίαν.

Τὸ σύμπλεγμα τῆς Μαδέρας (πορτογαλικὴ κτήσις) εἶναι πλησίον τοῦ Μαρόκου, ἀποτελεῖται δὲ ἐκ τῆς Μαδέρας καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς νήσου Πλότο-Σάλτο (132,000 π.). Ὁ ομαστὴ διὰ τὸ κλίμα τῆς εὐνέουν τυποπορών τὰ προΐόντα τῶν τροπικῶν χωρῶν καὶ τὰ τῆς μεταρρυθμῆς Εὐρώπης.

Πελλοὶ Εὐρωπαῖοι μεταβανούσιν ἐπὶ πρὸς ἀντίκηταν ὑπείλεις ἡ Φούνγκα, πρωτεύουσα τῆς Μαδέρας (20000), εἶναι πόλις καθ' ὀλοκλήρων Πορτογαλικῆς.

Τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Ηρασίου Ἀκρωτηρίου (πορτογαλικὴ κτήσις) ὑπὸ τὸ πλάτος τῆς Σενεγάλης, περιλαμβάνει δύο κυριωτέρας νήσους, τὴν Σὸν Ίάγο, ἡτοι εἰς μεγαλεῖτερην, εὐφορετέρα καὶ ἔχει περιστερών την Μαρίνην, καὶ τὸν Ἀγ. Βικέντιον, οὗτος ὁ ἔξαιρετος λιμὴν χρηματίεις ὡς σταθμός εἰς τὰ πλοῖα καὶ εἰς ὁντίζεις τὸ θεραπεύειν τὴν γερακινούντων καλώδια τὸ συνδέον τὴν Πορτογαλίαν μετὰ τῆς Βραζιλίας. Ο πληθυσμὸς αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς 111,000, ὃν δι πλειστοί Μαρούσι.

544. Αἱ Κανάριοι. — Αἱ Κανάριοι (Ισπανικὴ κτήσις) εἶναι πολὺ πλησίον τῆς Σαχαρείας αὐτῆς. Οἱ ἀρχαῖοι τάξις ὑπερέζουν ἀποκαλοῦντες αὐτὰς νήσους τοῦ Μαράκου.

Δικυροῦνται δὲ αἱ Κανάριοι εἰς δύο ἡραστογενεῖς συμπλέγματα εἰς τὸ δυτικὸν ἵνεα ἡ Σιλερῆ η Κανάριος, ἡς ἡ μεταρρυθμὴ εἰς εἰς τὸν πρώτων μεταρρυθμοῦ πλάνον ἔχειται ἐπὶ την Γεωγραφία, καὶ ἡ Τενερέη, ἡς ἡ ἡραστογενεῖς ὑπόδειπον εἰς 3700 μέτρα, εργον ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ μήχανος τὸν ὑπὸ τοῦ Ηλείανον περιβεργούμενον πρόπεδων τὴν μεγαλείτεραν ποικιλίαν τῶν φυτῶν, ἡν δύναται τὰς νά φαντασθῆ.

Ο πληνοῦ μέρη ἀνέρχεται εἰς 292,000 περ. Σχέδιοι παντες εἰναι γεωργοὶ μιγάδες ἐξ Ισπανῶν καὶ ἐπὶ τῶν πρωτων κατοίκων (τὸν Γουανχέζ).

545. Τὰ πρὸς τὰ Νοτιοδυτικὰ νησιδέρια. — Πλειστοὶ ἡ πατρικοὶ μεταρρυθμοὶ ἀρχαῖοι οὐσιαὶ τῆς ηραστογενεῖς Λέρουκῆς εὑρίσκονται μόνον μεριμνῶντας νησούδια. Τὸ σημαντικότερον εἶναι αὐτῶν εἰναι τὸ Φερερόπολι, εἰς τὸ βάθος τοῦ κάτου τῆς Γουινέας, καιμένης ἀπέναντι τοῦ ηραστογενεῖου Καμερούν,

οὔτενος ἡ κορυφὴ Κλαρέντη φέρεται εἰς ύψος 3100 μέτρα. Ἀγνέται δὲ εἰς τὴν Τσανίνην.

Αἱ νῆσοι τοῦ Ηραγκιπος, τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ καὶ τοῦ Ἀνγκέν, (οἱ μένδον περδοτει ἀνήκουσι εἰς τοὺς Πορτογάλλους, ἡ δὲ τελευταῖα εἰς τοὺς Ισπανούς), κείνηται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡραστογενεῖου Κονγκη.

Αἱ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ουαλενοῦ ἀγγλικαὶ νῆσοι τῆς Ἀνατολής, τῆς Ἀγίας Ελένης καὶ Τριστάνης Κύνηρη, εἶναι σταθμοὶ διὰ τὰ πλοῖα. Η Αγία Ελένη ἔνερχεται εἰς τὴν ἀντίθετη εἰσόριον καὶ θάνατον τοῦ Μ. Ναπολέοντος.

546. Αἱ Κομόραι. — Μεταξὺ τῆς βορείου ςειρᾶς τῆς Μαδαγασκάρης καὶ τῆς αὐτῆς τῆς Μοζαΐζεως εὑρίσκεται τὸ ηραστογενεῖον ἀρχιπέλαγος τῶν Κομόρων νήσουν. Η μία εἰς αὐτῶν ἡ Μαγιάτη, εἶναι γαλλικὴ ἀποικία. Αἱ κοιναὶ νῆσοι διατελοῦσσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας. Διανεργοὶ εἰς ζωορρήματα πετοῦσσαν μετὰ τῆς Ζανιζέρης καὶ Μαδαγασκάρης.

547. Αἱ Σεσχέλλαι καὶ αἱ Μασκαρέναι. — Ήρεταὶ Βρετανοτοπικαὶ οἱ Αμερικανοὶ καὶ αἱ Σεσχέλλαι, κορδονοὶ νῆσοι, εἶναι πάντα αὐτοὶ γλαυκοὶ κτήσεις σημερίου δὲ βρετανικαὶ. Αἱ νῆσοι Μασκαρέναι κείμενοι πρὸς ἄνωτας τῆς Μαδαγασκάρης εἰναι: Η Γνωτίς η Βουρέων, ἡ Μαρούνος η νήσος τῆς Γαλλίας καὶ ἡ μαρτὶ ἀλλ' εὑρίσκεται Ροδριγούσην. Η Β. ςερβῶν ηγετεῖσαν ἡ μεγαλείτερη, ἀνήκει εἰς τὴν Γαλλίαν· διὰ δύο νησούς εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Η Βουρέων ἔχει 16800 περ. Η προτὸντα εἰς τῆς Αγίου Διονυσίου ἔχει 30000 περ. Η Β. λαοὶ 25χιλ. Πολλοὶ δὲ Σηναὶ καὶ Ινδοὶ ἐργάζονται εἰς αὐτές.

Αἱ περιθυσμοὶ αὐτοῖς συσταθεῖσαι εἰς τὴν στιλῆς κορυφὴν τῶν εὐρέτων γαιῶν, αἵτινες περιβάλλονται τὸν ἡραστογενεῖον Σηκουάνην. Φυσεῖν τὸν εἴτε ἐν ρήγαις καὶ ἐν τῷ κέντρῳ πράγματα πάντα.

Ο Μαρούνος ἔχει μεγαλείτερον πληθυσμὸν (292,200 π.), ἡ δὲ πρώτη νησος Ήρ. Λαοὶ ἔχει 6000 περ.

Η Βουρέων καὶ ἡ Μαρούνος παρόγυροι πρὸς πάνων καρέν· γίνονται πολλάκις θύματα τῶν κυκλωπῶν πειρατῶν.

ΑΙ ΦΥΛΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

548. Ποικαλία τῶν Αφρο-κανικῶν φυλῶν. — Οικισμοὶ οἱ Αφροκανικοὶ δεν κατοικεῖται ὑπὸ τῆς μα-

ρης έκεινής φυλής, η οποία μετανείνει την πόσεις στέρεως και σπετάδες τον αντικείμενον του άνθησίου εμπορίου των πολιτιστικών λαών.

Τύποργχι μεταξέβι τῶν Ἰησαγενῶν Αργείων διανοῦν μεριάνη θεογραφική ποικιλία. Χωρὶς να έμεινεν περὶ τῶν νεωτέρων ἐπιτεμένων, οἱον τὸν Ἀράδες ἐπιτεμένων οὐδὲν ήτον μέλις περὶ τὸν ἰδέομον οὐδένα, εἰ Λίγυπτον, οἱ Βέρεσσοι, οἱ Μάζειρ εἶναι πολὺ διάφοροι τῶν νιγρητῶν, καὶ ἀντέτοι.

549. Οἱ Βόρρωμανς. — Ήπιοί κατοικοῦσι τὰς Νιγρήτων εἶναι οἱ Βόρρωμανς (ὅν τὸ έπος ὁλὴ διστι ομηρεῖς: Ἀνθρακοὶ τὸν ὄν μνων), οἱ βανουστέρες φυλῆς τῆς Λέρου.

Οἱ οἱ διάφοροι φύον πλάγια μεταξύ τοῦ Αγροῦ ηρίου καὶ τοῦ Καρδείου, καὶ ζῶσι τὰ τοῦ ποταμοῦ τῆς θάρρους τῶν θαρροτέρων. Σχέδιον γνωνοί, ἀγρούσιοι να κατασκευάσσοι κατευθίσας ὅπερει κοινωνίας αὐτῶν ὀργανισμὸς δεν ὑψώθη οὐδὲ μέχρι τοῦτο οὐδὲν συγκριθεῖσιν μεταξύ τοῦτον τοῦ θαρρούσιον ποταμοῦ. Εἰς Φεγγυτοῖς τοῦ βανουστούρου εἴδους καὶ διεῖ εἰς νοσοῖς τὴν ὑπεροχὴν ἀπό τοῦτο τῶν ζώων. Οἱ δὲ περιγητοὶ ισχυροίσιν μάλιστα διεῖ δὲν τὸν θαρρούσιον ταῖς κατευθύντα τῆς πατρικῆς στοργῆς.

Μικρώσιμοι καὶ ἀραιόσιοι τοῦ ποταμοῦ οὐδὲν ποταμοῦ, πέρις εὖς ὀρατούσιοι κατὰ τούς τρόπους, εἰνὲ διέργατορεν μεριστοί τῶν Νιγρήτων καὶ δεν ξερούσιοι κόμην τόσον πυναχή.

Μικρώσιμοι καὶ ἀραιόσιοι τοῦ ποταμοῦ οὐδὲν ποταμοῦ, πέρις εὖς ὀρατούσιοι κατὰ τούς τρόπους, εἰνὲ διέργατορεν μεριστοί τῶν Νιγρήτων καὶ δεν ξερούσιοι κόμην τόσον πυναχή.

550. Οἱ Ὀττεντότοι. — Εἰ διάφοροι, θαυμάσιοι εἶναι οἱ Ὀττεντότοι, ζῶσι τὸν θάρρον τῆς Αργυρίκης μετὰ τῶν Ἀνακαταράτων τῶν ζώων τῶν ἀνθρακούσιων θασῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ηπείρου.

Εἰς τὸν Φαγιερὸν τὸν Βίσσυμανς ἡ Ὀττεντότοις συνιπτεῖ τὴν λατρείαν τῶν διενδρῶν καὶ ερήσουσεν ὑπὸ κοινωνίην ἐποφεύτεις βαθύρων τοῦ νάζη κατὰ διαλέκτον.

551. Οἱ Νίγροις. — Γε-

ρών τῶν Οττεντότων εἶναι οἱ Νίγροις διειρρυμένοι εἰς μέρην ἀσύμμενον οικογένειαν.

Τῷψήλων ἀνάστημα, καυπίλαι, πόδες πλατεῖς, τρόχηλες λογυρές, πρόσωποι πεπισμένοι καὶ προεξέγοντες πρός τὸ κατω, ζέρμα μελάνη καὶ στιπνόν, ἀναιστότερον εἰς τὴν παλαμήρην τῶν χειρῶν καὶ εἰς τὸ πέλμα τῶν ποδῶν, κούρη ἐριθένεις, κουφότης, ἔλαφρότης, φυσικότης, ὀκνητίς, εὔκλια μεῖντον¹ ήτος ὑπερφρεύει τὴν ἔσυλειαν, πρόληψις, τοιοῦτος εἶναι οὐ νιγροτικὸς τύπος. Εἰς τούτα δὲ προσθέτειν καὶ τὸν οὐρῆν ὀσυνήθως ἀπαντώμενον ἀνέριν εἰς τούς Τολερόσιους τῆς Σανεγάλης, οἵτινες παρέχουσιν εἰς τοὺς Γάλλους ἔξαιρέσιους στρατιώτας.

Οἱ Νίγροις δὲν διέβησαν οὐδὲλως τὴν τελευταῖαν βαθμῖδα τοῦ πολιτεύμου, τὴν τοῦ ἀρρετού πίστιν οὐδέποτε ἔμφασθον νὰ ἐκμεταλλεύσωσι τὸν ζπύρων πλούτον τὴν ἔκσταν χώρας, εἰς δὲ τοὺς ἐμπορικοὺς σταθμοὺς τῶν Ερωταϊκῶν φέρουσι μάλιστα πάρτως θάλασσαν.

Παρ' οὐτοῖς ἀπαντᾶτοι καὶ τὸ παραδίδοντο τοῦτο, εἰς δὲ τὸ ποταμούς καὶ ἀρρετούς τὴν περιουσίαν τοῦ θαρρούσιον αὐτοῦ εἰς τὸν μέν τῆς ἀδελφῆς τοῦ καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ίδιον τοῦ.

Αἱ οἰκογένειαι ἥνωμέναι αποτελούσαι φυλάς, ἐν δὲ τῇ χώρᾳ τοῦ Νίγρου, ὑπάρχουσαι συγαντικαὶ μοναρχίαι, μὲ τοῖς ἡ μαλλόν με μεγάλας πόμας, αἵτινες ἔχουσι 50 ὥρ. 100,000 κατ. Τοικύται εἶναι η Κουμασσία, Ἀβρέμεν, Κούκα, Ἀβρεούτκα.

552. Οἱ Βαντούσιοι. — Οἱ Βαντούσιοι η Κόρφωσις, εὖς κακῶς συνέχουσαν πέρις τοὺς Νίγροτας, κατοκούσι τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς μεταμερίας καὶ ἀντασκευῆς Ἀφρικῆς. Εἰναιὲ οὗτοι ποιμένεις η πολεμισταὶ καὶ δρεσταῖτοι, οἵτινες καθιυπετάζαν τοὺς Οττεντότους καὶ ἔντοτε τῶν ὄποιων οἱ Όλλανδες καὶ οἱ Ἀγγλοι τοῦ Ἀκρωτηρίου ἐπολέμησαν μὲ πλείστας θυσίας. Οἱ Ζουλούς εἶναι η Κουμασσία.

Οἱ Κόρφωσιςι μαλλόν ἀνεπιτυχούμενοι μετάπτων εἰς Νίγροτες, τὸ βάθισμα καὶ τὸ ἀνάστημα κυριώτερον, τὸ ζέρμα μελάγγηρον καὶ μαλλόν καὶ

τρινόχρουν ή μείλιν, τὴν σιαγόνα διλιγότερον προεξέχουσαν. Εἶναι λιτότεροι, ασχερώτεροι καὶ μᾶλλον φίλεργοι. Η πολυγαμία ὑφίσταται παρ' αὐτοῖς, ως καὶ παρ' ἄποιστοις τῆς Αφρικανικούς λαοῖς. Ἀλλ' η κληρονομία τοῦ ἀρρενούς καὶ η πατρική ἔξουσία είναι τὰ θεμέλια τῆς κινητικῆς των.

553. Οἱ Πεζούλαι. — Μία φυλὴ μεγαλιών ἐρυθρῶν καὶ μὲ κόμην λείεν, γη πεντηκοή φυλὴ, ἔξπλοτοι ἐπὶ τῶν ὄρων τοῦ Σουδάν καὶ τῆς Σαγάρας, τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τῆς Σενεγάλης. Ἀντιπροσωπεύεται ἐπὶ τοῦ Νείλου ὑπὸ τῶν Νουδίων, ἀποτελεῖ δὲ τὴν επικρατούσαν φυλὴν εἰς τὰ ιησητικὰ Κράτη τοῦ Νίγρου καὶ τοῦ Σανεγάλης μεταστραφεῖσα περὶ τὸν 18ον αἰώνα εἰς τὸν μωαμεθισμόν, διαδίδειν αὐτὸν ταχέως ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Αφρικῆς.

Νομάδες καὶ ἀρράξια καὶ ποιμένες, οἱ Πεζούλαι, ἔγενοντο μόνιμοι καὶ γεωργοὶ αισιογάθες μετὰ τῶν Νιγρήτων, κατόπιν βιομήχανοι. Μόνοι εὗτοι εἰναιὲ η Αφρική ἐργάζονται καλλισταὶ τὸν σέληνον καὶ κατασκευάζουσιν ὑδάτην.

Οὐδὲλως ὑπερφέρουσι τὸν δουλείαν, εἰνὲ ἐπιψημάτων, καὶ πράχημα παρέδοντον ἐν τῇ Ἀφρικῇ, θάλασσαν μετὰ τῆς θρησκείας τοῦ θόη καὶ θύμα τῶν Αράδων. ἔχουσι κλίσιν ὑπέρμετρον ποτὸς μόρφωσιν καὶ διατηρούσαν πολυάριθμα σχολεῖα. Λύτη εἶναι η εὐφυεστέρα φυλὴ τῆς Αφρικῆς.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

554. Η ἀνακαλύψις τῆς Αφρικῆς χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰώνος. — Εν τῇ ἀρχαὶ τοῦτη οἱ Λίγυπτοι καὶ οἱ Φοινίκες περιέπλουσαν ἀναμφιθέλλοντας τὴν Αφρικήν, οἱ δὲ Καρχηδόναι έφευσαν μέχρι τῆς παραλίας τῆς Σανεγάλης.

Κατὰ τὸν 15ον αἰώνα, οἱ Βάσκοι δὲ Γόρμα καθώρισε τὸ ἀληθές σχῆμα τῆς ηπείρου, οἱ δὲ Ιπποτράχαλοι έφευσαν τὸν ένωρις εἰς τὰ μεσόγεια, εἰς τὰ τὸν Κόρυν καὶ εἰς τὴν Ἀγριστανίαν.

Ἀλλ' η ἀληθής ἀνακαλύψις τῆς Αφρικῆς εἶναι ἔργον τοῦ 19ου αἰώνος. Πλὴν τῆς Αύστρολατίας οὐδεμία

ἄλλη ή πειρος διετέλεσεν ἐπὶ τοσούτον χρόνον ἄγρωστος.

555. **Ἐξερευνηδις τῆς Σαχάρας.** — Η πρώτη βάσις ἑνεργείας ὑπῆρξεν ἡ πορφὰ τὴν Μεσόγειον ἀκτήν, ἥτις οἱ Φαινίκες καὶ οἱ Ρωμαῖοι εἶχον ἀλληλοιδιάσθως ἀποικίη καὶ εἰς ἥν ἡ Γαλλία ἔμελλε νῦν ἐπαναφέρει, τῷ 1830, τὸν πολιτισμὸν τὸν καταστραφέας ὑπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῶν Ἀράβων.

Ἐκείθεν ἡ εγώρουν, ἐκεῖ κατέληγον τὰ καροβάνια, ὅν τὸ ἐμόρων ἐπιλούτισεν ἀλλοτε τοὺς Φαινικούς λιμένας τῶν δύο Σύρτων. Ἐκείθεν ἀεγύρωρσαν ἐπίσης αἱ πρώται νεώτεραι ἱποτοσταῖ. Τῷ 1822, ἡ Ἀγγλικὴ ἀποστολὴ Δένχαρμ καὶ Κλεπτοντον μετέβη ἐκ Τριπολεών εἰς τὴν λίμνην Τσάδ, διὸ μέσου τῆς Σαχάρας, καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ Τζέλαβα ἡτο ὁ αὐτὸς ποταμός, δὸν ὁ Μούγκο Πάρκος εἴγεν ἀναπλεύσην περὶ τὰ τέλη τοῦ 1800 αἰώνος, καὶ τὸν ὄπιστον ἐγνωστὸν ὑπὸ τὸ σύμαιο Νίγρη.

Διανωρήτας ἐκ Τριπολεώς, τῷ 1850, ὁ Βάρθολος Λεβαλύνφων ἐν πλήρῃ Σαχάρᾳ τὴν ὀρεινὴν ὅσαν Αἴρο.

Ἡ Σαχάρα ἐγώρῳθή ἐντεῖ ἐστερεὸν μετὰ τῶν ὕδασέων της, τῶν ὀρέων της, τῶν πλανήτων της, τῶν Τουράριών, διὰ τοῦ Γερμανοῦ Rohlfss καὶ τῶν πολυαυτιθμάνων Γάλλων περιηγητῶν, οὓς διήγειρεν ἡ κατάπτηρις τῆς Ἀλγερίας. Ὁ Αὔστριακὸς Δένχαρμ κατώθωσε νῦν ἐισδύσην εἰς τὴν λίμνην Τσάδ καὶ τῶν ὄχθων τοῦ Χαρί τῷ 1880.

Τῷ 1880 ὁ Γάλλος λογογός Μοντέλ, προερχόμενος ἐξ Σουάν, κατώθωσε νῦν διαύσηρο τὴν Σαχάραν, ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν, μεταξὺ τῆς λιμνῆς Τσάδ καὶ τῆς Τριπολεώς. Ἡ ἀπόστολὴ τοῦ Φουρών καὶ Λαρύμ προερχοταῖ εἰς τὴν Σαχάραν μέχρι τῆς λίμνης Τσάδ καὶ τῶν ὄχθων τοῦ Χαρί τῷ 1900.

556. **Τὸ Σουδᾶν καὶ ὁ Νιγρός.** — Οἱ Γερμανοὶ Βάρθολοι εὗς τι ταξείδων τῷ 1850 μετὰ τοῦ Ριγαρδονος ἐφύσαν μέχρι τῆς Τομβουκούτου, εἰς ἥν εἰσέσθησαν καὶ διέμενον ἡ ἀνάμνησις αὐτοῦ ἔμεινε ζῶσα ἐν τῇ γλώσσῃ.

Μεθ' ἑνὸς ὅλου συντρόφου, τοῦ Βόγελ, ἐξερευνήσει τὴν λίμνην Τσάδ καὶ

καθὼρίσει τὸ ὄψις αὐτῆς· κατόπιν ἐπέστρεψεν εἰς Εύρωπην τῷ 1855, ὃ δὲ σύντροφος αὐτοῦ Βόγελ, μελνά μόνος, ἀπολέσθη προσπαθήσας νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἡνατολικὸν Σουδᾶν. Ἐκτοτε ἡ Εύρωπαικὴ ὄθησις εἰς τὸ δυτικὸν Σουδᾶν καὶ ἡ στριγαία κατάκτησις τοῦ ἡνατολικοῦ Σουδᾶν ὑπὸ τῶν Αιγύπτων ἐπέτριψαν καταπληκτικῶς τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις περὶ τοῦ Σουδᾶν.

Ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ πρέπει νὰ σημειωθῶμεν ἰδίων τὸν Ἐμποτάνη, δοτὶς ἐκουβένησε τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰσραήλ μηνὸν Ἀμποτόν εἰλαὶ λιγόν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἔμεινε εἰπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπαρχίας τοῦ, διὸ αὕτη ἐγωισθή ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰλαὶ τῆς ἐγκαταστάσεως; τῶν δερπάνων ἐν Δαρφούρ, Λορδοφάρν καὶ Νούσιζ. Εἰς ἀναζήτησιν δὲ τοῦ Ἐμποτοῦ ἐπεγείρεσε τὸ τελευταῖον αὐτὸν ταξίδευσιν τοῦ Βάχρετ — Ἐδεντορ Schweinfurth (1867—71) ἐναγνώσθης ὃ δεκανετέον τοῦ Βάχρετ — ελ — Γαζέλ, ἐνδε τῶν παραποτάμων τοῦ ἄνω Νείλου, τὰ ἔρη τοῦ Βαχρίντε καὶ τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Οὐελέρω παραποτάμου τοῦ Κέργυου. Η τελευταῖα ἀποστολὴ τοῦ Στάνλεϋ τῷ 1837 ἐριταϊδὸς καθώρισε τὴν γεωγραφίαν τῶν λιμνῶν καίτινες συγκατατίθεσι τοῦ Νείλου.

557. **Αἱ πηγαὶ τοῦ Νείλου.** — Αἱ πρώται ἀπόπειραι πρὸς ἀνακαλύψιν τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου ἥσαν αἱ ὑπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ Νέρνους σταλένες ἀκατοτάρχων. Ἀλλ' αἱ πρὸς ἐξερεύνησιν ἀπόπειραι αἴσται ἀνεκπόνουν ὑπὸ τῶν ποταμῶν βιλαστήσουν, καίτινες ἐποδίζουσαι τὴν ποταμοποίην εἰς τὴν γύρων τοῦ Βάχρετ-Γαζέλ. Αἱ πηγαὶ τοῦ Νείλου ανεγνωρίσθησαν μόνον ἐν τοῖς νοτίοις μέροις καὶ πλησιάντες εἰς αὐτὰς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ 1857 μέχρι τοῦ 1858, οἱ Ἀγγλοι Βούρτων καὶ Σπέκει λιμνάντοντες ὑπὸ ἑνὸν τὰς διηγήσεις τῶν εμπορῶν τῆς Ζανζιρέζης καὶ τῶν ιεραποτάδων μετέβησαν ἀπὸ τῆς Ζανζιρέζης εἰς τὴν λίμνην Ταγκανύκαν.

Οἱ Σπέκει μόνος εἰδεῖ τὴν λίμνην Οὐ-

κερουσένην τῆς δὲ ἀνακαλύψεως αὐτοῦ ἐξερευνωθείσης ὑπὸ τοῦ συντρόφου του, ἀρά ὡς ἐχωρίσθη κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐπανήρχεται τὸ ταξιδεῖόν του μετὰ τοῦ Γράντος ταύτην δὲ τὴν φράν ἔχει μόνον εἰδεῖ τὴν λίμνην Οὐκερουσένην, ἀλλὰ καὶ περιέκυψεν αὐτήν, καὶ ἀκολουθῶν τὸν ἐξ αὐτῆς ἐκρέγοντα ποταμόν, ἐπανέκυψεν εἰς Εύρωπην διὰ Νείλου τοῦ Καΐρου. Καὶ οὐδέποτε εἰ πηγαὶ τοῦ Νείλου ἀνεκαλύψθησαν τῷ 1863.

Ταξέρευσιν τότε νὰ ανατλέσουσι τὸν ποταμόν, διότι ἐγίνοντο εἰς τὸ ἔξτης ποτὶ ἔχωντον. Ο Σχουρήλ Βάκερ ἀμέσως, ἀρά τὸν συνήντησην τὸν Σπέκει εἰς Γονδούνορο, προέσει μέχρι τῆς λίμνης Λούτα Ν. Σηγέ η Ἀλέρετ, ἐγκαθίδρων τὴν αιγυπτιακὴν κυριαρχίαν ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ τῆς Αρειανῆς. Ο δύντωτος Schweinfurth (1867—71) ἐναγνώσθης ὃ δεκανετέον τοῦ Βάχρετ — ελ — Γαζέλ, ἐνδε τῶν παραποτάμων τοῦ ἄνω Νείλου, τὰ ἔρη τοῦ Βαχρίντε καὶ τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Οὐελέρω παραποτάμου τοῦ Κέργυου. Η τελευταῖα ἀποστολὴ τοῦ Στάνλεϋ τῷ 1837 ἐριταϊδὸς καθώρισε τὴν γεωγραφίαν τῶν λιμνῶν καίτινες συγκατατίθεσι τοῦ Νείλου.

558. **Ο Κόγγος.** — Εν τῇ ἀρχῇ τοῦ 19ου αἰώνος, ἐμπόροι Πορτογάλων εἰχον ἀναπλεύση τὸν ποταμὸν ἀπὸ πολὺ μακράν, καὶ ἀλλ' οἱ μεγάλοι περιηγηταὶ ἐξητασσοῦ εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ ἄνω αὐτοῦ ῥοῦ. Ο Λίβικωντων επεσκέψθη τὰς λίμνας Ταγκανύκαν καὶ Βαγκουέσκον τῷ 1867.

Ο Σκούτος Καμερών (1873—74) ἀνεκάλυψε τὰς σχέσεις τῆς λίμνης Ταγκανύκαν μετὰ τοῦ Κέργυου. Καὶ εἶναι ὃ πρώτος Εὐρωπαῖος, δοτὶς διήγησε τὴν ματμόδρινή της ἀπὸ τοῦ Ινδικοῦ Οὐελενοῦ μέχρι τοῦ Αἰταντοκοῦ.

Ο Στάνλεϋ ἀπανέλθει τὸν ἀθλὸν τοῦτον. Μετὰ περιηγήσην πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Λίβικωντων τῷ 1871, κατήλθε τὸν ὑπὸ τοῦ Νέρνους τοῦ Κέργυου διὰ μέσου μαρίων κυνθῶντα καὶ συνεδέσσον αὐτῷ διε τοῦ δρομοῦ; οἱ τοῦ τούς μεγάλας λίμνας τὰς ἀνακαλύψθησαν τῷ 1867 ὑπὸ τοῦ Λίβικωντον μέχρι τῆς προτελευτῆς.

559. **Ο Ζαμβέζης καὶ ὁ μεσομβρινὸς Ἀφρική.** — Ο Ζαμ-

εξηγήσεις, πρό τού Κέργυου καὶ τῶν λιμνῶν, τὸ θέατρον τῶν εἰρηνικῶν ἀδίλων τοῦ ἄγριου. Λίθιστων. Ἀναχωρήσας οὐτοῦς απὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλεπίδος, διῆλθε τὴν ἔρημον Καλαχάρην, εἴδε τὴν λίμνην Νάγαρον καὶ ἐφύσησεν εἰς τὸν ἥσυ ψοταροῦσ. ἐν κατηλλοθεν, ἀναγνούστας ἑτοῖς ἡ Νούσσα εἶχεν εἰς αὐτὸν (1856—1864).

Οἱ Πορτογάλοι Σέρπα Πίντο διῆλθε καὶ οὗτος τὴν Ἀρερήνην ἀπὸ τῆς μικρῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλληλή, ἀλλὰ νοτιώτερην, καὶ ἐξηρέψας τὴν ἔρημον Καλαχάρην, ἔπειτας ἡ ἐξάπλωσις τῆς Ἀγγλίας απὸ τοῦ ἀκρωτηρίου μέρους τοῦ Χαρβέζου ἐπολλατιλασίσας ἐν τῷ γώρῳ τούτῳ ὃ μόνον τας πρές ἀνακάλυψιν περιηγήσεις, ἀλλὰ καὶ τὸς θρεπτικῶν αποστολῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν κατὰ τῶν νικητριῶν φυλῶν αἵτινες κατεστράχησαν ἡ ὑπετάχησαν.

ΑΜΕΡΙΚΗ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

560. Η κατὰ μῆκος διάταξις αὐτῆς. — Εὐ ών ἀρχαῖς ἡ περιφέρεια κεῖται ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ισημερίου. ἡ Ἀμερικὴ ἐπέτεινεται ἀπὸ τοῦ ἑνὸς πόλου εἰς τὸν ἑπέρων σχέδειν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν μετασεβρίων.

Η μεσομερίη ἄρκε τῆς Ἀρεικῆς καὶ τῆς Λύστραλίδης οὐ δύνανται νὰ ἔχουνται, γιαρὶς τὸ σύνολον τῆς ἀρχαιαίης ἡπείρου νὰ ὑποστητῇ σπουδαίαν τροποποίησην.

Η μεσομερίη ἄρκε τῆς Ἀμερικῆς τουναντίων δὲν είναι ἀπλῶς προσάρτημα εἰς ἡ φυσικὴ ἐπέτειαις τῆς νέας τοῦτορού, ἡς ὁ τελευταῖος εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο συελεῖται οὐ ἐξαίνετο ἡ πρωτητηριακότης, ἐὰν ἔξειτον οἱ τελευταῖοι οὗτοι σπόνδηλοι.

Τέλος ἡ Ἀρεικὴ μόλις φύσαι: πρὸς νότον εἰς τὴν 3^ο πλάτους, καὶ ἡ Λύστραλίδης οὐδὲλλως ὑπερβαίνει τὴν 4^ο πλάτους, ἡ δὲ ἡ Ἀμερικὴ ἐπέτεινεται πρὸς τὸν Νότιον πόλου τῆς 5^ο.

561. Αποτελέσματα τῆς τοιαύτης διατάξεως διὰ τὸ κλιματικόν. — Εἰς τὸν ἐνταργητούσαν ταῦτην διαφράγματον μετεῖχεν τὸν δύο κέρματων ἀνταποκρίνεται καὶ σημαντικὴ διαφράγματα περὶ τὸ κλίμα.

Τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς Ἀσίας καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀρεικῆς ἔχουσι καλλικράτειαν, καλούμενον ὥστε τοις ἀνατολικοῖς, τὸ ὅποιον μετεσχηματίσεται

στεπάς καὶ ἔρημος ἀπεράντους ἐκτὸς σεις, διοικητούμενας τῇδε κάκητες ὑπὸ ποταμῶν κοιλάδων. Πέριττος δὲ τοῦ κλιματολογικοῦ τούτου κέντρου διάκινται ἀλλαὶ καὶ ζῶνται κληματῶν λίγα διάφοροι.

Η Ἀμερικὴ τούτωντον παρουσιάζει, συμμετρικῶς διατεταγμένη πρὸς νότον γαὶ πρὸς βορρᾶν τοῦ Ισημερίου, κλιματικὴ ποστής ποικιλίας συνάθοντα πρὸς τὸ πλάτος.

Μετὰ τὸν πάγους τοῦ Βορείου Πλέιλου, ἔρχεται ἡ ἀπέραντος εὐκράτειας χώρας τῶν Ἄνημοντος Πολιτειῶν· κατέπιον ἡ τροπικὴ ζώνη τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς· κατέπιον ἡ ἰσημερινὴ ζώνη τοῦ Αμερικοῦ. Εἰσηγέμευσθανταὶ τούτης εἰς τὴν νέαν τροπικὴν χώραν, καὶ τέλος εἰς τὴν εὔκρατον νοτίαν ζώνην, τὴν τῆς Δακτύλας καὶ μεσημερινῆς Χίλιης. Διὸν λειπουσίου εἰς τὴν Ἀμερικανὴν ἡπείρον εἰμὴ οἱ πάγαι τοῦ Νότιον Πλέον.

562. Διάταξις τῶν ὑψωμάτων καὶ τῶν ταπεινωμάτων. — Εἰ τὸ ἀρχαιοὶ κόσμοι τὰ ὑψωμάτα ἀποτελοῦσαν, ὡς τὰ ἡπειρωτικὰ κλίματα, ἐναντικαὶ τορῆναι, πρέπει τοῦ ἐποίου αἱ πεδίδεις διάκεναι κακολικά, ἔνως αἱ κληματικαὶ ζῶνται (Βόρειος Εὐρώπη, Σινικὴ, Βεγγάλη).

Ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἡ ἴσαρροπία εἶναι ἐν μόνην ἀκρον, ἀλλὰ εἰς μ' αὐτὸμον ἔχαστον τῆς πεδιάδος, πρὸς Νότον εἰς 30^ο βορείου πλάτους καὶ εἰς δύο ἄκρας, ὡς η μία εἶναι ἡ τῆς Φιλορίδης καὶ ἡ ἔπειρα η τοῦ ἀμερικανικοῦ δροπεδίου. Τὸ ἔπειρον τοῦτο σταματᾷ ἀκριδῶς εἰς τὸν Ισθμὸν τῆς Τεγουναντεέκης, οὐδὲς δὲ 200 μέτρ. ύψους χωρίζει τὴν Βόρειον ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς.

Ἄρει τέτερον τὰ δριαὶ τῆς Νότιον Ἀμερικῆς εἰναι σεσταταὶ πρὸς βορρᾶν, τὰ δὲ τῆς Βορείου οὐδὲλλως εἶναι ποιεῖται. Αἱ νῆσται τῆς πολιτικῆς χώρας εἶναι ἡρισταῖται πρὸς τὰ παγωμένα μέρη τοῦ Καναδῶν. Ἀπὸ τῶν μεγάλων λιμνῶν μέχρι τῆς βορείες Γριλλανδίας δὲν ὑπάρχει πρόσημαται εἰμὴ εἰς μόνον καὶ ὁ αὐτὸς σχοῖς ξηρῶν γρανιτωδῶν διακοπούμενων ὑπὸ στενῶν οὐλαστιών.

Πρὸς τὸ μέρος λοιπὸν τοῦτο οὐ Βόρειος Ἀμερικὴ σύγκειται ἐκ πολικῶν χωρῶν, ἵνα φέτος δὲν συμβένει καὶ διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικήν.

563. Συμπέρασμα. — Εἴναι ὀλίγος, διεύθυνσις ἐπιμήκης τῆς ἡπείρου καὶ παραλλήλος διάταξις τῶν ὑψωμάτων καὶ τῶν πεδιάδων, ἀλλὰ διεύθυνσις κατὰ πλάτος τῶν κληματικῶν, μεγάλην εἰστείσθαι τὸν θαλασσινὸν μετεῖχον τῆς Βορείου καὶ Νότιον Ἀμερικῆς, τούτοις εἰνὲ οἱ γεινοὶ χαρακτῆρες τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου.

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗ

564. Αἱ τορεῖς Ἀμερικαῖ. — Η Ἀμερικὴ περιλαμβάνει πράγματα τρία μέρη, τὸν δύο μεγάλους ἡπειρωτικούς σειράς τῆς Βορείου καὶ τῆς Νότιον Ἀμερικῆς καὶ τὸ κεντρικὸν καὶ θαλασσινὸν τημῆμα, ἥπερ χωρίζει αὐτάς.

565. Λογοιστής μεταξὺ τῆς Βορείου καὶ Νότιον Ἀμερικῆς. — Ή Βρεις, καὶ η Νότιος Ἀμερικὴ ἡμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλας κατὰ τὸν γενικούς αὐτῶν χαρακτῆρας, ἀλλὰ εἰς λίγα διάφοροι εἰς τὰς λεπτομερίας αὐτῶν. Η Νότιος Ἀμερικὴ αποτελεῖ μεταξὺ τοῦ Ισθμοῦ τοῦ Ηπανακτή, τοῦ ἀκρωτηρίου Νόρη, καὶ τοῦ αὐτοῦ τοῦ Ἀγίου Πέτρου εἰς ὅρθιον τὸν πρόγονον, σχεδὸν τελείων, οὐδέτον δημοσιόν την εἰσαγέμευσθανταὶ τοῦτον τοῦ Ηπανακτής έπειτας τοῦνταν τοῦ Βορείου Αμερικῆς εἰναι μόνον φινιομενικόν.

Αὕτη δὲν τελευταὶ ἀλληλούς εἰς ἐν μόνην ἀκρον, ἀλλὰ εἰς μ' αὐτὸμον ἔχαστον τῆς πεδιάδος, πρὸς Νότον εἰς 30^ο βορείου πλάτους καὶ εἰς δύο ἄκρας, ὡς η μία εἶναι ἡ τῆς Φιλορίδης καὶ ἡ ἔπειρα η τοῦ ἀμερικανικοῦ δροπεδίου. Τὸ ἔπειρον τοῦτο σταματᾷ ἀκριδῶς εἰς τὸν Ισθμὸν τῆς Τεγουναντεέκης, οὐδὲς δὲ 200 μέτρ. ύψους χωρίζει τὴν Βόρειον ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς.

Ἄρει ἔτερον τὰ δριαὶ τῆς Νότιον Ἀμερικῆς εἰναι σεσταταὶ πρὸς βορρᾶν, τὰ δὲ τῆς Βορείου οὐδὲλλως εἶναι ποιεῖται. Αἱ νῆσται τῆς πολιτικῆς χώρας εἶναι ἡρισταῖται πρὸς τὰ παγωμένα μέρη τοῦ Καναδῶν. Ἀπὸ τῶν μεγάλων λιμνῶν μέχρι τῆς βορείες Γριλλανδίας δὲν ὑπάρχει πρόσημαται εἰμὴ εἰς μόνον καὶ ὁ αὐτὸς σχοῖς ξηρῶν γρανιτωδῶν διακοπούμενων ὑπὸ στενῶν οὐλαστιών.

Πρὸς τὸ μέρος λοιπὸν τοῦτο οὐ Βόρειος Ἀμερικὴ σύγκειται ἐκ πολικῶν χωρῶν, ἵνα φέτος δὲν συμβένει καὶ διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικήν.

566. Η Βόρειος πολιτικὴ χώρα. — Τὸ κέντρον τῆς Ἀμερικανικῆς πολιτικῆς χώρας εἶναι ἡ μέγας Οὐδώνων πόλης καθόλος.

Διτεῖδος φραστόμενον κατὰ τὴν βόρειον χώραν διδύονται πρὸς βορρᾶν καὶ αὐτοτόπως, ἀποτελεῖσθαι οἰονεὶ κεντρικὴν λεκάνην, πέριττη τῆς όποιας ἡ Λαζαρδῷρος καὶ τὸ βορειοδυτικὸν τερριτόριον διά-

κεινοται δίκην άμφισσάτρου περιβαλλο-
μένου υπό κυριακούς έργων παραδίδεται λίγων
έκπτωτημένων.

Τοιούτοις δὲ εἴναι η Μεγάλη Αρ-
κτος, ή τοῦ Δούλου, ή "Άλαζανη,
τῆς οὐρανούς εἰς τὸν Βόρειον Ὄκειον, ή Οὐδινπέρην συνδεμένη ταυτοχρόνωι
μετά τοῦ Οὐδεσσωνού κόλπου καὶ μετά
τῶν μεγάλων λιμνῶν, ἣν η θάλασσα
"Υπερθέρα ἔχει 182 μέτρ. Ὅφος καὶ
χύνεται, μέσος η Μυγγανη, η Γρόνη,
η Ερήνη καὶ η Οντέρος εἰς τὴν άρ-
τηριν τοῦ Ἀγ. Λαυρεντίου.

Ο ποταμὸς οὗτος είναι, κυρίως; εἰ-
πεῖν, εἰς πολὺκος ποταμός.

**567. Τὰ Βραχώδη δρόν καὶ
τὰ ἔχαρτηματα αὐτῶν.**—Μόνος
πρὸς Ν. καὶ πρὸς Δ. τὰς γρα-
τικές τῶν λιμνῶν δργούνται καὶ ξηροί
καὶ άληθεῖς Ἀμερικανικοί.

Τὸ μέγιστον τυμπάνον, τὸ περι-
βαλλοντὸν κύτον πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ει-
ρηνικοῦ οὐδεὶς θεωρεῖ ὁ διά-
προς ΝΑ. ἀπὸ τοῦ Βεργερίνην περθ-
μού μέχρι τοῦ Ισθμοῦ τῆς Τεγουν-
τεπέκην.

Ἐπει τῆς εὐθείας ταύτης, γραμμῆς
κεινοται τὰ μέριστα ψύχωμάτων καὶ οἱ
μελίνοι σύμπτυχοι δίκαιοι, τὰ κυρίως
«Βραχώδη δρόν μετά τῶν εὐρυτάτων
κύτων ὄροπεδίων τῶν υπό στεπῶν
καικλιώμενων καὶ βραχέων χρυσοφύρων,
μένων υπὸ τοῦ Φρεζέρ, Κολομβίου,
Καλιφόρνιας καὶ Ρίου Κράκτων ἐξ
Νότου.

Πρὸς τὸ Ἀνατολικὸν μέρος παρο-
σιαζούσι οὐλεῖς ἀπότομοι, δεσποζό-
μενοι υπὸ κορυφῶν 4000-5000 μέτρ.
Οὐ, καὶ κατεληγούνται εἰς τὴν κεν-
τρικὴν πεδιάδα τοῦ Μισσουρῆ καὶ
τοῦ Μισσισιπῆ οἱ μελίνοι εἰς τὸν Με-
ξικικονό κόλπον.

Πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος οἱ Ειρηνικοὶ
περιβάλλειν ἐπ' εὐθείας τὸ ὄροπεδίον
τῆς βρεττανικῆς Καλιφόρνιας πρὸς
Βορράν καὶ τὸν Μεξικὸν πόλην Νότου.
Τὸ μὲν ἔγγιζε εἰς τὰ ηράστεια τῶν
Ἀλεουτίων νήσων, τὸ δὲ εἰς τὴν Κεν-
τρικῆς Ἀμερικῆς οἱ δὲ "Αγ.
Ηλίας σχεδὸν υπὸ τοῦ πάγου τοῦ
Πελοπού νύκτου εἴναι μόνον κατά-
ποτοκαπτέλους καὶ τοῦ Ηράζα

(5400 μέτρ.), υπὸ τὸν Θερμὸν ἥλιον
τοῦ τροπικοῦ.

Εἰς τὸ μεταξὺ τῆς βρεττανικῆς;
Κολομβίας; καὶ τοῦ Μεξικοῦ μέρος;
καὶ τῶν ὑψηλῶν ἔρεων τῶν εἰρη-
γμάτων ὅσεων οἱ εἰς τὴν Είρηναν, δὲν ὑψηλέστερα
τοῦ Είρηναν, δὲν ὑψηλέστερα
τῶν ἔλατων, εἰς τὸν ὄπισθιν τοῦ
ὑλόκληρον τὸν ὄρεισθον ὅγκον, υπὸ τὴν
40° βορείου πλάτους, τὰς εὖ πέμπτας
τῶν ὄλικου πλευτούς τῆς ηπείρου.

Εἶναι ἐπρότας τὸ εὐρὺ ὄροπεδίον,
τὸ σχεδὸν ἔρημον, τῆς μεγάλης ἀλ-
ιαράς λίμνης, καπτάντων πέραν τῶν
ὅρεών τῶν Κατερρεκτῶν καὶ τῆς
Σιέρρας; Νεᾶδας; ή πλουσία κοιλά-
κοι διάλοποι; τῆς Καλιφόρνιας; κε-
ραυνομέριοι ἀπὸ τοῦ Οκεανοῦ διὰ
στειλῶν πυραϊκῶν ἀλίσσων.

568. Τὰ 'Αλεγάννα.—Πρές
τὸ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ τὰ τό-
καντολικού πλευτού τῆς πειδίδον
ἀποτελοῦντα δρόν εἰναι τὰ 'Αλεγάννα.
Ταῦτα συγκείμενα ὑπὸ βράχων
γρανιτοῦ ὅπου διαπρέπονται υπὸ στενῶν
παραχθήλων κοιλάσσων. Τὸ Ὅφος αὐ-
τῶν ὑπερβαίνει τὸ 2000 μέτρων ἡ εἰ-
γενική των διεύθυνσι εἴναι ἐκ ΒΑ.
πρὸς ΝΔ.

Τὰ δρόν τῆς Νίκης Ἀγγλίας καὶ
τῆς Νίκης Βρυσιστίκης, ἀπίστα εἰναι
πρόσταταις τῶν προγονομένων πρὸς
ΒΑ. μεταξὺ τοῦ Ἀγ. Αλκυονίτην καὶ
τῆς Ἀκτῆς, ἔχουσιν ἥποψιν ἀνά-
λογον.

**569. Η πεδιάς τοῦ Μισσι-
σιπῆ.**—Μεταξὺ τῶν δύο ινίσων φρε-
νῶν συστήματων τῶν ἀνατολικῶν καὶ
δυτικῶν ἐκτείνεται ἡ μεγάλη καὶ
ἡ πλευσιωτή πεδιάς τοῦ κόσμου,
μετά τῆς γιγαντιαίς ὄρτηρίας του
Μισσισιπῆ, διπτής προσβάλλει καθη-
μερινῶν πέραν τοῦ Μεξικανικοῦ κόλ-
που τούς δίκαιους τῆς ίλιστης αὐτοῦ καὶ
τῆς ίλισθης στόματος του.

Ο Μισσιπῆς, οἱ Ἀράνεις, οἱ
Ἐρυθρὸς ποταμός, εἰτίνες εἰναι μεγά-
λοι ποταμοί, φέρουσιν εἰς τὸν Μισ-
σισιπῆν τὸ δίπτα αύτων, ἀπαν λαμ-
βάνουσιν εἰς τῆς ἀνατολικῆς κλιτούς
τῶν Βραχώδων ὥρεων μεταξὺ τῆς 35°
καὶ τῆς 50° βορείου πλάτους. Ο
"Οχιςσαλέγεις δὲ" ἔχειτὸν τὰ τῶν Ἀλ-
λεγανύων ὄρεων.

Τὰ χώματα καὶ τὰ δένδρα τὰ κατα-
κυμάζομενα υπὸ τῶν ίδετων ἐπὶ τό-
σην μεγάλην ἔκτασιν, ἀποτελοῦσιν
ἐν τῷ Μισσισιπῆ νήσους πλωτάς, εἰς
τὰς εἰκατελεύτηστας ὁμοιότητας
μεγάλων οἰκισμών τούτων διαρρέουσιν
εἰναι τοιςεπαλήθευτοις τούτων διαστήματα
πάλιεν καὶ ἀφίενταις ὅπισθιν τῶν
λίμνης καὶ θλιψίης.

Περὶ τὰς ἐπινοούσασις ταῦτας πο-
ταρούς ἄγριους εἰσάπτι, τὸν ὄποιον αἱ
διαπάσας τοῦ καθιστώσας ἀνύποτα-
κτον, οἱ Μισσισιπῆς παρέχει: θυμάται
πλευεκτήματα εἰς τὴν ποταμοποιίαν,
ἥτις ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ λαρυγνεῖ
ἥτις μερψίν μεταλλεύει οὐαλασσοπολέας.
Μέγιστα πλοῖα μεταφέρουσι χιλιάδας
εἰκατελεύτηστων ηρέων εἰς τὴν Νέαν
Αὐρηλίαν τὸν ἔρημον στίχον τῶν Ηγω-
νέων, Πολιτειῶν. Οἱ Μισσισιπῆς εἰναι
εὕθυτας εἰτεν η Μεσόγειος τῶν Ἡ α-
μένων Πολιτειῶν.

Η ΚΕΝΤΡΩΑ ΑΜΕΡΙΚΗ

**570. Η ποδὸς τὸν Ισημε-
ριόν διεύθυνσις τῆς Κεν-
τρώας Αμερικῆς.**—Μετοξὺ¹
τῶν διοι Αμερικῶν τῆς Βερείου καὶ
τῆς Νείλου, διὸ η ισχύη τοῦ ἀνάγλυφος
διάπλασις ἔχει πρὸς τὸν μεταγενέρων
διεύθυνσιν, παρεπιθεταῖ μὲν χώρα λιαν
διάφορος, η Κεντρώα Αμερική, ητις
χρησιμεύει ὡς δινοτοῦ εἰς αὐτὰς οη-
μένων καὶ ηδὲ διεύθυνσις πρέπει
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ιαγαμετίου. Ή 150
βορείου πλάτους ἀποτελεῖται ἐκ δύο με-
τρών τῆς σειρᾶς τῶν Ισθμῶν περι-
λαμβανομένης, μεταξὺ τῶν κόπων
Τεχναντεπέκης καὶ Δαρείου Ιουν καὶ τῶν
ὄρεων ὅγκων τῆς Βενεζουέλης, οιτινες
ἐκτείνεται ἀπὸ Α., πρὸς Δ., περιβάλ-
λουσι τὴν Αντιλίκην τὸν ἄκτινον τῆς Βενε-
ζουέλης καὶ Κολομβίας.

**571. Τὰ δρόν τῆς Βενε-
ζουέλης.**—Η Κεντρώα η πειραι-
τική Αμερική ἀποτελεῖται ἐκ δύο με-
τρών τῆς σειρᾶς τῶν Ισθμῶν περι-
λαμβανομένης, μεταξὺ τῶν κόπων
Τεχναντεπέκης καὶ Δαρείου Ιουν περι-
λαμβανομένης τῶν Ισθμῶν περι-
λαμβανομένης τῶν Ισθμῶν περι-
λαμβανομένης τῶν Ισθμῶν περι-

τούς τοῦ Ορενού.

Τὰ δύο ταῦτα μέρη χωρίζονται ἀπ'

αλλήλων οι διε των κοιλάδων του Μαγδαληνή και τού παραποτέμου αύτού "Πτο-Κώνα, άπολυμένων μεταξύ των βροχών διεκαθάρωσαν τόν." Ανδρών, αλίτες ἀκτείνονται ἀπό Νότου πρὸς Βόρραν, μέχρι τῆς Ἀντιλικής θαλάσσης.

Τὰ ὄρη τῆς Βενεζουέλης, δύο ἡ διεύθυνσις ἀποτελεῖ ἀντίθεσην πρὸς τὰς τῶν "Ανδεων" τῆς Κολομβίας, εἶναι ὑψηλότατα (Σιέρρα Καρακάς περὶ τὰς 3000 μέτρων) κορυφὴν Ἀγ. Μάρθας ἐν τῇ Σιέρρα Νεζαδό πλέον τῶν 5000 μετρ., ἔπαλονεύσεσθαι δὲ ὑπὸ τὰ κύματα μεχρὶ τῆς νήσου τῆς Τριάδος.

Τὰ δύο ἀντίθετα συστήματα συντῶνται πέριξ τοῦ μεγάλου Μαρακάβιου τενάγους, περιβαλλομένου παταχάδεν ὑψίστων κορυφῶν.

572. Οἱ Ἀγροκανοὶ Ίδομοι.—Ἐγ τῇ αὐτικῇ αὐτῶν ἕκρη τὰ ὄρη τῆς Βενεζουέλης συνέσσονται μεταξὺ τῶν "Ανδεων καὶ συγκεκλωντοι τοιουτόπως" μεταξὺ τοῦ ὄφεινον ὅγκου τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Τὸ ὄφειργαρφικὸν σύστημα τῶν Ισθμῶν ἀπομονώνται ὑπὸ τῆς μαραζαὶ καὶ ἀδερφοῦ τοῦ Ατράπο, ἥπιος καταβοῖται τὸ ὑψός τῆς ἀναγλύφου διεπάλσσεις εἰς ὀλιγώτερος τῶν ἐκτὸς μέτρων.

Οἱ Ισθμοὶ περιλογμένουσι τρεις ἡφαιστείωδεις καὶ ὄρευνος ὅγκους καὶ ιρισμένους, ὃν ἡμέση διεύθυνσις εἶναι ἐκ Δ.-Β. Δ. πρὸς Α. Ν. Α.

Τοιοῦ Ὁ τοῦ Δάρειν ἀκτείνεται ἀπὸ τοῦ Ατράπο εἰς τὸν ισθμὸν τοῦ Πλανηταρίου (80 μέτρ., ὑψός, δι') εἰς διέρχεται ὡς στρόβορδος.

Σεντά Ό τοι Πλανηταὶ καὶ Κόστα Ρίκας διεποιόμενος ὑπὸ τοῦ ἡραστέου Ἰράζου (3500 μ.) περιβάλλεται πρὸς Β.-Δ ὑπὸ τοῦ βιθυνόπου τῶν λιμνῶν Νικαράγους καὶ Μανγγόδας, μεταξὺ τοῦ ὄρους Φονσέκας καὶ τῆς ἐκσοληπής τοῦ Σλὴν Ζουάν.

Σεντά Ό φοιτείδια τῆς Όδου ράσης καὶ τῆς Γουατεμάλας, εἰς τὰ ὄπεια προσοκλήται ἡ γημαλή χερσόνησος τῆς Γουατάνης, γωρίζονται πρὸς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν ὑπὸ τοῦ Όνδουρασέου κόλπον καὶ τῆς καταδός τοῦ Ρίο Ματάγουν, καὶ συνδέονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ελερχίου διὰ μακρᾶς σερφής ἡραστείων, τῶν πλείστων

ἐνέργειας. Τὸ βιθυνόπου τῆς Τεχουντεπέκης (200 μέτρ.) τὸ ὄπεια συνδέει τὴν Κεντρικήν Μερικήν μετά τοῦ Μεξικανικοῦ ὄροπεδού, ἐμφανίει τὴν δυτικὴν ἔκρη τοῦ συστήματος τῶν Ισθμῶν.

573. Άι Άν ιο.αι.—Ἡ σειρὴ τῶν Μεγάλων Ἀντιλλῶν προσοκλήται εἰς τὰ ὄρη τῆς Βενεζουέλης διὰ τοῦ διετοῦ ἡραστείων δέρματος τῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν, εἰς τὴν χερσόνησον τῆς Φλωρίδας διὰ τῶν πλατέων Βαχαμαϊνῶν νήσων, καὶ εἰς τὴν τῇ Γουατάνης διὰ τῆς δυτικῆς ἄκρας τῆς Κούβας.

Ἡ ἀνάγλυφος διάπλασις τῶν Ἀντιλλῶν ἀποτελεῖται ἐν περαλήιων ἡλίσσουσι, αἴτινες εὐρέσκονται συνδεόμενοι μόνον εἰς Ἀΐνην, ἔνθα ἀριμοῦσι πέντε τοιούτας· ἡ μία εἰς ἡδῶν ἐπεκτείνεται πρὸς ὑπατέλες διὰ τοῦ Πέρσο-Ρίκο καὶ τῶν Περθένων νήσων, πέρος δέ τοῦ Λίβανου τῆς Σιέρρας Μαστρους, ανατολικὴς ἔκρη τῆς Κούβας· ἀλλὰ τις ἔχει τὸ συμπλήρωμα αὐτῆς εἰς Τσιμάκαν.

Τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς Κεύθους καὶ αἱ Βεγκαρικοὶ νήσοι φύλονται ὅπι

εἰναι τὸ λεύκινο μεγάλου κρητιδώνου ὅγκου ἀποσπασθείτος ὑπὸ τοῦ ἔγκολπου ἔδυματος ὑπὸ τῆς Γουατάνης καὶ τῆς Φλωρίδας.

574. Τὸ ἔγκολπιον ὄευμα.—Τὸ μέγιστο ὄευμα τῶν Ισημερινῶν, παρεκκλίνον πρὸς τὰ Β.Δ. διὰ τῆς ἀκτῆς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς διεκρίπτει, συναντών τὸν φραγμὸν τῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν. Μέρος τῶν ὑδάτων τοῦ διέρχεται κατὰ μῆκος αὐτῶν, διευθύνουσι πάντοτε πρὸς τὰ ΒΔ. Τὸ ὑπόλιτον εἰδοῦνει εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν καὶ ἐκείθεον εἰς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον, ὃντος ἡ θερμόκρασι αὐτοῦ φθάνει εἰς τὸν ἄνωτερον βαθύμον. Εἰσερχόμενα διὰ τῆς διαβολῆς τῆς Γουατάνης τὰ θεραπεύτα τοῦ ἔξαρχοντος ἀπὸ τῆς διαδόλου τῆς Φλωρίδας, ὡς ποταμός θερμοῦ θεατος θαλάσσης καὶ συνεργαμένος, διατρέχεινται ὑπὸ τῶν λιπαρῶν μάστων διὰ τοῦ βαθέστερου κυανοῦ χρώματος. Τοῦτο εἶναι τὸ ἔγκολπον ὄευμα.

Τὸ θεραπεύτα τοῦ ἔγκολπου βιθύματος,

ἥκει τῇ εἶσθιμῳ τῶν ὑπὸ τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου, ἀπλώνονται καὶ διανέμονται εἰς ὅλον τὸν ὄγκον τοῦ μεγάλου βένθας τοῦ Ισημερινοῦ, τὸ ὄπεια δὲ ἐπάνω τοῦ Ισημερινοῦ πρὸς τὰ βορειοδυτικά εἰς τὸ πελαγος τῶν Ἀντιλλῶν. Τοῦτο τὸ βεντύρων τὸ ὄπειον διαδόγματα εἰναι εὐρέσκονται κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν, διανέτει διάλκηρον τῶν Ἀτλαντικῶν καὶ ἔρχεται ήνα θερμάνγη τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐρώπης.

Η ΝΟΤΙΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗ

575. Παραδημοτισμὸς τῶν Ανδεων.—Αἱ Κερδαλλίεραι τῶν Ανδεων, γιγαντιαὶ σπουδανικὴ στήλη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, εἶναι ἡραιστείων ἀπὸ τοῦ ἔνδον ἄκρων μέχρι τοῦ ἔλλον. Αἱ πολυάριθμοι αὐτῶν παταληλοὶ δροπιζοῦνται ἐντεῖσται πολὺ πηγήσιν ἀλλήλων καὶ διλέπονται πολὺ μεμαρτυροῦνται, εἰς τρόπον διετείνει καλύπτωσιν ὄροπεδια εὐρύτατα. Τέμνονται δὲ αἱ "Ανδεις" ὑπὸ βαθυτάτων κοιλάδων.

576. Αἱ Ανδεις τῆς Παταγονίας τῆς Χιλῆς, τῆς Βολιβίας.—Ἐγ Παταγονίας αἱ γῆσαι τῆς οντικῆς ἀκτῆς σὲν εἶναι εἰμὴ παραληλοὶ δροπιζοῦνται ἀλλήλων καὶ διλέπονται τὸ πελείστον κατεστραμμέναι ὑπὸ τῆς ἐνεργείας τῶν ὑδάτων.

Πρὸς Βόρραν τῆς Παταγονίας, ἐν Χιλῇ, αἱ "Ανδεις" φάνασσον εἰς τὸ μέριστον αὐτῶν ὑψος, διὰ τοῦ ἡραιστείου Ἀκονίγυα (6830 μέτρα). "Ἐπι βορειότερον ἐν τῇ Περούται καὶ τῇ Βολιβίᾳ παρουσιάζουσι τὸ μεγαλείτερον αὐτῶν πλάτος καὶ αὐτούσινεσι παρὰ τὸν τροπικὸν τὰ ὄγκεα ὄροπεδια τῆς Δεσποτιλάδος. Κατόπιν τὸ δύο τείχη ἔχοντας ὑψός 8000 μέτρ., πλησίαζουσι ἀλλήλας. Η Σηριγμα 6415 μ. κενεύην ἀπέναντι τοῦ Ιλαμάνιου (6410 μ.) καὶ η Σαράτα (6559 μ.), δεσποτίζουσι διὰ τῶν Κινοσκεπῶν αὐτῶν κερυφῶν τῆς υψηλῆς περιοχῆς κειλάδες, δῆποι αἱ λίμναι Ωλαγάς καὶ Τετιαάκα, ἐνούμεναι διὰ τοῦ Δελαγουάδρου, ἀποτελοῦσι λεκάνην κλειστήν σχεδὸν 4000 μέτρ.

Ψηφιοποιήθηκε από τον Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

577. Αἱ Ἀνδεῖς τῆς Ηερουίας τοῦ Ἰσημερινοῦ, καὶ τῆς Κολομβίας. — Εν τῇ κυρίᾳ Ήερουίᾳ καὶ ἐν τῇ γώρᾳ τῶν Ισημερινῶν βροχῷ, αἱ Ἀνδεῖς διασχίζονται ὑπὸ ἀνεργοθήτων κοιλάδων, παραλήν-λω; ἔκτεινομένων ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ τῶν ὄποιων τὰ ὕδατα διαφεύγουσιν ἐξ ἀνατολῶν καὶ δυτικῶν διὰ στενῶν ὑπερβοτικῶν διόδων.

'Αλλὰ πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος ἐξέρχονται βραχύτατοι ποταμοὶ, ἐν φύῃ ἐγκάλιστοι σχισματαὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ἥψινουσι δίσον εἰς τὸν Ἀμαζόνειον καὶ εἰς τοὺς παραποτάμους τοῦ ἄνω αὐτῶν ἥρου.

Ἐν τῇ Ἰσημερινῷ, πέριξ τοῦ ὁροπέδου Κουίτο (2850 μ.), ὑψοῦνται τινα ἐκ τῶν τρεμεροτέρων ἡφαιστείων ἡ Πικίνιχ, ἡ Μιντισάμα, τὸ Κοτόποδό, τὸ Χιμφράσον (6530 μ.).

Τέλος ἐν τῇ Κελορίδῃ οἱ βρέσιοι ὅγκοι τῶν Ἀνδεῶν, ἐνθα εὑρίσκεται τὸ ἡφαίστειον Τολίκου (5400 μ.), ἐγκλείσουσι τὰς βαθείας καὶ εὐφρόσυνες κοιλάδας τοῦ Κύκα καὶ τοῦ Μαγδαληνῆ καὶ ἐνοῦνται πρὸς τοὺς Μαρακαΐτους τενάγους μετὰ τῆς ὁροειρῆς τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς.

578. Η Γουιάνη καὶ η Βραζιλία. — Τὰ περιβάλλοντα τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ὅρη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἴναι πολὺ μεγαλείτερά τῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

Διειροῦνται δὲ ταῦτα εἰς δύο μεγάλα ὁροπέδια ἄνηστα καὶ ἀτέλως γνωστά, τὸ τῆς Γουιάνης καὶ τὸ τῆς Βραζιλίας, εἶδος νήσων παμμεγίστων περιβάλλομένων πανταχοῦ ὀπὸ θαλασσῶν ἡ ποταμών ὑδάτων.

Φιλογονούνται δὲ ἀντιστειχοῦντα τὸ μὲν πρὸς τὴν Φλωρίδα, τὸ δὲ πρὸς τὴν ὄροσειράν τῶν Ἀλλεγανῶν.

"Οποιας ὁ Ὁρενόκης καὶ ὁ Ἀμαζόνεος; ἐνοῦνται δὲ τοῦ Καπινούσουν καὶ τοῦ Πλο-Νέργου, εὐτά καὶ εἰ παραπόταμοι τοῦ Μαδέρα καὶ τοῦ Πατραρχογονού συμμιγήσουσι τὰ ὕδατα τοῦ ἔνω φύῃ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν καὶ συγκινοῦσι πάλιν ὡς μεγάλων τελμάτων κατὰ τὴν ἔκρην ἐποχήν.

Ἐν τῇ Γουιάνῃ τὰ μεγαλείτερα

ὑψώματα εὑρίσκονται ἐν τῷ ἑστερεικῷ (Σάρρα-Παρίμα 2500 μέτρα). Ἐν Βραζιλίᾳ τὰ σπουδαίοτερα βαλνουσὶ κατὰ μῆκος τῆς ἀποτῆς τοῦ Ἀτλαντικού (Σάρρα - Μαγνητοκούέια 2700 μέτρα).

579. Η πεδιάς καὶ οἱ ψεγάδαιοι ποταμοί. — Η κεντρικὴ πεδιάς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐκτείνεται ἐπὶ ἔκτασεως πολὺ μεγαλείτερά τῆς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

Τρεῖς πρότιμοι διαικλαδοῦνται ἐν αὐτῇ καὶ συγκινοῦσι πρὸς ἀλλήλους. Τὸ σύνολον αὐτῶν σχηματίζει τὸ μεγαλείτερον ἐν τῷ κόσμῳ πλωτοῦ δίκτυου, καὶ ἡ εἰς ἐξ αὐτῶν ἡ Αμαζόνειος, ὑπερβαίνει κατὰ τὸ μῆκος δύος τοὺς ἀλλούς ποταμοὺς τῆς γῆς μόνος ὁ ἀφρικανικὸς Κόργος, κείμενος ἐπὶστος ὑπὸ τὸν Ἰσημερινόν, δύναται να παραβαθῆ πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν ἀσθρών τῶν ὕδατων του.

Οἱ Αμαζόνεις φύλεται ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἀγιον Λαυρέντιον ὁ Παραγουάνης καὶ ὁ Παρανῆς; εἰναι ἐξαρτήματα τοῦ Μισισιπῆ καὶ τοῦ Μισσισιπῆ.

Καλυπτόμενα ὑπὸ ἀπεργάντων διασῶν τὰ γηγενεῖτα ἔνεστα ταῦτα ὕδατα δὲ απέτεκταν εἰσέτην τὴν ωτῆν σίκονομικὴν πουνιάτικα, ἥν καὶ ὁ Μισσιπῆς. Ἐπὶ τῶν ὄγκων δὲ αὐτῶν δυσκόλωια ἴερούνται λιμένες, διότι τὰ τέλματα αὐτῶν είναι πολὺ μεγαλείτερα καὶ ἀ πλήμνυρι πολὺ φρεσώρεται καὶ πολλοὶ διαικλαδοῦνται ὑπὸ κατεργαστῶν.

Άλλ' ὅταν ὁ πολιτισμός θά εἰσέσθη εἰς τὰ ἐνδέποτα τῆς Ἡπείρου καὶ θὰ ἐκγερθῶν μέρης τῶν πυκνῶν σελήνων, εἰς βροχήνες οὗτοι τῶν μεσογείων θαλασσῶν εὐπόροιτο εἰς τὰ μεγάλειτερά τοις πλοίοις, θά γενονται θυμάσιοι πλωταὶ ὅδοι, ἣγουσται ἀπὸ τῶν προπόδων τῶν Ἀνδεῶν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὦκεανόν καὶ ἀπὸ τῆς Ἀντιλλικῆς θαλάσσης εἰς τὸ στόμον τοῦ Δαπλάτα.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

580. Η ιστορικὴ ἀποψίς. — Η Ἀμερικανικὴ ἡ οἵηται κείμενοι πρὸς βορράν των μεγάλων λιμνῶν καὶ τῆς 49ος βορείου πλάτους, πλὴν τῆς χερ-

σούχου Ἀλάσκας, συναθροίζονται πέρι τοῦ Καναδᾶ, διὸς σχηματίσουσι τὸ ὑποτελές τῆς Ἀγγλικής Κράτους, γνωστὸν ὑπὸ τῷ ὄνομα Ὀμοσπονδία.

Ο Καναδᾶς εἶναι παλαιὰ γαλλικὴ οἰκουμένη.

Ἄνεκαλύφθη τῷ 1497 ὑπὸ τοῦ Σερβιτιανοῦ Καβρότα καὶ κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ιακώβου Καρτέλ τοῦ 1525 ἐν δύματι τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α'. Η Κεκένη ἐγένετο ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ τῷ 1608.

Ἄπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου τῆς Ζασιλείας τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 14ου, ἡ Ἀγγλία ἀπεπιεύθη τὴν καταλήψην αὐτοῦ. Διό της συνθήκης τῆς Οὐτρέζης (1713) κατέκτησε τὴν Ἀκαδίαν (νῦν νέαν Σκωτίαν) καὶ τὴν Νέαν Γῆν. Διὰ τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων (1763) ἀφέσεται ἀπὸ τῆς Γαλλίας τὸ κυρίως Καναδᾶν καὶ τὴν Νέαν Γαλλίαν (Νέαν Βρυσονθίκην).

Ἡδη ἀπὸ τοῦ 1670 ἵνα πάπτορες αὐτῆς τῆς ἐπιτρεπτοῦ τοῦ Οὐδισσωνίου Κάλπου ἐθίζευνται καὶ ἐμπορεύονται μετὰ τῶν Ἰνδῶν εἰς τὰ ἐκτεταμένα Βόρεια περιορίτορα.

Ἡ νῆσος Βανκούβερη, ἡ Κολορίδη καὶ τὰ βορειοδυτικὰ τερριτόρια τὰ ἡγεμένα εἰς τὰς παλαιὰς γαλλικὰς κτήσεις ἐσχημάτισαν βαθμητὸν τὸ ἀπέραντον κράτος τοῦ Ὀμοσπονδίας ἡπτες θετήρης τὸ δονομα τοῦ ὄργανου Καναδᾶ. Μόνος ἡ Νέα Γῆ ἀποτελεῖ μετὰ τῆς Λαρραζώρης, κεχωρισμένην ἀποκλίνων.

Η Ὀμοσπονδία εἶναι Κράτος συνταγματικόν, ἀποτελούμενον διὸς αἱ "Ηλιαρμέναι Πολιτεῖαι εἰς μιᾶς Ὀμοσπονδίας τῶν ἐπαρχιῶν εἰς ἣν ἡ προστίθενται πολλὰ τερριτόρια ἀπόνα θάγμασιν εἰσερχομένων ὑπερτιτών ὅταν ἡ προπόδη τοῦ Ανδεῶν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὦκεανόν καὶ ἀπὸ τῆς Ἀντιλλικῆς θαλάσσης εἰς τὸ στόμον τοῦ Δαπλάτα.

Παρὰ τὴν Ἀγγλικὴν δὲ γλώσσαν λαλεῖται ὡσάντως καὶ ἡ γαλλικὴ ὑπὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως; ἐκκτομομύριάν Καναδῶν Γάλλων.

581. Αἱ καλλιέργειαι καὶ τὸ δάσον. — Η Ὀμοσπονδία τοῦ Καναδᾶ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἡ χώρα τῆς γεωργίας καὶ τῶν ὄπων. Παρὰ τὴν ὄρμυτητα τοῦ κλίματος οἱ δημητριακοὶ καρποὶ καλλιεργοῦνται ἀφθονώς;

ἐν τῇ ὑπὸ τῷ λιγῖ θνήσκεις, Σάιν-
Κλήρος, Τζόρνης καὶ Ουταρίου περι-
βαλλέμενη χερσόνησον, ὡς ἐν τούς
ἀρθρών τὴν μεταγωγικῶν μέσων, ἡ
ἔξαγωγὴ αὐτῶν εἶναι μεγίστη.

582. **Ἡ κτηνοτροφία** εἰναῦτον τὸν Καναδὸν πηγὴν πλεύσεων ἔτι σπουδαιότερά. Εἰς ἀπάντας ταῖς κώρας αἴγα-
τινες ἀπὸ τῆς Μανιτόβης μέχρι τοῦ
Ἀγίου Λαυρεντίου περιβλλοῦσσαν πρός
βορρᾶν τὰς μεγάλας λίμνας καὶ τὴν
ἀριστερὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τὸ
μέγα ψηλαρχικὸν δάσος ἔξερχεσθαι
ἐν μέρει, εἰς δὲ τοὺς λειψάνας βο-
σκουσι πολλὰ ἔκστατομένα κεφασφρ-
ων ζύφια, προσθάτων καὶ κύρια, ἐξ
ῶν πολλὰ ἀποστέλλοντας ζώατα εἰς
Ἀγγλίαν. Εἴ τε ἐκ τῶν σπουδαιότε-
τάτων αἰλίδων τοῦ ἐμπορίου εἰ εἰς
τῶν ζώων.

Τὰ δόση, ἥτια κακόποιουσιν ἐσέτι-
τὰ τρία τέτυρτα τῆς Ομοσπονδίας,
παρέχουσιν εἰςδημός τὴν ἀνάπτυξιν
κτηνοτροφίας.

Οὐδὲμιν δὲ χώρα, πάλιν τῆς Νορ-
θηρίας, διενεργεῖ μεγαλεῖτερον ἐμπό-
ριον ξελίδας.

583. **Ἡ ἀλιεία.** — Οἱ Καναδὲς ὁμοιότεροι προσέτι μὲν τὴν Νορθηρίαν καὶ
κατὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀλιείας.

Καὶ ἔκστος ἔτος, πλέον τῶν ἔκ-
τὸν χιλιάδων Γάλλων, "Ἀγγλοι, καὶ
Ἀμερικανῶν, μετάβαινον εἰς Νέαν
Γῆν πρὸς ἀλιέαν τῆς μαραντῆς.

Τὰ νησιδόρα τοῦ Ἀγ. Πάτρος καὶ
τῆς Μικεΐδην, ἥτινα χρησιμεύουσαν
εἰς τὴν ταρίχευσιν καὶ ἐναπόθηκενσιν,
εἶναι τὰ τελευταῖς λειψάνα τῶν γαλ-
ικῶν οἰκιών Καναδῶν κτήσεων.

Οἱ εἰς ἑκάδες τῶν Ἀγ. Λαυ-
ρεντίου τὰς πομπὰς συγκαλεῖται ὡσάρτως
πολὺ ὑπὸ τῶν ἀλιέων, ἡ δὲ ἀλιεία τῶν
ποταμῶν ἰχθύους διεξάγεται πανταχ-
οῦ μετὰ πολλῆς δραστηριότητος.

584. **Ορυκτὸς πλούτος.** — Η
ἔξαγωγὴ τοῦ ὄρυκτον πλούτου
προσδιοιται τὰ μέγιστα νὰ ἀναπτυχθῇ,
τὰ δὲ γαιανθρακοῦχα στρώματα τῆς
Νέας Σκωτίας καὶ τὰ χρυσωρυχία
τῆς Βρετανικῆς Κολομβίας εἶναι
πλήρεις ἔνεργεις.

Ἐπὶ μακρῷ χρόνῳ ἀνέπαυσοι ὁ
γαιανθρακός τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ
καὶ ὁ πανταχοῦ εὐρύσκεμνος σὸληρος,

κατέστησαν σῆμαρον τὸ ἀντικείμενον
συμπλικωτάτης ἐκμεταλλεύσεως, ὡς
ἐπὶ τῆς ἀποπειράτων τοῦ μεγάλου
ἢ τὴν ἡπειρον τὸν σινηρόδερμον.

585. **Βιομηχανία καὶ ἐμπό-
ριον.** — Η ἀπαντική προστασίη νὰ
πολλαπλασιάσῃ τὰ βιομηχανικὰ ἴδρυ-
ματα, ἵνα ἀπολλαγῇ τοῦ φόρου, ὃν
πληρώνει εἰς τὴν Εὐρωπὴν καὶ τὰς
Ηνωμένας Πολιτείας.

Πρός τούτο δὲ μιμήσται τὰς Ἡνωμένας
Πολιτείας, αἵτινες ὡς ἐκ τῶν μεγάλων
τελωνικῶν δεσμῶν πειρώνται τὴν
κατασκευὴν πυνθάνονταις ἀναγκαιούστοις εἰς
αὐτὰς.

586. **Ο πλονηθυμός. Οι Γάλ-
λοι Καναδοί.** — Απὸ τοῦ 1763
οἱ "Ἀγγλοι, οἱ Σκωτοί, καὶ οἱ Ἰρλανδοί
ἡθονοὶ πομπούθεις καὶ ἐργατισθήσαν
πηλίσιον τοῦ πρώτων Γάλλων ἀπο-
κεν. Ή Κεντρί, ἡ τρίτη πόλις τῆς
Ομοσπονδίας (63 χιλ. κατ.), ἔμεινε
κατὰ τὸ μικρούμερος γαλλική· ἡ Μον-
τρεάλη (217,000 κατ.) εἶναι κατὰ τὸ
ἡπομονετική γαλλική τοῦ Τόροντον (181,000
κατ.) εἶναι καθορίσθαι ἀγγλική.

Καὶ ἔκστρητην τὸ Ἡνωμένων Πο-
λιτείων καὶ ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἀρι-
κοῦνται νέοι "Ἀγγλοσκωτοί", καὶ
ὑπόρχει μέγιστος χώρων πρὸς ἐγκα-
τάστασιν αὐτῶν, ἀφ' οὗ οὐδὲμαυτὸν ἡ πο-
κυτεῖ τοῦ πληθυσμοῦ ἐν φθίνεις εὔτε
ἔνα κάποιον κατὰ τετραγωνικὸν χιλιο-
μέτρων. Ἐφ' ἑτέρου δὲ ὑπέρχουσι:
100,000 Καναδῶν Γάλλων εἰς τὰς
Ηνωμένας Πολιτείας.

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

587. **Ο ιστορικὸς αὐτῶν
οχηματισμός.** — Η μεγάλη Ομο-
σπονδία τῶν Πολιτειῶν, ητίς κατέβη
ἄπον τὸ πλάτος τῆς Ἀμερικῆς με-
ταξὺ τῆς 49^η βερσέων πλεύσους καὶ τοῦ
Μεξικνικοῦ κόπου καὶ καλύπτει
τοιούτοις πρώπαις ἔκτον περίπου ἑκα-
τονταύθροντας ἔκτον περίπου ἑκα-
τοντά εἴκοσι φοράς μεγαλεῖτεραν τῆς
Ἐλλάδος, ἀριθμεῖ μηδὲ μόνον ἔκατον
ταετρήδον ὑπερβοντινόν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 15 αἰώνος, οἱ
Ίωνινης Κρότοι, Εὐετός, ἐν τῇ ὑπη-
ρεσίᾳ τοῦ Ερρίκου Ζ' τῆς Ἀγγλίας,
εἰσῆρνοντος ἐιὰ πρώτην φοράν τὰς βο-
δασφρόντων ἐχώρια τὰ δάλ-
φαρα μέρη τοῦ ἀγανοῦ τούτου κρά-
τους. Άλλ' ἐν τούτοις ή Ὁμοσπον-
δία ἐπέζησεν.

εἰσίους ὅπτες τῶν Ἡνωμένων Πολι-
τειῶν ἐπὶ τοῦ "Ατλαντικοῦ ἄλλο" αἱ
πρώται σοθεραὶ πρὸς ἀποκισμόν ἀπό-
πειραις ἐγένετο μετὰ μιαν ἔκατον
ταετρήδον βραδύτερον.

Τῷ 1585, εἰς εὐγενής Ἀγγλος, ὁ
Walter Raleigh ὑπέρ τὰ ὅρματα
τῆς Βιρτζίνιας. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 17ου
αἰώνος, ὁ Ίσκωθος Α'. παρεγώρησε
προνόμια εἰς δύο ἑταίρειας, αἵτινες ἀπό-
πειραις ἔπασαν τὴν πρὸς βερράν ἀπότην
τειχούς Βιρτζίνιας, μέρη τῆς 45^η βερσέων
πλάτους.

Ἐν τούτοις οἱ Ὀλλανδοὶ ἐγκατε-
στήσαντο εἰς τὰς ἑκάτες τοῦ Ουδεσ-
σονος (Νέα Πέρκη), οἱ δὲ Σκωτοὶ παρὰ
τὸν ποταμὸν Δελαβάρνη μετ' ὀλίγον
πονεγματικούντος ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐ-
τῶν, καὶ ὅταν τῷ 1700, ἡ ἀποικία
τῆς Γεωργίας ἴδρυθη, τὸ σύνολον τῶν
ἐγγύτερων ἔδεσπρων τῆς Φλωρίδας ἀπετέ-
λεστο τὰς δέκα τρεῖς ἀποικίας.

Ταυτοχρόνως οἱ Γάλλοι, σίτινες ἀπὸ
τοῦ Καναδᾶ ἔθισαν εἰς τὸν Μισισιπῆ,
θέρισαν τὴν Ασινέάνα καὶ τὴν πρω-
τεύουσαν αὐτῆς Νέαν Ανδρεβίου (1717).

Η Ἀγγλία δὲν ἔκαπεις νὰ μείνῃ
ἐπὶ μακρῷ κυρίᾳ τοῦ κράτους τούτου.
Οἱ ἀποικοὶ ἐπενεστάτησαν τῷ 1774
κατὰ τῆς μητροπόλεως, ἡτὶς ἡρεύετο
εἰς αὐτούς, τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου,
καὶ διὰ τῆς γαλλικῆς συμμαχίας ἀπέ-
τηραν την ἐλευθερίαν αὐτῶν εἰς πό-
λεμον, εἰς δὲ ἀπεθνασίαν θηρεύοντας
οἱ Ἀμερικανοὶ Βάσιστων.

Η συνήθη τοῦ Βερσαλλιῶν ἀνε-
γνώρισε τὴν ἀνεξαρτησία τῶν Ἡν-
ωμένων Πολιτειῶν τοῦ 1783. Ο Βά-
σιστων, ὁ πρώτος αὐτῶν πρόεδρος,
κατώθισε τὸν παγίσθιν τὴν ἔνωσιν
των καὶ ἡ θεσηίς εἰς ἐγένετον τῷ
1789 τὸ σύνταγμα, ύπ' οὐ διέπονται
σύμμερον.

Ἐν τούτοις ἐμφύλιος τρομερὸς πό-
λεμος τῷ 1860-1865, μετεξὺ τῶν
Βερσείων Πολιτειῶν, αἵτινες ἡθελον τὴν
κατάργησιν τῆς δουλείας, καὶ τῶν Νο-
τίων, αἵτινες ὑπεστήριξαν αὐτήν, ἀπε-
κόλυψαν ἐπὶ τοῦ ἡμέρων μας ὄποια
διαφορὰ συμφερόντων ἐχώρια τὰ δάλ-
φαρα μέρη τοῦ ἀγανοῦ τούτου κρά-
τους. Άλλ' ἐν τούτοις ή Ὁμοσπον-
δία ἐπέζησεν.

588. Ο πληθυσμός τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν. — Οι ιθαγενεῖς, οἵτινες κατόχουν εἰς τὰ δάσον τῆς Νέας Ἀγγλίας, τοῦ "Ουζ" καὶ τοῦ Μισσισιπῆς, δὲν ἔσαν πολυάριθμοι. Ήπειρος τὸν πόλεμον καὶ τὸν λοιμὸν, μένουσιν εἰσέτι 60 χιλιάδες καὶ πολλοὶ ὅλοι συνεγνωμένησαν μετὰ τοῦ λοιμοῦ πλήθυσμού.

589. ΗΣΣ έκατον μύρια λευκῶν καλλιεργοῦσι τὴν γῆν, ἐκευτελεῖσαν τὰ μεταλλεῖα, ἐργάζονται εἰς τὰ ἔργοστακα, διενεργοῦσι τὸ μέμποριον εἰς μερίτας πόλεων ἑκατὸν πρὸ δύο αἰώνων ἐκαποντάδες τινὲς Σιούζ καὶ Ἀπάχες ὑθέρουν τὰ σχηρά ζῷα εἰς τὰ δάσον κατεδίωκον ἀλλήλους ἐπὶ τῆς ἀτταπον τοῦ πολέμου.

"Οπως ἡρθασσον αὐτοὺς ἐπὶ τῷ καλλιεργεῖ τῶν Νοτίων χωρῶν, δοῦι ἡ θεραπότης καθιστᾷ τὴν γεράσιαν ἐπιμορφων, οἱ κατοίκοι ἐκμισαντεί τὰς Ἀφρικῆς Νίγρωντας, οἵτινες σήμερον ἡλευθερώθησαν ἐπὶ τῆς δουλείας καὶ ὃν εἰς ἀπόγοιο ἀνέρχονται εἰς 7 ½ % ἑκατοντάδες.

"Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἄσις ἀποστέλλει εἰς αὐτὴν ἀποίκους καὶ περὶ τοὺς ἀπαγορευτικοὺς νόμους καὶ τὰς καταδίωξεις, πλέον τῶν 100,000 Σινῶν ἐργάτων ἐχαπετύθησαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ ἤδη εἰς τὴν Δυτικὰ Πολιτεία.

"Ἡ ἀπειρος αὕτη συρρεεῖ τῶν ἀποίκων εἶναι θέαμα πρωτοφανές ἐν τῇ ἴστορᾳ.

Τῷ 1750, αἱ δύκαια τρεῖς ἀποκίατο περιελάμβανον περὶ τὰ 1 ἑκατομμύρια κατοίκους· τῷ 1790 μόλις ἥριθμον 4 ἑκατοντ., τῷ 1820 10 ἑκατοντ., τῷ 1840 17 ἑκατοντ., τῷ 1860 31 ἑκατοντ., τῷ 1880 62 ½ ἑκατοντ. Γηπελγόσθη ὅτι ἀπὸ τοῦ 1820—1896, πλέον τῶν 19 ἑκατοντ. Εὐρωπαῖοι μετηγάστησαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας· εἰνὲ τῇ ἡπέτειον 1887—1896 περιόδῳ, ἔρθασσαν περὶ τὰ 4 ½ ἑκατομμύρια. Οἱ πολυαριθμότεροι μετανάσται εἴναι οἱ Γερμανοί, οἱ Ιρλανδοί καὶ οἱ Ἀγγλοί. Τὸ Ανδρουργογραφία, ἡ Ἰταλία, τὰ Σκανδιναϊκά Κράτη καὶ ἡ Ρωσία παρέχουσιν ὄστριτων κατ' ἔτος σεβαστὸν ἀριθμόν. Κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἡ Ἐλλὰς παρ-

εσθῆθη ὥστε τοῦ φεύγαντος τούτου, λίσιος ἐγένετο πελοπόννησος, ἡτοι τῇ ἀποστέλλει ἀπὸ τῶν νησίων ἑτῶν ἱκανάς χιλιάδας ἀπλικών νεονίσιων.

"Ο πληθυσμὸς δὲν εἶναι διεσπαρμένος ἐπὶ τοῦ ἔσοδου εἴρηται ἡ πόλις Πολιτειῶν. Κατὰ μέσον ὅσους εἰς τὰς παρὰ τὸν Ἀτλαντικὸν Πολιτείας μεταξὺ τοῦ Καναᾶ καὶ τῶν Καρολίνων, ἀντιστοιχοῖς 50 κάτοικοι κατὰ τετράγρα. χιλιόμετρον· Ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἀριθμός αὐξάνεται σημαντικῶς, εἶναι οἱ εἰν τῷ κέντρῳ κατὰ πρὸς ὅντας Πολιτείας. Τρεῖς δὲ μόνον ὑποδιαιρέσεις πυκνῶν κατοικημένων μένουσιν σημαντικαῖς πολιτείαις. Πολιτείας, ὡς δρυζαίας, διδουσσιν ἔπιστης προσώπους ἔχαιρεται καὶ ἄρθονται.

590. Γονιμότητας τοῦ ἔδαφους. — Μόνον δὲ ὑπερβούστου ἐργασίας ἡ ἀγρία αὐτῆς χῶρας ἐξεπολιτίσθη· Ἀλλ' οὐδὲμιστῇ φύσις ἰσοήθησε καλλίτερον τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου.

"Ἐξαρχέται χωρῶν τινῶν, ὡς τῶν ἑρκίμων τοῦ ὑψηλοῦ ὀρετικοῦ τῆς Καλλιφορίνας, τῶν ἀνόμβρων στεπῶν τοῦ Λάσιο Ἐστακάδο, πρὸς ἀναστολὰς τῷ Βρεχχαδῶν ὄρεων, τὸ ἔδαφος εἶναι θυμασίως πλούσιον καὶ γόνιμον.

Πρὸς Βορρᾶν καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τὰ προσωιάτα δέση, ἡτίνα ἔποικαν ὅπερ τὸν πελεκυν τῶν μεταναστῶν, ἀρχῆς παγῆς στρώματα φυτικῆς γῆς, ἡτίνα εἶναι θυμασία διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου.

Πρὸς Νότον κατέμηντα βροχερὸν καὶ θερμοκρασίαν τροπικὴν συντελούσιν εἰς τὴν ὥραν παντὸν πάσιν τῶν δύο τρίτων τοῦ βάθμοντος, δοτὶς χρησιμοποιεῖται ἐν τῷ ὑδρευτικῷ. Ἐν Καλλιφορίᾳ ἡ ἀμπελος, ἡ μορέα, ἡ ἐλαῖς, ἐνεκλιματισθησαν τούτων· καὶ εἰς αὐτὰς τὰς σείπτους θύλασσας χρήσια διατέρεψεν ἀπειράθμια ζῆτα.

591. Η γεωργία. — Τὰ ἐπηρηματικά καταλαγμάνουσαν ἱκανάς 60 ἑκατομμύριαν καὶ ἐπέκεινα ἥτοι τὸ ἐνεκπλάσιον περίκου τῆς ἔκτασεως τῆς Ἐλλάδος.

"Ἡ πεδίας τοῦ Μισσισιπῆς εἶναι ὁ μεγαλύτερος σιτοθολῶν τοῦ κόσμου. Ο

μέρος δρυς τῆς συγκομιδῆς τῶν δημητριακῶν δίδει εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἐν δισεκατομμύριον 300 ἑκατονταριάς, ἐκατόνταριά, ἐξ ὧν 800 ἑκατονταριάς, 160 ἑκατονταριάς, σίτου, 300 ἑκατονταριάς.

"Ο βάθμος καλλιεργεῖται ἐφ' ὅλης τῆς ἑλώδους ἀκτῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ κόλπου τοῦ Μεσσικοῦ ἐπὶ ἑκατόπειρα 10 ἑκατονταριάς, ἀποτελώνται. Ἡ ἐπηρημένη συγκομιδὴ ὑπερβαῖνει τὴν ἀξίαν τοῦ 1 δισεκατομμύριον φράγκ.

Τὸ ζυχαροκάλαμον ἐν τῇ Φλωρίδῃ, ὁ καπνός ἐν τῇ Μαριλάνδῃ καὶ τὰς παρακεμένας Πολιτείας, ἡ δρυζαία ἐν ταῖς Καρολίναις, διδουσσιν ἔπιστης προσώπους ἔχαιρεται καὶ ἄρθονται.

Η καλλιέργεια τῆς καννάβεως καὶ τοῦ λινοῦ ἀναπτύσσεται ἐπὶ τοῖς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Νέας Ἀγγλίας. Δικαιάζουσι τὰ ἐγκλιματιστών τὸν καφέν τὸν Τεξάση καὶ τὴν Φλωρίδην. Ἡ ὑμετέλος ὑδοκομεῖται ἐν Καλλιφορίᾳ καὶ ἐκτομμύρια συκοφρεῶν εἰσὶ περιτυμένα ἐν αὐτῇ.

Αἱ πλεῖσται τῶν καλλιεργητομών γηιῶν εἶναι σήμερον προσδοσφόροι· αἱ δὲ ἀπέραντοι ἐκτάσεις αἱ ἀκτεῖς ὑπενειναὶ μέρει τῷ σιτοφόρῳ γηιῶν τοῦ Μισσισιπῆς καὶ τῶν πελοπόννημάν ὑπεσερῶν τὸν βρυχαδῶν ὄρεων, εἶναι κατάλληλοι μόνον εἰς γυμάς.

Εἶναι ἡ ζώη τῶν βούνων (¹), ὡς ἐν Αὐτραλίᾳ, ὁ λειμῶν ὁ πρωτοιμένος διὰ τὴν μεγάλην κτηνοτροφίαν. Εἰς σύδεμίαν χώραν τοῦ κόσμου, πλὴν τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας, ἡ ἀναγορεύεται τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ πτηνῶν τῶν τῶν κατοίκων εἰς τηναγκαστέρας αἱ ὄστριτων εἰς τοὺς εγγενεῖς τοῦ πτηνού τοῦ τῶν τῶν κατοίκων μόνον εἰς γυμάς.

Τῷ 1806 ὑπῆρχον περὶ τὰ 20 ἑκατονταριά, 50 ἑκατονταριά, κερασφόρων ζψων, 40 ἑκατονταριά, προβάτων καὶ πλέον τῶν 40 ἑκατονταριά, χίρων, ὧν τὸ σύνολον ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν εἰς φράγκα 8 ½ δισεκατονταριά.

592. Ο δρυκτὸς πλοῦς τος. — Τὸ ἔδαφος ἐγκλείει ταυτοχρόνως τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, εἰτι-

(1) Νεροὶ τῆς Αὐστραλίας, ἔνθα βάσκουσι σχεδὸν ἐν ἐναυθερίᾳ ἀπειράθμητοι ἀγήλαιοι βαθῶν καὶ προβάτων.

νες ἀπιτροσωπεύουσι τὸν πλούτον, ἔγκειεις τὸν γαιαθρακακι καὶ τὸν σιδηρόφυτον, τὰ ἄναγκαιούντα ταῦτα ὅργανα τῆς νεωτέρας βιομηχανίας.

Οἱ χρυσοί, ἢν ἐκμεταλλεύονται ἐν πρώτοις εἰς τὰ Ἀλεξάνδρια, ἀνεκαλύψθη ἐν Καλλιφερίᾳ τῷ 1848. Κατόπιν ὁ ἕργυρος ἐν Νεάρχῃ. Σήμερον ἡ παραγωγὴ τοῦ χρυσοῦ ἐλαττοῦται, ἀλλ' ἡ τοῦ ὅργυρου αὐξάνεται δύσημέρια.

Η πρώτη παραγωγὴ παρέχει ἑπτα σίων 200 ἑκατ. φρ., ἡ δευτέρη 300 ἑκατ. καὶ ἐπέκεινα.

Οἱ σῖδηροι ὁ καλλίτερος προέχουνται τῶν Κρατῶν τῆς Νέας Ἀγγλίας καὶ τῆς Ηενσυλβανίας, κατόπιν τῆς Μινεζότας καὶ τῆς Βισκονίνγης.

Γειαθρακοῦχα στρώματα ἔν τοις Ἀλεξανδρίαις, κατὰ μῆκος τοῦ Μισσισσιπῆ καὶ τοῦ Μισσισσιπή, πλήσιον τῆς λίμνης Μισσισσιπῆς, ἐν τῇ Ηενσυλβανίᾳ καὶ τῇ Νέᾳ Ἀγγλίᾳ, κατέχουσιν ἐκτασιν ἔξιν τοις μεγαλύτεροις ὅλων τῶν γαιαθρακούχων στρώμάτων τῆς Εὐρώπης ὅμοι. Τὰ δὲ ὑπόγεια στρώματα τοῦ πετρελαίου τῆς Ηενσυλβανίας είναι πλουσιώτατα.

593. Οἱ καλάκοις, ὁ μόλυβδος, ὁ φευδόργυρος, ὁρίσκονται ἐν ἀρκτική ἐν διαφοροῖς χώραις ὁ δὲ ὑδράργυρος ἐν τῇ Νέᾳ Ἀλμαλένῃ (Καλλιφορίᾳ).

594. Η βιομηχανία. — Η ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας κατὰ τοὺς τελευταῖς χρόνοις, ὑπεστηρίχθη δὲν τελειωτακῶν ὀπεῖν τῶν βιομηχανικῶν εἰδῶν τῶν ἐκ τοῦ ἔξωτεροις εἰσιγμάνων.

Οἱ Ἀρεικανοὶ τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν ὑφίσκουν μόνον τοὺς μέρος τοῦ βίζμακος αὐτῶν καὶ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βιομηχανίας κατατάσσονται εἰς δευτέρους μοῖραν μετα τοὺς Ἀγγλούς. Τὰ 100 ἑκατομ. χιλιογράμμων, ἀπειλαμβάνουν ἐπει τῶν 40 ἑκατ. προβάτων τῆς χώρας των, τὰ κατεργάζονται σχεδὸν ἀπαντα.

Μέγα μέρος τοῦ σίτου τούτου μεταβαλλεται εἰς ὅλους εἰς τοὺς ἔξι γωγικούς αὐτῶν λιμένας. Η προπαραπτεύη τῶν κρέατων είναι σπουδαστάτη βιομηχανία. Η μεταλλουργία θλασθεῖ ἐν ταῖς Πολιτείαις τῆς Νέας

Ἀγγλίας, ὡς ἐκ τῆς ἀρθρίσιας τοῦ γαιαθρακούς, σπουδαιότητα, ἡς μόνον ἡ Ἀγγλία ὑπέρτει.

Ἡ ἔκτασις τοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου των είναι ἀπέραντος. Τρεῖς μεγάλαι γραμμαὶ ἔνωνται τὴν Νέαν Γρεάνη καὶ τὴν Νέαν Λύρηλαν μὲ τὸν "Ἀγριαθρακίσκον", τὰς λίμνας μὲ τὸν "Ορεγόνον". Ἀναλόγως δὲ τοῦ πληθυσμοῦ, οὗτοι εἰναι ἔξιν μετρόπολες τοῦ τόπου Εύρωπης, ὑπάρχουσι περισσότερα τετρα χιλιόμετρα στόχον δύων ἡδῶν ἡ Ἐδρώπη.

Τὸ δίκτυον τῶν ποταμῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν διωρύχων θυμεῖ τὴν ἔργειαν τῶν σιδηροδρομων, τῶν ὀπεῖν δὲν ὑπάρχει φύσιος νὰ ἀπίπτωσι τὰς μεταμόρφως εἰς τὰς λιμνήριμους γώρας.

595. Τὸ ἔμποδον. — Τὸ ἔμποδον τῶν "Ηνωμένων Πολιτειῶν ὑπερβαίνει τὰ 10 δισεκατομμύρια. Τὸ ἔμπορικον αὐτῶν γεννατικὸν ὑπερβαίνει τὰ 5 ἑκατομ. τόνων. Ἐκάν συμπειριηρθρῶνται καὶ τὰ παντοειδῆ πλεῖα τὰ διασηκῶντα τὰς λίμνας καὶ τεύ ποταμούς, μετὰ τὸ ναυτικὸν τῆς Ἀγγλίας, κατέχει τὴν πρώτην σειράν.

"Η ὑπεροχὴ τῆς ἔξωγωρῆς αὐτῶν ἐπὶ τῆς εἰσαγωγῆς ὄφειλεις κατατά τὸ μεζονίν μέρος εἰς τὸ δισεκατομμύριον αὐτῶν σύστημα, ὑπερ ἡδύνηθη νὰ ἐφαρμοθῇ ὡς ἐκ τῆς ἀνέξαρτού θέσεως αὐτῶν καὶ τοῦ ἔξαιρέτου φυσικοῦ τοῦ πλούτου.

"Ἐκ τῶν βιομηχανικῶν εἰδῶν εἰσάγουσι μόνον ὅσα ἐν ταῖς κατασκευαζουσι τείσται ἡ κατασκευαζουσι εἰς ἐλαχίστη ποσότητα. Τοιούτοι είναι τὸ εἶδος τῆς εἰσαγωγῆς των.

"Οσον δὲ ἀπό τὴν ἔξωγωρήν, τούναντίν δὲν εὐχαριστοῦνται μόνον νὰ ἀπίπτωσιν ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀγορᾶς τὰς μεγάλας προμηθείας σίτου, κρέατος καὶ βίζμακος, ἀλλ' εἰς ταῦτα συνενοῦσι καὶ τὰ βιομηχανικά αὐτῶν προσίσται, ἀτίνα ὡς ἐκ τῆς ἀρθρίσιας τῶν μεταγωγικῶν μέσων καὶ τῶν πρώτων ὥντων δύνανται νὰ ἀνταγωνισθῶσι πρὸς τὰ εὐρωπαϊκά προσίσται ἐπ' αὐτῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀγορῶν.

596. Άι μεγάλαι πόλεις. — Άι μεγάλαι αὐτῶν πόλεις εἰναι ἀπαντα μεγάλαι ἀγοραί. Πολλαὶ δὲ ἔξι αὐτῶν ἰδίαις αἱ τῶν μεσογείων, εἰναι πολὺ με-

ταγενέστεραι: ἡ Μιλεωνέη (270,000 κατ.), ὁ Περθίμος (275,000 κατ.), τὸ Βουερφάλον (315,000), ὁ Αγ. Λουδοβίκος (540,000), τὸ Σικάριον (1,600000) είναι εἰς σταθμοὺς τοῦ ἐμπορίου τοῦ σίτου.

Οἱ "Αγιοι Φραγκίσκοι; (330,000) ὄφειλει τὴν ὑπαρξίαν αὐτῶν εἰς τὸν Χιουσόν καὶ τὴν ὑμέραφικαν τεις εἰς τὴν γεωργίαν. Η Κρητανάη (340,000) εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν χοίρων. Η Νέα Αδρεγκλα (270,000) είναι εἰς μέγας λιμὴν τοῦ βάθμακος.

Εἰς τὴν βιομηχανίαν ἰδίαις ὀφειλεται ἡ ἔρευνας τῶν πιεζόντων πόλεων τῆς Νέας Ἀγγλίας, τοιούται εἰναι ἡ Βισιγκτῶν (270 χιλ. κατοίκων), τὸ Μετσοθεῖργον (275,000) ἡ Κλεβελάνη (325,000 κατ.), ἡ Βατιμόροη (800,000), ἡ Βεστώνη (500,000), ἡ Φιλαδέλφεια (1,600,000), ἡ Νέα Τορκη ἔχουσα πλέον τῶν 3,000,000 κατ. ἡ φ' ὅτους ἡ θίσηναν μετ' αὐτῆς τὸ Βρούκλον καὶ τὸ Λογγ-Τσαλανδρίτι.

597. Αἴτια τῆς ὑδρικῆς εὐνηρείας τῶν "Πνωμένων Πολιτειῶν". — Η ἐπικλήττουσα θλικὴ εὐνηρεία τῶν "Ηνωμένων Πολιτειῶν εξηγείεται ἐκ τοῦ ἡγεινοῦ αὐτῶν κλιματού, ἐπειδή πρότοντον ἐκτάσεως καὶ ἐπει τῆς γονιμότητος τῶν διαθεσιμῶν γαιῶν ἐκ τοῦ δραστηρίου καὶ ἐπιχειρηματικοῦ χρακτήρου τῶν μεταπολεμών πάσης, οἵτινες ηθούν νὰ ζητήσωσιν εἰς αὐτῶν διεν πατριδίκεις τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐξουθείας: ἐκ τῶν ἐπηρεσικωτακῶν θεοφύλακων, μετίνες παρεῖ τὸν ἀτεμποντόν ἐγιανούν καὶ τὴν διατηκτικήν διασφεράν πατριδίαν τὰ μεγαλείτερα εὐεργετήματα διὰ τῆς ἀναπτυξέως τῆς λαϊκῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως· τέλος ἐκ τοῦ πατέματος τῆς ἐργασίας, τῆς τάξεως καὶ τῆς τόλμης ταυτοχρόνως, ητοις εἰναι διοῖν τῆς ἀγγλικῆς φυλῆς, τῆς μητρός τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἔθνους

ΔΥΤΙΚΑΙ ΙΝΔΙΑΙ

598. Τὶ ἔννοοῦμεν διὰ τῶν Διτικῶν Ινδίων. — Οτε ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, τῷ 1492, διηγούμενο πρὸς δυναμάς, ἴσφενε ὅτι μετέβαινε εἰς τὰς Ινδίας καὶ ὑπέθεσεν

ὅτι ἀπεβίβασθη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅπερ προσήγγισεν εἰς τὰς δχάς; τῆς Κούδας. Τῆς πλάνης ταῦτης συνενεργίσθησαν πάντες εἰς σύγχρονοι αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἀκύη μᾶτις διεῖλθη, διετηρήθη τὸ ὄνομα τῶν Δυτικῶν Ἰαπῶνες εἰς τὸ νησιών τοις τῆς Καντρόκαις Ἀμερικῆς.

Αἱ νῆσοι αὗται εἶνες ἔλλως τε τόσου πλεύσιαι, δύον καὶ αἱ Ἀνταλοκαὶ Ἰ-δαι, ἥ δὲ πληθυσμός αὐτῶν μέγιστες.

Κατεῖ τὸ ἀρχεῖον αὐτῶν πληθυσμός, οἱ Καραΐζει, κατεστάφη, αἱ Μεγάλαι Ἀνταλαι εἴνε σχετικοί περισσότερον κατηγορημέναι τῶν λειπόντων γωρῶν τῆς Ἀμερικῆς, αἱ δὲ Μικραὶ Ἀνταλαι ὑπερβαίνουσι κατὰ τὸν πυκνότητα τῶν κατοικῶν αὐτῶν ἀπάστας τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας.

Πρός τὸ νοσηρὸν κλίμα, τοὺς σειρμοὺς καὶ τοὺς συγνόνια κυκλώνας, Ἰστανοί, Ἀγγλοί, Γάλλοι, Ὁλλανδοί, Νίρηγες ἐλεύθεροι οἵ δυντοί, συνωστίζοντα μεταξὺ τῶν στεγῶν αὐτῶν ὄγθων, οἱ δὲ ἐργάται Σινικοί ἀρχίζουσι πολυπληθεῖς νῦν μεταναστεύοντες εἰς αὐτάς.

599. Πολιτικὴ διαιρέσις.—(Ιεπομερές ήδε σελ. 170). Πλὴν τῆς Ἀίτης καὶ Βενεζούελαικῶν τιων νησιῶν, ἄπασαι αἱ Ἀνταλαι ἀνήκουν ἐπικαλοῦσι εἰς Εὐρωπαϊκὴν Κράτη.

“Ἄλλη” ἡ Ἰσπανία, ἡ ἄλλοτε μάκη κυρίαρχης τῶν ἀμερικανικῶν Ἰνδῶν, ἀπώλειες, συνεπείδη τοῦ πρὸς τὰς Ἰνδίας Πολιτείας πλέοντος τοῦ 1898, τὴν κυριαρχίαν τῆς Κούδας καὶ τοῦ Πόρτο Ρίκου, ὃν ἡ ἄπασαι ἔξιστοι πρὸς διπλαῖς ἔκτασιν τῆς Ἐλλάδος καὶ ἄπινα ἔχουσι πλέον τῶν 2 ἑκατ. περίπου τὸ ἡμίσιο τοῦ πληθυσμοῦ διῶν τῶν Ἀνταλῶν. Αἱ νῆσοι αὗται ἐξαρτῶνται σχετικογνάπο τῶν Ἰνδίων μενονταῖς Ιεπομερέσιαι.

Η Ἀγγλία ἐκμετίσεις ἥπο τοῦ 1763 μέχρι τοῦ 1815 τὸ πεπίστον τῶν μικρῶν νήσων καὶ τὴν Ἰαπωνίαν. Ὁ ἀρθρός τῶν κατοικῶν αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 1,400,000.

Ἡ Γαλλία, κυρίαρχης ἄλλοτε διῶν σχετῶν τῶν Μικρῶν Ανταλῶν, διετήσεις δύο μόνον, τὰς ὠραιότερας, τὴν Γουαδελεύουν καὶ τὴν Μαρτινίκαν (300,000 κατ.).

Ἡ Ὀλλανδία κατέχει τὴν νῆσον

Κυραζώ μετὰ τῶν πρεσβετημάτων αὐτῆς: (48 χιλ. κ.).

Τὸ Δυνάμικες τὸ “Ἀγιον Θωμᾶν καὶ ὁ δέ ςτιλλας νῆσος: (34 χιλ. κ.).

600. Ποικιλία διοικήσεως.—Ἀναλογικαὶ τοῦ ἔθνους, εἰς διοικητούσιν αἱ νῆσοι αὗται, ἔχουσι διοικητικὰς ἄνεργας.

Διὸ ἐκ τῶν παλιῶν Ἰσπανικῶν εἰρίσονται διατηρήση τὴν διοίκησιν Μικρῶν καὶ μόνον βαθμιαίων κατήργησιν αὐτήν, ἐν τῷ εἰς τὰς λοιπὰς Ἀνταλῶν κατηγορήθη διὰ μιᾶς.

Ἡ μεγάλη καλλιέργεια τοῦ ζαχαροκάλυμματος, τοῦ καφέ καὶ τοῦ κακοποῦ ἀπεμάκρυνεν σίκονεμικάν κρίσιν, ητοι ἀναγκηψη παντοχώρα, ἀλλὰ καὶ κατέστησεν ἀναγκαῖον τὴν πρόσκλησιν Σινικῶν ἔργων.

Αἱ ἄτεροι δρόι, ἴριστεντο δισμούς τόσον ὑψηλούς ἐπὶ τῆς ἐπαγγείης καὶ δὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς (λειψανοῖ τοῦ ἀργκαλού μοσοπτολικού συστάματος τῆς μητροπόλεως), διστάστησεν ἐπαγγελματοῦν δι’ αἰματηρούς ἐπαναστάσιον, αἵτινες κατελήγουσεις τὸν πόλεμον τοῦ 1898.

Αἱ λιπαῖ νῆσοι τους αντίον ἀνὰ πτυσσούσιν ἐλεύθερως τὴν εὐημερίαν αὐτῶν, αἱ δὲ ἀγγλικαὶ ἀποικίαι ἰδιαίτερως διεικοῦνται σχεδὸν μόναι των.

601. Αἱ καλλιέργειαι.—Αἱ Δυτικαὶ Ἰνδῖαι εἶναι πρὸ πάντων γεωγραφικαὶ ἐπικείμεναι. Οἱ ὄρυκτοις αὐτῶν πλέοντος οὐδὲντος ποτὲ ἔχει σπουδαιότητα. Τὰ δάση αὐτῶν σχεδὸν καθ’ ὀλοκληρίαν ἐκηρυκίσθησαν, πλὴν τούτων τοις Ιαπωνίκοις.

Μιγάδαι γρωτακήμονες ἐξακολουθοῦσιν νὰ καλλιέργησον τὸ ζαχαροκάλυμμαν, τὸν καπνὸν, καὶ τὸν καφέν. Τὸ ζαχαροκάλυμμον, διπεριφερόμενον τὸν συναγωνισμὸν τῆς ζαχαρίας:

τῶν τεττάκινων ἐπὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἄρχοντων, παρακριθῆν ἐν μέρει πλὴν τῆς Κούδας, ητοι μενεὶ δὲ τὴν παραγωγὴν τῶν ταῦτων ἡ περιθή χώρα τοῦ καφέου, καὶ εἰνεὶ ἡ δευτέρα δὲ τὸν τοῦ καπνοῦν. Η καλλιέργεια τοῦ καφέ, ητοι δημιουροῦ προσδέσιν, ὑδεῖ ἐν τῷ συνδιώκει τῶν ταῦτων μίκην συγκομιδὴν σημαντικήν.

602. Ἐμπορικὴ σπουδαιότης.—Τὸ Ζάχαρι, καπνός, καφές, τρο-

φοδοτοῦσι κυρίως τὸ ἐμπόριον τῶν Ανταλῶν.

Παρὰ τοὺς ἐπαγγείσι τελωνειακοὺς ἐσαγούν, ἡ Κούδα ἔχει την παραγωγὴν τῶν ζάχαρων δέσμων 670 ἑκατομ. φρ., καὶ πνὸν 70 ἑκατομ. τὸ δὲ Πορτορίκον ζάχαριν, καφέν καὶ καπνὸν ἀξίας 112 ἑκατομ. φρ.,

Αἱ Ἀγγλικαὶ ἀποικίαι ἔχουσι περίπου 100 ἑκατομ. ζάχαριν. Η Μαρτινίκα καὶ ἡ Γουαδελέπου ὁμοῦ διενεργούσιν ἑτησίων ἐμπόριον ἐξαγωγικόν, ἀλλὰς εἰς τὰς καρέν, 96 ἑκατομ. φρ.

Ἡ ἐμπορικὴ σπουδαιότης τῶν Ἀνταλῶν δὲν ἔχειται μόνον εἰς τὸν γεωργικὸν αὐτῶν πλούτον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γεωγραφικὴν τῶν θείων κατέχουσι τὰ δύος ὅλων τῶν ἐπωτερῶν ἀκτῶν τῆς Αμερικῆς καὶ διεπόδουσιν ἐφ’ ὅλων τῶν ἐπιθλιαστῶν, κέντρων τοῦ Μισσισιπῆ.

Ἡρετενίες τοὺς Δανοὺς νὰ κηρύξων ἐδέσθερον λιμένα τὴν μικρὰν πόλιν Καρδόπον τοῦ Αγίου Θωμᾶ, ἵνα καταστῇ στο θύμβος ὅλων τῶν πιλονών τῶν ἐνηπορευούντων τὴν Κεφαλείαν Ἀμερικῆς καὶ τὴν Νέαν Δημόκλαν.

“Η” Λεβανή, ἡ θείας εἶναι ἐπὶ καλλιέργειαν ἐπιτυχέστερης ἀλλαγῆς Κούδας, ητοι ἐκτείνεται μεταξὺ τῆς Φλωρίδας καὶ τῆς Νουαρκάνης, εἴνει ἡ κλειστὴ ὀλοκλήρου τοῦ κόλπου.

Οὔτε ὁ ἐμπόλιος πόλεμος, οὔτε τὸ ἐπαχθέστατον ισπανικὸν διαμολογικὸν σύστημα, ἡ δύνηθησαν νὰ ἐπιτύχωσον τὴν σπουδαιότηταν αὐτῶν. Εγειρεῖ 200 χιλ. κατ., ἡ δὲ κίνησις τῶν λιμένων αὐτῆς ὑπερβαίνει τὸ 1 ἑκατομ. τόνων τοῦ κόσμου.

603. Πολιτικὴ σπουδαιότης.—Αἱ Ἀνταλαιούσιαν διαστάσεις τοις θείοις τοις την γεωγραφικὴν αὐτῶν θείων πολιτικὴν σπουδαιότηταν, ητοι ἐπὶ μᾶλλον αὐξηθῆσατ, ὅπου ἡ διωρυξ τοῦ θύμβου φάση εἰς πέρα.

Μελεούτοι οἱ Ἀμερικανοί τείνουσι νὰ ἀπολεῖστοι τὸν Νέον Κόσμον ἥπο πάσης εὐρωπαϊκής ἐπιρροής, μόνη ἡ κτήσις τῶν Ανταλῶν (ῶν ἡ ἔκτασις εἴνει μόλις τετράκις μεγαλύτερα

της Έλλαδος) παρέχει εἰς τὰ εὐρω-
παϊκά κράτη συμφέροντα καὶ μέσα
δρόσους μέγιστα εἰς Ἀμερικήν.

Ἐπειποτώσι πολέμου μετὸ τῶν
Ηνωμένων Πολιτειῶν, θὰ ἔρθεντο
ν ἀποκλείσωσι τὴν Νέαν Αμερικήν,
ἡ μετὰ τὴν ἀράβων τῆς ὁδούχες, νὰ
ἔμποισσιστα πάσσων ταχεῖσαν εἰς Θα-
λάσσαν συγκοινωνίαν μεταξὺ τοῦ Ἀγ-
Φραγκίσκου καὶ τῆς Νέας Τύρρης.

604. Γουιναία.— Αἱ ἄγγικαι, γαλλικοί, καὶ ὀλλανίκαι Γουιναίαι, δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν σπουδαιότηταν, ἢντας εἰς τὸν Ἀντίλλας, μολονταὶ καὶ
ἡ ἔκτασις αὐτῶν εἶναι μεγαλειτέρα καὶ τὸ κλίμα διλγόντερον ἀνθυγεινόν.

Ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ χρυσοῦ, ἡ εἰσαγωγὴ τῶν Σι-ῶν ἐργατῶν, ἡ κτη-
νοτροφία δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν εἰ-
αντούς τὴν εὐηγείαν. Ἡ ἔξαγωγὴ
τῆς ζεῦξεως εἶναι εἰς αὐτοὺς ἀντικε-
μένων σπουδαιῶν ἔμπορούν.

ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΙ

**605. Τὸ ἀρχαῖον Ἰσπανι-
κὸν κράτος.**— Εἰ τῷ ἀρχῇ τοῦ
πορθόντος αἰώνος, ἥπασσος ἡ Νότιος
Ἀμερική, ἡ πλήρης τῆς Ισταγονίας, τῆς
Βορείων λαῶν καὶ τῶν Γουιναίων, ἐνίκησεν
εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Μετὰ τῆς Κεντρι-
κῆς δὲ Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Μεζικοῦ
τὸ κράτος τοῦ κατεῖχες ἵκαστιν 12
ἐκατομμυρίων τετραγωνικῶν χλιομέ-
τρων.

Διηρεύετο δὲ εἰς ἀντιθεσιστείας τῆς
Νέας Ἰσπανίας (Μεζικοῦ), τῆς Νέας
Γρενάδης, τῆς Ηπειρού, τῆς Λαπτά-
της, καὶ εἰς capitainerie τῆς Ἀβάνας,
τῆς Γουατεμάλας, τῆς Κορκαπάτης καὶ
τῆς Χιλῆς.

Ἡρεσεὶ δρᾶ τις τυγχανότων (Φερ-
νάνδος Κορτέσιος, Πιζάρρος κτλ.)
πρὸς ταπάτησιν ὀργάνων κρατῶν κε-
μένων ἐπὶ τῶν ὅροπεσῶν τοῦ Μεζι-
κοῦ, τῆς Βογύτας καὶ τῆς Ηπειρού.
Οἱ δυστυχεῖς Ηπανεῖς; μόνον κυρίους;
ἢ λλοιξαν δι Ισπανικὸς δεσποτισμὸς ἀ-
τικατέστησε τὸν τῶν Κασικῶν⁽¹⁾ καὶ
Τινας.⁽²⁾ Μολονότι δὲ μετεστρά-

φησαν εἰς τὸν καθηλικισμὸν ἔξηκο-
λούσσησαν νὰ ἐκμεταλλεύωνται αὐτοὺς
ὧς εὐτελὴ κτήην.

Οὐδέποτε οἱ μητρόπολις ἐσκέψθη
νὰ ἴδειση εἰς τὰ ὑπερωκεάνεια αὐτῆς
Κράτη ἀλλὰ ἔπειτας. Ἐλάφρες
καθ' ἐκαστον ἔτος εἰς αὐτῶν τεμάχια
γυρούσι καὶ ἀργύρους ἀπόδιντος κυρία
τοῦ ἔμπορου αὐτῶν ἀπηγόρευεν εἰς
αὐτοὺς πάσσων βιομηχανίων καὶ τοὺς
ὑπερχρέους νὰ ἀργοῦσι μόνον τὰ προ-
ώτα αὐτῆς. Οἱ ἔξαμφικανισθέντες ήσα-
ντο, οἱ μιγάδες, οἱ περιφρονοῦντες,
τοὺς ιθαγενεῖς, ἥσκων καὶ οὖτε τὸ
ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεως, τῶν
Εὐρωπαίων συμπολιτῶν αὐτῶν τῶν
ἀποστελλόμενων, διποιαὶ διεισήσωσιν ἦ-
κεμπατέλλευσιν αὐτούς. Εἰς τὴν γε-
νικὴν πίεσιν προσετίθεντο ὑπάντων
φορέων φυλετικὰ μίσον. Ἐν τούτοις
ἡ εἰσβολὴ τοῦ Μ. Νικολέντος εἰς
Ἰσπανίαν ἔδουε τὸ σύνθημα τῆς ἐπα-
ναστάσεως, ἡτις ἐμπνεούμενή ὑπὸ τῶν
γαλλικῶν ὑδῶν ἐπήγειρε τὴν χερα-
φήσιαν τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ κυριωτεροί³
Ἀλτήρης ἀρχῆρος ὁ Βενεζούελανὸς Σι-
νιωυός Βολιβράρ δικαιώς ἐπωνυμάσθη
ἔδειντες κατῆς.

**606. Αἱ σημεριναὶ δημο-
κρατίαι.**— Αἱ απελευθερωθεῖσαι
ἀποικίαι διηρεύουσιν εἰς ἀμυνοκαραΐς⁴
ἐπειδὴ ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν κατά-
μεγχμέρας συνέκειτο εἰς Ἰσπανίαν ἡμια-
γριών, εἰτινες οὐδεμίων πρότερον εἴσον-
τος λόγιας πολιτικήν ἀνατρέψον, ἀφεύθε-
τος ἀφρίνης ἐδύσθενος, ἔδησε μετὰ
πολλῆς δυσκολίας νὰ συνθίσωσιν εἰς
τὴν ἔπειθερικήν.

Διηγείται ἐπαναστάσεις ἀνέτρεψκη
αὐτάς. Οἱ πόλεις πολιτείας κατά-
ποτείτος, ως καὶ οἱ κομματικοὶ δια-
μόρχοι, ὑπεδυναλίζεντο ὑπὸ φυλετικῶν
ἀντιζηλῶν (διαμάχῃ τῆς Λαπλάτας
ἐναντίον τῆς Ηπειρού, τῆς Χιλῆς
ἐναντίον τῆς Ηπειρού). Πανταχοῦ οἱ
πολιτοὶ μᾶς ἐνωπικής ἔξουσίας καὶ εἰ-
διπάσι τοῦ ὑποστονίακου πολιτεύμα-
τος διεριζούντες πειθοῦντες εἰς τὴν
Σήμαρεν ἐπὶ δέκα ἑπτά δημοκρατίαν,
τέσσαρες, κατόπιν πολλῶν μετατρό-
πων ἐδέχθησαν τὸ ὑποστονίακον πο-
λιτεύματος, καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἡνωμέναι
Πολιτείαι τοῦ Μεζικοῦ, τῆς Κεν-
τρικῆς Ἀμερικῆς, τῆς Βενεζουέλης

καὶ τῆς Δακτιλάτας. Τὰ συγκεντρω-
τικά κράτη εἰναι; αἱ δύο δημοκρατίαι
τῆς Ἀμερικῆς τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ἀγ.
Δαμινίκου καὶ Κολομβίας, ἡ Ισπανία,
η Ηπειρού, η Βολιβία, η Περούσσα,
η Ορθοζούη καὶ η Χιλῆ. Εἰς τὰς
πρώτας ἐπικρατεῖσαν αἱ μεταξύ ἐπερ-
χῶν ἀντιζηλοί, εἰς τὰς ἄλλας αἱ
ἀντιζηλοί τῶν πολιτικῶν μερίδων
καὶ τοὺς χρώματος.

607. Η πληθυσμὸς μεγάλαι
πολλεῖς. — Η ὅλη ἡ ἔκτασις τῶν
17 ἡπειρωτικῶν ὅμοι εἶναι 11,000,000
τετρ. γιλ. ὃ δὲ πινθυσμός αὐτῶν
ὑπέχεται εἰς 32 ἑκατόπο. κατ.

Κατὰ μέσον δρᾶς οἱ κάτοικοι ἀνα-
λογοῦν 34 διὰ δέκα τετρ. γιλιόμετρο.

Εὑρεῖται ἔκτασις, ως ἡ Παταγονία,
τὰ παγωμένα ἰροπέται καὶ τὰ δάση
τῶν Αγεσων, οἱ Αλάνοι οἱ στέπαι τοῦ
Ορενίου, η Χερόνησος τῆς Καλι-
φορίδης καὶ η Σιέρρα Μάδσα ἐν Με-
ξικῷ διασηγόνται μόνον ὑπὸ ἡμιαγρίων
των τῶν Ιδεάων.

Ἄλλα καὶ οἱ μεγάλαι πόλεις εἰναι
απάντων ἐπτὰ μόνον ὑπερβαίνουσι τὰς
100,000 κατοίκων. Η μεγίστη εἶναι
τὸ Βουένος Αὔρες (700,000) πρω-
τεύουστας τῆς Αργε. τινῆς Δημοκρατίας.

Τὸ Μεξικό, πρωτεύουσα τοῦ Με-
ξικοῦ, ἔχει πειπού 250,000 κατ. καὶ
ἀναπτύσσεται τοχίως.

Τὸ Χιλῆ, ἔχει ὡς πρωτεύουσαν τὸ
Σαντιάγον σικυούμενον ὑπὸ 340,000 λυ-
χῶν, ὃ δὲ μέγας αὐτῆς λυχὴν Βελ-
παπούζον ἔχει 150,000. Η πρωτεύ-
ουσα τῆς Ηπειρού Λίμνα ὑπερβαίνει
ὅσαυτα τὰς 100,000 κ. κ.

Ἔπειτα καὶ χῶροι εὗται εἶναι νέαι·
εὐγή; δὲ πρὸς καθαρόμεναν τὰ με-
γάρια αὐτῶν καὶ δωργανώθησαν πολι-
τικῶς. Η λευκὴ φυλὴ ἀπερροφθεῖ βαθ-
υτικὸν τὸ Ινδικὸν στοχεύει, τὸ με-
γάρον μέρος τοῦ πληγησμοῦ σύγκειται
σήμερον ἐκ μυγάδων, ὃ δὲ γεννούτης
αὐτοῦ εἶναι καταπληκτική. Μέγα μέλ-
λον ἐπιφύλασσεται εἰς τοὺς Νεσλατί-
νους τούτους τῆς Αμερικῆς, διτον
πολλαπλασιασθέντες ἐπωφεληθῶσιν ἐκ
τοῦ φυσικοῦ πλούτου τῆς χώρας αὐτῶν.

Τὸ Κολομβία καὶ η Βενεζουέλη
ὑπῆρχαν ἄλλοτε μεγάλοι παραγωγοί⁵
χρυσού κατιστάντος σήμερον σπανίου.

Ἐδάχγουσι πολύνυχαλον ἐν Χιλῆ,

(1) Οἱ μάρτιοι τῶν Μεζικοῦ, οἵτινες είχον θρόνον
μεγάρος, δὲ έθεσαν σε Ισπανούς μετά
του Κριστού τῷ 1520 καὶ κατέκτησαν αὐτόν.

(2) Όνομα τῶν μοναρχῶν τῶν τῆς Ηπειρού,
θεοφανούς, ὃς ἐφεσαν ἔχει σε Ισπανού τῷ 1533.

νίτρον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ θετὸν ὀρειφέντων τοῦ Μεζίκου καὶ ίδιας ἐπὶ τῶν ὄγκών ςκυτῶν τῆς Περσίας καὶ τῆς Χιλῆς.

Τὸ πάρεργόν τοῦ διάρρυρος ἐν Περσικῇ καὶ ἐν τῇ Κεντρῷ Ἀμερικῇ αἱ ῥαιστικῶν γόραι τοῦ Μεζίκου, τῆς Γευστερᾶς καὶ τῆς Περσίας βρίσκουσιν ὄρυκτῶν ἔλαϊν τούτων εὑρέθη γατάνθραξ ἐν Σαλβαδόρ καὶ ἐν Χιλῆ, πετρέλαιον δὲ ἐν Περσίᾳ.

Τέλος εἰς τὰς παρὸς τὰς ἀκτὰς νήσους καὶ ἐπὶ τῶν σχύλων τῆς Περσίας καὶ τῇ Χιλῆ, ὃπου τὸ ἔδαφος οὐδὲ ποτε δύεται τὴν ἐλαγχίστην σταγόνα θάλαττας, τὰ περιττώματα τῶν θαλασσῶν, πηγῶν, συσσωρεύμαντα ἀποτελοῦσι ποχύτατα ποχύτατα ποχύτατα ὅλης τῆς σκληράτας, ἤτις εἶναι ἴσχυρότετον λίπασμα. Τούτο δὲ καὶ τὸ νίτρον ἀποτελοῦσι τὸν πλεύσιον τῆς Περσίας.

Ἡ ἐργασία τῶν μεταλλείων ἔκτειται ἐπὶ τὸν "Ινδῶν," ἡ δὲ τῆς λιπαρατικῆς κόπρου ὑπὸ τῶν Σινῶν.

608. Φυτικὸς πλούτος καὶ γεωργία. — Τὰ δάση, ὁ δὲ ὄντος πετετακούμενος τῶν ὀρέων, εἰναι πλήρης δένδρων παντοτεῖῶν. Παρὰ τὴν κίνην ὑδοῦται τὰ πρός οἰστρούμενα δένδρα ως τὸ τέκνον τοῦ διογκούντος, τὰ γρηγορεύοντα πρός παρθένον, τὰ διατητακέντειν ἐπίτηλων, ὡς τὸ ἄνακτον καὶ τὸ δοδούλον.

Ἄλλα ἔκπρινοις τὸ κένημα καὶ τὸ καυτοτεῖον. Ἡ βασίλλη περάγεται ἐν ἀρθρονίᾳ, τὸ δὲ ματέ τῆς Περχαργούάς δέδει πότεν ἀνάλλογον πρός την.

Τὰ ιαματικὰ φυτά ἐπίσης ἀρθρονίσιοι, ὡς κάκας τῆς Περσίας, ἡ τραχεῖα σμήλαιξ, ἡ ἱπεκακούνα τοῦ Μεζίκου.

Τὰ διάφορα διυκτερίσματα τῶν ὀρέων, (γόραι Ψυχραί, εὔκρατοι καὶ θερμοί) παρευταῖςσιν ὅλα τὰ κλίματα καὶ εἴναι καταλληλαὶ διὰ πᾶσαν καλλιέργειαν. Επὶ τῶν κλίτων καὶ τῶν εὐκράτων ὀρειφέντων φύεται ὁ ἀραβόσιτος καὶ ὁ σῖτος· εἰς τὰ θερμαλώτερα μέρη καὶ θερμότερα διαρέεται τὸ ζακχαροκάλαμον, ὁ βάμβαξ, τὸ κακάν, ὁ καττύν, ὁ εύκοινος.

Αἱ μάλλον σιτοφόροι γόραι εἶναι ἡ Χιλῆ καὶ ἡ Λαπτάτα, ὡν τὸ κλίμα

εἶναι γλυκύτατον, οἱ δὲ γεωργοὶ τῆς λευκῆς φυλῆς δύνανται νὰ καλλιεργήσωσι τὸ ἔδαφος.

Οἱ καφές ἀργονεῖ εἰς ἀπίστους τὰς περὶ τὸν ισθμὸν τοῦ Παναμᾶ γόραις. Οἱ Ἀγ. Δομίνικοι, δὲ Ἰσημερινοί, ἡ Βενεζούελα καὶ ἡ Παραγουάνη παράγουσι μεγάλας ποστότατα καπνοῦ· τὸ κακάο καλλιεργεῖται ὀφθόνων ἐν Όνδουράσῃ, τὸ ζαχαροκάλαμον πρὸ πάντων εἰς Μεζίκον καὶ εἰς Ἀγ. Δομίνικον. Διὰ τὸ πλείστον τῶν φυτειῶν τούτων μεταχειρίζονται μαύροις, ἀπεγόνους τῶν δερχαίων δούλων ἀφρικανικῆς καταγωγῆς.

609. Κτηνοτροφία. — Ὁ οἰκιακὸς γάρ ξωρεῖ ἐν τῷ κοσμῷ συγκρίνονται πρὸς τὰς ιππανικὰς ὅμοιακατίας διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κτηνῶν.

Ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ἁμαρκανικῶν ὄροπεσίων καὶ ἐπὶ τῶν ἀνταστικῶν κλιτών τῶν "Ανδεων εἰς τὰς Λαγούς" (1) καὶ πάπατος (2) τὰ εὐρωπαῖα κτήνη ἐνεκλιματίσθησαν καὶ ἐπόλιτα παστούς εἰς ἡμιαγρίας κατάτασσον εἰς θερμὸν ἀπίστευτον. Εἴς τὰς Χαστένδες (3), τοὺς βαρύτερους Μεζίκου καὶ κατειδίων εἰς τὰς ἑτανασίας (4) τῆς Δαπλάτας τῆς Περχαργούάς καὶ Οδραγούάς εἰς βόρεις, εἰς ἵππους, καὶ τὰ πρόβατα ἀριθμοῦνται εἰς ἐκατομμύρια.

610. Τὸ ἐμπόριον, οἱ σιδηρόδρομοι, οἱ λιμναῖς. — Η βιομηχανία διατελεῖ εἰσπότερον εἰς τὰ στρατηγάν. Ἡ τριήλια τοῦ ζαχαροκάλαμου, ἡ κατασκευή σιγάρων καὶ ἡ τῶν ἀγριώνων πίνα (Κεντρῷ Ἀμερικῇ) είναι αἱ μόναι σχετικῶς σημαντικαὶ βιομηχανίαι.

Τὸ ἐμπόριον εἰσάγει ἐν τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν "Η.ωμένων" Πολιτειῶν βιομηχανίαν πρεσίστα, πυργάνας, ὑφάσματα κτλ. Ἐπίναι αἱ δημοκρατίαι δὲν κατασκευάζουσι μονάς των, εξάγει δὲ τὰ φυσικὰ μάτηα προσίστο.

Ἡ ἔξιγωνή θελεν εἶναι μεγάλειτέρα, ἐν ταῖς μέσαις τῆς συγκεινωνίας

(1) Επετεμέναι πεδιάδες κεκαλυμμέναι ὑπὸ ὄγκηστον καὶ πυκνῶν γύρων.

(2) Νησιά πεδιάδες διακοπύμεναι ὑπὸ ἀλατῶν.

(3) Μεζίκανική Ἑπαύλη.

(4) Επαύλεις ἀποτελοῦσαι τὸ κίνητρον τῶν μεγάλων γεωργικῶν ἐκμεταλλεύσεων τῆς Νοτίου Αμερικῆς.

ἥσκων ὄλιγητερον σπάνια. Μόνον τὸ Μεζίκον, ἡ Χιλῆ καὶ ίδιας ἡ Λαπτάτα κέκτηται πλήρεις σιδηροδρομικῶν δικτυων.

Ἐν Μεζίκῳ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ διέρχεται τὸν ισθμὸν τῆς Τεχουντεπέκης. Ἐε Βέρρα Κρούζης ἀναγωρύναι ἐν σύνολον γραμμῶν, αὐτίνες συνδέονται ἐπὶ τεσσάρων σημείων μὲτα τοὺς σιδηροδρόμους τῶν "Ηνωμένων Πολιτειῶν καὶ οθόνησιν εἰς τὸν Όκεανον, εἰς Ἀγ. Βλάσιον, καὶ εἰς Πουαγιάς. Ἐε τῇ Ἀργεντινῇ Δημοκρατίᾳ σιδηροδρομικὴ γραμμαὶ βρίσκονται ἐπὶ Βούενος· "Άιρες εἰς τὰς τάξης διευθύνσεις μέχρι τῶν προσόδων τῶν "Ανδεων, μία δὲ ἐξ αὐτῶν μετέλει διὰ κέπτεν τῶν ὄρων τούτων ἡ συνδεθῆ μετ' θλίγην μὲ τὰς σιδηρ. γραμμὰς τῆς Χιλῆς.

Τὸ ὑψηλὸν ὀροπέδιο τῶν "Ανδεων τῆς Περσίας καὶ τῆς Χιλῆς διεσχίσθησαν σημερινοὶ διὰ πελάσην γραμμῶν, αἵτινες ἀναγωρύσσουν ἐπὶ Καλλάος, ἐξ Ισλασι, καὶ εἴς Λατοφάγατος.

Οἱ μόνοι μεγάλοι λιμένες είναι σήμερον τὸ Βούενος· Άιρες, τὸ Μοντεβεδρον καὶ τὸ Βαλπαραΐσον" τὸ Βέρρα Κρούζη ἐν Μεζίκον, τὸ Κάλλαν τὸ Περσούτι εἶναι λιμένες δευτέρας τάξεων.

"Αλλ' ὑπάρχουσι πλεῖστοι διοίσι μεροί λιμένες ἐξηπητεῦσται τὸ ἐμπόριο τῶν περιχώρων καὶ τὸ ουτό εἶναι συνέπεια τῆς ἀνταρκτικῆς τῶν μεγάλων ὄδων, τῆς συγκεινωνίας.

611. Η γενανάστευσις. — Η ἔξι Εύρωπης ματανάστευσις πρὸς τὰς ιππανικὰς δημοκρατίας σχεδὸν ἐλαχιστή ἀλλοτε αὐξάνεται δημόσαι.

"Ηδη πολλοὶ μεγάλοι οίκοι ἐμπορικοὶ διευθύνονται ὑπὸ μεγάλεμπρον Αγγλίων, Γελλάων, Ιταλών, Περσικῶν ἢ Βρετανών Αμερικανῶν.

Καθ' ἑκάστην νέον κύμα ἐργεῖται καὶ ἐργεῖται εἰς τὸ πλατιόν αἱμά τῶν μικρῶν. Αἱ "Ηνωμέναι Πολιτείαι ἀποστέλλουσι μέγινον ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν τῶν εἰς τὸ Μεζίκον" καὶ εἰς τὰς μικρὰς ηγουμοράτις τῆς Κεντρῷ Αμερικῆς, αἵτινες ἐπετελοῦνται νὰ καταστῶνται οἰκονομικά προσαρτήματα τῆς μεγάλης Ομοσπονδίας.

Αἱ γόραι τῆς Λαπτάτας δέχονται μετανάστας Ιταλῶν καὶ Ιππανόδες, ἡ δὲ Βενεζούελα εἶναι σημαντικὸν ἐντευκτήριον τῶν Γερμανῶν.

Διὰ τῶν νέων τοῦτων πολιτῶν, τὸ πνεύμα τῆς εἰργνοῦσῆς ἀπεγερθεσσος καὶ τῆς τάξεως συνδέσμουν πρᾶξ τὴν ὄφρην καὶ τὴν ιστανίνην. ὑπερέχοντες, πρᾶξ τὴν τόλμην καὶ τὴν φρένησιν τῶν Ἰνδῶν οὐ συντέλεσσι εἰς τὴν ἰδίωσιν ἐτῇ Δατινικῇ Ἀμερικῇ ἔθνον πρωτοτύπων. ἀτινα
θενοῦθεν μάκρι μέρεαν τὸ πραγματο-
ποήσωσαν τὴν στέψιν τοῦ μεγάλου Βολι-
βάρου, σχηματίζοντας ισχυραν τινα ἱστονι-
θύσιαν πρᾶξ τὴν Ἄνωμένων Πολι-
τεῖαν τῆς Βρεζίου Ἀμερικῆς.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

**612. Τὸ Πορτογαλικὸν εγρά-
τος τῆς Βραζιλίας.** — Τὸ μάνο-
κρατος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τὸ ἐποίη-
σθὲν ἐνέποντος ἐξ ἀρχῆς δημοκρατικοῦ, ἡ
Βραζιλία, ἐγένετο τῷ 1891 ἐμοποιηθεκ
δημοκρατία.

Τὸ αὐτὸν ἔτος, τὸ 1500, ἡ Πίησινα, εἰς πολιτικὸς σύνδρομο τὸν Χριστοφόρου Κολόμβου καὶ τὸ Πορτογαλίον Καθρέλοντος ἐπλήριστον εἰς Βραζιλίαν, ἔκαστος ἐν διαρρόᾳ σημίου, καὶ κατέλαβον αὐτήν, ὃ μὲν ἐν ἀνθρακί τῆς Ισπανίας, ὃ δὲ ἐν ἁνδράσι τῆς Πορτογαλίας.

Ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκονται κατῆγρα χρυσούν κα-
τέστησαν ἐν πρώτοις τῆν Βραζιλίαν από τοὺς ἔσορις, οἱ Υποστηταὶ ἀπεγερθεῖσαν πρῶ-
τον τὸν αποκομιδῶν αὐτῆς, οἱ δὲ ἄλλοι καὶ
κατόπιν οἱ Ολλανδοὶ ἀπειρθησαν ἐπανει-
λημένιαν ωὐθίσιαν τὴν τάξιν ἐπ' αὐτῆς.
"Αλλοι μάνοι οἱ Ποτογάλοι ἦγκα ε-
στάθησαν ἐν αὐτῇ. Η ἀνακάλυψε τῶν
χρυσούν τοὺς τὸν Τοντινίαν, τὸν τόν
ἀδαμάντιον κατέ τὸν 1804, έθωκεν τα-
χεῖαν ἀνάπτυξην εἰς τὸν ἀρχαῖαν γεωρ-
γικᾶς ἀποικίας, ἅπου ἡ καλλιέργεια τοῦ
καρποῦ καὶ τοῦ χαρχαροκάλαμου υπὲρ με-
ρῶν Ἀρ. παντὸν εἶχεν ἥδη πολλὴν που-
δαίστητα.

"Οὗτος οἱ Μέγας Νατζόλεινοι ἔξεδιωσεν ἐν
Αισθαντός τὸν οἶκον τῆς Βραζινίας,
οὐδοκοτέρουν εἰς Ρίον Ιανέριον. Αὐλάς
μετὰ τὴν νέαν ἐγκαθίδευσι τῆς Αὐλῆς
εἰς Πορτογαλίαν, ἡ Βραζιλία η θεί-
λησης νῦν διατελέσσει ὡς ἐξηρτημένη ἀπο-
κλίνει ἀπεγκρίνεται αναγορεύεται αὐτο-
κράτος, (1822) τὸν πρωτότοκον τῶν
βασιλικῶν πριγκήπων, τὸν Δέν Ηέτ, τὸν
τὸν Α'. καὶ ἐμεινει πράτος συνταγματικούς
μέχρι τῆς; 15 Νοεμβρίου 1889. Η ἐμο-
ποιηθεκή δημοκρατία συνετάχθη τῷ

άντοις καὶ μέρος τῶν λεκυνοπεζίων
τοῦ Ἀμαζόνειον καὶ τοῦ Παρανά.

"Ἡ ἐπετοις αὐτῆς, δὲν εἶναι κατιωτέρα
τῆς τῆς Ἐδρόπολης εἰκῇ πατὴν ἐδέκατον-

ἄλλα μάνοι καὶ περιελάλουσαι τὴν θά-
λασσαν γῆσαι κατοικουσται. Εἰς σᾶλα τὰ

λιοτά μέρη συναυταντούτα μάνον στανιώ-
τατος χωρία Ινδίωνταν ἡ νομαδικοὶ φύλαι
σηρέδει ἀγνωστοι.

"Ο ἀριθμὸς τῶν κατοίκων εἶναι περίπου
16 ἑκατομμύρια, σηρέδει ἀπαντες συνο-
ύσιουν εἶναι τὸν αὐτὸν.

Τὸ Ρίον Ιανέριον, ἡ πρωτεύουσα
μετὰ τῶν πρωτεύουσιν αὐτῆς ἀριθμοῖς 520
χιλ. ψυχῶν, ἡ Βαγία ἔχει 200,000, ἡ
Περιφερεύουσα 190,000, ἡ "Αγ. Πιασίδης"
100,000, ἡ Πίζρα 65,000, ἡ Πέροτο-
Αλέγρε 85,000.

613. Οὐρανικὸς πλοιοῦτος.

"Ο ὄρουστος πλοιοῦτος τῆς Βραζιλίας εἴναι
μάριστος, ἡ δὲ ἐκμεταλλευτικοὶ αὐτοῦ
μᾶλις ἔχεισαν.

Συλλέγουσιν ὁδάμαντας καὶ χρυσοὺς
εἰς τὰς Πόλειτας τοῦ Ἀγ. Πιασίδην καὶ
τῆς Μίνικ Τεράπειας (ἄνω λεκανοπέδειον
τοῦ Παρανάν καὶ τοῦ Αγ. Φραγκίσκου,
οὖνος ἡ γονιμότητας ἀρχίζει να ἔκπληκ-
ται). Η γενικὴ ἀποική τὸ Οὔρο Πρέστο
(22000 τ. χ.).

Ο χρυσὸς καὶ ἡ ὁδάμαντας τῶν Πολι-
τειῶν τῆς Γουαγιάς γει τοῦ Ματο-
Γρέσσος εὑρίσκονται πολὺ μικρὸν ἐν τῷ
εἰσιτορείῳ, ὥστε δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐκ-
μεταλλευθεῖσα προστένεται.

"Αλλὰ μίταλλα ἀναμένουσιν εἰσέπι-
τοὺς ἔργατας, ταῦται τὰ φέρουσιν εἰς φᾶσι,
ἡ δὲ Βραζιλία ζητᾷ τὸν έπι τοῦ θεωτικοῦ
χρυσοῦν, σιδηρον, φευδάργυρον καὶ κατ-
στερον, ἔνοι τουναντὸν ἐπρεπεῖ να ἔχει-
ται τὸν ἄγγικον Επιτριπτον οι γαλα-
ηραίαις τῶν μεταμέρινῶν Πολιτειῶν
Σάντα Κατερίνα καὶ Ρίον Γράνδες δὲ Σούλ-
χριζούσιν νὰ τροφοδοτῶσι τὴν ἐγκάριον
στροφαῖ.

614. Φυσικὸς πλοιοῦτος.

"Οὐδεμία γῆρας ἐτοῦ κόσμου, πλὴν τῆς
χωρᾶς τοῦ Κόηγου, νατέχει δάσην, πα-
ραβολέμναν πρᾶξ εἶναι, τὸ ἐποίησις
φύστουται ἐτῷ λεκανοπέδει τοῦ Ἀμαζό-
νειον" μολονότι δὲ τὰ πλείστα ἐπ' αὐτῷ
εἶναι εἰστοι πορφέναι, τὰ βαριά ξύλα καὶ
τὰ οἰκοδομήσιμα, τὰ φραμμακευτικά φυτά,
τὰ ποιοτούσια, καὶ τὸ κέρμα, εἶναι ηδη
αντικείμενα μεγίστου ἐμπορίου.

"Η Βραζιλία εκτινάσσει ἐπὶ διαφόρων
ζωνῶν, αἵτινες δύνανται νὰ παράσχουσι
τὰ ποικιλότερα προϊόντα. Έν τούτοις αἱ
καλλιέργειαι εἰναι ἐλάχισται.

"Η αρχαιοτέρα καὶ ἡ κυριωτέρα εἴναι

ἡ τοῦ καρφοῦ, ἡν καλλιέργειοῦσις γηικάσεις
μάρμαρον.

Τὸ ἡμίτον σχεδὸν τοῦ καταναλώσιμού
εἰς τὸν καρφό ἐπι τῆς πρόσχετος τοῦ
Βραζιλίας, ητοις παράγειται ἐτῆς
800 ἑκατόντα. Κίνησης μαρμάρου.

"Η καλλιέργεια τοῦ ζαχαροκάλαμου,
λίαν ἀσημάντοντο ἐν τῷ τελευταῖαι αἰώνι,
ἀπόλεσσεν ηδη πολὺ ἀπὸ τῆς ἀνακαλύ-
ψιας τῆς ζαχαρεως τῶν τευτέλων. Η τοῦ
μαρτι (φυσοῦ ἀναλόγου πρᾶξ τὸ τίτον),
καὶ τοὶ βάμβακος ἀποτελεῖσαν δημηρέσι
στοιχείατα.

Εἰς τὰς μεταμφιέσιν Πολιτοῦ ήτος
τοῦ μεταρρυθμίσεις λαρβάνεις ὑστερεῖσιν
εἴναι μεταξὺ δὲ τῶν κρεάτων τῶν ἔρδων
καὶ ἀπιπάστων. ἀτινα τὸ Μοντεβίδεο ἀπο-
τελεῖται εἰς Εὐρώπην. Ειδορούσι προερχε-
ται τὸ τῆς Βραζιλίας.

615. Εμπόριον. Οδὸς συγ- κοινωνίας μεταναστεύεις.

"Η βιομηχανία εἴναι μηδαμνή. Τὸ μέτον
μέρος τοῦ ἐμπορίου εὑρίσκεται εἰς κε-
ρας ξένων οίκων, αἵτινες ἔχουσιν απότη-
κτος εἰς τοὶ λ μένας, εἰστογουσι τὰ βιο-
μηχανικὰ προϊόντα καὶ ἔκπληγουσι τῶν κα-
ρφῶν καὶ τὴν ζάχαρην.

Τὸ Ρίον Ιανέριον διενεργεῖ τὸ ἡμίτον
τοῦ έλου ἐμπορίου. Η Πίζρα, η Παρα-
γκόβη, η Περιφερεύουσα, ἡ Βαγία καὶ η
Σάντα Ζωαρίτιαντος τὸ άποδοτον.

Τὸ ποτάμιον φυσικὸν δίκτυον τῆς Βρα-
ζιλίας είναι θαυματόν, αἵτινα δὲ ηδη
ἔχουσι προτερέτωσι τὸν Αμαζόνειον, τὸν Το-
καντίνον, τὸν "Αγ. Φραγκίσκον" καὶ τὸν
Πασανόν.

Τὸ Ρίον Ιανέριον είναι εἰς σχ. σεις

μετὰ τῶν πέριξ δια οδηρηδέμαν, εἰτι-
νες ἐπει τονται βαθμηδον εἰς Ούραρουσάν,

εἰς Βολιβίαν καὶ εἰς τὰς βορειόν τατας

τῆς Δημοκρατίας.

616. Η μετανάστευσις εἰσή-
γενεταις Βραζιλίαν ἀπὸ τοῦ 1870 μέ-
χρι τοῦ 1890 πλέον τῶν 800,000 Εὐ-
ρωπαίων φύλουνος δὲ καὶ ηδη εἰς
αὐτῆς ἐκπατοντας εἰς γηικάδων, ὃν οἱ ήμι-
σιοι Ιταλοί, τὸ δὲ τέταρτον Πορτογά-
λοι. Αἱ μεταναστεύσεις τῶν Γερμανῶν πε-
ριεργίσθησαν, ἀλλ' εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ
Ρίον Γράνδες δὲ Σούλη καὶ τῆς Σάντα

Κατερίνας εἰστογουσιν πολυαριθμους
γεωργικας ἀποικίας.

617. Η μετανάστευσις εἰσή- γενεταις εἰς Βραζιλίαν

618. Καταγωγὴ καὶ ποικι-
λια τῶν φύλων. — Μεταξὺ τῶν
100 ἑκατοντα. κατοίκων τῆς Αμερικῆς,
ὑπάρχουσι περὶ τὰ 25 προερχόμενα εἴς

አምስትናኝኑን ውስጥኑ ብቻ ክፍል የሚሸፍኝኑን አሁን
ውጭ ሆኖ ተወስኗል፡፡

Το ζήτημα της καταγωγῆς τῶν λεῖψην
τῆς Ἀμερικῆς οὐδέποτε ἴσως θέλει λέπτη
ἰναγοποιητικὴν λύσιν.

Ἐν μόνῳ γεγονὶ εἶνε βέβιον, ὅτι
οἱ Ἀμερικανικοὶ λαοί, παρουσιάζοντες
πολλὰς παιχίδια, αὐτίνες ἐξηγοῦνται ἐν
τῇ μεγάλῃ ἐκτάσεως τῇ Ηπείρῳ
καὶ ταῖς ἀναμοιάστοις τῶν κιλιμάνων,
διεκρίνονται ἀπὸ τῷ λοιπῷ κατόπινων
τῇ ὑδρογείοις διὰ γχαρακτήρων κονῶν.
— 1200

Μολονότι λαζανοί πλέον τῶν 1200 διεργόρων ίδιωμάτων, τὰ δὲ πρανία εἰς παρουσιάσκουσαν σχήματα καὶ λινού πονητικά παρόντα τὸ ἀνάστημα των, γηραντισθείς εἰς τὸν Παταγίνας· οὐδὲν γένεται τούς· Τι δύνανται τῆς Β. Αμερικής, καὶ θρησκάτων τούς Περούνισκος καὶ εἰς τινας φύις εἰς τῆς ἄγγλικης Κολομβίας, εἰ Αμερικανοί ἔχουσιν ἐν τούτοις ἡμιράθη καὶ καθαρούς φυσιογνωμίας. Απαντώντες ἔχουσιν τὴν δίνα ισχυροτάτην καὶ γρυπάνην. Απαντες παρὰ τὴν ποικιλίαν τῆς κροιστής ἔχουσι δέρμα χρώματος μελαχρυστίου.

619. Φουεγιένθοι ἐρυθρό-
δεσμοι.—Ἐπὶ τῇ τελευταῖᾳ βιθυνίᾳ

τῆς ανθροπίνης κλίμακος είναι οι κάτοικοι της Νέας Γης, οι άνθρωποι Φουσεγένειοι, λέιψανοι όρχασίας φυλής σχεδόν εξόλου θρησκευτισμού υπό άλλων λαών έζησαντων ἐκ Βορρᾶ. Ικανοί κατ' ανάγκην ἐν τῇ νεατιλίᾳ καὶ τῇ ἀλιείᾳ οἱ Φουσεγένειοι οὐδὲ κανὸν γινώσκουσιν περούραστων γατῶν τὸν πύργον καὶ εἰνὲ λίκαν ὁδέεις· εἰς τὴν προμήθειαν τοῦ πυρός.

"Περέστων αὐτῶν ἔργονται οἱ ἐρύθροι
δεσμοὶ τῆς Ομοσπονδίας καὶ οἱ ἴνδιπλοι
Χάρακος ἢ Πολέμεις τῶν Πάτρων.
Ἄγριοι καὶ ὡμοί, σηγονοῦσι εἰσότε τὴν
τέχνην τῆς πεζεργασίας τοῦ σιδηροῦ,
τὰ δὲ κυριώτερα αὐτῶν ἐπάντα εἶναι ἐκ
λιθου. Αποτελοῦσι φυλλὰς πλάνητας καὶ
ἀπὸ ζωντανοῦ τοῦ ποιούντος τὴν Ήρακλί^{την}
των. Η εἰσαγωγὴ τῶν ἔργων πανταχοῦ
κατέστησεν αὐτοὺς τοπεῖς, ἀλλὰ περιο-
ρίζονται εἰς τὸ γὰρ υπερβαντὸν τοῦν ἕπους
καὶ νῶν δεσμάνων, δεν γνωρίζουσιν
ἔμως καὶ ἄντερεστων κύτους.

620. Οἱ Ἑσκιῦθοι καὶ οἱ
Καραΐβαι. — Ἐν τῇ ποιητῇ μοίρᾳ

κατατάσσονται οι Ἐσκιψῶι τῆς πολιτείας
χώρας, ἀλιεῖς καὶ κυνηγοὶ περίφημοι.

Παρ αυτούς συνέπεια των καταστάσων
μεν τοὺς ἐπίζωντας ἐκ τῆς ἀρχαίας φυ-
λῆς τῶν Καραΐδών, οἵτινες ἐξηγανίσθη-
σαν ἐκ τῶν Ἀντιλλῶν, ἀλλὰ διετρή-
θησαν ἐγ τῷ λεκανοπεδίῳ τοῦ Ἀμαζο-

είσου καὶ τοῦ Λαπλάτα. Οἱ Καραΐθαι
τῆγον καὶ διάγουσιν εἰσέτι βίον μόνιμον
δηλα. δὲν πλανῶνται) καὶ ἀσχολούνται
εφερί τὴν γεωργίαν. "Αγριοι νατὰ τῶν
αρκτῶν τούτων τοῖς αὐτοῖς εἰσεβαῖνον καὶ

χρήσιν των, είναι γρούπες, που αποτελούνται κατά πατέρων. Οι Πατέρωντα κατόπινθων εύ-
στηλήτων να μεταστρέψουν τους Γουρυ-
νές της Ηπειρωτικής.
Αι μάλλον πρωθυβαρέμεναί είναι την 'Αρε-
ιακινικήν φυλών είναι αἱ κατοικοῦσαι τὰ
ροπεῖα τοῦ Μεγάρου, τῆς Κεντρικάς
Αρειανής καὶ τοῦ Ισημερινοῦ καὶ τῆς
Ιερουΐας.

Αἱ δύοις καὶ αὐτὸν επακληρύψαν τὸν ἀρά-
τον, εἰχον τακτίσαι Κῦδο (λάμψι),
απετεσύεις ἔδρος καὶ μηρυγεια λίθινα,
τὸν τὰ λέπινα προδίδουσα τέγνην πλήρη
εγκαλέοντο. Η διεισθῆσαν ὑπέρνειε εἰς τὰς
κυνέτρεψα τάξεις, ἡ δὲ ἡρησεις ἦτο
τύμβουρμα βανάυσων προδόληψων μὲτε-
τεῖται ἐνίστα λυγητῆρας.

Πολλάκι τοις δύον τούτων ἔξωλο-
ιρεύθησαν, ἡ δὲ ἐνάπομείναστι ἐτροπο-
ιαζῆσθαι διὰ τοῦ μετα τῶν λευκῶν
τυγχανοταῖσιν.

621. Οἱ Ἔνδονπαῖοι ἐν Ἀμερικῇ. — Οἱ τὴν Ἀμερικὴν ἀποικί

παντες Εὔρωπαίς ἀποτελοῦνται ἐξ Ἰσπανῶν ἢ Ἑγγλικῶν ἀπὸ τοῦ Μεζικοῦ μέχρι τῆς Ηπείρους, ἐν τῶν Πορτογάλων τῆς Βρετανίας, ἐν τοῖς Γάλλων τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Λουσιόνης καὶ τῶν Ἀγγλών τῶν Ἕνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν πολλοὶ Ἱατροὶ καὶ Φραγκο-Βάσκοι μεταναστεύουσι εἰς Δασκάταν. Πολλοὶ Γερμανοὶ μεταβαίνουσι εἰς Ἕνωμένας Πολιτείας, ἐνθα συγχρονεύονται μετὰ τοῦ Ἀγγλοσσωνικοῦ τύπου. Ἀλλοὶ μεταβαίνουσιν εἰς Βενεζούελλαν καὶ εἰς Βραζιλίαν. Οἱ Ἐλλήνες μεταβαίνουσιν ἴδιοι· εἰς τὰς Ἕνωμένας Πολιτείας, πολυκατιθύμοτεροι σὲ εἰδίκειαν εἰς Σύνταγμα

Οι Εύρωπαίοι μη δυνάμενοι νά έργασθωσαν υπό το τροπικού κλίμα είστηγαν είς Αμερικήν μέχαν αριθμὸν μαζών Λερικανῶν, ἀνεργούμενων σήμερον εἰς θέλητομάρτια.

622. Η δουλεία ἐν Ἀμερικῇ. — Δοῦλοι ἐν Ἀμερικῇ δέν

πάρχουσι πλέον, ίδιως αρ' οτου και οι τελευταῖοι ἐναπομείναντες ἐν Βραζιλίᾳ ἡλεύθερώθησαν τῷ 1889. Ηολοί δὲ μαζί μεταναστεύουσι και σήμερον εἴτις Ἀμερικήν.

623. Οἱ Σῖναι ἐγγάται. —

τούς Σίνας ἔργατας, οἵτινες φαίνεται ὅτι
εἶνε πρωτιστμένοι καὶ διαδραματίσωσι;

προσδιοίων πρόσδοκαν ον τῷ ὅπῃ τριταῖφι συν-
ισταμέθη τῆς Ἀμερικῆς. Η ἐπίμονος
τελεῖ ἔργασιν καὶ τὸ πνεύμα τῆς φειδοῦσσης,
οὐ μόροσύναι, καθιστάσιν αὔτους
μορεψάς συναγωνιστὰς τῶν Εὐρω-
παίων.

Τέλος εἴδεν τοὺς τότε τὴν φύλλην
γράμμασι μήματα ποικιλώτατα καὶ, οἰο-
υσαί τανάτον, ὅν τα μήσαν καὶ οἱ ἀντ-

λίκαι ἀναμιγγύονται εἰς ἄπαντα τὰ πο-
τικὰ ζητήματα τῆς Ἀμερικῆς.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

624. Η Ἀτλαντὶς τῶν ἀρ-

παιῶν. — Από των παραχωρήσεων
ταῦτα, γέροντας ὑπῆρχεν ὑπόφεια, ἔτι
μέσοντες πρὸς δυνάμεις πέραν τῶν Ἡρα-
λείων στηγαλῶν (πορθμὸς τοῦ Γέρεβαλταρ)
εὐρίσκονται ξηράν περιβρεγχούσην ὡστεύ-
σην ὅπερ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ τὴν
γηγενώστων ταῦτην, πλήρη μακτευμένην,
ἡργάνη ἐλάσσουν Ἀτλαντίδαι. Οἱ Σέλων
χει λάθη τὴν παράδοσιν ταῦτην ἀπὸ
τῶν Αἰγαίουπιών, ποὺν δὲ πινάνων, ἔτε
Φοίνικες καὶ οἱ Καρχηδόνιοι διετέ-
σσον ἐν τῇ ακρᾳ τῆς εὐημερίᾳ τοῦ ἐρ-
ούσιον αὐτῶν, πατέσσον τι αὐτῶν νὰ παρε-
χούνται πρὸς τὸν εὐημερώτατον πρὸς τὰς ἁμέ-
ρακινὰς ἀκτάς.

Τινές ἐπιστήματα τε φροντίδα τουναντίον
οὐκ εἴ τη προστοποιητὴ ἐποχὴ ὑπῆρχε
ωρὲς ἔσχον καιμάνων μεταξὺ τῆς Εὐ-
ώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἐξαγνούθεις
υπότε. "Ἄλλοι δὲ πάλιν φρονούσιν ἔτι
Ἀτλαντὶς οὐ τότε ἡ σημερινὴ Βερ-
σίζ.

625. Οἱ Νορμανδοὶ ἐν Ἀγε-
ρικῇ. — Διὰ τὸν μεσαιωνικὸν σύ-

εις της Εύρωπης μετα της Αμερικής έν άγνωστων ούδεμίν αμφιβολίαν.
Η Ισλανδία, άνωκαλυθείσα ωπό
Νορμανδών (Νοργκάκια), κατέ την
νατον αιώνα, κατέστη όπο του δεκα-
κιώνος ή άρχητρια πολιωρθήμων τα-
ιειδών πρὸς Δυσμάς καὶ πρὸς τα Νο-
ιούμενα.

Τῷ 1000 ἐτεῖς ηκμαζεν ὅδη γρατιανική
ποικιλία ἐπὶ τῶν αποτὸν Γροιλλαν-
δίων. Επειδὲ οἱ Νορμανδοὶ ἔργα πόλη-
ων ἐπὶ τῷ ἀμερικανικῷ απειών τοῦ
Ατλαντικοῦ, αἵτινες ἀνήκουσα σήμερον
εἰς τὴν Ομοσπονδίαν τοῦ Καναδοῦ ἢ εἰς
τὰς Πολιτείας τῆς Νέας Αγγλίας.

Αφήκαν δὲ ἐπ' αὐτῶν πολὺνάριθμα κυτῶν ἔγη. Οὕτω εὑρόν πλήσιον τοῦ Ποτομάκ τὸν τάξον μιᾶς Ἰσλανδίδος, οὐ-
τοῖς τάφου ή ἐπιγραφῇ ἔφερε τὴν χρον-
ογίαν τοῦ 1051.

'Αλλ' ήσας καὶ εἴ του δυτικού μέρους οἱ Σιναι νὰ προσήγγισαν εἰς Ἀμερικήν.

626. Ο Χριστόδορος Κο-

λλούβος. — Οἱ προδρομοὶ τοῦ Χρι-

στορόδου Κολόμβου οὐδὲν ἀπορῶσι ἐν τῆς δέξης τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, διότι τὸ ταξίδιον αὐτοῦ θεωρεῖται οὐκ ἡτον ὡς ἀληθῆς ἀπετηρία τῆς μεταξύ τῶν δύο κόσμων ἐπικοινωνίας. Ὡς ὁ Βάσκος δέ Γάρμα, ὡς πάντες οἱ μεγάλοι θελατσοπόροι τοῦ Ιβρίου κίνοις, οἵτινες ἔζησαν τὴν ἑδονὴν Πηδῶν, οὕτω καὶ ὁ Κολόμβος τρωνῶν ἦτι θεοπρόσωπος εἰς τὰς Ἰνδίας δημιούρην πόρο Δυσμάς.

Γνωνθεῖσι περὶ τὰ μέστα τοῦ Ιβρίου αἰδογος, οἷον ἡρῷον πλεύσης τὸν Όμερον, ἀπὸ τῆς Ἰστανδίας μέχρι τῆς Γοργούνεας, ὅτι μελέτης τῶν Πτολεμαίων (1) ἐπειδὴ διτὶ μεταδιάνων πρὸς Δυσμάς, οὐ συνήθη κατ' ἀνάγνωστην τὴν σραζεικής ἐπιφανείας τῆς γῆς, τας ἀκτὰς τῆς Ἀσίας ἥπιτερος στὶ οὐδὲ φθενούς τοιουτοτέρως εἰς Σπανιγούν (Ιαπωνίαν) ἑπού οἱ Μάρκος Πόλος ἤγιε μεταξὸν διτὶ τῆς Ἀσιατικῆς ἡπείρου διεκπειστας ἐπὶ πρότερον.

Αἱ διατὰς αὐτοῦ, αἰτίνες ἀπήρεσαν εἰς τὸν βασιλεὺας τῆς Ήπειρος οἰκαλίας Ἰωνίην Β., εὔροις ἐμύγενη ὑποστρέψαν περὶ τῇ βασιλίσσῃ Ισαβέλλῃ τῇ Καταλλίᾳ; ἔλαυν μέντος ὑπὸ τῆς ἐπιπόδους τοῦ νὰ μετατρέψῃ εἰς τὸν καθολικισμὸν τοὺς κατοίκους τῶν νέων καρδιῶν;

Τὸν Αὔγουστον τῷ 1492 ὁ Κολόμβος ἀνέγριθης μὲ τρεῖς καραβῖλλας (2) ἐπὶ τὸν μαρτυρὸν λιμενὸς τῆς Πάλαι, τὴν δὲ 12 Ὁκτωβρίου ἐπέλασθεν εἰς τὴν γῆν τοῦ Σπανιγάνχανην, ἡν ὀνόματεν Σὲν Σάλαντζώρ (Ἄγ. Σωτὴρ). Ἀνεκαύσθη μετατρέψαν τὸν Κούρδα, ἔνθα ὑπέθεντον ἐπὶ τῆς γῆγγις τὸ Ξέρος τῆς ἀστικῆς ἡπείρου, κατόπιν τὴν Ἀΐτην καὶ ἐπέτρεψεν εἰς Πάλαι τὸν 15 Μαρτίου 1493.

Εἰς δύστερον ταξίδιον, ὅπερ ὁ Κολόμβος ἐπεγείρεσθε τὸ αὐτὸν ἕτοι, ἀνέκλυσθε τὰς Καραβίας νήσους, (Μικρὰς Ἀντίλλας), τὸ Ηὔποτο Ρίκον καὶ τὴν Ιαπωνίαν, τῷ δὲ 1498, εἰς τρίτην ἀποστολήν, ἀπεισιάσθη πλησίον τῶν ἐβολῶν τοῦ Ὁρενόκου.

"Ήδη, τῷ 1494 καὶ 1497, οἱ ἀδελφοὶ Εὐστοῖ Κέδοτ, ἐν τῇ ὑπεροειδὶ τῆς

(1) "Βαλλεῖ ὁστρονόμος Λέσβος ἐν Ἀλεξανδρεῖτι κατὰ τὸν δεύτερον μ. Χ. αἰώνα. Συνήθησε καὶ συνέμεσσον ἀπόστολος τὰς γεωγραφίας καὶ γνώσεις τῆς Ἕπειρου τοῦ.

(2) Μικρὸν πλοῖον φέρον Ιστία μέγιστα, οὐτονός ή χρήσις ἐγνωκεύθη ὑπὸ τῶν Πορτογάλων κατὰ τὸν ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ ΑΤΑΚΤΟΣ)

Ἀγγίλας διετοῦ λοιποτες εἰγον θέση τὸν πόδα ἐπὶ τῆς Ἀμερικανικῆς ἡπείρου, εἰς τὸν παρακάτω τῆς Νέας Γῆς.

Τῷ 1499 δὲ ἐπὶ Φιλοποιίας Βεπούκιος ἐπέλασθεν εἰς τὴν Γουανάγην, τῷ δὲ 1500 ὁ Καρός λος παρερύθη ὑπὸ τῆς τριώνιας εἰς τὰς ἀντὶς τῆς Βρεζίλιας, ἥν κατέλαβεν ἐν ὄντευτῳ τοῦ βασιλέως τῆς Ηπειρογαλίας.

Δύο ἔτη βραδύτερον ὁ Κολόμβος ἐξετίσει τὸν τελευταῖον καὶ τελευταῖον αὐτοῦ πλοῦν. "Ανεκάλυψε τὰς ἀνατολίτικας ἀκτὰς τῆς Ὀνδούρας καὶ τῆς Κέστα Πίρης, ἀλλὰ ἐνθουσιεῖς ηγούμενος" ἐλέγον διεύσποι εἰς Ἰσπανίαν, ἔνθα ἀπέστη πέντε τοῦ 20 Μαΐου 1506, ἥρ' οὐδὲν οὔπομπα τὴν ἀγκαριστίαν τοῦ βασιλείως, ὑπὲρ οὐ κατέτησεν τὸν ὀλόκληρον κόσμον.

627. Οἱ διάδοχοι τοῦ Κο-

λλούβου. — Εἴ τούτοις ἡ δύναμι

εἴη δοθη, Ὁ Πίνσωνας ἀνέκλυσε τὴν Υουκατάνην τῷ 1506, ὁ Πίλονας δὲ Λόρον τὴν Φιλαρέθια τῷ 1512, ὁ Βαλέζος, τῷ 1513, διάκυψε πρώτος τὸν ιερούργον τοῦ Παναμᾶ καὶ εἰδε τὸν Μέγαν Όκεανον. Τῷ 1516 ὁ Πίνσων καὶ ὁ δὲ Σόλις προσήγγισαν τὰς ἔνθας τὸν Λαπλάτα.

Τέλος τῷ 1520 ὁ Μαγελάνης διῆκλες τὸν Πορθμὸν, εἰς ἡρῷας τὸ δημούλον τοῦ Κολόμβου καὶ Μεξικονόν. Ἐκτοτε καὶ λεπτομερεῖς ἔξερεν θεασίαις ἐπολλατλιασθήσθησαν ἐπ' αὐτῷ ἡν πόρτα οὐτοῦ ἔξετέλεσε τὸν περίπλου τῆς γῆς. Οὕτω δὲ ἀπειδεῖσην ἀριστούργους ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Κολόμβου καὶ τὸν διαδέχοντα αὐτοῦ ανακαλύφθεσσι ξηραὶ ἀπετέλεσον κόστρον χωρίστον ὑπὸ τοῦ ἀρχούσιου καὶ καίμενον απὸ νέον πρὸς βραρέαν μεταξὺ τῶν ἀπόκτηντος Εὐρώπης καὶ Αφρικῆς ἥρ' ἔντος τῆς Ασίας καὶ Οκεανίας ἥρ' ἔτέρου.

628. Ισπανικαὶ γαλλικαὶ καὶ ἄγγλικαι ἀποκοινωνίαι.

— Η Ισπανία κατέλαβε τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ νέου τούτου κοσμίου· ὁ Κορέτος· κατέκατο δι' αὐτὸν τὸ Μεξικόν καθ' ἡν στιγμὴν ὁ Μαγελάνης ἐκαυμάττε τὴν Παταγονίαν. Μετ' ὀλίγον διάζερρος ἐνίκησε τοὺς "Ιναζατῆς Περούλικος καὶ θέρευε τὴν Λίμαν 1535, ἥρ' ὁ Κουεστόδος ἐγκαθίστατο ἐπὶ τοῦ ὄρωροδίου τῆς Βογότας καὶ ὁ Πέρτος δὲ Μεντόζας καὶ ὁ Ιωάνης δὲ Ἀύσλας ἔδρουν τὰς πρώτας ἀποκινητὰς τῆς Αλπατάτας καὶ τῆς Παρούσανάς.

Τοιαῦτα διηῆξαν αἱ λαμπραὶ ἀρχαὶ τοῦ ἀπεράντου τούτου κράτους, ἵνε οὐ τοῦ ἀπεράντου τούτου τούτου κράτους, ἵνε οὐ

ἡ Ἰσπανία ἔμελε νὰ ἔσχαγάγῃ τοῦ ποτύν ζησοῦ καὶ ἔργυρον.

"Ἐπὶ τῶν ἀπλαντικῶν ἀκτῶν τῆς Αμερικῆς, ἢ πειρεφθόησσαν, διότι δὲν ἔμπονται" αὐτῶν, χρυσόν, ἀνεπιύσσοντο μεντριόρονέστερον, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπειγήν, ἡ Νέα Γαλλία μετὰ τοῦ Ἰσκύλου Κρητὶε (1585), καὶ ἡ Νέα Ἀγγλία μετὰ τοῦ Walter Raleigh, θεμελιώτου τῆς Βιργινίας (1585). "Άλλη" η μὲν ἡτοῖ τοῖς τοῖς Κακασέ, η δὲ ἡ τῶν Ἕνωμένων Πολιτειῶν.

Καὶ ἐκ τῆς μᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἀνεγέρησαν κατὰ τὸν 17ον αἰώνα πολυρρήμοις περιηγηταῖς, διότι ἔξερεν ἡ σωτηρία τοῦ ἐσωτερικού εἶναι ὁ Γάλλος Λασάλ, ὅπιστις κατέθησε τὸν Μισισιπήν μέχρι τῶν ἐκδοκῶν αὐτοῦ (1682).

"Ἡ ἐγένεται ἡτοῖ δῆληγωτερον μεγάλη εἰς τὰς Ισπανικὰς αποικίας, αἵτινες πειτέοντο τὸ οὐ πό τὸν ζυγὸν τῆς Μητροπόλεως. Κατὰ τὸν 18ον αἰώνα ὁ Ὁρειάδινος κατέπλευσε τὸν Ἀμερικείον.

Η ἔργη τοῦ 19ον αἰώνου ἐπαγγειωθεὶς ὑπὸ τοῦ περιφήμου τοξεύειδου τοῦ Γερμανοῦ Ἀλεξανδρού Χούμενοῦτες εἰς Κολομβίαν καὶ Μεξικόν. Ἐκτοτε καὶ λεπτομερεῖς ἔξερεν θεασίαις ἐπολλατλιασθήσθησαν ἐπ' αὐτῷ ἡν Βορεί Αμερικῆς ἀλλὰ τὸ αὐτὸν δὲν συνέδη καὶ διὰ τὴν Νότιον. Θά χρειασθῆ πολὺν κακοφόρον εἰσέτι, ἵνα διὰ μέσου τῶν πάμπαις ἡ τῶν πατριθέντων δασῶν καλλιεργεῖσαν πόρταν διακρίνεται τὸν άκρωτην χάρτην τῶν πάντων παρκποτάμων τοῦ Ἀμερικείον καὶ τοῦ Δαντάτα καὶ ἵνας ἀρκετοὶ περιηγηταὶ πληρώσωσι τὸν ἡρωαῖον των ὅτι τῆς Κρεθώ, διὰ κατεπειρούργησην τῷ 1821 σι. "Ιδεῖ τοῦ Τέλου, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Πιλοκάμγιο.

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΟΚΕΑΝΕΙΩΝ ΕΘΡΩΝ

629. Μεγάλαι διαιρέσεις τῆς Οκεανίας. — Αἱ ζώα τὸν Ειρηνικὸν Ωκεανὸν ὀλευσσούνται: νήσοι εἰς τόσους πολυάριθμους, ὃστε θεωροῦσιν αὐτὰς ὡς πέμπτην "Ηπειρον", τὴν Ωκεα-

νίαν, τῶν ἡπειρών της Ζωής: τοι, ώς ὁ αὐτιγκή Κρεθώ, διὰ κατεπειρούργησην τῷ 1821 σι. "Ιδεῖ τοῦ Τέλου, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Πιλοκάμγιο.

Διὰ τοῦτο ἡ Ὀκεανία διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα τμήματα. Εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Ὀκεανίαν, αποτελουμένην ἐν τῆς Αὔστραλίας ἵστης κατὰ τὴν ἔκτασιν πρὸς τὴν Εὐρώπην, καὶ εἰς τὴν νησιωτικὴν Ὀκεανίαν, ἀποτελουμένην ἐξ ἡπειρωτικῆς νήσων διεστεραριῶν πέρι τῆς Αὔστραλίας καὶ σχεδὸν ἀπασῶν κειμένων ἐν τῇ διακεκαμένῃ ζώνῃ.

630. Τὸ Μαλαϊκὸν ἀρχιπέλαγος.—Η ἡπειρωτικὴ Ωκεανία συνδέεται μετα τῆς Ἀσίας διὰ τοῦ Μαλαικοῦ ἀρχιπελάγους.

Τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦτο ἀποτελεῖται ἐν δύο διακεκαμένων μερῶν, ἀτιναὶ εἶναι τὰ ἔτες.

Ιον Α! Φιλιππίναι, αἱ μεγάλαι νῆσοι τῆς Σούνδης καὶ τῆς Βόρεος, δὲν είναι εἴηνη συνέγεια τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῶν νήσων Λιού Κιού καὶ σηματίζουσα τὴν παρουρεὴν τῆς ὑπὸ τὴν θάλασσαν ἀναγλύφου διαπλάσεως τῆς Ἀσίας.

Σον Ἡ Κελένη, αἱ Μολούκαι, αἱ μικραὶ νῆσοι τῆς Σούνδης, κεχωρισμέναι τῶν προηγουμένων διὰ διαιώνου θεμάτων, δοτίαις ἐμφανίειν πρὸς ἀνταπόκλιτος τὸ ὄρον τοῦ ὑπὸ τῆς θάλασσαν ύψωματος, ὃριον περιβάλλεται ἡ Ἀσία, εἶναι Ἑγραφαὶ καθαροὶ ὀκεανίειν.

Πλὴν τῆς διασωρθεῖται τῆς, ἥτις οὐδὲ λαῶς φάνεται ἔξτερικη, αἱ νῆσοι τοῦ Μαλαικοῦ ἀρχιπελάγους αποτελοῦνται ἐν ὅλοις, καὶ τὸ ὄντο τοῦτο εἶναι τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αὔστραλίας.

631. Νησιωτικὸν πλαίσιον τῆς Αὔστραλίας.—Αἱ περιεκλουσταὶ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Αὔστραλίας, εἶναι θάλασσαι δὲ λίγον βραχεῖαι, ἀλλαγέται Μεσόγειοι κεκλιμέναι: διὼ μιᾶς προεσχογής ἔχονταν ἀναδυόμενα, πέραν τῶν ὅποιων μόνον ἀρχίζει ἡ ἀληθῆς Ὀκεανός.

Τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦτα σηματίζουσα τὴν ἀνατολικὴν ζώνην τῆς Αὔστραλίας, ὅπως ἡ Ἰαπωνία καὶ τὸ μαγαλείστερον μέρος τῆς Μαλαισίας σηματίζει τὴν ζώνην τῆς Ἀσίας.

Ἐγκλείσουσα τὸ μαγαλείστερον νήσους τῆς Ὀκεανίας, νήσους δρεινάς, πλήρεις ἡραστειωδῶν κορυφῶν, συνδέει μερῶν μετα τοῦ Μαλαικοῦ ἀρχιπελάγους. Στηρίζονται κατεῖ τὰ δύο ἄκρας ἐπὶ δύο μεγίστων ἔχοντων, τῆς Νέας Γουνίας καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Μεταξὺ τῶν δύο κείνων κλιμακηδῶν τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Νέας Βρεττανίας, αἱ Λουζιδαί, αἱ νῆσοι Σόλωμῶντος, τὸ ἀρχιπέλαγος Σάντα Κρούζα (Ἀγ. Σταυ-

ροῦ), αἱ Νέαι Ερέθιδες, αἱ Νέαι Καληδονία, καὶ αὗται ὄντων μορφούνται Μελανη-

τῆς (ώς εἰς τὰς Ἀτόλας νήσους), τὸ κύμα συστρωμένη λείψανα τὰ ὄποια ἀναθύουσι μετ' ἀλιγον. σηματίζεται ἐν λειτὸν στρόμα ρυτικῆς γῆς ἐφ' ἡ θλαστάνουσι τὰ ὑπὸ τῶν ἀνέμων πομπέντα σπέρματα.

Οἱ κονοφοῖνες, οὐτινοὶ αἱ βίζαι ἀρέσκουνται εἰς τὸ ἀλμυρὸν ὅδιον, ἐφαρπάζεται ἐκεὶ πρῶτος· τὰ λείψανα αὐτοῦ αὐξάνουσι τὸ πάρος τῆς γῆς τὰς ὄβλλα καὶ αἱ βίζαι αὐτοῦ ἀκίνουσι καὶ δέργονται τὸ ἀλμυρὸν οὐσίαν, ἡ δὲ νῆσος καθίσταται κατοικήσαμεν. Αἱ μεγάλαι κοραλλιογενεῖς νῆσοι τοῦ Εἰρηνικοῦ εἰναι 290, ἡ δὲ ἀλική ὧδην ἔκτασις ὑπερβαίνει τὰ 50000 τετραγ. γῆλέμ. "Οσον προσρίζει τὰς μικρὰς, αὗται εἶναι ἀπειράριθμοι.

Μεταξὺ τῆς Νέας Γουνίας καὶ τῆς Αὔστραλίας τὰ κοραλλικὰ κατεσκεύασαν ἡδη μίαν στεργάνην ὧδηλων 1500 γιλιομέτρων μηκούς.

634. Συμπέρασμα. — Ἐάν εἶναι ἀληθεῖς ὅτι ἐντὸς τῶν κυριών τοῦ Ἐρηνικοῦ κομμάτου ἡ περιοχὴ ἀρχίζει, ηδη τῆς Οὐλατράς ή τῶν Θαλασσοπόρων, τὸ ἀρχιπέλαγος Τόνζα, τὸ μεγαλόκοραστον ἀρχιπέλαγος Κούκ, αἱ νῆσοι τῆς Ἐπαρτείας ή Ταϊτί, τὸ ἀρχιπέλαγος Τίεουάκ καὶ αἱ νῆσοι Μαρκήσιαι.

Πρέπει διερρῆσαι τὴς τελευταίας τάυτης συστάσεως, αἱ νῆσοι Χειρίτικαι, Μάλδεν, Ούλαντερ κτλ. ἀποτελεῖσθαι τὰς ὠκεανεύσιν τοποράδεις, αἱ ὀποίαι ἐξαρχίνονται εἰς τὸ πάτερον τοῦ Ερευναρίου καὶ ἔπειτα προερεύσονται τὸν Σανδενγκαΐον νήσουν, κατέπιεν τῆς αὐτῆς ἡραστειώδους θωρηκῆς, εἰς ἥν καὶ αἱ νῆσοι Θελαλάτηγκο καὶ οἱ Μεξικανοὶ κρατήσεις.

"Ἄπασαι δὲ αἱ νῆσοι αὐτοῦ ἀποτελοῦσι τὸν Πολυνησίαν.

635. Αἱ δύο Μαλαισίαι. — Αἱ Μαλαισίαι νῆσοι τῆς τοῦ Μαλαισίας ἀνήκουσιν εἰς τὸ εὐρύτερον καὶ πλουσώτερον ἀρχιπέλαγος ἐξ ὄσων ὑπάρχουσιν τὸ τοῦ κόσμου.

Κείμενον εἰς τὴν νοτιανατολικὴν ἀρχαν τοῦ ἡραστειώδος πλαισίου τῆς Ασίας τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ χρηστευμένου μεταξύ τοῦ τόπου τοῦ δύο κόσμων. «Οἱ θηλυμοργάι οὐδέτο τῶν κόσμων» κατατευκάζουσαι τὰ κορδελλαὶ αὐτῶν μόνον εἰπεῖ τῆς θάλασσης τὴς διακεκαμένης ζώνης, Οὐδαμόδιο δὲ εἶναι πολυαριθμότεροι καὶ δραστηριότεροι ἢ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανὸν. Εστις ὑπὸ τὴν ζώνην ταῦτην παρουσιάζει πολὺ μεγαλειτέραν ἀνάπτυξιν ἢ εἰπεῖ τὸν Ἀντακτικὸν καὶ Ινδικὸν ὀκεανόν.

Πανταχού, ὅπου τὸ βάθος τῆς θαλάσσης δέν είναι πλέον τῶν 50 μέτρων κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τὰ μικροσκοπικὰ ταῦτα ζῶντας ἀρχίζουσαν τὴν οἰκοδύνην των. Τὸ ὑπὸ τὴν θάλασσαν ἔσχαρος ἀρχίζει διάβολος ἀνώμαλων, αἱ οἰκόδομαι αὐτῶν τῶν φθάνουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τόφου, διὸ κατεσκεύασαν εἴτε ἐπικήκης εἴναι οὖτος εἴτε κυκλοτε-

ρῆς (ώς εἰς τὰς Ἀτόλας νήσους), τὸ κύμα συστρωμένη λείψανα τὰ ὄποια ἀναθύουσι μετ' ἀλιγον. σηματίζεται ἐν λειτὸν στρόμα ρυτικῆς γῆς ἐφ' ἡ θλαστάνουσι τὰ ὑπὸ τῶν ἀνέμων πομπέντα σπέρματα.

Οἱ κονοφοῖνες, οὐτινοὶ αἱ βίζαι ἀρέσκουνται εἰς τὸ ἀλμυρὸν ὅδιον, ἐφαρπάζεται τὸν πάρος τῆς γῆς τὰς ὄβλλα καὶ αὗται ὄνται κατοικήσαμεν. Αἱ μεγάλαι κοραλλιογενεῖς νῆσοι τῆς Γουνίας εἰναι 290, ἡ δὲ ἀλική ὧδην ἔκτασις ὑπερβαίνει τὰ 50000 τετραγ. γῆλέμ. "Οσον προσρίζει τὰς μικρὰς, αὗται εἶναι ἀπειράριθμοι.

κούσι τηλέον εἰς τὸ αὐτὸν ποτοθάλασσον οὐφωρικὸν δὲ λίθον τὸ τῆς Αὔστραλιας. Καὶ οἱ δύο σύντοκόνες γυρίζουσι ἀπὸ ἀλλήλων διὰ διώρυγος συγκεμένης; ἐν τῶν πορθῆσιν Βάλης καὶ Μακασάρης καὶ ἐν τῆς θαλάσσῃ τῆς Κελεύνης.

636. Τὰ ινδοαστεῖα τῆς Μαλαισίας.

—Μεταξὺ δὲ καὶ τῶν χρακτήρων τῶν δύο τούτων Μαλαισιῶν διαχέλλον ἀξιοσημειώτος εἶναι ἡ αὐτὴ καθ' ὀλακὰς τὰς νήσους ἐνεργεῖς τῶν φραστείων, ἀπίνα τροποποιοῦσιν αὐτάς.

Αἱ Φιλιππίναι, αἱ Μολοκούαι, καὶ ἄποις ὁ ἀρματίνος τῶν νήσων τῆς Σούνδης ἀποτελοῦσιν ἀπέραντον τὸν οἰκουμένην ἡραστεῖων περιελλούσαν δι' ἐνὸς μόνου κύκλου τὰς αὐτραλιακὰς νήσους, ὡς καὶ τὰς αἰτιατικὰς νήσους.

Πολλὰ δὲ αὐτῶν εἰναι ἐν ἐνεργείαις καὶ οὐδαμον δύο κρατηρες ἀπέργουσιν ἀπὸ ἀλλήλων πλέον τὸν 150 χιλιομέτρων. Η Σούνδης ἀρθρίζει τὸν οἰκουμένην διὰ τοῦ 20, αἱ μικραὶ νήσοι τῆς Σούνδης ἐπέιτα, αἱ Μολοκούαι ἵσσον ἀρθρίμων περίπου, ἡ γεννήσης Μενάδος (Κελεύνη) καὶ καὶ ἡ ἐπιτήνη ἔξαρτωμεναι ἥσσοις πέντε, αἱ Φιλιππίναι πλέον τῶν δύοτες.

Μέγιστος ἐκρήσεις ἀνέτρεψαν τὴν Ιάβην. Ή τεκνεύσαν ἡ τοῦ ηραστείου τῆς νήσου Κρακάτοας ἐν τῷ πορθήμα τῆς Σούνδης, ἀνέτρεψε τὰς ἔγχιας τῆς σημαντικῆς ταύτης διόδου καὶ θεωράτων εἰς τὰ παρακείμενα μέρη τῆς Σούνδης καὶ τῆς Ιάβης πλέον τῶν 30,000 αὐτόματα.

Κατὰ παράδοξον ἕξαρτεῖσιν οὐδὲν ἀπολύτως ἔγκαιος ἡραστείοις ἀπάρχει εἰς τὰς ἔγχιας, αἱ δὲ πορίνος οὐτες κύκλοις καλύπτει. Δεν εὑρίσκονται ενέργοι ἡ ἔξαρτωσις μέρους κρατηρες οὐτε εἰς βόρεαν, οὐτε εἰς τὰς τρεῖς μεσημβρινὰς κεραυνήσους τῆς Κελεύνης.

Υψηλὸν ἐγγράτων ἔρη, πετρώματα πρωτογενῆ, ὃν ἡ θύεστη καρυφή τὸ Κινέσκολο (Βέρνεος) φένει εἰς 4175 μέτρα, δεσπόζουσαν ἐπὶ ὅλου τοῦ ἀρχιπελάγους. Καλύπτοσι τοῦδε πεδιάδας τῆς τρίτης περιόδου, ἡς βραδεῖαν καταποντικής ἔνισται κατεβύσιεν, ὡς ἐν Κελεύνῃ.

637. Τὸ μοιούον τοῦ κατιματοῦ τῆς Μαλαισίας.

—Τὸ καλύμμα συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν δημόσιην τῶν δύο Μαλαικτῶν.

Οἱ Ιστημένοις διέρχονται ὀλόληκην τὸ ἀρχιπέλαγος, ὅπερ περιλαμβάνεται ἐν τῇ ζώνῃ τῆς θερμότητος καὶ τῶν ἀρθρίνων βροχῶν, εἰς ἣν εὑρίσκεται ἐν μὲν τῇ Ἀρεικῇ τὸ Σούδαν ἐν δὲ τῇ Ἀμερικῇ αἱ Γουάνναι. "Οπως αἱ δύο

αὗται κῷφαται, τὸ ἀρχιπέλαγος καλύπτεται πανταχούντιν ὥπερ πυκνῆς καὶ ἀρθρίνου βιαστήσεων, ἣς τοις ὑπομονήσκει τὰς ἔγχιας τοῦ Ἀμαζονείου καὶ τοῦ Κέγγυου. Ωσάντως ἡ γλωρίας καὶ τὰ ζῷα τῆς Λίσιας καὶ Αὐστραλίας συγγένεται εἰς ἐκάστην κῷφαται τοῦ ἀρχιπέλαγους.

Μένον αἱ μικραὶ νήσοι τῆς Σούνδης ἔχουσι κλίματα ιδιαίτερον, δραγμέλοντας τὴν γεννίασιν τῆς αὐτραλιακῆς ηπείρου. Αἱ τοῦ Ἀπριλίου μέρη τοῦ Οκτωβρίου ἐ Ν.Α. μουστώνεις σφέρει τοῖς ὀλίγην βροχήν, ὧστε εἰς τὸ τελευταῖον διήμερον τοῦ πολιοῦ οἱ ποταμοὶ Ἔηραντον καὶ τὰ πλείστα τῶν δενδρῶν γάνγουσι τὰ φύλλα των. Τὰ δέσμη εἰναι ἀλλήλως τε σπανιώτατα καὶ τοιωτάτα εὔρεστα, παντού μόνον ἔντος τῶν κοιλάδων καὶ ἐπὶ τῶν ὑγροτέων, ως κλιτών τῶν δρέων.

638. Οὐλανδικαὶ ἀποικίαι.

—Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἀρχιπελάγους τούτου εὑρίσκεται εἰς γειτονεῖς τοῦ Ολανδικού, καὶ ἀποτελεῖ διὰ αὐτοὺς κράτος ἀποικιακὸν σπουδαιότατον (34 ἑπτάνεα, κατόπιν, γησός, ἀδάμαντες, πυργαλαῖται, γαύλιθροι, τέλαι, καρές, κανένες, ἔρυζα, ἴνδικέν, κάμφορα, αράχητα). Αλλὰ πρὸ τινῶν ἐπὸν η παραγωγὴ ἡλιττοφύη καὶ τὰ κεφαλαιαὶ ἔξειλοτον.

Τὸ σύνολον τοῦ ἐπορθίου τῶν μερισμάτων Ινδίων ἀνέρχεται εἰς 750 ἑκατομμύρια, διὸ 200 περίπου ἑκατόν, μετὰ τῆς μητροπόλεως μένει στάσιμων.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων θαγηνῶν συλλάτυναν εἰς ὑπογείωντα τῶν Ολανδῶν καὶ ἀνταρχάζουσι τοὺς ὑπηκόους αὐτῶν καὶ ἐργάζονται πρὸς ἔργα τῆς κυρεγήσεως τοῦ Βαταράξ, ἀλλὰ τινάδεραι ἐπαναστάσεις ἔξερπταισαν, πρὸ πάντων δὲ εἰς Ἀττιχήν (Σούνιατρα).

Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν αποικιακὸν στρατὸν μόνον αἱ ἀξιωματικοὶ εἰναι Ὀλανδοί, οἱ δὲ πλείστοι τῶν στρατιωτῶν εἰναι Μαλαικτοί.

Η δρυκά, τὸ ἴνδικόν, καὶ ὁ παρές εἴναι μονοπολίων τῆς κυβερνήσεως, ἀλλά οἱ Σινάι (460,000 κατὰ 60,000 Εὐρωπαῖς) απειλοῦσι νὰ προσγοράσσωσι τὸ μετρόπολον.

Η αὐθεντικὴ τοῦ πληθυσμοῦ εἴναι ταχυτάτη, τὰ δὲ ἀειδέμετα τούναντίον ἔλαττοντα καὶ τοῦτο εἴναι μία ἡ τῶν κυριωτέων αἰτία τῆς μακριζόμενης πενίας. Η Βαταράξ ἡ προτεύουσα τῶν Ολανδῶν ἀποικιῶν έχει 112,000 κατ.

639. Παλαιαὶ ἀποικίαι.

—Οἱ Ιστανοί μέρη τοῦ 1898 κατεῖχον ἐν Μαλαισίᾳ τὸ μέγα

καὶ ὠρεῖον ἀρχιπέλαγος τῶν Φιλιππίνων. Οἱ θαγηνεῖς ἀρχιμονάδες διὰ τὸ παντεύοντας εἰς ἀλάχιστον ἀριθμόθεον Εὐρωπαίων καὶ πάντων τοῦ πλούσια τάγματα. 'Αλλ' ἐπανεστάτησαν μετὰ τοῦ Ἀγριούνδου, αἱ δὲ Ήνωμέναι· Πολλαὶ τεκνά ἐποιηθήσαν ἐν τῆς στάσεως ταύτης, ὅπως προσαρτήσωσι τὸ ἀρχιπέλαγος.

Τὸ μονοπόλιον τοῦ καπνοῦ ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέαν πρέσβοδον τῆς αποικίας (15 ἑκατομ.). Η ζάνγχαρης καὶ ἡ κανικαλίη Μανίλλης είναι τὰ δύο κυρώτερα εἴδη τοῦ ἐπορθίου (50 ἑκατομ.). Η πρωτεύουσα Μανίλλη, 150000 κατ., ἐμοιάζει πρὸς εὐρωπαϊκήν πόλιν.

640. Αγγλικαὶ ιδρύματα.

—Οἱ Αγγλοί ἐγκαθίδρυσαν ἀπὸ τοῦ 1846 εἰς Λαζουάνην, μικρὰ γειτονικὰ νήσοι τῆς ακτῆς τῆς Βορείου, καὶ ίδρυσαν διὰ τὰ ἐν Σινικῇ πλοία τῶν ἀποθήκην γαιονιθράκων, ἣν ἐρεισάει αὐτὸς ὁ ίδιος τόπος.

Παρὰ τὴν ἀποικίαν ταύτην, κατέχουσιν ἐν τῷ Βορέω φάσιν τὸ βόρειον τυμπάνο, καὶ ἐπὶ τῆς βορειούσιτηκῆς ἀκτῆς τὸ σουλαπάντον τῆς Σαρακούσης ιδρύθη ὑπὸ 'Αγγλούν δυνομάζουμένου Βρούση, ἡ δὲ εὐμερία τοῦ μικροῦ τούτου κράτους ἀποδεικνύει μέχρι τίνος βαθμοῦ οἱ ἡμιέρχαιροι λαοὶ τῆς Μαλαισίας είναι ἐπιδεικνύοντος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὸ ἔπειρον ἄλλον τῆς Μαλαισίας οἱ 'Αγγλοί κατέλαβον τὰς ακτὰς τῆς Νέας Σούνιές, αἵτινες παράκεινται τῇ Αὐστραλίᾳ.

Η ΑΝΑΓΛΥΦΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΟΝΤΑ ΓΥΔΑΤΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

641. Εκτασίς καὶ σχήμα τῆς Αύστραλιας.

—Οὐδαία πρὸς τὴν Αρμενηνή καὶ τὴν Νότιον 'Αμερικήν, ἡ Αύστραλια ἔχει σχήμα λίκνου σύγκρους.

'Εκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἔχει 3750 χιλιομέτρων μῆκος. Τοις βορείοις πρὸς νότον ἔχει κατ' ἀνώτερον δύον 3600 χιλιομέτρων καὶ κατ' ἐλαχιστον 1750 χιλιομέτρων, ηποτε κατὰ μέσον δύον 2300 χιλιομέτρων ἔχει δὲ σχήμα ορθογώνιον ἀπανόντιον.

Η διλικὴ αὐτῆς ἔκτασης εἴναι 7,000,000 τετρ. χιλιομ., εἰναι τοῦ πολιτικοῦ περιεχομένου 6/7 τῆς Ευρώπης· καὶ ἐν τούτοις αἱ ἀκταὶ κατῆκονται μέχρι 20 φράξεως μικρότερον τῆς Ευρώπης.

τῶν. Οι δυστυχεῖς σύνοι αγριού, συληφοὶ καὶ ἀνθρωποφάγοι σύνοι κατά τὴν ἐποχὴν τῆς ἔκσυνθετίς των, σήμερον, ὑπὸ τὴν δουλείαν διατελεύστε, εἰνὲ μέριμναι καὶ ἀδρόνετες, μόλις δὲ 20 χιλιάδες απομένουσιν εἴτε αὐτῶν.

650. Ἰστορία τῶν ἀποικιῶν. — Περὶ τὰ τέλη τοῦ προταρεῖλούντος αἰώνος ἡ ἄγριη καὶ κυβέρνησις ἀπεράσσεις νὰ ἐγκαθιδρῷῃ ὅτι ἐρμὸς τῆς Βοτανικῆς (Botany Bay), τῷ ἀνακαλυψθέντι ὑπὸ τοῦ Κούνι, ἀποκλίει σφροντιστικάν.

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ συγκεμένη ἦταν ἑνδεκα πλίσιοι φερόντων 850 ἑγγίλων πατίας, ὧν 250 γυναικαῖς, ὑπὸ φρουρῶν 200 στρατιῶν καὶ ἀργυρῶν τὸν σῖρον "Ἀριθούρ Φίλιπ", ἥγκυρος δέλληρον εἰς τὸν ὄρμον τῆς Βοτανικῆς τὸν Ἱανουάριον τοῦ 1788.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ καταχωγὴ τῶν ἑνδέδοντος ἄγγιλων ἀποικιῶν τῆς Αὔστραλίας.

Ἡ θεῖσις αὐτῆς δὲν ἐκρίθη ἐν τούτοις τέσσοντεινήρις, ἵναν ἔφαντις ἐτὸν Κούνι, καὶ ὁ Φίλιπ ἐγκατεστάθη βορειότερον ἐν τῷ βαθεῖ καὶ πολύσυχειρι ἔρμῳ τοῦ Ηλεύθερον Ζάκωνων, ἐνθα διέρυσε τὴν Σιδηνοῦ καὶ ἐδίωκεν εἰς τὴν περί τοῦ κώφαν τὸ οὔνομα τῆς Νέας Ουαλλίας.

Τετσαράκοντα ἔτη μετὰ ταῦτα, ἡ Νέα Ουαλλία ἡρίθμησε μεῖς 37,000 κατ., ὅτε ἡ ἄγριας Στριλγάκη ίδρυσε (1828) νέαν ἀποικίαν εἰς τὸ ἀλόγον τῆς ἡπείρου, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῶν Κύνων, τὴν καλούμενην Δυτικὴν Αυστραλίαν.

Μεταξὺ τῆς Νέας Ουαλλίας καὶ τῆς Αὔστραλίας, ἡ Επαρχία South Australian Company ίδρυσε τὴν ἀποικίαν τῆς Μεγαλύπορης Ανταρτικῆς, ἥτις τὴν ἐμεῖλε νὰ ἀναπτυχθῇ εἰς μή μετὰ τὴν ἀνακάλυψην τοῦ γαλλοῦ τῷ 1842, καὶ πρὸ πάντων τῷ 1847.

Ἐν τούτοις ἡ Νέα Ουαλλία ἔξετείνετο βαθμηδέν· τῷ 1836, προσήτησεν εἰς ἔκσητη τὰ νοτιανατολικὰ τῆς γηπέριου, γωνιῶν τέσσας ὑπὸ τὸ δύναμα Australia Felix καὶ θερίσε τὸν σταθμὸν τοῦ Ηλεύθερου Φίλιπ, ὅποις εἶνε στήμερος ἡ μεγάλη πόλις Μελβούρνη.

Ἡ ἀνακάλυψη τοῦ γρυποῦ τοῦ 1851 ἐπέφερε τὸν πρῶτον διαμελισμὸν τῆς Νέας Ουαλλίας, ἡ δὲ Australia Felix ἐγένετο ἡ ἀποικία τῆς Βοτωτίας. Δεύτερος διαμελισμὸς ἀπέσπασεν ὑπὸ τοῦ βορειού μέρους τῷ 1859, τὴν γῆν τοῦ Κούνι, ἥτις ἔλαβε τὸ οὔνομα τῆς Κουνιτσάνδης μὲ πρωτεύουσαν τὴν Βριγισάνην ίδρυσε· σαν τῷ 1834.

Τέλος τὰ ίδρυματα τῆς Βορείου Αύ-

στραλίας, ίδρυθεντα τῷ 1824, ἀριθμοῖς τῷ 1863 ἡ τῆς Μεσοτερραίην Αὔστραλιαν ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Τῷ 1865 ἐπερβάσαν εἰς τὴν κώφαν τῆς Ἀλεξανδρᾶς (Alexandra Land) καὶ εἰς τὸ βρέστον Τερριτέριον (Northern Territory). Τὸ μένον σημαντικὸν σημεῖον εἶναι τὸ Πέρα Δάρρην.

651. Η Τασμανία. — "Οτε ἡ ξηράς τῆς Νέας Ουαλλίας κατέστησεν ἀναγκαῖαν τὴν ζήτησαν ἐνδεᾶ ἀλλοῦ τόπου διὰ τοῦ ἔξοριστους, ἐζήτησαν κύριον ἐν πρώτοις ἐν τῇ μεγάλῃ παρακεμένῃ νήσῳ τῆς Τασμανίας, ἐνθα ίδρυθεν τῷ 1803 ἡ σημερινὴ πρωτεύουσα Νέαρπτ - Τσου. "Οτε δὲ τῷ 1841 ἐπαυσαν νὰ πέμψωσιν ἕτερους εἰς Σίλενον, ἡ Τασμανία ἐγένετο τὸ μέγιστον τῆς ἔξορισης αὐτῶν τῶν νήσων Νόρθου.

Τῷ 1853 ἀπῆλλαγή καὶ ἡ Τασμανία ἀπὸ τῆς μάλιστος ταύτης, ἀπὸ δὲ τοῦ 1824 ἐγένετο ἀποικία ἀνεξήρητης.

652. Πληθυσμὸς καὶ πολιτεύμα τῆς ὁμοσπονδίας. — Ήδη διάφοροι ἀποικίαι τῆς Αὔστραλιας ἔχουσιν ὀλίγους πληθυσμοὺς 36,000,000 κατ. ἀνάλογων τῶν ὡς ἔξει: 1,410,000 ἐπὶ τὴν Βικτωρίαν, 1,250,000 διὰ τὴν Νέαν Ουαλλίαν 350,000 διὰ τὴν Μεγαλύπορην Αὔστραλιαν, 450,000 διὰ τὴν Κουνιτσάνδην, 160,000 διὰ τὴν Τασμανίαν, καὶ 80,000 διὰ τὴν Δυτικὴν Αὔστραλιαν.

Ἐγάστη τὸν Αὔστραλιαν ἀποικιῶν ἔχει σύνταγμα ἀνάλογον πρὸ τῆς μητροπόλεως. Αὖτις ἀπὸ τῆς 1ης Ιανουαρίου τοῦ 1901 αἱ ἡδὲ Αὔστραλιακαὶ ἀποικίαι ἡγεμόνησαν καὶ ἀποτελοῦσιν ἐν ὅμοιοντακάντακαν τούτων τοῦ μεγαλύτερον πολιτεύμαντον, ὑπὸ τῶν ἔλεγον τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ηλεύθερου Φίλιπ, ὅποις εἶνε στήμερος ἡ μεγάλη πόλις Μελβούρνης.

Ἐν τῷ ὁμοσπονδιακῷ τούτῳ πρέπει νέατη πολιτεία ἔχει ἰδεῖν κυβερνήσην εἰς τὰ ἔσωτεικά αὐτῆς πράγματα. Τῇ ὁμοσπονδίᾳ προστίθεται ὁ γενικὸς διοικητής, παρὰ αὐτῷ δὲ ὑπόρχει τὸ συμβούλιον τῶν ὑπονομάρων, πρὸ διαχειρίζεται τὴν ἔκτατην ἔξουσιαν. Τὴν δὲ νομοθετικὴν ἔξουσιαν δινομείζονται δύο σώματα, ἡ Γερουσία, ἡς τὰ μέλη ἐκλέγονται κατὰ ἔσατειν, καὶ ἡ Βουλή, ἡς τὰ μείζηνες ἔπικλησις κατ' ἀριθμὸν τῶν τῆς Γερουσίας καὶ ἐκλέγονται κατὰ τριετίαν.

Οἱ ἀριθμοὶ τῶν τε γέρουσιαστῶν

καὶ τῶν βουλευτῶν δι' ἔκαστην πολιτείαν εἶναι ἀνάλογοις τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς.

"Ἄνωτατον δὲ ὁμοσπονδιακῶν ὁκαστήριον ἐκδικοῦσι τὰς ὑποθέσεις τῶν ἐφετείων ἐκκαστηκὲς πολιτειῶν.

Ο ΟΡΥΚΤΟΣ ΠΑΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

653. Ἐπιδρασίς τοῦ χρυσοῦ ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν Αὔστραλιακῶν ἀποικιῶν. — "Η Αὔστραλια ὄφελε τὴν εἰδούμενον ζωτικήν εἰς τὸν χρυσόν, διστις τὴν ἐπιλογήν, προσεύκλων εἰς τὴν χαρτίνην καὶ προσείλκων εἰς αὐτὴν σωρῆνδην τοὺς μετανάστας. "Η ἐκμεταλλεύσις τοῦ χρυσοῦ, μελiorότι εἶναι εἰστει παραγομετωπή, ἐπαυσεν δύων, νὰ εἰναι ἡ κυριωτέρως βιωμηγνα τῆς χώρας. Κατατεθεῖσαν σήμερον εἰν δευτέρᾳ μισρά, ἡ δὲ γεωργία καὶ ιδίως ἡ κτητορεούσι τῶν πρεβάτων καὶ βοῶν κατέχουσι τὰ σκηπτρά. "Ἄλλ' ἡ μεταχαίρια τοῦ χρυσοῦ ἐδημιουργήσαν απόστος τὰς ἀλλας βιωμηγνας καὶ ἀνέπτυξε τοιστοτέρων το νεαρότατον τῶν ἀποικιῶν κρατῶν τῆς Ἀγγλίας.

654. Παραγωγὴ τοῦ χρυσοῦ. — Τῷ 1851 εἰς δὲ ματι Χαργάθην ἀνεκάλυψε κατὰ μήκος ἑνὸς παραποτάμου τοῦ Μακκουνέριον στρῶμα χρυσός πλάτους 160 χιλιομέτρων, καὶ προέτεινε εἰς τὴν κυβερνήσην τῶν Αὔστραλων. Μετ' ὅλιγον εῦρον εἰς Βρεθούστην δύο βάλους χρυσοῦ, βάρους 300 λιτρῶν, περιέχονται 160 λίτρας καθαροῦ χρυσοῦ. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 50 χιλιού χρυσοτείχεια ἐτέθησαν εἰς λικνίσιν. Τῇ δέκαμην τῆς μεταναστεύσεως διεγήθη τότε εἰς τὴν χώραν τῆς Βικτωρίας, τὴν νέαν ταύτην Καλιφορνίαν, καὶ μόνον ἑνὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ 1852, 52 πλίσιοι ἔκόμισαν εἰς Πέρα Φίλιπ, 12,000 ἐπιβάτους.

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνη ἐγκάγον χρυσὸν ἀξίας 400 ἑκατομ. φρ. "Η παραγωγὴ ἀπεπύκληθε ἐπὶ μᾶλλον τοῦ ἀκόλουθου ἔτος διὰ τῆς ἀνακαλύψεως νέων στρωμάτων καὶ ἀπῆλθεν κύρτη εἰς 500 ἔκατεμμαριά.

"Αλλὰ δύο αἵτια ἡλάττωσαν μετ'

δύλιγον τὴν παραγωγήν, πρώτου μὲν διότι ἔξτρατην αἴ προσγάρεις τῶν ποταμῶν, ἐναῖς ἐγένετο ἡ ἀναζήτησις τοῦ χρυσοῦ εὐκόλως καὶ κατ’ ἀκλονήιν οὖν· διότι ἀλλγάρων ἔξδονται δευτερον δὲ διότι ἡ ἀγαπατελεψίς πασῆς ἀλλῆς ἐργασίας παραγγέγε τοισθην αὐξήσειν εἰς τὴν ἄξειν τῶν προφίμων, ὅστε πλλοὶ χρυσοθήραι ἀσθνεῖν τὰ χρυσω ρυχῖται, ὅπως ἐπιδιθωσάν εἰν νέου εἰς τὴν γαργαρίαν καὶ τὸ σύνθετο εμπόριον.

Ἐν τῇ Νέᾳ Ουαλλίᾳ καὶ Βικτωρίᾳ ἡ ἄξειν τοῦ χρυσοῦ ἑντὸς 27 ἑταῖς ἀνήλικον εἰς 5,618,750,000 φράγκα, ὃν τὰ 4,806,250,000 ἐν τῇ Βικτωρίᾳ μόνον, πήτις κατέχει τὰ πλουσιότερα χρυσωρυχεῖς τῆς Βασιλείας.

Ἐν Κουνίσλανδῷ, ἐν τῇ ὁ χρυσὸς ἀκαλύψθη τῷ 1857, καὶ ἡ τὰ χρυσωρυχεῖς τῆς Γυμπτοῦ, ἀνακαλο φέντα τῷ 1867, παραβλλονται πρὸς τὰ τῆς Βασιλείας, ἡ παραγωγὴ τοῦ χρυσοῦ ἀνήλικον εἰς 135 ἑκατομμύρια ἑντὸς 15 ἑταῖς (1860—1875). Ἐκτοτε εἰς διάστημα ἐνὸς μόνου ἑταῖς, ἀνήλικον εἰς 60 ἑκατομμύρια, καὶ ὑπέργειοι πετρωμάτῃ, νὰ ἀναπτυχθῇ ἐπι μᾶλλον αὐτῆς.

655. **Ἐκμεταλλεύσις τοῦ χρυσοῦ**.—Ἐν Αὐστραλίᾳ ὁ χρυσὸς απαντᾶ, ὥτε μὲν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἔδαφους, ὥτε δὲ εἰς τὰς ἀβύθεις προσγάρεις, ἀλλὰ συνήθεστατα ἔξαγεται ἐν τῶν πετρωμάτων τοῦ χρυσοῦ κοπούριτον.

Οἱ πρῶτοι χρυσοθῆραι ἦργαζόμενοι μεμονομένως ἡ κατὰ μυκῆς ἐταύρεις διοικεῖ πρὸς τὰς τῆς Καλλιφρογίας, περισσούντελεξαν ἐπός δύλιγον σπάνται τὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν χρυσὸν ἐπαντληγον τὰς προσγάρεις διὰ τοῦ πλυσικάτου· Ἐπρεπε τότε νὰ ἀνασκάψωσι τὸ πέτρωμα, ἡ δὲ νέα αὔτη ἐκμετάλλευσις ἀπῆται μεγίστας δαπανήσεων· τούτῳ ἐνεκα περιήλθεν ἡ ἀναζήτησις τοῦ χρυσοῦ εἰς τὰς χειρας ἰσχυρῶν ἐταύρεων, αἵτινες ἀσχολούνται εἰς τοῦτο μόναι σῆμερον καὶ ἐν αὐτοῖς ἔτι τὰς χώρας; ὃς ἐν Κουνίσλανδῳ, ὅπου ὁ χρυσοποιήσις μόλις ἐτάθη.

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ χρυσοῦ διεξαγομένη μεθοδίων καὶ ἐπιστημονικῶν δὲν διεγείρει πλέον τὸν πυρτόν τῶν

πρώτων ἡμερῶν, καὶ δὲν ἔλκειται πλέον τὸ πλήθος τῶν τυχοδιωκτῶν· ἀλλ’ οὔτε καὶ τὰ ἀποτελέματα αὐτῆς· ἵνε τόσον ἴκανονοικητικά, ὡς τὰ τῶν πρώτων ἡμερῶν.

Τῷ 1866 ὑπῆρχον 2029 χρυσοφόροι φιλέθεις καὶ κατείχονται τοποτοποιώντας τοῖς τὴν περιοχὴν τὸν χιλιομέτρων· Αἱ φιλέθεις αὗται εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἡταῖτον πλάσται. Εἰν γένει, ἡ ἀπόδοσις αὐτῶν καταπίπτει τὸ πλότον εἰς ἔτος ἡλλή ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν φιλέθων τούτων πολλαπλασιάζεται, ἡ παραγωγὴ φθάνει πάντοτε εἰς μεγίστους: ἀριθμούς· ἐν φιλέταστου εἰν τῇ Βικτωρίᾳ, αὐξάνεται ἐν τῇ Νέᾳ Ουαλλίᾳ καὶ ἐν τῇ Κουνίσλανδῳ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εύρισκεται εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς.

656. **Ο χαλκὸς καὶ ὁ καστίτερος**.—**Η Νότιος Αὐστραλία** εἶναι πλουσιότατη εἰς χαλκόν. Τα χαλκωρυχεῖα αὐτῆς εὑρίσκονται εἰς τὰ πέριξ τοῦ κόλπου τοῦ Ἀγίου Βικεντίου (Βούρα· Βούρα, Βαλλαρζή κτλ.), ἀλλὰ δὲ κείνται βορειότεροι καὶ ἀποτελούσι τὴν διὰ τὸ μᾶλλον παραταθήκην.

Ἡ ἐκσαγωγὴ τοῦ χαλκοῦ εἰς μέταλλον καὶ οἰκοτὸν ἀρχέτον περίπου εἰς 20 ἑκατόν. φράγκων.) Οἱ καστίτεροι ἔξορύσεται ἐν Κουνίσλανδῃ καὶ Τασμανίᾳ. **Η Κουνίσλανδη** ἔχει τούτον ἀξίαν 2 ἑκατον. φρ. ἡ ἐκ Τασμανία 2 ½ ἑκατον.

657. **Ο γανανθρακός**.—Ἐν ἐκ τῶν σπουδαιότατῶν στεγείων τῆς εὐημερίας τῆς Αὐστραλίας, τοῦ ὅπερος ἡ ἐκμετάλλευσις θάλασσαις οὐδὲντος καὶ μετὰ τὴν τοῦ χρυσοῦ, εἶναι ὁ γανανθρακός.

Ἡ ἐκμετάλλευσις αὐτοῦ ἡρχεται ἐν Νέᾳ Ουαλλίᾳ τῷ 1866 καὶ ἐκτοτε ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ ηρξάθη τερατίσιος· θύματα σημερον εἰς 1,800 χιλ. τόνους, ἀξίας 23 ἑκατ. φρ.

Τὰ δύο τρίτα αὐτοῦ ἔχαγονται εἰς Νέαν Σηληνίδιαν, εἰς τὰς ὄλλας Αὐστραλίας ἀποκίλεις, εἰς τὴν Μαλαισίαν καὶ εἰς τὴν Σιγγαράνη.

Ἐν δωσ τὰ γανανθρακούχη στρώματα τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Βίργης δὲν ἐκμετάλλευσιται μετ’ ἐπιμελείας, εἶναι δέσμιον ὅτι ἡ Αὐστραλία θά είνε

μεγάλη ἀγορὴ για τὸν θραύσας τῆς ἔκρας⁶ Αυτοτοίς καὶ τοῦ Βίργηνού.

ΑΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

658. **Τοιαστερος χαρακτήρος τῶν ἔξερευνήσεων τούτων.**

Ἐπειδὴ καίται σχεδὸν εἰς τοὺς ἀπίπεδας ἡ νεαρά Αὐστραλίας δὲν ἡδύκατο νὰ ἔρξει καὶ ἐπὶ τῶν Εὐρωπαίων τὴν αὐτὴν ἔλξιν, ἡ γρηγορία Ἀρρεκή. Η ἔξερευνητος τῆς Αὐστραλίας ἔχεισασια κατὰ τὸ λόγον της αὐτήν τοισθηνταί αἰώνια πρᾶξης σχεδὸν ἀποκειμενικῶν· τὸ ἔργον τῶν Αὐστραλίανῶν ἔξερευνητῶν. Τί ἡρχεται τὸ λόγον ὅποισθεν τῶν ὀρέων πρᾶξης τὰς ἀκτὰς κεφαλέων ὅπου ἰδύεται καὶ πρῶται ἀποκειμενικοί· Τὸ ἔσωτερον ἡτο κατεψημένον· Παρεκτενει εἰς τὴν γεωργίαν νέας γείσας, εἰς δὲ τὸ ἐπιμέριον καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν, κανέται καταναλώσεις ἡ νέας τράπεζης· Τὰ σύστραλικά ταῦτα προβλήματα θύεται εἰς πειρασμὸν μόνον τὰ τέκνα τῆς Αὐστραλίας, ζητινα ἀλλὰς ταῖς εἰργάσθησαν πρὸς λόγουν ἐπιμένων· μελούνται δὲ ὡθεῖσαν μᾶλλον ὅποι συμφέρονται ἡ ἔξωται πρὸς τὴν ἐπιστήμην, εἶναι θαυμάσιον θέματα ἡ ὄγδοη κοντατεκτή αὐτῆς πάλη τοῦ γιγαντον τῆς Αὐστραλίας, διὰ τὸ πάλης ἀπεκλιθῆσαν ἐν πρᾶξι ἐν ἀποντα τῆς Αὐστραλίας μυστήρια.

659. **Ο Μουρράνης καὶ οἱ παραπόταμοι αὐτοῦ**.—**Η Σιδηνεύ**, τὸ πρῶτον ἀποκειμενικὸν τόπον (1788), ὑπῆρχε κατὰ φυσικὸν λόγον ἡ πρετερή τῶν πρώτων ἔξερευνητῶν. Οἱ οἰκουμενικοί, οἱ συνοδεύοντες τὸν Φίλιππο, ἔκαμψαν τοπογραφικὰς ἐρεύνας ἐν τῇ κάπα καὶ λάθι τοῦ ποταμοῦ Χαουνέσιου. Αἱ διακαίσιαι τῆς ἄνω κοιλάδος καὶ τὸ ἀλλόκοτον τῆς Αὐστραλίανων καὶ φύσεως ἡμιπόδισαν τοὺς ἔξερευνητὰς νὰ διέθεωσι τὰ Κυανᾶ ὄρη.

Τῷ 1813 ὁ Wentworth, καὶ ὁ Lawson, ὑπερέβησαν αὐτά, καὶ πρῶτοι οὗτοι ἀνεγνώρισαν δύο ἐκ τῶν ποταμῶν, εἰς τινες ἡ γκινουν εἰς τὸ μέγα ποταμούδικους τοῦ Μουρράνη, τὸν Λάζην καὶ τὸν Μακκανσίου.

Τέσσαρα ἔτη μετὰ ταῦτα, τῷ 1847 καὶ 1848, ὁ Οζλεύ κατέθρεξτο τοὺς δύο τούτους ποταμοὺς μέχρι τῶν ἔλων, ζητινα ἀνακόπτουσιν αὐτούς. Πολυάριθμοι ἔξερευνηται ἀκολουθούμενοι ὑπὸ

ἀποίκων διέτρεξαν τὰ δυτικὰ κράσηπεδα τῶν παρακτίων οὐρανώματων, καὶ ἐνεκλύψαν τὰ θαυμασίας γέρας τῶν λειμώνων, ὅπου ζῶσι σήμερον ἐκτασμάτων προσβάτων.

Τῷ 1827, εἶχον φθάση πρὸς νότον μέχρι τῶν αὐστραλικῶν Ἀλύσεων, ὅπου ὑψοῦσαι ἡ ὑψίστη κορυφὴ τοῦ Κοσκιώνου, καὶ ἐνεκλύψαν τοὺς δύο μεγάλους παραποτάμους τοῦ Μούρραράγη, τὸν Δάρδιγγ καὶ τὸν Μουρρούρενγην.

Ἐκτοτε ἥρχισαν αἱ περιγῆσεις αὐτινές κατέστησαν γνωστὰς τὰ σχέσεις τῶν ποταμῶν, ὃν δὲν εἶχον εἰσέτη λὴη ἐιλή τῶν ἀνω φύν καὶ τὴν γεωγραφικὴν ἔνδητο τοῦ μόνου μεγάλου ποταμοῦ δικτύου ὑπὲρ κατέκει ἡ Αὔστραλια.

660. Η Αύστρικη Αὐστραλία. — Ή δευτέρης αποίκη ἡ ιδρυθεῖσα ἐν Αὐστραλίᾳ ὑπέρβεντη ἡ τοῦ ποταμοῦ τῶν Κύκνων (Πέρθη) καὶ τοῦ κόλπου τοῦ βασιλέως Γεωργίου (Ἀλέξανδρος), εἰς τὴν βερειδυτικὴν γωνίαν τῆς ἡπείρου. (1829).

Οποια ἐν Σύδνεῳ, ούτω καὶ ἐπαύθι ἔχεργησαν ἐν περιστασίαις τὸ ὅρη εἰς τὸν πρόποδας τῶν ὄποιων εἶχον ἔγειρει τὰ νέα λόρματα, τὸ Δάρδιγγ-Ράκ καὶ τὰ Στέρειγγ-Ράκ. Κατόπιν προεχόρησαν πρὸς βορρᾶν κατὰ μῆκος τῆς δυτικῆς ἀκτῆς ἀπὸ τοῦ 1829 ἔγνωριζον τὸν ποταμὸν Γκακούνην καὶ εἶχον φθάση εἰς τὸν ποταμὸν Βικτόριαν καὶ εἰς τὸ δρόπεδον τῆς βορείου Αὐστραλίας.

Τέλος προεβίησαν ἀποφρασιστικῶς τερεούντο πρὸς ἀνατολάς. Διάφοροι ἔχεργησαν, ἐκκινήσαντο πάντες ἐν Πέρθη, προεχόρησαν πολύ, ὃ δὲ τελευταῖος ὁ Ἀλέξανδρος Φέρεστ έχεισαν εἰς τὴν 122αν μοίραν ἀνατολικοῦ μήκους (1871).

661. Η Μεσημβρινή Αὔστραλια. — Καὶ ἡ Μεσημβρινή Αὔστραλια ὡστεύτως, ιδρυθεῖσα τῷ 1836 ἔγενετο τὸ κέντρον δραστηρίων ἔχεργησεων. Τὰ πέριξ τῶν δύο κόλπων Ἀγ. Βικέντιος καὶ Σπένκερ, ἀνεγνωρίσθησαν ἐν πρώτοις ὑπὲρ τῶν περιγηγτῶν οἰτινές ἀνεγκρησαν ἐξ Ἀδελαΐδος.

'Απὸ τοῦ 1849 εἶχον ἀνακαλύψῃ τὴν λιμνὴν Τέρρεν. Τῷ 1810 προεβίησαν εἰς βορειότερον ἵσι μέσον γέρας φρικιώδες ἐρήμου, ἀνεκάλυψαν ἐπὶ ἄλλο ὑπέρυχον τέλμα ὑπὲρ ἐξέλασον ὡς βορείαν ἐπέκτασιν τῆς Τόρρεν, τὴν λιμνὴν Ἐδρά, κατέστησαν σιευθύνομειοι πρὸς δυσμάς συνέδεσαν τὴν δυτικὴν καὶ Μεσημβρινὴν Αὔστραλιαν.

Αἱ ἐκθέσεις ἐπὶ τῆς παρακειμένης γέρας τῆς Τόρρεν δὲν ἀπεβίησαν τοὺς πειρηγῆτας, οἵτινες προέβησαν ἐπὶ βραστοτερον καὶ ἔφρενησαν τὴν γέραν ἥτις εἶναι γνωστὴ ὑπὲρ τὸ δύομερο περιφέρεια τῶν λιμνῶν. Οἱ Στούαρτ ὑπερβούν μάλιστα τὴν 25ού πολιτικής Νοτίου πλάτους, καὶ ἐπιλησίσαντες εἰς τὸν τροπικόν.

662. Η ποδὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν μεσημβρινῶν ποταμῶν. — Αἱ ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Αὔστραλιας γεννέμεναι ἔχεργησεις, ὑπέρβαν μήπ προπαρασκευὴ διὰ τὴν ἡλίαν ήταν ηπειρ. περίειν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν μεσημβρινῶν.

Ο κόλπος Σπένκερ καὶ ὁ τῆς Καρπεντάριας φύνονται ὡς νέα προγκωφάνια πρὸς ἄλλους καὶ νέα διεύθυνσι τὴν φυσικῶτεραν ἱδίαν ἐπὶ τὴν Βόρειον Αὔστραλιαν περίειν πρὸς τὴν Νότιον ἢ ἐπὶ τῆς Νοτίου πρὸς τὴν Βόρειον.

Ο Μάκ Δόναλδ Στούαρτ ὑστιεῖταις ἥδη ἐν προηγουμένῃ περιγῆσει, προχωρήσας πρὸς βορρᾶν τῆς λίμνης Τέρρεν τῷ 1860, εἰσέσπειν ἐν τῇ ἐρήμῳ μέχρι τῆς 17οῦ μοίρας πλάτους ἀλλὰ ἡγαγκαθή διὰ τὴν ἐλλειψιν τοῦ θάλαττος νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια.

Ο Βούρκη ἔξτηκήρωσε πρὸς αὐτοῦ τὴν μεγάλην περίειαν ἀπότομον θειλέουρην τῷ 1836, ἀνεγνώσας τὸν μέσον φύν του Κούνερ-Κράκ καὶ διεύθυνθη πρὸς τὸν κόλπον τῆς Καρπενταρίας. Φύσας δὲ εἰς τὸν ἄλιπτο πεύκητον ἐκβάλλοντα ποταμὸν Φλίντερ, ἐπέστρεψεν εἰς Μεσημβρινήν διὰ τῆς ὁδοῦ, ἥην εἶχεν ἥδη ἀκολουθήσει, ἀλλὰ ἀπέθνεσε καθ' ὅδον ἐκ τῆς κοπωσώσεως.

Πρὶν ἡ ὁ θάνατος αὐτοῦ γνωσθῆ τρεῖς ἀπόστολαι ἀναχωρήσασι ἐκ τοῦ κόλπου τῆς Καρπενταρίας, ἐκ τῆς Βριτανῆς, ἐκ τῆς Ἀδελαΐδος, μετέβησαν

πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ. Αἱ δύο πρώται ἐπορεύθησαν διὰ τῆς Κουνισλάνης· ἡ τρίτη, μετὰ τοῦ Μάκ Κλιέλευ ἐφθασεν εἰς τὸν κόλπον τῆς Καρπενταρίας, ἀλλὰ δὲ ὁ δύο ἀνατολικωτέρας τῆς τοῦ Βούρκη.

Τῷ 1802, ὅτε ἐγένετο ἡ μετακομιδὴ τῶν ὄστων τοῦ Βούρκη εἰς Μεσημβρινην, ὁ Στούαρτ ὑδούσιμει, καὶ ἀναγωρήσας ἐπὶ τῆς Αδελαΐδος ἐφθασεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βὸν Διάμεν. Τέλος τῷ 1864, ὁ Μάκ Τίντυρες διήλθεν ἐπὶ τῆς λίμνης Ἐδράς πρὸς τὸν κόλπον τῆς Καρπενταρίας.

Τὸ ἀποτέλεσμα δύων τούτων τῶν ἀποτολῶν ὑπῆρξεν ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι: 1872 ἡ κατακύνη τηλεγραφικῆς γραμμῆς μεταξὺ Ἀδελαΐδος καὶ Πίρ-Δαρέλων καὶ ἡ γραμμὴ αὕτη δημόνον πετοκήγγισε τὴν Μεσημβρινήν ἡ Τίντυρης καὶ τὴν Ἐδράνην, ἀλλ᾽ ἔχογκεμενον ὡστεύτως ὡς βάσις στερεάς εἰς τὰς ἀποστολάς, αἵτινες ἀπειπαθήσαν νὰ διαβάσῃ τὴν Αὔστραλιαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ισημερινοῦ.

663. Αἱ ποδὸς τὸν Ισημερινὸν πορειῶν. — Αἱ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ισημερινοῦ πορειαὶ ἔσχον σχέδιον ἀποστολῶν ὡς θέατρον, τὴν Ἀνατολικὴν Αὔστραλιαν, ὅπου οἱ εἰς τὸν κόλπον τῆς Καρπενταρίας ἀνατολικῶν ποταμοῖς, σί εἰς τὰς λίμνας καὶ εἰς τὸν Μοίρραν δέσικνυν ὁδούς φυσικάς καὶ δηηγμένης ἐξ ἀνατολῶν πρὸς Δυσμάς, πρὸς τὰς ἀποστολάς.

Τῷ 1847 ὁ Leichardt ὅπτις εἶχεν ἡδη μεταβοτρία ἔτη πρότερον ἐν Βριτανῶν εἰς τὸν κόλπον τῆς Καρπενταρίας καὶ εἰς τὸν Πίρ-Ειναγκον ὁδούλιον πρῶτος τὴν μεγάλην κατ' εὐθείαν πορείαν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς Δυσμάς, ἀλλὰ δὲν ἐνεψάν ποτέ.

Τῷ 1858 ὁ Aug. Gregory διέτρεψεν ὅπαν τὸ δάσον λεκανοπέδιον τοῦ Δάρδιγγ μεταβαίνον ἐπ τοῦ Όρμου Μάρπετον πρὸς τὴν λίμνην Τόρρεν. 'Εγένοντο ὡστεύτως μερικαὶ ἀποστολαὶ παρὰ τὰς ἀπατὰς ἀλλὰ μικράς σπουδαιότητος.

Αἱ ἀληθεῖς πορειαὶ ἔγενοντο μετὰ τὴν κατασκευὴν τῆς τηλεγραφικῆς γραμμῆς ἐξ ἀνατολῶν πρὸς Δυσμάς. 'Απὸ τοῦ 1872 ὁ Giles ἐφθασεν

εἰς τὸ τέλμα Ἀμρόσιους. Τῷ 1874, ὁ Warburton κατάρθωσε πρώτος νὰ φύσῃ εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν διὰ μέσου λύρας στεππῶν, θύμων καὶ ἐρήμων, καιμένης περίπου ὑπὸ τὴν 20° πλάτου.

Τῷ 1875 ὁ Giles, ἀναγωρήσας ἐξ τῆς λίμνης Τόρρενς φύσει εἰς Πέρθην ἀκτούθετας περίπου τὴν 30° μοίραν καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ Μούρχιζων, ἐπιστρέψει εἰς τὴν λίμνην Ἀμρόσιους καὶ εἰς τὸν τηλέργραφον.

Ἀπανταὶ αἱ ἀποστολὲς αὗται ἀπέδειξαν διὰ ὅτικὴν Ἀνταρκτίαν εἶναι δῶλα ἀκταπλῆνος πρὸς ἀποικισμόν· ἀλλὰ τὸ 1879 ἡ περίηγησις τοῦ Ἀλέξανδρος Φόρεστ, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Φίτζερουζ εἰς Πόρ-Δάρβιν, καὶ ἡ τοῦ Βίρκλιν ἐκ Πόρ-Δάρβιν εἰς Βρισβάνην, κατέτηξεν εἰς τὴν ἀνακαλύψυν πλάτειας ζώνης κακληρεγίας καὶ λευκών της ἔξαρσης μέλλον εἰς τὴν Βόρειον Αἰστραλίαν.

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΗΣ ΩΚΕΑΝΙΑΣ

664. Νέα Γουνιέα καὶ παρακείμενα ὀρχιπελάγαν. — Αἱ ἔποι μητρίου δύον τῆς νησωτικῆς ζώνης τῆς Ανταρκτίας σχηματίζεται ὑπὸ τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἀγγλικῆς ἀποικίας ἀπὸ τὸν 1840.

Ἡ εὑρύτερά τῶν ἔηρῶν τούτων εἶναι ἡ Νέα Γουνιέα ἀνήκουσα εἰς τὴν Μαλαισίαν· ἐν αὐτῇ εὑρίσκονται τὰ ὑψηλὰ ὄρη ὡς ἡ κυριωτέρα κορυφὴ, τὸ ὄρος "Οὖεν Στάλεκ", ὑπέρβαντος εἰς 4000 μέτρα. Κατόπιν ἔχονται αἱ ἔκτεταμέναι καὶ δίκην περιθέραιοι ἐσπασμέναι νῆσοι πρὸς τὴν Νοτιανατολικὴν ὁδεύσιν. Νέα Βρετανία, Βισμάρκειον ὄρχιπελχγός, ὀρχιπέλχγος τοῦ Σολομῶντος καὶ Νέαι Ἐθρίδης.

Ἡ μίλα ἐκ τῶν νήσων τοῦ Σολομῶντος ἐγκλίεται ἡράστειν ψύους 3000 μέτρα. "Ἀπαντᾷ δὲ ἐκεκαλυμμέναι ὑπὸ θυνταρίσας βλαστήσεος καὶ ἐγκλίεσσι πιθανὸν μέγαν ὄρυκτον πλουτούν" ἀλλὰ κατοικοῦνται ὑπὸ ἀνθρώ-

ποφάγων. Οἱ γερμανοὶ κατέλαθον τὰς τρεῖς μεγαλειτέρας· ἔξι αὐτῶν.

Οἱ "Ολλαδῖοι", εἰς Ἀγγλίαν καὶ εἰς Γερμανοὺς ἐγκατεστάθεισαν πρὸς δυσμάς, πρὸς ἀνατολὰ καὶ πρὸς βορείαν τὰς Νέας Γουνιέας.

Αἱ Νέαι· "Ἐθέλεις ὑπερβολὴν ταῦτας ταυτογρόνως ὑπὸ τῶν Ἀγγλίων ἀποικιῶν τῆς Ανταρκτίας καὶ ὑπὸ Γερμανῶν οὔτε εἴναι ἐγκατεστημέναι εἰς τὴν μηγάλην παρακειμένην νήσον Νέαν Καληδονίαν.

665. Νέα Καληδονία. — Η Νέα Καληδονία ἡ εἶναι γηωτὴ ὡς σωφρονιστικὴ γαλικὴ ἀποικία. Οἱ γάλικοι ἀποστέλλουσιν εἰς τὴν ἀντὴν τοῦς αὐταύρους τὰς ἔπανθρας τῆς Νέας Καληδονίας εἶναι γονυμάτωτοι, ἐγκλίειν μέγαν ὄρυκτὸν πλούτουν οἱ ἐπανοικαζόντες αὐτῆς καὶ εἰς 4000. Οἱ λιμναῖην τῆς Νομίμιας παρουσίαζεν μεγάλην τὴν κληρονομίαν τὰ δὲ κυριώτερα εἰνὸν τῆς έξαγωγῆς εἰνεὶ ὁ χαλκὸς καὶ τὸ νίκελ. Ἡ καλλιέργεια τοῦ καρφὸς ἔχει μελλοντικὸν εὑρύτατον.

666. Νέα Ζηλανδία. — Τὸ μεσημβρίνον δύον τῆς νησωτικῆς ζώνης τῆς Ανταρκτίας σχηματίζεται ὑπὸ τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἀγγλικῆς ἀποικίας ἀπὸ τὸν 1840.

Ἡ πατοίκια αὕτη ἀπειπόντη πολὺ ταχύτερον τῆς Ανταρκτίδος. Ἐν αὐτῷ ὑπέρχουσιν ἡδὸν πλέον τῶν 700,000 κατοίκων εὐρωποτῆς καταγωγῆς εἰς δὲ Μονγούληνες δὲν ἐβράδυναν νὰ ἔχουσι θωβαῖς ὅπως εἰς αὐταρκίαν, μολοντὶ ἀνήκοντες εἰς ἀνωτέραν φυλῆν· ἡ κυριωτέρα αὐτῆς πόλις Χριστούπολις ἔχει 48000 κατοίκων.

Πολλὰ εἰνεὶ τὰς ταυτούσιαν αὔτιστας τὴν ἔεισταν εἰς τὴν ηγετικὴν εἰσαγωγὴν τῆς νέας ταύτης ἀποικίας. "Οποῖος ἡ Ανταρκτία, οὗτος καὶ αὕτη ἐγκλίειν μεγίστην ποσότητα χρυσοῦ καὶ παρέχει ἐπὶ τὴν κτηνοτροφίαν τῶν πρεσβάτων καὶ τῶν κερασφόρων ζῷων παχυτάτας καὶ ἐπετεμένικος νοῦσος ἀς τὸ νησωτικὸν αὐτῆς κλίματον οὐδέποτε ἐκβίετε εἰς καταστρεπτικὰς ἔκρηστος. Τέλος καὶ πρὸ πάντων εἰς καταλληλοτάτη διὰ τίνι καλλιέργειαν τῶν ὄμητρων, καὶ ὅπως αἱ Ἡνωμέναι· Πειλεῖται· σιτοδοτοῦσι τὰς Ιδίας καὶ τὴν Εὐρώπην, οὔτοι καὶ αὕτη σιτοδοτεῖ τὰς αὐταρ-

κακὰς πόλεις, ιδίᾳ δὲ τὴν Σύνηνεῦ καὶ τὴν Μελβούρνην.

667. Διεσπαρμένα Ἀρχιπέλαγον. — Πέραν τοῦ πλαισίου τούτου τῶν μεγάλων νήσων, οἱ ἡ γεωγραφικὴ αὐτῶν θέσεις, συνάπτει κατ' εὐθείαν μετὰ τῆς αὐταρκίας ἡπειρου, οἱ μικροὶ ἐν τῷ Εἰρηνικῷ διεπορεύονται νήσοι εἰνεὶ πρωρημέναι αἱ γερμανικέσσιν· οἱ στόλοι μὲν τῶν διαπλευτῶν τούτων ὀλεῖσαν πλεῖστοι.

Πρὸς τὸ παρόν αἱ σπουδαίοτεραι αὐτῶν εἰνεὶ τὸ ἡφαιστειῶδες σύμπλεγμα τῶν νήσων Χαζίδην, ὑπὲρ ζηραμέναις ὡς σταθμοῖς τῆς ἐκ τοῦ Αγ. Φραγκίσκου εἰς Ιππωλίτην ὄδον.

Ἡ ἑπτορά τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν συνετεῖλεν εἰς τὸ νὰ ἀνταρτῆ ἐν αὐταῖς ἡ θυτελεία καὶ τὰ ζητηθῆται πρόσθιτης αὐτῶν ἐν τῷ Ουρσποτόλιζ. Οἱ Πάπωνες ἔχουσιν ὀντάριτος ἐν αὐτῇ μεγάλην συμφέροντα. Πρὸς νότον οἱ σπουδαίοτεροι σταθμοί εἰναι οἱ Σκαρδούνησοι, ὅπου οἱ "Άγγλοι", οἱ Γερμανοί καὶ οἱ "Αμερικανοί κυριαρχοῦσιν, αἱ Ἄγγλικαι ἡγεμονίαι τοῦ Βίτη καὶ τὰ γαλικὰ ὄρχιπελάγη τῶν Μεχρηστίων καὶ τὰς Ταχιτής. "Οἱ ἔξοδοι λιμὴν τῆς Ταχιτής θύονται καταστήσας ὁ σπουδαίοτερος σταθμὸς τοῦ Εἰρηνικοῦ, διαν ταῦτη ὁ ισθμός του Πανορμᾶ.

ΦΥΛΑΙ ΤΗΣ ΩΚΕΑΝΙΑΣ

668. Οἱ Μαλαισίοι. — Οἱ ἁνώτεροι ἐκ τῶν τύπων τῆς Ωκεανίας εἰναι ὁ μικλοῦκος τύπος.

Ἡ γλῶσσα τῶν Μαλαισίων, διεδόθη μικράν, αἱ δὲ διάλεκτοι αὐτῆς ἐπικρατοῦσιν ἀπὸ τῆς Μαλαγγασάρρων μέχρι τῶν νήσων τοῦ Πάλαγρ· ἀλλὰ ἡ μικλαϊκὴ φωλὴ δὲν ὑπερβαίνει τὰ ἄρια τοῦ ὄρχιπελάγους, ὑπὲρ ὀνταριάτης Μαλαισίας.

Δικιρεῖται δὲ ἡ φυλὴ αὕτη εἰς δύο διακεκριμένους κλάδους, κατέπερ προσεγγίζοντας πρὸς ἀλλήλους· διὰ τῆς ἐπιμείζεταις.

Οἱ πρώτοι εἰναι ὁ κυρίως μικλαϊκὸς κλάδος, ὃστις κατάγεται ἐκ τῆς ζερνήσου Μαλάκκας (ἐν Ασίᾳ), κατώτερης δὲ τὰς ἀκτὰς τῶν νήσων τῆς Σούνηδης. Οἱ δεύτεροι εἰναι ὁ τῶν Ινδονησίων οἰνεῖς οἰκούσιν· εἰν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Σουμάτρας, ἐν Βόρεο, Κελέρη καὶ Μολούκαις.

'Αρμότεροι δὲ εἰς οὐλάδοις οὗτοι ἐτραπεζοκήθησαν ὑπὸ τῶν ἔξι Ινδίων εἰσαγόντων θρησκευμάτων βραχυχνικούσιού, βουδισμού καὶ τοῦ μωσαϊστανισμού.

Οἱ Ἰνδονήσιοι οἱ ὀλιγότεροι πεπολιτισμένοι, ως οἱ Βατάζαι τῆς Σουμάτρας ή οἱ Δαιτζαι τῆς Βόρεος, εἰσιτήρησαν καθηκωτέραν τὴν φυλὴν αὐτῶν.

Εἶναι δὲ εὗτοι τυποχρήματα πεπολιτισμένοι καὶ βάθειροι, γεωργοὶ ζωντεῖς φύλας κύπονόμους, ὃν τούτοις μόλις εἶναι ἀνέδευτον, ὃ δὲ κανιβαλισμοὶ δὲν εἶναι πάντοτε τὸ ἐλάττωμα τῶν ἄγριωτέρων.

669. Οἱ Ινδονήσιοι. — Αναχρήσινται ἐπὶ τῶν Μολούκων κατὰ τοὺς προστορίους κράσούς οἱ Ινδονήσιοι διεπαρήσανται εἰς τὰς νήσους Σαμόρας, Τόγγα καὶ Φίτζι καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἁντοτοικὰ ἀρχιπελάγη μέχρι τῶν νήσων τοῦ Πάσχα καὶ εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, ἵνα ἐγκατεστάθησαν ἀπὸ τοῦ 18οῦ αἰώνος.

Ἐγχοντεῖς δέρματα ὀλιγότερον μελανώντων τῶν Ἰνδονησίων καὶ τῶν Μαλακίων ἀνέπτυσαν εἰς τὰς νήσους Βαθέλων τὴν τέχνην τῆς στέξιας. Κτίσται εἶναι πολεμιστοὶ καὶ καννιβαλοὶ μέχρι πάθους, δὲν εἶναι εἰς τούτοις ὀλγώτερον πεπολιτισμένοι τῶν ἄλλων. Ἐγχοντεῖς ἀριστοκρατοῦνται καὶ θρησκείαι, ἡσά σύζεστοι εἰναὶ ἀπλεῖσθαις: ὑπαλλασσοτόροι πρότης τάξεως κατώφθωσαν διὰ τῶν πλοίων των, τῶν δυναμέρων νάρα περιλάβοντα 100—200 ἄστρα νάρα ἐπιχειρήσωσαν μακρινὰ ταξίδεια καὶ νά ἐκτιθῶσαν ἐπὶ ἀπεράντων ἐκτάσεων. Ἀγνοοῦσι τὴν μεταλλουργίαν καὶ τὴν ἀγγειοπλαστικήν.

670. Οἱ Μελανησίοι. — Μετὰ τοὺς Πελοπηνήσους ἐρχονται οἱ μαῦροι τῆς Ωκεανίας ἡ Μελανήσιοι, οἵτινες διαιρέονται εἰς Νίγρητας καὶ εἰς Παπούους. Νίγρητες ὑπάρχουσιν εἰς Σουμάτραν, εἰς Ταμάρην, εἰς Βόρεον, εἰς Γίλολον καὶ εἰς Φιλιππίνας.

Οἱ θάγηνες τῶν νήσων Ἀνδραμάννιων διετήρησαν τὸν τύπον σχεδὸν καθεξόν. Εἴνει δὲ οὕτωι φαιδροὶ καὶ φιλόξενοι, ἀγνοοῦσι τὴν πολυγλωττίαν καὶ τὴν ἀνθρωποφράγην καὶ λίωσιν ἐκ τῆς θήρας καὶ ἀλιτείας. Η φυλὴ παρ' αὐτοῖς εἶναι διλίγενη συντεταγμένη καὶ

ζῶσιν ἐντὸς τραγλῶν ἢ καλυνθῶ ἐκ κλιδῶν.

Οἱ Ιππούσιοι, διεσπαρμένοι ἐν τῷ Νέῳ Γουνιέχ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ νησιωτικῇ ζώνῃ τῇ περιβαλλόσῃ τὴν Αυστραλίαν, ἀναλόγως τῆς χώρας, ἐν ἡ κατοικουσιν, ἐνεὶς ἀνότεροι ἢ κατώτεροι τῶν Νιγρήτων.

"Οσοι μὲν ὑπέστησαν τὴν ἐπιρροὴν τῶν Μαλαισίων καὶ τῶν Πελοπηνήσων, ἐξηγήσανται τὰ ἡδὺ αὐτῶν καὶ ἔξεμψαν τὰς τέχνας: "Οσοι δὲ ἐμειναν ἐκαταλεμένοι εἰς ἑαυτούς, εἰνι ὥριοι ἀνθρωποφάγοι. "Οποιοι εἰς Νιγρητες, εὔτοι καὶ αὐτοὶ εἰναι κατάζουσι, τὸ δὲ πρόγνωνον αὐτῶν εἴτε παλλακής εἰναι καθηγωμένων τοῦ τῶν Ἀφρικανῶν Νιγρήτων.

671. Οἱ Αὐστραλιανοί. — Εν τῇ τελευταίᾳ βαθμῷ φυτοζωούσιον οἱ Αὐστραλιανοί. Εἳς τούτους δὲν ὄμοιζουσιν πάντες πρὸς τὰ θέλια πλάσματα, ζτιναὶ οἱ Ἀγγλῖαι εὔσοροι ἐπὶ τῶν ἀκτῶν καὶ τὰ ὄπεια σχεδὸν ἔξηράνισσεν ἡ πολιτισμός, εὖθας ἡ ἡλιθεύειν εἰς ἐποφῆ μετ' αὐτῶν.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΩΚΕΑΝΙΑΣ

Η Μαλαισία η Πορτογαλία, Ισπανίαι, Τούρκαι, Ιάπωνοι, Οὐλλανδοί.

Αἱ πρῶται τῆς Ωκεανίας ἔργοι, διὰ ἀρκευτῶν ἐγνωσούσαν οἱ Βίβροποι, εἰναὶ ἡ πληποτεστερὸν πρὸς τὰς Ασίαν κείμεναι: αὐτοὶ εἴναι αἱ τοῦ μεγάλου μαλακίου ἀρχιπελάγους, ἀλιτεῖς εἴναι σίσσει πρόδομοι τοῦ Αὐστρολιακοῦ κόσμου.

Οἱ Μουσώνιοι, οἵτινες ἐνωρίς ζθεῖσαν εἰς σχέσιες τὰς ἀκτὰς τῶν Ινδῶν καὶ τῆς Ἀιατολικῆς Ἀφρικῆς, κηνόντας ὀστέωτας τὰς σχέσιες τῶν Μαλαισίων νήσων μετὰ τῆς Σινικῆς καὶ τῶν Ινδῶν.

Οἱ Ἄραβες, ἀποβιβασθέντες εἰς τὰς νήσους τῆς Σουνδῆς, ἐκόμισαν εἰς αὐτὰς τὸν μωσαϊστινούμονα καὶ συνειδεῖσαν τὰ ἀφίσσαται αὐτῶν, τὸ πέπερι, τὰ μοιχύμωμον, τὰ μοσχαράφια, τὰ μοσχοάραφα κλπ. Οἱ δὲ Περσογάλοι ἡδοῦν μετὰ τοὺς Ἀφραβάς.

Οἱ Ἀλβεούρεκης ἐθάκεσε τῷ 1510, ἐν φύσει ὑπολογίσομεν αὐτοῦ ἐπεικεν ποτοντὸν τὰς Μαλούκας. Ὁλογύρον χρόνον μετὰ ταῦτα, ὅς ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ἡδυνήθησαν νάρη πλησι-

σανοῖς εἰς τὴν Μαλαισίαν πρές Α. τῷ 1521. Οἱ Μαγειλλάνος ἀρροῦ διέπλευσε τὸν Εἰρηναύν, ἀπειθάσητες εἰς τὰς Φιλιππίνας, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν αἰώνα, ἐν φύσει οἱ Περσογάλοι ἐκηρούσιον να πολλαπλασιάσασι τοὺς ἐμπορικοὺς αὐτῶν σταθμούς καὶ νὰ ἀνακαλύψωσι νέας ἤποδες, τὴν Κελένην τῷ 1825, τὴν Βόρεον τῷ 1526, οἱ Ισπανοὶ ἀναχωρήσαντες ἐπὶ τῆς δυτικῆς ακτῆς τοῦ Μεξικοῦ, ἐγκατεστήρησαν ἐπὶ τῆς ἑτέρας ὅγχης τοῦ Εἰρηναύν οὐκεανού, εἰς τὰς Φιλιππίνας, τῷ 1568.

Η Ὀλλανδικὴ κατάκτησις ἡρξίσει νὰ διεφράξῃ τὸν γάρφην τῆς Μαλαισίας, ὃν οἱ Πορτογάλοι ἐπίτηδες εἰλιχοῦ ἀφήσιεν σκοτεινόν. Εν τούτοις ἡ Οὐλλανδικὴ Ἐπαρχία τῶν Αιατολικῶν Ινδίων κηπισταῖς εἰς τὴν γεωργαρφίαν! Τοῦ δὲ αὐτῆς οἰκισθήσης τῷ 1798, ἡ δὲ μετὰ τῆς Ἀγγλίκης συνθήκη τοῦ 1824 ἐξηργάσιον εἰς τὸ Οὐλλανδικὸν κράτος τὴν κτήσην τῆς Μαλαισίας, ἡρξίσεν ἡ ἀληθῆς πολιτικὴ κατάκτησις καὶ μετ' αὐτῆς ἡ γεωργαρφή. Πελούριμοι: περιηγηταὶ συμμετέσχον ταύτης ὁν οἱ πλειστοὶ Οὐλλανδοί.

673. Η Αὐστραλία. Ταϊγκούν, Φλίντερς. — Πρὶν ἡ περιπλεύσωσι τὴν Αφρικήν, ἐφαντάζοντο ὅτι αὐτὴ πρὸς νότον ἡρούστο μετὸ ξηρῆς ἀπεράντων ἐκτενομένης ἐπὶ τοῦ Νοτίου ήμισφαιρίου. "Οτε δὲ ἡ ἀπερία αὐτῆς ἐλίθη, ἐδωτὸν πάσιν εἰς τὴν πρὸς Ν. ἀγνωτῶν χώρων γιγαντιαῖς διαστάσεις, διότι ἐφαντάζοντο ὅτι ἡ Ισορροπία τοῦ κόσμου δὲν δύναται να ὑρίσσεται, ἐὰν εἰς πρὸς Βορᾶν ἥπεροι δὲν είχον πρὸς Νότον ἐντιστάθμισμα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰώνος πολλοὶ θαλασσοπόροι ἴσχυρισθησαν ὅτι εἰδοῦν τὰς μυστηριώδεις ακτάς. Οἱ πρώτοι δέ, δοτιζέπληγασσεν εἰς αὐτὰς εἴναι οἱ Πορτογάλοι. Γραδίνδο δὲ Τερέδια, θοτοί, τῷ 1601, ἐπλησσάσεν εἰς τὸ έκρηκτον Βάν Διέμεν.

Ως ἐκ τῆς γειτνιάσεως τῆς Μαλαισίας, ἡ βρετανικὰ ἀκτὰ τῆς Αὐστραλίας διέμενεν ἐπὶ ὀλιγότερον χρόνον ἐγράστος ἡ αἱ λουπαί. Η περιφέρεια τῆς ἡπειρους εἴχε σχεδὸν καθορισθῆται τῷ

1500 δι. Ισπανός Ταρρές είναι τόν φερόνωμον πορθμόν.

Τῷ 1614 ὁ "Άβελ Τασάν", ἀρχοῦ ἀνεκαλύψει τὴν Τσουμανίαν, μεσημβρινὴν ἔκρατη τῆς Αὐστραλίας, συνέδεσε, κατὰ τὴν ἐπάνοδον, δι' ἐνὸς πλήρους περίπλου ἡπάσας τὰς κατὰ τριμήνατα μερικάς ἄνακαλύψεις τὰς γεογραφές πρὸ αὐτοῦ.

Μετὰ μίαν ἔκπονταςτηρίδαν, ὁ Κούν προσέφερεν εἰς τὴν γεωγραφίαν τὴν αὐτὴν ὑπερεσίαν εἴα τὴν ἀνατολικὴν ἀπτήν (τῷ 1770). "Ο Τάσμαν καὶ ὁ Κούν ἔσχεν τὴν τιμὴν νὰ κερδίσωσι τὴν ἀνταγωνίσιμην τῆς Αὐστραλίας.

Ο διασημότερος; τῶν διαδόχων αὐτῶν είναι ὁ Ἀγγλος Φλίντερς. Ουτος τῷ 1798 ἀπέδειξεν διτοὺς ἡ Νέα Βαν Διέμεν (Τσουμανία) ἡτοι χεργαστημένην τῷ 1802 ἀνέργωσιν διτοὺς δὲν ἔπηργον, διποὺς προϋποθέτησεν οὐδὲν τοῦ Νοτίου κόλπου καὶ τὴν τῆς Καρπεντρίας παῖδει, ἡ Αὐστραλία ἡτο μία "Ηπειρο-

674. Άι νῦν δοι τούς Εἰρηνικούς.
Κούκ. — Εξ ὅλων τῶν Εἰρηνικῶν πρώτος ὁ Βαλδέζης ἐπὸ τοῦ 1513 εἶχε παρατηρήσει ἡμετέρες τὰς ἀπτὰς τοῦ Παναζού διαδέξασθαι. Ο Μαγγελλαγος μετ' ὀλίγην προσωρινήν ἔκει μὲ ὁ πλοῖον του καὶ συνήντησε τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μεριάνων.

Πολλοὶ δὲλλοι τὸν ἡγεμονούσθησαν ἐκεῖ, ἀλλούτερες εἶτε ἐξ ἀντολῶν, εἶτε ἐκ δυσμῶν. Ἐν πρώτοις ἡ σχολὴ θεραπεύουσαν περὶ τὴν μεταξὺ Φιλιππίνων καὶ Μεξικοῦ ὅδον, ἡ δὲ ἐξερεύνηση τοῦ βορείου ήμισφυρίου παρέσχε μόνον ὀλίγας ἀνακαλύψεις.

Κατόπιν ἡδεῖν ἡ σειρὰ τοῦ Νοτίου ήμισφυρίου, πολὺ πλοιωτώρευσαν εἰς νῆσους, καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἔθδημον αἰώνων, μετὰ τὸ ταξείδιον τοῦ Τασμάν εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, πλὴν τῶν νήσων Σανδεῖχων, τῶν νῆσων τῶν Θαλασσοπόρων, τοῦ ἀρχιπελάγους Βίτη καὶ τῆς Νέας Καληδονίας, δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲμια τῆς Ωκεανίας ἔχοντα τὸν ὄποιαν δὲν είγενον δὴν δύναμάτη.

Ἄλλη δι. θείας αὐτῶν δὲν είχε καθορισθῇ ἐπιστημονικῶς. "Ἐπερπετε νὰ τὰς ἀνακαλύψωσιν ἐκ νέου. "Ο Κούν

συνετέλεσεν εἰς τοῦτο ἕπερ τις καὶ ἥλλο. διὰ τῶν τριῶν αὐτῶν περιγράψασιν.

Κατὰ τὴν περίηρη (1768—71) ἐπεσκιφθεὶ τὴν νήσον Ταϊτί καὶ τὸ ἥριτσελαγος τῆς Ἐπιτερίζεις, περιπλέουσε τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, εἶδε τὸν γωνιώσατα τὰς δύο μεγάλας νήσους πορθμούν, καὶ προσύρθησε μέχρι τῆς Αὔστραλης.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ (1773—74) ἀνεκλύψει τὰς Μαρκησίας, τὰς νήσους Τόρκο καὶ Νέας Τέρρεδας, καὶ πρῶτος αὐτὸς προετείσεις τὰς νήσους Χέρβει καὶ Νέαν Κολογδίων.

Ἐν τῇ τέττῃ (1775—78) εἰσέδευσε πέριν τοῦ Βεριγγείου πορθμοῦ, εἰς τὸ Παγγανέων Ωκεανον, καὶ ἔγραψενησεν εἰς τελεστέρον τὰς νήσους Τόνζαν καὶ ἔκπονεις εἰς τὰς Σανδεῖχας, ἐνθα δέσλοφορθήθη.

Οἱ περιηγηταὶ τοῦ 1800 καὶ 1900 πάνως ἡγεμονοῦσαν τὸ παρθενεῖα τοῦ Βαλδέζης δὲν ἦτο μόνον μέγας θαλασσοπόρος ἥλλος καὶ ἔσχος ἐπιστημονικῶν, καθοίσας τὸν γάρτην τῶν ἀνακαλύψεων του καὶ συνδεόμενας τὰς νευτικὰς αὐτῶν παραγγελίες διὰ τὴν θεονομίας καὶ τὰς φυσικὰς ἴστορίας.

Τὸ ἔργον τῶν γεωγράφων κατὰ μέρα μέρος ἐπερχεται οὐρανούς τοῦ

τελεστέρου προσδούσιν εἰς Ωκεανίαν μεγάλας προσδούσιν εἰς Ωκεανίαν καὶ ἐν Αμερικήν ή Μωριμεθανομόρος βαίνει ταχέως πρὸς κατάκτησιν ἀπόστησης τῆς έσωτερης Αργικῆς.

675. Θοοσκεύματα. — Αἱ ἁνθρώπινοι φύλοι δὲν ὀντορέουσι ἡπ., ἀλλὰ μόνον διὰ τῶν ἀντερικῶν αὐτῶν χρεωτηριστικῶν καὶ τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων ἀπό τον πατέτεσθαι, ἡ δὲ ἔνοιαρχία κατατάσσει αὐτοὺς ἀναλόγως των ἰστορικῶν αὐτῶν δεσμῶν, τοῦ θηροκεύματος των καὶ τοῦ πολιτικού καὶ κοινωνικού αὐτῶν ὀργανισμοῦ.

"Τὸ θηροκευτικὴν ἔποιν δυνάμεις οὐδὲν διαφέρωσεν τοὺς ὄνθροπούς εἰς ἓν μεγάλας κατηγορίας στίνετες εἰναις εἰναις εἰς ἕντες.

676. 1) Οἱ εἰδῶλοι τοτάρων. — Οὐτοι λατερένουσι τὰς ὀντάμεις τῆς φύσεως καὶ ἀναπαριστῶσιν αὐτὰς διὰ βιανῶν εἰσένων οὐτοι εἰναις οἱ ἐν τῇ Ωκεανίᾳ οἰκεύοντες λαοι, εἰς Ιδοὺς τῆς Αμερικῆς καὶ εἰ μαρτυρεῖς τῆς Αργικῆς, ὑπολογίζονται δὲ περίπου εἰς 235 ἑκατομταρ.

"Ο ἀριθμός αὐτῶν ἐλαττοῦται ὀστηριμέριοι, καθόστιν μὴ ἔχοντες οὐδὲν ἀριθμόντας εἰσέλθοντες ἀλληλούς θρησκευτικούς παραδόσεις εὐάλλως κατηγοροῦνται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ή μωριμεθανῶν ιεραποστόλων. Ο Χριστιανομός ἔκαμψε μεγάλας προσδούσιν εἰς Ωκεανίαν καὶ ἐν Αμερικήν ή Μωριμεθανομόρος βαίνει ταχέως πρὸς κατάκτησιν ἀπόστησης τῆς έσωτερης Αργικῆς.

677. 2) Οἱ Βραχμανισταί. — Οὐτοι προεβούσι την ἀρχαιοτέραν θρησκευήν τῆς ἀκρονταλούς τοι εἰράστων τοι θλιστέοντες εἰς τὴν θεοφύσιν κατωτέρων θεοτήτων, ἡς θεωροῦσιν ὃς τὸ σύνολον τῶν προγράμτων ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ Βράχμανον. Οὐχ ἔτοντο πιστεύοντες εἰς τὴν θεοφύσιν κατωτέρων θεοτήτων, ἡς θεωροῦσιν ὃς τὸ στέλεχος τῶν ἀνθρωπίνων κατινωκῶν τοξεύειν.

"Ἡ ἀντερία τῶν κατινωκῶν τάξεων είναι τὸ τέλος θεραπεύοντος Βραχμανῶν, οἵτινες ἀποδίδουσιν εἰς ἀκυρούς δύναμιν ὑπερφυσικήν, ὃ δὲ λαός σέβεται αὐτοὺς ὡς θεούς ἀντεσκριμένους. Ο Βραχμανισμός, δοτικούς εὐέργενθη τὰς εἰδωλολατρικὰς θρησκειῶν, ἐν τῇ Κεντρικῇ Ασίᾳ καὶ τῇ Μαλαισίᾳ, περιορίζεται σύμφερον εἰς τὴν κοιλάδι τοῦ Γάγγου, ἀριθμεῖ δὲ 150 ἑκατ. ὀπαδῶν. Ήτις

ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

ΤΓΗΠΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ

ΦΥΛΑΙ

Διευκοὶ καὶ αἱ μητρὸς αὐτῶν	507,090,000	κατίσιουσι τὰ
	507,090,000	22 %
Κίτρινοι	518,991,000	28 %
Μάυροι	126,150,000	18 %
Μικτοὶ τοῦ	27,200,000	3 %
Ωκεανίας	10,700,000	2 %
Μετεοὶ τοῦ	10,700,000	2 %
Αμερικής	10,700,000	2 %

ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ

Βουδισταί.	500,000,000
Φετιγισταί.	235,000,000
Καθολικοί.	200,000
Βραχμ.	150,000
Διαυτριπτονικοί.	120,000
Μωσαϊκοί.	80,000
Χριστιανοί.	60,000
Ταρραϊτείς.	6,1/4
Διάφοροι.	60,000

ιερά δ' αὐτῶν πόλεις θεωρεῖται ἡ Βεναρέσσα ἐπὶ τοῦ Γάγγου.

678. 3) Ο Βουδοϊσμός. — Βέβαιον εἰς τοῦ Βραχυανασοῦ καὶ ἀγικαταστήσας αὐτὸν εἰς τὰς μεσημερίας Ινδίας, ἐν Θερετίᾳ, Σινικῇ, Ιαπωνίᾳ καὶ Μαλασίᾳ, ἰδεύειν ὑπὸ τοῦ Σακια-Μούνι, ἐξ αἱώνων πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ταῦτα δέ γιγνεται αὐτοῦ προσεγγίζουσι πολὺ εἰς τὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ο Μωαμεθανισμὸς ἀφήσεται ηδη πόλεις πολυεργόμενος προσηγγίζοντας εἰς Ινδίαν, καὶ ἐν Μαλασίᾳ, ὑπέρχουσι δὲ περὶ τὰ 500 ἱκατομ. Βουδοῖστον.

679. 4) Ο Μωαμεθανισμὸς ή Ισλαμισμὸς. — Οὗτος κηρύσσει τὴν ἔγκατταίσιν εἰς τὰς πρωταγόρους Βεναρέσσα, τοῦ Θεοῦ ἥκτο τὸ πεπωνέννεν, εἶναι δὲ ἡ δύνα τοῦ ἥραβος Μωάμεθ ιδιούσια θρησκεία περὶ τῶν ἔδυσιν μ. Χ. αἰώνων.

Ἐξεπλεύται σήμεροι ἀπὸ τῶν ὁγδῶν τοῦ Τίνον μέχρι τοῦ Μαρβόνου· ἐξεῖ δὲ ὡς ἥρηγον τὸν σουλτανικὸν τῶν Τούρκων, οὗτοι ἔδρευσεν ἐν Κύπρῳ.

Οι Μωαμεθανιστοί, διαποιῶνται εἰς Σουνίτες (Ἄσσανες, Τέρματα, Βέρεροι, Ινδοί, Μαλασίοις) εἰς Σχιτάτας (Πέρσαι καὶ Αράβες τῆς Υεμένης). Η δύναμις τῆς ἔξαπλωτος τοῦ Ισλαμισμοῦ, αἱ κατακτήσεις αὐτοῦ καὶ ὁ φραντισχός, δὲ ἐμπνέει εἰς τοὺς ποστούς αὐτῶν θρησκευτικούς πληράκατα εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀγγλῶν εἰς Ινδίαν, καὶ παρεμποδίζουσι τὴν πόροδον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τῷ βραχέῳ καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἀφρικῆς.

Τοῦ πάραχρου περίπου 80 ἱκατομ. Μωαμεθανῶν.

680. 5) Ο Ιουδαϊσμός, ἀρχαῖον θρησκευμα τῶν Ισραηλίτων, η Ιουδαίων, ἀριθμεῖ περίπου 6 ½ ἱκατομ. ὄπειδαν.

Οὗτοι εἰσὶ διεπεκρέμενοι ἐφ' ὅλοκλήρου τοῦ κόσμου, ποιούμενοι πρὸ πάτερων ἐν Ιερουσαλίμ. Πολλοὶ Ιουδαῖοι, ἀπέρχοντες ἀλλοτεῖν Ἰσραηλίζονται, ἀλλὰ ἀπέδιδονται ἐν τῷ Βορείῳ Ἀφρικῇ καὶ ἐν τῇ Ανατολῇ.

681. 6) Ο Χριστιανισμός, καὶ

ρυχθεῖσι ἐν πρώτοις ἐν Ποντίαις, κατόπιν εἰς ὅλον τὸν ἡματικὸν κόσμον, κατέστη κατὰ τὸν 4ον αἰώνα ἡ ἐπίσημος θρησκεία τῆς βαυκατούσας καὶ μετέστρεψεν ἑκούσιας καὶ τοὺς βασιλέας· Ο ἔρχηγος τῆς Επεικείας, οἱ Πάπαις, ὑπῆρχεν ὁ πολιτικὸς ἥρηγος τῆς Εὐρώπης καθ' ὅλον τὸ πρότον μέρος τοῦ μεσαίων. Ἀλλ' οἱ Χριστιανοὶ τὴς ἀγνοήσατος δὲν ἀντιγράψουσιν αὐτόν.

Ο σχηματισμὸς τῶν διασκευῶν νεωτέρων χρυσῶν, ἡ ἐμφύσησις τῶν πρετερηνικῶν σίρεσιων, πεπτὸν δέκανον ἐπιφύρων τοῦ πάπα καὶ ἡ λάττωτων τὸ κράτος τοῦ καθολικισμοῦ ἐν Εὐρώπῃ. Η Ἀγγλία, τὰ Σκανδινανικά κατά, η Βρετανία, Γερμανία, καὶ τὸ ίματον τῆς "Ελλείας" διέρχονται ἀπὸ τῆς πινακοτηῆς ἔξυπειλα τοῦ Πάπα.

Πλὴν τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ Ισπανικὴ Ἀμερικὴ εἰναι καθεδική· ἡ ὁδὸς τῆς Αμερικῆς καὶ ἡ Λαστράλη εἰναι ὡς ἐπὶ τῷ πεπίστοντον διαμαρτυρόμενοι. Οἱ καθολικοὶ καὶ διακρητρόμενοι ιεραπόστολοι κηρύσσουσι τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς μαρτίνης νήσους τῆς Οκεανίας, καὶ εἰς τὰς ἐνδέποτε τῆς Αφρικῆς ἀλλά τὸν Ηπειρό ταῦτα αἱ κατακτήσεις τῶν περιφέρειαν πολὺ τῶν ἐπαύσιων προσόντων τοῦ Μωαμεθανισμοῦ.

Γράφονται σήμερον 400 ἱκατομ. Χριστιανῶν ἐν τῷ κόσμῳ.

682. Κυβερνήσεις. — Τὸ σύστημα τῆς φυλῆς, ηδη εἰναι ἐπέκτατος τῆς οἰκουμένης, ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς ωραίοις βασιλέας λαζίς, περὶ τοῖς εἰδοιολάτραις διετηρήθην μέρεις καὶ περὶ τοῖς Μωαμεθανοῖς ιδίως παρὰ τοῖς Ασαφοῖς.

Ο Βραχυανασοὶ παρήγαγεν ἐν μεγάλῳ πριτοκρητικῷ Κράτος καθ' ὃ ποιεῖς οἱ ἄνθρωποι δικιροῦνται εἰς τοξείας πειρασμένας διεῖ παντὸς ἀπ' ἀλλήλων ἡ ἀληθῆς ἔξουσια ἀνήκει εἰς τοὺς ἵερες, διοργανοῦσις δὲ μότος ἑρετατοῖς ἐν Ινδίαις καὶ οὐ πάντῃ τὴν ἀγγλικήν κυριαρχίαν.

Ο Βουδοϊσμὸς πειρήγαγε τὰ μεγάλα μοναρχικὰ κατά τῆς Σινικῆς, τῆς

Ιαπωνίας, τῆς Ἰνδοκίνας καὶ τῆς Μαλαισίας.

Ο Μωαμεθανισμὸς συγχέει τὴν πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἔξουσίαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Καλέρου· ἀλλ' εἴναι τόσον ἐξπλανόμενος, ὡστε δὲν δύνανται νὰ διατηρήσῃ τὴν ἔνστητον σύντονον, ὁ δὲ σουλάτονος μάρος ἐπὶ ψιλῷ ὄντα κηρυκτεῖ εἰναι σήμερον ὁ ἥρηγος αὐτῶν.

"Οσοι ἀφοροῦ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν οὖτος κατεῖχε μεγάλην θέσιν ἐν τῷ φευδαρικῷ συστήματι καὶ διεδραμάτισε σπουδῶν πρόσπονταν ἐν τῇ μοναρχικῇ Εὐρώπῃ.

Πρότην ἡ Ἀγγλία ἔδωκε εἰς ἑαυτὴν κυριεύονταν συνταγματικὴν, καθ' ἧν ὁ ἀνταρχος μονάρχης, ἡ ἀριστοκρατία, παρὰ τὰ προνόμια αὐτῆς, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀστῶν, ὑπακούουσιν παντεῖς εἰς τὴν θησαυρίαν.

683. Η Γαλλίαν ἐπαναστασίας τοῦ 1789 καὶ τὰ ἀκολουθήσαιτα αὐτὴν κινήματα κατέληξαν ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίστων πλαστοῦ λαοῦ τοῖς την δημοκρατίᾳ, ηδης είγενη ηδη θρησκευσίν εἰν Ελλείπει καὶ ἐν ταῖς Ἕνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀπεκτοῦνται πατειναὶ ἐνέργειακαὶ μοναρχικαὶ υπέστησαν τὸν ἀπίκτυπον τῶν γεγονότων τούτων καὶ ἐγένεστο κατὰ τὸ ρυμπλλον ἡ ζήτων συνταγματικαί.

Μόνη ἡ Ρωσία διέσταται ὡς ἀπετρίπτωτες τοῦ μεσαίων. Έν αὐτῇ ἡ ἀπόλυτος πολιτική καὶ θρησκευτικὴ ἔξουσις ἀνήκει εἰς τὸν πάρον.

Ταυτοχρόνως ἡ ἔξεγερσις τῶν θησαυρῶν ἡ πλαστοῦσα τὸν πολιτικὸν χρόνον τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς Εὐρώπης· η Ἰταλία ἔγενετο ημαρτίνιον βασίλειον σφυρεράστα ταυτοχρόνων ἀπὸ τοῦ Πάπα τὴν πολιτικὴν ἔξουσιαν.

Η Γερμανία πατεῖται σήμερον μεγάλην καὶ ἴσχυρον Αὐτοκρατορίαν, οἱ δὲ Ελληνες, οἱ Σέρβοι, οἱ Ρωμαίοι καὶ οἱ Βούλγαροι ἀπέλλαγησαν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς Τουρκίας καὶ τείνουσι νὰ ἀποδύνωσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης πηγῆς.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΔΙΑ ΕΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΙ

684. Φυσικοὶ ὁδοί. — Αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις πάντοτε διετηρή-

θησαν διὰ τῶν ρυσικῶν ὅδῶν, οἱ ή ἀνάγλυφοι διάπλασις τοῦ ἔδαρους ἐπεργάλμενοι ἐπὶ τῆς ἑπτανηέκτης τῆς ὑδρογείου. Αἱ ὄδοι ἡδται οὐδὲν ἀπόλεσσιν ἐκ τῆς σπουδαιότητος ἀντῶν παρατήνεταινή τῶν ἀναριθμήτων τεχνητῶν ὁδῶν, σιδηροδρόμων καὶ ὁδούχων.

685. Η Μεσόγειος.—Τοῦ ἁργαλού κόσμου μὴ ὑπερβαίνοντος τὰς ὁρίζεις τῆς Μεσογείου, αὕτη κατὰ φυσικὸν λόγον ἡτοῦ ἡ μεγάλη ἐμπορικὴ ὁδός. 'Η ἀπὸ ἀντοτολῶν πρὸς δυσμοὺς διεισθυνοῖς αὐτῆς ἡδται εἰς εἰσέτην εὐνοικωτάτην πρὸς σύναψιν πολύωρθημαν καὶ ποικιλῶν σχέσεων, διότι αἱ τὴν Εὐρώπην οἰκήσασαι φυλαὶ ἀπὸ ἀντοτολῶν πρὸς δυσμὰς ἐγκατεστησθεῖσαι τοῦτο μάρκος τῆς Μεσογείου. τοιοῦτοι ἦσαν οἱ Σκύθαι, οἱ Ἑλληνες, οἱ Φεινίκες, οἱ Λατίνοι, οἱ Δίγνες, οἱ Ἑπούσαι, οἱ Κέλται, οἱ Ιήρεις.

Η Μεσόγειος ὑπάλαστρα ὑπῆρχεν ὁ δεσμοὶ ἀπόντων τῶν λαῶν, οὓς ἡ βομβαῖκη κοσμοκρατορία συνήνασσεν ὑπὸ τὸ κυνότον σηκηπτώσι, καὶ ὡς ὁδούς θεωρεῖται σήμερον μεταξὺ ὄλων τῶν ἔνθαν τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης, τῇδε βρέσσειν 'Ἀφρικής καὶ τῆς ὀντικῆς 'Αστιας.

686. Αἱ διὰ τὰς Εὐρώπης ὁδοί.—Δύο διὰ ἔρηξ ὁδοὶ ὀνήκουσι σήμερον διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς χερσονήσου, ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σηκουάνα καὶ τοῦ Μεγάλου ποταμοῦ πρὸς τὴν Βαστενάζην, τὴν Ποδαγού, ηδὲ ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ 'Ἀδριατικοῦ πελάγους μέχρι τῶν τοῦ Βιστούλα.

Σὺν τῇ ἀναπτύξει τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς Μάγγης, τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης, τῆς Βελτικῆς, ἡ σπουδαιότητος τῶν ὄδων τούτων ηὔξην. Κατέθεται τὸν μεταξύ τῶν τοῦ Αἴγυπτου καὶ τοῦ Σουδάν περιφέραμένον τὰ ἐμπορεύματα τῆς Σιναϊκῆς διηγειρήσασι νέας ταυταὶ ὅλης Γεωνύης καὶ Ἐνετίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου, διὰ τῆς Αμερικῆς, Αμετελόδουκου καὶ Αμεδέους ἐπὶ τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης, τὰ δὲ σιενά τῶν 'Αλπεων Σπλούσιων καὶ Βαστενάζην ἐνέποντα ὁδοὶ λίγαν συγχρόνευσιν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἥμινων παρὰ τὴν καταπληκτικῶν ταχείαν ἀνάτυπον τῶν αὐτορεδόμων, ὃν τὸ δικτυον ἐν Εὐρώπῃ ὑπερβαίνει τὰς 200,000 χιλιομέτρων, αἱ ὁρχαῖα αὗται ὁδοὶ διετήρησαν ἀπαστο-

τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν, ἡτις καὶ ἐπενθήθη διὰ τῆς διατήσεως τοῦ Κενιστού ὅρους καὶ τοῦ ἡγίου Γοτθέρδου.

687. Αἱ ὁδοὶ τῆς 'Αφρικῆς καὶ τὰς ἄπω 'Ανατολῆς.—Οἱ Αἰγυπτῖοι καὶ οἱ Φεινίκες ἀπεπεριθησαν τὸν περίπλουν τῆς 'Αφρικῆς, οἱ πρωτοὶ ἀνοικηρίσαντες ἀπὸ τῆς 'Ερυθρᾶς θαλάσσης, καὶ εἰς δεύτεροι: ἀπὸ τῆς Μεσογείου.

'Ο Μέγας Αἰλιανόδος καταπεποικούς τὸ περισκόπιον κράτος συνήθεν ἐμπορικὰς σχέσεις μεταξὺ Ἐλλάδος καὶ 'Ινδῶν: ὁ δὲ ναύαρχος αὐτῶν Νέαρχος δηλώνει πρῶτος τὴν ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ κοιλαίου μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ισιδορίου θαλάσσην ὃδον, εἰσόντας ἐπειποτεῖς εἰς τὴν Βαστενάζην (τὸ σημεῖον ἡσσοσικῶν Τουρκεστάν) ἐξαγόρασε τὸ μετά τὴν Σιναϊκής περιοδεῖον, ἡτις μόνη τότε κατεσκευάζεται πάντα τὰ ἐπὶ μετάξης ὄργανατα. Αἱ ἐμπορικοὶ οὐτοὶ ὁδοὶ τῆς ἀπωτάτης 'Ανατολῆς κατέσληγον εἰς τὴν 'Αντιόχειαν καὶ Αλεξανδρείαν.

688. Ἐν τῷ Μεσαντίῳ.—Ἐν τῷ Μεσαντίῳ ὁ διάλογος μεταξύ τῆς Σιναϊκῆς καὶ τῆς Παλαιστίνης ὅπο τῶν

'Αρξάνων κατέστησε τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Βαζαντικοῦ κράτους Κωσταντινούπολιν κεντρικήν ἀποθήκην τοῦ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου πολὺ σπουδαιωτέρων τῆς 'Αντιοχείας. Μετ' ὅλην τὴν ὄμοιον ἡγεμονίαν ἐγκατασταθέντες μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ Ελλήσιον Πόλοντος ἐλάμβανον τὰ ἐπὶ τῆς Σιναϊκῆς ἐμπορεύματα διὰ μέσου τοῦ Καικασίου Ισμού, οἱ δὲ Ἐνετεῖ οἵ εἰς τῶν σχέσεων αὐτῶν μετὰ τοῦ Αἴγυπτου Σουδάν περιφέραμένοι τὰ ἐμπορεύματα τῆς Σιναϊκῆς διὰ μέσου τοῦ Ισμοῦ τοῦ Σοιέκ. Εὐτυχῶς ἡ τιτανικοὶ τῶν Έλλήνων καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἐπὶ οἰκοποιίκων σταθμοῦ εἰς Χαλέπιον καὶ εἰς Δαμασκόν, ὑπέθεν ἐδέσποζον τῶν ὁδῶν τοῦ Τίγρητος καὶ Εύφρατος.

689. Αἱ ὁδοὶ τῆς Εὐρώπης ἄκρας καὶ τοῦ Σουεζ.—

Οἱ Βάκοι: Δεγάμας καὶ πτωταὶ τὴν Εὐδέλπιδας ἄκρας τῆς 'Αφρικῆς κατήγοροι τὸ δὲ τῶν 'Ετων ἐνεργούμενοι

νον ἐμπόριον τῶν 'Ινδῶν. Ή 'Αλεξάνδρεια, ἡ κλείς τῶν θαλασσίων ὁδῶν, εἶδε παρακμάζουσαν τὴν εὐημερίαν τῆς μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἡνόρευξ τῆς διώρυχος: τοῦ Σουεζ ἀπήλλαξε τὰ πλαίσια τοῦ μαρποῦ διὰ τῆς Εὐδέλπιδας ἄκρας πλοῦ καὶ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὰ νὰ μεταβάνωσι κατ' εὐθείαν διὰ τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης ἐξ ὄλων τῶν εὐρωπαϊκῶν λιμένων εἰς 'Ινδική, Σιναϊκήν, Ιαπωνίαν καὶ Ανατολικήν.

Καὶ αὐτὴν ἡ σπουδαιότατή καὶ ἡ μᾶλλον συγκαρούμενή θαλασσία ὁδός, ητοι θέτει εἰς ἐπικοινωνίαν ἄπαντα σημεῖον τὰ μέρη τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

690. Ο 'Ατλαντικός Ωκεανός.—Οἱ Φεινίκες πρωτοὶ ἐπένευσαν τὸν 'Ατλαντικὸν 'Ωκεανὸν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κακοστέρου ἀπὸ τῆς Καστεριδίδας νήσους: (Βερτζεπούς, ηγουσίου, καὶ τοῦ ἀλέκτρου εἰς τὴν Βαλτικήν. Επὶ μαρποῦ δὲ χρόνον δὲ 'Ωκεανὸς οὐτος μόνον τοὺς Εὐρωπαίους θετεῖ εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους. 'Αλλὰ διὰ τῆς άνωνέρων ποτέ τοῦ Νέου Κόσμου καὶ τῶν ἐμπορικῶν μετὰ τῆς 'Αμερικῆς σχέσεων ἀπέιθη παγκόσμιος δόθη.

Η Μεσόγειος δὲν εἰνε πλέον μόνη δὲ ἐμπορικὸς δῶξων τοῦ κόσμου' καὶ δὲ ζῶντος οὐτοῦ ἐπιτυχουσθεῖς διπλεῖ τὸν 'Ατλαντικὸν 'Ωκεανὸν, μεγάλην δὲδον διαστημάτων ὑπὸ ποτίων ταχυτάτων, ζητώντων συνέδεσμον τὴν γραζιάν Εὐρώπην μετά τῶν νέων τούτων χωρῶν τῆς 'Αμερικῆς καὶ δι' ἀναπτυξιώνων διδούν θειών τούτων τούτων τοῦ προϊόντος ὄλων τῶν ζωνῶν. Καὶ ἡδηδον οἱ Νέοι Εὐρωπαῖοι τοῦ Καναδοῦ καὶ οἱ Ηνωμένοι Πολιτεῖαι ἀνεπτυγμένοι τοῦ θαλάσσην διδούν θειών τούτων τούτων τοῦ προϊόντος ὄλων τῶν ζωνῶν.

691. Ο Ειρηνικός.—Η 'Αμερικὴν ὡστάτων εἰσῆλθεν εἰς σχέσεις μετὰ τῆς ἀπωτάτης 'Ανατολῆς, ητοι εἰνε δὲν οὐτοῦ η πόλη τῆς Κατάρης, η ηγεμονία τοῦ Βεργερίου καὶ η ηγεμονία τοῦ Ελεγκτικοῦ Ωκεανού, η δὲ επιπλέον κατάτητη ηγεμονία τοῦ Ιαπωνικού.

Μετ' ὅλην ἡ διατροφή τοῦ Ιαπωνικοῦ τοῦ Πακιστάνου θαλάσσην διδούν θειών τούτων τούτων τούτων τοῦ Ειρηνικοῦ Ωκεανού, η δὲ επιπλέον κατάτητη ηγεμονία τοῦ Ιαπωνικού.

Μετ' ὅλην ἡ διατροφή τοῦ Ιαπωνικοῦ τοῦ Πακιστάνου θαλάσσην διδούν θειών τούτων τούτων τούτων τοῦ Ειρηνικοῦ Ωκεανού, η δὲ επιπλέον κατάτητη ηγεμονία τοῦ Ιαπωνικού.

ιού. Ήδη ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ πλοῖαν νὰ μεταχειρίωσιν ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ ἐκ τῶν ανατολικῶν ἀκτῶν τῶν Ἕιμορένων Πολιτείων εἰς "Ἄγιον Φεστιγίουν καὶ εἰς Χῖλήν, ἀπαλλασσούμενα τοιουτόποιως ἥπτα τοῦ μαρκοῦ διὰ τοῦ ἀκροτηρίου Χόρου πλου, καὶ θέλοιςτη γένει σύθεταις ὅδον πρὸς τὴν Νίκην Ζηλανδίαν καὶ Αδεστραλίαν.

692. Οἱ τηλέγραφοι. Εἰς τὰς μεγάλας πεταύτας ερυθραῖς; ὅδον προστίθενται καὶ εἰς Ἑρζες· ἡ διὰ Ζηλανδίας τηλέγραφικη γραμμή, κατίνενες ἐπιπενθεύσουσι τὴν κίνησον τῶν συναλλαγῶν καὶ θέτουσιν εἰς στρατιώτικες συγκρουώντικες τάξις· ωραῖς, εἰς ἀριθμούσιν ἡ ἄντας ἔρεχονται.

Γερακεάνιαν ὑπερβρύχια πελάθεις συνέδουσι τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν μετὰ τοῦ Κανακέας καὶ τῶν Ἕιμορένων Πολιτείων. Εν τοῖς Ἕιμορέναις οἱ Πολιτείαις σεμαντικούς τηλέγραφους γραμμήν παρακολουθεῖ τὸν ἀπὸ τῆς Νίκης Ὑόρκης εἰς "Άγιον Φεστιγίουν πεταύροδρομούν καὶ συνέδειν αἱ ἐνδέ τὴν ζηγλικήν Κολομβίαν μετὰ τοῦ Νίκης Ἀργεντινού καὶ ἀρότερον τὸ Μεξικόν μετὰ τῆς Γουατεμάλας, διὰ δὲ τῶν καλύπτοντων τῶν Μεχικῶν καὶ Μεξικῶν· Αντιλλῶν συνέδεται μετὰ τοῦ Ισημού τοῦ Παναχαΐ.

Ἐπειρον ὑπερακεάνιον καλώδιον συνέδει τὴν Πορτογαλίαν μετὰ τῆς Βεζούλικας διὰ Μαδέρας, Καναρίων νήσων, Ηρακλείου καὶ Περιγκύρους· συγκοινωνεῖ δὲ διὰ παρακτίων καλύπτοντων πρὸς βορράν μετὰ τοῦ Αρκαζονίου, Γουέζανης, καὶ Μικρῶν Ἀντιλλῶν πρὸς νότον δὲ μετὰ τοῦ Σενεγάλη, Μουσεδίδιον καὶ Βουένος· "Αὔρας καὶ διὰ τῆς γραμμῆς τοῦ Βουένος· "Αὔρας εἰς Σαντιάγον τῆς Χιλῆς μετὰ τῶν λιμένων τῆς Βολιβίας, Περούνις καὶ Λίμας.

Πρέπει κατόλας· οἱ Ρωσικοὶ τηλέγραφοι συνέδουσι τὴν Εύρωπην μετὰ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας καὶ τῶν ασημικῶν καὶ σινικῶν λιμένων τοῦ Ειρηνικοῦ Όceanου· Ή γράμμην τοῦ Κανακοῦ καὶ τῆς Περσίας, ἡ τῆς Κωνσταντινούπολεως καὶ τοῦ Τίρυπτος καταλήγουσα ἀμφότερει εἰς Βενεζέρη Ἀλεσσού (παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον ἐπὶ τῆς Περσίας) ἐπεκτείνονται μέχρι Βορ-

εᾶς, ὅπου προσορμίζεται ἐπίσης· καὶ τὸ καλώδιον τοῦ Σουεζ καὶ Ἀδεν.

"Εξ Ἱνδιῶν μεγάλη γραμμή διευθύνεται διὰ ὑποθερμικοῦ καπών μέρη Σιγγαπούρη, ἵσθινται ἐπιπλέπει δύο διακλάσσεις, ὀνόματα μέμικα πρὸς βορράν ἐξυπέρεται τὴν Σαγκάνην, τὸ Ταϊκίνον, τὴν Καντόνια, τὰς Φιλιππίνας, τὴν Σαγγανίαν καὶ τὴν Ισπανίαν, συναπτόσθαν ἐν Ιλεράντοστον τού· "Ρωσικοὺς τηλέγραφους· ἡ δὲ ζέλλη πρὸς νότον διατρέχει τὰς ὄλλανδικας· Τούτης, διέρχεται τὴν Αυστραλίαν ἀπὸ τοῦ Πόρτο Αρούριν μέρεις ἀπελαύνοντας καὶ κατελήγει εἰς τὴν Ταϊβανίαν καὶ εἰς τὴν Νίκην Ζηλανδίαν.

693. Συμπέρασμα. — "Η ὑδρόγειος στράιρα καλυπτομένη ὑδρὸς σιτηρῶν ὁσσῶν, γραμμῶν ἐπιθαλασσινῶν συγκοινωνιῶν καὶ τηλέγραφων συμμάτων περιβόλωνται ὀλλακτόρες σήμερον ὑπὸ εὐρέστης φύσιματος συναλίγατῶν (ἐμπορευμάτων, ἐπικότων, ίδεον), ὃν δὲ κύριος ἄξων διέρχεται τὸν δυτικὸν Ειρηνώταν, τὴν Μεσόγειον, τὸν Ισημού τοῦ Σουεζ, τὰς Ινδίας, διήκει διὰ τῆς Σιναϊκῆς καὶ Ισπανίας, κατέπιν δὲ τῶν Ἕιμορένων Πολιτειῶν καὶ μετὰ διὰ διάγονο διὰ τοῦ Ισημού τοῦ Ηανγκάρη, συναντάτη πολὺν τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὴν Κεντρικὴν Εύρωπην, ἐπεινῶντούς πάντοτε μεγεθυνμένους. Βραχίονας αὐτοῦ πρὸς ἄλλας χώρας, τὴν Νότιον Ἀμερικὴν καὶ τὴν Αὐστραλίαν.

Διὰ τῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πολυκυρίων καὶ ταχυτάτων τούτων συγκοινωνιῶν καὶ τηλέγραφων πλάτης εἰς βαθύμουν δυνάμεων, ήτις ξεσφράζει εἰς αὐτοὺς ἄν δηλού τὴν κτήσιν, τελικάστον τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὴν κυριαρχίαν σχετὸν διου τοῦ κόσμου.

Γάνωσις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀκριβής τῆς φύσεως, τῶν προϊόντων, τῶν φυσικῶν φαινόμενων, τητετέρες εἰς αὐτοὺς να χρησιμοποιῶσιν δύον εἰδῶν τε καλλίτερον πάν τοι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτοὺς ὅπως προστατευθῶσιν ἀπὸ παντός, ὅπερ δύναται νὰ τοὺς βλάψῃ.

"Απασκει αἱ παλαιαὶ ἀνθρώπωαι ἀνακαλύψεις ἐγένοντο εἰς τὰς γεῖρας τῶν Εύρωπαίων θαύματα ικανότητος καὶ ισχύος· τὰ ὄπλα των, τὰ πλούτων, αἱ μηχαναὶ τῶν ἐπολλαπλασισαν καταπληκτικῶν τὰς δυνάμεις των.

Τοιουτόποιως ἐπέδραμον ἡ ἀπόκηση τῆς Ἀμερικῆς, ητις σήμερον εἶναι διοικητικούς μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τῶν Γάλλων, τῶν "Ἀγγλῶν, τῶν Ισπανῶν καὶ τῶν Πορτογαλίων, τῆς Ἀκεσνίαν, ἐνθά διά

ρῶν, εἰς ἀσταῖς ἐζησαν, καὶ ἀναλόγως τῶν φυσικῶν αὐτῶν προτερημάτων καὶ ἀναλόγως τῆς ἐνεργητικοτήτος αὐτῶν. "Αλλ' ἀπασαὶ συνήψαν ἀγόνα κατέτη τῆς περιβάλλοντος αὐτᾶς φύσεως· ὅπως τὴν νικήσωσι καὶ τὴν ὑπόδειλόντωσι.

Πανταχοὺς τῷα ταῖς ἐγένοντο κατακλίδια· πανταχοὺς φυτὰ τινὰ ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον εἰδοῦντος καλλιεργείος· πανταχούς τὸ ἔδαφος παρέσχε ταῦθικό, ἔτινα ἐχρησιμεύσου εἰς κατασκευὴν στεγανώστων, καὶ αἱ ἀνθρώπωνι κοινωνίαι ιδρύθησαν εύτω διὰ τῆς κοινῆς ἐργασίας.

695. Ἀγῶνας κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων φύλων. — "Ἐπικράτησις τῶν Εὐρωπαίων· — Λικηνώνται μόλις ἐσχηματισθῆσαν συν ἡγεμονίαι· ταῖς τηλέγραφων συμμάτων πέριβολωνται ὀλλακτόρες σήμερον ὑπὸ εὐρέστης φύσιματος συναλίγατῶν (ἐμπορευμάτων, ἐπικότων, ίδεον), ὃν δὲ κύριος ἄξων διέρχεται τὸν δυτικὸν Ειρηνώταν, τὸν Ισημού τοῦ Σουεζ, τὰς Ινδίας, διήκει διὰ τῆς Σιναϊκῆς καὶ Ισπανίας, κατέπιν δὲ τῶν Ἕιμορένων Πολιτειῶν καὶ μετὰ διὰ διάγονο διὰ τοῦ Ισημού τοῦ Ηανγκάρη, συναντάτη πολὺν τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὴν Κεντρικὴν Εύρωπην, ἐπεινῶντούς πάντοτε μεγεθυνμένους. Βραχίονας αὐτοῦ πρὸς ἄλλας χώρας, τὴν Νότιον Ἀμερικὴν καὶ τὴν Αὐστραλίαν. Ήστορία εἰπεὶ πλήρης· ἐπὶ τῆς διηγήσεως τοιούτων πολεμών.

Σημερούς εἰς Εύρωπακοι λαοι, κινητορυμήσαντες τὸν πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων Ἐλλήνων καὶ Ρωμαίων ἐρθαντος εἰς βαθύμουν δυνάμεων, ήτις ξεσφράζει εἰς αὐτοὺς ἄν δηλού τὴν κτήσιν, τελικάστον τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὴν κυριαρχίαν σχετὸν διου τοῦ κόσμου.

Γάνωσις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀκριβής τῆς φύσεως, τῶν προϊόντων, τῶν φυσικῶν φαινόμενων, τητετέρες εἰς αὐτούς να χρησιμοποιῶσιν δύον εἰδῶν τε καλλίτερον πάν τοι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτούς ὅπως προστατευθῶσιν ἀπὸ παντός, ὅπερ δύναται νὰ τοὺς βλάψῃ.

"Απασκει αἱ παλαιαὶ ἀνθρώπωαι ἀνακαλύψεις ἐγένοντο εἰς τὰς γεῖρας τῶν Εύρωπαίων θαύματα ικανότητος καὶ ισχύος· τὰ ὄπλα των, τὰ πλούτων, αἱ μηχαναὶ τῶν ἐπολλαπλασισαν καταπληκτικῶν τὰς δυνάμεις των.

Τοιουτόποιως ἐπέδραμον ἡ ἀπόκηση τῆς Ἀμερικῆς, ητις σήμερον εἶναι διοικητικούς μεταξὺ τῶν Γάλλων, τῶν "Ἀγγλῶν, τῶν Ισπανῶν καὶ τῶν Πορτογαλίων, τῆς Ἀκεσνίαν, ἐνθά διά

"Αγγλοι ίδρυσαν εν Αύστραλι Νέα Μεζόλην Βρετανίαν, έν φ την Μαλαισίαν έμεταπλέσαντο γιαλίδες 'Ισπουάν' ή 'Ολλανδών' την 'Ασία', ητις πρός Β. και Δ. είνε πριεστηγμένη ύπό των 'Ρώσων, πρός Ν. είς έποτεταγμένη εί; τοὺς 'Αγγλικας' ('Ινδία') και τοὺς Γάλλους ('Ινδίανο) και πρός Α. είνε ἀνοικτή εἰς τὸν δυτικὸν πολιτισμὸν (Σινική, Ιαπωνία).

'Η Αφρική καὶ αὐτὴ περά τὸ συμπεκτὸν αὐτῆς σχῆμα καὶ τὸ φυνὸν κιλμάτης περιήλθε τέλος: εἰς τὸν κύκλον της θέξεως τῶν Εὐρωπαίων: τοῦτο μηροὶ θαλασσόποροι διέλυσαν σχεδὸν καθ' ὀλοκλήρων τὸ περικύλωπον τὴν ἡπειρον ταύτην σκότος: εἰς βαθὺς ἀκούνταν, ὅπει τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἔθνη, τὰ κατέχοντα παρακτικαὶ ἀποκαίσιας (Γάλλοι, Αγγλοί, Γερμανοί, Ποτεγγαίοι) νὰ διαιρεΐσασθω τὸ ἑστατερικὸν οὖτον δὲ ὁ πολιτικὸς γάρτης τῆς Αφρικῆς συνεπάθη πρὶν ή καθορισθῆντελῶς δὲ φυσικὸν: αὐτὴς γάρτης.

'Η Γαλλία εἶνε ἡ πρώτη 'Αφρικανικὴ δύναμις.

Εἴς τινα μέρη οἱ κατώτεραι θεραγενεῖς ρυλαὶ συνεγενέσθησαν ή ἐξεμπενεύσθησαν. 'Αλλ' οἱ Σιναὶ, οἱ 'Ινδὲς', ἄλλοι: οἱ διὰ τὸν ὄχρετηπον αὐτῶν πολιτισμοῦ καὶ ἰδίων ἔνεκα τοῦ κολεσισιαίου ὅγκου τοῦ πληθυσμοῦ των ἀνθρώπων εἰς τὴν καταστρεπτικὴν δρᾶσιν τῶν Εὐρωπαίων. Δύνασται: οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύσωσι, τὸν διοικήσωσιν, ἄλλ' οὐδὲλως ὁρμούνται ή κατακερματίζονται οὔτε.

696. Παγκόδμιον κράτος τῆς 'Αγγλίας. — Αἱ κατακτήσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ πολλαπλασιάζουσιν εἰπὸν τῆς ἐπιφανείς: τῆς ὑδρογείου τὰ σημεῖα τῆς συναρπῆς, τῆς ἀντιζηλίκης καὶ τῆς συγκρότεσσις μεταξὺ τῶν πεπολιτισμῶν λαῶν.

Εἰς ἑτοὺς λαῶν τούτους, ὁ Ἀγγλικός, εὐνοῦμενος ὑπὸ τῆς νησιωτικῆς αὐτοῦ θέσεως καὶ ύπὸ τῶν ὀπείρων, μεταλλικῶν πόρων τοῦ ἐξάπεινον τὸ κράτος τοῦ εἰς ἀπέρχοντα δίκτυον εἴποντο μεγίστους τῆς γῆς.

'Η κατάκτησις τῶν Ινδῶν καὶ τῆς Αύστραλης: τὸν ἡγάκησε νὰ ἔκσφαλιστε καὶ τὴν πρός αὐτὰς δύνα-

'Η τοῦ πορθμοῦ τῆς Μελάκκας ξύστηγε εἰς μισὸν τὴν πόλην τῶν θαλασσῶν: τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Αύστραλης.

Τὸ ἀκρωτήριον πρὸς Ν. τῆς 'Αφρικῆς, αἱ Φραγκοσικκινῆς πρὸς Ν. τῆς 'Αμερικῆς καὶ πελλαὶ ἄλλαι νῆσοι εἴνες χερσαμούτωτοι στεψμοι διὰ τὰ πλοῖα τῆς 'Αγγλίας.

Διὰ τῆς στρατιωτικῆς κτοποῦ: καὶ τῆς διοικήσεως: τῆς Αιγύπτου κατέτηντο καὶ τὸν ιεραπόλιτον: καὶ τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ.

Καὶ ἵκει ἀκόμη, ὅπου ὑπέστη ἡ 'Αγγλία τὰς μεγαλεπέρας ἀπωλεῖσας, δεσμήναιον ἴσχυρὸν κρίτος, τὴν ἀρσοπονίκην τοῦ Καναδῶν. 'Η ἐκπετάλευση τοῦ Αντιλλῶν, θὺ τῇ ἐξεσφαλίσῃς, ἐπειδὴ φίρε εἰς πέρας τὴν διώρυγα τοῦ Παναμᾶ, καὶ νέννην πρὸς τὸν Αύστραλον δόδον.

Αἱ αὐξανόμεναι ἡγάγεις τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου της τὴν αιγαλίκουσα νὰ αναζητῇ παταγούν κέντρα καταναλωσιῶν ἥποις νέας καταστήσεις. Καταδύσθαις νὰ καταλαβῇ τὴν πρώτην θέσιν ἐπειδὴ τὴ Σινικῆς ἐμπορίου. 'Εγκαθιδρύσῃς Βόρεον καὶ εἰς Νέαν Τούνισαν καὶ ἔλαβε τὴν μερίδα τοῦ λέστου: ἐν τῇ Νοτικῇ Αφρικῇ.

697. 'Αντίπαλος τῆς 'Αγγλίας. — Πανταχοῦ ἀπειλοῦσα ἡ 'Αγγλία, ἀπειλεῖται ὑστάτως πανταχοῦ: ή δύος τῶν 'Ινδῶν εἰναι διὰ τὴν αἵτινα διηγεκτῶν μεριμνής. 'Η Εὐρώπη δὲν πάροχευειν ἐδέρχη ἀκατοίκητον οὐδὲ στρατικὴν διερροὴν ἐν τῷ βαθὺς τοῦ πολιτισμοῦ. 'Η πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης ουματίζει πρὸς πολέμονος μηχανήν, ἡ δύναμις καὶ ἡ ἔνεργεια ὑπολογίζεται μετὰ ἐπιστημονικῆς ἀπροσέξουσης. Καὶ καθὼν, ἡ μηχανήσθετη ἀπαιτεῖ δργηναὶ λεπτὰ καὶ ἐλαττώρες περιπλοκαὶ, ἡ πορφυρικὴ δὲ ἀδειάζοντος περὶ τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς δύναται νὰ ἐπιτέλῃ βιάζοντας καὶ καταστρέψῃ, εἰσταὶ καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Βόρεων: πολύπλοκος οὐταὶ ἀποτελεῖ δργαναὶ ίκεναὶ καὶ ἐπιδέξια, καθ' ὃσον τὸ ἐλάχιστον σφάλμα περὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς πολιτικῆς δύναται νὰ ἐπιφέρει μερίστας λύματος.

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ αὐταὶ ἡγανώνισται κατὰ τῆς 'Αγγλίας, ὅπως ἐγκοταστήσωσι τὴν ἐπιφρόνη των ἐπιφρόνων τοῦ παταμοῦ 'Αμερικῆς, καὶ πρὸς τὰ τῶν Γαλλῶν, αἵτινες κατέχουσι τὸ Τσεγκούν.

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ αὐταὶ ἡγανώνισται κατὰ τῆς 'Αγγλίας, ὅπως ἐγκοταστήσωσι τὴν ἐπιφρόνη των ἐπιφρόνων τοῦ παταμοῦ 'Αμερικῆς, καὶ πρὸς τὰ τῶν Γαλλῶν, αἵτινες κατέ-

χῆς ἀνατολικῆς 'Ασιας καὶ ἐν τῷ Ειρηνικῷ 'Ωκεανῷ, ἔνθα καὶ γαλλικαὶ κτήσεις: τῆς Ταϊτής καὶ τῆς Νέας Καληδονίας ἀπειλούσιν ἐπίσης τὴν μεδικούταν δόδον ἐπειδὴ Παναμᾶς εἰς Σινόνευ.

Καὶ ἐντὸη τῇ 'Αμερικῇ ἡ γεία δῶροῦ (δὲ Παναμᾶς) ηθελεν εἶναι ὀρεικιωτάτη δελτὰ διὰ τῆς 'Ηνωμένων Πολιτείας, αἵτινες ἔχουσι εἰς πάντας ἔχριστος σ' σμαρχοῖς χρήσιμοι εἰς πάντας ἔχριστος τῆς 'Αγγλίας, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν Ρωσίαν.

698. Διαφοραὶ τῆς παγκοσμίου καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς. — Τὸ ἐκμεταλλεύσθη τὸν ἀνεργετάλευσθηντον φυσικὸν πλοῦτον, τὸ καταλαμβάνειν ἐδέρψη ἀκτοῦντα τὸ θεραπευμένα τουστά τῷ: ἐν τῇ ἐπικρατούσῃς; ἐν αὐτοῖς βαρβαρότητος, τὸ ἐγκαθιδρύειν τὴν ὑπεριχοῦν ἡ τὸ ἐξαστελεῖν ὑπέρεργον ἐπὶ λαῶν πολυκαθημόματα ἡ θρησκίαν προκειμηνών των εἰς τὸ πολιτισμὸν δύος τους οπεικείων η ἐξελθεύσθωσιν αὐτούς, τούτων εἰνεταὶ ἐλατήσεις τῆς παγκοσμίου πολιτισμοῦ, ἡ τις ὑπερέπεικες εἰς τὴν θρησκίαν λαῶν μοισαϊστοντας δύο πολιτισμούς τὴν θρησκίαν τοῦ Νοτικοῦ Αφρικανοῦ.

699. Ποικιλαία αἵτια τῶν ἀντιζηλοδίων. — Τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη καὶ σήμερον ἀκόμη διπλεῖσθαι πολέμου εἰς ὑπερέπεικες εἰς τὴν θρησκίαν τοῦ Νοτικοῦ Αφρικανοῦ τοῦ Ινδονησίου τὸν Τσεγκούν.

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ αὐταὶ ἡγανώνισται κατὰ τῆς 'Αγγλίας, ὅπως ἐγκοταστήσωσι τὴν ἐπιφρόνη των ἐπιφρόνων τοῦ παταμοῦ 'Αμερικῆς, καὶ πρὸς τὰ τῶν Γαλλῶν, αἵτινες κατέ-

κεκηρυγμένου ή υποδόσκοντο; καὶ ἔγους παντοιεῦ μέσον ἡ εὐκαρίψις έστω ἀλληλοπεπχρήθωτι. Ήπειρουστάζουσι τρωτά μέρη καὶ ἐν τῷ ἐμπορῳ αὐτῶν καὶ ἐν τῇ βορομηχάρῃ. Η εξασφάλισις τοῦ ἐδάφους αὐτῶν ἀπαιτεῖ σύνορα, ὃν δὲ καθορισμένος καθίσταται κύριον συνέργεον καὶ δημοιουργεῖ αὐτοῖς καὶ ἀνηκεῖς περιπλοκαί. Εἴ τη μικρὴ ταύτη Εὔρωπη ἔκποστο, λαὸς ἔχει κάτισται; ἐπὶ φυσικῶν μεθόπιστον. Τὰ πλακεῖ φυλετικά πλιθητά, αἱ ιστορικαὶ ἀναρχίαις ὑποδαλικήμεναι ὑπὸ τῆς ἐπανίδεστος συγνοτάτη παρίγνωσιν αἵτια μίσους.

Τὰ θρησκευτικά ζητήματα ἔσται μιαργησκοῦ τὴν πολιτικὴν τοῦ μεσαίων, καὶ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ συμεριῶντι αὐτῶν τῆς ἀνέψιμητης εἰς τὴν ἀπόλετην εἰσετί παντελῶ; τὴν ὁρίζεται τῶν.

700. Ἀναγκαῖαι ἀντικυρίαι. — Πολλὰ κίτρινα ἀντικύρια; γετεκύ τὸν λεωνὸν πρεπόντεσσιν ἐν τῇ ιστορίᾳ; αὐτῶν ἡ ἐκ τῆς γεωγραφικοῦ θέσεως καὶ εἰναὶ τρόπῳ τούτῳ ἀναπέδεσται καὶ ἀναγκαῖον. "Οὐαὶ λόγου γέρανος ἐν πράξεις κατέχει τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ βρού ποταμοῦ τενού, ὃ τοῦ Ράνου ἢ τοῦ Δουναβίου, ἡ ἐξ κύτου προκύπτουσιν ὡρέλειαι εἰναὶ θεὸν πλάκην, ἐάν τὸ κύτο κράτος δὲν κατέχει νόστους καὶ ταῖς ἐκδηλίαις; τοῦ ποταμοῦ καὶ οὐδὲν τὸ ποράκοντα εἴναι ζητήσιται." Οὕτω ἡ Γερμανίκη ἐποιθηλιώτης τὴν Ὀλλαγνίδαν καὶ τὴν Αλσίτραν ἐντιεῖται τὴν κατοχὴν τοῦ κάτω Δουναβίου. Ἀλλα πάλιν τῆς δικαιάς ἀντιστάσεως τῶν Ὀλλαγνίδων καὶ τῶν Ρωμαίων, συναντῶσι πρὸ αὐτῶν δῆλοι συμφέροντας θώσις τὴν τυπίστει. Εἶναι προτυμοτερούν βιβλίων; διὰ τὴν Ἀγγίλιν νὰ ἔχῃ ἀπέντατο τοῦ Λοιδούν σὺν Κάρτη τερού τὴν γείρα πρὸς τοὺς Σλάβους; τοῦ Αἴγου καὶ δεσπόζεις ἀνετωτέρον τοῦ τῶν φυσικῶν μεθόπιστον τῷ ἀληθεῖά ἔκστασις καθερίζει αὐτὸς συμφώνως πρὸς τὰ συμφέροντα του.

"Ἐπίστη; ἡ Ρωσία τείνει κακλίτερον τὴν γείρα πρὸς τοὺς Σλάβους; τοῦ Αἴγου καὶ δεσπόζεις ἀνετωτέρον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐάν τὸ δέλτα τοῦ Δουναβίου μεινῇ εἰς τὴν Ρουμανίαν ἡ ἐν ἡ Αὐστρίᾳ καταλαβήσι αὐτό. Αὐτὴν ἡ ίδια Ρωσία ἀντιγρανίζεται πρὸς τὴν Γερμανίαν

διὰ τὴν κατατληψίν της Σουνδης, καὶ πρὸς τὴν Νορμανίαν διὰ τὴν κατελθητὴν τοῦ Βορσέρου, διότι οἱ δύο οὗτοι πορθμοὶ εἰσὶ καὶ αἰλίτεις τῶν αἰλετῶν Θυλασσῶν, ἐντὸς τῶν ὄπιστων αὐτὴν περιεργίζεται, τῆς Βελτικῆς, καὶ τοῦ Εὔξεινος Πόντου.

'Ετοι τὴν Μεσογειώ, ηπειρὶς εἰς ταυτογένους μίκη κλειστὴ λεκάνη καὶ μίκη δόδος τοῦ παγκοστίου ἐμπορίου, οἱ παρὰ τὰ ἀκτὰ λαοὶ οὐχὶ μετ' ὑπηρετούσις; Κληστοποιεῖς ἐπιτρύπουσιν ἐλλήλους; Η καπτοποιία τῆς Κορσικῆς καὶ τῆς Τούνις; ὑπὸ τῆς Γαλλίας είναι εἰς κάδους διὰ τὴν Ιταλίαν ἡ αποχοῦ τῆς; Σαρδηνίας καὶ Σικελίας διὰ τῆς Ιταλίας είναι εἰς κάδους; διὰ τὴν Γαλλίαν; Η θέσις τῆς Ιταλίας ἔργουση διεύθυνσιν πρὸς τὸ Σουεζ καὶ γιγαντίους τῆς θαλασσικῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου αὐτὸς τὰς αυτοκαταρχαντεὶς ὑπότιμης ουρανέης εἰς κάθιν ὑπερούρην, ἥν οὔτε η Γαλλία οὔτε η Αὐστρία ἐν ἐναντίοις περιπτώσεις ἡδύναντο αὐτὴν ἐπιτρέψωσιν. Ἐάν η Ρωσία κατέληπτε τοῦ Βόσπορου καὶ τὸν Ἐλλήσποντον, διὰ ὧν τὰ πλοῖα της δὲν δύνανται σήμερον νὰ διελθουσιν, η ισορροπία τῆς Μεσογείου ἐπίσης οὐδὲ τελεύτην. Η διάτρηση του Ισθμοῦ τοῦ Σουεζ περιείλειν εἰπὲ πλέον κατάστασιν ταύτην. Η Ἀγγίλιας ἔργαστης μέγιστον συμφέροντας να ἔξτραστησθεῖσι; ἐκτιθὴν τὸνδὲν τὰς ἀπωτάτης της Αἰγαίου, οὐδὲς ηδὴ καρίς του Γελλεράτη, τῆς Μελίτης, της Κύπρου καὶ τῆς Αἴγυπτου, διεγέρει τὰ μέγιστα τὴν ζητηγήσιν τῆς Γαλλίας, ηπειρὶς δεσπόζεις ἐν Ἰνδονησίᾳ, τῆς Ολλαγνίδας, ηπειρὶς βιστιλέους επὶ τῇ Μακρινίσαια, καὶ τῆς Γερμανίας, ηπειρὶς θεούς επὶ τῆς Φλεγνίκης.

701. Τὰ φυσικὰ μεθόδια. — Οὐδὲν ζητήματα είναι σκοτεινότερον τοῦ τῶν φυσικῶν μεθόπιστων τῷ ἀληθεῖά ἔκστασις καθερίζει αὐτὸς συμφώνως πρὸς τὰ συμφέροντα του.

Οὕτως ἡ Γαλλία ισχυρίζεται διτὶ τὰ βορειοανατολικὰ αὐτῆς μεθόρια μόνον διὰ τοῦ Ρήγου διάντατο νὰ παγωθῶσι. Αλλὰ καὶ η Γερμανία εἰς δῆλου μέρους διακρήπτει διτὶ τὸ Βόρειο ση̄ρην εἰναὶ τὸ φυσικότερον αὐτῆς σύνορον πρὸς τὸ μέρος τῆς Γαλλίας.

"Παράγουσιν ἐν τούτοις περιστάσεις, καθ' ἓν τοῦδε εὐνάποκειται ἀρρεφοίσια ἐπὶ τὸν φυσικῶν μεθόριον.

Αἱ ἀγγλονορμανῶνται νῆσοι (ἀνήκουσαι εἰς τὴν Ἀγγίλιαν) είναι νῆσοι Ιταλικῆς Η Κρήτης καὶ καὶ ὑπὸ τὴν Τουρκίαν νῆσοι τοῦ ἤγαλου πελάγεων είναι νῆσοι ἐλληνικαῖς τὸ Γιθαλατάρ (ἀνήκοντες τοῦ ἵσπανικοῦ ἐδάφου); Ἀλλ' αἱ διεκδικήσεις αὐτοῖς συγκρούονται πρὸς γεννότα, πρὸς κεκτημένα δικαιώματα ὑπὸ τῆς κατοχῆς τοσαῦτα αἵτια διχονότα.

702. Τὰ ιστορικὰ μεθόδια. — "Ἐτοι μᾶλλον τεχνηταὶ είναι αἱ ἀξιώσεις, αἵτινες βασίζονται ἐπὶ τῆς ιστορικῆς παρελθόντης καταστάσεως, ἥν ἐπικαλούνται, μάνοις οὖτες τὸ ἀπαλτεῖ τὸ συμφέρονταν. Καὶ αὐτὴ είναι μὲν συνθετικὰ διάλεκτους καρποὺς εἰς τοὺς Γερμανούς καὶ εἰς τοὺς Ιταλούς. Οἱ πρότοι ἐποφθαλμίωσι τῶν Ἐλλεπίαν, τὸ δέλτοιστον τῆς Λαρρώνιας καὶ τὸ Βέλγιον, ἀπίναται ἀπετέλεσαν ἀλλοτε μεριμναῖς κράτους.

Οἱ δὲ Ιταλοὶ ἐπιθυμοῦσι τὴν Σαβίανη, διότι ἀνήδη πότε εἰς τὴν βασίσειςυσαν αὐτῶν ὀπίσχεισαν, τὴν Δαλματίαν καὶ τὴν Ιστρίαν διότι ἡ Ενετία διστάλευσεν ἐν αὐταῖς, τὴν Τύνιδα, διότι ἡ Ψώμη κατέκτησε τὸ πλάι την Κρητίδαν.

703. Τὰ έθνογραφικὰ μεθόδια. — Ταῦτα ἔλασσον μεγίστην σπουδεύστε πρὸ πάντων ἀρ' ὅτου ἡ Ναπολέων Γ. ἐκήρυξε τὴν Ιταλικὴν ἔνοτητα καὶ επέβιλεν αὐτὴν διὰ τῶν ὅπλων.

"Η μεγάλη σλαβικὴ Δύναμις, ἡ Ρωσία, ἐτέθη ἐπὶ περιήλεις τοῦ πανσλαβισμοῦ καὶ προσταθεῖ νὰ ἐλκυσθῇ εἰς τὴν τροχιάν αὐτῆς τοὺς Σλαβούς τῆς Αὐστροουγγρικῆς Μοναρχίας καὶ τοῦ Τουρκικοῦ κράτους.

"Η Ελλὰς γενομένη ἐλευθέρα τὸ αὐτὸν πράττει ἀπέναντι τῶν Ελλήνων τῆς Τουρκίας, τοῦ Αίγαλου Πελαγίου καὶ τῆς Μικρᾶς Ασίας. Ο πανελλήνισμός ἀντογωνίζεται κατὰ τοῦ πανσλαβισμοῦ ἐπὶ τῶν εἰσέτι δρ-

θών ίσταμένων ἐρεπίων τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ Ἰταλία ἀπέτιται ἀπάσας τὰς ὑμέρους χώρας, ἐνθα δύσιεται ἡ Ἰταλικὴ γλώσσα, ἡτοι τὴν Νίκαιαν, τὸ Τυρόλιον, τὴν Τεργέστην, τὴν Μελιτηνήν, τὴν Κορσικήν.

Τέλος καὶ πρὶν πάντων ἡ Πρωσία ἔτειν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πανγερμανισμοῦ καὶ ίδιωσε τὴν γερμανικὴν ἕνότητα, ἡ δὲ ἐνότης μάτη τότε θὰ θεωρῇ ἦν τελέλης ὅπ' αὐτῆς, ὅταν αὐτὴ κατορθώσῃ νὰ καταλάβῃ ἀπάσας τὰς χώρας, ὧν ἡ κατανωγή καὶ ἡ γλώσσα εἰνες γερμανική, ὅποις κατελάθε τὴν Ἀλσατίαν καὶ Λωρράνην.

Ἡ Ὀλλανδία ἡ Δανία, ἡ Ἐλβετία, αἱ παρὰ τὴν Βαλτικὴν ἐπαρχίαι τῆς Ρωσίας, αἱ γερμανικὲς ἐπαρχίαι τῆς Αλστρουσσγρέζ ἀπειλοῦνται πρὸ πάντων ὅπ' αὐτῆς.

704. Τὰ Θρησκευτικὰ ζητήματα. — Ἐν φυγάδα κίνησις φανατισμού ταράσσει αὐτὸν τινῶν ἐπόκλητον μουσουλμανικὸν κόσμον καὶ περιπέτειαν ἀπαντά τὰ τῆς Μεσογείου ζητήματα, τὰ θρησκευτικὰ μίση ἔξακολουθοῦντα διαδραματίζουσαν σπουδῶν μέρος ἐν τῇ ἐπωτερικῇ πολιτικῇ τῶν λαῶν καὶ ἐν ταῖς διεθνεστεροῖς σχέσεσι.

Ἡ καταδώξις στρέφεται συνήθως κατὰ τῶν Ἑβραίων, ὡς ἐν Ψωστα καὶ Γερμανίᾳ, ἐνθα δὲ ἀντισμητισμὸς κηρύσσεται ἀπροκαλύπτως. Πολλὰ δινάματις ἔχουσι πελτικὴν θρησκευτικὴν. Ἡ Πρωσία εἶνε Δύναμις προτεστατική, ἡ Αὐστρία εἶνε καθολικωτάτη,

ἡ Ρωσία ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐλληνικὴν ὁρθοδοξίαν ὥπως καὶ τὸν πανσλαվισμόν.

705. Συμπέρασμα. — Ἐν ἐλλήνοις εἰς συγκροτούντες, τὰ ἔθνη ἀνθρώποις θὰ είνε ἐπὶ μακρῷ εἰσέστη χρόνον ἡ τιζήνη, καὶ ἐγέροι. Ἐὰν οἱ ποιεῖσι γένισται σπανιώτεροι, εἶναι ἀπέιλες φρονικώτεροι, ηδὲ οἰκονομική πάλη δύναται νὰ ἐπισφέρῃ τόσας καταστροφές, δοῦσας καὶ ὅ δι' ἐνόπλου χειρὸς ἄγωντα μόνα δίκαια σύνορα καὶ ἀληθῆς φυσικὰ θὺ ἐπάγκυος διάμις εἰλικρινοῦ μεταξὺ τῶν λαῶν συμφωνίας. Ἀλλὰ οἱ λαοὶ εἴναι τόσον τετραφλομένοι ὑπὸ τοῦ παθού, ὅπτε δὲν εἴναι δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ μεταξὺ αὐτῶν συνεννόησης.

Ἡ πολιτικὴ ἰστορίας οὐδέποτε ἀλλάτε οὐ πρήξεν διλογίων τερπονοματικοῦ παχγία διότι σήμερον. Ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἡ δύναμις τῶν μὲν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν ἄλλων δὲν σκοποῦσι νὰ καταστήσουσι ποτὲ αὐτὴν παχγίαν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἴναι λόγος νὰ ἀπελπίζωμεθ διὰ τοῦ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς οἰκαιστούσης. Ἡ Γαλλία μετὰ μακρὸν ἀγῶνα ἔξηλθεν ἐκ τοῦ φεούδαλκοῦ γάζους. Καὶ σήμερον εἴναι δυνατόν νὰ λειψωσιν αἱ ἀντιζήναι καὶ αἱ ἐγέραι, εἴναι δυνατὸν πᾶσαι αἱ διαφοροὶ νὰ λύωνται συμβιβαστικῶς καὶ δι' αὐτούσιαν ὑποχωρήσων καὶ σύστησαν νὰ βασισθεῖσι εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη, ἀρκεῖ μόνον αἱ διάφοροι Δυνάμεις νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὴν ἐμπόλεμον αὐτὴν εἰρήνην, ητοις οἰκονομικῶς; καταπονεῖ καὶ ἔξαντλει τοὺς διαφόρους εὐηπατικούς;

λαούς· τοῦτο δὲ θὰ καταρθθεῖ διὰ τοῦ γενικοῦ ἀφοπλισμοῦ. Ἐγ γεωργίας δὲν ἔναλλα μόνη ἡ ήμέρα τῆς συμπνοίας τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τῶν διαφορῶν, τὸ καθήγον ἔπαστο εἶναι νὰ ἀμύνηται οὐπέρ τῶν δικαιωμάτων του.

"Οσον δὲ" ήμάς τοὺς "Ἐλληνας ὥρεις οὐδέποτεν νὰ μη λησμενῶμεν τοὺς ὑπόδοσύλους ήμάν ἀδελφούς. Εἰς ήμάς τούς ἐλευθέρους είναι ἀνατείμενον νὰ φέωμεν εἰς πέρας τὸ ἔργον, διπερ οι πατέρες μας ἐκληροδότησαν εἰς ήμάς ήματελῶς. Χιλιάδες ἀδελφῶν ήμάν ζῶσιν ἐν Ἡπειρώ, ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Θράκη, ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αιγαίου πελάγους καὶ ἐν τοῖς παραλίαις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στερεούμενοι τοῦ θεού δώρου, τῆς ἐλευθερίας. Οι υπόδοσύλοι δύνανται, τῆς ἐλευθερίας. Οι υπόδοσύλοι οὗτοι ἀδελφοί μας ἔγινον ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν Ἐλλάδαν καὶ πατρὸν αὐτῆς ἀπεκδέγονται τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀληθεῖς διὰ κατὰ τὸν ὑπερβολικοντατῆς ἐλεύθερον ήμάν. Ήμῶν διεπάξαμεν πλεῖστα καὶ σπουδαιώτατα σφάλματα, δι' ἡ ἀρκευτῶντας καὶ παραδειγματικῶν ἐπιμωρθήθημεν. Ἀλλὰ τὸ παχύμετρά διὰ γείνωντας εἰς ήμάς μαθήματα ἀ; Ληγμονόσωμεν τὸ παρελθόν καὶ ἀ συγκεντρώσωμεν ὑπαστρού τὸν προσοχὴν εἰς τὸ μέλλον. Άς ἔργα-ζώμενα δραστηρίων καὶ ἃς παρασκευαζόμενα προσθήνων, ένα ἐν κυρρῷ τῷ δέοντο ἐπιδιώκωμεν ἐπιτυχῶς τὴν ἀπελευθερώσιν τῶν δούλων ἀδελφῶν μας καὶ τὴν πλήρην ἀποκτάστασιν τοῦ Ἐλληνικοῦ γένους.

ΤΕΛΟΣ

Σειρόαρια - Αττικας
χπο

Γ. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Προβαλλοντες εις την έξτασιν της Γεωγραφίας του Γ. Σ. Μεταξά θεωρέσαμεν την έντεργον φιλοκαλίδιαν, τὸν ἐπιστημονικὸν πλοῦτον καὶ πλήθην καὶ ποικιλίαν τῶν διαφόρων ζητητικῶν τοιούτων εἰδώνων, τὸν συγκάτω καὶ γεωγραφικὸν γραπτὸν, καὶ ἐμπαχαρίζομεν τους μέλεις ταῖς αποκτήσισι τοιούτου διδακτικοῦ βιβλίου πολλὰς ἡμέρας, στήνεις παιδινές ποιεὶς καὶ τερψίμενο. Οὐ μέρος εἶδων τόσουν ὀψελίμους γνώσεις ἀπὸ τοιούτου παραδείσου.

Καὶ τῷ διτὶ τὸ ίον μέρος αὐτῆς περίεργου την κομισμαρικήν καὶ Φυσικὴν Γεωγραφίαν, ως ἄλιμος περιεκτικότατος καὶ διδακτικότατος ὁ εἰς πλήρες κομισμαρικὸν σχημάτων καὶ εἰκόνων γεωγραφικὸν εἴπον. Εἴ τοι πεπεισθεῖς ἵνα οἱ μαθηταί τοι διδοῦνται τὸ μέλλον τοῦ Λίγηρος καὶ τὸ διατριβήσαντον ἐν τῇ μητρὶ της Κίλον καὶ κρείτονα ἥδη μαθήσουσι ἔντες ἐν τοὺς ἀποτινέστερας τοὺς φίλους λέγοντες ἀπολαύσειμον.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ